OPIU

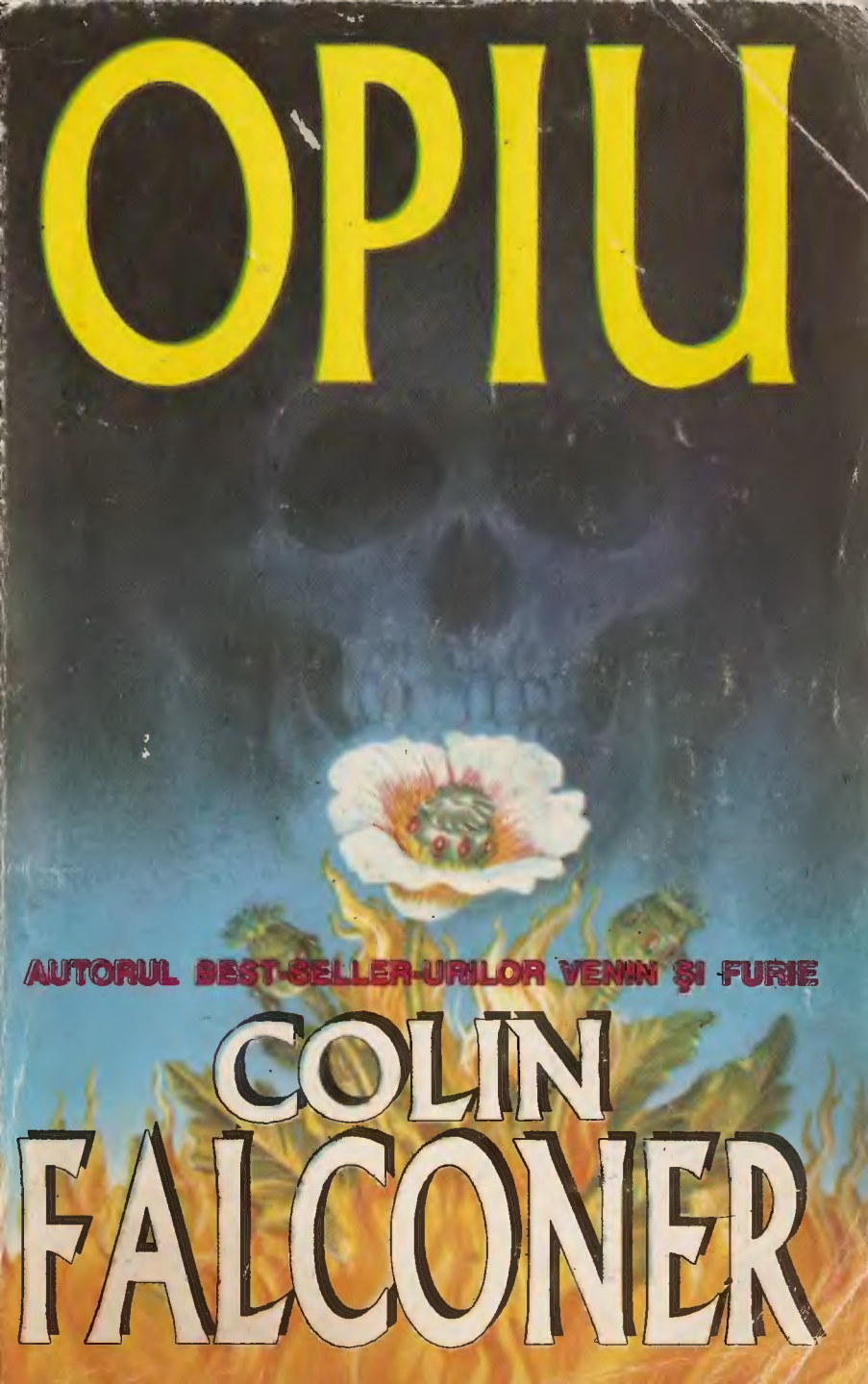

AUTORUL BEST-SELLER-URILOR VENIN ŞI FURIE

COLIN FALCONER

OPIU

Noelle l-ar fi remarcat chiar dacă n-ar fi trecut cu Packard-ul prin barul Hotelului Constellation. Era revoltător de frumos, chiar și când era beat. Avea păr negru-albăstrui, pieptănat peste cap, deși o șuviță îi cădea strengărește pe un ochi. Purta un costum alb de pânză, neobișnuit pentru Laos. Aici numai marii oameni de afaceri și ambasadorii se îmbrăcau așa. Dar pe Corsican părea la fel de natural ca pielea lui măslinie.

Da, hotărî Noelle, te-aș fi remarcat și fără această intrare dramatică.

Packard-ul îi risipi repede pe ocupanții barului, în majoritate corespondenți și diplomați străini, distruse mesele și scaunele de stuf și demolă jumătate din barul de bambus. Sticle prăfuite de vermut, byrrh și rom negru căzură din rafturi și sfărâmară de podea.

Se lăsă o liniște mormântală.

Apoi, Baptiste Crocé se aplecă peste volan și-i făcu semn barmanului Lao, care-l privea uluit.

— Vreau un coniac mare — zise el în franceză.

De același autor, au apărut :

VENIN
CEASUL MORȚII
HAREM
FURIE

Colin Falconer s-a născut la Londra în 1953. Este ziarist și a scris pentru multe reviste și ziare naționale. A călătorit mult în Europa și Asia de Sud-Est, iar acum trăiește în Australia de Vest. Este autorul unor cunoscute best-seller-uri : Venin, Ceasul Morții, **și** Furie.

COLIN FALCONER

OPIU

— autorul best-seller-ului **FURIE**

OPIUM

by COLIN FALCONER

Editor
ALDO PRESS S.R.L.

Copyright

© 1995. Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin societății VALDO import-export s.r.l. Reproducerea sau transmiterea, chiar și fragmentară, sub orice formă sau prin orice mijloace cunoscute sau viitoare, sunt permise numai cu acordul scris al Editorului.

Titlu original
OPIUM

Copyright
1994 by Colin Falconer

Coperta
VALENTIN TĂNASE

Traducerea
Petrea Alexandra

Tipărit la
ROMCART S.A.

Informații și comenzi ramburs
O.P. 76—161, București, 77450, România

ISBN 973-97079-7-1

Acest roman este dedicat cu respect lui Alfred McCoy care a fost primul preocupat să descopere adevărul.

NOTA AUTORULUI

Aceasta este o operă de ficțiune și nici unul din personajele sau evenimentele din carte nu se referă la oameni reali. Însă, fundalul povestirii este acum bine cunoscut. Oricine este interesat să cunoască mai multe amănunte despre comerțul cu droguri, poate consulta cărțile lui Alfred McCoy despre acest subiect; implicarea Statelor Unite în Laos a fost bine documentată de Christopher Rothus.

Atrag atenția asupra unei singure discrepanțe, făcută ca urmare a caracterului fictiv al lucrării; Vietnam și-a schimbat politica față de opiu în 1958, nu în 1959.

Mulțumiri

Aș vrea să-i mulțumesc lui Tim Curnow și Anthea Morton Saner pentru ajutorul dat la acest proiect. Îi mulțumesc de asemenea editorului meu, George Lucas pentru entuziasmul lui fără limite și sfaturile prețioase.

Mulți oameni mi-au oferit cu generozitate timpul lor liber ca să mă sprijine în cercetările mele și le rămân dator pentru înțelegerea arătată. Le sunt îndatorat lui David Wilson și Jane Gillman din Sydney pentru interesul de care au dat dovadă și pentru că m-au ajutat să găsesc câțiva colaboratori.

În Perth, îi sunt recunoscător lui Henry „Slim" Giblet pentru informațiile furnizate despre poliția din Hong Kong, unde a activat în anii 60 ; lui Joe White pentru sfatul referitor la anumite aspecte tehnice ale zborului și lui Doug Kirsop, care m-a ajutat în privința francezei argotice.

În Vientiane îi sunt foarte recunoscător lui Michel Somsanouk, pentru că mi-a permis accesul în biblioteca sa de ziare pentru a mă documenta în legătură cu evenimentele din anii 60—70. La Hong-Kong, îi datorez mulțumiri Șefului Poliției, Robert Nicole, detectivului Clive Tricker, inspectorului șef Peter Ip Pan-Yuk și inspectorului Kevin Chen, care m-au ajutat dezinteresat.

Sunt foarte îndatorat inspectorului șef Trevor Collins pentru ospitalitatea și sfaturile lui oferite cu privire la organizarea raidurilor în Hong Kong.

Îi mulțumesc din nou lui Anne Mullarkey și personalului din subordinea sa, de la Biblioteca Busselton pentru că m-au ajutat să găsesc tot ce doream.

În cele din urmă, datorez mulțumiri deosebite inspectorului șef John Chetwynd-Chatwin pentru generozitatea și ajutorul său.

Le mulțumesc tuturor acestor oameni, deși cartea mea nu reflectă neapărat amintirile și părerile lor. Dacă descrierile sunt exacte, meritul este al lor, iar erorile, omisiunile și concluziile, îmi aparțin.

Hong Kong, Martie, 1994

PARTEA ÎNTÂI

OPIUL AERIAN

„Am renunțat la războiul împotriva drogului, pentru războiul împotriva comunismului.
De fapt, am făcut o alegere conștientă"

— *Michael Levine, fost agent DEA*

1

Vientiane, aprilie 1959

Noelle l-ar fi remarcat chiar dacă n-ar fi trecut cu Packard-ul prin barul Hotelului Constellation. Era revoltător de frumos, chiar și când era beat. Avea păr negru-albăstrui, pieptănat peste cap, deși o șuviță de păr îi cădea strengărește pe ochi. Pielea lui era măslinie și avea o mustață neagră, subțire pe buza de sus. Purta un costum alb, de pânză, neobișnuit pentru Laos. Aici, numai marii oameni de afaceri și ambasadorii se îmbrăcau așa. Dar pe corsican părea la fel de natural ca și pielea lui. Sub costum, avea o cămașă neagră, de mătase.

Da, hotărî Noelle, te-aș fi recunoscut și fără această intrare dramatică.

Barul Hotelului Constellation era deschis la stradă, așa că nu existau pereți care să absoarbă impactul; dar Packard-ul risipi rapid ocupanții, în majoritate corespondenți și diplomați străini plictisiți; distruse mesele și scaunele de stuf și demolă jumătate din barul de bambus. Sticle prăfuite de vermut, byrrh și rom negru, căzură din rafturi și se sfărâmară pe podea.

Se lăsă o liniște mormântală.

Apoi, Baptiste Crocé se aplecă peste volan și-i făcu semn barmanului Lao, care-l privea uluit.

— Vreau un coniac mare — zise el în franceză.

Răsună un ropot de aplauze și urale din partea ziariștilor vestici, care erau de asemenea beți. Orice gest nebunesc era o diversiune binevenită. Crocé se întoarse spre ei și, stând în picioare pe bancheta Packard-ului, le făcu o lecăciune adâncă.

— Imbécile — murmură însoțitorul lui Noelle. Este beat. O rușine.

Marcel Rivelini fusese ales de tatăl ei ca s-o însoțească în seara aceea. Ea nu l-ar fi ales, în nici un caz. Era un asociat al lui Racco din Bangkok. Un om bogat, sofisticat și nesuferit. Mai era și cam de aceeași vârstă cu tatăl ei. Nu ar fi deranjat-o atât de mult dacă ar fi fost înzestrat cu simțul umorului, își spuse ea. Faptul că un om are bani și experiență, nu înseamnă neapărat că este și un însoțitor plăcut. Nici măcar în Vientiane.

În momentul acela, o zări corsicanul. Ridică paharul de cognac în semn de salut și coborî din Packard. Apoi, își croi drum, cam nesigur, spre ea. Noelle îl simți pe Rivelini încordându-se.

Va fi interesant.

— Îmi faceți plăcerea, să-mi acordați acest dans ?

Noelle zâmbi.

— Dar, monsieur, nu este nici o muzică.

— Nu contează, mademoiselle. Nu doresc decât plăcerea deosebită de a ține o femeie tânără și superbă în brațele mele.

Rivelini se ridică și-i trase un pumn în bărbie. Corsicanul căzu pe spate, rupând încă o masă de trestie. Ziariștii din jur șuierară dezamăgiți.

Noelle se ridică.

— Îmi pare rău că te-a ofensat — îi spuse Rivelini.

Apoi, fără să înțeleagă de ce, Noelle îi aruncă Pernod-ul în față. El scoase o exclamație de surprindere și se holbă la pata care se mărea de pe cămașă. Ziariștii se entuziasmară din nou.

— Cățea — murmură Rivelini.

Noelle îl împinse în piept, mai tare decât ar fi vrut. Acesta căzu pe spate, cu picioarele bălăngănindu-se în aer și aterizâ între mese. Urlă, agățându-se de genunchiul pe care și-l răsucise în cădere.

Noelle se întoarse spre corsican.

— Te simți bine ? — murmură ea.

Îi sângera buza. Își pipăi gura cu limba.

— Lipsește vreun dinte ? — zise el.

— Ai avut noroc, că nu te-a ucis. Este un gangster din Bangkok.

— Uite, mi-a mototolit costumul, ticălosul !

— Ține-te de mine. Te ajut să te ridici. Ești beat.

— Doar puțin.

Când întinse mâna o trase spre el.

— Dar nu atât de beat, încât să nu știu că am întâlnit cea mai frumoasă femeie din Asia.

— Intră la loc în mașină.

Rivelini se ridică în picioare. Genunchiul nu reuși să-i susțină greutatea și se sprijini de masă.

— Unde te duci ?

— Îți mulțumesc pentru această seară veselă, Marcel — zise ea și-l ajută pe corsican să se suie în Packard.

Apoi, în uralele ziariștilor, se urcă la volan și ieși din bar.

Noelle conduse mașina încet, pe străzile întunecate. Uneori, câinii și porcii dormeau în mijlocul drumului. Noaptea era caldă și mirosea a fructe coapte și motorină.

Corsicanul își sprijini capul de spătarul scaunului și scoase un pachet de Gitanes. Își aprinse una și o lăsă să atârne de buza de jos. Gemu.

— Te simți bine ? — îl întrebă Noelle.

— Mă doare puțin capul, atâta tot.

O privi și rânji cu dinții lui albi sclipind în noapte.

— Îți place cum seduc femeile ? Le las să lupte pentru mine și apoi, să se ofere să mă ducă acasă.

— Aceasta nu este seducție — zise Noelle. Încotro ?

— La Bungalow.

Fusese sigură. Era un hotel, la mai puțin de o sută de yarzi depărtare, care se numea de fapt Settlia Palace.

— Ai fi putut să mergi pe jos. De ce nu mi-ai spus ?

— Sunt beat, dar nu nebun.

Când ea întoarse mașina pe stradă, bărbatul scoase o batistă de mătase din buzunarul jachetei și-și șterse ușor buza.

— Te culci cu mine astă-seară ?

Noelle se înroși până la rădăcina părului.

— Dacă n-ai fi deja bătut, ți-aș rupe nasul ! — șuieră ea.

Luă o mână de pe volan și-l plesni peste față. Regretă deja gestul impetuos de la Constellation. Iată unde putea duce plictiseala !

— Ce crezi că sunt ? O târfă ?

— Nu, nu cred asta. Absolut deloc. Cred că ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Îi zărea fața la lumina emanată din bordul mașinii Rânjea.

— Cum te cheamă ? — zise ea.

— Sunt Baptiste. Baptiste Crocé.

— Ei bine, domnule Crocé, o să te trezești de dimineață și o să regreți foarte mult ce-ai făcut azi-noapte.

— Nu cred.

— Probabil că or să te închidă pentru pagubele pe care le-ai făcut. Unde îți era capul ? *C'est fou ?* Conduci întotdeauna în asemenea hal ?

— Doar când sunt foarte beat.

O mângâie pe braț cu dosul palmei.

Il respinse

— Nu fă asta.

— Îmi vine foarte greu să mă abțin. Ai o piele atât de catifelată. Dacă nu te culci cu mine, vrei să te măriți cu mine ?

Ajunseseră la Settha Palace [1]. Nu era un palat, ci o veche casă colonială, căzută în paragină. Noelle trase în față. Câțiva oaspeți, în majoritate tineri diplomați străini, ieșiră să se holbeze la ei. Ce plictiseală domnește în Vientiane, se gândi ea. Un bărbat cu buza însângerată și o femeie la volanul unei mașini americane rablagite, vor fi principalul subiect de discuție la micul dejun de mâine.

— Spune-mi, domnule Crocé, cu ce te ocupi ? Ești cumva diplomat ?

— Mă port eu ca un diplomat ?

— Nu, ca să fiu sinceră.

— Sunt pilot.

— Pilot ?

[1] Palat (engl.) (n.t.).

— Am fost cel mai mare erou al văzduhului în războiul cu Viet Minh. Acum am propria mea linie aeriană. Wattay Air. Poate ai auzit de ea.

— Nu, n-am auzit. Și mă mir că poți convinge pe cineva să se suie în avion cu tine. Sunt curioasă cum aterizezi. Dărâmi cumva și ușile aeroportului ?

— Depinde, dacă sunt beat sau nu.

Noelle zâmbi.

— Noapte bună — zise ea.

Se dădu jos din mașină și se îndreptă spre șirul de *siclos* parcate pe partea cealaltă a trotuarului. Șoferul dormea pe bancheta din piele. Lovi cauciucul să-l trezească. Omul tresări. Frecându-și fața se urcă pe scaunul bicicletei sale.

Crocé ieși împleticindu-se din mașină și alergă după ea

— Așteaptă. Nu poți pleca. Nici măcar nu știu cum te cheamă !

— Bardot. Brigitte Bardot. Iar data viitoare când vei dori să faci dragoste cu mine, ai grijă să fii treaz. Ai înțeles ?

Crocé privi *siclo*-ul dispărând în beznă. Rânji. Ei bine, se gândi el, am câștigat runda asta.

2

Rocco Bonaventure stătea în balconul vilei sale, luându-și micul dejun compus din ouă și orez. Era un bărbat în jur de cincizeci de ani, cu o coamă de păr cărunt și o barbă grizonată. Părul lui era pieptănat pe spate, descoperindu-i fruntea înaltă bronzată și atârnându-i la ceafă, peste guler. Când se odihnea, părea liniștit și bonom. Dar mâinile îi dezvăluiau adevăratul caracter. Erau mâini de luptător, mari, cu degete groase, acoperite cu păr care ieșea pe sub mânșetele cămășii sale albe. Avea inele de aur, butucănoase, pe fiecare deget.

Stătea liniștit, privind femeile Lao grăbindu-se de-a lungul arcadei verzi a șoselei, cu copiii legați în șaluri la

spate, purtând coşuri de trestie pline cu legume, pe cap. Un stol de bâtlani zbură din ceaţă şi se aşeză în orezăria care străjuia şoseaua.

Se gândea la Noelle.

Rivelini îi spusese cum se comportase seara trecută. Era revoltător. Îi tremurau mâinile când îşi luă ceaşca cu cafea. Fetele erau un blestem pe capul omului. Nu erau bune de nimic, decât să-ţi facă necazuri. Iar Noelle îi provoca mai multe necazuri decât era normal. Călugăriţele de la mănăstirea *Les Oiseaux*, din Saigon o descriseseră măgulitor drept „o fată voluntară".

Era puţin spus, hotărî Bonaventure.

Sorbi din cafea şi se strâmbă. Imposibilă ţară. Nu găseai lapte proaspăt pentru *café au lait* şi n-aveai cum să-ţi fereşti fiica de aventurieri şi idioţi.

Cum putea să-l pună în asemenea situaţii? Marcel Rivelini era nepotul unui om pe care era încântat să-l numească prieten. Iar ea îl umilise în faţa unei cafenele pline de ziarişti străini şi îl accidentase în asemenea hal, încât nu se mai putea da jos din pat. I se umflase genunchiul ca un pepene.

Noelle!

Ca şi când n-ar fi avut şi aşa destule probleme!

Anul trecut, Statele Unite îşi retrăsese ajutorul economic, forţase guvernul de stânga să demisioneze şi îşi pusese propriul om la putere, aşa cum făcuse cu Diem în Saigon, cu patru ani în urmă. De data aceasta, Bonaventure nutrea ceva mai multă simpatie faţă de cauza americană. Ştia că guvernul comunist n-ar fi privit cu bunăvoinţă afacerile sale. Cineva trebuia să-i oprească şi acela ar putea să fie foarte bine Eisenhower. Dar în ianuarie, primul ministru Phoni Sananikone ceruse Adunării Naţionale puteri excepţionale pentru a negocia cu rebelii şi se raportaseră şi mai multe lupte la frontiera de la Saru Nena. Pentru Rocco Bonaventure erau veşti îngrijorătoare, deşi previzibile.

Propriul său Air Laos trecea drept o operaţiune autorizată. Transporta marfă şi pasageri — mai ales spioni şi misionari — într-o ţară muntoasă şi greu accesibilă. În nordul Laos-ului existau puţine şosele, care nu erau de fapt decât nişte poteci care străbăteau jungla, pline de

tigrii și șerpi veninoși. În toată țara existau mai puțin de o mie de telefoane, iar transportul aerian juca un rol esențial în dezvoltarea națiunii.

Dar, nu această afacere legală și modestă îl ținea pe Rocco Bonaventure în Laos. Nu profiturile cinstite îi asigurau flota Beechcraft, vila din Saigon și lingoul de aur depozitat la Banque de l'Indochine. Și nici nu explica zborurile săptămânale ale companiei Air Laos la Bangkok în timpul recoltelor de mac din primăvară.

Adevărata afacere a lui Rocco Bonaventure era opiul.

Apariția lui Noelle îl trezi din gânduri. Se pare că hotărâse să-l onoreze cu prezența ei la micul dejun. Părea radioasă, fir-ar ea să fie. În stilul femeilor nobile laoțiene, purta lanțuri de aur la mâini și la gât, un *pao sin* tradițional de mătase și o curea lată de argint la talie. Noelle era una dintre puținele femei vestice cunoscute de Bonaventure care adopta obiceiuri estice, ca să-și accentueze frumusețea ei naturală. Și este într-adevăr frumoasă, se gândi el. Al dracului de frumoasă. Iar în dimineața aceasta avea o culoare deosebită în obraji, pe care n-o mai remarcase până acum.

Va trebui s-o mărit cât mai repede.

— *Papa, tu est troublé ?* Pari îngrijorat.

— Sigur că sunt îngrijorat — tună el. Am auzit de la Marcel ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Ea îi zâmbi dulce și se așeză la masă.

— Unde *este* Marcel ?

— La micul dejun în camera lui.

— Este caraghios să vezi un bărbat bosumflat, nu-i așa ?

Imposibilă fată. Ar fi vrut să fie o fetiță și s-o bată la fund. Dar nici atunci nu făcuse asta. Se purtase cu el la fel de autoritar ca și acum.

Noelle luă o bucată de papaya în furculiță.

Se uită urât la ea.

— Ei ? — zise el în cele din urmă.

— Da, papa ? — îl întrebă ea mirată.

— Ce ai de spus ?

— Despre noaptea trecută ? Oh, n-a fost nimic, n-ai de ce să te îngrijorezi.

— Nimic ? N-a fost nimic ? Vrei să nu mă îngrijorez când fiica mea se poartă ca o târfă ?

Văzu că o jignise și regretă imediat că-și ieșise din fire.

— Nu sunt o târfă, papa — zise ea blând, plină de demnitate.

— Știu asta, îmi pare rău — spuse Bonaventure, uimit că se scuzase.

Cum reușise să-l facă să se arate atât de spășit ?

— Dar cum ai vrea să reacționez, când propria mea fiică se poartă așa ? Ce părere crezi că și-a făcut Marcel despre tine ?

— Marcel este plictisitor.

— Spune că l-ai lovit și apoi ai plecat cu mașina cu un cowboy.

Noelle chicoti, acoperindu-și gura cu dosul mâinii, ca o școlăriță. Ce enervantă era !

— Nu l-am lovit. Poate că l-am împins doar.

— Și celălalt gentleman.

— Nu este un gentleman, papa. Dar nu-i nimic. Am fost foarte atentă.

Lui Bonaventure îi pieri pofta de mâncare. Își aprinse o țigară și își privi fiica. Probabil mama ei — Dumnezeu s-o aibă în pază — și sângele de țăran care-i curgea în vene îi dăduseră atâta tărie de caracter. Și, într-o anumită măsură, era și el vinovat fiindcă o răsfățase. Noelle semăna perfect cu Anne-Marie și poate de aceea fusese prea blând cu ea.

— Gentleman-ul acesta, care nu prea este un gentleman — știi cine este ?

Încercă să vorbească serios.

— Îl cheamă Crocé. Este pilot. Atâta tot.

— Crocé !

— Îl cunoști ?

— Știu toți piloții din Indochina. Este treaba mea să-i cunosc.

Suflă un fum albăstrui de țigară.

— Crocé ! Ce Dumnezeu te-a apucat, să te comporți așa ?

— M-a fascinat.

— Te-a fascinat ?

Noelle își turnă niște cafea din ibricul de argint și o bău neîndulcită. Apoi își șterse buzele cu un șervețel de pânză. Ochii ei erau mari și inocenți.

— Ce știi despre el ?

— Este fost pilot al Air Force, rămas după Dien Bien Phu. A lucrat timp de câteva luni pentru un mic avion de marfă, la Bangkok, dar l-au concediat pentru că nu se puteau baza pe el. Nu se puteau baza ? Asta pentru că bea. Când a venit în Laos, a vrut să lucreze pentru mine. I-am spus că nu aveam de gând să-mi dau avioanele pe mâna cowboy-ilor. Până la urmă a făcut rost de bani și a cumpărat un Cessna, împreună cu un alt tânăr pe nume Jean-Marie Pepin. Are o reputație proastă de fustangiu și cartofor.

Noelle zâmbi.

— Sună prea bine ca să fie adevărat.

— Nu mă ironiza, Noelle.

Îl bătu pe obraz.

— Papa, trebuie să ai încredere în mine. M-am distrat și eu puțin. Sunt plictisită. N-am ce face aici. Ce-ai vrea să fac ? Să stau să adun orez ca țărăncile ?

— Poate că ai nevoie de un soț.

Își netezi o buclă rebelă, căzută pe obraz.

— Poate. Dar nu cu Marcel Rivelini. Aș prefera să intru la mănăstire.

— M-am gândit la altcineva.

Fata râse.

N-ai decât să te amuzi, se gândi Bonaventure. Dar, uneori, cred că este singura soluție. Altfel cum aș putea să te țin în frâu, drăcușorul meu ?

Peste câteva ore, Jean-Marie ateriză cu *Cessna*-ul său la Aeroportul Wattay și se îndreptă spre hangarele din capătul opus al pistei. Louis Jourdain, unul din piloții de la Air Laos meșterea la motorul avionului său Beechcraft. Îi făcu cu mâna lui Jean Marie.

— Presupun că ai auzit de prietenul tău ? — îl strigă Jourdain.

— Am rămas peste noapte la Phong Saly.

Jourdain își șterse mâinile cu o cârpă.

— Deci, nu știi ?

Jean-Marie își stăpâni un geamăt.

— Ce-a mai făcut ?

— Nimic, decât că a intrat cu mașina în barul The Constellation. Era beat, bineînțeles.

— *Merde alors !*

— Dar asta nu e tot. Ghici, cine era acolo ?

— De Gaulle ?

— Noelle Bonaventure. Și ce crezi că a făcut — l-a dus până acasă cu mașina.

Jean-Marie își trecu degetele prin părul său blond, buclat. *Imbécile !* Idiot ! Își pierduse mințile când se asociase cu un om ca acest Crocé. Era un pilot bun, dar țicnit.

— Ce s-a întâmplat ?

Jourdain ridică din umeri.

— Crezi că a regulat-o ?

— Nici măcar Baptiste nu-i atât de nebun.

— Ba este.

— Îți mulțumesc că m-ai prevenit, Louis.

Jean-Marie se întoarse spre șosea, unde văzu un taxi parcat sub un copac. Taxiul era de fapt un jeep din al Doilea Război Mondial. Ușa din dreapta șoferului era ruptă și prinsă cu o jartieră roz. Semn rău, în situația de față, se gândi Jean-Marie. Îl trezi pe șoferul laoțian care dormea pe scaunul din față, și-i spuse să-l ducă la The Settah Palace.

Drumul până în oraș se desfășură fără incidente. Singurele obstacole fură câțiva bivoli de apă, care ieșiseră pe șosea din *paddis* și o mână de căruțe trase de boi, întorcându-se de la piață. Șoseaua intră în Vientiane de-a lungul unei arcade de copaci înfloriți.

Cuibărită pe câmpia joasă cultivată cu orez, a Nrekong-ului, capitala Laos-ului, era un oraș rural adormit. Majoritatea caselor erau făcute din lemn de santal, stuf și bambus, construite pe bucăți de tec, înconjurate de șipci de copaci de mango, cocotieri sau bananieri. Pui

și porci negri tuci, trăiau sub case. Temple mari, de lemn în formă de pagode, se înălțau peste tot. Automobilele reprezentau încă un punct de atracție.

Centrul comercial era alcătuit din trei străzi paralele, cu magazine dărăpănate, cu un singur etaj, oferind o gamă bizară de mărfuri. Negustorii indieni vindeau sari și costume bărbătești în timp ce magazinele chinezești vindeau tricouri Roy Rogers, ierburi uscate și conserve cu paté de gâscă.

— *La Baraque Indienne* — zise șoferul în franceză — Bungalow-ul.

Settah Palace — sau Bungalow-ul — avea aerul ușor decăzut al unei mătuși bătrâne, înconjurată de fotografii din tinerețe. Dacă ar pleca toți locatarii, grădinile ar invada vila în câteva săptămâni, se gândi Jean-Marie. Mușchiul crescuse din belșug pe acoperișul lung, cu frontoane, iar copacii din pădure creșteau sălbatic, întinzându-și crengile ca niște degete întrebătoare spre fațadă.

Intră înăuntru. Era imediat după prânz și băieții se adunaseră ca niște pisoi pe patul dublu din hol, sub o pânză ruptă, care să-i apere de țânțari. Patru membrii din personalul hotelului, stăteau la bar. Un telefon negru suna în celălalt capăt. Îl priveau detașați ca pe un animal de la grădina zoologică. N-avea de gând nici unul să răspundă.

Un ziarist britanic dormea pe un scaun de trestie, palid și deshidratat în costumul său alb, tropical, cu un ziar *Lao'Presse* deschis în poală. Îi căzuse capul pe spate și i se deschisese gura, în timp ce o muscă dădea târcoale în jurul buzelor sale.

Îl găsi pe Crocé în grădina din spate, sub un copac stufos, în aparență adormit, într-o mică împrejmuire făcută de cineva din mii de sticle de bere. Purta o cămașă albă și pantaloni albi de pânză călcați la dungă. Singurele semne ale activității sale nocturne erau cearcănele de la ochi și obrajii nerași. Jean-Marie se înfuria să-l vadă proaspăt ca o stea de Hollywood, chiar și când era mahmur.

— Idiotule — zise el.

Crocé deschise ochii.

— Jean-Marie, tu eşti ? Cât e ceasul ?

— Este timpul potrivit să-ţi bagi minţile în cap. Apropo, te doare ?

— Da, puţin. Şi uită-te aici.

Îi arătă buza umflată şi crăpată.

— *Un espèce de con* [1] m-a lovit.

Îşi scoase ochelarii de soare şi se uită la prietenul său.

— Presupun că ai aflat.

— De-abia aterizasem de două minute, când mi s-a povestit. Unde este maşina mea ?

— Maşina ta este bine. Nu s-a stricat.

— Dar barul ? Cum o să plăteşti pagubele ?

Crocé îşi puse la loc ochelarii de soare.

— Nu te îngrijora. O să găsesc eu ceva.

— *Tu es con* [2]. Ştii cine era fata ?

— Noelle Bonaventure.

Jean-Marie se trânti pe un scaun lângă el.

— Da, Noelle Bonaventure ! *Merde* [3]. Tatăl ei este *un vrai monsieur* [4], unul din cei mai mari gangsteri din Indochina. O să te trezeşti cu gâtul tăiat dacă te joci cu aceşti oameni !

— Nu mă joc, Jean-Marie !

— Atunci, ce faci ?

— Ştii ce am auzit zilele trecute ? Că vietnamezii intenţionează să redeschidă comerţul cu opiu. Ori asta înseamnă mult pentru cineva ! Poate ar fi timpul să formăm o alianţă strategică.

Jean-Marie îl privi fix, uluit pe moment, înainte să-şi dea seama la ce se gândea Crocé.

— Eşti nebun ! Dacă te apropii de fiica lui, o să-ţi taie gâtul !

Ridică din umeri.

— Poate. Vrei să te mişti puţin spre dreapta ? Încerc să mă bronzez şi-mi stai în soare.

---

[1] ticălos (fr) (n.t.)
[2] eşti tâmpit (fr.) (n.t)
[3] rahat (fr.) (n.t)
[4] un adevărat domn (fr.) (n.t.)

3

Noelle stătea la fereastră, ascultând ritmul nopții, ciripitul din ce în ce mai cadențat al cicadelor ce creștea, pentru ca apoi, să scadă din nou. Mai erau două luni până să vină musonul, dar umiditatea devenise deja apăsătoare, umezindu-i pielea.

„La vie en rose" răsuna la gramofon : Edith Piaf. Noelle își strânse brațele în jurul ei și se gândi la corsicanul în costum alb.

— Baptiste — murmură ea.

Ce fermecător, viu și periculos. Dorise să se culce cu ea și-i spusese pur și simplu ! O parte din ea era revoltată, dar alta...

Dar era imposibil. Tatăl ei nu i-ar permite să-l vadă din nou.

Se uită în oglindă. Bluza bleumarin îi accentua ochii violeți. Purta părul liber, lăsându-l să cadă în bucle Îl dădu peste umeri. Era conștientă de frumusețea ei și o enerva. Ce rost avea să fii frumoasă, dacă nu există nimeni să te admire ? Papa avea dreptate, se gândi ea. Îmi trebuie un soț.

Dar unul ales de mine.

Rivelini se întorsese posomorât și șchiopătând la Bangkok, și în dimineața aceea tatăl ei plecase la Saigon, lăsând-o singură în vilă. Încă o noapte tropicală lungă și plictisitoare. Neliniștea pe care o resimțea era aproape ca o durere fizică. Voia să iasă, să flirteze. Poate dacă s-ar întoarce în Franța...

Franța era un vis, o amestecătură de amintiri de copilărie și fantezii. Plecaseră imediat după război, când avea nouă ani. Tot ce-și amintea acum de Marsilia era mirosul de pește de pe docuri, șirurile cenușii de clădiri din piatră, frigul mușcător.

Întreaga ei adolescență fusese în Asia, cu ciclul musonilor, ritualurile ciudate ale *„les jounnes"* [1], singurătatea vilelor luxoase și pustnice. În Saigon făcuse școala la o mănăstire, unde mai erau cel puțin câteva franțu-

[1] galbeni (fr.) (n.t.)

zoaice de vârsta ei. În Vientiane, singurele femei franceze pe care le cunoștea erau fie soții de diplomați, fie școlărițe. Iar aici nu există nici un loc unde o femeie europeană se putea duce singură, fără să trezească suspiciuni și comentarii.

Bărbații pe care-i cunoscuse, adică cei cu care era de acord tatăl ei, nu o atrăgeau, iar cei care o atrăgeau — cum ar fi Crocé de exemplu — nu-i erau pe plac tatălui ei. Mă întreb dacă este mai mult decât o coincidență, se gândi ea. Uneori o preocupa caracterul ei aventuros și contradictoriu. Îl iubesc pe papa, se gândi ea Așa că, de ce încerc uneori să-l enervez ?

Poate că semănăm prea mult. Nu ne place să ne spună nimeni cum să ne trăim viața. Asta trebuie să fie.

Deodată, auzi zgomotul unui claxon în fața casei. Cine putea fi la asemenea oră târzie ?

Alergă pe balconul sufrageriei de la etaj și se uită în curte. Baptiste Crocé stătea pe capota Packard-ului cu o duzină de trandafiri roșii în mână.

— Pentru tine ! — strigă el.

— Ce faci aici ?

Nu-i răspunse și-i aruncă buchetul.

— Sunt de plastic. Le-am luat de la hotel. Dar sunt singurii trandafiri din Laos.

— Ce vrei ? Tata o să te ucidă !

— Este în Saigon. De unde să știe ?

Purta costumul lui alb și avea părul uns cu briantină.

— Am venit să te iau la cină.

— Nu se poate. Nu fi absurd.

— Ai altă invitație ?

— Nu este vorba de asta ! .

— Sunt treaz, uite !

Sări de pe capotă și merse pe lângă mașină ca pe sârmă.

— Ai spus că trebuie să fiu treaz dacă vreau să fac dragoste cu tine. Nu știi cât de mult trebuie să mă abțin ca să nu beau, într-un loc afurisit ca ăsta ! Dar acum, după ce te-am găsit pe tine, n-o să mai fac nimic rău.

— Trebuie să pleci !

Crocé arătă spre ferestrele de la parter.

— Servitorii se uită la mine. Dacă nu cobori rămân aici până se întoarce tatăl tău. Vrei să mă împuște ca pe un câine, pe treptele casei tale ?

Noelle ezita. Ah, la dracu cu Rocco !

— Dacă vin, trebuie să-mi promiți că o să mă aduci acasă la zece seara.

Crocé rânji și făcu o plecăciune.

— Îți dau cuvântul meu de ofițer și gentleman !

Maxim's spre deosebire de localul elegant cu același nume din Paris, avea pereți de bambus și un acoperiș găurit, de tablă. Era unul din restaurantele răsărite de curând în Vientiane. Clientela era în majoritate franceză ; bărbați arși de soare, cu mâinile suflecate și părul lins, foști soldați sau piloți, care se întorseseră în țările lor după război și erau implicați acum în comerțul cu aur, piastere sau opiu. Animatoarele îi asaltau pe ringul de dans sau la mese, încercând să-i atragă în camerele lor.

Dar acum, când intrase Noelle, nu le mai băga nimeni în seamă. Toate privirile erau ațintite asupra ei. Bărbații se uitau la ea înfometați, iar fetele invidioase.

Noelle știa că nu era un loc potrivit pentru o fată ca ea.

— Nu pot fi văzută aici — zise ea.

— Nu-ți place ? — o întrebă el.

— Crezi că există vreo virgină printre fetele de aici ?

— Acum poate că nu sunt. Dar au fost odată !

— Mă îndoiesc !

Crocé ridică din umeri.

— Îmi pare rău. N-am mai fost niciodată aici, bineînțeles. Am auzit doar că au muzică bună.

— Ești un mincinos.

— Bem un pahar și plecăm. Ne așezăm în spate.

Ezită.

— Bine, un singur pahar.

Crocé găsi o masă într-un colț întunecat și se așezară. Comandă două Pernod-uri cu apă.

— Toți bărbații aceștia mă privesc — șuieră ea.

— Te admiră.

— Nu cred că admirația este cuvântul potrivit.

— Ar vrea să se culce cu tine. Este o formă de admirație. Dar poți să te liniștești. Ești cu mine.

Își scoase pachetul de Gitanes și-i zâmbi când își aprinse o țigară.

Noelle își luă Pernod-ul și-l studie pe Crocé peste buza paharului.

— N-ar trebui să fumezi atât de mult. Dăunează sănătății.

— Cine ți-a spus asta ?

— Am citit undeva.

— Prostii. Mi-a plăcut întotdeauna. Este un obicei pe care l-am căpătat în război.

Începu să-i povestească despre el. Este cam aceeași istorie pe care i-o spusese tatăl ei, spre deosebire de câteva exagerări ; conform spuselor lui Crocé, fusese decorat în Indochina mai mult decât orice pilot francez de la Primul Război Mondial încoace. Preferase să nu amintească de scurta sa activitate în Bangkok.

— Și acum te-ai orientat spre o viață clandestină ?

Se prefăcu revoltat.

— Sunt patronul unei linii aeriene.

— Ai cincizeci la sută dintr-un avion Cessna, pe care-l folosești ca să scoți piastere din Vietnam.

— Ca mulți alții. Poate ar trebui să mă ocup puțin și de opiu. Dar este mai periculos. Vietnamezilor nu le place. Președintele lor Diem este un puritan. Nu are decât două soluții : să se răzgândească, sau să fie schimbat. Asia nu este un loc potrivit pentru oameni cu principii.

— Serios, domnule ? Atunci poate ar trebui să mă întorc acasă.

— Mă refeream la bărbați. Cu femeile... este altfel.

— Cum adică, Baptiste ?

— Trebuie să te prefaci mai mult.

Câteodată mă gândesc că ar trebui să-ți trag o palmă și să nu mai am de-a face cu tine.

Își ridică mâinile, prefăcându-se îngrozit.

— Nu, te rog. Am văzut că știi să te bați. Mă predau.

— Te joci cu focul, Baptiste. Nu mă trata ca pe o fată de cabaret. În curând oamenii vor sta la coadă să te ucidă. Iar eu voi fi prima.

— Oricum, de unde știi atâtea despre mine ? — o întrebă el.

Fata înălță din sprâncene.

Apoi își dădu seama.

— De la tatăl tău, bineînțeles.

— Cum ai strâns bani să-ți cumperi avionul ?

— Eu ? Am câștigat ceva mai mult la cărți.

— Și Jean-Marie ?

— El a fost și mai norocos. Avea un tată bogat la Lyon. Crezi în noroc, Noelle ?

Clătină din cap.

— Ar trebui să crezi. Norocul înseamnă totul. Vrei să afli dacă ești norocoasă ?

O luă de mână și-i examină palma. Atingerea lui era răcoroasă și blândă.

— Vezi, norocul tău este scris aici, în liniile acestea. Uită-te. Aceasta este linia dragostei, Noelle. O singură linie adâncă. Una singură. Eu sunt acela.

Își trase mâna.

— N-am de gând să mă culc cu tine, Baptiste. Nu astă seară. Poate niciodată.

Se aplecă, cu ochii sclipind ca tăciunii aprinși.

— Nu spune asta. Aș fi în stare să mă sinucid. Hai !

Era o formație din Saigon care cânta muzică de dans afro-cubaneză. O conduse pe ringul de dans. Era o samba. O trompetă susținea un solo nereușit. Crocé se apropie de ea. Își dădea seama de mirosul de santal al aftershave-ului său, de căldura trupului, de rânjetele bărbaților de la mese, de privirile răutăcioase ale fetelor. Se trase de lângă el.

— Du-mă acasă.

— Ce s-a întâmplat ?

— Ți-am spus că nu sunt o fată ușoară. Mi-ai promis că bem un sigur pahar. Și acum, du-mă acasă.

— Dar am promis de asemnea că o să cinăm.

— Nu-mi este foame.

Se întoarse la masa lor, își luă poșeta și ieși din restaurant. Șoferii siclo-urilor râdeau și trăncăneau lângă taxiurile lor. Făcu semn unuia din ei.

Crocé o urmă afară.

— Nu înțeleg. Ce s-a întâmplat ?

Cum să-ți explic, se gândi ea. Nu ești femeie și nu poți înțelege, sunt sfâșiată între singurătate și vină, dar nu sunt atât de disperată să mă înscriu pe lista femeilor cucerite de tine. N-o să accept niciodată.

— Trebuie să mă întorc acasă — zise ea.

— Ești nebună. Mai întâi îți lovești prietenul, pentru că m-a lovit pe mine...

— Nu l-am lovit, l-am împins.

— ...apoi, când te duc pe ringul de dans, te porți de parcă ai fi călugăriță sau mai știu eu ce.

Își stinse țigara sub pantof.

— Oare când ai de gând să pricepi ? M-am îndrăgostit de tine din prima clipă când te-am văzut. Poate că am fost nebun în noaptea aceea, dar nu eram chiar atât de beat, să nu știu că am întâlnit cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o în toată viața mea nenorocită..

Se apropie și-i luă fața în mâini... O sărută dur pe gură. Pe măsură ce o dezmierda, se îmblânzi. Îi simțea limba, explorându-i gura.

În cele din urmă, se trase din brațele lui, cu răsuflarea tăiată.

— Nu ! Du-mă acasă.

— Ești cea mai bună luptătoare pe care o cunosc — murmură el. Vreau să fii mereu lângă mine, să mă protejezi de primejdie.

Se uită la el. Acum râdea de ea. Imposibil, pur și simplu imposibil.

— Te joci cu mine, nu-i așa ?

— Dar este un joc grozav, nu ți se pare ?

Îi făcu semn șoferului să plece și apoi o conduse spre Packard-ul lui, deschizându-i portiera.

— Te rog.

— Ce vrei de la mine, Baptiste ?

— Dar ți-am spus ce vreau. Să mă căsătoresc.

— De-abia mă cunoști.

— Știu totul despre tine. Știu că erai o fetiță care se credea o prințesă. Știu că fetița aceea credea că tatăl ei este cel mai puternic, mai curajos și mai deștept om din lume, iar acum ești dezamăgită. Știu că ești plictisită și singură și vrei să scapi.

Se înroși la față în beznă.

— Mănânci rahat — murmură ea.

Se prefăcu șocat.

— Unde ai învățat asemenea limbaj ?

— La călugărițe... Și acum taci din gură și condu.

Când ajunseră la vilă, se grăbi să-i deschidă portiera. O luă de mână s-o ajute să iasă.

— Ofițer și gentleman.

— Noapte bună, Baptiste.

Urcă scările spre ușă. Dintr-un impuls, se întoarse, alergă înapoi și își aruncă brațele de gâtul lui. Îl sărută tare pe buze, împingându-l peste capota Packard-ului.

Se trase de lângă el la fel de brusc.

— Nu astă seară — zise ea și apoi fugi înăuntru, trânti ușa și îl lăsă uluit, cu răsuflarea tăiată.

4

Saigon

Saigon-ul îi reamintea lui Rocco Bonaventure de un oraș provincial francez, care fusese luat de mâna unui uriaș și așezat în mijlocul unei mlaștini asiatice.

Străzile erau late, străjuite de tei, iar vilele din spatele zidurilor vopsite aveau porte cochères albe, enorme și acoperișuri din țiglă roșie. Dar traficul era caracteristic Asiei. Se îngrămădeau biciclete, motociclete, încărcate cu întreaga familie pe ghidoane și în atașe ; mașini antice saigoneze și taxiuri hodorogite Renault și Peugeot care păreau legate cu sârmă.

Iar unele chiar erau.

Bonaventure se uita de pe terasa hotelului Continental, încadrată într-o uriașă arcadă care ascundea mesele. Venea întotdeauna aici când se ducea la Saigon. Terasa

era destul de adăpostită de grenadele aruncate din când în când în cafenele de Viet Minh.

Vizavi de el, colonelul Tran van Li înghiți un cub de ghiață din cognac-ul lui cu apă minerală, și îl zdrobi între dinți. Era un bărbat vesel, cu fața rotundă, barbă de țap și firea lenească a unui translator guvernamental.

— Deci, cum a fost recolta de opiu ? — întrebă el

Bonaventure își luă o figură impasibilă.

— Mulțumitoare.

Li rânji.

— Poate va fi ultima, pentru un timp.

— Te referi la Pathet Lao ? Nu-ți face griji din pricina lor. Sunt niște sălbatici cu arcuri și săgeți.

— Știu că au atacat avanposturile lui Lao, de lângă Saru Nena și Phong Saly și că de-a lungul frontierei chinezii fac manevre.

— Americanii nu vor permite comuniștilor să preia puterea în Laos.

Li nu spuse nimic, dar îl privea curios. Războiul pasionat al americanilor împotriva comuniștilor a salvat Vietnam-ul de Ho Chi Min după diviziune. Poate Eisenhower o să-și facă o bază și în Laos. Își dorea acest fapt la fel de mult ca francezii. Laos era încă principala sursă ilegală a Saigonu'ui pentru opiu, mulțumită lui Rocco Bonaventure și Air Laos. Bineînțeles, Bonaventure n-ar fi putut obține profituri serioase fără protecția lui Li, dar colonelul considera la rândul lui că era răsplătit cu generozitate pentru serviciile lui.

Tran van Li se afla într-o poziție ideală pentru a-l ajuta pe Bonaventure. Din 1945 era cel mai apropiat consilier al președintelui Diem, precum și directorului Securității Militare, o organizație responsabilă de investigarea corupției în rândurile militarilor. În practică, îi dăduse multă putere, iar Li era un bărbat care conducea prin exemplu personal. În ultimii trei ani, fusese un partener tăcut al companiei Air Laos a lui Bonaventure.

— S-ar putea să bată un vânt nou prin palatul Doc Lap — zise el indiferent. Viet Minh nu sunt așa de ușor de potolit cum credeau americanii. Mulți au devenit puțin nostalgici după vremurile lui Binh Xuyen.

Bonaventure zâmbi. Își amintea de Binh Xuyen de când stătuse și el în Saigon ; la început o simplă bandă de pirați de râu, cu timpul deveniseră cea mai mare și mai eficientă armată particulară. Asiguraseră securitatea orașului în schimbul concesionării afacerii cu opiu. Când francezii plecaseră în 1955, după Dien Bien Phu, americanii veniseră și-l puseseră pe puritanul președinte Diem în palatul Doc Lap. Consilierii CIA îl sfătuiseră să-i zdrobească pe adepții lui Binh Xuyen ; comerțul cu opiu ofensase sensibilitatea celor care activau în războiul rece.

Ridicol ! Chiar își imaginau că puteau guverna în Saigon fără opiu ?

Deoarece nu mai avea acces în Saigon, Bonaventure fusese obligat să se folosească de zonele înalte din nord și de Golful Siam, pentru transportul opiului. Interdicția dură de mai mult de trei ani și comerțul fusese serios afectat. În sfârșit niște vești bune. Bonaventure nu era surprins că Diem și americanii renunțaseră la idealurile înalte, sub presiunea Viet Minh-ului.

— Deci, americanii și-au pierdut virginitatea în Asia ? — zise el.

Li încuviință din cap.

— Într-adevăr. Sunt după noaptea nunții și nu se simt prea bine. La fel ca și Diem, de altfel. Și-a petrecut toată viața în palate și nu înțelege realitățile Saigon-ului mai mult ca ei. Ca să-ți consolidezi poziția, ai nevoie de spioni și informații. Iar ca să ai nevoi, ai nevoie de bani. Și în Viet Nam, banii înseamnă opiu.

Auziseră sirena de la Poștă. Era prânzul, și în curând toți cei din Saigon vor închide magazinele pentru siestă, până după-amiază. În timp ce priveau, străzile se umpleau de oameni, secretare vietnameze drăguțe și vânzătoare pedalând grațios spre casă prin tunelul de frunze al lui Tu Do, în *ao dai*-ul lor — pantaloni albi și largi de mătase și haine lungi, înflorate, despicate până la talie — cu pălăriile lor în formă de frunze de palmier legate cu panglici viu colorate ; șoferii de sicio pedalau spre râu, transportând oameni de afaceri vietnamezi în costumele lor vestice sub baldachine ; țărani, în-

torcându-se de la piață, cu coșurile lor de trestie pe umeri, încărcate cu varză și banane.

Doi bărbați în șorțuri și cămăși hawaiene, portocalii și verzi ieșiră din holul hotelului și fură înconjurați imediat de copii, dornici să le vândă țigări și ghirlande cu flori.

— Americanii — zise Bonaventure. Câteodată nu știu dacă ar trebui să-i iubesc, sau să-i urăsc.

— Mi-au cerut să restabilesc vechiul trafic de droguri — zise Li. De aici înainte, poți să aduci cât opiu poftești. Activitatea va fi atent supravegheată și îți împarți profitul cu noi. Va trebui să folosești aceleași locuri de aterizare de la Pleiku, dar te vor aștepta camioane ARVN la sol și vom aduce opiul la Saigon, sub escortă militară.

Bonaventure încuviință din cap, satisfăcut. Dacă Pathet Lao ar putea fi ținut departe de munții din nord, timp de câteva luni, se va îmbogăți.

— Cum rămâne cu competiția ?

— Intenționăm să creăm un monopol guvernamental. Ori acest fapt exclude competiția. Vei fi furnizorul nostru exclusiv.

Bonaventure ridică paharul cu cognac, să toasteze.

— Pentru o colaborare reciproc avantajoasă — zise el.

Li înălță paharul, la rândul lui.

— Într-adevăr.

5

Vientiane.

Bonaventure avea cinci servitori : o bucătăreasă, un băiat de casă, doi *boysses* și un grădinar. La lăsarea nopții, doar bucătăreasa și băiatul rămâneau în casă și, după cină, Noelle le spusese că nu mai avea nevoie de ei până a doua zi.

Puțin înainte de ora nouă, se duse pe balconul care dădea în spatele casei și ascultă. Trăncănitul servitorilor din camerele de la parter, se stinse treptat. La și un sfert,

se stinseră toate luminile și ea se încredință că adormiseră. Se întoarse în casă.

Înainte să coboare scările, aruncă o privire în oglinda cu ramă aurită din dormitorul ei. Părul ei era prins în ceea ce francezii numeau o *baguette*, dar i se desprinsese o buclă rebelă, care-i atârna pe obraz. Și-o dădu la o parte, agitată. Nu se machiase. Își dăduse doar cu lac pe unghii, o mică concesie față de educația austeră imprimată de călugărițele franceze de la Les Oiseaux. Nu este prea provocator, se gândi ea.

Dar, destul de atrăgător.

Noaptea era umedă și liniștită, iar rochia albă de pânză îi atârna umedă pe corp. Acolo unde nu trebuie, se gândi ea. I se aprinseră deodată obrajii. N-avea ce face. Simțea un gol în stomac și i se accelerase pulsul.

În noaptea asta. Poate în noaptea asta.

Își luă o sticlă cu parfum Joie și își dădu pe coate, încheieturile mâinii și gât. Se spunea că pulsul și căldura activau aroma. Una din fetele de la mănăstire își turna câte o picătură între coapse. Târfa !

Suspină adânc.

În noaptea asta.

Încercă să se calmeze și coborî încet scările. Închise ușa cât mai încet, văzu o mașină parcată de partea cealaltă a trotuarului și o luă la fugă.

— Baptiste ?

El sări din mașină să-i deschidă portiera.

— Credeam că ai uitat.

— Am așteptat să adoarmă servitorii. Unde mergem ?

Când se sui în mașină, se aplecă deasupra ei și-i spuse :

— În noapte.

Spuse în gând o rugăciune, implorând iertarea Fecioarei Maria. Va fi probabil ultima oară când își vorbeau. Bănuia că după această noapte, nu vor mai avea nimic în comun.

Saigon.

Cholon-ul era copia nereușită a Saigonului. Orașul mirosea a noroi, petrol și canalizare.

Bonaventure își încreți nasul și își ținu respirația. N-o să înțeleagă niciodată, de ce un om ca Chen Giai Han nu se mută într-un cartier mai civilizat.

Cholon dormea ziua și muncea noaptea. Când soarele cobora la asfințit, orașul începea să se trezească la viață. Negustorii stăteau pe marginea drumului, fluturând cu evantaiul micile lor focuri de cărbune, care ardeau sub bucătăriile lor portabile; ghicitori cu bărbi cenușii se rezemau de pereți și întindeau cărțile care erau instrumentele lor de lucru; dentiștii și bărbierii munceau de zor la lumina lămpilor cu petrol atârnate de crengile copacilor de tamarind, care străjuiau străzile.

Reclame verticale cu litere chinezești, prinse de magazine, anunțau că acesta este orașul chinezesc al Saigonului. Vorbitorii de chinchao din provincia chinezească Swataw erau cei mai importanți din această zonă. Chiu chao dominau comerțul, ca evreii, conduceau lumea interlopă, ca Mafia Siciliană. Iar bărbatul Rocco Bonaventure venise să-l vadă pe Chen Giai Han — cunoscut sub numele de Sammy Chen — mai mare peste toți Chiu Chao din Cholon.

Trecură de pagoda Qan Am și Bonaventure îi porunci șoferului de siclo să oprească în fața hotelului Trung Mai, o clădire de patru etaje, cu aspect trist și dărăpănat, cu un *bac si* urât mirositor, pe-o parte și un restaurant pe cealaltă. Restaurantul, familiar lui Bonaventure din vizitele lui anterioare, era foarte popular. Specialitatea casei era câine fiert.

Foaierul de la Trung Mai era întunecat. Luminile nu fuseseră aprinse încă. Podeaua de lemn era parțial acoperită de un covor chinezesc uzat; marginile goale ale parchetului fuseseră lustruite de picioarele goale care se perindau pe acolo. Bărbații, în pijamale negre, stăteau întinși pe sofalele din hol. Două prostituate, sprijinite de biroul de la recepție, îl priveau cu o expresie studiată, ca o *tai tai* care examina peștele la piață.

— *Excusez-moi. Il faut que je vois Monsieur Chen* [1] — zise Bonaventure la recepție.

[1] Scuzați-mă. Vreau să-l văd pe domnul Chen (fr.) (n.t.)

Omul încuviință din cap și scuipă peste umăr. Pentru o clipă, Bonaventure crezu că scuipase pe jos, dar văzu saliva aterizând într-o scuipătoare de aramă, undeva, sub birou.

Bărbatul trase la o parte o perdea care dădea într-o cameră din spate. Bonaventure auzi un scurt schimb de cuvinte în dialectul aspru chiu-chao și apoi apăru o chinezoaică într-o pijama înflorată de mătase și-l privi prin ochelarii ei cu rame groase, negre.

— *Comment vous appelez-vous ?* [1]

— *Je m'apelle Bonaventure, Rocco Bonaventure. Il faut que je vois Monsieur Chen. C'est très important.* [2]

Femeia se gândi o clipă și apoi îi făcu semn s-o urmeze. O ușă sub scări, îi duse în partea din spate a hotelului ; fâșii colorate de plastic atârnau de rama din lemn, să prindă muștele. Bonaventure se luă după ea.

Camera din spate era fierbinte și lipsită de aer. Fu invitat să se așeze pe un scaun cu spătar tare, caracteristic living room-urilor chinezești. Femeia plecă din nou, strigând unui interlocutor nevăzut, în propriul ei dialect.

Un singur bec atârnat din tavan lumina slab camera. Bonaventure își dădu seama că nu era un birou, așa cum își imaginase, ci o încăpere de locuit, probabil pentru familia numeroasă a lui Chen. O bunică bătrână în pijama neagră, stătea pe un pat din bambus în timp ce un copil se târa pe podea, la picioarele ei. Doi bărbați între două vârste, în veste albe și pantaloni maro jucau mah-jong la o măsuță, în timp ce altul, un om mai în vârstă, stătea întins pe un pat, în colțul îndepărtat al camerei, fumând opiu.

Bonaventure îl privi cum arunca rotocoalele negre spre foc, absorbind apoi opiul în pipa sa. Bonaventure simțea mirosul dulce și greu. Nici o aromă nu se compară cu cea a opiului, se gândi el. Era inconfundabilă. Pe el, cel puțin, îl făcea să vomite.

---

[1] Cum vă numiți ? (fr.) (n.t.)

[2] Mă numesc Bonaventure, Rocco Bonaventure. Trebuie să-l văd pe domnul Chen. Este foarte important. (fr.) (n.t.)

Bătrânul întoarse pipa deasupra lămpii și mica boabă de opiu făcu o bulă pe care acesta o inhală. Ochii lui erau sticloși și pierduți.

— Monsieur Bonaventure !

Bărbatul îndesat, cu ochelari, din prag, spusese de fapt „Bon Van Chao". Sammy Chen purta un costum vestic, șifonat, peste o cămașă albă, deschisă la gât și pătată de sudoarea de peste zi. Avea sandale maro în picioare.

— Vizita ta mă onorează.

Bonaventure se ridică în picioare.

— Onoarea este de partea mea, Sammy.

Dădură mâna — palmele lui Sammy erau lipicioase și grase, remarcă Bonaventure — și apoi chinezul își trase un scaun și se așeză lângă el. Bătu din palme și bătrâna de pe pat se ridică și plecă grăbită.

Sammy începu imediat să se intereseze de sănătatea lui Bonaventure și bunăstarea familiei. În timp ce discutau, bătrâna apăru din nou cu o tavă pe care erau un ceainic și două cănі de porțelan fără mânere. Ceaiul era gălbui, amar și fierbinte.

După introducerea convențională, Sammy trecu la afaceri.

— Deci, pentru ce ai venit la Cholon ?

— Ca să discut cu tine despre o mică afacere, Sammy.

Bonaventure era sigur că Sammy Chen știa deja, despre noua orientare din palatul Doc Lap.

— Am discutat azi cu colonelul Li — continuă Bonaventure. Se pare că cineva l-a convins pe Președintele Diem să fie mai tolerant.

Sammy își frecă degetul mare de cel arătător.

— Are nevoie de banii pe care-i aduce opiul.

Bonaventure încuviință din cap.

— Poate că Viet Minh le-a arătat realitatea situației politice din Saigon.

— Cu atât mai bine pentru noi. Opiul este o afacere bună. Dacă poți să mă aprovizionezi, eu pot vinde *beaucoup*[1] aici în Saigon. Și poate și în Hong Kong.

[1] mult (fr.) (n.t.)

Era tocmai ceea ce sperase să audă Bonaventure. Trimisese deja o mare parte din opiul său la Bangkok, unde Rivelini îl dusese în laboratoarele unchiului său din Marsilia, unde se fabrica heroina. Dar piața de acolo era saturată. *Union Corse* își lua materia primă din Anatolia. Dar, dacă Sammy îi oferea alte piețe, Bonaventure putea cumpăra tot opiul oferit de triburile de pe dealuri și chiar mai mult. Profiturile potențiale erau nelimitate.

— Uită-te la el — zise Sammy, arătând spre bătrânul de pe pat.

Căzuse în visare, cu ochii întredeschiși, nemișcat.

— Nu face nici un rău. Este inofensiv pentru bătrâni.

Copilașul se târî pe podea și se ridică în picioare, agățându-se de pantalonii lui Chen. Mâinile lui lăsară urme de murdărie, dar Chen nu-l certă. Chinezii nu prea își mustrau copiii.

— Fiul numărul doi — zise Sammy și săltă copilul pe genunchi.

Copiii sunt viitorul. Au grijă de noi la bătrânețe, ne spală oasele când murim. Rugile lor ne asigură un loc în cer.

Bonaventure se gândi la Noelle și se posomorî.

— Bărbații trebuie să aibă fii — zise Chen.

Bonaventure se abținu de la comentarii.

Chan legănă copilul pe genunchi, făcându-l să gângurească fericit.

— O fiică este bună. Dar un băiat este și mai bun.

Bonaventure se gândi din nou la Noelle. Probabil că ai dreptate, își spuse el.

Sammy puse copilul jos, pe podea și reveniră la afaceri. Dar, în timp ce discutau despre preț și cantități lui Bonaventure îi venea din ce în ce mai greu să se concentreze. Se gândea la ce spusese Sammy despre fii și fiice și se întrebă ce-o face Noelle acum.

Vientiane.

Ruinele străvechii *wat* apărură în lumina farurilor. Demonii și eroii din *Ramayana* reînviară pentru o clipă în fosforescență, cățărându-se pe jgheaburi, agățându-se de invadatorii care se strecurau din junglă. Când Croce stinse farurile se întoarseră în umbrele junglei. Aprinse

o lanternă cu parafină când coborâră. Înconjură mașina și Noelle îi simți mâna pe umăr. Era o senzație liniștitoare.

— Cunoști locul acesta ? — murmură el.

— Am venit o singură dată aici, cu tatăl meu, mai demult. Mi-a spus că este abandonată din secolul trecut.

— Știi de ce ?

— Nu știe nimeni. *Phi* răi, probabil.

Laoțienii credeau în *phi*, spirite nevăzute, care guvernau lumea materială. Credeau că *phi* locuiesc pretutindeni — în munți, râuri, animale, oameni, chiar și pe cer. Curcubeele erau spiritele cerului care obișnuiau să bea și să își exprime mânia prin tunete și fulgere. Versiunea locală a budismului absorbise cultul *phi*, alcătuind un amalgam unic de credințe. Mare parte din timpul unui laoțian era petrecut în scopul liniștirii acestor spirite, prin ofrande de orez și ritualuri complicate. Un *phi* nervos, putea răsuci glezne, rupe picioare, ba chiar provoca îmbolnăviri și tragedii.

Pașii lor răsunau pe pietrele din curte, în timp ce Crocé o conducea printre ruine. Lanterna lumina bolovanii care se întindeau pe acoperiș, leii de piatră din arcade și șerpii de pe balustrade. Două șopârle colorate înțepeniră în fasciculul de lumină, înainte să dispară în beznă. Jocul umbrelor te împiedica să-ți dai seama, care dintre animale erau sculptate și care nu.

Se așezară pe piatra rece din *sala* și Crocé puse lanterna la picioarele lor. Fața lui era ascunsă în umbră.

— Ești tăcută în noaptea asta — zise el.

— Sunt nervoasă.

— De ce ?

— Din cauza tatălui meu.

— Lasă-mă pe mine să mă descurc cu el.

— Nu știi cum este.

O luă de mână și îi mângâie brațul. Găsi cureluța bleumarin de la încheietura ei stângă.

— Ce-i asta ?

— Anul trecut am fost foarte bolnavă. Doctorii nu știau ce am. Tao Koo, băiatul nostru de casă, l-a adus pe unchiul său. Este un fel de șaman. Și-a desfășurat micul său ritual la patul meu. Laoțienii cred că toate bolile sunt

date de un *phi* rău, care ademenește sufletele afară din corp și, dacă nu pot fi convinși să plece, mori. Prin urmare, aduce spiritele bune să cheme sufletele pierdute înapoi, în timp. Curelușa este menită să le lege, ca să nu mai rătăcească niciodată.

— Vorbești ca și când ai crede.

— Poate cred.

Degetele lui îi pipăiră conturul brațului, până la umăr. Se cutremură.

— Cum poate o persoană să aibă mai multe suflete? — o întrebă el.

Vorbește. Încearcă să te prefaci că nu se întâmplă nimic. Nu vreau să fac asta. Mi-e frică.

— Laoțienii spun că avem multe suflete. Când murim, zboară departe, în diverse locuri, să se reîncarneze în timpuri diferite.

— Crezi asta?

Clătină din cap. Acum se apropiase foarte mult de ea. Îi simțea respirația pe gât. Era șocată să se audă gemând de plăcere când buzele lui se atinseră ușor de pielea moale a gâtului ei.

— Atunci ce crezi? — murmură el.

— Cred că avem un singur suflet, iar când murim, se întoarce la cel iubit. Când o să mor, poate că sufletul meu o să se întoarcă la tine, Baptiste.

Poftim, îi spusese. Știuse din clipa când îl văzuse ce-o să se întâmple între ei. Poate că el avea dreptate. Era scris în palmele lor.

Noaptea se strânse în jurul lor, iar insectele junglei alcătuiau o cacofonie de sunete. O împinse ușor pe spate, pe piatră și Noelle simți greutatea peste ea.

— Mă iubești? — murmură ea.

— Nu, nu te iubesc. Dragostea este un cuvânt prea simplu. Sunt obsedat de tine. Nu mă gândesc la altceva decât la tine. O să transform viața ta într-o furtună.

Ea se uită la umbrele din pavilion, la *nagas* dansând pe streșini, la șopârlele gecko foșnind pe acoperiș, voluptuoase, dornice să ucidă.

Bărbatul mirosea a lemn de santal și tutun.

Duritatea mușchilor lui.

Phi șopteau din beznă, spirite bune și rele.

Își simțea propriul spirit desprinzându-se. Acum nu mai există cale de întoarcere.

6

Când sosise prima oară în Asia, cu zece ani în urmă, Rocco Bonaventure adoptase rapid rutina zilnică a coloniștilor francezi : se scula la opt; lua micul dejun, și rar se apuca de afaceri, înainte de ora zece. După prânz, în perioada cea mai fierbinte a zilei se odihnea și încheia ziua de lucru la ora șase. Seara era momentul când bea aperitive.

Acum, căpătase obiceiul, la *l'heure d'aperitif*, să stea în camera de la etaj, folosită drept birou și să privească apusul de soare. În noaptea aceasta, Marcel Rivelini îi ținea companie. Bonaventure întinse mâna după sticla de Pernod și umplu din nou paharele, unul pentru el și unul pentru Rivelini.

— Am auzit că s-au înregistrat lupte lângă Sanu Nena și Phong Saly — comentă Rivelini.

Bonaventure încuviință din cap.

Rivelini părea agitat.

— Comuniștii. Se pun în calea afacerilor.

— Americanii n-o să-i lase să preia supremația în Laos, Marcel. Ai văzut ce s-a întâmplat în Europa de Est. N-o să-i lase să facă același lucru aici.

— Sper să ai dreptate, Rocco.

— Nu te îngrijora.

Bonaventure puse puțină apă în Pernod-ul său și lichidul auriu căpătă imediat culoarea laptelui. Apoi se uită din nou pe fereastră. Începuse musonul și amurgul era murdar, cenușiu ; chiar și stupele aurite ale orașului păreau ponosite. Bananierii și bambusul din grădină se plecau sub rafalele de ploaie.

Rocco pare atât de mulțumit de sine, se gândi Rivelini. Atât de mulțumit de sine, retras aici, printre raf-

furile pline cu volume legate în piele, conținând piese de Corneille și Racine, cu statuile sale de bronz ale lui Buddha și Hanuman pe biroul lustruit de tek. Atât de civilizat. Un pirat al culturii și rafinamentului. Păcat că trebuia să-i dezumfle balonul.

Dar, o să-l dezumfle.

— Ce mai face Noelle ?

Ceva, în tonul lui, îl trezi pe Bonaventure din contemplare. Se încruntă.

— Este bine, din câte știu. De ce mă întrebi, Marcel ?

Rivelini ridică din umeri, prefăcându-se îngrijorat.

— Păi... am auzit unele lucruri. N-aș vrea să pățească ceva.

— Ce să pățească, Marcel ?

— Scuză-mă, Rocco. Poate că n-ar trebui să plec urechea la zvonuri.

— Ce zvonuri ? Nu mai vorbi atât de enigmatic.

— Uite ce este. Presupun că ar trebui să știi. Am fost informat că a fost văzută în compania unui anumit gentleman. Tu, cred că erai plecat la Saigon. Poate că este nevinovată. Dar nu este bine pentru reputația ei să fie atât de neglijentă.

— Cine ? — pufni Bonaventure.

— Îl cheamă Crocé. Baptiste Crocé.

Bonaventure sparse paharul în pumn. Sângele roșu i se scurse pe pantalonii albi, amestecându-se cu Pernod-ul lăptos.

Scoase o batistă curată, de pânză, din buzunar și o înfășură în jurul mâinii, să-i oprească sângele. Apoi, băgă mâna sănătoasă în buzunarul de la haină, să-și ia pachetul de Gauloises și bricheta. Aprinse țigara cu o singură mână, cu degetele tremurânde.

— Rocco ? Te simți bine ?

Rivelini părea alarmat.

Bonaventure ignoră întrebarea.

— Ce ai mai auzit ? — pufni el.

— Sunt simple zvonuri, Rocco !

— Și zvonurile astea spun că s-a culcat cu el ?

— Oamenii sunt în stare să scornească orice, doar știi prea bine. Dar, n-ar trebui să fie văzută cu el. Bărbatul

acesta nu se bucură de o reputație prea frumoasă la Vientiane.

— Și nici în altă parte — tună Bonaventure.

Se lăsă o liniște grea. Rivelini se uită fix la pata roșie care se mărea pe batistă. Nu se așteptase să-l vadă reacționând atât de violent. O să-i fie învățătură de minte târfei, să nu-și mai bată joc de mine altădată, se gândi el.

— M-am gândit că ar trebui să știi — adăugă el.

Bonaventure încuviință din cap. Pariez că de-abia ai așteptat să ajungi aici, să-mi spui, se gândi el. Probabil ca să-ți oblojești mândria rănită. Dar nu te condamn, în circumstanțele de față.

— Îți mulțumesc, Marcel. Apreciez îngrijorarea ta. Și acum, aș prefera să rămân singur, un timp. Trebuie să reflectez.

Rivelini se pregăti să plece. Își termină Pernod-ul și se ridică.

— *Bientôt* [1], Rocco.

Bonaventure încuviință din cap, dar nu-și ridică privirile. Nu auzi nici măcar ușa închizându-se. Se gândea deja la Noelle și la Baptiste Crocé.

Își bătuse joc de el. Încercase să-i găsească o companie potrivită și ea îi alungase pe toți. O prevenise în privința lui Crocé și ea îi nesocotise sfatul. În clipa în care o scăpase din ochi, alergase după el ca o cățea în călduri.

Și Crocé ? Chiar își imagina, că va scăpa ușor ?

Poate aveau nevoie amândoi de o lecție. Și Rocco Bonaventure era un profesor foarte bun.

7

În fiecare an, în timpul recoltei de mac, din februarie și până în primele săptămâni ale lunii mai, negustorii locali chinezi, se duceau în munții din nord, cu sare, bare de fier și monezi de argint, să ia în schimb

[1] Pe curând (fr.) (n.t.)

grămăjoare mici de opiu crud, cultivat de triburile de pe dealuri — în special Hmong — pe câmpurile lor dulci, sfărâmicioase.

Corsicanii plecau cu avionul în capitalele unor provincii, cum ar fi Ban Hoei Sai, Sam Neua sau Phong Saly, să facă troc cu negustorii Yunnanese pentru opiul pe care l-au adunat. Apoi zburau la Vientiane sau Phong Savan, să-l depoziteze, până când găseau un cumpărător la Bangkok sau Saigon.

Aeroportul din Wattay nu avea control vamal sau birou de imigrație, iar pista era o simplă pășune curată. Existau câteva clădiri în capătul de est al fâșiei, magazii și hangare pentru cele câteva avioane pirat, care se aventurau pe cerul periculos al Laosului. În sezonul uscat, pista era o căldare de praf, iar acum, în perioada musonului, o adevărată mlaștină.

Cerul era înnorat, iar în aer, parcă pluteau aburi. Baptiste și Jean-Marie erau uzi de transpirație și ploaie. Aveau de încărcat în Cessna trei sute de kilograme de opiu crud. O parte se scurgea ca o gelatină prin găurile din saci.

— Circulă diverse zvonuri în Vientiane, Baptiste.

— Ce fel de zvonuri ?

— Despre tine și fiica lui Rocco Bonaventure.

Jean-Marie gemu când ridică alt sac.

— Cred că ți-ai pierdut mințile.

Baptiste rânji.

— Gelozie.

— De ce, nu mă asculți ? Nici ea nu-i întreagă la minte, Baptiste. Taică-su o să te castreze când o să afle !

Baptiste puse mâna pe alt sac.

— Fiica lui mă iubește ! Ce crezi că poate să facă ?

Jean-Marie clătină din cap. Își admira partenerul de afaceri, dar uneori îl enerva. Stăpânirea lui de sine îl înspăimânta pe Jean-Marie. Baptiste Crocé avea o fire tare, ca de oțel, camuflată de farmecul său de catifea. Dacă i s-ar cere vreodată părerea despre acest om, va spune că Baptiste Crocé era un bărbat calculat și nemilos.

Jean-Marie gândea asta în calitate de prieten ; se întrebă ce părere aveau dușmanii lui Baptiste despre acesta.

— Îți spun că ești nebun de legat, Baptiste. Când o să afle, va dori să te omoare, mai mult ca sigur.

Partenerul său îl apucă de umeri. Îi curgea sudoarea pe față, iar smocul de păr care-i atârna pe ochi, îl făcea să pară aiurit și smintit, așa cum îl caracterizase Jean-Marie.

— Văd că nu mă asculți. Ți-am spus că mă iubește. Vrea să se mărite cu mine. Ce crezi că o să facă Bonaventure ? Dacă se răzbună pe mine, fiica lui îi va face viața imposibilă.

— Tipul acesta este un gangster, Baptiste.

Crocé nu-l asculta.

— Ce-ai zice despre o fuziune, Jean-Marie ? Compania Air Laos a lui Rocco Bonaventure și mica noastră Wattay Air ? Bonaventure va îmbătrâni. Va avea nevoie de cineva să-i preia afacerile, un ginere inteligent, care să-i țină fata așa cum trebuie, nu ?

— Nu merge, Baptiste.

Crocé îi rânji și-l bătu pe umăr.

— Ba o să meargă. Și acum, hai să mâncăm ce mai avem. Și nu te îngrijora atât de mult. Știu ce fac.

Rocco Bonaventure își servea *café au lait*, croasanții și papaya cu ceai de tei. Un exemplar al ediției în limba franceză a *Lao Presse* stătea deschis pe fața de masă din pânză, în fața lui. Era bandajat la mâna dreaptă.

Își ridică privirile când Noelle veni pe balcon. Ea se așeză. Bonaventure îi cercetă fața în lumina celor aflate noaptea trecută. Părea palidă și agitată.

— Ce este, *chérie* ? S-a întâmplat ceva ?

— Trebuie să discutăm.

Rocco ridică din sprâncene. Deci s-a hotărât să-i mărturisească.

— Se referă la un anumit... gentleman.

— Un gentleman ? Deci nu te referi la monsieur Crocé ?

— Știai ?

Bonaventure o privi, zâmbind batjocoritor.

— Vientiane este un oraș mic, chérie.

— De ce n-ai spus nimic ?

— N-am dat atenție zvonurilor.

— Nu-i adevărat.

Încuviință din cap, liniștit.

— Poate că ar fi mai bine, să-mi spui ce se întâmplă.

Ea se gândi la noaptea aceea, între ruinele templului, cu aproape șase săptămâni în urmă. O duruse, dar senzațiile fizice fuseseră mai puțin ascuțite decât se așteptase. Însă i se întipărise în minte fiecare mișcare, fiecare șoaptă. Și Baptiste se purtase atât de blând. Într-un fel, actul sexual crease o legătură între ei, o legătură ce știa că n-o să se frângă niciodată.

— Cred că îl iubesc, papa.

— Îl iubești ?

Bonaventure se amuză.

— Iubire ? De când spui că îl cunoști pe acest om ?

— Ce contează ?

— Depinde ce intenționezi să faci în această... iubire ?

— Vreau să mă căsătoresc cu el.

— Atunci, s-ar putea să conteze. Mai ales dacă vrei ca mariajul vostru, să dureze mai mult de o săptămână.

Părea mult mai liniștit decât se așteptase. La urma urmei, prin confesiunea ei, recunoscuse că îl sfidase. Noelle crezuse că o să-l apuce furia. Îl mai văzuse și altădată nervos — turbat de mânie, distrugând tot din casă. Sigur, n-o lovise niciodată, nu se temea de el din acest motiv.

— Papa, vorbesc serios.

Bonaventure trânti șervețelul pe masă.

— Nu pot să spun că mă bucur — zise el. Dar, chérie, te cunosc foarte bine și știu cât de încăpățânată ești. Cred că te lași orbită de aparențe. Cel puțin, asta e părerea mea. Dar dacă ești hotărâtă să continui, cu sau fără acordul meu, atunci, presupun că ar trebui să discut cu acest... gentleman. Poți să-l inviți la masă, mâine seară. Și acum, dacă nu te superi, aș vrea să mă retrag în biroul meu, să mă odihnesc.

După ce plecă, Noelle rămase mult timp, privind fix zațul cafelei și ascultând ploaia ce răpăia pe acoperișul de tablă. Nu se așteptase să cedeze atât de ușor. Dacă cedase, într-adevăr.

Lângă Ban Me Thuot, Munții Centrali, Vietnam

In Laos nu existau semnale radio, iar hărțile datau din perioada colonială franceză și prezentau deviații de aproape cincizeci de mile, așa că un pilot trebuia să învețe să-și conducă avionul după propriul fler. Chiar și catolicii purtau mici Buddhas, de jad la gât, ca amulete, în afară de Saint Christopher. Aveau nevoie de tot norocul pe care-l puteau atrage asupra lor.

Baptiste căuta să iasă din norii albi și apoi, se uită din nou la altimetru. Opt mii ASL. Nu îndrăznea să coboare mai mult. Cessna se avânta în muson. Jungla de dedesubt era invizibilă. Este ca și când ai zbura printr-o sticlă cu lapte, se gândi el.

Zări o crăpătură între nori și se avântă într-acolo. Munții apărură la câteva sute de picioare mai jos, o masă verde, învăluită în nori, de o frumusețe sălbatică. Oamenii care locuiesc în aceste păduri folosesc încă arcuri și săgeți otrăvite, își reaminti el. Nu era loc bun să te rătăcești.

Altă rafală de ploaie se lovi de parbriz.

Căută la orizont fuiorul de fum care-i arăta unde să aterizeze pe Ban Me Thuot. După cinci minute, fu aproape gata să renunțe și să întoarcă spre casă, când zări fumul negru la cinci mile depărtare. Musonul de sud-est îl purtase mai departe decât anticipase, spre nord.

Coborî treptat. Văzu în zare acoperișurile din stuf ale Ban Me Thuot-ului, iar sub el, pista, o fâșie de trei sute de yarzi lungime, tăiată din junglă. Un camion era parcat în capătul îndepărtat al pistei. Zări un bărbat în tricou alb, care-i făcea cu mâna.

Îl încercui o dată, cercetă pista și se pregăti de aterizare.

Cessna coborî și apoi Baptiste o simți prinzându-se de pistă. Roțile se afundară în noroi și el își încleștă pumnii pe comenzi, fiindcă anticipase că solul mâlos se va prinde de roți și va răsturna avionul. Dar avu noroc. Cessna încetini, oprindu-se la cincizeci de yarzi de camionul acoperit cu coviltir.

Bărbatul în tricou alb sări din cabina camionului și inotă prin noroi să-l întâmpine. Baptiste opri motorul și coborî. Făcu semn șoferului camionului, un tip pe care-l cunoștea doar sub numele de Hung.

Dar Hung nu-i răspunse la salut. Nici măcar nu-i zâmbi. Părea speriat.

Merde !

Baptiste intră în panică.

Se întoarse în grabă în cabina avionului și căută revolverul ascuns sub scaunul pilotului. Când se întoarse, se trezi înconjurat de o duzină de soldați ARVIN, cu carabinele și mitralierele îndreptate spre el, în timp ce alții săreau din camion, să încercuiască avionul.

Putain [1] *!*

Scăpă revolverul în noroi și ridică mâinile.

Tran Van Li făcu un pas înainte, cu mâinile în șold.

— Domnul Crocé ? — zise el în franceză.

— De unde știi ?

— Acești gentlemeni ne-au spus să te așteptăm.

Li îl arătă pe Hung și cei doi însoțitori ai săi. Erau uzi până la piele și posomorâți.

— Dar, cum ai aflat când o să aterizez ?

— Am pus urechea la pământ.

Se urcă în cabină și se uită în jur.

— Ce fel de transport aveți ?

— Jucării pentru orfani și provizii medicale pentru săraci.

Li zâmbi. Îi plăceau oamenii cu simțul umorului.

— Îmi imaginez că ai și ceva marfă de contrabandă. Greșesc cu ceva, monsieur ?

Dintr-o dată realiză : Bonaventure !

Mă rog, asta era. Păstra o anumită cantitate de aur sub scaun pentru situațiile de acest gen.

---

[1] Târfă ; situație împuțită (fr.) (n.t.)

— Cât vrei ? — întrebă el.

Dar Tran Van Li clătină din cap.

— Traficul de opiu și darea de mită unui militar sunt considerate delicte foarte grave în Republica Vietnam, domnule Crocé. Sunteți arestat.

8

Vientiane.

Noelle îl găsi pe Jean-Marie la Bungalow. Stătea pe verandă, lângă sufragerie, privind ploaia care se scurgea de pe acoperișurile bucătăriei și ale camerelor servitorilor. Grădina verde părea pleoștită și jalnică.

O auzi, dar nu întoarse capul.

— Noelle Bonaventure — zise el, în loc de salut și se uită la sticla de cognac din brațele lui.

— Este adevărat ? — îl întrebă ea.

Jean-Marie încuviință din cap.

— Cum ?

— A fost arestat ieri după-amiază de poliția vietnameză. Este tot ce știu. Au sechestrat avionul.

Îi aruncă o privire acuzatoare.

— Avionul acela era tot ce aveam. Totul.

Un ventilator se învârtea zgomotos în tavan, hârjâind din paleta ruptă. Câteva muște se roteau în jurul lui.

— Ce-o să se întâmple ?

— O să intre la închisoare. Pentru doi sau cinci ani. *Les jaunes* [1] pot fi niște ticăloși dacă își propun să fie.

Noelle nu-și imagina cum ar putea să-și petreacă două ore fără să-l vadă, dar doi ani ? Cinci ar fi de neconceput.

— Trebuie să existe o cale de scăpare. O să discut cu tatăl meu.

Jean-Marie râse zgomotos și goli sticla de cognac. Apoi, o aruncă pe grămada de sticle goale de whisky, îngrămădite lângă bucătărie. Dar se pocni de un vas spart de WC, rezemat de trunchiul ros al unui bananier.

[1] galbenii (fr.) (n.t.)

— Ce te-a apucat ? — îl întrebă Noelle.

— Chiar nu vrei să pricepi, nu-i așa ? Crezi că a fost un accident ? O coincidență ?

— Baptiste spunea întotdeauna că sunt riscuri.

— Riscuri ? Dacă ar fi asemenea riscuri, cum îți explici că tatăl tău n-a pierdut niciodată un avion ? Nu te-ai gândit la asta ?

Nu-i răspunse.

— Nu ți-ai dat seama ?

— Să-mi dau seama ?

— Tatăl tău ! Rocco a aranjat asta. L-am prevenit pe Baptiste, dar n-a vrut să mă asculte. Se credea prea deștept. I-am spus că o să-i aduci ghinion.

Simți că-i slăbesc picioarele. Își aminti ce ușor cedase tatăl ei cu o zi înainte de arestarea lui Baptiste. Oare putea fi chiar atât de machiavelic ?

— Nu — murmură ea.

Jean-Marie își îngropă fața în mâini.

— Tot ce aveam era în avionul acela. L-am prevenit să se țină departe de tine !

— Te înșeli ! — zise ea.

Apoi se întoarse și plecă. Nu ! Tatăl ei era capabil de multe lucruri. Un aventurier, poate un pirat. Făcea trafic cu aur, piastere și opiu și uneori își folosea influența ca să intervină pentru afacerile sale necurate, pe lângă guvernul laoțian și vietnamez. Dar nu s-ar preta, la așa ceva. O să i-o dovedească, o s-o ajute să-l scoată pe Baptiste Crocé din închisoare.

Îl găsi sus, în biroul său. Stătea la masa lăcuită și fuma, îmbrăcat în haina de catifea roșie, roasă la coate. Era după amiaza târziu. Lămpile de cristal de pe pereți aruncau o lumină gălbuie pe podeaua de tek și în jur. Volumele aurii, legate în piele ale *Voyages dans l'Indochine* [1] sclipeau pe rafturi.

Pare un adevărat *gentilhomme* francez, se gândi ea, puțin cam boem cu părul lui lung, argintiu și barba grizonată, dar civilizat, un om sensibil. Nu este în nici

[1] Călătorii în Indochina (fr.) (n.t.)

un caz genul de bărbat care să arunce pe cineva în iadul negru al unei temnițe vietnameze, numai pentru că nu-i plac ochii lui.

Și totuși îl cunoștea oare pe tatăl ei ? Nu-l mai sfidase niciodată ; cel puțin nu în ceva important pentru el. Știa că făcea întotdeauna ce voia.

Își ridică privirile când intră Noelle și își puse stiloul deoparte. O privi îngrijorat. Avea ochii umflați de plâns și ea își dădea seama că arăta groaznic. Sări în picioare și veni la birou.

— Ce s-a întâmplat, *chérie* ? Ai plâns. Ce-i cu tine ?

Îl lăsă s-o așeze pe un scaun.

— Baptiste a fost arestat.

— Baptiste ?

— Baptiste Crocé. Știi foarte bine despre cine vorbesc.

Vocea lui deveni glacială :

— Scuză-mă, dar noi doi, nu suntem în niște relații prea cordiale. Nu ne spunem pe nume unul altuia.

— Ce altceva crezi că m-ar fi tulburat în asemenea hal ?

Bonaventure preferă să nu-i răspundă.

— Ce s-a întâmplat ?

— A fost arestat pe un aeroport, undeva în Munții Centrali, de partea cealaltă a frontierei. Vietnamezii îl așteptau gata să pună mâna pe el.

— Presupun că transporta marfă clandestin.

— Tu transporți cumva altceva ?

El ridică din umeri.

— Uneori.

Își sprijini greutatea de marginea biroului. Apoi se aplecă și-i ridică bărbia cu arătătorul mâinii drepte.

— Deci, ăsta este motivul lacrimilor tale ?

— Doar ți-am spus că-l iubesc.

El bombăni, abținându-se de la comentarii. Noelle își feri privirile.

Bonaventure se ridică și se duse la fereastră. Nu mai ploua. Soarele se ridicase pe câmpia străbătută de râul Mekong, ca o panglică de platină lichidă. Era timpul să-și ia aperitivul.

— O să-l închidă, bineînțeles. Așa se obișnuiește. Chinion.

Noelle inspiră adânc.

— Ai vreun amestec în toate astea ?

Rămase nemișcat mult timp, dar ea sesiză că se încordase. În cele din urmă păru că se relaxează.

— Așa crezi ?

— Ai sau nu ?

— Nu.

Se întoarse.

— Sunt revoltat că poți să mă acuzi de așa ceva. Dar dacă dorești un răspuns, acesta este nu.

— Nu mă minți, papa.

— Iar eu nu-ți permit, să mă iei la rost ! Ți-am răspuns ! Nu aș fi capabil să-mi mint fiica.

Noelle ar fi vrut să-l creadă. Poate că Jean-Marie se înșela. Dar îl iubea pe Baptiste și n-o să-l lase să putrezească într-o închisoare saigoneză.

— Atunci, ajută-mă să-l scot de acolo.

— Să-l scoți ?

Îl privi atentă, dar tatăl ei își luase o figură impasibilă.

— Nu va fi ușor — răspunse el, în cele din urmă.

— Papa, tu cunoști toți oamenii importanți din Laos și Vietnam. Trebuie să-l ajuți.

Își puse mâinile lui mari pe umerii ei.

— Este chiar atât de important pentru tine ? — murmură el.

Ea își puse mâinile peste ale lui.

— Te rog, papa. Fă asta pentru mine.

O liniște lungă, un oftat de regret și, în cele din urmă, acceptase.

— Nu-mi place omul acesta, Noelle. Ți-am mai spus și altădată. Cred că ai făcut o alegere proastă. O să-ți frângă inima.

Cum ea nu-i răspunse, adăugă :

— Dar n-ai decât să faci ce vrei. Este viața ta. Săptămâna viitoare mă duc la Saigon. O să văd ce pot face.

— Îți mulțumesc, papa — murmură Noelle.

Îl sărută tandru pe obraz.

— Vezi, s-a aranjat. Și acum vino să servești aperitivul cu tatăl tău.

— N-am dispoziția necesară. Vreau să fiu singură.

— Cobori la cină ?

— Nu cred.

Ieși, închizând ușa încet în urma ei.

Bonaventure se uită după ea. Baptiste Crocé trebuie să fii un adevărat diavol de ai reușit să-mi seduci fiica. Dar nu ți-a folosit la nimic, nu-i așa ? Mă întreb, cum o să arăți după câțiva ani într-o închisoare vietnameză ?

Saigon.

Peste o săptămână Rocco Bonaventure își savura din nou week-end-ul pe terasa Hotelului Continental cu locotenent colonelul Tran Van Li din Serviciul de Securitate Militară.

Un baldachin din bambus îi proteja de musonul torențial. Ploaia inundase Tu Do-ul iar anvelopele taxiurilor Renault și Peugeot înotau prin apă.

— Ce s-a întâmplat cu pilotul de care ți-am spus, Li ? — îl întrebă Bonaventure. Cum îl cheamă... Crocé ?

— Încă nu a apărut în fața tribunalului. Dar traficul de opiu este un delict foarte grav în Vietnam.

— Cât o să-i dea ?

Li ridică paharul la buze și se gândi.

— Doi ani. Poate cinci.

— Incearcă să fie cinci, zise Bonaventure și apoi discutară despre alte probleme.

9

Hong Kong, octombrie 1960

Farurile albastre-alburii ale Liniilor Aeriene Pan Am sclipiră în soarele după-amiezii târzii, când Boeingul 707 plonjă spre Kai Tak. Uruitul motoarelor Rolls-Royce zgudui cocioabele și magazinele sufocante din Mangkong, aflate la numai două sute de picioare mai jos, unde imigranții chinezi stăteau aplecați peste bancurile lor, asamblând tranzistoare ieftine și flori artificiale. Adăpostiți în

pielea de metal a acestui avion modern, călătorii nu simțeau mirosul sudorii lor și nici nu-și bănuiau sărăcia.

Doar unul din pasagerii compartimentului de clasa I al avionului înțelegea câte ceva. Sammy Chen se născuse în Dao Yung, în provincia chineză Swatow. Tatăl lui fusese negustor stradal, iar mama servitoare. Era singurul dintre bărbații și femeile acestui zbor de după-amiază care simțise umilința zdrobitoare a sărăciei. Plecase din Dao Yung de mai bine de patruzeci de ani, dar uneori simțea mirosul șanțurilor deschise de canalizare și gustul orezului cu rădăcini și al celor câteva bucăți de varză.

Drogurile îl salvaseră de această viață. Fratele lui vitreg făcea comisioane pentru Fei Lung și când avea paisprezece ani îl încurajase pe Sammy să i se alăture. Au fost angajați amândoi ca paznici la un depozit de opiu.

Când familia lui Sammy emigrase în Vietnam, în 1938, Sammy se prezentase rapid dinaintea traficantului local care-l reprezenta pe Fei Lung și se ridicase, datorită inteligenței lui, până la cele mai înalte ranguri din ierarhia gangsterilor. De cinci ani, conducea sectorul din Cholon al lui Fei Lung, iar averea sa personală se ridica acum la aproape jumătate de milion de dolari.

Sigur, tovarășii lui de călătorie nu l-ar putea lua drept un om bogat; costumul negru, vestic, era lucios de cât îl purtase, iar cămașa albă, deschisă la gât nu era de prea bună calitate. Se găsea la oricare colț de stradă, în oricare oraș asiatic, la numai câțiva cenți.

Sammy Chen considera că nu este înțelept să-și afișeze bogăția.

Se uită pe fereastră și văzu minusculele piste de aterizare ale Kai Tak-ului, ca două bucăți de carne între dealurile Kowloon. Zări bărcile chinezești îngrămădite una într-alta și se simți satisfăcut. Acolo se afla secretul averii sale. Cărarea care pornea din munții Laos-ului de nord se termina aici, printre labirintul de insule din Hong Kong, unde pescarii chiu chao transportau opiul lui Sammy în Abordeen și Mangkok. De aici opiul era dus direct la cei care-l fumau din pipele lor, întinși pe divane sau era transformat în heroină de calitate inferioară la fabricile din Kowloon.

Era o simplă afacere de import-export, iar acest comerț, reprezenta de ani de zile o parte însemnată, dar nespectaculoasă din interesele familiei. Dar, două evoluții separate schimbaseră această situație. Mai întâi, fratele lui Sammy devenise Stăpânul Tămâii și locțiitor al lui Fei Lung în Hong Kong. Și apoi, președintele Diem renunțase la restricțiile impuse asupra opiului, ceea ce ușurase transportul făcându-l mai profitabil. Afacerea avea toate șansele să ia amploare.

Singura grijă a lui Sammy era instabilitatea crescândă din Laos, țara care reprezenta sursa opiului său. Dacă ar prelua comuniștii puterea, afacerile sale ar putea fi periclitate. Dar, dacă americanii i-ar ține la respect, măcar câțiva ani de aici înainte, Sammy Chen și Fei Lung se vor îmbogăți.

Nu aveau nevoie decât de puțin noroc.

Boeing-ul coborî alarmant deasupra orașului și apoi motoarele uruiră din nou, în timp ce pilotul se străduia să-l echilibreze. Șoseaua traversa capătul pistei, iar Sammy Chen văzu hamalii cu spinările îndoite sub poverile lor, ce-și riscau viața să treacă pe sub barierele în dungi albe cu roșu ca să urmărească avionul în timp ce aluneca pe pistă.

Nu-și permiteau să aștepte. Pentru ei conta fiecare minut. Trebuiau să-și câștige existența. Altceva nu conta.

Era o filozofie pe care o înțelegea prea bine.

Dar cu toate că Sammy Chen nu știa, destinul lui se afla acum în mâinile câtorva rebeli Pathet Lao de pe dealurile din nordul Laos-ului, iar inamicul său se zbătea în apele reci ale golfului Mirs, la numai câteva mile, spre nord.

În punctul cel mai îngust al golfului, Republica China se afla la numai o mie patru sute de kilometri de Noile Teritorii ale Hong Kong-ului, la nord de Starling Inlet, iar Ho Kuan-ling se credea capabil să înoate pe distanțe chiar mai mari decât aceasta. Dar, când își planificase fuga, nu luase în calcul forța curentului în ziua aceea. Libertatea nu era chiar atât de aproape cât își imaginase.

Pornise înainte de apus ; dar curentul îl purtase departe de țărm și, pe măsură ce se lăsa noaptea, se zbătea încă în apă, departe de ținta sa. Fusese tras la sud de Insula Rohuson, în Portul Crooked, la aproape patru kilometri și jumătate de unde pornise. Era un înotător puternic, dar frigul și oboseala începuseră să-l copleșească. Nu se gândise niciodată că ar putea da greș, nu-i trecuse prin minte că era posibil să moară.

Acum, pentru prima oară, începu să-i fie cu adevărat frică.

De câteva ori trecuse destul de aproape de uscat. Dar, de fiecare dată când se crezuse la câteva sute de yarzi de plajă, curenții îl trăseseră în larg, iar pământul verde dispărea în noaptea care se lăsa.

Dar acum, nu mai știa încotro înota. Nu încerca decât să-și țină capul afară din apă. Mușchii piciorului și ai brațului se încordaseră. Scruta noaptea, disperat, dar se vedeau puține lumini și erau atât de îndepărtate încât ar fi putut să fie foarte bine stelele de pe cer.

Dar, n-o să se dea bătut.

Încercă din nou să plutească, păstrându-și energia pentru un ultim efort. Începu să se roage lui Kuan Yi, zeița Milei și a Mării. Salvează-mă, se rugă el. Salvează-mă și o să ard o mie de bețe de tămâie în onoarea ta. O să-ți construiesc un templu.

Salvează-mă...

Apoi, o auzi. Uruitul motoarelor străbătu prin noapte. Sunetul se amplifică, crescând și descrescând ca ritmul cicadelor din pădure. De unde venea ? Era atât de greu să-i identifice noaptea direcția de unde venea. Înota, încercând să-și tragă corpul peste valuri și să scruteze bezna.

Nu-i văzu aripioara în apă, auzi doar un clipocit, când peștele cel mare făcu prima încercare. Simți o clipă de panică. Ce era asta ?

I se păruse cumva ?

Distingea luminile de navigație roșii-verzui de pe o șalupă, la nici două sute de yarzi depărtare.

N-o să mor, se gândi el. În noaptea aceasta sunt norocos.

Simți ceva trecând pe lângă el, foarte aproape.

Se zbătu disperat în apă și poate că agitația lui îi dădu încredere peștelui să atace.

Nu simți nici o durere, doar o izbitură în piciorul stâng și fu tras în adâncuri.

Era unul mic, dar nu mai mare de un metru și jumătate cu cap de ciocan. Altul, mai mare, i-ar fi smuls tot piciorul. Însă se mulțumi doar să-l înșface, ca un câine un os.

Nu-și dădea seama ce se întâmplase cu el. Înecându-se, se agăță disperat de obiectul care i se prinsese de picior, încercând să se desprindă. Peștele smulse o bucată de carne din coapsă și se îndepărtă cu prada lui. Omul țâșni la suprafață, ca un dop.

Urletul său de spaimă și oroare atrase atenția santinelei de pe șalupa *Police 48*.

In seara aceea sergentul Davin Tarrant era unul din cei trei ofițeri albi la bordul șalupei de poliție 48. Misiunea lui era să intercepteze bărcile și ambarcațiunile și să le controleze dacă nu transportau mărfuri de contrabandă. Existau puține șanse să dea peste un înotător singuratic în noapte, dar șalupa trecu la mai puțin de douăzeci de yarzi de Ho și țipetele lui fură interceptate clar de Tarrant pe punte. Ordonă imediat lansarea la apă a bărcii de patrulare și peste câteva minute, reflectorul îl găsi în apă.

Cei trei marinari chinezi îl traseră la bord cu o cange. Ho Kuan-ling tremura din cauza hipotermiei și șocului și avea o gaură în coapsa stângă. Sângele amestecat cu apă se scurgea pe punte. Sanitarul vasului îl acoperi cu o pătură și-i bandajă piciorul, ca să-i oprească sângerarea.

— Alt amărât care a încercat să scape de utopia lui Mao — murmură Tarrant.

Comandantul lui Tarrant apăru de sub punte.

— O să supraviețuiască ? — întrebă el.

— Se pare că l-au atacat rechinii. Mă îndoiesc.

Police 48 întoarse și se îndreptă spre baza Diviziei de Nord de la Tai Po Kan. Tarrant chemă prin radio un helicopter care să-l ducă pe Ho la Kowloon. Poate, dacă se mișcau repede, avea vreo șansă.

10

Vientiane, decembrie 1960

Tatăl lui Noelle fu cel care îi oferi fără să vrea mijlocul de a-l elibera pe Crocé.

Era ziua când împlinea douăzeci și cinci de ani și sărbătoreau în același timp Crăciunul. Se născuse pe 25 decembrie, în 1939 — de aceea o botezase Noelle — și, în fiecare an, Bonaventure invita *le tout Vientiane*[1] la el acasă. Această ocazie devenise una din cele mai mari reuniuni sociale ale orașului. În timp ce Noelle se uita pe pajiște, recunoscu câțiva politicieni de frunte : Regele Savang Vatthana, cu trupul lui uriaș drapat în uniformă de comandant șef al Armatei, care semăna mai mult cu un amiral dintr-o operă comică ; generalul Quane Rattakone, magnific în uniforma sa albă, împodobită cu atâtea decorații, încât Noelle se temea că or să-l tragă în jos, prim-ministrul Phoui Sananikone ; generalul Phoumi Nosovan(și un american într-un costum de bumbac în dungi albastre și albe, care se ținea după el ca un ogar. Se zvonise că Nosovan era omul CIA în Laos.

De când Pathet Lao câștigaseră alegerile din 1958, americanii, cu uniformele și costumele lor Bonds Brothers se împânziseră în întregul oraș Vientiane. Banii și influența lor se resimțeau peste tot. Introduseseră prima carte de telefon și înlocuiseră frumoasele și colorate bancnote litografiate franceze cu micile lor hârtii funcționale și urâte.

Noelle îi disprețuia.

Atitudinea tatălui ei față de americani, o surprindea. În realitate, nici lui nu-i plăceau aroganța și naivitatea

[1] tot Vientiane (fr.) (n.t.)

lor în afacerile asiatice, dar, în public, îi adula aprobându-i și lăuda cruciadele lor anticomuniste.

Doar afaceri, îi spunea el ori de câte ori erau singuri.

Pe pajiște fusese ridicat un cort roșu de mătase, unde se aranjase mâncare pentru oaspeți, în vase de argint, lucrate de mână : pui în lapte, nucă de cocos cu chimen, scorțișoară și mentă, pește crud cu mirodenii, pește marinat, în sos de lămâie și ierburi ; pentru oaspeții laoțieni erau delicatese ca : picioare de porc, aripi de liliac, cotlete de bizon și *lao*, un spirt alb, tare, distilat din orez.

Majoritatea oaspeților francezi se adăpostiseră de căldură în pavilion ; diplomații și soțiile lor de la Ambasada franceză se amestecaseră cu membrii clasei medii corsicane din Bangkok și Saigon care veniseră cu avionul special pentru această ocazie. Marcel Rivelini era adâncit în conversație cu o femeie pe care Noelle o recunoscuse drept o rudă de-a familiei Rattakone. Când o zări pe Noelle se scuză și se apropie de ea.

Îi sărută mâna, salutând-o.

— *Bon Noël, belle Noelle* [1] !

Auzise această glumă de atâtea ori, încât nu mai ținea minte.

— Mulțumesc, Marcel.

— Tatăl tău a dat o petrecere costisitoare în cinstea ta.

Noelle zâmbi politicos. Bănuia că Rivelini îi spusese tatălui ei despre Baptiste Crocé.

— Sper că ți-a plăcut cadoul meu ! — zise el.

Noelle își aminti o tinichea de jad.

— Am plâns de bucurie — spuse ea și se uită în jur, gândindu-se cum să scape de el.

— Poate că ne-am putea întâlni cât mai rămân în Vientiane. Dacă nu ești prea ocupată.

Nu se lasă ușor, se gândi Noelle.

— Poate.

Se pregătea să plece.

[1] Joc de cuvinte — La mulți ani, frumoasă Noelle (fr.) (n.red.)

— Ce mai face prietenul tău ? Cel cu mașina ? Mai este oaspetele vietnamezilor ?

— Cred că știi răspunsul, Marcel.

— Ce ghinion. Dar nici un om nu este mai presus de lege.

— A cui lege, Marcel ?

Rivelini zâmbi, confirmându-i suspiciunile. Nu puteai să mergi împotriva curentului. Acesta fusese adevăratul delict al lui Baptiste.

— Știi care-i problema cu tine, Marcel ?

— Nu, spune-mi.

— Că exiști, pur și simplu.

Rocco Bonaventure privea petrecerea de la fereastra biroului său. Cu o săptămână în urmă, această reuniune ar fi fost imposibilă. În august, un căpitan din trupele de parașutiști, pe nume Kong Le, regizase o lovitură de stat, invocând corupția drept motiv. Phoumi fugise la Savanakhet cu consilierii săi americani. Armata lupta încă împotriva Pathet Lo în nord și nu fusese în stare să se ridice contra lui Kong Le până la sfârșitul lui noiembrie. Abia acum o săptămână, trupele guvernamentale se retrăseseră în sfârșit la Vientiane, după trei zile de lupte stradale.

Și nu s-a terminat încă, își spuse Bonaventure. În timp ce ofițerii lui Phoumi sărbătoresc marele lor triumf militar în bordeluri, Kong Le se retrage ordonat în nord, cu toate camioanele și artileria capturate în urma loviturii și împreună cu proviziile trimise de ruși în ultimele patru luni. Americanii se așteaptă s-o ia pe drumul 13, către străvechea capitală regală Luang Prahang. Dar dacă o ia pe Drumul 7 și se îndreaptă spre nord, către Câmpia Jarilor ? Dacă pune mâna pe pista de la Phong Savan, transportul opiului va fi întrerupt exact când apăruse ocazia să-și extindă afacerile prin Saigon !

Comuniștii ăștia ! Dracu să-i ia pe toți !

Apariția Noellei îi alungă gândurile. Arăta superb, o îmbinare amețitoare între est și vest ; purta o bluză albastră de mătase, o curea lată argintie, și un *sin* negru,

brodat pe margine cu auriu și argintiu și umplut cu roșu și albastru. La gât avea un Buddha de fildeș, iar părul îi atârna pe spate într-o coadă lungă. Era mândră și arogantă, ca toate femeile frumoase. Uneori, când o privea, o vedea pe mama ei. Și ce ticăloasă putea fi dacă își punea mintea.

Dar înțelegea de ce Rivelini o dorea atât de mult, la fel ca oricare francez din Vientiane, burlac sau nu. Altă problemă pe care va trebui s-o rezolve.

— M-ai chemat, papa ?

— Intră, zise el și-i zâmbi cât mai indulgent. Te distrezi ?

— Sigur — zise ea pe un ton care-i dădea de înțeles că nu putea suferi petrecerea.

Uneori era atât de greu de mulțumit.

Se schimbase într-un fel. De când îl întâlnise pe bărbatul acela, Crocé. Părea mereu cu mintea aiurea. Se arăta complet dezinteresată de distracțiile pe care i le organiza. Bun, îi înțelegea sentimentul față de Rivelini. Poate era prea bătrân pentru ea. Dar o prezentase câtorva tineri diplomați de la ambasadă și unor corsicani înstăriți din Saigon. Și, cu toate că nu fusese nepoliticoasă, îi tratase cu o indiferență care le biciuise personalitatea.

Doar nu se gândea tot la Crocé ?

Oricum, el nu regreta nimic. Ce să regrete ? Făcuse totul spre binele ei. Era tânără și nestăpânită. Cineva trebuia să fie cu capul pe umeri.

— Vreau să-ți dau ceva — zise el.

— Sper că nu un sfat — murmură ea.

— Oh, nu, Doamne Sfinte.

Zâmbi.

Deschise un sertar al biroului său lăcuit și scoase o cutie lungă și neagră. Apoi se ridică, o sărută pe obraz, și i-o dădu.

— La mulți ani, Noelle !

Luă cutia și o deschise. Un colier se întindea pe catifeaua moale, purpurie. Era din aur de optsprezece carate, cu diamante. În mijloc, avea un uriaș rubin birmanez, roșu ca sângele de porumbel, tăiat în fațete. Era superb.

Il scoase din cutie și-l atârnă pe degete. Greu și foarte scump.'

— Ah, papa, ce frumos este.

— Mă bucur că-ți place — murmură el.

I-l puse de gât și apoi o întoarse să se uite în oglinda cu ramă aurită pe perete.

— Probabil că te-a costat o avere.

— Da, o mică avere. Dar îl meriți. Vroiam să-ți dăruiesc ceva deosebit.

— Nu știu ce să spun — murmură Noelle.

— Nu trebuie să spui nimic. Știi că te iubesc, nu-i așa? Uneori mă crezi un tiran bătrân, dar îți vreau numai binele.

Își puse mâna pe obrazul lui.

— Și eu te iubesc, doar știi asta, în ciuda tuturor celor întâmplate.

Sunase ca un reproș. În ciuda tuturor celor întâmplate? Încă îl mai învinuia pentru ce păţise Crocé?

— Ar fi mai bine să ne alăturăm oaspeţilor — zise el.

Dar îi stricase ziua. *În ciuda tuturor celor întâmplate.* Dracu' să-l ia pe Crocé. Poate ar trebui să-i spună lui Li să-l pună la zid și să-l împuște.

11

Jean-Marie Pepin credea că știa de ce Noelle îi ceruse să se întâlnească la Settha Palace, de Revelion, dar spera totuși că nu era vorba doar de Baptiste Crocé. În orice caz, se pregătise sufletește să fie dezamăgit.

Fiica lui Rocco Bonaventure era superbă. În cele cinci minute de când se așezaseră să cineze, făcuse dragoste cu ea, în gând, de zeci de ori, deși nu discutaseră despre nimic erotic — subiectele de conversație fuseseră politica și vremea. Își reaminti de propriul sfat pe care i-l dăduse lui Crocé: Fata asta aduce belele.

Nu-i de mirare că Baptiste îi spusese să se ducă la dracu! Și el ar fi făcut la fel în locul lui.

Jean-Marie încercă să se concentreze asupra meniului.

Seltha Palace :
Revelion 1960

&

Consommée rece cu Porto

&

Iepure prăjit cu prune
Sparanghel în oțet
Gâscă cu trufe
Salată de andive

&

Camembert
Liqueur cremă
Cafea

Sufrageria semăna cu o cantină de internat când supraveghetorii sunt plecați în vacanță. La mese erau câțiva ziariști străini adormiți de beție și niște diplomați cu soțiile lor plictisite și copiii nefericiți. Chelnerii se mișcau prin cameră cu o expresie visătoare, asemănătoare funcționarilor de la poștă.

Unul din ei se apropie de masa lor. Luă comanda, zâmbind politicos.

— Îmi pare rău — zise el. Nu pot aduce.

— Ce nu poți aduce — îl îngână Jean-Marie. Nu ai nimic ?

Chelnerul clătină din cap, hotărât.

— Nici măcar supă ?

— Atunci, cu ce ne poți servi, îl întrebă Noelle.

— Pui — zise chelnerul.

— Atunci, asta o să mâncăm, îi spuse Noelle surâzând grațios.

Vin era din belșug. Jean-Marie ridică paharul.

— La mulți ani — zise el.

Noelle ciocni paharul cu el.

— Cum îți mai merge, Jean-Marie ?

Ridică din umeri.

— Mă descurc.

Lucra pentru Christian Mittard, unul din rivalii tatălui ei. Nu era același lucru ca atunci când avea pro-

priul său avion, dar scotea până la o mie cinci sute de dolari pe lună, poate chiar mai mult, când guvernul și Pathet Lao se împușcau reciproc. Nu știa cât timp o să mai aibă și această slujbă.

— Știu că mă învinuiești încă pentru cele întâmplate.

Jean-Marie clătină din cap. Buzele ei erau ude de vin. Cine poate să păstreze supărarea când este vorba de tine — se întrebă el în gând.

— Baptiste cunoștea riscurile, la fel ca noi toți.

— Dar din cauza mea, ai pierdut avionul.

— Asta-i viața.

Jean-Marie începu să se simtă stânjenit, ca de obicei, când se afla în compania unei femei, pe care o dorea cu îndârjire și bănuia că nu este de nasul lui.

— Dar, apropo de asta, tatăl tău știe că te afli aici, cu mine, noaptea asta ?

Ea clătină din cap.

— A trebuit să plece la Phong Savan. Spunea că este ceva urgent.

Jean-Marie pricepu despre ce era vorba. Armata lui Kong Le intrase în Câmpia Jars. Toate liniile aeriene corsicane încercau să-și evacueze avioanele și stocurile de opiu din Phong Savan cât mai era încă timp.

— De ce ai venit la mine ? Din cauza lui Baptiste, nu-i așa ?

Fata încuviință din cap.

Bun, se gândi el. N-are rost să mă amăgesc.

— Ai vreo veste de la el ?

— Îmi trimite scrisori — zise ea. Trăiește într-un adevărat iad.

Fără femei, cognac și țigări... da, probabil că așa este, se gândi Jean-Marie.

— Am un prieten în Saigon și-i strecoară țigări și bani din când în când. O să fie bine. Ai de gând să-l aștepți ?

Noelle clătină din cap și, pentru o clipă, Jean-Marie simți un sâmbure de speranță.

— Vreau să-l scot de acolo — zise ea.

Jean-Marie clătină din cap.

— Imposibil.

— Nu cred, Jean-Marie. Nu, dacă mă ajuți.

Fii prudent. Ai nevoie de ajutorul acestei femei ca Laos-ul de comuniști.

— Să te ajut ? Cum ?

— Mă duci cu avionul până la Saigon ? Te plătesc, bineînțeles.

Jean-Marie se încruntă.

— De ce nu iei unul din avioanele tatălui tău ? Ai uitat că are o companie aeriană ? N-o să te coste nimic.

— Nu vreau să afle.

Jean-Marie ezită. Mittard n-ar avea nimic împotriva unui pasager care plătea. Nu trebuia să-i știe identitatea. Și voia să-l ajute pe Baptiste.

Dar își reaminti că nu era ușor să-l înșeli pe Rocco Bonaventure.

— Trebuie să mă gândesc.

— Sigur, te las să reflectezi până sosește puiul. Este de ajuns.

Jean-Marie se înroși. Ticăloasa.

— Cum o să-l scoți din pușcărie — șuieră el.

— Poate că este mai bine să nu știi. Du-mă la Saigon, Jean-Marie. Pe urmă, o să mă recompensez pentru tot ce am făcut.

Încuviință din cap. Puiul fu servit imediat după aceea, dar constată că își pierduse pofta de mâncare, iar vinul părea acru. Ce femeie formidabilă era Noelle. Poate că Crocé își găsise în sfârșit perechea.

Bău pentru Noelle fără entuziasmul său obișnuit și se băgă în pat la ora unsprezece. Trebuia să plece cu avionul devreme, de dimineață.

12

Saigon.

Noelle nu mai fusese la Saigon de la înfrângerea francezilor în 1955. Își amintea că era un oraș de biciclete. Dar se schimbase radical în cinci ani, de când veniseră americanii. Acum era un oraș de Vespas și Lambrette, de bărbați roșcovani, în uniforme, cu cămăși viu colorate, hawaiene, de Chevrolette uriașe, cu abțibilduri

roșii, albe și albastre, înfățișând americani și vietnamezi care-și dădeau mâna. Ceea ce nu se schimbase era sârma ghimpată din jurul Ambasadei SUA și mitralierele sprijinite de saci de nisip lângă palatul Doc Lap și tunurile de pe străzi.

Se întâlniră la Vieux Moulin [1]. Era un pod în apropiere de restaurant și după apusul soarelui oamenii mâncau acolo, știind că, pe țărmul îndepărtat și întunecat mișunau trupele de guerilla Viet Minh. Ferestrele erau protejate de bare de fier, împotriva grenadelor și nu aveau geam ca să nu se spargă în caz de atac. Masa la Vieux Moulin păstra toate caracteristicile senzuale ale bucătăriei burgundiene și îți oferea senzații tari.

Restaurantul era îmbibat cu aromele claponilor prăjiți și a untului topit. Colonelul Tran Van Li o aștepta deja la o masă cu vederea spre râul cafeniu. Comandă un pastis pentru ea și whisky cu sifon pentru el. Apoi, alese meniul — Chapon Duc Charles.

Pe urmă, se instală pe scaun, gândindu-se cum ar fi mai bine să trateze cu ea.

Deci, aceasta era fata lui Rocco Bonaventure.

Li era impresionat. Era exact cum se așteptase: corp perfect; îmbrăcată elegant, fină ca un porțelan. Nu era plinuță — ca majoritatea femeilor vestice. Avea suplețea asiatică, asociată cu ochii ei rotunzi, minunați și paloarea pielii, care o făceau deosebit de prețioasă.

Va fi o după-amiază foarte interesantă.

— Tatăl tău nu mi-a spus că vii la Saigon, — zise Li. Aș fi pregătit o primire mai oficială.

— Tatăl meu nu știe că mă aflu aici. Și nici nu doresc să afle.

Li mistui informația. Scoase un pachet de Lucky Strike.

— Fumezi?

Noelle clătină din cap.

— Este o mare surpriză. Dar mă simt onorat că te-ai gândit să iei legătura cu mine. Sunt bun prieten cu tatăl tău, după cum știi probabil.

— Bineînțeles.

[1] Vechea Moară (fr.) (n.t.)

Îl privea fix. Avea senzația neplăcută că și el era studiat.

— Ce pot face pentru tine, domnișoară Bonaventure ?

— Vreau să mă ajuți, domnule Li.

— Ca prieten și asociat al tatălui tău, voi face tot ce depinde de mine, bineînțeles.

— Nu are nici o legătură cu prietenia pentru tatăl meu.

Li se gândi. Se întreba ce dorea oare fata, dacă nu venise din partea tatălui ei. Se aplecă înainte și-i privi impertinent trupul. Scoase un rotocol de fum și zâmbi.

— Poate că ar fi mai bine să-mi spui ce dorești.

— Am venit pentru un bărbat, pe nume Baptiste Crocé.

— N-am auzit de el.

— Este pilot. Anul trecut, înainte de muson, a fost arestat de oamenii tăi la Ban Me Thuot și avionul lui a fost confiscat.

— A încălcat legile Republicii Vietnam ?

— Avea o anumită cantitate de opiu la bord.

Li clătină din cap.

— Foarte grav. Un delict serios în țara noastră, domnișoară Bonaventure. Foarte grav.

— A fost condamnat la cinci ani închisoare.

Li se abținu de la comentarii.

— Vreau să știu, ce trebuie să fac să-l scot din temniță.

Colonelul trase din țigară. Ridică o sprânceană.

— Și spuneți că această rugăminte nu vine din partea tatălui dumitale ?

— Nu, doar din partea mea.

Li clătină din cap.

— Imposibil.

Noelle băgă mâna în poșetă și scoase cutiuța neagră, pe care i-o dăruise tatăl ei. O deschise. Li privi mirat rubinul care sclipea pe catifea ca un tăciune în foc. Luă colierul între degetele mâinii drepte și îl cântări.

— Nimic nu este imposibil, colonele Li.

— Vorbești serios ?

— Nu vreau să-ți răpesc timpul. Știu că ești un om ocupat.

Li își schimbă atitudinea. Își dădu seama că o subestimase. Avea cu ce să se târguiască.

— Este o situație foarte neobișnuită — zise el.

— Neobișnuită ?

— Cred că tatăl tău, nu-l place prea mult pe acest om.

— Deci, acum ți-ai amintit de el ?

— Poate.

Puse colierul în cutie și o închise.

— Ce ți-a spus tatăl meu să faci, colonele ?

— Tatăl tău este cetățeanul altei țări. Prin urmare nu are nici o influență în afacerile interne ale Republicii Vietnam.

— Bineînțeles, că are.

Sosiră băuturile. Li ridică paharul să toasteze, dar Noelle îl ignoră.

— Nu am dreptul să redau conversația purtată cu tatăl tău.

Nici măcar față de tine.

— Bine, atunci o să-ți pun o întrebare mult mai simplă. Ce dorești drept răsplată, dacă îl eliberezi pe Baptiste Crocé ?

Li luă din nou cutia și o deschise. Nu îndrăznea să se gândească la valoarea colierului, dar era foarte prețios, mai mult ca sigur. Oare era suficient ca să riște să strice prietenia cu Rocco Bonaventure ?

— Dacă găsești un mijloc să-l eliberezi pe Baptiste, aș fi fericită să-ți ofer acest dar. Poate pentru soția ta.

Li trânti capacul și împinse cutia departe de el.

— Nu este de ajuns.

Noelle își mușcă buza.

— Atunci, cât vrei ?

— Ar fi de ajuns doar ca amintire și dovadă a aprecierii tale. Dar eu sunt deja un om bogat. Nu-mi trebuie bijuterii.

— Ce spui ?

Li ridică din umeri și-i studie din nou trupul.

— Sunt însă unele lucruri, care m-ar interesa.

Pe Noelle o cuprinseră sudori reci, deși era o căldură înăbușitoare.

— Care anume ?

Se aplecă spre ea și-i simți mirosul respirației sale care duhnea a tutun, cognac și nucă betel.

— Cât de mult dorești să-l revezi pe acest bărbat, domnișoară Bonaventure ?

Noelle avea senzația că-i aluneca un șarpe pe piele. Inspiră adânc. Și-l imagină pe Baptiste, putrezind într-o închisoare tropicală.

— Spune-mi ce vrei — zise ea.

Printre jaluzelele de bambus se filtra o lumină difuză, argintie, reflectată pe mobila prăfuită. Se auzea uruitul ventilatorului de deasupra, clinchetul tablelor de mah-jong din camera alăturată, strigătele negustorilor ambulanți de pe stradă. Mirosea puternic a tămâie, anason și ghimbir.

Noelle își strânse brațele în jurul sânilor, ca și când i-ar fi fost frig. Ajunsese până aici pentru un bărbat pe care de-abia îl cunoștea. Dacă tatăl ei avea totuși dreptate ? Dacă Baptiste Crocé era un bețiv și un fustangiu ?

Dar, dacă va trebui să-și trăiască tot restul vieții fără pasiune ? Însă, această teamă era mai bună oricum decât plictiseala în care se complăcuse în Vientiane în ultimii cinci ani !

La dracu !

Da, ar fi în stare să se ducă și în iad, dacă era nevoie. Dar știa ce voia.

Tran Ván Li luă scaunul cu spătar de lângă dulapul vechi și se așeză călare, sprijinindu-și brațele de spătar. I-ar fi plăcut s-o ducă la un hotel mai bun decât Trung Mai. Dar ce să facă ? Nu putea s-o ia acasă — dacă ar fi aflat vreodată soția lui l-ar fi atacat cu foarfeca — iar dacă s-ar fi dus la Continental, ar fi riscat să fie recunoscut.

— Scoate-ți hainele — zise el.

Se ținea de scaun ca să se oprească din tremurat. Noelle își trase rochia peste cap. Trupul ei era scăldat în sudoare, sclipind ca bronzul. Își dezbrăcă furoul și chiloții și rămase goală în fața lui, cu excepția câtorva lanțuri la mână și la gât și ceasul Cartier.

I se uscase atât de rău gura, încât nu mai putea înghiți.

— Întinde-te pe pat, îi porunci el.

Care erau idealurile franceze ? *Liberté, egalité, fraternité.* Libertate, egalitate, fraternitate. Ce putea fi mai egal decât un Vietnamez bine educat ca el, culcându-se cu o franțuzoaică frumoasă. Asta înseamnă libertate. Și frăție.

Se ridică și veni să se așeze pe marginea patului.

— Pune-ți mâinile deasupra capului — zise el.

Noelle ezită și apoi se supuse. Li își lăsă mâna să alunece pe trupul ei, de la umeri până la coapse. Carnea era tare ; îi simțea mușchii încordați și transpirația umedă, caldă. Îi venea greu să respire.

Se va purta blând, bineînțeles. Probabil că îl credea un sălbatic. Dacă era polițist nu însemna că nu avea sensibilitate și iscusință. Fata nu avea de unde să știe că tatăl lui fusese un foarte respectat om de afaceri din Dallas, iar mama lui fusese educată în Franța. Cum se întorcea roata !

Se dezbrăcă și se întinse lângă Noelle, pe pat. Unii din familia sa îl disprețuiau, dar dacă ar putea să-l vadă acum, și-ar da seama că serviciul public îți oferea mult mai multe compensații decât își imaginau.

13

Mulțimea se adunase în jurul cadavrului carbonizat care zăcea în mijlocul străzii. Mirosul cărnii arse plutea în aer, o duhoare dulceagă și grețoasă îi pișca nările lui Baptiste Crocé. Un ziarist făcea poze. Călugări în veșminte roșii stăteau de-o parte, cu figuri imposibile.

— Ce se întâmplă ? — întrebă el.

— Un călugăr prăjit — zise Li.

Trecură mai departe cu mașina.

— De ce ?

— Budiștii îi fac necazuri președintelui Diem. Protestează împotriva politicii guvernamentale, dându-și foc.

Li chicoti.

— Foarte frumos din partea lor. Ne scutesc să-i ucidem cu mâna noastră.

— Își dau foc singuri ? — murmură Baptiste.

Nu-și imagina un om atât de curajos, încât să fie capabil de un asemenea gest.

— Grea meseria asta de călugăr. Arzi de tânăr — chicoti Li din nou.

Stăteau pe bancheta din spate a unui jeep MSS. Totul se întâmplase atât de repede. De dimineață, Baptiste se trezise ca de obicei în închisoare. Apoi, fără să-l prevină, cei doi gardieni îl târâseră în curte și-l scoseseră pe poartă. Timp de câteva minute, crezuse îngrozit că o să-l împuște. În schimb, îl aruncară în jeep, alături de colonelul vietnamez pe care-l recunoscuse ca fiind cel din ziua arestării sale la Ban Me Thuot.

Tran Van Li întoarse capul și scuipă pe stradă. Apoi, trase adânc aer în piept.

— Îmi pare rău, dar nu știu ce duhnește mai rău. Tu, sau călugărul ăla.

— Te rog să mă scuzi, colonele. De obicei mă îmbăiez în lapte de măgăriță, dar oamenii tăi mi-au întrerupt toaleta.

Li îi făcu semn cu bastonul.

— Ai răbdare, domnule Crocé.

— Aș vrea să știu unde mergem ?

Li îl ignoră.

— Sper că ți-ai învățat lecția, domnule Crocé.

— Am învățat că data viitoare nu trebuie să mai fiu prins.

Pentru prima dată lui Baptiste îi trecu prin cap că s-ar putea să fie eliberat. Dar, de ce ?

Părăsiră Saigonul și se îndreptară spre Cholon. Străzile se îngustară și atmosfera deveni mai animată. În aer plutea mirosul rânced al sacilor cu pește uscat, iar

pe străzi mișunau rațe și se auzea clopoțelul siclo-urilor și duduitul motocicletelor.

— Unde mă duci ?

Li se prefăcu din nou, că nu aude. Arătă spre Cadillac-ul mare din fața lor.

— Acum vin atâția americani, domnule Crocé. Dar preferam vremurile de demult, înainte să plece francezii. Îmi plac femeile lor. Ție îți plac femeile, domnule Crocé ?

— La ce crezi că m-am gândit în aceste optsprezece luni ?

— Bineînțeles. Cred că ți-a venit foarte greu. Să te gândești tot timpul la femei.

O vietnameză trecu pe lângă ei, într-un frumos *so dai*, lung, mov, despicat până la coapsă, cu pantaloni diafani de mătase, până la gleznă.

— Da, sunt atât de frumoase. Frumusețea este o chestiune de echilibru, nu-i așa domnule Crocé ? Știu că putem discuta despre asta. Te pricepi la femei, la fel ca mine.

Baptiste îl privea, întrebându-se unde vroia să ajungă.

— Da, o chestiune de echilibru, continuă el. Nimic prea mare, nimic prea mic. Ochii, buzele, nasul, sânii. Se spune că sânii nu trebuie să fie prea mari, la fel ca vasul de orez. Dacă sunt mai mari, se irosește totul, iar dacă sunt prea mici, n-ai ce ține în mână.

Bătu din baston și apoi spuse.

— La Noelle. Totul este perfect. Echilibrat.

Noelle.

— *Petit salaud* [1] — murmură Baptiste.

Li îi rânji.

Noelle venise după el. Îi cumpărase libertatea. Și acum înțelese schimbul.

Se opriră lângă un hotel chinezesc. Holul murdar era deschis la stradă. Un om în pijamale maro, de țăran, ieși și scuipă în șanț.

Li băgă mâna în buzunarul uniformei sale și-i dădu pașaportul.

---

[1] Ticălosule (fr.) (n.t.)

— La revedere, domnule Crocé.

— Pot pleca?

— Desigur.

După ce Baptiste coborî, Li se aplecă pe fereastră și-i șopti:

— Te așteaptă înăuntru. Camera 23. Iar dacă o găsești udă, domnule Crocé nu înseamnă că arde de nerăbdare să te revadă, ci că tocmai m-am dat jos din patul ei.

Li făcu semn șoferului și jeep-ul o luă din loc.

Ușa nu era încuiată.

Când intră, se văzu în oglinda spartă a unei comode vechi. Fața lui era plină de țepi negri și avea o figură palidă și disperată. Semăna cu un criminal, un țigan.

Jaluzelele erau trase și camera era cufundată în semiîntuneric. Nu prea era multă mobilă; doar un dulap și un pat de lemn acoperit de o saltea groasă de bumbac.

Apoi, îi zări silueta la fereastră, privindu-l.

— Noelle.

Se îndreptă spre el și îl îmbrățișă blând.

— Baptiste.

Îl privi și văzu durerea din ochii ei.

— Ești atât de slab.

— N-am pățit nimic.

— Credeam, că n-o să te mai văd niciodată.

Îi dădu la o parte părul din ochi.

— *Mon pauvre* [1].

Se uită la hainele lui. Erau jegoase.

— Trebuie să mă spăl.

Noelle încuviință din cap și-l conduse într-o cameră de baie răcoroasă, îmbrăcată în faianță albă. Șopârle palide șuierau sus, pe pereți. Într-un colț era o cană, pusă la înălțimea taliei cu o lingură cu coadă lungă pe margine.

Îi deschise cămașa și i-o scoase. Apoi, îi desfăcu curelușa crăpată de piele și-i lăsă hainele să cadă pe

[1] Bietul de tine (fr.) (n.t.)

podeaua de gresie udă, pătată. Luă apă rece cu lingura și-o turnă în cap. Crocé se întinse pe gresie și gemu de plăcere.

Noelle frecă săpunul în palme și-i întinse spuma pe tot corpul. Nu era îmbrăcată decât cu o cămașă subțire. Avea mâinile calde, iar gresia de care se lipise cu spatele era rece.

— Ți-a fost dor de mine ? — murmură ea.

— Te rog — zise el.

Îi frecă coapsele, ritmic, de-a lungul penisului. Bărbatul gemu încordat.

O trase spre el, îi sfâșie cămașa de bumbac, o apucă de fund și o ridică.

— Noelle...

— Continuă — murmură ea.

Simțea că se sufocă de dorință. O lipi de perete și o străpunse. Ajunse la orgasm în câteva secunde.

Trecuse atâta timp de când nu făcuse dragoste, încât nu simțise decât o eliberare bruscă și cutremurătoare. Apoi o văzu tremurând. Plângea.

— Liniștește-te ! — murmură el.

— Baptiste, aș face orice pentru tine.

Ai dovedit-o deja, se gândi el. Pentru prima dată în viața lui, Baptiste Crocé se întrebă dacă era posibil să iubească pe cineva mai mult decât pe sine însuși.

Stăteau în pat, cu picioarele încolăcite. Ea își sprijinise capul de pieptul lui și își prinsese degetele în părul lui, ascultând bătăile inimii sale. Ar trebui să mă simt rușinată sau mândră ? se întrebă ea. Fugise din casa tatălui ei, își scosese iubitul din închisoare, avusese doi bărbați într-o singură zi. Se simțea tare agitată. Ce era, o târfă sau o sfântă ?

— Te-au bătut ? — murmură ea.

Luă pachetul de Gitanes de lângă pat și își aprinse o țigară.

— Nu puteam să fumez o țigară când doream, m-au torturat destul.

— Ai slăbit.

— Nu ne dădeau să mâncăm decât orez și din când în când puțină carne. Dar, culmea coincidenței, numai după ce murea câte un deținut.

Crezu că vorbea serios, dar când îl privi, observă că rânjea. Îl plesni.

— Nu mai glumi cu așa ceva.

— De ce? Totul ți se pare nostim după ce scapi.

Se întreba dacă el știa de aranjamentul ei cu colonelul Li. Se terminase, dar nu i se părea deloc nostim.

— Nu vrei să știi cum am reușit să te scot?

— Li mi-a spus că l-ai mituit.

Noelle încercă să-i citească expresia feței.

— Da, l-am mituit zise ea.

— Se pare, că ți-a fost dor de mine.

— Te-am visat în fiecare noapte, timp de șaptesprezece luni.

— Eu nu m-am gândit niciodată la tine — zise el.

Îl lovi și-l auzi râzând. Ridică mâna să-l lovească din nou, dar o prinse de încheietura mâinii. Se rostogoli peste ea. Se zbătu câteva clipe, iar apoi începu să se miște sinuos, iar râsul se transformă în gemete.

Trecuse atâta timp și aveau atâta de recuperat. În momentul acela, Noelle nu se gândea că avea toată viața înainte, să se sature de el.

14

Târziu, seara, ora aperitivului. Lămpile cu petrol sclipeau pe gheretele negustorilor stradali. La Tu Do, estul și vestul se întâlneau fără să se atingă; un vânzător de tăiței suflă peste focul de cărbune înconjurat de clienții săi vietnamezi, în timp ce, în spatele lui, întinși pe scaune de lemn, în fața cafenelelor, corsicanii mâncau pastis și jucau zaruri, iar inginerii americani râdeau și beau cognac cu apă minerală.

Clopotele din bazilică îi chemau pe credincioși la masă.

Noelle și Crocé găsiră o masă la Café Verlain și comandară Pernod. Bărbatul își aprinse o Gitanes.

— Fumezi prea mult, Baptiste.

— N-am ce face. Nu pot să mă las de ţigări, la fel cum, nu pot să mă las de tine.

Zâmbi şi o sărută pe gât.

Doi americani în cămăşi ţipătoare se uitară invidioşi.

— Nu trebuie să mai faci dragoste cu mine, Baptiste — murmură ea. Nu pot să-ţi ţin pasul.

El se rezemă de spătar şi văzu americanii care-l urmăreau. Le făcu cu ochiul şi ei se întoarseră încruntaţi.

Este atât de frumos, se gândi Noelle. Superb. Are un zâmbet cuceritor, ochi de ţigan, faţă de diavol. Parcă auzea glasul tatălui ei. *Sper că ştii ce faci, Noelle.*

Nu-i venea să creadă că erau împreună de numai opt ore. I se părea că stau aşa, de-o viaţă. Făcuseră dragoste toată după-amiaza apoi, în timp ce el dormea, plecase să-i cumpere haine noi de la un negustor indian dintr-un colţ de stradă — un costum alb de pânză, o cămaşă bleumarin de mătase şi o curea lată de piele.

— Cu câteva ore în urmă, era slab ca o umbră, dar aroganţa şi trufia diavolească îi reveniseră deja.

Un chelner în haină albă le aduse Pernod-ul. Crocé îi dădu un bacşiş generos. De ce nu? se gândi Noelle. Doar nu erau banii lui. Ci ai tatălui meu.

— Ce ai de gând să faci, Baptiste?

— Vreau ca această zi să dureze veşnic. Vreau ca vraja, să nu se mai sfârşească niciodată.

— Dar, o să se sfârşească. Mâine.

El îşi strânse umerii.

— Nu trebuie să rămâi cu mine. Nu am plătit pentru libertatea ta, ca să-ţi dau senzaţia că eşti prins în cursă.

— Nu vorbi prostii. Vreau să-mi petrec restul vieţii făcând dragoste cu tine.

Rânji din nou şi îi pipăi umărul gol. Fata se cutremură. I se făcuse pielea de găină pe braţe.

— Încetează.

— Niciodată.

— Vorbesc serios, Baptiste. Nu prea mai am bani. Nu putem rămâne aici la nesfârşit. Trebuie să ştiu ce ai de gând să faci.

Părea posomorât. Îi amintise de realitate.

— Vreau să am din nou linia mea aeriană.
— Linie aeriană ? O Cessna și câteva elice ?
Se încruntă.
— Este și ăsta un mod de a-ți câștiga existența.
— Nu poți fi pilot la nesfârșit.
— De ce nu ?
— Vrei să-ți petreci viața, urmărind nori ?
Era pentru prima oară când îl vedea stânjenit.
— O să fac ce am chef, bombăni el.
— Nu, Baptiste. Tu ți-ai petrecut ultimele optsprezece luni în închisoare. Și, în timp ce erai acolo, papa a făcut ce a avut chef.
Se concentră asupra Pernod-ului și țigării sale.
— Deci, ce sugerezi ?
— Nu știu. Dar nu putem fugi la nesfârșit.
Luna se ridica peste copacii de tamarind, plutind peste norii albi.
— Are nevoie de un bărbat ca tine, Baptiste, dar nu-și dă seama încă. Când o să te susțină papa, de-abia atunci vei putea face, ce ai chef.
— N-o să mă susțină niciodată. În clipa aceasta îl urăsc atât de mult, încât, m-a apucat durerea de dinți.
— Dar dacă fugim, o să ne găsească.
Baptiste își stinse țigara nervos.
— Nu vreau să discutăm despre asta — zise el. La noapte vom sărbători. La noapte vom fi doar noi doi. Mâine, o să ne gândim.
Îl luă de mână.
— Bine. Dar te rog, nu-l subestima pe tatăl meu. Acest mâine este mult mai aproape decât credem.

Era o cameră slab luminată și mică. Nu avea decât o singură fereastră, cu o draperie murdară. Singura sclipire venea de la strălucirea fantomatică a lămpilor de opiu.
Aerul era îmbâcsit cu fum de opiu.
Erau câteva paturi, ca într-un dormitor de internat. Doi chinezi, de vârstă medie stăteau pe vine, pe scândurile de lemn. Discutau despre afaceri, sorbeau din ceai și își puseseră pipele alături. În alt colț, un chinez

slab, gol până la talie, zăcea cu capul pe pat. Ochii lui înfundați în cap sticleau sub efectul drogului. O chinezoaică goală se întinsese lângă el, încolăcindu-l cu brațele, dar el o ignoră și luând un mic cocoloș de opiu îl ținu deasupra flăcării unei spirtiere. Când acesta se aprinse, îl băgă în pipa lui și-l ținu deasupra lămpii. Și în timp ce opiul se prăjea, îi inhală aroma dulceagă.

Fusese ideea lui Baptiste să vină aici. Noelle nu mai fusese niciodată într-o vizuină de opiomani și era curioasă. Ca de obicei, Baptiste era cel care o introdusese într-o lume fantastică.

— Haide — zise el.

Noelle se trase înapoi.

— Nu știu dacă...

— Va trebui să încerci, chiar dacă o s-o faci o singură dată în viață. Când fumezi opiu, te crezi la porțile cerului. Chiu Chao au o zicală : „Dacă Dumnezeu a făcut ceva mai bun decât opiul și l-a păstrat pentru el".

Îl lăsa să o ducă spre unul din paturi.

Proprietarul chinez le pregăti pipele. Aduse un pachețel care conținea opiul, asemănător melasei, răzui o mică porțiune și o fixă în vârful unui ac pe care-l ținu deasupra spirtierei. Noelle și Baptiste se întinseră amândoi pe paturi alăturate. El îi zâmbi încurajator.

Noelle cercetă pipa cu opiu ; era o undiță de bambus, lungă de un metru și jumătate, cu un mic vas în capăt. Vasul era rotund ca o minge și avea un mic orificiu în vârf. Opiu ! După tot ce făcuse, după ce își înfruntase tatăl, își vânduse trupul, se dăruise lui Baptiste, opiul era ultimul tabu pe care-l desființa. Acesta era păcatul asiatic. Acum, se afla gata să cadă în greșeală.

Cei doi oameni de afaceri își savurau pipele după ce își încheiaseră tranzacțiile ; celălalt chinez se adâncise în vise fantastice. Fata îi cotrobăia prin buzunare.

Era liniște, cu excepția bolborositului pipelor cu opiu.

Grăuntele sfârâia în vârful acului. Proprietarul chinez îl introduse cu dibăcie în pipă.

— Trage adânc în plămâni — murmură Baptiste. Ține-ți respirația cât de mult poți.

Prima dată când încercă, se înecă. Baptiste zâmbi.

— Nu inspira atât de tare, până când nu te obișnuiești.

Noelle încercă din nou. Mărgeaua neagră de opiu bolborosi încet. Fumul albăstrui cenușiu se înălță spre tavan.

Noelle nu-și amintea cum se întorseseră la hotel. După ce trăsese de șase ori din pipă, grăuntele dispăruse. Fusese dezamăgită pentru că opiul nu avusese nici un efect asupra ei. Fumase trei sau patru pipe, dar nu simțise altceva decât o liniște sufletească, o seninătate care-i alungase spaimele. Întreaga lume devenise frumoasă și grijile se evaporaseră. Ar fi vrut ca tatăl ei să fie lângă ea, ca să-i spună cât de mult îl iubește. Atunci știu, că totul o să fie bine. Ba chiar îi privise cu simpatie pe cei doi chinezi în chiloți. Erau prietenii și tovarășii ei în minunata călătorie nocturnă.

Când se întorseseră la hotel, îl lăsase pe Baptiste s-o dezbrace. Când se întinsese peste ea, îi simțise pielea ca pe o catifea umedă. Fiecare senzație fusese exagerată, fiecare plăcere, oricât de mică, de nesuportat. Se învârteau într-un spațiu ametitor, într-un vârtej de lumină și senzații. Inima îi bătea să-i sară din piept, sudoarea îi acoperise tot trupul, ca un ulei cald, i se întăriseră sfârcurile, părul de pe brațe i se ridicase ca niște țepi și i se înmuiase pielea. Se scufundase în gelatina roșie a unei lumi de fantezii erotice și, când ejaculase în ea, îi simțise sămânța ca un val fierbinte de lavă topită, iar când orgasmul se potolise, se prăbușise peste marginea lumii, într-un vârtej negru, fără vise.

15

Când se trezi, Noelle își simți capul extraordinar de ușor. Era surprinsă să constate că nu era mahmură. Sunetele se filtrau printre obloanele trase, se auzeau strigătele negustorilor stradali, claxoanele mașinilor, clin-

chetul clopoţeilor de la biciclete, uruitul generatoarelor electrice, toate erau deosebit de clare. Baptiste dormea. Îl sărută pe umăr şi se strecură goală în pat.

Camera era sufocantă şi fierbinte. Se duse în baie şi îşi turnă apă rece în cap cu polonicul. Simţea umezeala lipicioasă dintre picioare, iar amintirile nopţii trecute o împungeau dulci şi vinovate în acelaşi timp.

Îşi perie părul ud şi se îmbrăcă într-un taior subţire, albastru, pentru a coborî după micul dejun. O să cumpere nişte pui de la vânzătorul bătrân fără dinţi, de afară sau poate nişte fructe proaspete, pepene, papaya şi banane dulci, cărnoase.

Strada era zgomotoasă ; Chiu Chao strigau, se auzeau claxoanele unor camioane ce încercau să treacă de şirurile de siclo-uri şi un bărbier îşi vedea de treabă în mijlocul bulevardului. Oglinda spartă pe care acesta o atârnase de o creangă capta razele soarelui, rănindu-i ochii Noellei. Un Tonkinez bătrân cu pălărie lată o împinse făcându-şi loc cu coşurile sale atârnate de un băţ, pe umăr.

Noelle nu dădu atenţie Mercedes-ului negru parcat lângă trotuar, la câţiva metri depărtare. Deodată, doi europeni în costume închise apărură lângă ea şi o prinseră de coate atât de dur, încât scoase un strigăt, speriată. O traseră spre limuzină şi o băgară înăuntru.

Rocco Bonaventure citea ediţia în limba franceză a ziarului *l'Indochine*. Îşi ridică privirile şi îi zâmbi fiicei sale, la fel ca în fiecare dimineaţă, la micul dejun.

— Bună dimineaţa, Noelle. Te-am căutat peste tot.

Uşa subţire de lemn se deschise, sărind din balamale. Unul din bărbaţi îl apucă pe Baptiste şi îl aruncă gol pe podea. Baptiste se trezi din somnul său greu, de drogat, cu un corsican uriaş aplecat asupra sa. Avea pantofi scumpi, de piele. Unul din ei i se înfipse în stomac.

Se îndoi, gâfâind. Celălalt corsican îl apucă de păr, îi săltă capul de pe podea, şi-i trase un pumn în faţă.

După aceea, îşi aminti foarte puţin din ce urmase. Unul din oameni îi strânse braţele la spate şi-l propti

de perete. Celălalt îl studie alegând încet locurile unde urma să-l lovească. Baptiste nu-și amintea dacă țipase. Spera că nu, dar nu mai ținea minte, oricum.

I se păruse că n-or să mai termine, dar durase probabil doar câteva minute, altfel, acum ar fi fost mort. În cele din urmă, îl lăsaseră să cadă pe podea.

Nu știa cât timp zăcuse inconștient. Câteva secunde, poate câteva ore. Se trezi într-o baltă de sânge negru.

Se ridică în genunchi și vomită. Se uită în jur. Ușa atârna deschisă, în balamalele rupte. Nu se deranjase nimeni, să vadă ce se întâmplase.

Se târî în baie și se privi în oglinda spartă. Era de nerecunoscut, ochii erau umflați iar nasul — o masă roșiatică. Nu-i lipsea nici un dinte, deși unii de-abia se mai țineau.

Se forță să facă pipi. Slavă Domnului că nu urina cu sânge.

Își dădu cu apă pe față. Coastele rupte îl împiedicau să respire. Se lăsă să alunece pe podea, de-a lungul peretelui, își duse genunchii la gură și încercă să-și înăbușe durerea.

Îl durea tot corpul și îi venea din nou să vomite.

Știa, bineînțeles, ce se întâmplase. Nu se așteptase ca Bonaventure să-i găsească atât de repede, dar dacă acesta își imagina că-și încheiase socotelile cu această bătaie, înseamnă că nu-l cunoaște deloc.

16

Vientiane

Difuzoarele transmiteau muzică pentru *boun*, festivalului religios ținut de fiecare *wat*, cel puțin o dată pe an. Wat-urile nu erau simple temple ci, școli, comunități și centre culturale, iar festivalurile care țineau zi și noapte reprezentau un mijloc de a strânge fonduri. În Vientiane erau atâtea temple, încât lui Noelle i se părea că dădeau câte un festival în fiecare zi, în sezonul secetos. Dacă locuiai în apropiere, era imposibil să dormi, din cauza

bubuitului asurzitor al țimbalelor și glasurilor tânguitoare ale flautelor.

Se mișca printre oameni agitată, cu nervii încordați. Servitoarea ei îi adusese mesajul. Îi povestise că o acostase un bărbat în piață și o rugase să-i dea un bilețel lui Noelle. Îl citise repede, înainte să-l ardă la flacăra unei lumânări. Scria doar : *Wat Si Saket — 1800.*

Recunoscuse scrisul lui Baptiste.

Tatăl ei nu va bănui nimic. Nu aici.

Grupuri de oameni dansau în jurul sim în zgomotul flautelor, al tobelor și țambalelor, purtând copacii împodobiți cu bani, ce erau aduși ofrandă templului. Lumea bătea din palme și cânta în ritm cu muzica, în timp ce *bronzii* priveau, trăncăneau și râdeau ca femeile la râu.

Laoțienii erau în hainele lor de festival — bărbații în haine albe și *sampots* — pantaloni largi, lungi, până la genunchi, din mătase strălucitoare, iar femeile în *sins* tradiționale, tivite cu aur și argint.

Noelle scruta fețele, căutându-l nerăbdătoare prin mulțime.

„Unde o fi ?"

Cel așteptat se ivi brusc lângă ea, apărând din umbră și luând-o de braț.

— Pe aici — murmură el.

O trase în templu. Mii de Buddha din piatră, argint și bronz umpleau nișele și rafturile de pe pereți, împodobiți cu ghirlande din flori de hârtie galbenă și roșie.

— Baptiste — murmură ea.

Se întoarse să-l privească.

Arăta oribil, avea un ochi umflat și închis, iar buzele erau crăpate și sângerânde. Îl îmbrățișă dar acesta gemu și o împinse.

— Îmi pare rău, dar nu mi s-au vindecat coastele.

Zâmbi caraghios.

Noelle nu-și găsea cuvintele. Tatăl ei îi făcuse asta.

Se pare că el îi citise gândurile.

— Mă simt bine — zise el.

Era prea șocată să-i vorbească. Îi atinse fața ușor cu degetele.

— Nu-i chiar atât de rău cum pare — zise el.

Se apropie de el și-l îmbrățișă ușor.

— Ce-o să ne facem ? — murmură ea.

— Vino cu mine.

— Ne vor găsi oriunde ne-am duce.

— Atunci, cum rămâne ? — șuieră el. Am venit aici numai pentru tine. Este în stare să mă ucidă dacă mă prinde în Vientiane ! Ce vrei să fac ?

Ea ridică din umeri, neajutorată.

— Atunci, n-ai decât să pleci ! — zise el.

Noelle ezită. Era prea dărâmat ca să ducă la bun sfârșit lucrul la care se gândea ea. Dar nu avea de ales, dacă nu voia să-l piardă.

— Mai există o soluție — zise ea.

El își căută țigările în buzunarul cămășii și își aprinse una, ținându-se cu mâna stângă de coaste. Trase fumul în piept, dar nu spuse nimic.

— Tatăl meu mai are șase sute de kg de opiu depozitate la Hanul Snow Leopard din Phong Savan, dar, din cauza lui Kong Le nu poate să le ia. Pathet Lao și parașutiștii lui Kong Le au înconjurat orașul. Unul din piloții lui Papa a fost ucis azi dimineață. Și ceilalți doi refuză să se ducă.

— Parașutiștii lui Kong Le au ocupat pista de aterizare ?

— Nu încă. Se poate zbura peste soldații lui Kong Le, care sunt dotați cu mitraliere. Deci, dacă s-ar găsi cineva destul de curajos ca s-o facă, ce răsplată crezi că ar primi de la tatăl meu ?

— *Dis donc !*

Îl privi.

— Șase sute de kilograme înseamnă o mare cantitate de opiu. Tatăl meu are mare nevoie de ea.

Sesiză zbaterea din sufletul lui. Acesta credea că-i întinde o cursă.

— Mă iei drept idiot ?

— O să vin cu tine, Baptiste ! Dacă ți s-ar întâmpla ceva, n-aș mai vrea oricum să mai trăiesc.

Văzu că se îmblânzise.

— Tatăl tău, știe despre asta ? M-ar lăsa să zbor pe unul din Beechraft-urile sale ?

— Ar prefera să-și bage un șarpe în pantaloni, decât să te lase să te apropii de vreunul din avioanele sale. Și, în afară de asta, consideră că ar fi prea periculos. A pierdut deja un Beechcraft și nu mai vrea să mai piardă altul.

Trase din țigară și vru să plece, dar se întoarse.

— Este sinucidere curată.

— Am încredere în tine, Baptiste.

— Ai fost vreodată într-un aeroplan în care se trage ? Nu este o experiență prea plăcută. Am putea fi uciși amândoi. Te-ai gândit la asta ?

— Sunt norocoasă.

El clătină din cap.

— *Non, absolument, non ! C'est fou !* [1]

Se întoarse din nou să plece.

— Vrei să colinzi Asia tot restul vieții, Baptiste ? Ai vreun ban ?

— Am viața mea.

— Și ce ai făcut cu ea, până acum ?

Pentru o clipă Noelle crezu că o s-o lovească. Apoi, furia din ochii lui negri se potoli.

— Nu-ți dai seama ce-mi ceri.

— Te doresc, Baptiste. Sunt pregătită să risc... Tu nu ?

Cum el nu-i răspunse, ea continuă :

— Asta ar putea să ne pecetluiască viitorul.

— Și cum o să ajung la Phong Savan, cu bicicleta ?

— Ce-ai zice de Jean-Marie ?

El clătină din cap.

— Atunci, va trebui să zbori cu Air Laos.

— Dar ai spus că tatăl tău nu m-ar lăsa să mă apropii de avioanele lui.

— Peste noapte nu sunt păzite.

— Vrei să spui, că ar trebui să furăm unul ?

— Să-l împrumutăm.

Baptiste își dădu capul pe spate și izbucni în râs. Laoțienii de la picioarele lui Buddha întoarseră capul să se uite la corsicanul nebun.

---

[1] **Nu, absolut nu !** Este o nebunie ! (fr.) (n.t.)

— Ai risca atât de mult doar ca să nu mă pierzi ?

— În ultima săptămână am făcut atâtea lucruri incredibile ! N-aș fi fost în stare de asemenea fapte, dacă nu te-aș fi întâlnit. În noaptea aceea, la templu, ai spus că o să-mi transformi viața într-o furtună. Vreau să te ții de această promisiune.

El clătină din cap.

Era tentant. De ce nu ? În viață, dacă nu riști puțin, te trezești la sfârșit de unde ai plecat. Eh, bien. Pericolul și femeile sunt singurele lucruri care dau un rost existenței.

— Este sinucidere curată — zise el. O să murim amândoi. N-o s-o fac. La revedere, Noelle.

Era prea uluită să-l urmărească și, peste câteva clipe, el se pierdu în mulțime. Nu-i trecuse prin minte că s-ar putea s-o refuze. Un Buddha o privea prin fuioarele de fum albastru-cenușiu. Nu-i oferea nici un pic de alinare.

17

Soarele nu se ridicase încă și pista era învăluită în ceață. Câmpurile de orez și tapioca nu se luminaseră. Gilbert Pépé sosi pe aerodromul Wattay într-un taxi prăfuit. Se dădu jos cu un sac de pânză pe un umăr.

Trebuia să zboare la Pnom Penh să ia niște geologi americani. De data aceasta va fi un zbor legal. Mai bine decât să se ducă la Phong Savan. Făcuse trei drumuri în ultimele două zile și de fiecare dată fusese convins că n-o să se mai întoarcă. Abia după moartea lui Paul Sarti, Bonaventure se lămurise că era o nebunie și pusese capăt zborurilor într-acolo.

In timp ce înainta spre hambare, se opri brusc și rămase cu gura căscată, când apăru un Beechcraft din ceață. Urui pe pistă și decolă, trecând chiar deasupra capului său. Avionul avea pictat pe fuselaj capul de tigru al Air Laos-ului. Citi numărul de înregistrare din coada avionului.

— Fir-ar să fie, este al meu — murmură el.

Apoi avionul dispăru în pătura joasă de nori. Uruitul motoarelor se estompă și, în curând fu înghițit de ceața joasă.

Pépé sări în taxi și-i spuse șoferului să se întoarcă la Vientiane cât mai repede. Lui monsieur Bonaventure n-o să-i convină deloc când o să audă.

Noelle auzi uruitul motoarelor când Beechcraft trecu la joasă altitudine peste casa ei. Sări din pat și trase jaluzelele. Luminile de navigație clipeau în zorile reci. Avionul pluti o clipă deasupra palmierilor, înainte să dispară în ceață.

Baptiste !

Își strânse pumnii. O sfâșiau atâtea sentimente contradictorii — frustrare, ușurare, mândrie, furie, frică. Plecase fără ea ! Putea să moară !

Se răzgândise. O iubea suficient ca să facă asta.

Dar putea fi omorât... dacă n-o să-l mai vadă niciodată.

De ce plecase fără ea ?

Privi neajutorată zorile cenușii. O cuprinseră niște sudori reci, care o făcură să se înfioare... Așteptă până când nu mai auzi uruitul motoarelor Beechcraft.

Știa că era posibil, să fi trimis la moarte singurul bărbat pe care și-l dorise vreodată.

Baptiste zbură spre nord-est, peste câmpia Mekongului. Prin nori și ceață, văzu o clipă orezăriile verzi de dedesubt, cu mici baraje de pământ, ce separau un câmp de altul. Din când în când zărea turnuri purpurii de calcar străpungând norii spre nord.

Se lumina și razele albicioase ale soarelui străpungeau ceața.

Avionul continua să urce. Zborul va dura mai puțin de-o oră, dar nu va fi o călătorie ușoară. Calculă timpul și distanța. Va trebui să urce la zece mii de metri ca să treacă de munți, și să zboare peste străvechea capitală de la Xieng Khouang. Când va ajunge acolo, va începe să se apropie de Phong Savan, pe marginea Câmpiei

Jars. Cu puţin noroc, va evita bateriile antiaeriene ale lui Kong Le şi va găsi pista încă în mâna regaliştilor.

Şi, cu puţin noroc, va apuca să vadă apusul soarelui la sfârşitul zilei.

18

Munţii erau acoperiţi de jungla deasă, verde. Dacă ar ateriza acolo, ar dispărea pur şi simplu, se gândi Baptiste. Nu l-ar găsi nimeni. O singură dată, văzu pe un deal, sus, pe panta unui munte, un ciorchine de colibe cu acoperişurile din stuf, ridicate pe pari, ca să le protejeze de ploile musonului.

Îi sclipea sudoarea pe frunte, amintindu-i de durerea persistentă. Această durere îi reamintea de Rocco Bonaventure şi de dorinţa lui de a-l scuipa pe acesta în faţă când îi va aduce opiul.

Baptiste se uită la ceas. Ar trebui să fie aproape deasupra Xieng Khouang-ului. Munţii de sub el erau ascunşi din nou în nori. Apăsă pe manetă şi Beechcraft-ul coborî încă cinci sute de metri, trecând prin plafonul de nori. Văzu oraşul, departe încă, spre nord-est. Schimbă cursul şi urmări linia maronie a Autostrăzii 4 prin jungla verde, către Câmpia Jars [1].

Câmpia era un vast platou în formă de inimă şi fusese denumită aşa după uriaşele căni de pământ descoperite acolo, dovadă a existenţei chinezilor în părţile acelea.

Autostrada era foarte aglomerată. Convoaie lungi de camioane transportau soldaţi loialişti spre sud, departe de Long Le. Nu îndrăzni să se uite mai de aproape. Ticăloşii aceia erau în stare să tragă cu puştile în el, doar ca să se distreze.

După ce trecu de Lat Honang, se îndreptă spre nord şi începu să coboare către Phong Savan. Nu ştia dacă ar-

[1] Căni (eng.) (n.t.)

mata rămăsese stăpână pe poziții acolo. Poate că Kong Le cucerise deja garnizoana, cu consilieri americani cu tot, așa că era posibil să-l aștepte în capătul pistei, să-l doboare.

Se uită în jos, văzu acoperișurile de stuf de la Phong Savan și zări steagul roșu laoțian, care atârna deasupra garnizoanei. Un semn bun, dar hotărî să înconjoare mai întâi pista. Nu se vedea nici o mișcare, însă descoperi un DC-3 american parcat în capătul fâșiei noroioase, lângă un grup de colibe Quonset. Dacă americanii erau încă acolo, nu putea să fie decât O.K.

Răsună un răpăit brusc, asemănător zgomotului unei mașini electrice de cusut. Se uită în jos și văzu o gaură de glonte în podeaua Beechcraft-ului. Reacționă instinctiv, trăgând de manetă și se apucă de coaste când avionul se înălță amețitor spre cer.

Trasoarele zburau prin fața cabinei într-un arc verzui. 12,7 milimetri, se gândi el.

— *Ah, putain !* [1]

Altitudine, altitudine. Îl învățaseră în orele de instruire că era singurul lucru care-l putea salva de un atac de la sol. Indiferent ce mișcări dibace executai în aer, tot te nimereau până la urmă.

Altitudine.

Ambală motoarele, trase tare de manetă și urcă.

— *Merde !* [2] — gemu el când simți o durere ascuțită în piciorul stâng. Se uită în jos.

Pe podea, se împrăștiase sânge negru.

— Altitudine.

Motoarele uruiră asurzitor și Baptiste se luptă să echilibreze avionul.

Apoi, se uită peste umăr. Trasoarele verzi se arcuiau pe cer, incapabile să-l ajungă.

— Ticăloșii.

Trebuia să verifice indicatoarele. Presiunea uleiului era bună, aparatul răspundea ușor la comenzi, combustibilul se menținea la un nivel corespunzător.

---

[1] Ticălosul (fr.) (n.t.)
[2] Rahat (fr.) (n.t.)

Restul însă era în agonie ; și coastele și piciorul. De unde țâșnea sângele ? Nu avea cum să-l oprească pentru că trebuia să manevreze comenzile.

Aduse avionul la o anumită înălțime și se îndreptă spre pista de aterizare. Mai era încă timp să renunțe și să se întoarcă la Vientiane. Și pe urmă ? Bonaventure o să-l aștepte la aeroport cu asasinii săi. Nu, nu avea rost să se întoarcă fără opiu.

Focul venise dinspre nord-est. De data aceasta, se va apropia din direcția opusă, în bătaia vântului. O să aterizeze până la urmă. Dar n-o să fie capabil să zboare mult timp, deoarece rana de la picior era prea gravă.

Ce-i spusese Noelle ? „Vrei să urmărești norii toată viața ?“

Coborî flapsurile și începu să coboare.

Baptiste își ținu respirația, încercând să-și alunge greața. Își simțea capul ușor. Ori de câte ori își mișca piciorul, auzea sângele clipocind în cizmă și simțea o durere ascuțită.

Se uită la altimetru. O mie de picioare AGL.

Mânui regulatorul, concentrându-se să țină aripile drepte. Se aștepta să fie ciuruit de bateriile de la sol, dar de data aceasta nu se mai auzi nimic.

La câțiva metri de sol, opri motoarele și ridică botul avionului. Roțile Beechcraft-ului atinseră imediat pământul și aparatul rulă pe pistă spre junglă. Aterizase.

Dracu să te ia, Rocco. Am reușit.

Beechcraft-ul înainta către peretele verde al junglei, din capătul pistei. Baptiste se relaxă, cuprins brusc de frisoane. Era scăldat de sudori reci.

Când era cât pe ce să leșine, făcu un efort de voință să rămână conștient. Întoarse Beechcraft-ul, se uită pe fereastra cabinei și văzu trei pari de lemn înfipți în pământ, pe marginea pistei. Aveau fiecare câte un cap de om în vârf.

— Bun venit la Phong Savan — murmură Baptiste. Sperăm să te distrezi bine.

Gerry Gates era unul din cei doi americani care priveau uluiți cum ateriza avionul pe pista noroioasă. Cine dracu era idiotul ăsta ? Trupele lui Kong Le erau la periferia orașului și ei se pregăteau cu toții, să plece peste câteva ore.

Beechcraft-ul se opri în sfârșit lângă colibele din capătul pistei, dar nu coborî nimeni din carlingă. Când Gates și camaradul său ajunseră lângă avion, găsiră pilotul leșinat peste comenzi.

19

Gerard Petrovski avea mutra unui luptător cu părul lung, cenușiu și cu o barbă asemănătoare cu blana unei vulpi argintii. Fusese în Asia toată viața lui, iar căldura și sudoarea îl îmbătrâniseră. Pielea lui avea culoarea whisky-ului de MeKong, iar carnea îi atârna sub ochi și sub bărbie. Purta o basma roșie murdară și uniforma de luptă.

Se aplecă să se uite mai atent la Crocé și clătină din cap. Pilotul arăta rău.

— *Merde alors !* [1]

— Nu-l cunosc — îi spuse el lui Gates.

— Este unul din avioanele lui Bonaventure.

— Sigur, dar pe el nu-l cunosc.

Îl întinseră pe Baptiste pe podea, cu capul sprijinit de un sac de orez. Îi bandajară rana de la picior cât de bine se pricepură. Îi puseră un bandaj dublu legat cu o fașă groasă, iar piciorul fuse întins pe o ladă veche de portocale.

— Glonțul l-a nimerit în mușchiul gambei — zise Gates. A pierdut mult sânge. Noroc că nu i-a atins artera, altfel, ar fi fost mort.

— De când a leșinat ?

— Nu de prea mult timp. Probabil din cauza șocului. Nu prea avem cum să-l ajutăm.

[1] Rahat (fr.) (n.t.)

Baptiste începu să-și revină. Se sufoca. Gates reacționă primul. Făcu un pas înainte și-l lovi într-o parte. Baptiste vomită și apoi se ghemui debitând un șir de obscenități spre amuzamentul lui Petrovski și Gates.

Baptiste își dădu drumul pe spate. Avea un gust oribil în gură, îi plesnea capul și-l durea tot corpul. Se uită în jur. Era într-un fel de magazie — mirosea a ulei, opiu și urină. O Cessna dezmembrată pentru piese de schimb, scheletică și ruginită, ocupa cel mai mult spațiu. Lăzi de lemn erau înșirate de-a lungul pereților.

Doi bărbați stăteau aplecați asupra lui : unul era american, avea părul scurt, castaniu și o mustață subțire, era îmbrăcat într-o țipătoare cămașă hawaiană, portocaliu cu verde și pantaloni negri de bumbac ; celălalt era o arătare bărboasă cu dinți stricați.

Alt bărbat stătea în colț. Tot american, bănui Baptiste. Părea plictisit. Fuma o țigară, sprijinit de una din ușile hangarului.

Baptiste încerca să se concentreze asupra bărbatului cu păr cenușiu și basma.

— Petrovski ? — îngână el.

Își simțea limba îngrozitor de umflată. Încercă din nou.

— Petrovski ?

— Poate — zise arătarea în franceză, după câteva clipe.

Lui Baptiste îi venea greu să respire. Ajutându-se de brațul stâng, se întoarse pe partea cealaltă, să-și elibereze coastele.

— Baptiste Crocé — zise el întinzând mâna.

Bărbatul îl ignoră.

— Crezi că numele acesta, ar trebui să-mi spună ceva ?

Răsună un răpăit de mitraliere și explozii dinspre oraș. Petrovski și Gates schimbară câteva priviri între ei, încordați.

— Domnul Bonaventure are nevoie de opiu — zise el.

— Așa că te-a trimis aici, să i-l aduci ? — zise Petrovski. Probabil că te plătește foarte bine. Doar știi ce s-a întâmplat ieri, cu camaradul tău ?

— I-a plăcut prea mult locul acesta și s-a hotărât să rămână ?

— A înconjurat pista înainte să aterizeze, așa cum ai făcut și tu azi dimineață. Numai că n-a reacționat la fel de rapid ca tine și a fost doborât de Pathet Lao.

— Comuniștii ?

— Acum îl ajută pe Kong Le — zise Gates. O mișcare clasică. Doar Meoșii îi mai țin în loc. Soldații laoțieni dau lovitura și fug. Nu le plac războaiele adevărate.

Baptiste se ridică greoi în coate. Puțin îi păsa cine stăpânea Phong — Savan-ul.

— Unde este opiul ?

— Unde sunt piloții obișnuiți ai lui Rocco ? — îl întrebă Petrovski. Unde sunt Gilbert și Marius ?

— Nu vor să mai zboare până aici.

— Deci ai fost singurul nebun care te-ai oferit s-o faci, nu ?

— Unde este opiul ? — întrebă Baptiste.

— Las-o baltă amice. Nu ești în stare nici să mergi, darmite să conduci un avion. O să te băgăm în Dakota și vei zbura cu noi.

Vrei să urmărești norii tot restul vieții ?

Baptiste încercă să se ridice în genunchi, dar simți că se învârtește hangarul în jurul lui. Se agăță de piciorul lui Petrovski, așteptând să-i treacă amețeala. Petrovski nu încercă să-l ajute.

Crocé își sprijini greutatea în piciorul rănit și fața i se umplu de sudoare. Își recăpătă echilibrul și-i dădu drumul lui Petrovski.

— Vreau opiul lui Rocco.

O grenadă aterizâ în mijlocul pistei și un val de noroi împroșcă aripile Dakotei parcate pe iarbă, lângă Beechcraft.

— N-am timp să mă contrazic toată ziua cu ticălosul ăsta încăpățânat — zise Gates. Plecăm într-o oră. Dacă vrei să vii cu noi, mișcă-ți fundul în Dakota.

Cei doi americani plecară.

— Rocco vrea opiul — repetă Baptiste.

Scoase pistolul din buzunarul hainei și-l îndreptă spre Petrovski.

— A plătit pentru el, și-l vrea. Doar nu aveți de gând să-l dezamăgiți ?

Petrovski se uită la Gates și ridică din umeri.

— Unora n-ai cum să le bagi mințile în cap, nu-i așa ? — zise el.

Petrovski plecă într-un jeep măsliniu, prăpădit, plin de praf, spre hanul Snao Leopard. După ce se pierdu în zare, Baptiste se târî până la Beechcraft. Fuselajul și aripa de la tribord erau găurite, dar sistemul hidraulic și motoarele păreau intacte. Se urcă în cabină și se instală pe scaun, în așteptarea lui Petrovski.

Încă o grenadă aterizâ pe pistă, împrăștiind noroi. Trombe negre de fum se ridicară în spatele cocotierilor, la marginea nordică a pistei, iar răpăitul puștilor se înteței.

Piciorul îi sângera din nou.

Dracu să te ia Rocco. O să-ți aduc opiul.

Și apoi, va fi rândul tău să sângerezi.

Bonaventure îi spuse șoferului să parcheze Mercedes-ul la umbra unui copac de la aeroportul Wattay. Era cald în mașină și Bonaventure își întinse picioarele prin ușa deschisă. Noelle stătea lângă el, făcându-și vânt cu ediția de dimineață a ziarului *Lao Presse*.

Rămaseră tăcuți multă vreme. Pe câmp, un stol de vulturi se înfruntau din hoitul unui bivol.

Bonaventure vorbi primul.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta — șuieră el.

— Nu are rost să-mi faci morală, papa. Mai ales după ce tu și gangsterii tăi l-ați stâlcit în bătaie.

— A meritat-o. La fel ca și tine. Te-ai purtat ca o târfă. Ar fi trebuit să îl arunc în fluviul Saigon.

— Dacă l-ai fi aruncat, m-aș fi sinucis.

Își făcu vânt furioasă.

— Sau, poate te-aș fi omorât pe tine.

Bonaventure nu se îndoia de adevărul spuselor ei. Sângele de țăran își spunea cuvântul. Sfântă Fecioară, de ce fusese blestemat cu asemenea fiică ?

— Îți aduce opiul. Credeam că o să fii mulțumit.

— Nu s-a întors încă — spuse Bonaventure.

Și poate nici n-o să se întoarcă. Iar asta o să rezolve toate problemele.

Baptiste viră Beechcraft-ul spre capătul pistei și simți aparatul tremurând după șoc. Era al patrulea atac asupra aeroportului, dar pista rămăsese intactă. Nu însă pentru mult timp.

In spatele lui, Dakota se îndepărta de colibele Quonset, cu ultimii americani din Phong Savan la bordul său iar Petrovski se afla printre ei.

Baptiste coti, privi spre cele trei capete Pathet Rao care putrezeau în soare. Ambală motoarele și se pregăti să decoleze. Trase de manetă și simți cum îi pompează adrenalina în vene, în timp ce se desprindea de pe pământ.

Reușise.

Nu auzi răpăitul mitralierei, astupat de zgomotul motoarelor. Geamul de perspex al cabinei fu ciuruit de gloanțe și Beechcraft-ul tremură în aer. Pentru o clipă, nu mai văzu nimic dinaintea ochilor și, când își duse mâna la față, i se umezi de sânge.

20

Soarele coborâse aproape la asfințit când Rocco Bonaventure auzi uruitul îndepărtat al unui avion venind din nord. Își pierduse aproape toate speranțele. Îi mulțumi în gând lui Dumnezeu pentru că nu-și permitea să piardă alt aparat.

Beechcraft-ul era un punct cenușiu pe cerul violet. Când trecu peste cocotierii de la marginea pistei Bonaventure se dădu jos din Mercedes și alergă pe pistă.

Noelle aștepta lângă mașină. Se întâmplase ceva. Știa după zgomotul motoarelor, înainte să vadă urma de ulei ce curgea din motor. Se închină.

— Doamne Sfinte — strigă Bonaventure.

Apoi observă și Noelle. Fuselajul și coada avionului erau găurite. Numai Dumnezeu și norocul lui Crocé țineau aparatul în aer.

— Te rog, Doamne — murmură Noelle.

Baptiste oprise motorul stâng. Elicea rămasă susținea avionul în zbor. Aripa din stânga se înclină brusc.

N-o să reușească.

— Avionul meu — îl auzi pe tatăl ei strigând înspăimântat.

Baptiste reuși să-l echilibreze. Aripile tremurară, dar la câțiva metri de sol, îl îndreptă și aterizâ perfect pe fâșia noroioasă. Beechcraft-ul se opri în marginea pistei.

Noelle îi mulțumi Fecioarei Maria. Își dădu seama că își strânsese crucea de la gât atât de tare, încât i se înfipsese în palmă.

Baptiste opri motoarele și în jur se lăsă o liniște nefirească.

Bonaventure se întoarse alergând la Mercedes.

Du-ne până acolo — îi spuse el lui Tai Kao.

Baptiste stropise toată cabina cu sânge.

Noelle îl luă în brațe. Leșinase. Sângele cursese de pretutindeni, mai ales dintr-o rană adâncă, la cap. I se formase o crustă pe față și sângele îi îmbibase cămașa și pantalonii, udând cabina. Mai avea încă o rană sângerândă, care-i îmbibase bandajul de la piciorul stâng.

Însă ochiul stâng o îngrijora cel mai mult. Pleoapa era despicată și se vedea globul ocular, cu pupila dilatată și diformă.

Pe Bonaventure îl interesa mai mult încărcătura avionului.

— A adus opiul — zise el.

În glasul lui răsunase o notă de admirație.

Noelle îl ignora.

— Uite ce am făcut — gemu ea.

Nu-i venea să creadă că îl îndemnase la un asemenea gest nebunesc. Era la fel de inconștientă și dură, ca și tatăl ei.

— Trăiește ? — întrebă Bonaventure mai mult curios, decât îngrijorat.

Nu fu capabilă să-i răspundă.

— Hai să-l ducem în mașină — zise el. O să chemăm un doctor.

Bonaventure îl găsi pe Baptiste moțăind — se pare — în grădina Bungalow-ului ; piciorul bandajat se sprijinea pe un scaun de trestie. Ochiul stâng era acoperit de un pansament gros iar restul feței purta încă urmele bătăii administrate în Cholon. Sub cămașă avea alt bandaj, care-i strângea coastele. Ținea o țigară într-o mână și un pahar cu vermouth în cealaltă. Părea palid, obosit și enervant de îngâmfat, se gândi Bonaventure.

— Crocé.

Deschise ochiul sănătos.

— Monsieur Bonaventure. Ce plăcere.

— Poate pentru tine — mormăi Bonaventure.

Își trase un scaun de trestie și se așeză greoi. Scoase o tabacheră de argint și își alese o țigară de tutun negru, rusesc. Doctorul îi spusese că nu-i fac bine, dar își permitea una la anumite ocazii, de exemplu, când trebuia să se achite de obligații neplăcute.

— Cum mai merge cu piciorul ?

— Glontele a perforat un os mic, dar doctorul m-a asigurat că o să se vindece. Ochiul va fi o problemă.

— Oh ?

— Fragmentul de plexiglas care mi-a fost extras a rănit cornea, așa că este posibil să-mi pierd vederea și să rămân chior.

Ca și fiica mea, se gândi Bonaventure cu amărăciune. A fost oarbă, să-și aleagă un asemenea om.

— O să mai fii în stare să zbori ?

— Nu fără un avion.

Înțelese aluzia.

— Nu știu dacă ar trebui să te felicit sau să-ți tai gâtul ?

— Îmi imaginez că este o alegere dificilă.

— Se pare că fiica mea ține foarte mult la tine, domnule Crocé.

— Nu se pricepe la oameni.

— Exact.

Bonaventure trase din țigară și își studie interlocutorul. Mă întreb ce vrea ? se gândi el. Aș putea ghici. Dar poate ar fi bine să-l ajut. S-a arătat mai capabil decât mi-am imaginat.

— Ești fie foarte curajos, fie foarte prost. Nu știu ce să cred.

— Poate că sunt și una și alta. Oricum, a fost ideea lui Noelle.

— Spune că o să se mărite cu tine. Este tot ideea ei ?

— Nu. Îmi aparține.

— De ce anume ești îndrăgostit, domnule Crocé ? De fiica mea, sau de afacerile mele ?

— Nu știu.

Bonaventure fu uimit de sinceritatea răspunsului său. Nu se așteptase.

— Fiica mea este o fată foarte inteligentă, domnule Crocé. Dar, de data aceasta, cred că s-a comportat prosteste. Dar...

Își ridică mâinile neajutorat.

— Nu contează care este părerea mea. Este foarte hotărâtă. Și m-am gândit să iau lucrurile așa cum sunt.

— Oh ?

Pare atât de sigur pe el, se gândi Bonaventure. Ce-o găsi Noelle la ticălosul acesta arogant.

— Poate mi-ar fi de folos un pilot atât de îndemânatic ca tine. Mai ales că va trebui, se pare, să te accept în familie.

Băgă mâna în haină și-i dădu lui Baptiste o monedă grea din aur. Era gravată cu vulturul lui Napoleon și coasta corsicană.

— Este pașaportul tău în *Union Corse*. Poate că greșesc, dar cred că o meriți. Vino la cină diseară. La ora nouă.

Se ridică să plece, și adăugă :

— Apropo, presupun că intenționați să aveți copii.

— Bineînțeles.

— Îți dau un sfat. Ferește-te să ai fete.

21

Hong Kong

Ho Kuan-ling își dădu seama în curând că libertatea nu era atât de ușoară cum își imaginase. Când fusese

adus prima oară la spital, îl derutase limba pe care o auzea. În provincia sa natală din Swatow, toți vorbeau dialectul chiu chao al Mandarinului [1], dar aici, la spital, surorile și ceilalți pacienți vorbeau cantoneza sau engleza. Stătea treaz în fiecare noapte în salonul aglomerat al spitalului Regina Elizabeta, și asculta bolborositul glasurilor din jurul său, uitându-se la cearșafurile care-i acopereau partea inferioară a corpului, și rugându-se zeiței Kuan Li, în beznă.

În cele din urmă, unul din doctori, îi spuse într-un fel de limbă chiu chao că rechinul îi smulsese din coapsă o bucată de mușchi, de mărimea unui pumn de bebeluș. Va păstra piciorul, dar va rămâne cu un șchiopătat permanent, deci va fi un infirm pentru tot restul vieții.

Vom vedea noi, se gândi Ho.

În timp ce piciorul se vindeca, se uita la ventilatoarele din tavan și se lupta să-și învingă durerea și singurătatea, plănuind să se întoarcă într-o lume pe care nu o putea vedea, aflată dincolo de zidurile spitalului.

Izolarea în care se afla nu-l impresiona cu adevărat până în ziua în care plecă șchiopătând din spital, pe șoseaua Nathan, și cercetă noua sa lume.

Kowloon era o îngemănare de culoare și zgomot, de femei suple și elegante îmbrăcate în Chengsamuri strâmte roșii și aurii, de slujnice în pantaloni negri și pălării chinezești și oameni de afaceri în costume vestice. Simți mirosul de usturoi, porc la grătar, pește crud, benzină, sudoare și canalizare. Străzile erau ticsite, de construcții, oameni și trafic. Toți făceau comerț, înălțau case și se grăbeau. Pe Insula Hong Kong, turnurile Corporației Bancare din Hong Kong și din Shanghai și Banca Chinei se înălțau deasupra portului ca niște santinele.

Rătăci de-a lungul șoselei Nathan, căscând gura ca un țăran. Principala zonă comercială a Kowloon-ului era un amestec zgomotos de case și zgârie nori, semn al interferenței Chinei cu vestul. Vechile magazine din cărămidă, stuc și lemn și apartamentele cu hârtie uleioasă de orez cu balcoanele lor pline cu ghivece, colivii cu pă-

[1] Înalt Demnitar Chinez (n.t.)

sări și oamenii care dispăreau rapid fuseseră dărâmate unul câte unul, iar în locul lor apăruseră turnuri înalte de beton care păreau să se înalțe amenințător deasupra capului.

Oamenii treceau grăbiți pe lângă el, îl îmbrânceau și nu-i dădeau nici cea mai mică atenție. Era ca un dop, plutind pe ocean.

Un băiat de șaisprezece ani putea să se piardă definitiv într-un asemenea loc — se gândi Ho Kuan-ling — înghițit de-o casă sau de vreo fabrică. Dar el știa că va fi salvat pentru că știa unde se ducea și cu ce scop. La Swatow, când începuse să se gândească să traverseze strâmtoarea înotând, mama lui îi spusese unde să se ducă și îi povestise despre cumnatul ei, Ho Chan-fu, care trăia într-un loc numit Walled City [1].

— Dar Hong Kong este un oraș imens, cum o să găsesc un singur om ? — o întrebase el.

— O să-l găsești — se mulțumise ea să-i răspundă.

Chinezii îi spuneau Hak Nam : Întunericul

Orașul Îngrădit din Kowloon era o fortăreață curată, dincolo de șoseaua Tang Tau Tsuen aflată în partea de nord a aeroportului Kai Tak. Ho Kuan-ling străbătu o stradă plină de magazine cu vitrine din sticlă și cu cabinete neautorizate de dentiști ce erau scoase în evidență de dinții de aur și argint din sticlele afișate în vitrine, de abcesele murate, de peștii aurii ornamentali care ar fi trebuit să liniștească nervii clienților.

Aceasta era partea de sud a Hak Nam-ului, un oraș într-un oraș, care nu se supunea administrației britanice. Conform tratatului inițial de guvernare a Noilor Teritorii, vechiul Oraș Îngrădit — care cuprindea *yamen*-ul mandarinului și satul — trebuia să se conformeze legilor Imperiale Chinezești, dar, când negustorii britanici se plânseseră, concesiunea fusese retrasă unilateral. În impasul care urmase, guvernase mandarinul care trăia în oraș, însă, la moartea lui, cei șase acri dintre zidurile sale rămăseseră pradă anarhiei.

[1] Orașul Îngrădit (eng.) (n. red.)

Timp de aproape un secol acesta fusese un teritoriu disputat atât de britanici, cât și de chinezi. Zidurile dispăruseră de mult. Japonezii folosiseră patra în timpul celu de-al Doilea Război Mondial ca material pentru șoseaua de la Kai Tak. Și, în această zonă, se dezvoltase o mahala, ca o tumoare malignă, ce adăpostea treizeci de mii de oameni care printr-o aberație politică, nu depindeau nici de legea britanică, nici de cea chinezească.

Ho Kuan-ling rătăci pe stradă aproape o jumătate de oră, înainte să găsească o intrare. Aici nu era decât o alee acoperită de mizerie duhnind a mâncare împuțită, a mortăciune și a excremente. Lumina pătrundea cu greu în acest loc.

Un *tin man toi* — într-un tricou slinos stătea pe o ladă veche de lemn, scobindu-și indiferent degetele murdare de la picioare. Își ridică privirile când se apropie Ho.

— Ce vrei ?

— Vreau să-l văd pe Ho Chan-fu.

Băiatul pufni disprețuitor și continuă să-și scobească degetele.

Ho nu se temea. În schimb, nutrea un oarecare dispreț. Oare acesta era una din santinelele unchiului său ? Dacă ar fi vrut, i-ar fi rupt gâtul idiotului dintr-o singură mișcare. Fusese învățat să nu fugă niciodată de un inamic.

— Ho Chan-fu este unchiul meu.

Simțea că era studiat. Acest puști costeliv și schiop să fie oare nepotul lui Ho Chan-fu ?

— Pleacă de aici.

Dar el, nu se urni din loc.

— Ho Chan-fu este unchiul meu — insistă el. Îi aduc salutări din partea familiei sale din Swatow.

Paznicul se ridică încet. Ezită și apoi îl apucă pe Ho de braț și-l împinse pe alee.

— Bine, vino cu mine. Dar, dacă nu ești cine pretinzi a fi, o să-ți scoatem ficatul și o să-l aruncăm în canal.

Nici o lumină nu putea pătrunde pe aleile din Hak Nam. Aici, miezul zilei nu se deosebea de cel al nopții. Și era mult mai murdar și jegos decât pe cele mai împuțite străzi ale orașului unde se născuse. Gunoaiele zăceau peste tot. În timp ce înaintau prin labirintul întunecat, Ho își ținea privirile plecate ca să nu calce în fecale sau resturi alimentare. De două ori, cineva aruncase lături pe fereastră la câțiva pași de ei.

Nu existau străzi. În afara reglementărilor stricte, guvernamentale, Hak Nam devenise o masă solidă de clădiri. Trebuiau să meargă aplecați, pentru că aleea pe care o urmau nu era decât un tunel de beton cu pereții din stuco, plini de murdărie și tavanul era străbătut de cabluri electrice, trase ilegal de la rețeaua principală de pe strada din afară lui Walled City. Apa picura continuu din țevile de deasupra capului, sfârâind și făcând scântei pe fire.

Tunelele, aleile și scările întunecate de lemn duceau în toate direcțiile și erau pline de moloz și gunoi. Trecură de un semn de lemn, care spunea în chineză „strada pe care se pișă șobolanul", un nume potrivit, se gândi Ho, pentru că aceștia mișunau peste tot. Nu mai văzuse niciodată asemenea șobolani uriași, pândind din umbră cu ochii lor, portocalii, sclipitori. *Tin man toi* bătu din palme să-i alunge, dar ei își întoarseră capul disprețuitori și își continuară festinul în șanțuri.

Băieții care trebuiau să păzească acest loc, moțăiau într-o rână, în mizeria îmbibată de urină, lângă vagăunile de jocuri de noroc și divanele de opiu. Ho le recunoștea după cum arătau, și după miros. Și el fusese paznic în Swatow.

Tot acolo erau și prostituatele ce stăteau pe lăzi de portocale, fardate ca niște mortăciuni și cu brațele pline de înțepături. Se adânciră în acest labirint puturos. La un moment dat se dădură de-o parte, pentru a lăsa să treacă un copil pe o tricicletă. Copiii desculți se jucau în noroi, cu bebeluși legați de spate.

În cele din urmă, începură să urce un șir nesfârșit de trepte din beton, pline de gunoaie, cu pereții uzi, până ajunseră la etajul al doisprezecelea, în împărăția lui Dragon Fist [1].

22

Împărăția lui Dragon Fist consta dintr-o singură cameră, la ultimul etaj al clădirii. Băiatul bătu la ușa roșie și coșcovită. Aceasta se deschise imediat lăsând să se vadă câteva perechi de ochi cercetători. Ho fu tras înăuntru și ușa se trânti în urma lor.

Bărbații discutau aprins. Ho își dădu seama că era o adunare extraordinară. Dragon Fist stătea la masă, bând ceai dintr-o farfurioară, înconjurat de luptătorii săi. Un băiat striga și-l implora. Spre ușurarea lui Ho, toți vorbeau în dialectul chiu chao, al Mandarinului.

Tânărul îl implora. Repeta în continuu :

— N-am luat opiul, *tai lo*. Jur. N-am luat opiul.

Unchiul lui era îmbrăcat în jachetă neagră, ochelari negri de soare și blugi strâmți, prea strâmți pentru el. Avea în jur de patruzeci și cinci de ani. Lui Ho i se păru că nu arăta prea furios —. Semăna mai mult cu un clown.

Dar, exact atunci Dragon Fist dădu imperceptibil din cap și doi din luptătorii săi luară băiatul de brațe, îl târâră prin cameră și-l împinseră pe fereastra deschisă. Îl apucară de glezne în ultimul moment.

Băiatul țipa.

— Întreabă-l din nou dacă a luat opiul — zise Dragon Fist.

— Nu l-am luat. Jur !

Guița ca un porc cu cuțitul la gât.

— Black Mai — întreabă-l unde este opiul meu — zise Dragon Fist pe un ton plictisit.

— Spune că nu știe, *tai lo* — răspunse unul din luptători, pe nume Black Mai.

---

[1] Pumn de Dragon (eng.) (n.t.)

Dragon Fist sorbi din ceai.

— Fă-l să dispară — zise el.

Cei doi bărbați îi dădură drumul și se întoarseră la masă râzând.

Unchiul lui Hu Kuan-ling se întoarse și se uită atent la noul venit.

— Cine-i ăsta ?

Tin man toi îl împinse pe Ho mai departe în cameră.

— Spune că este nepotul tău, *tai lo*. Din Swatow — zise adolescentul, cu voce tare.

Îi plăcea să fie în centrul atenției.

Dragon Fist sorbi din ceai, prefăcându-se vag interesat.

— Nepotul meu ?

— Mama mi-a spus să vin la tine, unchiule — zise Ho, alegându-și cuvintele cu grijă. Mi-a spus că ești fratele tatălui meu, Ho Chen-Li.

— Unde locuiești ?

— Tsinwen, în provincia Kwangtung, din Swatow.

Dragon Fist își aprinse o țigară și-l studie cu grijă.

— Și ce mai face, fratele meu ?

Ho Kuan-ling se simți ușurat. Se întrebase dacă nu făcuse cumva o greșeală regretabilă. Dar întrebarea îi confirmă că Dragon Fist era într-adevăr, unchiul lui.

— Dar, a murit, unchiule. L-au ucis comuniștii.

— Cum ?

— Doar ai auzit, nu ? L-au executat pentru că era un *triad*. Un ofițer din Garda Poporului i-a tăiat capul cu o sabie.

Dragon Fist înșuviință încet din cap. Ho Kuan-ling își dădu seama că știuse răspunsul, dar întrebarea fusese doar un test.

— Ce s-a întâmplat cu piciorul tău ?

— Acum două luni am încercat să traversez strâmtoarea din Shenzhen. M-a atacat un rechin.

— Ai avut ghinion. Sau poate ai fost norocos pentru că ai scăpat. Cum te cheamă, nepoate ?

— Kuan-ling. Dar îmi spun Douglas.

— Douglas. De ce Douglas ?

După Douglas MacArthur. A comandat o mare armată. Aș vrea să comand și eu o mare armată într-o zi.

Tuturor li se păru o glumă bună.

Când se opriră din râs, Dragon Fist spuse :

Și ce vrei de la mine, Douglas ?

N-am unde să mă duc și nici unde să muncesc, unchiule.

— Bani ai ?

— Nu, unchiule.

Dragon Fist bagă mâna în buzunar și scoase un teanc gros de dolari Hong Kong. Desprinse două bancnote de câte o sută de dolari, și-i aruncă indiferent prin cameră. Douglas se aplecă să-i ridice de pe jos.

— Ce știi să faci, Douglas ?

— Să mă lupt, unchiule.

Izbucniră din nou în râs. Lui Black Mai i se păru atât de amuzant încât trebui să se așeze pe un scaun.

— Un slăbănog ca tine ?

— Tatăl meu m-a învățat să lupt de când eram mic. Mă instruia când au venit comuniștii după el.

Acum, singurul care nu zâmbea era unchiul său.

— Atunci, poate o să ne fii de folos — zise el. Tatăl tău era un bun luptător. Dar nu avea minte. Dacă ar fi avut, ar fi plecat din China cu mine, acum doisprezece ani.

Arătă spre unul din bărbații din cameră, un om în jur de cincizeci de ani, cu dinții înnegriți, păr rar și o față mare, ca de lună.

— Du-te cu Tse-ping. Are nevoie de un băiat care să stea de pază la divanul său cu opiu. Cel dinaintea ta, a zburat pe fereastră.

Oamenii râseră din nou.

— Poate o să ne fii de folos, Douglas. Sau ar trebui să-ți spun : Aripioară de Rechin.

Douglas Ho înclină capul.

— Cred că Aripioară de Rechin este un nume foarte bun, unchiule — zise el, pentru că își dădu seama încă de atunci de valoarea unei legende bune.

23

Prima slujbă a lui Douglas Ho fu cea de la păzitor pentru Tse-ping, care era un *pang-jue* — stăpânul unei taverne de droguri. În acest timp învăță ABC-ul supraviețuirii în Orașul Îngrădit.

Prima lecție pe care o luă fu aceea să nu se atingă niciodată de opiu sau heroină. Mulți membrii ai triadei, pe care-i cunoscuse erau ei înșiși adepți ai heroinei crude, numărul trei. În această formă ea semăna cu zahărul maroniu ; se punea pe o foiță de staniol, se aprindea un șomoiog de hârtie de toaletă și se încălzea foița dedesubt. Heroina se topea, transformându-se într-o melasă brună, închisă la culoare. Apoi, folosind o cutie de chibrituri sau un sul de hârtie drept pâlnie se inhala fumul.

Procedeul era numit „urmărirea dragonului".

Erau folositori ca soldați până când drogurile îi făceau atât de dependenți încât nu se mai puteau gândi la nimic altceva — dar, de îndată ce unul dintre ei începea să urmărească dragonul, nu reușea să mai înainteze în rang în triadă. Dar el, nu o să mai urmărească dragonul, hotărî Douglas ; Dragonul îl va urmări pe el.

Învăță repede să-i disprețuiască pe drogații care veneau la divan să-și cumpere fericirea de la Hak Nam. Divanul era un hambar lung, de tablă, cu mese joase, aspre, unde drogații se întindeau, visând, cu pielea lor cadaverică, subțiri ca niște insecte. Pentru cincizeci de cenți, un drogat putea să-și cumpere un șomoiog de hârtie de toaletă, o bucată de folie de tablă și o pâlnie de carton. După aceea, depinde de cât îi ținea portofelul.

Știau ce efecte avea drogul asupra lor, dar le era imposibil să se abțină. Semănau cu niște oi duse de nas, mânați de propriile lor dorințe copleșitoare. Douglas le disprețuia slăbiciunea.

De la drogați, învăța că oamenii erau ca toate celelalate, niște mărfuri pe care le puteai cumpăra și vinde. Niște animale de povară.

Aceste animale asigurau mâna de lucru ieftină care alimenta afacerile triadei : femeile lucrau la străvechi mașini de cusut manuale, lucrând în camerele fără fe-

nestre, la lumina unui singur bec de 30 de W, confecționând cămăși ieftine pentru Temple Street ; bărbați emancipați în veste murdare, modelând metalul fierbinte în foc, într-un atelier plin de aburi, făceau piese de schimb pentru biciclete, care se exportau în număr mare ; babornițe fără dinți, în pijamale negre, cocoșate, în cămăruțe fetide modelau penisuri enorme din plastic, care vor fi vândute turiștilor vestici în Wanchai.

Și, drept răsplată pentru munca lor, erau înghesuiți în apartamente de câțiva metri pătrați, își scoteau apa de la o pompă murdară din grădină și foloseau aceleași băi comune de la subsol, împărțite de 30.000 oameni și de paianjenii din gurile de canalizare.

Iar triada le plătea mai puțin de un dolar pe zi.

Cum era posibil să simți altceva, în afară de dispreț ?

Douglas învăță de asemenea, că oamenii nu erau valoroși doar pentru munca lor. Dacă o fată era considerată suficient de atrăgătoare, Dragon Fist aranja să fie votată de soldații săi, numind acest procedeu „testarea mărfii". Fata era atât de rușinată de experiența ei, încât protesta foarte rar când Dragon Fist o cumpăra de la familia ei. În funcție de cum arăta, o folosea fie în bordelurile lui sau, o vindea mai departe unei „prăvălii de pește" specializate în fetițe de-abia ajunse la pubertate.

Dar cea mai mare lecție pe care a învățat-o Douglas Ho fu aceea, că triadele erau singura cale de a ieși din iad. Nu duceau niciodată lipsă de recruți. Băieți de numai nouă ani erau trimiși să confecționeze flori de plastic și jucării în fabricile cumplite ale Orașului Îngrădit, iar triada era singura lor șansă să scape din acest iad. Drept răsplată pentru supunerea lor, se bucurau de protecția triadei și își puteau câștiga existența ca paznici în tavernele cu jocuri de noroc și opiu — cum făcea Douglas — sau vindeau bilete la spectacole pornografice.

Acum, avea o cameră împreună cu alți patru adolescenți ca el, într-o casă împuțită, din inima Hak Nam-ului.

Era mai bine decât în fabricile de plastic, iar pentru Douglas era mult mai bine decât în Swatow-ul comunist.

Noaptea, când se întindea pe patul tare, ascultând uruitul neîntrerupt al mașinăriilor de dedesubt, strigătele drogaților și trăncănitul chiu chao, știa că aștepta mai mult de la viață. Douglas Ho nu intenționa să rămână mult timp paznic. Își va folosi talentele cu care-l înzestrase tatăl său și într-o zi, va pleca din Hak Nam și va lăsa în urmă duhoarea de canalizare.

24

Hak Nam era dominat de două triade, 14 K și Fei Lung. La fel ca națiunile, își disputau frontierele permanent și izbucneau conflicte la fel de acerbe ca războaiele pentru o scară sau alee plină de gunoaie, de numai câțiva centimetri lățime.

Divanul de opiu al lui Tse-ping era pe strada Chicken Fat, la granița cu teritoriul triadei 14 K. Un pasaj de beton, care traversa aleea aparținea lui 14 K, împreună cu hambarul unde rulau filme pornografice — „filme galbene" — și un restaurant unde câinii vagabonzi erau căsăpiți ca să furnizeze cotlete fragede de câine, considerate o delicatesă de chinezii lui Douglas și o ilegalitate de autoritățile britanice.

O pancartă de lemn o proclama sugestiv drept Strada Jumătății de Câine.

Douglas era ucenicul lui Tse-ping de mai bine de o lună și devenise deja plictisit și nerăbdător. Poliția se aventura rar în Orașul Îngrădit, cu excepția raidurilor de amploare, așa că nu prea aveau nevoie de un băiat care să stea la pândă. Singurul pericol real venea din partea triadei 14 K, iar Tse-ping îi spusese că nu se mai declanșaseră conflicte de luni de zile.

În loc să stea tolănit și să-și scobească degetele de la picioare — cum făceau toți ceilalți paznici — Douglas se căznea să învețe cum să-și folosească piciorul rănit. Nu era infirm așa cum îl amenințaseră doctorii, dar,

nu-și mai putea folosi piciorul său stâng ca pe o armă. Se antrena zilnic, de peretele aleii, învârtindu-se, lovind, ajutând la refacerea mușchiului, până când reuși să se răsucească pe el ca pe cel drept.

Prostituatele care-l priveau de pe lăzile de portocale înșirate pe alee, îl arătau cu degetul și râdeau.

— Hei, șchiopule ! — îi strigau ele. Vrei să te lupți cu noi ?

Se întorcea, încruntându-se disprețuitor. Într-o zi, o să le arate că era mai mult decât un simplu paznic.

Unchiul său venea în fiecare zi la taverna de opiu să-și adune câștigurile de la Tse-ping. Dragon Fist era însoțit întotdeauna de luptătorii săi, bărbații pe care-i văzuse Douglas în prima zi când venise în Orașul Îngrădit și care, aruncaseră hoțul pe fereastră.

Dar Dragon Fist îi vorbea foarte rar. Și nici măcar nu-l privea.

— Chiar este unchiul tău ? — îl întrebă Tse-ping într-o zi.

— Este fratele tatălui meu — îi spuse Douglas.

— Se interesează adesea de tine — zise Tse-ping, arătându-se intrigat de comportamentul lui Dragon Fist și a lui Douglas. Dar am observat că nu-ți vorbește. Cred că te testează.

Douglas lovi din nou zidul. Tse-ping îl privea încruntat.

— Cred că te-ar repudia, dacă te-ai dovedi un laș.

— Am nevoie de o ocazie ca să-i demonstrez de ce sunt în stare — spuse Douglas.

Dar prostituatele de pe lăzile de portocale hohotiră, iar Douglas se posomorî și așteptă.

Ocazia veni pe neașteptate, într-o dimineață. Dragon Fist adunase veniturile de la Tse-ping și se întorcea pe alee cu cei doi bodyguarzi ai săi, Black Mai și alt bărbat, pe care Douglas îl cunoștea numai ca Benny East Street. Cinci triazi veniră în fugă pe Strada Jumătate de Câine, învârtind satârele deasupra capetelor. Bodyguarzii lui Dragon Fist de-abia avură timp să reacționeze. 14 K erau experți în mânuirea satârelor și

loviră mai întâi în mușchii pieptului și spatelui, dărâmându-l pe Benny înainte să aibă timp să se întoarcă.

Black Mai nu apucă să-și scoată armele sale. Își ridică brațele să se apere, iar satârele îi ciopârțiră mâinile și umerii. Începu să zbiere.

Dragon Fist reacționă rapid. Se lipi cu spatele de zidul aleii și scoase un lanț din geaca de piele. Îl aruncă spre unul din 14 K, plesnindu-l direct în față. Omul se clătină orbit ; îi țâșnea sângele din ochi, printre degete.

Black Mai se transformase acum într-o grămadă sângerândă. Ceilalți patru triazi își concentrară atenția asupra lui Dragon Fist.

Douglas se lansă pe alee, alergând într-o parte, așa cum exersase de atâta timp sub privirile reci ale prostituatelor. Dar, de data aceasta, în loc de perete, ținta lui era vie și extrem de periculoasă.

25

Se răsuci pe piciorul stâng.

Lovi cu călcâiul de la dreptul.

Lovitura aterizâ în rinichiul primului triad. Băiatul nu-l auzise pe Douglas. Țipă de durere și se întoarse cu fața spre agresorul său. Răsucindu-se din nou, pe piciorul drept de această dată, Douglas își propti călcâiul în fața celuilalt bărbat, sub nas, cum îl învățase tatăl său. Așa, împingea oasele nazale în craniu, perforând lobii frontali ai creierului și provocând instantaneu moartea.

Dar, când căzu, cel de-al treilea din stânga, se întorsese și-l secerase cu satârul. Douglas sări înapoi, ridicând brațul să pareze lovitura și simți împunsătura electrizantă a durerii, când satârul i se înfipse în braț.

Urmă încă o lovitură și mai dureroasă.

Știa că trebuia să se ferească. Când satârul se ridică din nou, se feri și lovi genunchiul lui 14 K, dezechilibrându-l. Păși în arcul de acțiune al armei sale, și-i reteză nasul altui triad, în timp ce-și înfipse mâna în gâtul celui ce-l lovise. Omul căzu pe spate, dădu din sațâr

orbește, nimerindu-l pe Douglas în partea laterală a capului.

Douglas fu cât pe ce să cadă, dar se sprijini de perete. Dacă se lăsa, știa că ar fi fost un om mort.

Atacul lui îi dăduse lui Dragon Fist avantajul de care avea nevoie. Sări înainte, învârtind lanțul într-un arc larg, ținându-i la o parte pe luptătorii 14 K.

Se auzi un strigăt din capătul aleii și Tse-ping apăru cu proprii săi luptători. 14 K își dădură seama că încăierarea se întorsese împotriva lor. Își luară camarazii răniți și fugiră în umbrele Străzii Jumătate de Câine, lăsându-l pe cel mort la picioarele lui Douglas.

Era liniște. Douglas își auzea propria respirație șuierând în piept. Unchiul său examină trupurile nemișcate și sângerânde ale lui Benny și Black Mai. Apoi, își băgă lanțul la loc în haina de piele și se uită la Douglas.

Băiatul simțea că este gata să leșine.

— Sângerezi, nepoate — zise el și se îndepărtă.

Douglas simți că se învârte totul în jurul lui. Prostituatele se holbau la el, dar nu mai chicoteau. I se întunecară privirile.

Când Douglas deschise ochii, îi pluteau diverse siluete pe dinainte, siluete pe un fundal alb. Își simțea gura amorțită și îl durea capul îngrozitor.

Una din siluete se apropie. Distinse o față cu ochelari negri de soare, păr dat pe spate, bărbie dublă. Era unchiul său.

— O sută nouăsprezece cusături — murmură el. Nici măcar eu, nu m-am ales cu atâtea într-o bătălie. Felicitări !

Douglas încercă să se concentreze. Nu putea să-și miște unul din brațe. Unul era bandajat, iar celălalt imobilizat de pat, cu un tub lung înfipt în venă.

Dragon Fist se aplecă din nou spre el.

— Dacă te întreabă cineva, spui că ai căzut pe fereastră.

Douglas încuviință din cap, în semn că înțelesese.

— Ești un tip dur, nepoate. Pe cinstea mea, ai fost tăiat mai rău decât porcul bunicii.

— Știu să lupt — murmură Douglas.

— Da, oricum mai bine decât Benny și Black Mai. Când o să te însănătoșești, poți să le iei locul.

Siluetele se pierdură în ceață. Când se trezi din nou, dispăruseră. Lângă el, era doar o soră care țipa la el în cantoneză. Se întrebă dacă nu visase.

Dar apoi, își aminti ce-i șoptise unchiul lui și, în ciuda durerii, zâmbi. Știa că făcuse primii pași spre mărire.

26

Chiar în inima lui Walled City, se afla un străvechi Templu Taoist și, în jurul lui era singura curte din întreg Hak Nam-ul. Zona fusese acoperită cu sârmă ca să nu cadă gunoiul din clădirile alăturate.

Fură întâmpinați la ușă de doi soldați triad, care țineau în mâini satâre metalice. Douglas era unul din cei cincizeci sau șaizeci de noi recruți și fiecare fu salutat individual.

— De ce ai venit aici ? — îl întrebă paznicul.

— Ca să ne înrolăm și să obținem rații — răspunse el.

— Nu sunt rații, nici pentru armata noastră.

— O să le aducem pe ale noastre.

— Orezul roșu al armatei noastre conține nisip și pietre. Poți mânca pietre ?

— Dacă frații noștri pot, o să putem și noi.

— Când o să vezi frumusețea surorilor și cumnatelor noastre, o să-ți vină idei necurate ?

— Nu, n-aș îndrăzni.

— Dacă guvernul ar oferi drept răsplată zece mii de uncii de aur, ai oferi informații despre frații noștri ?

— Nu, n-aș îndrăzni.

— Dacă ai vorbit sincer, înseamnă că ești credincios și merituos și poți intra în oraș ca să juri credință și să-ți protejezi țara.

Douglas intră în templu să se alăture celorlalți recruți. În interior erau idoli chinezești și bobine masive de tămâie ce atârnau din tavan de lanțuri lungi, Douglas simțea miros de sudoare, frică și sânge.

Pereții erau acoperiți cu table desenate cu litere mari, negre pe fond roșu, sau negre pe fond verde. Douglas observă epigramele maoiste de genul „Eroii sunt supremi ; cei viteji nu au egal". Mai erau și altele, mai enigmatice, negre pe fond galben ; „Oare dușmănia se va sfârși vreodată ? Regretele vor rămâne pe vecie."

Mai erau și alte lozinci pe pereți ca și steagurile eroilor triadei care intraseră în legendă, cum ar fi cei cinci Generali Tigru și penitenții celor Patru Credincioși, renumiții paznici de la porțile străvechiului oraș al Triadei, al lui Mulk Yeungshing, orașul sălciilor.

Altarul principal era luminat de o lampă de aramă cu șapte brațe, lampă cu șapte stele, care semnifică cele șapte planete ale cerului. Mai erau de asemenea și vase cu fructe, flori și mirodenii. Piesa centrală era *tan,* o cadă mare de lemn, pictată în roșu și plină cu orez. Fiecare boabă de orez, îi spusese Dragon Fist trebuia să reprezinte un membru al societății.

Douglas observă că restul obiectelor erau un amestec de laic și mistic. Un băț roșu de lemn, simboliza pedeapsa ; exista de asemenea Sabia Loialității și Dreptății ; o sanda de iarbă reprezenta una din perechea de sandale magice din istoria triadei. Era și o oglindă, oglinda Adevărului, în care se presupunea că se reflectau cele mai tăinuite adâncuri ale sufletului. Douglas mai văzu un halat alb, pătat de sânge și niște mătănii, în memoria călugărilor rebeli din Mânăstirea Shao Lin din Fukien, care fondaseră Triada cu trei sute de ani în urmă.

Ultimul obiect de cult, era un lucru împăturit într-o formă ciudată, constând dintr-o singură bucată de hârtie, cunoscută sub numele de Mânia lui Tau. Odată împăturit se spunea, că este imposibil să fie refăcut de un neinițiat, iar secretul său era cunoscut doar de Maestrul Tamâii. Era pus în fața *tau*-lui, la vedere, dovadă a cunoștințelor tainice ale Maestrului Tămâii. Interiorul templului se presupunea că reprezintă zidurile și por-

țile străvechiului Oraș al Sălciilor. Douglas și ceilalți recruți intrară solemn prin arcadele de hârtie construite în templu, ce simbolizau porțile care existaseră odată în orașul secret. Apoi, fură invitați să îngenuncheze în fața Maestrului Tămâii.

Maestrul Tămâii stătea în dreapta altarului. Purta o mantie albă, și o basma înnodată pe cap, avea mătănii în mâna dreaptă și o sanda de iarbă în piciorul stâng. Bărbatul din stânga altarului era îmbrăcat în negru. Avea un hici, simbol al autorității sale ; în spate purta un săculeț care se spunea că ar conține cenușa a treisprezece călugări fondatori ai Hung Mun, societatea neagră a triadei.

Restul persoanelor importante ale Lojei, stăteau față în față, pe două rânduri. Douglas îl văzu pe Dragon Fist, solemn și ridicol, în mantia lui neagră, dar nu dădu nici un semn că l-ar fi recunoscut.

— S-a emis un ordin din Altarul celor Cinci Strămoși — începu Maestrul Tămâii — Trebuie făcute investigații în lojă și dacă poliția va încerca să ne spioneze, trebuie îndepărtată imediat.

Era numai un ritual. Nici un ofițer de poliție nu s-ar aventura în inima Walled City-ului. Douglas știa prea bine acest lucru. Cei doi paznici făcură semn Maestrului Tămâii.

— Nu sunt străini printre noi — anunță Maestrul Tămâii. Vom deschide loja.

Bărbatul din stânga altarului nota numele, adresele și vârstele fiecărui recrut într-o carte mare și toți plătiră taxa de inițiere. Apoi, Maestrul Tămâii se duse la altar, puse registrul lângă *tau*, și se întoarse cu trei figuri de ceară prinse în piept, fiecare dintre ele purtând numele unor vestiți trădători ai triadei. Păpușile fură îngenunchiate și li se tăie capul cu Sabia Credinței și Dreptății.

Pe urmă, Douglas și camarazii săi — sau „noii cai" — așa cum îi numise Maestrul Tămâii — se târâră pe coate și genunchi pe sub sprâncenele încrucișate ale gărzilor. Dragon Fist îi explicase că această etapă a ceremoniei era numită Trecerea Muntelui Cuțitelor.

Îngenunchează unul câte unul, în fața Maestrului Tămâii, iar când fu rândul său, Douglas simți că este atins cu dosul sabiei.

— Care este mai tare, sabia, sau gâtul tău ?

— Gâtul meu — răspunse Douglas, așa cum îl instruise Dragon Fist.

Ceremonia dură ore-n șir.

Douglas Ho era captivat de ritual. Spre deosebire de camarazii săi înțelegea rostul său. Își dădea seama de puterea misterului, de forța cabalei asupra spiritului uman. Băiatul absorbi totul cu nesaț.

Maestrul Tămâii arse o foaie de hârtie galbenă, ce reprezenta giulgiul galben care îi protejase de flăcări pe primii călugări ai triadei, când mânăstirea lor fusese incendiată de Manchus. Cenușa fu adunată într-un vas de lemn și amestecată cu vin, chinovar și zahăr.

Paznicul aduse un cocoș viu și-l dădu Maestrului Tămâii. Picioarele și ciocul erau legate cu sfoară. Pasărea se zbătea disperată răsucindu-se în mâinile Maestrului Tămâii. Acesta tăie capul cocoșului dintr-o lovitură de cuțit și scurse sângele într-un vas mare de lemn.

Apoi, se duse la fiecare recrut în parte. Aceștia întinseră mâna stângă cu palma în sus, uitându-se la paznicul din stânga altarului, care ținea un ac cu ață roșie. Îi înțepă în degetul mijlociu, până le dădu sângele.

— Acul de argint face degetul să sângereze, așa că ai grijă să nu dezvălui secretele noastre. Dacă vei trăda, vei pierde sângele prin cele cinci găuri ale corpului tău.

Sângele inițiaților fu amestecat cu cenușa, vinul, mirodeniile și sângele negru al cocoșului. Când Maestrul Tămâii ridică vasul, fiecare recrut își înmuie un deget înăuntru și-l duse la buze.

Acesta era jurământul de sânge.

După ce ritualul se încheie, vasul fu spart pe altar.

— La fel să fie zdrobiți și trădătorii triadei.

Maestrul Tămâii puse niște hârtie pe podea și o aprinse. Împreună cu ceilalți, Douglas fu invitat să sară peste groapa cu flăcări.

— Comemorează arderea mănăstirii străvechi a fondatorilor noștri — îi spuse Dragon Fist. Fiecare parte a ceremoniei are o anumită semnificație.

În cele din urmă, când îngenunchează pe podeaua rece de piatră, cu un băț de tămâie între palmele unite, Maestrul Tămâii le citi cele treizeci și șase de jurăminte ale societății. Apoi, recruții recitară fiecare jurământ în parte, lovind capătul bățului de podea.

— Nu voi dezvălui secretele familiei Hung nici măcar părinților, fraților sau soției mele. Nu voi dezvălui niciodată secretele pentru bani. Voi fi ucis de mii de săbii dacă aș face asta.

Când termină, Douglas Ho devenise un triad. Nu mai era un străin. Avea un loc al lui. O familie.

27

Laos, mai 1962

Baptiste Crocé văzu o spărtură în nori și începu să coboare încet, în spirală, spre vale. Altimetrul arătă patru mii de picioare ALS și, prin norii negri ai musonului văzu munții verzi, sălbatici, înălțându-se în jurul lui. Unii erau subțiri, ca niște lame de cuțit. Altă rafală zgudui cabina Beechcraft-ului.

Pământul dispăru sub o pătură cenușie și Baptiste simți încordarea obișnuită în timp ce căuta să scape din noroi. Timp de aproape un minut fu orbit, plonjând spre sol. Simțea apropierea munților din toate părțile. Apoi, când plonja sub nor, văzu pista noroioasă drept în față.

Era mică, o cicatrice maronie în sălbăticia verde a pădurii înconjurătoare. Întrerupse regulatorul și coborî flapsurile, coborând Beechcraft-ul în vale. Acum vedea cotul pistei, cincisprezece grade spre stânga. Americanii tăiaseră piste de aterizare în inima pădurilor ca niște cicatrice vii, care se pretau STOL-urilor, Avioane cu Decolare și Aterizare Scurtă — pe care ei le foloseau.

Însă, pentru aparate obișnuite, erau un adevărat coșmar. Baptiste își aminti că pista aceasta, de exemplu, se ridică în rampă, la 25 de grade.

Dar tot era mai bună decât deloc. Fără prezența americanilor nu ar mai fi opiu.

În timp ce cobora peste sat, văzu copiii care se uitau la el și câinii și puii împrăștiați sub colibele înălțate pe pari. Un copil călare în spatele unui bivol îi făcu cu mâna. Crocé coborî Beechcrat-ul, atingând aproape roțile de bolta pădurii.

I se năclăiseră mâinile pe comenzi și i se scurgea sudoarea în ochi.

Va trebui să aterizeze, orientând aparatul cu botul spre cer.

Când se apropie de pistă, trase de manetă, ridică botul avionului, apăsă pe cârmă să corecteze direcția schimbată de o bruscă pală de vânt și puse din nou mâna pe manșă când roțile atinseră pământul.

Erau doar două sute de metri pentru aterizare, chiar mai puțin, dacă luai în calcul cotitura. Rampa va fi în avantajul său, pentru că forța gravitațională scade viteza.

— Ridică-ți botul...

Vaco ! Nu-i de ajuns !

Beechcraft-ul se lovi de sol, derapând în noroi. Aparatul gemu sub forța impactului, și era cât pe ce să-i sară mâinile de pe comenzi. Un val de noroi împroșcă parbrizul, orbindu-l. Dar atunci, Beechcraft-ul încetinise. Înjură pe înfundate și se relaxă.

Aterizase.

Mai era un avion parcat sub umbrar, lângă un șir de hambare de tablă. Nu era un Piper CAT sau un Helios, ci un Cessna 195, cu insignă roșie și albastră a liniei aeriene Lao Charter a lui Mittard.

O figură familiară apăru de sub aripa Cessnei și-i făcu cu mâna. Jean-Marie.

Baptiste coborî din cabină.

— N-am mai văzut o aterizare atât de dezastruoasă — strigă Jean-Marie. Intenționezi să te înrolezi într-un escadron de Kamikaze ?

— La dracu !

— Parcă ai trântit o omletă pe farfurie !

Baptiste se încruntă. Nu prea făcea greșeli și, când le făcea, nu-i plăcea să i se amintească.

— Nu-i un avion de jucărie ca al tău — pufni el. Aș vrea să te văd cum ai așeza această bestie pe panta muntelui.

Jean-Marie era încântat de reacția prietenului lui. Îi puse o mână pe umăr.

— Tremuri, *mon vieux !* Se pare că ai nevoie să bei ceva.

Ploaia se porni să cearnă în vale. Alergară, alunecând în noroi, la adăpostul colibelor.

— Deci cum îți mai merge cu ochiul ? — se interesă Jean-Marie.

Stăteau unul lângă altul pe sacii de orez sprijiniți de peretele hambarului. Le ieșeau aburi din piele, iar cămășile lor de bumbac li se lipiseră de spate. Baptiste trase o dușcă din sticla de whisky Mekong și simți cum îi arde gâtul și stomacul. Își aranjă bucata neagră de piele care-i astupa acum ochiul stâng.

— Nu prea bine. Acum îmi vine mai greu să apreciez distanțele. De aceea, am greșit aterizarea.

Jean-Marie bău din whisky.

— Poate ar trebui să-ți găsești altceva de făcut.

— Ce anume ?

Jean-Marie se scărpină sub cămașă, iritat de sudoare.

— Deci o să păstrezi bandajul pe ochi ?

— Este un lucru bun pentru reputația mea.

Luă sticla de whisky și bău din nou. Cerul era întunecat și omul său de legătură nu sosise. N-o să mai zboare decât peste câteva ore. Poate nici n-o să plece azi.

— Când trebuie să nască ?

— Bine.

— Ce mai face Noelle ?

— După muson.

Scoase un pachet mototolit de țigări din buzunarul de la piept. Erau ude. După patru sau cinci încercări, reuși să-și aprindă una.

— Nu mi-ai spus ce cauți în Laos. Credeam că faci transporturi în Tailanda.

— N-a ținut. Pe urmă, a venit Mittard să mă vadă și mi-a oferit un salariu dublu față de cât îmi plătise înainte. Cumpără alt Cessna.

Baptiste ridică din sprâncene. Bonaventure tolerase până acum concurența, dar după ce va afla că Mittard își sporește flota, n-o să mai fie atât de liniștit.

— Așa că ai fost de acord să lucrezi din nou pentru el.

— Plătește bine.

— Fii atent, Jean-Marie.

Jean-Marie înșurubă sticla de whisky.

— Aici este destul noroi pentru noi toți — zise el, referindu-se la opiu așa cum era denumit în jargon.

Baptiste nu îi răspunse. Se ridică și ieși afară. În câteva secunde fu udat până la piele, dar nu-i păsa de ploaie. Se îndreptă spre Cessna-ul lui Jean-Marie și deschise ușa cabinei să se uite înăuntru. Avionul era plin de saci cu opiu crud, în jur de vreo trei sute de kilograme.

Își ridică privirile. Jean-Marie se sprijinise de ușa colibei și-l urmărea. Rămaseră tăcuți amândoi. Sfântă Fecioară, se gândi Baptiste. Ar putea fi un lucru destul de grav.

28

Sfârșitul lui aprilie aduse Nyam Fou, sezonul ploilor și musonului. Soarele se ridica ascuns de pâcla de nori dimineața, văile erau inundate și pe câmpuri înflorea orezul verde ca jadul. Totul mirosea a mucegai, iar noaptea, insectele roiau în jurul lămpilor cu gaz, infestând fiecare cameră.

Un liliac intră pe ferestrele deschise, hipnotizat de ventilatorul din tavan, care se învârtea leneș. Înconjură

camera, în ritmul paletelor până obosi și cobori pe podea. Asta se întâmplă adesea în timpul musonului și Noelle se învățase să-i ignore.

Rândunelele își construiseră cuiburile sub streșini, la adăpost de furtună. Acum ploua din nou, constant, fără rafalele după-amiezii. Apa se scurgea de pe jgheaburi pe frunzele bananierilor.

Era prea cald pentru o femeie gravidă. Se simțea cât o balenă. Picături de transpirație îi străluceau pe față, pe șira spinării și-n păr. Ieși pe verandă, dar era la fel de sufocant. Aerul era, ca un abur.

După căsătorie, Bonaventure le cumpărase lui Noelle și Baptiste o vilă, la o jumătate de milă de marginea vestică a orașului, pe malurile fluviului Mekong. Era din stucco bleu, cu acoperiș din țiglă roșie și podele de tek lustruite. Curtea era umbrită de copaci de mango. Aveau și servitori : un bucătar, două cameriste și un grădinar.

Dar, pentru Noelle, viața nu se schimbase. De fapt, se simțea mai singură decât înainte.

Auzi pe cineva intrând în cameră în spatele ei și se întoarse. Baptiste. Nu este drept, se gândi ea când îl văzu. Când se întorsese din Phong Savana era aproape mort, desfigurat la față, iar doctorii credeau că o să-și piardă și piciorul și ochiul. Acum însă, peste opt luni, este la fel de frumos ca întotdeauna, iar eu sunt grasă și urâtă.

Bandajul de la ochi era bineînțeles de poză, pură vanitate. Incredibil, dar nu se gândise cu adevărat să rămână fără un ochi. Dar îi stătea bine, fir-ar să fie. Părul lui negru îi cădea pe frunte, accentuându-i farmecul.

Iar acum, defilează pe dinaintea mea, în cămașa lui albastră regală și costumul alb ca un pirat în mătase și vrea să-i înghit minciunile. Oare când se schimbase ? Dar ea ?

— Unde te duci, Baptiste ?

— Trebuie să-l văd pe Rocco.

— Rocco — repetă ea pe un ton sec.

Părea vinovat ca un băiețel.

— Un bărbat, trebuie să-și permită unele plăceri.

— Și să iei cina cu soția ta, nu face parte din aceste plăceri ?

— O să vin mai târziu. Vreau să beau ceva.

Nu îndrăznea s-o privească în ochi. Dar ea știa ce dorea.

— Ori de câte ori te uiți la mine, te văd îngândurat.

— Noelle, te rog...

— Îți port copilul. N-am ce să fac. Știu că m-am îngrășat ca o balenă.

Își scoase pachetul de Gitanes, ca dovadă că era nervos. Bătea cu piciorul în podea, nerăbdător să scape de ea. Pentru numele lui Dumnezeu, când se stricase totul între ei ?

— Nu mai vrei să faci dragoste cu mine, Baptiste ?

— Copilul...

— Fiindcă sunt gravidă, nu înseamnă că sunt de piatră ! Te iubesc.

Își simți lacrimile fierbinți în ochi și se abținu. Nu voia să se arate slabă în fața lui.

— Te dezgust chiar atât de mult ?

— Bineînțeles, că nu.

— Atunci, te mai rog o singură dată, Baptiste. Rămâi cu mine la cină, astă seară.

— Nu o să întârzii mult, chérie. Dar trebuie să-l văd pe Rocco. Vom cina când mă întorc acasă.

— Când o să fii atât de beat, încât n-o să te mai ții pe picioare, și o să miroși a prostituate !

— Nu știu de ce m-am însurat cu tine — zise el, îndreptându-se spre ușă.

Noelle sări în picioare.

— Pentru că doreai să pui mâna pe afacerile tatălui meu.

Luă elefantul de ceramică adus de tatăl ei din Saigon și-l aruncă cu furie. Acesta se lovi de perete la câțiva centimetri de capul lui Baptiste. Noelle auzi camerista care ascultase la ușă, strigând și luând-o la fugă spre bucătărie.

El se întoarse, cu o mână pe ușă, cu ochii sclipind.

— Să nu mai faci asta niciodată — tună el.

— Nu, n-o să mai fac. Data viitoare o să arunc după tine cu un cuțit și îți promit, că o să nimeresc.

Auzi Packard-ul uruind în direcția orașului. Când fu sigură că plecase, se trânti pe scaun și izbucni în plâns. Ce proastă fusese. Baptiste se schimbase; era același ca întotdeauna. Făcuse greșeala să se îndrăgostească de o iluzie.

Ura Laos-ul, ura copilul din ea și-l ura pe tatăl său că avusese dreptate. Și, mai ales, îl ura pe soțul ei.

Amicu's consta dintr-o singură cameră, luminată exagerat, cu câteva bănci de școală folosite drept mese, unde se întâlneau ziariști în cămăși mototolite, piloți americani cu bijuterii de aur și membrii ai corsicanilor de bază din oraș, în costumele lor albe tropicale și stăteau întinși pe scaune de răchită. În colț era un mic bar, unde proprietăreasa clubului, doamna Lola — nimeni nu-și imaginase vreodată că acesta era numele ei adevărat — se cocoțase pe un scaun, ca în fiecare noapte, în rochie de seară, îmbătându-se criță. Alegerea muzicii era limitată. Edith Piaf și Maurice Chevalier 78s cântau răgușit pe un fonograf străvechi. După prima sticlă de pastis, Lola le povestea tuturor despre viața ei, care părea să fi constat dintr-o succesiune de generali francezi din toată Indochina.

Dar nici doamna Lola, nici Edith Piaf nu erau motivul pentru care Amicu's atrăgea atâția clienți vestici seară de seară. Aceștia nu prea aveau multe localuri unde puteau să meargă. Numai două restaurante din Vientiane stăeau deschise până dimineața; unul era The White Rose[1], iar celălalt, The Vieng Rotray, care era traducerea în laoțiană a cuvintelor „o retragere plăcută". Era proprietatea generalului Rattakone și era plin de femei din Bangkok, mirosind ca un WC indonezian. Era mai cunoscut sub porecla dată de comunitatea străină din oraș: Latrina Verde.

Amicu's își câștigase un oarecare renume pentru atracția care o oferea — și anume sex oral, practicat într-o cabină înconjurată cu perdele, în spatele localului. Pentru doi dolari, plus o băutură, un bărbat se putea lăsa în seama atențiilor profesioniste ale uneia din fetele doamnei Lola. Se spunea că fiecare dintre fete

fusese instruită în această artă de însăși doamna Lola, dar nimeni nu fusese atât de beat, încât să verifice teoria.

Printre piloții americani CAT, locul era cunoscut sub numele de „Supt și Apă Minerală".

Rocco Bonaventure juca douăzeci și unu cu Gilbert Pépé și alt pilot de-al său, Marius Nicoli. Când îl văzu pe Baptiste își adună câștigurile de pe masă, își luă paharul de cognac și i se alătură la bar.

— Baptiste. Cum a fost drumul ?

— A mers bine — zise el.

A mers bine : zburase o oră în colții musonului, convins că o să moară. Dar n-avea rost să încerce să-i explice că hărțile de navigație erau inexacte, deviind cu câte douăsprezece grade. Rocco Bonaventure nu era pilot și nu putea înțelege.

Baptiste spera să-și ia coniacul și să se retragă într-un colț înainte să-l vadă Madame Lola, dar nu fu suficient de iute. De îndată ce-l zări, veni la el și-l luă în brațe, lăsându-i o urmă de ruj pe obraz. Fu copleșit de mirosul de colonie ieftină, sudoare și alcool.

— Aș putea să te fac atât de fericit, Baptiste ! — zise ea.

Baptiste spera să-și ia cognacul și să se retragă încercă să se desprindă.

— Poți să bei gratis o lună, dacă vii în camera din spate cu mine.

Bonaventure râdea. Poate că el o pusese pe vaca bătrână să-l ademenească, se gândi Baptiste.

— Știu să regulez bine — murmură ea. Întreabă pe cine vrei.

— Sunt obosit, Lola.

— Ți-am povestit cum m-am regulat cu trei generali la Dien Bien Phu ? Primii doi au fost uciși de o schijă, dar pe al treilea l-am regulat până l-am omorât.

Râse strident și încercă din nou să-l sărute.

De data aceasta, reuși să se răsucească și îl trase pe Bonaventure la o masă, în cel mai întunecat colț al camerei.

---

[1] Trandafirul alb (eng.) (n.t.)

— *Elle est cul de vache !* [1] — murmură Baptiste pe înfundate.

Bonaventure nu-i răspunse. Își sprijini un picior încălțat în cizmă de o bancă și rânji.

— Faci pe durul numai pentru că este socrul tău de față, Baptiste.

— Eu zic să închei acest subiect.

Bonaventure ridică din sprâncene. „Mă întreb ce știe", se gândi Baptiste.

— Deci, ai de gând să-mi povestești cum a mers ? — zise Bonaventure. Ai lipsit aproape trei zile. Începusem să-mi fac griji.

— Pentru mine ?

— Pentru opiul meu.

— Am fost blocat două zile, lângă Saru Thang, din cauza musonului. Dacă mai întârziam o jumătate de oră, n-aș mai fi avut cum să aterizez și aș fi fost mort acum.

Bonaventure ridică indiferent din umeri.

— Dar ai lăsat marfa la vietnamezi, nu ?

Baptiste încuviință din cap.

— Opiul tău este în siguranță.

Bonaventure îl bătu pe mână și-i făcu semn micuțului barman laoțian să mai aducă un rând de cognac.

— M-am întâlnit cu Jean-Marie Pépin — zise Baptiste.

— Credeam că lucrează la Bangkok.

— Mittard l-a adus înapoi. Spunea că își cumpără alt Cessna.

Bonaventure fu cât pe ce să scuipe.

— Cumpără alt avion ?

— Jean-Marie transportă vreo două-trei sute de kilograme de opiu.

— Mittard ! Taică-su era țăran. Și se spune că maică-sa era o capră de munte.

Bău cognacul și trânti paharul gol pe masă.

Deci, se pare că măsurile lor de protecție nu erau suficiente.

---

[1] Este o vacă (fr.) (n.t.)

Baptiste își descărca marfa în uzinele din Munții Centrali din Vietnam, care erau bine păzite de comandourile Forței Aeriene Vietnameze. Mittard fusese blocat. Dar perseverase, iar acum, în afară de faptul că intrase în concurență cu el, începuse chiar să prospere. Săptămâna trecută, Baptiste aflase că Mittard aruncase douăzeci și nouă de lăzi impermeabile, înfășurate în colaci de salvare, unei bărci de pescuit vietnameze, care-i aștepta în Golful Siam. Fiecare ladă conținea douăzeci de kilograme de opiu crud. Astfel de metode erau dificile și foarte riscante. Dar, după acest transport încununat de succes, Mittard câștigase cincizeci de mii de dolari.

— Au început să ne mănânce profiturile — zise Baptiste.

Bonaventure încuviință din cap.

— Ce crezi că ar trebui să fac, Baptiste ?

Încercă să-și ascundă surprinderea. Era prima oară când Bonaventure îl consulta în luarea unei decizii.

— Vietnamezii pot să ne ajute ? — zise el, amintindu-și ce-i făcuse Bonaventure, cu câțiva ani un urmă.

— Mittard este prea prudent. Nu aterizează niciodată în Vietnam.

— Poate americanii... începu Baptiste.

Bonaventure își ridică privirile.

— Vorbim de lup și iată-l pe unul din ei.

Baptiste se uită în jur. Era Gerry Gates, americanul pe care-l văzuse cu Petrovski, în ultima zi la Phong Savan. Oficial, era în Laos sub auspiciile unei acțiuni numite Biroul Programului de Evaluare, dar Baptiste bănuia că era un fel de spion. Țara mișuna de spioni în ultima vreme.

Laos fusese pe muchie de cuțit în acești doi ani. După conflictul cu Kong Le, lumea își concentrase atenția asupra țării. Eisenhower considera că, dacă Laos va cădea în mâna comuniștilor Pathet Lao, toată Indochina va fi pierdută. Îl numise Teritoriu Domino.

După Phong Savan, comuniștii se duseră în sud, spre Vientiane. Baptiste și Bonaventure, împreună cu restul comunității corsicane erau pregătiți să treacă granița, în Thailanda. Kennedy, noul președinte ales al SUA îi

salvase, alertând Marina Americană din Okinawa și comandându-i să intervină. Între timp, cinci sute de soldați din forțele navale de la Udorn, la granița thailandeză, se urcaseră în helicopterele lor gata să decoleze și apăraseră capitala laoțiană.

Criza fusese evitată, dar de atunci, prezența americană în Laos crescuse dramatic. Mult timp, Baptiste nu știuse ce să creadă despre americani ; în cele din urmă se hotărî asupra unui amestec de recunoștință și dispreț. Doar salvaseră afacerea cu opiu și nu numai, doborându-i pe comuniști.

După ce Kong Le cucerise Phong Savan în 1961, se asociase cu Pathet Lao și americanii nu mai puteau să folosească câmpia Yars. În schimb amenajaseră câteva piste în munții din jur, ca să arunce provizii și muniții în Hmong. Dar Air Laos se folosea de aceleași piste ca să-și ia opiul și să păstreze legăturile de negoț, un comerț pe care consilierii americani, cum era Gates, de exemplu, îl ignorau, din considerente politice.

— Gerry !

Bonaventure ridică mâna și-i făcu semn americanului să vină la masa lor.

Gates se apropie de ei ; era un om obișnuit, cu excepția ochilor. Baptiste îi remarcase de cum îl văzuse la Phong Savan. Cercetă toată camera dintr-o privire. Avea ochii unui bărbat obișnuit să meargă prin junglă.

— Vino să te așezi — zise Bonaventure în engleză, făcând pe gazda darnică. Ce bei ?

— Cognac și sifon. Mulțumesc, Rocco.

— L-ați cunoscut pe ginerele meu, Baptiste Crocé ?

— Da, fața mi se pare familiară.

Dădură mâna. Gates îl strânse ferm, cu palmele sale uscate. Da, își amintește de mine, își spuse Baptiste.

— Monsieur Gates este de la Ambasada Americană — spunea Bonaventure. Gerry, povestește-mi din nou ce faci în Laos ?

— Sunt consilierul lui Meo în domeniul agriculturii — zise Gates.

Bonaventure își dădu capul pe spate și hohoti.

— Ah, sunteți minunați ! Aveți un extraordinar simț al umorului !

— Mă bucur că spui asta, Rocco — zise Gates, dar își păstra o figură impasibilă.

— Tocmai discutam despre dificultățile afacerii noastre cu opiu.

— Eu, unul, nu am nimic de spus în această privință, domnilor.

— Dar este foarte important pentru voi — insistă Bonaventure.

— Absolut deloc. Pentru că Guvernul Statelor Unite preferă să se uite în altă parte, în timp ce vă vedeți de afaceri, asta nu înseamnă că este de acord.

Baptiste se întreba cât de mult o să insiste socrul său. Relația lor era simbolică, o căsătorie de conveniență. Baptiste, ca toți din Vientiane, știa că Gates și ceilalți consilieri ai Ambasadei Statelor Unite nu dădeau sfaturi în agricultură, ci instruiau trupele de guerilla, pentru o eventuală confruntare cu Pathet Lao.

— Este o problemă de priorități — adăugă Gates.

— Exact. Vedeți, am o mică problemă. Este vorba de unul dintre competitorii mei. De fapt, „competitor" este mult spus. Nu-i fac această onoare. Este ca un purice pe spinarea unui bivol.

— Te referi la Mittard ?

— Da. După cum vezi, l-am caracterizat perfect.

Gates clătină din cap.

— Știu ce o să-mi ceri, Rocco și răspunsul este același. Nu pot să-l opresc să folosească pistele acelea.

Lui Bonaventure îi pieri buna dispoziție și ochii săi sclipiră mânioși.

— Am făcut tot ce mi-ai cerut. Mi-am folosit legăturile din Saigon și Bangkok ca să obțin informații. Ce mai vreți de la mine ?

Baptiste tresări surprins. Era prima oară când afla așa ceva.

— Și apreciem tot ce ai făcut, Rocco. Știi asta. Și doar nu trebuie să-ți spun, pentru că îți dai seama mai mult ca sigur, că este și în interesul tău. Dar și Mittard ne ajută. Iți repet : nu pot să-l opresc să folosească pistele. Sigur, au fost construite de guvernul nostru. Dar acum aparțin guvernului laoțian. Dacă ai vreo problemă, mai bine rezolv-o cu Rattakone.

— Cât ? — întrebă Bonaventure.

Gates clătină din cap și își termină băutura.

— Aș vrea să te ajut, Rocco, dar nu pot. Guvernul meu este interesat doar să-i țină departe pe comuniști. Pentru asta avem nevoie de Meo. Avem nevoie să-i facem fericiți. Trebuie să-i ajutăm să-și vândă opiul și să le aducem arme. Nu vrem să ne amestecăm în vendette. Aș fi încântat să-ți iau banii, dar nu este treaba noastră. Discută cu generalul.

Baptiste știa că Gates avea dreptate. Toate aeroporturile din Lao erau militare și puteai decola sau ateriza numai cu acordul scris al Armatei Regale Laoțiene. Transporturile de opiu erau considerate *requitions militaires* — chartere militare — și trebuiau aprobate de Înaltul Comandament Laoțian. Pentru asemenea permisii, Bonaventure trebuia să cadă la înțelegere cu oamenii importanți din guvern.

— Rattakone ne ia deja banii — spuse Bonaventure.

— Sunt sigur că ar accepta ceva mai mult. Dar, după părerea mea, dacă veți începe să vă licitați drepturile de exclusivitate, așa cum ați făcut de partea cealaltă a frontierei o să vă diminuați profiturile.

Gates se ridică și spuse :

— Îți mulțumesc pentru băutură, Rocco.

Apoi plecă.

Bonaventure se întoarse spre Baptiste. Era negru la față de furie.

— Să nu ai încredere în cineva care nu poate fi cumpărat — șuieră el pe înfundate.

— Poate că ar trebui să discutăm cu Rattakone.

— N-o să ne servească la nimic.

Baptiste își goli paharul.

— Acum, ar fi mai bine să mă întorc acasă.

Bonaventure se ridică, puse un braț pe umerii ginerelui său și-l conduse afară.

Două prostituate stăteau în umbră, fumând. Începură să fluiere și să miorlăie, dar Baptiste nu le băgă în seamă.

— Cum merg lucrurile acasă ? — întrebă Bonaventure.

— Bine.

— Nu pari prea convins.

— Ți-am spus, totul merge bine.

— Este o fată încăpățânată, Baptiste. Dar este fiica mea. Ai grijă de ea.

Ploaia se revărsa în valuri cenușii. Baptiste alergă prin apa până la gleznă, spre mașină. Copertina se găurise și se udase bancheta. Fir-ar să fie de țară ! Interiorul mașinii mirosea a mucegai. Totul putrezea aici.

Conduse încet prin ploaie și când se îndepărtă de Amicu's, se îndreptă spre Latrina Verde. Avea nevoie să simtă atingerea unor mâini experte. Pilotatul în timpul musonului îl încordase. Noelle se plângea, dar ea nu înțelegea că pentru un bărbat era altfel. Da, pentru un bărbat sexul era ca hrana și apa și soția lui nu prea avea cum să-l atragă acum când arăta cât o casă. Viața lor va reveni probabil la normal, după ce se va naște copilul.

Dar, va trebui să fie prudent. Nu-și permitea s-o piardă pe Noelle, doar reprezenta un imperiu.

29

Ploaia se oprise, dar noaptea răsuna de orăcăitul broaștelor și bâzâitul țânțarilor. Noellei îi venea greu să doarmă. Era goală sub cearșaf. Copilul era și el treaz. Se zbătea înlăuntrul ei și o făcea să tresară.

Îl auzi pe Baptiste intrând. Ușa se închise încet, dar se simțea mirosul în cameră — un amestec de whisky, tutun și sex. La lumina lunii îi zări silueta care se trânti pe un scaun de trestie.

Se dezbrăcă repede și neîndemânatic, și se vârî în pat.

— Porți mirosul altei femei — zise ea.

— N-am vrut să te trezesc.

Era răgușit de cât fumase și băuse.

— Cum îndrăznești să te urci în patul meu după ce ai descălecat de pe o prostituată ?

Se întinse.

— Îți jur că am fost la Amicu's, să-l văd pe Rocco.

Noelle se întoarse pe o parte, încruntându-se de efort și-l împinse. Luat prin surprindere, Baptiste se rostogoli pe podeaua de tek.

— Dormi în altă cameră, *cochon* [1] !

El îi răspunse amenințător.

— Să nu mai faci asta.

Îl lovi din nou, cu călcâiul și îl nimeri într-o parte moale. Baptiste gemu de durere. Încurajată, Noelle se dădu jos din pat și-l lovi orbește, în beznă.

— Noelle !

O prinse de picior și o trase. Căzu greoaie pe podea, țipând.

— Dumnezeule ! Îmi pare rău ! Copilul ! Te simți bine ? — zise el.

— Ieși afară.

— Te-am lovit ?

Îi simți mâna pe umărul ei și-l lovi cu pumnul. Dădu de ceva tare, mușchii lui probabil și se lovi.

— Ieși afară !

— Încă te mai iubesc, Noelle — murmură el.

Când nu-i răspunse, se ridică și plecă din cameră, închizând încet ușa în urma lui.

Noelle se întinse pe scândura goală, ascultând ploaia, respirând greoi. Aș vrea să mori, se gândi ea. Mai bine ai fi murit atunci, în Phong Savan. Ți-aș fi păstrat cel puțin o amintire dulce-amară. Oricum, durerea este de preferat trădării.

Copilul o lovi din nou, la fel de furios ca și ea. Își puse mâna pe stomac și-i șopti să se liniștească, de parcă ar fi putut s-o audă și s-o înțeleagă. Apoi îi dispăru mânia și se simți obosită, mult prea obosită să se ridice de pe podea. Ploaia începu din nou. O ascultă cum curgea pe jgheaburi și începu să plângă.

— Am încercat să te previn în privința lui — zise tatăl ei.

Noelle își șterse lacrimile furioasă.

[1] porc (fr.) (n.t.)

— Ai avut dreptate. Oricum, asta nu mă consolează acum. Ce-o să mă fac ?

Bonaventure ridică din umeri.

— Ce vrei să faci ?

Se aflau pe veranda vilei lui Bonaventure. Ceața înconjură acoperișurile templelor din jur. În depărtare, pirogile alunecau pe râul cafeniu, ca niște gândaci de apă. În grădină, o sămânță umflată explodă cu un pocnet ca o detunătură de pușcă.

Tao Kao le aduse un ceainic cu ceai fierbinte și le umplu două căni fără toarte, din porțelan.

— Îl iubesc, papa.

— Dacă nu poți să-l schimbi, și nu vei reuși, mai mult ca sigur, și totuși îl iubești — va trebui să-l accepți așa cum este. De fapt, *mon petit chou* [1], la ce te așteptai ?

Are dreptate. La ce m-am așteptat ? se întrebă Noelle. Am fost dezarmată de farmecul lui. Oare mi-am imaginat că o să se schimbe după ce o să se însoare cu mine ? Că o să se lase de femei și de băutură ? Ce proastă am fost !

Dar femeile iubesc altfel decât bărbații.

— Îi port copilul în pântece, papa. N-aș putea să-l părăsesc nici dacă aș vrea.

— Și nu vrei, așa că ce rost are să mai discutăm ?

Bonaventure se aplecă spre ea, îmblânzit.

— Uite ce este, micuță prințesă — zise el, alintând-o ca în copilărie. O să vorbesc cu el. Dar ce crezi că pot face ? Lupul își schimbă părul, dar năravul ba. Nu cred că ar putea să se îndrepte, nici dacă ar încerca.

— Am fost atât de proastă — murmură Noelle, sorbind din ceaiul verde, fierbinte.

— Cum mai merge sarcina ? — zise Bonaventure în liniștea încordată care se lăsă.

— Îl simt ca pe o bucată de aluat, papa. Nu pot dormi noaptea, transpir și nu reușesc să mă ridic de pe scaun, decât cu mare efort.

— Se va termina în curând.

---

[1] mica mea varză (fr.) (n.t.)

— Și pe urmă ? Nu prea îl văd pe Baptiste în rolul de tată devotat.

— Nici eu n-am fost perfect.

Îl privi fix. Îi străluceau ochii în lumina verzui-cenușie.

— Nu te-ai comportat niciodată așa.

— Era război. Alte timpuri.

— Și aici este război. Dar lui Baptiste nu-i pasă.

Bonaventure oftă și își duse mâna la ochi.

— Oh, *ma pétite,* ce pot să îți spun ?

— Mai bine mă întorc acasă. Trebuie să mă odihnesc. Obosesc foarte repede în ultima vreme.

— Bineînțeles. O să-l pun pe Tao Kao să te conducă cu mașina.

O ajută să se ridice de pe scaun. Pentru o clipă, se apropie de el și-l sărută blând pe obraz.

— Ar fi trebuit să te ascult.

— De ce ? Doar nu m-ai ascultat niciodată.

Ea îi zâmbi și plecă.

* * *

După plecarea ei, Bonaventure își aprinse o țigară. *Ma pétite Noelle,* ți-ai dat seama prea târziu că ar fi trebuit să mă asculți ! Baptiste este un prost. Un bărbat trebuie să-și respecte familia. Dacă vrea să se culce cu prostituate, ar putea cel puțin să fie discret.

Bonaventure își iubea fiica și nu voia s-o vadă suferind. Sigur, un bărbat își făcea de cap, dar nu admitea să-i umilească fata în asemenea hal. O să discute cu Baptiste. Sigur, și el avusese amante, chiar când trăia mama lui Noelle, dar nu i le trântise niciodată în față, așa cum făcuse Baptiste cu Noelle.

Dar mânia lui fu domolită de respect ; deși Baptiste era departe de a fi un ginere ideal, se dovedise un soldat capabil și un bun pilot. În ultimele luni, demonstrase că putea negocia cu negustorii chinezi din Hmong și știa cum să-i vrăjească pe americani.

De fapt, Rocco Bonaventure recunoștea fără să vrea, că Baptiste Crocé s-ar putea dovedi un moștenitor merituos.

Air Laos făcea acum sute de zboruri pe lună, lăsând provizii trupelor din munți, transportând personalități laoțiene și americane între Vientiane și Luang Prabong și făcând comerț cu opiu, bineînțeles. Bonaventure îi aproviziona pe Rivelini la Bangkok și avea acces la cumpărătorii din Saigon din Tran Van Li, spre deosebire de competitorii lui. Cererea era din ce în ce mai mare și perspectivele se arătau destul de îmbucurătoare.

Noelle și nepotul lui aveau toate șansele să moștenească o mare avere și le trebuia un bărbat puternic care, să se ocupe de afaceri după ce n-o să mai fie el.

Dar pasiunea lui Baptiste pentru băutură și femei, se putea dovedi o slăbiciune fatală. Și afară de asta, ca să fie acceptat în cercurile oamenilor de vază, trebuie să dai dovadă de oarecare tărie de caracter. *Un vrai monsieur* avea nevoie de o ocazie ca să facă niște lucruri pe care un om obișnuit n-ar fi în stare să le ducă la bun sfârșit, și Rocco se întrebă dacă Baptiste Crocé va reuși.

Poate vor afla în curând.

30

Noelle se odihnea în dormitorul ei, cu jaluzelele trase, când auzi uruitul unui avion deasupra casei. Aparatul făcu un tur și se întoarse din nou. De data aceasta, crezu că o să aterizeze pe acoperiș. Se sculă din pat și se duse pe balcon.

Servitorii erau în grădină, holbându-se la cer. Noelle se uită în direcția unde arătau. Era un Beechcraft bimotor de-al tatălui ei. Când traversa Mekong-ul, văzu semnul galben și negru de tigru din coadă. Un afiș lung se lăfăia pe spate. Pe el scria cu litere mari roșii : *„Noelle je t'aime. Pardonne-moi !"*.

Noelle, te iubesc. Iartă-mă.

Își duse mâinile la gură, furioasă și stânjenită. Era de așteptat de la el. Credea că un gest nebunesc ca acesta va șterge totul.

Beechcraft-ul începu să urce, profilându-se pe fundalul munților și al norilor cenușii de pe cer. Motoarele

uruiră când Baptiste ridică botul avionului. Ce face ? se miră Noelle. Dacă nu-i atent o să se prăbușească...

Aripile se înclinară și Beechcraft-ul începu să plonjeze spre sol. I se albiseră degetele pe balustrade. *Ticălosul !* Face pe grozavul.

— Oprește motoarele. Ridică botul avionului ! — se rugă ea în gând. Pentru numele lui Dumnezeu, ridică-l !

Beechcraft-ul cădea, cu afișul fluturând la spate. N-o să reușească, se gândi ea. A început manevra prea târziu.

— Te rog, Baptiste. Nu trebuie s-o faci.

Botul începu să se ridice, însă era prea târziu.

Avionul dispăru sub cocotierii din Sri Chiangmai, pe partea cealaltă a râului.

Noelle așteptă să audă explozia și să vadă ridicându-se o trombă de fum, care să-i confirme temerile. Era atât de îndurerată, cum nu se așteptase. Da, încă îl mai iubesc, se gândi ea. Deși este un ticălos, tot îl iubesc.

Beechcraft-ul apăru din nou, sclipind în soare cu burta sa argintie. Uruitul motoarelor semăna cu bâzâitul țânțarilor. Când reuși să echilibreze avionul, se îndreptă spre vilă și trecu atât de jos, încât Noelle se dădu înapoi, fără să vrea.

— Idiotule ! — strigă ea spre Beechcraft-ul care se pierdea în zare. *Idiotule !*

Jean-Marie stătea cu un grup de piloți CAT, când Baptiste ateriză la Wattay.

— Ce nebun ! — exclamă unul din ei.

Asta era într-adevăr o apreciere, mai ales că venea din partea unui american. Bonaventure se afla și el acolo, lângă limuzina lui neagră. Era roșu la față ca sfecla, de mânie.

— Nu știe cât costă aparatul ăsta ? — strigă el. Ce ticălos. *Espèce de con !*

Beechcraft-ul se pregăti să se oprească. Dar Bonaventure nu mai avea răbdare. O porni prin noroi după el. Deschise ușa cabinei când avionul era încă în mișcare. Baptiste se opri și cei doi se luară la harță chiar acolo, lângă aripă.

Peste câteva minute, Bonaventure sări la loc în mașină și plecă.

— Era tare supărat — spuse Baptiste mai târziu, când îi văzu pe Jean-Marie.

Le făcu vesel cu mâna piloților americani care se adăpostiseră să fumeze sub streașinile colibei lor. Cu petecul negru peste ochi și sticla cu vin roșu pe care o lua la fiecare călătorie, i se dusese vestea că era la fel de nebun ca și ei. Îi spuneau Baronul Roșu.

— Rocco, credea că n-o să-ți reușească loopingul.

— Își făcea griji pentru mine. Sunt ginerele lui iubit.

— Nu dă doi bani pe tine. Se gândea la avion.

Jean-Marie clătină din cap și scuipă în ploaie.

— Știu eu ce fac.

— Ai greșit looping-ul. Nu credeam că o să te descurci. Oricum, ce ți s-a întâmplat ?

— Să spunem că sunt un romantic incurabil.

— Afișul era romantic, într-adevăr. Restul este o nebunie. Aparatele astea nu sunt făcute pentru zboruri acrobatice.

— Am vrut să-i demonstrez lui Noelle, ce dor i-ar fi de mine dacă n-aș mai fi.

— N-o să știe niciodată că era cât pe ce să se întâmple asta.

Resturile afișului atârnau zdrențuite de coada avionului. Fuseseră sfâșiate de crengile copacilor.

— Așta ești tu, ce mai.

— Adică sunt perfect. Ating moartea cu degetele și fug înainte să-și strângă pumnul în jurul gâtului meu.

Baptiste zâmbi dezgolindu-și dinții sclipitor de albi pe fața bronzată, de culoarea mahonului. Își scoase pachetul de Gitanes din buzunarul cămășii și își aprinse o țigară, bătându-l pe umăr pe Jean-Marie.

— Vrei să mă duci cu mașina, până în oraș ?

Ah, arăta atât de sigur pe el. Dar mâna care ținea țigara îi tremura puțin, destul ca să-i stârnească suspiciuni lui Jean-Marie. Baptiste a pierdut mai mult decât un ochi la Phong Savan, se gândi el. Și-a pierdut și judecata. Un pilot cu un singur ochi, are un câmp vizual limitat. Baptiste n-ar trece de examenul medical pen-

tru permisul de pilot. Acum, între el și Bonaventure era mai mult decât o singură legătură de familie. Dacă o pierdea pe Noelle, Baptiste Crocé nu mai avea nici carieră, nici viitor.

Baptiste era dezamăgit. Crezuse că o s-o găsească pe Noelle așteptându-l pe verandă, la întoarcere. În schimb, camerista îi spuse că se odihnea în dormitor. Greutatea sarcinii o istovise, îi explică ea.

O găsi întinsă pe spate, în camera întunecată, într-o rochie subțire de bumbac, cu mâinile pe burtă. Părea că doarme.

— Noelle ?

Deschise un ochi.

— Tu ești, Baptiste ?

Îl apucă furia. Era imposibil să nu-l fi văzut. Stătea lângă pat și o privea cum se prefăcea că se trezește din somn.

— Da, eu sunt — zise el.

— Ce cauți acasă ? S-au închis bordelurile ?

Pentru numele lui Dumnezeu !

— De când dormi ?

— Nu știu. De ce ?

— De o jumătate de oră ? De o oră ?

— De ce atâtea întrebări ? Este atât de important ?

Se încruntă și se ridică într-un cot. Sânii ei erau grei și umflați sub rochia de bumbac și pentru o clipă, simți o senzație cunoscută. Dar avea dreptate. Era mare cât o balenă.

— N-ai ieșit deloc din cameră azi dimineață ? — pufni el.

Clătină din cap.

— Servitorii n-au venit să te trezească ?

— I-am spus lui Tao Kao că nu vreau să fiu deranjată.

Îi venea s-o lovească. În schimb, se întoarse și ieși, trântind ușa. Bine. Dacă dorea să se poarte așa cu el, o să vadă dacă putea găsi vreo prostituată de dimineață.

Noelle auzi Packard-ul scrâșnind din roți pe alee, în direcția orașului. Își aruncă perna de perete și gemu furioasă. De ce îl ironizase ? Numai mândria ei afurisită era de vină. De ce nu-l iertase ? De ce îl pedepsea tocmai pentru acele calități care o atrăseseră de la bun început ?

Și el, de ce o pedepsea fiindcă îi purta copilul ?

Dracu să-l ia ! Lasă-l să se târască. Dacă o dorea într-adevăr, va fi așa cum voia ea.

31

Saigon

Sammy Chen locuia în nord-vestul orașului, pe un bulevard larg care lega Saigonul de fratele său urât, Cholon. În spatele zidurilor înalte, cu sârmă ghimpată în vârf, era o potecă scurtă, betonată, străjuită de tufișuri de ibiscus și trandafiri.

Casa era impresionantă, din cărămidă solidă, cu acoperiș din țiglă roșie și streașini cu marginile întoarse. Un paravan perforat proteja o parte din verandă, după moda saigoneză.

Era prima oară când Rocco Bonaventure îl întâlnea pe Sammy în alt loc decât Hotelul Trung Mai, cu vopseaua sa coșcovită și covoarele chinezești. Logica și reputația îi spuseseră că Sammy Chen nu era un om sărac, dar, până acum, bancherul chinez nu-i permisese să tragă cu ochiul în spatele măștii. Chinezilor tradiționali nu le plăcea să-și afișeze bogăția. Banii atrăgeau hoții și cerșetorii.

Un servitor în haină albă îl întâmpină pe Bonaventure la ușă și-l pofti înăuntru.

Interiorul casei era răcoros, scump și plin de gust, în timp ce Trung Mai se situa exact la polul opus. Peste tot, erau covoare de mătase, vase lăcuite într-o servantă de nuc și sticlă, o masă sculptată din tek birmanez și încrustată în sidef.

Sammy apăru, îmbrăcat ca de obicei într-o cămașă albă, mototolită și pantaloni vestici, șifonați. Arăta exact

la fel ca atunci când apăruse din biroul său mizer din hotelul orașului Cholon, dar într-o asemenea ambianță îi dădea un aer relaxat, nu neglijent. Dintele de aur sclipi când acesta zâmbi.

— Bun venit în umila mea casă, domnul Bon Van Chao.

— Este o plăcere să te reîntâlnesc, domnule Chen.

— Te rog, așează-te.

Sammy îl conduse într-o mică cameră din spatele casei. În mijlocul camerei era un străvechi postament de lemn, iar Sammy și Bonaventure se așezară de-o parte și de alta, cu picioarele încrucișate sub ei. Sammy bătu din palme pentru *yum cha,* iar servitorii le turnară ceai verde și le aduseră farfurii cu fructe zaharisite și chifle din semințe de lotus. De afară, răsuna ciripitul unei păsări aurar.

Legătura de afaceri dintre Bonaventure și Sammy Chen data din vremea stăpânirii coloniale franceze. În ciuda înfățișării sale șleampete, Sammy devenise cel mai important negustor de opiu din Cholon, după decăderea lui Binh Xuyen.

Sammy era un chiu chao din regiunea Swatow, a Chinei de sud. Chiu chao vorbeau dialectul gutural al Mandarinului și erau oameni nemiloși și vicioși. Oriunde se duceau, ocupau rapid o poziție dominantă în comertul local. Unii oameni îi numeau evreii estului ; doar că, spre deosebire de evrei, ei își foloseau și mușchii. Triadele din chiu chao erau printre cel mai temute comunități chinezești din lume. Ca să strălucești printre chiu chao, trebuia să fii un bun afacerist și un gangster nemilos, la fel ca și simpaticul, micuțul și dolofanul chinez din fața lui.

Conversară politicos în timp ce-și sorbiră ceaiul și Sammy se interesă amabil de sănătatea familiei lui Bonaventure. Imediat după prânz, unul din băieții de casă ai lui Sammy le aduse *dim sum :* vase cu găluști de orez, umplute cu creveți, legume și bucăți de porc la grătar.

— Recolta de opiu a fost bună anul acesta ? — îl întrebă Sammy.

— Cred că da — răspunse Bonaventure prudent.

— Nu mă interesează pentru mine. Am un frate la Hong Kong. Ar vrea poate, să-i vinzi și lui niște opiu. Dar, îi este greu să facă rost de marfă bună.

— Hong Kong ?

Probabil că are legături cu triada, se gândi Bonaventure. Fratele lui ar putea fi într-adevăr un membru de familie sau un camarad din triadă.

— Crezi că i-ai putea garanta livrarea a douăzeci de tone ?

Bonaventure încercă să-și ascundă entuziasmul.

— La Hong Kong ? Nu pot zbura acolo pe ruta directă.

— Am alt văr la Bangkok. Un om de încredere 100%. Dacă îi livrezi lui la Bangkok, el va asigura transportul la Hong Kong.

Bonaventure se prefăcu că stă pe gânduri. Bangkok ! Livra deja mai mult de o tonă prelucrată — echivalentul a zece tone de opiu crud — în Tailanda, pentru Rivelini, care o transfera pe vapoarele transoceanice, pentru membrii mafiei corsicane în Marsilia.

— Vărul meu are un trawler — continuă Sammy. De fapt, are mai multe. Poate preferi, să-i livrezi marfa pe vaporul său din Golful Siam.

Bonaventure se alarmă. Ce încerca Sammy să insinueze ?

— Presupun că în aceleași condiții — zise el.

Sammy Chen păru să reflecteze. Sucul de la friptură i se scurgea pe bărbie.

— Am vorbit cu Mittard. Spune că poate s-o facă pentru două mii la tonă, mai ieftin ca tine.

Mittard ! De aceea avea nevoie de al doilea avion și alt pilot. Încerca să-i fure piața lui Bonaventure ! De fapt, voia practic să-l provoace ! Chiar dacă Bonaventure ar putea să-l înlăture, un război al prețurilor i-ar afecta serios profiturile. Își imagina ce mult i-ar plăcea să-i sucească gâtul lui Mittard ca unui pui, dar, în schimb, reuși să zâmbească rece și să spună, înclinând ușor din cap :

— Sammy, sunt sigur că o să ajungem la un preț mai bun decât al domnului Mittard.

Afurisit să-i fie sufletul.

32

Vientiane

Bonaventure îl chemase pe Baptiste imediat ce se întorsese de la Saigon, iar acum stăteau singuri pe balconul vilei sale, cu o sticlă de pastis pe masă, între ei.

Se lăsase o liniște apăsătoare. Bonaventure era aproape taciturn și Baptiste se întreba ce dracu voia cu el. Își aprinse o țigară Gitanes și așteptă.

— Cum merg lucrurile între tine și Noelle ? — îl întrebă Bonaventure în cele din urmă.

— Bine — zise Baptiste, deși ar fi vrut ca acest țap bătrân să-și vadă de treburile lui.

— Noelle mi-a spus altceva.

Ginerele încercă să-și ascundă nervozitatea.

— Ceea ce se întâmplă la noi acasă, ar trebui să ne privească numai pe noi.

— Nu și când soția ta este fiica lui Rocco Bonaventure, *mon vieux*. Și acum vrei să-mi spui ce s-a întâmplat ?

— Nu s-a întâmplat nimic. Nimic care să nu poată fi rezolvat între noi doi. Dacă, suntem lăsați în pace.

Bonaventure ridică din sprâncene și sorbi din pahar.

— Foarte bine — zise el.

— Cum a fost la Saigon ? — îl întrebă Baptiste, schimbând subiectul cu iscusință.

— Îngrijorător.

Baptiste se încruntă. Deci de asta era posomorât acest urs bătrân.

— Ce s-a întâmplat ?

— Mittard ! Începe să mă calce pe nervi.

— Ce putem face ? Americanilor nu le pasă și Mittard are prea multe legături în guvern. Dar noi avem mai multe avioane, mai multe resurse. Va trebui să-l presăm.

— Asta ar dura și ar cere bani. Trebuie să înveți ceva, Baptiste. Un război bun nu durează mult și trebuie să tragi cât mai multe foloase. Nu vreau să irosesc această ocazie coborând prețul ca să omor concurența. Nu sunt băcan sau negustor de vechituri.

— Mittard nu este un motiv de îngrijorare. Seamănă cu un țânțar. Nu merită atenția noastră.

— Țânțarii sunt purtători de malarie. Cu acest țânțar va trebui să facem ceva, pentru totdeauna.

Baptiste simțea privirile lui Bonaventure ațintite asupra sa. În amurgul furtunii, ochii socrului său sclipeau ciudat.

Lui Baptiste nu-i convenea întorsătura pe care o luase discuția. Rămase tăcut.

— Știi, îmi pun adesea multe întrebări în privința ta — zise Bonaventure.

— În legătură cu ce ?

— Mă întreb dacă ai curaj să te implici într-o asemenea afacere. Știu că ești un om curajos, mi-ai demonstrat-o destul de clar. Dar, nu la aceasta mă refeream. În această treabă ai nevoie de ceva deosebit. Sunt oameni capabili să lupte cu un tigru, dar care n-ar putea suci gâtul unui pui pentru cină. Știi la ce mă refer, nu ?

Pe Baptiste îl luă cu călduri.

— Nu este nevoie să-l ucidem.

— Știi tu o soluție mai bună ?

Rămase tăcut.

— Le-am putea aranja avionul — spuse Bonaventure. O mică bombă ar fi de ajuns.

— Mittard o să cumpere altul.

— Nu și dacă va fi în el când o să explodeze.

Baptiste își aprinse o țigară. Fumul îl deranja și îl apucă brusc durerea de cap.

— Nu poți omorî un om așa cum îți vine — zise el.

Dar de îndată ce deschise gura, își dădu seama ce ridicol i se va părea unui *vrai monsieur* ca Rocco Bonaventure.

— Vrei să spui, că nu poți s-o faci ?

— Are nevastă și copil, pentru numele lui Dumnezeu !

Anul trecut se însurase cu o laoțiană, o nepoată a lui Rattakone însuși, alt motiv pentru care se bucurase de succes în Laos.

— Îmi frângi inima, Baptiste. Dacă aș strânge toate lacrimile pe care le-am văzut în viața mea, aș putea să-mi fac propriul meu ocean.

Baptiste își feri privirile. *Merde alors.* Ah, erau multe lucruri pentru care diavolul va putea într-o zi să-l felicite pe Baptiste Crocé, dar crima nu făcea parte din ele. Nu credea că ar putea s-o facă. Știa că nu voia, oricum.

— Ei, ce zici ?

— De ce eu, Rocco ?

— Pentru că vreau să văd din ce aluat ești plămădit. Dacă refuzi, o s-o încurajez pe Noelle să divorțeze. Nu va fi nevoie să insist prea mult în momentul de față. Ai cam dat de bucluc, *mon vieux.*

Ploaia începu din nou. Baptiste contempla grădina. Se simțea ca un om care alergase pe o stradă înfundată, cu o haită de câini pe urmele lui. Nu exista decât o singură scăpare și anume să escaladeze zidul înalt din față, presărat cu sticlă pisată.

— Bine — bombăni el.

Dar, își spuse că, va găsi o soluție până la urmă.

33

Noelle o pusese pe Chao să pregătească o cină specială ; crap și supă de lămâie cu ciuperci, pui fript în ghimbir, tăiței din grâu galben, salată verde de papaya cu condimente și, ca desert, orez în lapte de cocos, gătit în bambus. Ca băutură, serviră bere rece, Tifer, adusă de Bonaventure de la Singapore.

După aceea, s-au așezat pe terasă cu o sticlă de whisky Johnny Walker. Noelle își amestecă alcoolul cu sifon și ceai de tei.

Atmosfera fusese destul de încărcată. Noelle și Jean-Marie susținură toată conversația, în timp ce Baptiste stătea tăcut, încercând să se îmbete. Se comportase ciudat de când tatăl ei se întorsese de la Saigon. Părea deprimat, ceea ce nu-l caracteriza. Baptiste Crocé era și bun și rău, dar îl cuprindea foarte rar melancolia și introspecția. Se întreba dacă tristețea lui se datora mariajului lor sau discuției avute cu tatăl ei.

Jean-Marie era stânjenit evident și încercase să suplinească tăcerile lui, vorbind nervos.

— A fost o cină minunată — zise el pentru a treia oară.

— Mă bucur că sunt din nou cu tine în Vientiane. Nu-i așa Baptiste ?

— Bineînțeles.

Noelle sesiză ezitarea din glasul soțului ei. Dar Jean-Marie nu-i dădu importanță. Se întoarse spre ea și-i spuse senin :

— Am început să cred că ar fi mai fericit dacă, aș zbura pentru Air Laos și nu pentru concurență.

Baptiste nu-i răspunse.

— Știi, n-ar trebui să crezi că prăjitura este numai a ta, Baptiste. Toți vor o felie. Este normal. Și, la urma urmei, este destul opiu pentru toți.

Baptiste îl privi cu milă pe Jean-Marie, ca și când ar fi fost un copil prostănac.

— Poate — zise el posomorât. Dar nu se știe, cât de mult o să țină.

— Mie unul, mi se pare că americanii n-au de gând să plece de aici. N-o să-i lase pe comuniști să preia puterea. Consideră că acesta este al Treilea Război Mondial.

— Are dreptate — zise Noelle — americanii cred că ei au inventat Laos-ul.

Ea personal îi disprețuia. Erau oameni agresivi, cu cămăși țipătoare și prea mulți bani. Determinaseră o mică înflorire a economiei locale ; populația se ridicase acum la șaptezeci de mii de oameni, tatăl ei nu mai era singurul în capitală care avea un Mercedes Benz și în magazine se găsea chiar whisky scoțian și parfum franțuzesc.

— Mi-e dor de vremurile de demult, când zburam împreună — îi spuse Baptiste lui Jean-Marie, pe un ton visător. Pe atunci era mai simplu.

— Totul se schimbă — se mulțumi să spună Jean-Marie.

— Dar nu întotdeauna în bine.

— Ești tare posomorât astă seară — remarcă Noelle. Bietul Jean-Marie. L-ai invitat la cină ca să-l întristezi.

Baptiste n-o băgă în seamă.

— De ce nu-i ceri o slujbă lui Rocco ? — îl întrebă el pe Jean-Marie.

Jean-Marie râse, luat prin surprindere de această propunere neașteptată.

— De ce, să fac așa ceva ?

— Mi se pare o idee bună, atâta tot.

— Mittard mă plătește destul de bine. Am douăzeci de dolari pe oră. Și știi că Rocco nu le dă mai mult de cincisprezece piloților săi.

Clătină din cap.

— Oricum, Rocco are destui oameni. Și, dacă este nevoie, știe unde să mă găsească.

— Aș putea să-ți aranjez eu ceva.

— De ce ?

— De dragul timpurilor trecute.

Jean-Marie clătină din cap.

— Nu te înțeleg.

— Nici nu știi ce ticălos este Rocco. S-ar putea să aprecieze gestul.

— Nu uita că vorbești de tatăl meu — zise Noelle.

— Atunci, înseamnă că știi cine este mai bine decât oricare dintre noi.

Se lăsă o liniște stânjenitoare. Baptiste își aprinse o Gitanes.

— Fumezi prea mult — zise Noelle.

— Și tu îmi reamintești prea des.

Jean-Marie se foi rușinat. Își termină whisky-ul și se uită la ceas.

— Trebuie să plec. Mâine zbar spre Pnom Penh de dimineață.

Se ridică în picioare.

— Gândește-te, la ce ți-am spus.

— M-am gândit. Răspunsul este același. Uite ce este, dacă vrei să fim din nou parteneri, este altceva. Dar nu de asta era vorba, nu ? Nu-i nimic personal.

— Da, știu — zise Baptiste și se posomorî din nou.

Jean-Marie o privi uluit pe Noelle. Femeia ridică din umeri. Nici ea nu înțelegea ce-l apucase pe soțul ei.

— La revedere, Baptiste. Îți mulțumesc pentru cină.

Baptiste nu-i răspunse și nici măcar nu se ridică. Continuă să privească în gol cu whisky-ul în poală.

Noelle fu cea care îl conduse pe Jean-Marie până la ușă.

— Se simte bine ? — o întrebă el la ieșire.

— De unde să știu ?

— Nu l-am mai văzut niciodată în asemenea stare.

Ezită o clipă.

— Lucrurile merg bine între voi ?

— În curând o să nasc. Este primul nostru copil. Probabil, ar trebui să fiu foarte fericită.

Nu încerca să-și ascundă amărăciunea din glas.

— Nu renunța. Este puțin sălbatic, atâta tot, dar în adâncul sufletului său, este un om bun.

— Cât de adânc, Jean-Marie ?

— Continuă să sapi — zise el zâmbind. Sunt sigur că te iubește.

— Mă simt ca o lipitoare. Noapte bună, Jean-Marie. O să ținem legătura.

— Noapte bună, Noelle. Și îți mulțumesc pentru cină.

Îi sărută mâna și când privirile lor se întâlniră, Noelle îi citi dorul din ochi. Apoi se îndepărtă în beznă.

De ce nu mă pot îndrăgosti de un asemenea om ? se gândi ea. Liniștit, plăcut, curajos, cinstit. Nu. Într-o săptămână m-aș plictisi de moarte. Așa că îmi aleg un ticălos și apoi îl urăsc pentru toate defectele care m-au atras.

C'est fou ! [1]

Își puse mâna pe pântecul rotunjit și simți că se zguduie. Copilul îi sesizase starea de spirit și reacționase. Mă rog, iată și un lucru bun. Nu, nu semeni deloc cu tatăl tău.

În timpul sezonului ploios, bonzii se retrăgeau în templele lor pentru izolare și meditație. Orașul nu mai răsuna de dangătele *bouns*-ului. Azi *wat*-ul era tăcut. Curtea pavată cu piatră sclipea ca spatele unui șarpe, udată de ploaie. În interiorul templului era răcoare. Statuile de aur ale lui Buddha străluceau palid în aerul îmbibat de tămâie.

Bonzul Orb era renumit și apreciat în Laos. Odată, ghicise numărul câștigător la loteria națională și-l trimisese într-un plic sigilat. Când se deschisese, se do-

[1] Este o nebunie (fr.) (n.t.)

vedise că nu se înșelase. De atunci, refuzase cu hotărâre să repete performanța, chiar și numai pentru a spori fondurile templului.

Bonzul Orb îngenunche pe un covor de bambus dinaintea unei statui de argint a lui Buddha, contemplând copacul Buddhi Chao; camerista Noellei o ajută să se așeze în genunchi și își înclină capul, ca să fie mai jos decât al călugărului, în semn de respect. Apoi, îl aștepta să vorbească. Știa, după cum i se dusese vestea că s-ar putea să aștepte minute sau ore. Deși era orb, va ști că se află acolo, fără să-și semnaleze prezența.

Își ținea mâinile în fața lui, într-un *wai* — un băț arzând de tămâie strâns în palme. Noelle era destul de aproape să simtă mirosul de mucegai al mantiei sale, caracteristic în sezonul umed. Ochii lui erau albi, cu pupilele întoarse în cap, orb din naștere.

Ploaia începuse din nou, curgând de pe jgheaburi în mici cascade care inundau curtea. Peste câteva minute, își pierdu răbdarea. Se foi stânjenită. Ce cauți aici? se întrebă. Ești catolică, o femeie matură, vestică. Ce-ți trebuie toate superstițiile astea? Ce vrei să auzi de la acest călugăr bătrân? Că Baptiste se va schimba? Că veți trăi fericiți până la adânci bătrâneți?

— Fiul tău crește mare — zise bonzul deodată în franceză. Se va naște curând.

Noelle îl privi mirată. De unde știa că era gravidă?

— Doctorul spune că mai am o lună — zise ea.

Bonzul înclină din cap în respect pentru doctor. Ochii lui albi se întoarseră către Buddha.

— Ești furioasă? — zise el blând.

— Da, pe soțul meu.

— Și, nu știi ce să faci.

Noelle se înfioră înspăimântată. O apucase frica și-i venea s-o ia la fugă.

— Vor fi trei bărbați în viața ta — zise călugărul. Pe doi îi vei alege tu, iar unul te va alege el pe tine. Fiecare îți va oferi o măsură egală de bucurie și durere. În cele din urmă va trebui să alegi între sângele și inima ta.

— Și ce ar trebui să fac? — se auzi Noelle spunând.

— Asta, vei hotărî singură.

Bătrânul călugăr începu să tremure, ca și când i-ar fi fost frig.

— Îți poți schimba soarta într-un singur fel, așa cum ți-e scris în frunte.

Noelle îl privi mirată. Acum tremura și ea. Venise aici din curiozitate și disperare. Dar nu se așteptase să audă așa ceva.

— Un singur fel.

— Dacă îți părăsești pruncul, te așteaptă o nouă soartă.

Noelle încercă să se ridice în picioare. Nu mai voia să audă nimic. Dar nu se putea ridica fără ajutor. O strigă pe Chao.

Bonzul se cutremură din nou și apoi întoarse capul spre ea, ca și când ar fi văzut cu ochii lui albi ca luna.

— Nu te zbate.

Apoi își plecă fruntea și își ridică mâinile în *wai* spre Buddha de argint.

Noelle scoase un pumn de bancnote din geantă și le lăsă să cadă pe covorașul bonzului. Apoi se uită după Chao.

— Scoate-mă de aici — zise ea.

Se duse acasă epuizată și plină de sudoare. Încercă să doarmă, dar nu reuși. Se uită la grădina scăldată de ploaie și-i răsunau în urechi vorbele Bonzului Orb.

„Dacă îți părăsești pruncul, te așteaptă o soartă nouă. Altfel nu se poate".

Voi uita că am fost vreodată acolo, își spuse ea. Sunt simple superstiții. Un orb nu poate ști care va fi viitorul meu.

„În cele din urmă, va trebui să alegi între sângele și inima ta".

34

Baptiste ajunse la Wattay, la o oră după răsăritul soarelui. Norii se adunau deja dinspre sud-vest, fierbând pe cer ca niște aburi aruncați de un vulcan, și pregăteau furtuna care se va declanșa după-amiază. Aerul era cald,

lipicios. Cămașa proaspăt călcată a lui Baptiste i se lipise de spate.

Piloții de la Air American ce coborau din autobuz, se îndreptau spre STOL-urile și Cessna-urile care așteptau în capătul pistei sau se adunau în mici grupuri lângă colibă.

Beechcraft-ul lui Baptiste era lângă hambar, așteptând să fie încărcat cu orez și muniție : Bonaventure aranjase să fie livrate unei garnizoane laoțiene din munți, la sud de câmpia Yars.

Baptiste parcă Packard-ul sub copac. Când coborî, recunoscu Buick-ul vechi al lui Jean-Marie, la câțiva metri depărtare și îi văzu părul blond lângă hambarul care servea drept hangar pentru Cessna lui Mittard.

O rupse la fugă.

— Jean-Marie.

Jean-Marie se pregătea să se suie în cabină. Se opri.

— Baptiste ?

De-abia mai respira când ajunse la Cessna și trecură câteva clipe până să se liniștească.

— Ce s-a întâmplat ? — îl întrebă Jean-Marie.

— Ce mai faci ?

— Nu se vede dracului, ce fac ?

— Unde este Mittard ? Trebuie să vorbesc cu el. Credeam că pleacă la Pnom Penh cu avionul de dimineață.

— Cum de ești atât de bine informat în legătură cu programul nostru de zbor ?

Baptiste ridică din umeri, spre mirarea lui Jean-Marie.

— Este bolnav. Ceva cu ficatul. I-am spus să fie atent ce mănâncă.

— *Putain !*

— Hai, spune ce vrei. Trebuie să plec. Dacă dorești să discuți cu șeful, îl găsești acasă, în pat.

Închise ușa cabinei.

— Așteaptă, — zise Baptiste, bătând cu palma în geam.

Jean-Marie îi făcu cu mâna. Elicea Cessnei începu să se învârtească încet. Baptiste se dădu înapoi.

— Atunci, dracu să te ia ! — strigă răutăcios și se îndepărtă.

Pista era plină de apă, după ploaia de ziua trecută și Cessna aruncă un jet în spate, ca o barcă cu motor. În cele din urmă, se ridică în aer ; soarele dimineții sclipea în fuselaj. Baptiste își feri ochii, privindu-l cum se îndreaptă spre sud-est.

— Am încercat să te avertizez, Jean-Marie — zise el cu voce tare.

O flamă portocalie apăru pe cer și Cessna dispăru în explozie. Baptiste privi o aripă căzând în fluviul Mekong, într-un nor de vapori de glicol. Suflul exploziei zgudui copacii într-o trombă fierbinte. Pe aerodrom se făcuse liniște. Piloții de la Air American amuțiseră, uitându-se spre cer.

Baptiste se întoarse și se îndreptă spre Packard.

35

Baptiste evită barul Amicu's. Azi nu voia să se amestece cu lumea bună corsicană și mai ales, nu voia să discute cu Bonaventure.

White Rose se afla pe o stradă laterală care se desprindea din artera principală a orașului Vientiane și simbolul localului era o roată de căruță. Era umed și întunecat înăuntru, chiar și în mijlocul zilei, iar clientela în majoritate americană — piloți CAT, diplomați, câțiva ingineri — stăteau în mici separeuri sau pe scaune de răchită, bând Bia Lao și fumând. La etaj, erau câteva cămăruțe mobilate cu câte un pat. La ora aceasta erau goale.

Fetele de la White Rose erau blânde și Baptiste considera că eforturile lor erau demne de milă, dată fiind lipsa de rafinament de care dădeau dovadă. Oricare din ele ar fi fost gata, să facă striptease pentru un dolar. Una dintre ele — pe care o cunoștea sub numele de Suzie — încerca în zadar să atragă interesul asupra ei. Își trase bikini, îi luă țigara dintre degete și o băgă între labiile vaginului, scoțând un inel de fum, apoi îi zâmbi, încântată de performanța ei.

Baptiste trânti o bancnotă de un dolar pe masă și-i spuse să se care și se concentră asupra sticlei de cognac din fața lui. Îi cunoștea pe câțiva dintre bărbații de acolo, dar ei aflaseră deja, așa că îl lăsară în pace. În aer plutea o atmosferă sumbră. Oamenii vorbeau în șoaptă, gândindu-se la ce se întâmplase la Wattay în dimineața aceea și meditând asupra propriei lor moralități.

Tunetul bubui între munți și, prin ușa deschisă a barului, văzu sclipirea fulgerului în spatele norilor cenușii.

Tresări când o zări pe Noelle. Era ultimul loc unde s-ar fi așteptat s-o vadă. Se mișca greoi, i se lăsase burta. Baptiste știu, după figura ei, că aflase.

Se așeză pe scaunul eliberat recent de Suzie. Era palidă și epuizată de durere și din cauza distanței pe care o parcursese de la vilă, în *sicl*o.

— Noelle. Ce cauți aici ?

— Spune-mi că n-ai făcut-o tu — murmură ea.

— Bine. N-am făcut-o eu.

Nu îndrăznea s-o privească în ochi. Își plecă privirile spre pahar, înghiți lichidul, iar apoi și-l umplu din nou, din sticla aproape goală.

Noelle trânti sticla pe podea.

— Era prietenul tău !

Conversația amuți și toți din bar se întoarseră să-i privească, inclusiv Suzie, deși nu înțelegea nici un cuvânt.

— Mă pui într-o situație proastă — zise el. Du-te acasă.

— Unde este mecanicul care se ocupă de avionul lui ?

— Nu știu.

— Cât i-ai dat ca să pună bomba în avionul lui Jean-Marie ?

— Vorbești prostii.

— Era prietenul tău, Baptiste !

— Du-te acasă, Noelle !

— Am știut întotdeauna că ești un ticălos, dar nu mi-am imaginat că ești și ucigaș.

— Ți-am spus, să te duci acasă.

— Ce-ai de gând, să-mi faci ? Să mă lovești ? Sau poate, o să-mi pui o bombă sub pat la noapte ?

Se aplecă spre ea și-i șopti :

— Crezi că a fost, numai ideea mea ?

Îl privi atentă.

— Papa ?

— Sigur, prețiosul tău papa ! Eu sunt doar cățelușul lui. Nu asta ai vrut de la mine ? Mi-ai spus că nu putem fugi de el. Ei bine, acum este așa cum ai dorit. Fac parte din drăguța ta familie.

Observă că se schimbase la față. Probabil că se gândise și singură, dar îi venise greu să accepte. Oare încercase să se convingă pe sine că fusese numai ideea lui ?

— Poate că ești capabil să-ți adormi conștiința, eu însă nu pot.

Se ridică și se uită în jur la cei care-i priveau.

— Vă dau un sfat băieți. De îndată ce pleacă soțul meu, uitați-vă sub scaune, să nu aveți vreo bombă.

Alergă afară. Musonul transformase străzile într-o cocină cu noroi, gunoi, pui, bivoli și porci bălăcindu-se pe străzile mâloase. Peste tot erau urme roșii de nucă betel, acolo unde localnicii își scuipau plămânii în apa împuțită.

Baptiste alergă după ea, o prinse de braț și o trase înapoi.

— Ce dracu vrei să faci ?

— Dă-mi drumul !

— Treci în mașină. O să te uzi.

— Dă-mi drumul.

Se aruncă asupra lui cu unghiile și își ridică mâna să-și ferească ochii. Îl plesni și-l lovi cu piciorul din nou, iar apoi îl împinse cu amândouă mâinile. Acesta dezechilibrându-se, amețit de prea mult cognac, alunecă și căzu în noroi.

Noelle îl privi cu mâinile în șold, gâfâind de efort. Fața ei era udă de lacrimi.

— Să nu îndrăznești să te apropii de mine, Baptiste !

— Cățea nebună ce ești ! — îi strigă el.

Se ridică în picioare. Ei bine, asta era. Își jucase cartea, alesese între bine și rău, iar acum trebuia să meargă înainte. Noelle se îndepărtă pe strada noroioasă,

legănându-și burta. Pentru o clipă se gândi să se ia din nou după ea, dar mândria nu-l lăsă. Își simțea sufletul rece și pustiit. Se întoarse la White Rose și își cumpără încă o sticlă de cognac.

Până să ajungă la vila tatălui ei, ploaia inundase străzile. Apa îi ajungea până la glezne, iar părul i se lipise de față. Bătu la ușă.

Tao Kao rămase cu gura căscată când o văzu. Probabil că arăt cumplit — se gândi ea — cu rochia atârnând de pântecul umflat și picioarele pline de noroi. N-au decât să se sperie. Să vadă. Trecu pe lângă el și se așeză în mijlocul holului, formând o mică băltoacă în jurul ei, pe podeaua de tek.

— Noelle !

Bonaventure alergă pe scări, alb la față.

— Ce s-a întâmplat, Noelle ? Dumnezeule, ești udă până la piele !

— L-am părăsit ! — zise ea.

— Adu prosoape — îi porunci lui Tao Kao care plecă în grabă.

Bonaventure se apropie de ea, pregătindu-se s-o ia în brațe, dar ea se feri.

— L-am părăsit — repeta ea.

— Pe Baptiste ?

— L-a ucis pe Jean-Marie. El este vinovat.

— Nu-mi vine să cred — zise el.

— A spus că tu l-ai pus.

Bonaventure înălță din sprâncene surprins.

Tao Kao se întoarse cu prosoapele.

— Ar fi bine să-ți scoți hainele astea ude — îi spuse Bonaventure fiicei sale. Copilul...

— Este adevărat, nu-i așa ?

O privi.

— I-am spus că trebuia să se rezolve problema fără să-i precizez cum anume.

Ar fi vrut să-l creadă ; îl crezuse toată viața, în ciuda zvonurilor.

Bonaventure luă prosoapele de la Tao Kao și-i făcu semn să plece.

Când rămaseră singuri, îi întinse mâna.

— Te rog, Noelle. O să te îmbolnăvești. Trebuie să-ți schimbi hainele. Du-te sus.

— Nu mă întorc la Baptiste.

— O să discutăm mai târziu.

— Vorbesc serios.

— Este o nebunie. În curând o să-i naști copilul.

— Dar ca să pui o bombă în avionul unui prieten, ca să scapi de un competitor, nu este o nebunie ?

— Poate a fost un accident. Cine știe ce s-a întâmplat acolo, azi dimineață ?

Părea atât de calm și rațional, cu barba lui căruntă și costumul alb, elegant. O privea, îngrijorat. Poate că era un ticălos, dar nu un criminal. Și totuși...

— Se spune că mecanicul lui Mittard a dispărut. L-au căutat în tot orașul. Cessna a explodat în aer. În aer, papa. Avioanele nu explodează fără motiv.

— Bineînțeles, că nu. Mittard transporta puști și grenade pentru americani și armata laoțiană. Jean-Marie știa la ce riscuri se expune.

— Dar știa cât riscă dacă încearcă să-l înșele pe Rocoo Bonaventure ?

Se înfurie brusc.

— Drept cine mă iei ? Crezi că sunt un barbar ?

Îi aruncă prosoapele.

— Sunt tatăl tău ! Cum îndrăznești să-mi vorbești așa ?

O apucă durerea pe neașteptate. Fu atât de ascuțită, atât de bruscă, încât îi tăie respirația. Se rezemă de perete și Bonaventure trebui s-o prindă ca să nu se prăbușească.

— Noelle ! Ce-i cu tine ?

Timp de aproape un minut fu prea copleșită de durere ca să-i răspundă. Apoi, contracția trecu, lăsând-o epuizată.

— Te-au apucat durerile ? — o întrebă el.

N-am pierdut apa, își spuse ea. Nu poate fi atât de curând.

— Nu cred — îi răspunse.

— Vrei să chem un doctor ?

Clătină din cap. Tatăl ei o îmbrățișă, dar îl dădu la o parte.

— N-am nimic.

Durerea neașteptată îi potoli furia. Se simțea mult prea obosită. Doamne, fie ca pruncul meu să fie o fetiță. Bărbații sunt toți, niște ticăloși.

Durerile încetaseră. Își schimbă hainele și servitoarea lui Bonaventure îi aduse o bluză uscată și o *pao sin*. Își uscase părul, dar vârfurile îi atârnau ude pe umeri. Cu picioarele goale, calmă, străbătu holul și își găsi tatăl în birou.

Purta ochelarii recomandați de doctor, de când îi slăbise vederea. Un dosar gros de piele, era deschis în fața lui. Când Noelle intră, el puse jos stiloul și veni spre ea.

— Cum te simți ?

— Bine — zise ea indiferentă față de grija lui.

Se așeză încet, pe un scaun.

El se aplecă spre ea.

— Ce-ai făcut a fost o nebunie.

— Eram furioasă.

— Ai fi putut să naști copilul pe stradă.

— Stai jos, papa. Te rog.

Se așeză la birou fără să vrea.

— Arăți groaznic. Chem doctorul.

— Nu sunt făcută din porțelan. Femeile de aici nasc copii tot timpul, fără să le asiste nici un doctor.

Se lăsă o liniște stânjenitoare.

— Mai ești supărată pe Baptiste ?

— A murit un om, papa. Pentru tine, nu contează deloc acest fapt ?

— Nu-mi permit să devin sentimental pentru cineva pe care nici nu-l cunosc. Și, în afară de asta, nu are nici o legătură cu ce te-am întrebat. Chiar intenționezi să-l părăsești pe Baptiste, sau vrei doar să-l sperii ?

— Nu pot să stau cu un asemenea bărbat.

— Ți-a spus că este vinovat ?

— Nu.

— Păi vezi ?

— A spus, că tu ești vinovat.

Bonaventure tresări.

— Micuță prințesă, eu sunt un om bătrân. Nu mă mai interesează banii sau posesiunile materiale. Vreau doar să trăiesc și să-mi văd nepoții jucându-se pe pajiște. Așa că, nu a fost în nici un caz ideea mea să creez necazuri în Vientiane ucigând tinerii piloți, care nu aveau oricum nici o importanță pentru mine.

Ea își feri privirile și privi ploaia care se scurgea pe verandă, bătând în palmierii din grădină. Îi sclipeau ochii de lacrimi, dar nu voia să plângă.

— Dacă îl părăsești, unde ai de gând să te duci ? — o întrebă Bonaventure.

— Papa ?

— Crezi că poți să te întorci aici ca și când totul ar fi ca mai înainte ? Mă tem că este imposibil. Te-ai căsătorit împotriva voinței mele. Dar eu sunt un bun catolic și nu cred în divorț. Vei sta cu soțul tău și te vei strădui să fie bine. De fapt, acesta este scopul căsătoriei.

Noelle rămase tăcută un timp. Rocco se întrebă la ce se gândea oare.

În cele din urmă, însă, ea se mulțumi să pună o singură întrebare :

— Vrei, te rog, să-l rogi pe Tao Kao să mă conducă cu mașina până acasă ?

O sărută pe frunte când plecă, dar nu-i răspunse. O iubea bineînțeles, însă nu-i permitea să-și bată joc de el. Și, în afară de asta, Baptiste Crocé își dovedise loialitatea și n-ar fi vrut să-l piardă.

36

Mai târziu, doctorul urma să-i spună că stresul emoțional și nu oboseala fizică îi declanșase durerile de naștere.

Noelle se trezi brusc în patul ud. Băgă mâna între picioare, crezând pentru o clipă că se udase. Dar apoi își dădu seama ce era ; i se rupsese apa. Trebuia să nască.

Pipăi patul, dar Baptiste nu era acolo.

O strigă pe Chao, însă constată că era mai târziu decât crezuse și servitorii se duseseră la culcare. Aprinse lampa cu gaz de lângă pat și încercă să se ridice în picioare. O cuprinse prima contracție.

Era mai dureroasă decât ceea ce simțise acasă la tatăl ei. Începuse ca o săgeată în buric, ca un șoc electric, apoi se răspândise în spate, tăindu-i răsuflarea. Când se liniști, rămase epuizată, gâfâind.

Trebuia să găsească pe cineva s-o ajute.

Luă lampa și se clătină ieșind afară din cameră. Cicadele care reușiseră să se strecoare în cameră, se feriră de lumină. Furtuna zguduia casa și o ușă fu trântită violent de vânt.

Noelle era îngrozită. În jur și înlăuntrul ei se dezlănțuiseră forțele naturii și nu avea cum să le stăpânească. Nu putea să oprească puterea lor sfâșietoare.

Baptiste !

Își aminti cum îl văzuse stând pe capota Packard-ului cu trandafirii de plastic în mână. Era atât de frumos, atât de irezistibil, atât de periculos. Pasiunile noastre ne-au dus în locuri întunecate singuratice, dar viața ne-a mânat de la spate. Nu-i mai vreau copilul, nu vreau să îndur durerea care mă așteaptă și nu mai vreau să fiu soția unui ucigaș.

Altă contracție o lovi și scoase un strigăt, căzând pe podea.

Parcă i-ar fi sfâșiat cineva burta și coloana vertebrală. Durerea crescu în intensitate, până când crezu că n-o să mai reziste și urlă din nou, sfâșietor. Când își pierdu de tot puterile, se lăsă într-o parte, tremurând. În sufletul ei simțea cum se formează alt val agonizant.

Se clătină spre ușa din dos, împleticindu-se în noaptea neagră. Ploaia îi scălda fața. Camerele servitorilor erau cufundate în beznă. O strigă pe Chao, dar vocea ei fu astupată de răpăitul ploii.

Palmierii și frangipanii se îndoiau în furtună, iar liliecii negri erau scuturați feroce în dinții stihiei dezlănțuite.

Bătu la ușa servitorilor. Chao apăru cu ochii mari de groază. Strigă după ceilalți și o târî pe Noelle în casă.

Altă durere și Noelle se prăbuși pe podea și rămase suspinând. O auzi pe Chao dând instrucțiuni celorlalți servitori. Ploaia răpăia pe acoperiș, ca niște pietre.

Chao ridică receptorul și apoi îl trânti pe podea, furioasă. Noelle știa ce se întâmplase : furtuna dărâmase cablurile. Sistemul telefonic laoțian nu funcționa bine nici măcar în sezonul uscat.

Știa că nu avea putere să se întoarcă în dormitorul ei. Dar nu-i păsa. Zăcea îngrămădită pe podea și aștepta următoarea contracție.

Chao îi spuse bucătarului să alerge la casa tatălui ei, aflat la aproape o milă depărtare și să aducă ajutoare.

Baptiste ar fi trebuit să fie aici, se gândi ea.

Dar gândul acesta fu șters de un val de durere.

* * *

Când se trezi, Baptiste era gol, lipicios și mahmur. Stătea pe unul din paturile înguste de la White Rose. Avea un gust oribil în gură și-i plesnea capul de durere de la cognacul pe care-l băuse toată ziua. Mult timp, rămase treaz, ascultând ploaia, luptând împotriva vinovăției și tristeții care amenințau să-l copleșească. Căuta motive ca să se apere de acuzațiile grele, apăsătoare.

Suzie — fumătoarea — stătea goală, întinsă pe burta lui. Altă fată — nu știu care, dar oricum nu conta — stătea încolăcită pe podea, lângă pat. Nici măcar nu-și amintea dacă le plătise. O să le lase banii oricum. La tariful lor, de doi dolari, nu avea rost să se zgârcească.

Noelle era de vină, își spuse el. Ea și furiile ei dezlănțuite. Doar era bărbat, trebuia să-și satisfacă dorințele într-un fel.

Se trase de sub Suzie și își căută lucrurile în beznă. Amintirea nopții trecute îl sâcâia ca o durere de dinți. Știa că era un lucru de care n-ar fi vrut să-și amintească, ceva ascuns în ceața mahmurelii sale. Se îmbrăcă și ieși împleticindu-se.

La parter mai erau câțiva clienți aplecați asupra băuturilor, văzu și o prostituată fumând țigări în maniera caracteristică celor de la White Rose. Când coborî, își ridică privirile neajutorate. Baptiste era renumit pentru potența și generozitatea sa.

— Fumatul face rău — îi zise el.

— Nu vrei să-mi dai un foc? — îl întrebă ea în franceză?

— N-am chibrituri, îi răspunse.

Se uită la hainele lui și rânji. Cămașa și pantalonii erau plini de noroi uscat. Își aminti că Noelle îl împinsese în mocirlă noaptea trecută. *Merde alors!*

Și, în momentul acela, îl copleșiră toate faptele. Jean-Marie. Nu trebuie să mă simt vinovat, își spuse el. N-am făcut decât să îndeplinesc ordinele prețiosului ei papa. Nici măcar n-am pus eu bomba. Doar am transmis mesajul și am dat banii.

Îl apucă din nou durerea de cap. Îi răsunau în urechi, sacadat, cuvintele: ucigașule, ucigașule...

Avea impresia că până și bețivii de la bar îl priveau dezgustați.

— Trebuie să mă întorc acasă — îi spuse unuia din ei.

Parcă ar fi căzut într-o groapă întunecată. Nu mai avea cum să iasă la lumină.

Bonaventure urcă în grabă treptele vilei. Când se năpusti spre ușă o găsi pe Noelle chircită pe podea, într-o baltă de apă, gâfâind de durere. Chao o ajuta, ținând-o de brațe.

— Au început durerile, papa.

Chao născuse doi copii, așa că știa ce să facă. Dăduse afară băieții și ridicase cămașa lui Noelle. Era scăldată în sudoare și avea sânii grei, umflați, iar în ochii ei se citeau groaza și durerea.

— Unde este Baptiste? — strigă ea.

Bonaventure fu cuprins de furie și neputință. Era fetița lui, unicul copil.

— L-am trimis pe Tao Kao după doctor — îi spuse el.

— Îl vreau pe Baptiste. De ce nu este aici?

Bonaventure căzu în genunchi lângă fiica lui și-i luă capul în mâini. Te rog, Doamne, apăr-o. Fă să vină doctorul mai repede.

— Totul va fi bine — zise el.

Îi strângea tare degetele.

— Te-au apucat din nou contracțiile ?

Noelle nu-i răspunse. Gemu adânc și apoi se transformă, ca și când ar fi pus ceva stăpânire pe ea. Se făcu purpurie la față, până când crezu că o să-i explodeze venele din obraji.

Chao strigă ceva pe limba ei și o controlă repede pe Noelle.

— Ce se întâmplă ? — o întrebă Bonaventure, deși știa prea bine.

Venea copilul.

Tao Kao parcă Mercedes-ul în curte. Aduse doctorul. Leveque fusese medicul militar al trupelor de la Dien Bien Phu și rămăsese în Vientiane după armistițiu.

În casă, Noelle o privea dezinteresată pe Chao, care ținea de călcâie ființa mică și alunecoasă, pentru a-i destupa nasul și gâtul și apoi îi puse copilul pe burtă. Cordonul ombilical îi atârna între picioare, până la stomacul copilului. Mai pulsa încă.

Apoi, îl auzi, pe Leveque spunând :

— Are hemoragie.

Se uită la fețele disperate ale doctorului și tatălui ei, dar nu mai avea putere să-i fie frică. Era ușurată că se terminase.

— Pune-l la sân — îi spuse Leveque și Chao aranjă gura bebelușului la pieptul ei.

Noelle simți gingiile micuțe în jurul sfârcului. Aproape imediat contracțiile începură din nou, dar de data aceasta era o durere mai mică, mai suportabilă, iar spasmele opriră sângele care-i curgea din vaginul sfâșiat.

Liniștit, Leveque își puse mănușile și se pregăti să scoată placenta. Bonaventure căzu în genunchi lângă el. Era cenușiu la față iar părul alb udat de ploaie, i se lipise de cap.

Noelle își dorea să doarmă. Nu trecuse niciodată printr-o experiență atât de violentă și complicată. Se simțea ca o bucată de carne. Ar fi vrut ca Baptiste să fie acolo.

— Ce este ? — murmură Bonaventure.
Se uită la ființa roșiatică și lipicioasă din brațele ei.
— Este băiat — zise ea.

37

Baptiste se dădu jos din Packard și se uită mirat la Mercedes-ul lui Bonaventure parcat în fața casei, la holul și dormitorul scăldate în lumină. Ușa de la intrarea principală era deschisă. Ce se întâmplase ?

Copilul ! Noelle !

Alergă înăuntru. Bonaventure se afla acolo, cu doctorul Leveque. Se uitară la el ca și când ar fi fost un bandit. Își dădea seama în ce hal arată, cu costumul plin de noroi, tras la față și epuizat după o noapte de beție și orgii la White Rose. *Ar fi trebuit să fii acasă,* spuneau fețele lor.

Încă un păcat care să se adauge celorlalte nelegiuiri din viața lui.

Auzi un plânset de copil.

— Este acolo — îi spuse Bonaventure.

Chao o spălase, îi periase părul și i-l legase la spate, într-o coadă de cal. Era palidă și obosită, dar în ochii ei se citea o hotărâre de nezdruncinat. Stătea pe pat într-o cămașă curată, cu copilașul în brațe. Gura bebelușului era deschisă. Mai ținea încă între buze sfârcul umflat al lui Noelle.

Baptiste se simți murdar și rușinat.

— Noelle ?

— Este băiat — îi spuse ea.

Înaintă cu brațele întinse, dar nu-l băgă în seamă.

— Pot să-l țin ? — o întrebă el.

Noelle se ridică, se clătină și fu cât pe ce să cadă. Simțea și acum împunsăturile acului cu care o cususe Leveque. Baptiste vru s-o ajute, dar ea își feri brațul și duse copilul până la leagănul din trestie albă, din colțul camerei. Îl așeză cu blândețe, își închise halatul și își legă cordonul.

Apoi traversă camera și-l plesni, cu putere pe Baptiste.

— Ieși afară — îi spuse ea.

— Noelle, te rog.

— *Espéce de con !*

— Este fiul meu — zise el.

Dacă s-ar fi purtat frumos, l-ar fi topit. Dar așa, furia ei îl întărea.

— Unde ai fost noaptea trecută ? — șuieră ea.

Însă cunoștea deja răspunsul.

— Ai stat acolo toată ziua și toată noaptea, nu ?

— Și pe mine m-a șocat moartea lui Jean-Marie. Într-un fel, era adevărat.

— Asta-i scuza ta ?

Nu-i răspunse.

— O femeie este mai mult decât un recipient pentru sperma ta, Baptiste. Poți să-ți vezi fiul de dimineață. Acum vreau să rămân singură.

Se clătină în drum spre pat. O ajută din nou și-l respinse ca și prima oară.

— Nu vreau să mă atingi !

— N-ai cum să mă oprești să-mi văd fiul — zise el.

Se duse la leagăn și ridică bebelușul. Începu să plângă.

— Vezi ? De-abia s-a născut de-o oră și știe deja, ce fel de om ești.

Baptiste încercă să-l liniștească, dar nu reuși. Îl puse la loc în coșuleț.

— O să-i spunem Lucien — zise el și ieși.

38

Hong Kong.

Rechinul înainta, cu ochii sclipitori, dând târcoale și urmărindu-l. Douglas încercă să-și miște picioarele, dar nu-l mai asculta. Apa îl trăgea. Peștele se apropie cu gura deschisă. I se vedeau șirurile de dinți înroșite de sânge.

Dădu din nou din picioare, disperat, și strigă.

Fălcile îi cuprinseră piciorul smulgându-i carnea. Se zbătu ca un vierme în vârful cârligului. Durerea îi săgeta trupul și bătu aerul sălbatic cu mâinile, încercând să se elibereze.

Dar peștele îl trase în adâncuri și când se desprinse în cele din urmă, văzu că ținea în gură o parte din el pe care o înghiți ca un porc care se hrănește din troacă.

După aceea tot nu-i dădu pace. Îl atacă din nou și-i simți iarăși dinții încleștați în picior, sfâșiindu-l ca un câine. Văzu și mai multă carne crudă, roșie, în fălcile fiarei. Apa se înroșise de sângele său.

Se ridică brusc.

Îi bătea inima în piept ca un ciocan. Avea senzația că o să vomite. Era scăldat în sudoare, iar cearșaful de pe pat zăcea răvășit pe podea. Respira greoi. Trase în piept aerul fetid al camerei, încercând să se liniștească.

Totul fusese atât de real.

În fiecare noapte, de când îl scoseseră din apă, avusese același coșmar. De fapt, își amintea foarte puține lucruri și nu știa ce se întâmplase după ce-i atacase rechinul. Șalupa de patrulare, helicopterul Flotei Maritime, salonul din spitalul Regina Elisabeta, totul plutea în ceață. Visele erau însă cât se poate de vii și reale și nu voiau să-l părăsească. Îi revenea mereu aceeași imagine, rechinul în apă, dându-i târcoale și apoi pregătindu-se să-l atace. În vis, groaza și amenințarea nu se sfârșeau decât când se trezea. Coșmarul nu se estompa și nu se mai sfârșea niciodată. Se întrebă dacă va scăpa vreodată de el.

Cuibul de vultur al lui Dragon Fist

Coada albastru cu alb a Pan Am-ului 707 trecu atât de jos, încât pereții se zguduiră ca la cutremur. Douglas își imagină că i-ar putea atinge aripile dacă s-ar apleca peste balcon. Pentru o clipă, umbra neagră dispăru de la fereastră și apoi urui în depărtare. Încă o pasăre uriașă de argint urma să se așeze pe lacul de beton al Kai Tak-ului.

Dragon Fist stătea la masă, numărând dolarii de Hong Kong și aranjându-i în teancuri. Apoi, îi va lega

cu elastic și îi va pune într-o servietă mare, neagră. Ținea o țigară în colțul gurii.

— Îl vreau mort, Sharkfin — îi spuse el lui Douglas.

Trecuse aproape un an de când Dragon Fist fusese atacat pe Strada Jumătate de Câine, dar nici Dragon Fist însuși, nici soldații săi din triadă și nici locuitorii Orașului Îngrădit nu uitaseră. Rămăsese ca o calomnie care trebuia înlăturată, o pată adusă reputației Dragonului, deși scăpase nevătămat. Aflaseră că bărbatul în geacă neagră de piele, care condusese atacul era un Stâlp Roșu 14 K, numit Ma Shen-fu — cunoscut mai mult drept Tiger Claw[1] Ma, pentru că, uneori, când lupta, își înfășura sârmă ghimpată în jurul degetelor. Spionii lui Dragon Fist îi spuseseră că Tiger Claw era cel care concepuse și plănuise atacul. După aceea dispăruse misterios din Walled City. Șefii lui din 14 K își dăduseră seama, fără îndoială, că prezența lui ar fi dezlănțuit un război între cele două bande. Dar acum se întorsese, ba chiar se aventurase pe Strada Jumătății de Câine, arogant ca întotdeauna.

Douglas făcea parte acum din garda personală a lui Dragon Fist, în Walled City. Dormea separat de ceilalți 49, în cuibul de vultur al Dragonului și îl însoțea peste tot pe unchiul său, ori de câte ori venea la Hak Nam. Aceasta era răsplata pentru rănile primite și pentru iscusința arătată în luptă. După încăierare, stătuse mai mult de-o săptămână în spitalul Regina Elisabeta. Acum, după un an, îi crescuse la loc părul peste rana de la cap, dar avea încă cicatrice roșii pe brațul stâng, unde fusese lovit cu satârul.

Se produseseră și alte schimbări. Prostituatele nu-și mai băteau joc de adolescentul șchiop. Era numit Sharkfin, din respect pentru curajul său și din cauza faptului că fusese mutilat de rechini în Golful Mirs. Purta chiar la gât un colț de rechin atârnat de un lanț de aur, ca să le amintească mereu celorlalți că fusese odată în ghearele morții și nu se mai temea.

---

[1] Gheară de tigru (eng.) (n.t.)

Dragon Fist aruncă încă un teanc de dolari Hong Kong — cinci mii, din câte socotise Douglas — în servietă, dând din mână nepăsător.

— Vrei s-o fac eu ? — îl întrebă Douglas.

Dragon Fist râse.

— Tu ? Ce te face să crezi că ai putea, micuțule rechin ?

Douglas își arătă cicatricele de pe braț.

— Cineva trebuie să plătească pentru asta.

Numără banii, trânti ultimul teanc în servietă și o închise. Dragon Fist împinse scaunul la o parte și își încrucișă brațele, studiindu-l pe Douglas de parcă ar fi fost o marfă bună de cumpărat.

— Mă întreb dacă ai putea s-o faci, micuțule rechin. Mă întreb dacă ai putea s-o faci.

— Știu că pot. Lasă-mă s-o fac.

Dragon Fist se gândi o clipă. *Sai 10*, micuțul lui frate câștigase un prestigiu enorm în fața lui. Poate că zeii îi pregătiseră un viitor bun băiatului. Se ridică.

— Vino cu mine — zise el. Vreau să-ți arăt ceva.

39

Era o dimineață umedă de iulie și după două zile de ploaie, adusă de muson, se ridicaseră aburii în atmosferă. Connaught Road era o arteră foarte aglomerată. Douglas văzu chinezi bătrâni ce se aruncau în fața autobuzelor și mașinilor, era cât pe ce să fie zdrobiți sub roți, dar se asigurau că spiritele rele care-i urmăreau vor fi distruse de traficul nebunesc. Ricșe țipătoare trase de hamali ca niște sperietori de ciori, cu mușchii încordați, trăgeau poverile lor cu fructe și pui, aruncând o ploaie de injurii la adresa celor care se încumetau să le stea în cale. Femei bătrâne, în pijamale negre și pălării ca niște stridii cărau pe umeri coșuri cu rațe, flori de plastic, orez și pietre, agățate pe vergele de bambus, atârnând peste brațe ; copiii lor se agitau pentru câteva parale, vânzând ziare, descărcând camioane, lustruind pantofi. Iată de ce ai reușit să scapi, își

reaminti Douglas. Merită să plătești orice preț, ca să te ferești de o asemenea viață.

În timp ce înaintau cu mașina spre Midlevels, începură să apară însemnele chinezești la balcoanele locuințelor și magazinelor care străjuiau străzile — adică sute de funii de bambus pline cu rufe spălate.

Porsche-ul lăsă în urmă agitația orașului. Douglas și unchiul său se lăfăiau pe banchetele de pluș, răcoriți de instalația de aer condiționat. Mașina unduia printre curbe, șuierând ca un dragon. Urcară muntele, spre înălțimile unde săracii nu ajungeau niciodată.

Dragon Fist avea un apartament în Midleves, un adevărat cuib de vultur, de unde putea contempla furnicarul care mișuna în vale, felicitându-se pentru soarta pe care și-o alesese.

Apartamentul era din crom lustruit și piele, cu ferestre înalte și sticlă fumurie. Două fete în rochii scurte de mătase, stăteau pe o sofa și se uitau la televizor. Când îl văzură pe Dragon Fist, una din ele se ridică și-l închise.

Douglas le privi mirat. Erau frumoase, cu adevărat frumoase, nu ca prostituatele sălbatice, pline de cicatrice din Walled City. Erau plinuțe și purtau bijuterii, iar parfumul lor îi mângâiau nările. Aveau buzele frumos rujate și nu se vedea nici o înțepătură la încheieturile mâinilor.

— Vrei să te culci cu ele ? — îl întrebă Dragon Fist Poți să le iei pe amândouă deodată sau pe rând, nu-mi pasă.

Douglas nu-i răspunse.

— Sau poate vrei, să privești doar.

Făcu un semn imperceptibil și cele două fete își scoaseră rochiile de mătase. Îngenuncheară una lângă alta pe sofaua de piele și începură să se mângâie și să se sărute una pe cealaltă. Douglas le urmărea transfigurat. Sexul nu era un lucru nou pentru el. Își pierduse virginitatea la puțin timp după ce sosise în Walled City, când el și niște soldați de-ai unchiului său violaseră o fată de paisprezece ani, din ordinul lui Dragon

Fist. Și văzuse o mulțime de filme pornografice în Walled City.

Dar acum, era altfel. Era un spectacol privat, parfumat și rafinat.

— Vezi ? Pot face oamenii să acționeze așa cum vreau eu — îi șopti Dragon Fist la ureche.

Se întoarse cu spatele la femei și plecă, făcându-i semn lui Douglas să-l urmeze. Era o cameră masivă pe două nivele. În capătul încăperii trona un birou uriaș de mahon, și, în spatele lui, o fereastră dădea spre port. De-a lungul unui perete era un bar, sculptat din lemn lustruit de trandafir. Dragon Fist umplu două pahare cu whisky Dewar și-i dădu unul lui Douglas.

Era amuzat de uimirea nepotului său. Unde credea că trăiesc ? Într-o colibă, în Typhoon Shelter ?

Se trânti într-un fotoliu moale de piele, la birou și se întoarse cu fața spre port. Bărci pescărești cu coviltire zdrențuite, pluteau printre mici bărci cu motor, Walla-Walla și sampanas. În port, vase de marfă, uriașe crucișătoare P & O, pacheboturi Blue Funnel și Jardine Matheson și mici ambarcațiuni comerciale din Pacific, se înșirau peste tot. O navă de război nord-americană, suplă și cenușie era ancorată în Wanchai.

— Ce ai învățat despre societatea din Hung Mun, micuțule Sharkfin ?

— Am învățat că nu există alt mod de a trăi.

Dragon Fist continuă ca și când nu l-ar fi auzit.

— După cum știi, toate gradele din triadă au un cod numeric. Acum, tu ești un *Sze Kau*, un 49, un soldat infanterist. Dar promiți mult. Poate, într-o zi vei deveni un 426, un Stâlp Roșu, ca mine.

Fetele se îmbrăcaseră și se uitau din nou la televizor. Într-un fel, îl enervau. I-ar fi plăcut să strige la ele, să le poruncească, așa cum făcuse Dragon Fist.

— Vino cu mine — îi spuse Dragon Fist.

Îi arătă alt miracol. O baie și o toaletă cu o podea sclipitoare de marmură. Apa țâșnea doar dacă răsuceai un robinet și la toaletă se trăgea cu ușurință. Aici nu ieșea nici un păianjen din țevi.

Altă ușă dădea într-un dormitor destul de mare pentru cinci familii din Walled City. Patul era așternut cu cearșafuri roșii din mătase.

Apoi, Dragon Fist îl conduse pe Douglas pe balcon. Era târziu, după-amiază și soarele atârna deasupra dealurilor Kowloon ca un ban de aur. În curând, se va retrage în cețurile violete ale Chinei.

Aerul era curat, mult mai răcoros decât jos, în port. Aici era locul unde trăiau zeii, se gândi Douglas.

— Știi, Douglas, aici, sus, poți respira cu adevărat, fără să inspiri duhoarea altuia. Nu asta, îți dorești ?

— Aș face orice — murmură el.

Unchiul lui rânji.

— Știu.

Rămase tăcut un timp.

— Ia spune, ai trimis banii pe care-i câștigi la Swatow, ca un fiu recunoscător ?

Douglas nu știa ce să-i răspundă.

— Bineînțeles, că nu i-ai trimis. De ce s-o faci Sharkfin ? Dacă sunt prea proști și incapabili să se ajute singuri, de ce să te tragă în jos tot restul vieții ? Sunt simple superstiții. Vechile tradiții nu au nici o legătură cu Hong Kong-ul.

— Aș vrea să am și eu o casă ca asta.

— Poate că o să ai, într-o zi. Dacă ești credincios, o să te ajut.

— Lasă-mă să-ți dovedesc, că pot s-o fac. Lasă-mă să-l ucid pe Tiger Claw.

— N-ai putea să-l înfrângi într-o confruntare directă, Sharkfin. Este prea iute, poate mai iute și decât mine, și are picioare lungi. Va trebui să-ți folosești creierul.

— O să găsesc eu o cale.

Dragon Fist arătă spre golf. Un avion cu reacție se lăsă asupra Orașului Îngrădit. Luminile sale de navigație verzi și roșii clipeau pe fundalul negru al dealurilor.

— Vezi, avionul acela trece acum peste Hak Nam. Acesta este premiul și regatul tău, Douglas. Dacă-l ucizi pe Tiger Claw.

40

Tiger Claw era tânăr. Nu avea mai mult de douăzeci și unu de ani. Se născuse în Walled City și începuse să muncească într-o fabrică de flori de plastic de când avea nouă ani. Tatăl lui era sclavul opiului și cele două surori mai mari ale lui Tiger fuseseră vândute la bordel. La șaisprezece ani se săturase deja să lucreze într-o cameră înghesuită și fierbinte ca un cuptor pentru câțiva cenți pe zi. La fel ca mulți alții, hotărâse că triadele erau singura soluție de a scăpa de sărăcie. Visa să devină luptător al triadei și, cu puțin noroc, poate chiar un Stâlp Roșu.

Începu să facă mici comisioane pentru 14 K, deveni supraveghetor într-o tavernă de opiu și apoi se oferi să se ocupe de *pin-nun* — afaceri ilegale. Se apucă să vândă pachete cu heroină nr. 3 în Temple Street. Activitățile lui îl puseră în legătură cu alți tineri din triadă și învăță în curând să se bată. Tiger Claw era înzestrat cu reflexe extraordinar de rapide și cu o coordonare perfectă.

Poseda de asemenea o mare atracție față de tot ce era rău. Copilăria lui în mahalalele întunecate ale Hak Nam-ului îl despuiase de conștiință și-i trezise instincte animalice. Supraviețuirea și locul lui în ierarhia triadei erau singurele priorități pe care le cunoștea. Înfășurarea sârmei ghimpate în jurul degetelor era una din multiplele sale invenții, iar talentul său de luptător, îl scoase repede în evidență. Fu inițiat ca 49 — simplu soldat, iar în cele din urmă, fu promovat ca Stâlp Roșu ; era expert în arme și arte marțiale, tăietor de degete și general pentru soldații săi.

Dar Tiger Claw avea totuși o slăbiciune. La fel ca mulți membri ai triadei, se droga cu heroină. Din această cauză și nu de frica răzbunării plecase din Hak Nam după încăierarea din Strada Jumătate de Câine. Făcuse un tratament de dezintoxicare, într-o misiune creștină, condusă de o călugăriță carmelită. În cele din urmă, însă, ucisese capelanul misiunii, într-o noapte, fiindcă fusese acuzat că furase ceasul unuia din pacienți.

Tiger Claw pusese capăt discuției, tăind capul bărbatului cu un cuțit de bucătărie.

Odată întors la Hak Nam, Tiger Claw îl detronase cu un satâr pe cel care-i luase locul în 14 K. Îi ciopârțise mușchii spatelui și gâtului. Omul va trăi, dar nu va mai putea să-și folosească niciodată brațele. Tiger Claw îl condamnase la o viață de infirm cocoșat, arătând tuturor ce pățeau cei care încercau să-i uzurpe autoritatea.

Și fusese dezgustat să afle că fusese acuzat, că fugise din Walled City din cauza atacului asupra lui Dragon Fist. Singurul mod de a-și spăla reputația era să-i înfrunte din nou pe Fei Lung, pătrunzând pe teritoriul lor.

Acum, le poruncise soldaților săi să se aventureze în teritoriul Fei Lung și să ceară proprietarilor de dughene, de opiu și bordeluri să-i plătească pentru a le asigura protecția.

Provocarea fusese aruncată. Dragon Fist va trebui să răspundă.

Umbra avionului BOAC Constellation trecu prin fața ferestrelor, astupând ultimele cuvinte ale lui Douglas. Când termină ce avea de spus, Dragon Fist își dădu capul pe spate și râse.

— S-ar putea să meargă !

— Va merge — spuse Douglas.

Un alt membru al triadei se încruntă.

— De unde știi, că va fi unde spui ?

— De la spionii noștri — răspunse Dragon Fist în locul nepotului său. Știm în fiecare clipă unde se află, așa cum știe și el unde sunt eu.

— Ar fi mai ușor să-l atacăm când se întoarce la Kowloon.

— Și putem fi prinși la fel de ușor. Iar acest spectacol trebuie văzut de cei din Hak Nam.

— Până mâine noapte, Tiger Claw va fi mort — îi promise Douglas.

Dragon Fist râse și încuviință din cap.

— Vom vedea, Shakfin, vom vedea !

Existau niște ființe cunoscute sub numele de Femeile Murdare ale Nopții. Puteau fi văzute în fiecare dimineață în Walled City, târând gălețile pline cu excremente pe alei, în coșuri mari de trestie cu fularele înfășurate la nas, cu capetele plecate, strigând să-i avertizeze pe ceilalți, în timp ce își târau poverile. Erau bătrâne, cu piele maronie, cu fețe zbârcite și unghii pline de mizerie, babornițe considerate niște leproase chiar și de prostituate și drogați.

Astăzi erau în număr de șase, atacând treptele de piatră ale clădirii în șir indian, târându-și poverile puturoase până pe acoperișul care dădea în strada cerșetorilor. Era un drum lung și greu, și trebuiau să se oprească de câteva ori ca să-și tragă sufletul, dar nu se dădeau bătute.

Azi aveau de îndeplinit o sarcină specială și intenționau să se achite așa cum trebuie de obligație. Doar fuseseră bine plătite.

Clănțănitul mașinăriei răsuna pe alee din făbricuța formată dintr-o singură cameră, unde bărbați asudați, în veste albe, făceau chiftele, care vor fi vândute de negustorii stradali din Hak Nam. În magazinul alăturat, vreo douăsprezece femei munceau într-o încăpere fără ferestre, aplecate peste bănci de lemn, transformând cămăși în bobine de bumbac la lumina gălbuie a unui singur bec. Prin mijlocul aleii se scurgea un fir de apă murdară. De partea cealaltă a șanțului pârâul forma o băltoacă cenușie, grețoasă, amestecându-se cu mizeria aruncată de sus și cu apa care se prelingea pe ziduri.

Douglas strâmbă din nas dezgustat. De când fusese în Midlevels, asemenea priveliști și mirosuri îi repugnau. Înainte le accepta, ca făcând parte din viața lui.

Era însoțit de încă patru bărbați, Half Ear[1], Louie, Freddy Yang, Fishball Tak și Jimmy Wong. Erau toți încordați și foarte atenți. Trei din ei aveau satâre, care era arma preferată a luptătorilor triadei. Douglas și Freddy Young aveau de asemenea lanțuri ascuțite de

[1] Jumătate de ureche (eng.) (n.t.)

bicicletă. Freddy și-l înfășurase în jurul pumnului stâng.

Un om apăru pe Strada Cerșetorilor și se apropie de ei. Purta un tricou roșu. Când trecu de ei, se opri pentru o clipă și își duse pumnul drept la piept.

Era semnalul lor. Tiger Claw se afla acolo.

Douglas îi conduse pe alee și fugiră după colț, în strada Cerșetorilor.

Tiger Claw luă banii de la *pang jue* și-i îndesă în buzunare. Purta o geacă neagră de piele și ochelari negri de soare, la fel ca-n ziua atacului din Strada Jumătate de Câine. Îl văzu pe Douglas și rânji.

— Dacă Fei Lung își trimit infirmii să lupte, înseamnă că sunt foarte disperați.

— Nici nu este nevoie decât de infirmi ca să se lupte cu femei bătrâne ca tine.

Lui Tiger Claw îi pieri zâmbetul, atins de insultă. Soldații săi își scoaseră satârele și lanțurile din blugi și jachete.

Erau șase. Cu unul mai mult ca ei, se gândi Douglas. Apoi, se uită la întunecimea de deasupra și strigă.

— Fă să vină ploaia cea parfumată !

Trecură doar câteva secunde. Tiger Claw fu uimit pe moment, apoi văzu că soldații săi erau plini de excrementele vărsate de femei. Loveau pământul cu forța unui muson. Tiger Claw și oamenii săi strigau uluiți.

Bătălia dură mai puțin de un minut. Douglas se repezi înainte, împreună cu ceilalți camarazi din triadă. Dușmanii lor erau plini de mizerie, clătinându-se revoltați și dezgustați. Dar Douglas și camarazii săi profitară, să-i lovească luându-i prin surprindere. Satârele fâlfâiau în aer, se auziră câteva urlete și țâșni sângele din răni.

Douglas se repezi direct la Tiger Claw.

Spre deosebire de soldații săi mai puțin experimentați, Stâlpul Roșu al 14 K nu fusese derutat de incidentul neașteptat. Își concentrase atenția asupra inamicului și își luase repede o poziție de luptă, cu un cuțit lung în mâna dreaptă. Douglas se mișcă rapid, învârtindu-și satârul și forțându-l pe adversar să se dea înapoi. Dar Tiger Claw era un luptător prea versat ca să fie încolțit.

Douglas observă că bătălia era pe sfârșite. Trupurile se împrăștiaseră pe alee, degajând un miros oribil de fecale amestecate cu sânge. Își dădu seama, cu satisfacție că, în mai puțin de un minut, doborâseră șase din cei mai buni luptători ai lui Tiger Claw. Dar acum, alți 14 K se năpusteau din celălalt capăt al aleii, să se alăture încăierării. Strigă luptătorilor săi, să se retragă.

În momentul acela, Tiger Claw îl atinse cu lama satârului, sfâșiindu-i geaca și rănindu-i brațul. Douglas își învârti arma, forțându-l pe Tiger Claw să se retragă, iar apoi, se întoarse și o luă la fugă pe alee. Tiger Claw fu surprins de retragerea bruscă a lui Douglas dar, conform tradiției luptelor între triade din Orașul Îngrădit, încăierarea se încheiase.

Dar apoi, Douglas se opri în colțul Străzii Jumătate de Câine și-i strigă :

— Ma Shen-fu, rahatul meu este pe capul tău !

Tiger Claw se repezi după el, clocotind de furie.

Douglas dispăru pe stradă. Camarazii săi *sze Kau* dispăruseră deja în labirintul de alei întunecate de pe teritoriul lor. Douglas pătrunse într-un tunel de beton. Se aruncă în mâini și genunchi, se târî câțiva metri, apoi se ridică în picioare și își continuă drumul, șchiopătând.

Când se uită în jur, văzu că Tiger Claw se apropiase. Douglas beteag de piciorul stâng nu avea nici o șansă. Își aminti ce-i spusese unchiul său.

Este prea rapid, poate mai rapid chiar și decât mine și are picioare bune. Va trebui să-ți folosești creierul.

Tiger Claw fugea cât putea de tare prin tunel. Douglas se întoarse să-l înfrunte.

Deodată, Tiger Claw căzu pe spate, ca și când l-ar fi pocnit o mână invizibilă în gât. Sârma de pian întinsă de-a curmezișul tunelului îl lovise în coama nasului.

Zăcea pe spate, uluit, cu mâinile și picioarele desfăcute. O linie roșie îi apăruse pe față, la nivelul ochilor și sângele începu să-l orbească. Cuțitul îi scăpase din mână și zăcea în mizerie, la câțiva metri depărtare.

Douglas stătea peste el, rânjind. Îl văzu pe Tiger Claw dând din mâini și din picioare, în timp ce încerca să-și revină.

Nu ezită nici o clipă. Înfipse satârul în stomacul lui Tiger Claw. Omul gemu în agonie, agitându-și picioarele în aer. Se întoarse pe-o parte, ținându-se cu mâinile de burtă, în timp ce i se revărsau intestinele în murdărie.

Douglas se dădu înapoi, și-l privi pe Tiger Claw care se zbătea în ghearele morții. Dar, nu era timp de pierdut. Se mișcă din nou, ciopârțindu-i gâtul o dată, de două ori, de trei ori. Acestuia îi țâșni sângele din artera carotidă, pătându-i cămașa albă.

Își ridică privirile. Doi din *Sze Kau* lui Tiger Claw îl urmaseră până la capătul tunelului. Douglas își șterse sângele lui Tiger Claw de pe față, cu mâna, și o ridică să le arate.

Apoi le întoarse spatele și se îndepărtă.

Era cea mai dulce victorie a sa. Peste câteva ore, vor afla toți cei din Walled City. Poate că locul acesta era un iad, dar el era stăpânul lui.

41

Laos, martie 1964

Packard-ul era tras la marginea drumului, cu capota ridicată. Jonathan Dale încetini jeep-ul să se uite mai atent. Văzu o tânără femeie stând la umbra unui pom, la câțiva metri de mașină, cu un copilaș în poală.

Se înserase. Câmpurile de orez căpătaseră culoarea platinei, în soarele care apunea. Dintr-o colibă apropiată, un răpăit de tobă chema călugări la rugăciune. Soarele sclipea pe turnul auriu al mănăstirii.

Ei bine, nu putea să-și vadă pur și simplu de drum. Opri jeep-ul și coborî.

Noelle se încheie la bluză și se ridică. Americanul cel mare observase ce făcea și își feri privirile, stânjenit. Era înalt, suplu, în jur de treizeci de ani, cu păr

blond și ochi albaștri ca floarea de porumb. Avea pielea bronzată, așa că trebuia să fie de ceva timp la tropice.

Lucien era obosit și atârna de umărul ei, plângând.

— Vă pot ajuta cu ceva, doamnă ? o întrebă americanul în engleză.

— Nu știu — zise ea, studiindu-l candidă.

El arătă spre Packard, derutat de atitudinea ei.

— Mă gândeam că ați rămas în pană.

Nu prea îi plăcea pe americanii din Laos și nu știa dacă pe acesta o să-l aprecieze mai mult. Dar nu era strident. Avea o voce plină, plăcută și o față inteligentă.

Îl sprijini pe Lucien de șold.

— Mașina mea ? S-a defectat.

— Dar nu puteți rămâne aici.

— Într-adevăr — zise ea. Dar Lucien este supărat. Așa că trebuie să mă ocup de el, mai întâi. Încă mai suge la sân.

Spre uimirea ei, americanul se înroși la față.

— Acum, după ce l-am hrănit, voi aștepta un taxi. Iar rabla asta o las în seama soțului meu.

— Pot să vă duc până în oraș.

— Vă mulțumesc.

Ezită și apoi arătă spre Packard.

— Vreți să mă uit puțin ?

— Vă pricepeți la motoare ?

— Puțin.

Ea ridică din umeri.

Americanul se uită sub capotă și atinse din greșeală radiatorul.

— Rahat ! Scuzați-mă doamnă.

— Nu sunt ofensată, domnule — zise ea.

De fapt, era nedumerită. Bărbatul se purta ca un școlar timid, deși era cât un munte.

— S-a rupt cureaua de la alternator — zise el.

— Este grav ?

— Mă rog, nu este foarte important.

Își dădu seama că se uită la picioarele ei. Se simți încântată și alarmată în același timp.

— Vă plac picioarele mele, domnule ?

Nu îndrăznea s-o privească.

— Nu, adică da. Sunt grozave.

— Sunt căsătorită, domnule.

Stânjeneala acestui bărbat chipeș, i se părea încântătoare. Nu prea era obișnuită cu asemenea atitudine, mai ales în Asia.

— Purtați ciorapi ?

Întrebarea o luă prin surprindere. Poate era un obsedat. O apucă frica și-l strânse mai tare în brațe pe Lucien. Băiatul îi sesiză agitația și începu să plângă. Erau la patru kilometri de oraș. Ce ar trebui să fac, să mă dezbrac, sau să-l iau la bătaie ? Prin apropiere câțiva copii încercau să doboare nuci de cocos cu praștia, iar două sătence se întorceau de la piață purtând pe umeri cobilițe de care atârnau coșuri cu dovleci și cartofi dulci. Ar fi putut să strige după ele. Dar oare ar sări s-o ajute împotriva acestui american uriaș ?

El continuă s-o fixeze.

— Vreau să spun că aș putea să vă repar alternatorul dacă ați purta ciorapi. Nylon-ul este foarte rezistent. L-aș înfășura în jurul pompei. Un fel de improvizație, până ajungeți acasă !

Râse, ușurată, iar bărbatul începu să se liniștească.

Lucien continuă să plângă. Îl puse în brațele americanului.

— Ține-l, te rog.

Copilul se liniști ca prin minune. Nici măcar tatăl lui, nu reușea asta.

— Ce talent — zise ea și își ridică fusta.

Bărbatul nu-și dezlipise privirile de la ea.

— Îmi pare rău, doamnă — spuse el și se întoarse cu spatele.

Își scoase un ciorap și i-l dădu. Apoi îl luă pe Lucien, iar americanul se duse la Packard și se aplecă asupra motorului.

Îl urmări cum lucrează. Purta o cămașă urâtă mășlinie și pantaloni kaki. Avea mușchi puternici la brațe și un trup solid. Nu prea se potrivea însă cu fața lui bonomă.

— Ești soldat ? — îl întrebă ea.

— Nu, doamnă. Sunt atașat pe lângă Ambasada SUA, în calitate de consilier în probleme de agricultură.

— Ah, deci ești spion.

Tresări și fu cât pe ce să se pocnească cu capul de capotă. Părea șocat.

— La dracu, nu. Cine v-a spus asta ?

Ea râse.

— De când ești în Vientiane, domnule ?

— De două săptămâni.

— Atunci îți dau un sfat. Dacă nu vrei ca oamenii să te creadă spion, spune-le că ești ziarist.

Avea o figură uluită. Termină de potrivit ciorapul. Era mânjit de unsoare pe mâini și se șterse de pantaloni.

Trebuie să completez lichidul din radiator. Am niște apă în portbagajul jeep-ului.

Se întoarse cu o canistră mare, de plastic.

— Vă întoarceți la Vientiane, doamnă ?

— Da, am fost la Tha Dena. Acolo este o piață. Am vrut să cumpăr niște urs.

— Poftim ?

— Lucien tușește. Hârâie în fiecare noapte ca o focă. Am încercat toate medicamentele prescrise de doctor. Apoi, una din servitoare mi-a spus că poate să prepare un leac, dar are nevoie de un ulei special, extras din grăsime de urs.

— Cred că dacă aș fi în locul lui Lucien, aș continua să tușesc.

Termină de umplut radiatorul și se dădu la o parte.

— Acum va fi O.K.

— Îți mulțumesc, domnule. Ai fost foarte amabil.

— Este O.K. — mormăi el.

Îl puse pe Lucien în mașină și se urcă la volan. Porni motorul.

— Nici măcar nu știu, cum te cheamă.

Bărbatul închise capota.

— Dale. Jonathan Dale.

— Îți mulțumesc, domnule Dale.

Se întinse să dea mâna cu el. Avea o palmă uriașă, de două ori cât a ei.

— Cu plăcere, doamnă.

Îi zâmbi încântător. O să-și amintească de el. Puternic, politicos, bun cu copiii. Ce descoperire interesantă.

Poate că americanii aveau totuși o șansă.

42

Baptiste o privea pe Noelle de pe verandă. Stătea în grădină, cu o carte legată în piele în mână, în timp ce Lucien se juca la picioarele ei, printre mangrovele căzute. Părea liniștită, iar sânii îi erau accentuați de decolteul în formă de V al rochiei sale de bumbac. Își învârtea o buclă pe obraz. Adorabilă, inocentă. Acum tânjea după ea la fel ca atunci, înainte s-o atragă în patul lui. Se săturase de prostituate și relații cu neveste plictisite de diplomați francezi și americani. Deodată, cea mai exotică și intangibilă ființă dn Ventiane, era soția sa.

Un gândac mare, cu aripi verzi, metalice, urcă încet pe stâlpul alb al verandei. Baptiste se dădu inapoi și-l zdrobi cu pumnul.

Mâncară în liniște : orez, șarpe de mare, *laap* — legume pisate cu sos de tei, usturoi, ceapă verde, chili și mango proaspăt. Pe mijlocul mesei era o cană cu suc de lămâie.

Lucien mâncă niște mango, dar și-l întinse mai mult pe obrajii roșii. Pe urmă începu să plângă. Noelle îl luă în brațe să-l dădăcească.

— Nu știe să mănânce — zise Baptiste. Și tu îl încurajezi.

Noelle nu-l bagă în seamă. El își aprinse o țigară și bătu enervat în maginea mesei, în timp ce soția lui încerca să-l liniștească pe Lucien.

— Îl sufoci cu fumul — zise ea.

— Sunt la mine acasă și fac ce vreau.

Își mușcă buza și își concentră atenția asupra fiului ei.

— Trebuie să repari mașina — zise ea.

— De ce ? Ce s-a întâmplat ?

— S-a rupt cureaua de la alternator.

Fu cât pe ce să pufnească în râs.

— Cureaua de la alternator. N-ai recunoaște o curea de alternator, nici dacă s-ar târî din mașină și te-ar mușca de fund.

— Nu fi mojic, Baptiste. Faptul că sunt femeie nu înseamnă că sunt nefolositoare.

Ridică din umeri.

— O să mă uit.

— Papa a venit aici de dimineață. Spune că o să dea o mare petrecere săptămâna viitoare.

— Este vreo ocazie deosebită ?

— Este ziua lui de naștere. Împlinește șaizeci de ani.

— Doar atât, are bărtânul țap ?

— Va trebui să mergem.

— N-aș rata ocazia, pentru nimic în lume.

Își mișcă piciorul. Îl durea tot trupul. În sezonul rece era aproape de nesuportat. Simțea că-l cuprinde din nou o criză de nervi. Se repetau din ce în ce mai des. Poate astă seară se va duce la The Green Latrine, la Suck sau Soda să-și ia o prostituată și să încerce să alunge deprimarea care pusese stăpânire pe el. Sau poate, că o să se îmbete și o să se urce la volanul Packard-ului, conducând orbește pe strada principală, cu Gilbert Pepe și Marius Nicoli, strigând la oameni, așa cum făcuse când împlinise treizeci de ani.

Dar perspectiva unei femei sau a unei sticle de coniac nu-l atrăgea.

În noaptea aceea, Baptiste se sui în pat, alături de soția sa. Făcu dragoste neobișnuit de brutal, aproape cu disperare, dar ea nu-i răspunse. Făcea dragoste cu o fantomă.

Fără pasiunea ei, fie că era dragoste sau ură, nu avea nimic. Ea definise limitele caracterului său și își dădea seama că, într-un fel, avea nevoie de ea.

43

Bonaventure stătea pe verandă, cu un grup format din generalul Rattakone și Phoni Nosovan, cei mai puternici oameni din Laos. Mă rog, la distanță de mine, se gândi Gates cu satisfacție. Conversau în franceză și își zâmbeau. Dar asta putea însemna orice în Laos. Puteau foarte bine să-și spună o glumă, sau să se amenințe că se ucid unii pe alții. Le admira foarte mult această abilitate de a păstra aparențele, deși știa că este doar o modalitate de a-și arăta bunele maniere.

— La mulți ani, Rocco — zise Gates.

Bonaventure se întoarse și se lumină la față.

— Gerry.

Se scuză față de ceilalți și se întoarse spre el.

— Arăți bine, Rocky. Câți ani împlinești azi ? Cincizeci și cinci ?

Bonaventure râse.

— Nu, șaizeci. Dar știai foarte bine. Încerci doar să flatezi un bătrân.

— Te ții bine.

— Când ți se albește părul, nu mai contează câți ani ai.

Îl luă pe Gates de umeri și-l duse într-un colț.

— Deci, cum a fost în Saigon, *mon vieux ?*

— Interesant. Vrei să discutăm acum ?

— De ce nu ?

Era o după-amiază fierbinte, dar pe verandă era destul de răcoare. Gates simți mirosul de mucegai al uniformelor și fructelor putrede din grădină. Din grupul americanilor de la Ambasadă se auzi un hohot de râs. Câțiva laoțieni îi priviră dezaprobatori.

Gates continuă cu același glas monoton.

— Acum, după ce Diem a plecat, vietnamezii se gândesc să pună capăt restricțiilor sale puritane asupra comerțului prin intermediul portului Saigon.

Bonaventure încuviință din cap. Diem fusese ucis într-o sângeroasă lovitură de stat, cu un an înainte. Războiul se intensificase, în ciuda strădaniilor americanilor — sau poate tocmai din cauza lor — și vietna-

mezii aveau nevoie de bani. Așa că, în loc să culeagă firimiturile de la Chiu Chao care aveau taverne de opiu în Cholon, urmau să încurajeze extinderea afacerii, permițând exportul prin portul Saigon.

— M-am întâlnit cu Tran Van Li. Spunea că poate ați vrea să discutați despre asta. Consideră că Saigon-ul ți-ar putea oferi condiții mai bune decât Bangkok-ul. Poate ți-ar plăcea să exporți marfa.

— Poate — zise Bonaventure.

— I-am promis că o să discut cu tine.

Apreciez gestul — zise Bonaventure impasibil. Poate ai fi atât de drăguț, să faci încă o favoare vechiului tău prieten.

— Spune.

— Este vorba de porcul de Rattakone.

Zicând aceasta zâmbi și ridică paharul spre comandantul Forțelor Armate Laoțiene, care stătea de partea cealaltă a verandei. Acesta îi răspunse la fel de amabil.

— N-am încredere în el, decât atâta timp cât pot să-l împing cu piciorul. Și, ținând cont de greutatea lui și guta mea, distanța nu este prea mare.

— Care-i problema, Rocky ?

— Cred că intenționează să-mi preia afacerea.

— Oare are atâta bunăvoință s-o facă ?

— În Asia de sud-est nu există bunăvoință în privința eticii sau moralei — zise Bonaventure, prefăcându-se că nu înțelesese gluma. Poate că mă înșel, dar am impresia, că vrea să se folosească de avioanele armatei în acest scop.

Gates ridică din umeri. Nu era problema lui.

— Aș vrea să discut cu tine confidențial despre posibilitatea de a închiria avioanele voastre în caz că poziția noastră în Laos ar fi amenințată.

Gates ridică din sprâncene.

— Sigur, Rocky. Nu strică să vorbim. Dar nu aici. Treci mâine pe la ambasadă. Aș vrea să-ți prezint pe cineva.

Bonaventure avea dreptate, bineînțeles. Gates aflase deja de la propriile sale surse că Rattakone voia să pună mâna pe întreaga recoltă de opiu. Nu trebuia decât să

retragă *les requisition militaires* și va fi imposibil să transporte grâul cu avionul.

Dar Key știa de asemenea că stătea pe un butoi de pulbere : *posibilitatea de a închiria avioanele SUA pentru transportul opiului.* Avioanele americane cărau deja opiul KMT din statele Shan și Nordul Thailandei ca să plătească pentru armament. Dacă Rattakone îi arunca pe corsicani din Laos, ar putea să câștige niște bani în plus pentru eforturile militare ale Companiei. Opiul trebuia să vină, ca să-i facă fericiți pe *meo*, să le permită să evolueze ca o forță funcțională. Altfel cum or să plătească pentru M 16 ?

Și, la urma urmei, ce conta cine efectua transportul. Cel puțin așa vedea el lucrurile. Cineva trebuia să-și murdărească mâinile pentru America. Iar idioții aceia din Congres cu mâinile lor sensibile n-or s-o facă, oricum.

Un loc ciudat pentru a regiza cel de-al Treilea Război Mondial, se gândi Dale în timp ce-i privea pe cei adunați pe verandă. Un regat comic de operă. Laoțienii îi spuneau *Lan Xan*, Țara Milioanelor de Elefanți. Cei mai mulți dintre americani n-ar fi în stare să o găsească pe hartă. Era ultimul loc unde SUA și Rusia s-ar fi așteptat să se înfrunte. Dar iată că bătălia se va da aici, printre *paddis-urile* de orez, templele cu acoperișuri în formă de șarpe și colibele din bambus și stuf.

Dale nu se afla de nici două săptămâni în Laos și era încă uimit de politica încâlcită a țării. Înalta societate laoțiană era un amestec exotic. În timp ce se uita prin cameră, văzu generali laoțieni, gangsteri corsicani, diplomați britanici și ingineri suedezi, precum și alții, ca el, americani în civil, luați de la diverse arme pentru operațiuni speciale. Stăteau împreună pe verandă, ținând în mână cupe cu șampanie franțuzească, de import, în timp ce laoțiene drăguțe, în *pao sin*, strălucitoare, de mătase, aduceau delicatese, cum ar fi creveți și pate adus special de la Bangkok pentru vestici, în avioanele lui Bonaventure. Laoțienii de viță nobilă se

delectau în schimb cu sânge de porc, aripi de liliac și vrabie prăjită.

Îl zări pe Gerry Gates îndreptându-se spre el. Gates era superiorul direct al lui Dale, cam cu zece ani mai mare ca el. La Saigon i se spusese că avea multă experiență în problemele Asiei de sud-est. Era un soldat bun. Avea ochi ageri, pătrunzători, care apreciau omul dintr-o privire.

Lângă el era un bărbat masiv, cu păr grizonat, într-un costum alb, tropical, gazda lor. Dale îl cunoștea numai după reputație un corsican bogat, *un vrai monsieur*, unul dintre cei mai mari gangsteri. Un traficant de opiu.

Jack — spunea Gates — aș vrea să-ți prezint pe cineva. Acesta este Rocco Bonaventure, unul din cetățenii de vază ai orașului Vientiane. Rocky, el este Jack Dale. Ți-am povestit de el. O să mă ajute să instruiesc localnicii în agricultură.

Râseră amândoi.

Cineva îl strigă pe Gates din partea cealaltă a camerei.

— Mâine — zise el misterios, în direcția lui Bonaventure și se îndepărtă zâmbind.

Bonaventure se întoarse spre Dale.

— Deci, cum îți place Laos-ul, domnule Dale ?

— N-am prea văzut mare lucru — răspunse el prudent.

— Ai venit din America ?

— Am stat un timp în Manila și Saigon.

— Eu unul sunt de multă vreme în Indochina. De aproape douăzeci de ani. Cred că ai observat, fără îndoială, că lucrurile sunt puțin diferite aici. *L'argent sous la table* [1] nu este un delict aici, ci doar o modalitate de a face afaceri. Este o țară budistă, dar filosofia este diferită, înțelegi ?

Dale avea impresia că i se ținea o lecție. De aceea, hotărî că era momentul să schimbe subiectul.

— Cum mai merge compania aeriană ? — zise el.

---

[1] Banii sub masă (fr.) (n.t.)

— Nu sunt atât de bine dezvoltat ca rivalii americani, dar supraviețuiesc.

Dale știa că se referea la CAT — Transport Civil Aerian — sau Air America, așa cum îi spuneau localnicii. Aveau o flotă formată din Dakotas, Cessnas, Helios și Pipers la Wattay. Toți de la ambasadă credeau că această companie CAT aparținea CIA.

— În Laos, aviația se afla la început — spunea Bonaventure. Fără avioane n-ai cum să te deplasezi, mai ales în perioada musonului. Nu sunt decât două jeep-uri în tot nordul Laos-ului și anul trecut s-au ciocnit frontal, bum ! Îți vine să crezi ?

Bonaventure se arătă foarte amuzat și izbucni în râs.

— Transportăm orez, ingineri, diplomați și laoțieni.

Își coborî vocea.

— Uneori, transportăm un orez mai dur.

— Un orez mai dur ?

— N-ai auzit încă această expresie ? Orez dur, domnule Dale, arme. Este greu să susții un război fără ele.

— Și cu opiul, cum este ?

Bonaventure clipi din ochi.

— Mai vrei șampanie ? — îl întrebă el și luă două pahare de pe tava ținută de o laoțiană micuță. Nici nu-ți imaginezi ce greu am procurat aceste câteva sticle de Veuve Clicquot.

Cineva puse alt disc la gramofonul din casă și ridică o mână.

— *Ecoute ! La vie en rose !* [1]. Acest cântec îmi amintește atât de mult de Paris.

A făcut-o special, se gândi Dale. Încearcă să te impresioneze. Îi place să se joace de-a puterea.

— O apreciezi pe Edith Piaf ?

— Are plămâni buni, dar noi discutăm despre opiu.

— Doar nu ai de gând să-mi faci morală, domnule Dale ? Mai ales că voi, americanii, profitați destul de pe urma acestui comerț.

— Faptul că ne uităm în altă parte, nu înseamnă că guvernul SUA este de acord.

---

[1] Ascultați ! Viața în roz. (fr.) (n.t.)

Bonaventure era încântat.

— Vă uitați în altă parte ? Fără voi nu s-ar face nici o afacere cu opiu în toată Indochina. N-am avea piste de pe care să decolăm în Laos și n-am avea cui să-l vindem în Saigon. Iar tu pretinzi că vă ascundeți fața în mâini și numărați până la zece.

— Este o chestiune de priorități.

— Bineînțeles — zise Bonaventure, sorbind din șampanie.

— Suntem angajați într-o bătălie între bine și rău aici, în Indochina, între libertatea și întunericul celui mai oprimat regim din lume. Trebuie să alegem între a lupta împotriva acestui rău și a opri micul trafic cu opiu. Și cred că alegerea este evidentă. Dar asta nu înseamnă că suntem de acord.

— N-am nevoie de aprobarea voastră, domnule Dale. Dar, dacă voi considerați că răul împotriva căruia luptați este atât de cumplit, de ce nu dezlănțuiți un război în toată regula, în loc să trimiteți consilieri agricoli ? Nu vă critic, bineînțeles. Nu ar fi în interesul meu să pierdeți.

— Nu putem desfășura un război pe scară largă în Laos. Este imposibil, din punct de vedere logistic.

— Atunci, dacă veți învăța să faceți compromisuri, trebuie să învățați să mă suportați și pe mine. Mi-a făcut plăcere că te-am cunoscut, domnule Dale. Sper ca șederea ta în Laos să fie încununată de succes.

Sperase s-o revadă. Și iat-o, de partea cealaltă a verandei, conversând cu un diplomat laoțian și un inginer american. Zâmbea, dar părea plictisită.

Arăta cu totul altfel față de ziua când o văzuse pe malul râului. Era în rochie de seară. Nu avea nici un copil atârnat de șold și, în loc de coadă de cal, părul îi atârna în bucle pe umeri. Era machiată, dată cu ruj, iar ochii lui, când se întoarseră în direcția ei; erau reci și albaștri, ca de safir. În ziua aceea, lângă râu păruse fierbinte, obosită. Acum, însă, semăna cu o prințesă.

I se accelerase pulsul. Era căsătorită, își reaminti el. N-ar trebui să te gândești la ea, în felul acesta.

Și acum îi zâmbea, vădit încântată. O văzu cum își ceru scuze de la ceilalți cu un farmec inegalabil și traversă veranda îndreptându-se spre el.

— Domnule Dale !

— Doamnă.

— Te rog să-mi spui Noelle. Când îmi spui doamnă, mă simt ca și când aș avea o sută de ani.

Îl cuprinse îngrijorarea. Auzise de ea, bineînțeles, de la Gates, de la toți.

— Noelle Crocé ? Ești fiica lui Rocco Bonaventure ?

— Îmi pare rău, te simți ofensat ?

— Bineînțeles că nu. Doar că... am auzit de dumneata.

— Sper că numai lucruri bune — zise ea pe un ton nervos. Deci, ce faci aici, domnule Dale ?

Își coborî vocea teatral.

— Reprezinți ambasada ?

— M-a adus Garry Gates.

— Nu-l cunosc. Cu ce se ocupă ? Stai, lasă-mă să ghicesc. Este consilier agricol, la fel ca tine.

— M-da. Este expert în orez tare.

Poftim ?

— Este o nouă invenție americană.

Îi simțea parfumul — trandafiri și săruri de baie și își dădea seama ce aproape stătea de el. Era femeie, așa că îți aduce numai necazuri, mai mult ca sigur. Iar faptul că era Noelle Crocé putea fi un adevărat dezastru.

— Cum merge mașina ? Ți-ai recuperat ciorapul ?

— Vrei să-l păstrezi ?

Îi zâmbea, urmărindu-l pe sub pleoape. Flirtează cu mine, își dădu el seama, încântat și îngrozit în același timp.

— Ce anume, ciorapul ?

— Poate îl vrei ca souvenir ?

— Nu cred că se cuvine.

Îi pulsa o venă la gât. Buzele îi sclipeau, unse cu șampanie.

— Bine că nu a explodat motorul. Poate m-ai fi dezbrăcat complet, să-l repari.

Încerca să nu-și imagineze ce-i sugerase. Simțea că se sufoca. Își reaminti că era soția altui bărbat și fiica lui Rocco Bonaventure. Un cockteil letal. Trebuia să scape de ea.

— Nu știu unde ai putea să găsești o curea de alternator pentru Packard în această țară — zise el.

Își mușcă buza uimită.

— Ce fel de... cum îi spune, curea de alternator... folosești la jeep-ul tău ?

— N-a trebuit s-o înlocuiesc încă.

— Atunci trebuie să fii atent, domnule Dale. Știi cum este. Nu găsești nici o fată prin apropiere, tocmai când ai nevoie.

Nu știa ce să-i răspundă.

Se uită peste umărul lui și i se mări ochii speriată.

— La dracu. Soțul meu îmi aruncă priviri furioase. Trebuie să-mi iau din nou o mutră plictisită. La revedere, domnule Dale.

— Doamnă... Noelle.

Se întoarse și-i zâmbi veselă. Și, înainte să-și dea seama ce face, îi spuse :

— Dacă totuși găsești ciorapul... Locuiesc în bungalow-ul de peste drum. Poate treci să mi-l aduci.

— Poți să-l pui la capul patului.

Se aplecă spre el și-i șopti.

— Poate că Moș Crăciun o să ți-l umple cu cadouri.

Se îndreptă prin mulțime spre unul din cei mai uluitori bărbați. Dale nu mai văzuse niciodată unul ca el. Era bronzat la față, cu trăsături ascuțite, galice și păr lung, negru, cre-i atârna peste guler. Un ochi era astupat de o bandă neagră. Îl făcea să pară și mai sinistru, un tâlhar în casa albă de mătase. Celălalt ochi îi fixa pe Dale și nu încăpea nici o îndoială că, în clipa aceea, Baptiste Crocé îi dorea moartea.

— Cine era ? o întrebă Baptiste.

Noelle încercă să pară indiferentă.

— S-a oprit să mă ajute alaltăieri, când s-a stricat mașina.

— Nu mi-ai spus până acum !

— Credeam că ți-am povestit — îi răspunse ea, prefăcându-se indiferentă. Ba da, ai uitat. Mi-ai spus că nu aș ști ce înseamnă o curea de alternator.

— Este american ?

Noelle ridică din umeri.

— Da. Un prieten de-al domnului Gates.

Îi întinse paharul gol, încercând să-i distragă atenția.

— Îmi aduci încă un pahar de șampanie, *chéri* ?

— Ai băut deja, prea mult.

— Nu-i nimic mai rău ca un bețiv reformat, nu-i așa, Baptiste ? O să-mi iau și singură.

Se îndepărtă. Cine n-o cunoștea nu și-ar fi dat seama că era deja puțin beată.

„Este o femeie remarcabilă", se gândi Baptiste.

„Și o târfă mincinoasă".

44

Un grup de piloți de la Air America stăteau la bar. Unul din ei găsise un fel de ghid de conversație englez-laoțian și discutau între ei, spre bucuria prostituatelor, care ascultau. Nu erau învățați cu tonurile și subtilitățile fonetice ale limbii, așa că rezultatele erau deplorabile. Dar piloții și gazdele lor erau foarte încântați de dialog. Probabil, din alte motive, se gândi Baptiste.

— *Sa bai dii* — zise unul din americani. *Sa bai dii baw ?*

Salut. Ce mai faci ?

— *Khawy sa bai dii. Jao seu nyang ?* — îi răspunse partenera sa.

— Bine, cum te cheamă ?

„Khawy seu Chuck. Kao paak phaa — saalao dai baw. Khawy bao dai.

— Sunt Chuk ! Vorbești laoțiana ? Eu, nu.

Rocco era în toane proaste, cu un pahar și o sticlă de pastis pe masă, în fața lui. O prostituată stătea în brațele lui șoptindu-i vorbe dulci. Îi luă mâna și i-o puse pe sexul ei, dar el și-o trase iritat.

Când îl văzu pe Baptiste o împinse pe podea. Femeia se ridică și se îndepărtă.

Baptiste se așeză lângă el. Își turnă un pahar de pastis și își aprinse o Gitanes.

— Ce este ? — îl întrebă el.

— Ai auzit veștile ?

Clătină din cap.

— Comuniștii. Au masacrat un întreg sat meo în provincia Sam Nena.

Baptiste se înspăimântă, fără să vrea. Sigur, puțin îi pasă de meo. Dar, până nu demult, războiul fusese o afacere liniștită, previzibilă ca și musonul. Pathet Lao deținea Câmpia Yars în timpul sezonului uscat, iar regaliștii o recuceream când venea musonul. Se transformase într-un adevărat ritual.

În bătălie, laoțienii aveau idealuri înalte și pretindeau același lucru de la dușmanii lor. Uneori, forțele guvernamentale transmiteau un mesaj celor din Pathet Lao, anunțându-i că vor ataca un anumit sat și comuniștii se retrăgeau. Peste câteva zile, comuniștii anunțau că se pregăteau de contraatac și de data aceasta armata laoțiană se retrăgea. Din când în când, erau omorâți câțiva soldați, dar mai mult accidental, din exces de zel.

Dar acum, conflictul luase o întorsătură sinistră. Măcelărirea satului de meo arăta că Pathet Lao urmăreau alte scopuri. Devenise, din multe puncte de vedere, un război adevărat.

— Trebuia să se întâmple până la urmă — zise Crocé.

— Ar trebui să ne facem planuri de viitor.

— Americanii nu vor permite comuniștilor să ia puterea în Laos.

— Americanii vor lupta atâta timp cât le convine și nu-i costă prea mult. Indochina nu este decât o tablă de șah pentru ei.

— Ai grijă să nu te audă Dale și prietenii lui că vorbești așa. Ei cred că luptă pentru libertate.

— Nu există asemenea noțiune. Îi interesează de fapt, puterea.

Baptiste zâmbi. Bonaventure devenea, pe zi ce trece, din ce în ce mai irascibil. Bătrânețea era de vină, probabil. Bătrânețea și tropicele. Nu se împăcau prea bine.

Piloții americani se isterizaseră aproape, conversând în laoțiană. Prostituatele se stăpâniseră destul ca să-i ajute la intonație.

— Thao dai ? — întrebă unul din piloți.

— Cât ?

— *Laa — Khaa jet phan kip* — zise camaradul său, clipind din pleoape și ridicându-și vocea cu o octavă în timp ce încerca să imite o prostituată.

— Costă 7000 Kip.

— *Nii nyai maen law. Phaa — saa lao oen an-naii Waa nyang ?*

— Este mult, nu-i așa ? Cum se spune în laoțiană ?

Camaradul lui clătină din cap.

— *Khawy Kin muu baw dai ?*

Nu pot să mănânc carne de porc.

Unul din piloți râdea atât de tare, încât căzu de pe scaun.

Idioți.

Bonaventure se întoarse spre Baptiste.

— Cum mai merg lucrurile, acasă ?

— Mai bine.

— Nu pari prea convins.

— Este din cauza copilului. Știi doar.

Era o minciună. În ultimii doi ani trăiseră un fel de armistițiu, fragil și încordat. Încercase de multe ori, fără succes, să treacă prăpastia care-i separa. Toanele lui Noelle variau între perioade lungi de liniște posomorâtă și accese fulgerătoare de furie veninoasă.

— Îți imaginezi probabil că sunt orb — zise Bonaventure.

Baptiste se uită posac în pahar.

— Ce-ai de gând să faci ?

— Nu știu.

— Trebuie să te străduiești mai mult. Stai acasă. Ocupă-te de ea așa cum trebuie.

— Știa cine sunt, când s-a măritat cu mine.

Bonaventure se aplecă spre el și-i puse o mână pe braț.

— Baptiste, eu te plac. Și te-ai descurcat bine în afaceri. Ai talent, știai asta? Dar trebuie să înveți și ceva tactică. Este bine să fii pasionat și spontan când ești tânăr. Doar la bătrânețe, aceste caracteristici se transformă în slăbiciuni.

Baptiste își trase brațul și suflă fumul spre tavă. Nu-i plăcea să i se țină discursuri.

— Noelle este fiica mea — continuă Bonaventure, pe un ton serios. Îmbătrânesc și de Indochina se alege praful. Poate o să mă retrag.

— Ce vrei de fapt, de la mine?

— Vreau să-ți spun că am început să-mi pierd răbdarea. Dacă nu ești în stare să pui lucrurile la punct între voi, atunci o s-o fac eu.

— N-are nici o legătură cu tine.

— Ba are. Este unica mea fiică. Nu uita asta.

— O să ne descurcăm.

— Sper.

Pe Baptiste îl cuprinse îngrijorarea. Ce se va întâmpla cu el fără familia Bonaventure? Va rămâne aproape lefter; Bonaventure va avea grijă de asta. Toate proprietățile și bunurile erau pe numele lui. Dacă el și Noelle divorțau înainte să moară bătrâna șopârlă, nu se va alege cu nimic. Și cu un singur ochi, n-o să-i dea nimeni un avion pe mână.

— *Tawng Kaan pha set toh* — spunea pilotul cu voce ascuțită.

— Am nevoie de un prosop.

— *Tawng Kaan mao* — gemu partenerul său.

— Am nevoie de un doctor.

Baptiste trânti paharul pe masă. Americanii și glumele lor puerile îl călcau pe nervi.

— Du-te acasă — îi spuse Bonaventure. Du-te acasă la soția ta.

Baptiste ieși din bar. Două prostituate trăncăneau cu șoferii de *siclo*. Miorlăiră după el, dar le ignoră. Își simțea sufletul gol.

Noelle stătea întinsă sub plasa de țânțari, ascultând cântecul cicadelor. Era o noapte fierbinte, prea fierbinte ca să doarmă și se răsucea, agitată de pe o parte, pe alta. Simțea un gol în stomac, semn că era singură și tristă.

Se gândea la american. Era stânjenitor cum îi făcuse avansuri la petrecerea tatălui ei și se îmbujoră în beznă. Băuse prea multă șampanie în după-amiaza aceea.

Rușine. Alt ingredient care să se adauge amestecului de emoții în care trăia zilnic ; confuzie, disperare, frustrare, singurătate, dor și primejdie. Dacă l-ar urî pur și simplu pe Baptiste, ar fi mai simplu. Dar uneori când erau împreună, se simțea atrasă de el. Figura și farmecul lui o vrăjeau chiar și acum, făcând-o să uite de otrava din el.

Și, în afară de asta, era tatăl copilului ei ; Lucien reprezenta legătura care-i unea. Baptiste era soțul ei pe viață, așa-i spusese Sfânta Biserică.

Dar adesea, își dorea să-l vadă mort ; ar fi cel mai simplu mod de a scăpa de el. N-ar mai fi ispitită să uite, tot ce-i făcuse. Dar, în felul acesta, ori de câte ori ceda și făcea dragoste cu el, se simțea ca și când ar fi căzut în înțelegere cu diavolul. Era un păcat să stea cu un asemenea om, dar era la fel de păcat, să-l părăsească.

Bun atunci, chiar dacă nu-l va părăsi, nu-i va permite s-o întemnițeze. Mai era și altă cale, întunecată de păcat, răzbunare, dreptate și dorință. Dacă nu poți fi bună, Noelle, fii cât de rea vrei.

Se îmbrăcă repede. Servitorii se culcaseră cu toții. Coborî la parter și o aduse pe Chao.

— Trebuie să plec. Vei dormi în camera lui Lucien și vei sta cu el, în caz că se trezește. Mă întorc repede.

Zicând acestea, plecă în grabă și se pierdu în noapte.

45

Dale băuse cu Garry Gates și un atașat de la Ambasada SUA, la hotelul Constellation. Când se întoarse, bungalow-ul era cufundat în beznă. Se simțea obosit,

mai obosit decât în toții anii petrecuți peste ocean. Fuseseră prea multe nopți când se întorsese singur în case închiriate sau camere de hotel.

Acum, doar destinul îl mai mâna de la spate. Nimeni nu spusese că va fi ușor să fii de partea îngerilor. În orice cruciadă, trebuiau făcute sacrificii.

Aprinse o mică lampă cu parafină și o duse în dormitor. Când o puse pe masă, lângă pat, văzu o siluetă în scaunul de răchită de lângă fereastră. Tresări ca și când s-ar fi curentat.

Se aruncă pe podea, departe de lumină, își scoase revolverul cu mâna dreaptă și se așeză cu fața în jos, în poziție de tragere, cu ambele mâini încleștate pe armă.

Cel care era pe scaun scoase o exclamație de spaimă.

— Noelle — zise Dale.

Se ridică încet în picioare, puse revolverul la loc și se simți rușinat. Apoi luă lampa și se apropie de ea.

Se uitară unul la altul, încremeniți.

— Cred că ai de gând să mă împuști — murmură ea.

— Îmi pare rău. Te dezveți greu de obiceiurile vechi.

Mult timp, se auzi doar șuieratul lămpii. Dacă ar fi fost o asasină, n-ar fi fost atât de surprins și îngrozit. Simțea că va pătrunde pe un teritoriu necunoscut.

— Știu că nu trebuia să vin aici. Am vrut să plec de o sută de ori și de o sută de ori m-am așezat la loc.

Când el nu-i răspunse, îi zise :

— Crezi că sunt o târfă, nu-i așa ?

Clătina din cap. Își simțea brațele și picioarele ca de plumb.

— Sunt surprins, atâta tot.

Parcă nu era glasul lui.

— Fă ceva — îi zise ea.

Puse lampa pe podea. Apoi îngenunche în fața scaunului și continuară să se privească. Lampa arunca umbre pe fețele lor.

Noelle se ridică în picioare.

— Nu trebuia să vin.

O apucă de braț și o trase la loc, pe scaun. Își apropie fața de a ei și o sărută sălbatic. Îl înlănțui cu brațele, agățându-se de el ca și când s-ar fi temut să nu se înece. Gura ei îi exploră gura cu o pasiune uimitoare. Îi desfăcu cămașa, rupându-i nasturii.

Parcă aș fi prins în vâltoarea uraganului, se gândi el. Acum era prea târziu să se adăpostească.

Zăceau goi, unul lângă altul pe pat. I se răcise sudoarea pe corp. Simțea o umezeală lipicioasă între picioare și-i bătea inima să-i sară din piept. Se simțea vinovat și acest sentiment îl irita ca bâzâitul unui țânțar într-o cameră întunecată. Încercă să-l ignore. Voia să se lase în voia acestui vis șocant, imposibil.

Îi simțea degetele care-i pipăiau conturul mușchilor de pe piept și umeri. Găsise cicatricea de sub claviculă și o dezmierdă nedumerită.

— Un glonte ? — murmură el.

— Unde ?

— În Filipine. Eram consilier printre malgași.

— Tot în probleme agricole ?

Sesiză ironia din glasul ei.

— Cam așa ceva.

Își puse piciorul pe coapsa lui, îi simți răsuflarea în obraz. Era fierbinte și mirosea a mentă. Noelle nu semăna cu nici o femeie europeană pe care o cunoscuse. Nu părea stânjenită, nu încerca să se ascundă sub cearșaf. Nu-și imagina nici o americancă venind pur și simplu în camera unui bărbat, urmărindu-l... fără rușine. De ce o făcuse ? se întrebă el.

Poate că îi citise gândurile. Se ridică.

— Crezi că sunt o târfă — zise ea.

— Nu.

— Ba asta crezi, bineînțeles.

O spuse ca pe un fapt irefutabil. Dădu la o parte plasa de țânțari și se duse la fereastră. Avea sânii umflați, chiar și în sclipirea gălbuie a lămpii se vedeau venele îngroșate de lapte. Își amintea, când ajunsese la orgasm, cum îi picurase puțin lapte pe obraz.

Se schimbase brusc. Își încrucișă brațele peste piept, protector.

— Nu trebuie să te simți prost. Am făcut asta, ca să mă răzbun pe soțul meu.

— Și eu ce aș vrea să-ți spun ? — o întrebă el.

— M-ai auzit ?

— Nu fi supărată.

— De ce să fiu supărată ? Pentru că tot ce fac în viață este rău ?

— De asta ai venit aici ? Să te răzbuni ?

Se întoarse, fără să-i răspundă.

— De ce nu-l părăsești ?

— Și unde să mă duc ? Începu să-și adune lucrurile de pe podea.

— Ce s-a întâmplat ?

— Acum trebuie să plec acasă.

Își trase rochia peste cap și își puse dresurile. Dădu peste un scaun și se așeză greoi.

— *Merde !*

Schimbarea ei bruscă de atitudine îl uluia. Nu fusese niciodată atât de aiurit. Înainte să facă ceva, verificase întotdeauna de sute de ori. Nu acționase niciodată spontan și se gândise în primul rând la consecințe. Deci, cum ar putea spera vreodată s-o înțeleagă pe această femeie ?

Își găsi sandalele de piele pe podea și se așeză pe marginea patului să se încalțe.

— O să plec singură, așa cum am venit. Lasă banii pe noptieră.

— Nu s-a întâmplat nimic rău — murmură el.

— Bineînțeles că este rău. Ce-i cu tine ? Ești lipsit de morală ?

Părea atât de spășită, ca o școlăriță și nu știa ce să-i răspundă.

Îi auzi pașii îndepărtându-se. Se întinse pe spate și se uită în tavan. Parcă fusese un vis.

De îndată ce ajunse acasă, Noelle auzi copilul plângând. Lipsise mai mult decât intenționase. Bietul Lucien.

Apoi văzu Packard-ul pe alee și se opri șocată și înspăimântată. Baptiste își petrecea nopțile în baruri și cluburi de noapte, dar tocmai acum își găsise să se în-

toarcă mai devreme. Ei bine, Noelle, nu numai că te-ai răzbunat, dar ai făcut-o pe față. Simțea încă sămânța lui Dale între picioare și-i ardeau obrajii de rușine. Poate că îl merita pe Baptiste. Ținând cont de toate lucrurile pe care le făcuse în viață, era perechea ideală pentru el.

Chao plimba copilul pe hol, lipăind cu picioarele goale pe tek. Avea ochii umflați, acuzatori.

— „Un cauchemar" zise ea bătându-l pe Lucien pe spate. Un coșmar.

Noelle îl luă pe Lucien în brațe și dintr-odată acesta se opri din plâns. Îl duse în dormitor. Aici nici urmă de Baptiste. Probabil fusese mult prea beat să observe că ea plecase.

Se așeză pe marginea patului lui Lucien. El îi ceru imediat să sugă. O dureau sânii după ce făcuse dragoste și se strâmbă când băiatul îi apucă sfârcul.

— Unde ai fost ?

Își ridică privirile. Baptiste stătea în ușa dormitorului cu mâinile în șold. Lucien începu din nou să plângă.

— Așteaptă până mă liniștesc ! — zise ea.

— Te-am întrebat, unde ai fost ?

— Am fost plecată. Și nu mai urla ! Îl agiți pe Lucien !

— Unde ?

— De când te interesează, ce fac eu ?

— Ai un copil, Noelle !

— Și tu la fel.

— Ar fi trebuit să fii aici, cu Lucien ! Ce fel de mamă ești ?

Acuzația o luă pe nepregătite. Își aminti de noaptea aceea când intrase în barul Constellation. Ce o făcuse să creadă că un asemenea om, ar putea fi un soț și un tată model ?

— Nu sunt o mamă perfectă, dar nici tu nu ești un soț adevărat.

Veni lângă ea. Lucien se zbătu în brațele ei. Încercă să-l liniștească. Îl vedea pe Baptiste încleștându-și pumnii și respirând întretăiat.

— Nu încerca să mă amenințI, Baptiste. Dacă mă lovești, jur că iau un cuțit și ți-l înfig în inimă. Și dacă o să dau greș, tatăl meu n-o să rateze, îți garantez.

Îl privi dușmănos.

— Nu ți-aș face rău niciodată — murmură el. Doar ești soția mea.

— Îmi doresc să nu fi fost.

— Spune-mi, unde ai fost plecată.

— Tu nu-mi spui niciodată unde te duci, când vii târziu, noaptea. Așa că eu, de ce ți-aș spune ?

Se aplecă spre ea.

— Târfă, — șuieră el.

— Am ajuns așa, din cauza ta.

Acum era sigură că o s-o lovească. Dar el se dădu înapoi și se propti în ușă clătinându-se.

— Te iubesc, Noelle. Te iubesc mai mult decât orice pe lume.

I se frânse glasul. Se așteptase la orice, dar nu la asta. Îi curgeau lacrimi fierbinți pe față. De ce el putea să-i fie necredincios de atâtea ori fără să simtă nici un dram de remușcare, în timp ce ea își simțea sufletul greu. Poate că asta era diferența dintre Baptiste și ea.

— Voi încerca să mă schimb — îl auzi spunându-i. Îți promit. Ești totul pentru mine. Totul.

Se întoarse în dormitorul lui. Lucien se liniști și-l legănă să adoarmă. Era prea mare ca să-l mai țină în brațe. Poate că Baptiste avea dreptate, l-am dădăcit prea mult. Nu cumva fiindcă vreau să-l protejez pe tatăl lui ?

Sau poate, fiindcă vreau să fie altfel ?

Începu să tremure. Ce se întâmplase cu Dale ? Cum o să-i explice, cum o să se scuze ? Nu se mai recunoștea.

Ar fi putut absorbi toată mânia lui Baptiste. Dar acum, simțea că se ofilește sub impactul regretului său.

46

Provincia Xiengkhouang.

Dincolo de sacii de nisip și sârma ghimpată, munții verzui și întunecați se înălțau pe cerul albastru, spălă-

cil. Un caporal aduse micul dejun pe verandă — tăiței de orez în supă de legume și carne.

Era aproape ora opt. Dale văzu un soldat alergând pe pământul bătătorit să sune deșteptarea de ora șapte.

Colonelul Kaysone rânji când se aplecă asupra vasului și începu să-și îndese tăițeii în gură.

— A întârziat din nou ! — chicoti el.

În astfel de momente, speranțele lui Dale se transformau în praf și disperare. I se părea imposibil ca acești oameni veseli și leneși să fie hotărâți să lupte cu Pathet Lao și stăpânii lor chinezi.

Kayrone râse strident.

— Ce crezi ? Putem câștiga acest război ?

Dale se uită la Gates.

— Ai încredere în noi, colonele — îi răspunse Gates. Statele Unite n-or să vă lase să pierdeți.

Acesta chicoti din nou și își văzu de micul dejun.

Dale își concentră atenția asupra orașului care se întindea mai jos de garnizoană. Hmong coborâseră de pe dealuri să se ducă la piață. Erau îmbrăcați în pijamalele lor negre tivite cu bleumarin, cu părul lung, atârnând peste guler. Semănau cu chinezii, dar pielea lor era de culoarea bronzului fumuriu.

Ironia era evidentă. Pentru că nu îndrăzneau să-și folosească armele atomice împotriva rușilor și chinezilor, își duceau războiul mascat aici, cu niște luptători care nu știau că pământul este rotund și aveau arme din epoca de piatră.

Colonelul ghicise probabil la ce se gândea.

— Crezi probabil că acești meo pot să-i învingă pe Pathet Lao ?

Dale nu știa. În curând o să-și dea seama. El și Gates își vor petrece următoarele săptămâni și luni în jungla din munți, cu acești oameni, trăind cu ei, mâncând aceeași mâncare, dormind în colibele lor, antrenându-i în războiul de guerillă împotriva lui Pathet Lao.

Dar pe moment, nu-l preocupa războiul.

N-o mai văzuse pe Noelle de când plecase din Vientiane în nord. Amintirea acelei nopți îl obseda ca o enigmă. De ce venise la el ? De ce nu se întorsese ? N-o să mai fie nimic între ei ?

Își dădu farfuria la o parte.

— Te simți bine, Jack ? — îl întrebă Gates.

Dale ridică din umeri.

— Nu mi-e foame azi dimineață — zise el.

— Va fi O.K. — îi spuse Gates și-l bătu pe umăr, gândindu-se că avea emoții înainte de luptă.

Dar Dale se îndoia că va fi OK. De fapt, Jonathan Dale se întrebă dacă va mai fi vreodată același om.

47

Kawloon Tang.

În această parte a Hong Kong-ului nu erau clădiri înalte, doar palate indiene miniaturale și case în stil Tudor, înconjurate de grădini și uimitor de costisitoare. Kawloon Tang era echivalentul cartierului Beverly Hills din Hong Kong.

În capătul uneia din străzile selecte se ridica un zid înalt cu sticlă spartă și sârmă ghimpată în vârf și două porți uriașe din fier forjat, cu camere de luat vederi cu circuit închis. Un bărbat cu ochelari cu lentile fumurii, ce ținea un Doberman în lesă scurtă, îi privea cum înaintau pe alee.

Aleea era străjuită de pini și pajiști frumos aranjate, îngrijite de grădini Hakka și ducea la o casă albă, cu două etaje, construită în întregime din beton și sticlă.

În timp ce parcau Porche-urile, Dragon Fist îi explica despre ce era vorba.

— În noaptea aceasta va avea loc o întrunire. Vor participa mulți oameni importanți. Casa aparține lui 489 din Fei Lung. A preluat-o acum șase luni, după ce a murit tatăl său, deși o parte din timp și-l petrece în Saigon. Trebuie să fii respectuos, OK ?

Douglas încuviință din cap. Era entuziasmat. Acum se apropiase de centrul puterii. Îi simțea pulsul.

Un servitor în haină albă îi conduse printr-un foyer de marmură spre două uși mari, sculptate, păzite de dragoni aurii. Apoi intrară într-o cameră lungă, dreptunghiulară, dominată de o masă de mahon, cu picioare

în formă de gheară. Douglas se oglindea în podelele lustruite de marmură. În cameră nu prea era multă mobilă : un scaun tapisat în blană de tigru, o scuipătoare din ceramică, decorată cu flori roz, pictate manual, o fotografie a Reginei.

Erau opt oameni, toți din Chiu Chao, chinezi de vârstă medie și jucau mah-jong. Douglas era dezamăgit. Erau îmbrăcați cam la fel, în cămăși și pantaloni, cu curele late. Unii din ei conduceau triade în Hong Kong și semănau cu bătrâni care practicau taichi în parc.

— Stați jos — le spuse 489, indicând două scaune cu spătare drepte și apoi se concentră asupra jocului, ignorându-i.

Un servitor le aduse *yun cha* și sorbiră ceaiul călduț, așteptând. Un pește auriu, cu înotătoare uriașe îi privea prin sticla groasă a acvariului.

În cele din urmă, când jocul se termină, Sammy Chen se ridică și veni să se așeze pe scaunul din blană de tigru.

— Am o treabă pentru voi — zise el.

Douglas observă că Dragon Fist încuviință din cap nerăbdător ca un copil căruia i se ceruse să facă un comision.

— Vreau să lichidați pe cineva. Cineva foarte mare, foarte important. Îl cheamă Chen Jia-quo.

— Bineînțeles, Kee Lung.

Kee Lung — Dragonul Neînfricat. Această distincție era acordată doar unui conducător de triadă.

— Nu va fi ușor. De la moartea fratelui meu, se ascunde la Mongkok Typhoon Shelter. Nimeni n-a pătruns acolo fără să fie văzut. Când l-am trimis pe Grass Sandal al nostru să discute cu el, a fugit în sampan, pe apă.

— O s-o fac eu — zise Douglas. O să-l lichidez

Sammy îl studie cu atenție.

— Tu ești cel căruia i se spune Sharkfin ? Am auzit lucruri bune despre tine de la unchiul tău.

Douglas încuviință din cap, nerăbdător.

— Pot să-l lichidez. Pot să lichidez pe oricine dorești.

Sammy îi zâmbi rece lui Douglas. Bägă mâna în buzunarul de la cămașă și-i dădu câteva poze lui Dragon Fist.

— Fotografii de-ale vărului meu — zise el.

Dragon Fist îl privi pe Douglas, palid la față, apoi se înclină din nou spre Sammy Chen.

— Înțeleg, Kee Lung. O să mă ocup de asta.

— Bun.

Sammy se ridică și se întoarse la masa de mah-jong. Dragon Fist făcu o plecăciune în spatele lor. Douglas îl imită și ieșiră.

— Să nu mai faci niciodată asta ! — zbieră Dragon Fist când se urcară în mașină.

— De ce ești furios, *tai lo* ?

— Să nu mai spui „Pot s-o fac". În noaptea aceasta, te-am adus aici ca să înveți. Dar n-ai învățat nimic, nu-i așa ? *Pot să lichidez pe oricine.* Poate ai nevoie să ți se dea o lecție.

Douglas era uluit de furia unchiului său.

— Mii de scuze, *tai lo.*

— Dacă te mai bagi vreodată înaintea mea, tu vei fi cel care o să fie lichidat !

Douglas își mușcă buza și se abținu. Își dădea seama că fusese prea impetuos. Era numai vina lui, era prea nerăbdător să impresioneze.

Trecură de porți și se îndreptară în liniște către Orașul Îngrădit. În cele din urmă, Dragon Fist îi spuse :

— Deci, crezi că poți s-o faci ?

— Dacă există un mod de a mă strecura înăuntru, o să-l găsesc.

Dragon Fist încuviință din cap. Tuși, apoi scuipă pe fereastră. După un timp, păru că se calmase.

— Bine, atunci.

— De ce vrea Kee Lung să-l lichideze pe acest om ?

— Chen Jia-guo este vărul său. Când a murit fratele lui Kee Lung, a crezut că va fi noul 489. A spus că Sammy s-a ridicat prea repede și l-a numit imigrant ilegal. Asta pentru că n-a locuit niciodată în Hong Kong și a trăit numai în Saigon.

— Dacă este adevărat, atunci de ce îl susțin ceilalți șefi ?

— Pentru că Sammy Chen și fratele său au organizat de mult timp traficul cu opiu. Și numai Sammy îl poate controla. El are legături și cunoaște rutele de aprovizionare. Toți se îmbogățesc datorită lui Sammy. Așa că nu le mai pasă dacă Chen Jia-quo are dreptate sau nu. Acum el trebuie să se ascundă în Mongkok, ca un șobolan de apă.

Walled City apăru dinaintea lor, în noapte. Luminile blocurilor sclipeau pe fundalul negru al munților. Douglas tânjea să scape de acolo. Se săturase să trăiască în mizeria Walled City-ului și să fie cățelușul unchiului său. Voia să aibă o casă în Kent Road, ca Sammy Chen.

Poate, dacă-l lichida pe Chen Jia-quo, o să fie ridicat în sfârșit în rang.

48

Douglas stătea în mașina sport a lui Dragon Fist și se uita peste apă, la puzderia de colibe care se răspândiseră dincolo de apa noroioasă, cu urme uleioase. Dragon Fist coborî binoclul Zeiss și i-l dădu lui Douglas.

— Aici — zise el.

Mongkok Typhoon Shelter era o adunătură de colibe din lemn, care se înșirau spre port. Aceste colibe erau construite din bambus și aveau o structură fragilă, fiind întărite cu șipci de lemn care se puteau desprinde cu ușurință. Singura cale de acces era cu sampan-ul, pe apă. Era imposibil să intri repede înăuntru, deoarece fiecare intrare era păzită de băieți cu sonerii electronice, gata să declanșeze alarma dacă erau atacați. Fetele din sampan care efectuau curse pe apă erau adesea plătite să dea de veste dacă pasagerii lor erau de la poliție sau dintr-o bandă rivală.

— Vezi ? — spunea Douglas Fist. Aici se află în siguranță. Nu poate pătrunde nimeni, nici ziua nici noaptea, fără ca el să nu fie alertat. Iar, între timp, trăiește

din venitul asigurat de dugheana lui de opiu și are unde să-și țină soldații.

Douglas se gândi un timp. Și, în cele din urmă, spuse :

— Am putea să ne strecurăm pe dedesubt.

— Pe dedesubt ?

— N-o să ne vadă nimeni.

— Este imposibil. Oricum, cine ar vrea să se scufunde în mizeria asta ?

— Eu — zise Douglas.

Dragon Fist îi smulse binoclul și studie din nou colibele.

— Poate — zise el, cu părere de rău. Când fluxul este scăzut. Dar va trebui să știi în primul rând unde se află, altfel o să te bălăcești în noroi toată noaptea.

— Poate va fi nevoie doar să-i mituim pe drogații care locuiesc acolo. O să le dăm niște bani să-și cumpere mai mult opiu. Oricum, numai la asta se gândesc.

— Ai nevoie de asemenea de un plan de refugiu. Altfel, soldații lui o să te taie în bucăți.

— O să dăm foc la ceva, ca să creăm o diversiune. Apoi, o să facem rost de un sampan care să vină să ne ia. În felul acesta, l-am putea prinde viu pe Chen Jia-quo dacă dorești.

Dragon Fist se gândi mult timp la acest plan. Scoase un plic de sub scaun și-l dădu nepotului său. Era o fotografie alb-negru a lui Chen Jia-quo, pe care o primise de la Sammy Chen.

— Acesta este. O să fie întuneric, așa că va trebui să-l cunoști mai bine decât pe maică-ta.

— Pe mama am uitat-o — zise Douglas.

Pentru zece dolari Hong Kong, spioana lor, o fată sampan, trase barca lângă coliba unde era cartierul general al lui Chen Jia-quo. Pictase o cruce galbenă pe partea exterioară a bărcii, ca să se vadă clar de pe țărm. Când scăzu fluxul, Douglas, Freddy Yang și încă vreo doisprezece *sze Kau,* intrară în noroi și începură să se miște.

Înotau prin mlaștina îngrozitoare, plină de noroi întărit, excremente umane, gunoi și munți de cochilii moarte. Șobolanii de apă mișunau în umbră.

Înaintară timp de aproape o oră prin această mocirlă fetidă, înainte să simtă mirosul dulce de opiu care se filtra de sus și să audă vocile celor care-l trăgeau în plămâni. Douglas cercetă bezna cu raza îngustă a lanternei sale. Descoperi cadavrul putrezit al unui fumător de opiu, devorat de șobolani.

Își continuară drumul. La un moment dat, Freddy Yang trânti o înjurătură pe înfundate, când i se prelinse un jet de urină în cap.

În cele din urmă, vârâți în noroi până la genunchi, ajunseră la sampan și așteptară câteva minute să se asigure că nu fuseseră depistați. Douglas căra pe umărul drept o funie cu un cârlig la unul din capete.

Se târî până la intrarea celei mai apropiate colibe. Paznicul adormise. Douglas îl apucă de păr și-i dădu capul pe spate. Băiatul se trezi și-l văzu pe Douglas aplecat asupra lui, cu satârul strâns în pumnul drept. I se înfipse în gât înainte să aibă timp să reacționeze și-i amuți strigătul. Zăcea pe spate hârâind și zbătându-se. După câteva secunde rămase inert.

Douglas alergă înăuntru. Erau trei bărbați care dormeau pe paturi simple de lemn. Unul din ei strigă alarmat. Douglas îl amuți, lovindu-l cu mânerul satârului în cap. Între timp, apărură și ceilalți camarazi ai săi, imobilizându-i pe ceilalți doi în paturile lor, cu cuțitele sclipind în lumina lanternei.

Douglas le băgă lanterna în față.

Al treilea era Chen Jia-quo.

— Lichidați-i pe ceilalți — zise Douglas.

Le tăiară gâturile cu repeziciune.

— Haideți să ieșim de aici — zise Douglas.

Chen fu legat de mâini și de picioare și târât afară. Doi membri ai triadei îl duseră la marginea platformei și-l aruncară în noroi. Se auzi un plescăit când corpul lui căzu în mocirlă, dar strigătul fu astupat de călușul din gură.

Fredy Yang turnă benzină dintr-o canistră pe podelele de bambus și se lăsă în jos, pe punte. Douglas

aruncă un chibrit aprins înăuntru și sări. Simți tromba de foc când coliba fu cuprinsă de flăcări. Se poticniră prin noroiul lipicios, târându-l pe Chen între ei. Deasupra lor, auziră strigătele deznădăjduite ale paznicilor și zbieretele sătenilor care se treziseră în fum și flăcări.

Douglas, Freddy Yang și alți doi îl înghesuiră pe Chan Jia-quo în portbagajul unui Austin vechi, parcat pe mal și o porniră spre nord către izvoarele Kowloon-ului, sub Dealul Beacon. Trupurile și fețele lor erau pline de noroi închegat și mizerie și cu toate că erau obișnuiți cu duhoarea Hak Nam-ului trebuiră să meargă cu geamurile lăsate.

Era întuneric beznă.

Farurile Austin-ului erau singurele lumini în noapte. Freddy Yang opri mașina, Douglas coborî în grabă, deschise portbagajul și Chen Jia-quo fu tras afară, legat cum era și fu târât la marginea apei.

Douglas îi dădu lanterna lui Freddy Yang, se întoarse la mașină și luă din torpedo pistolul dat de Dragon Fist. Îl scoase din învelitoarea unsuroasă și-i urmă pe ceilalți pe cărarea abruptă.

Chen Jia-quo stătea pe malul apei, zbătându-se ca un pește pe uscat. Freddy Yang îi lumină fața cu lanterna și-i puse un picior în gât. Douglas se aplecă și-i șopti la ureche :

— Nu trebuie să vătămez sau să aduc necazuri fraților mei de cruce. Dacă fac asta îmi va curge sângele pe cele mai mici găuri ale corpului meu.

Înfipse țeava pistolului în urechea lui Chen Jia-quo și apăsă pe trăgaci. Trase din nou în urechea stângă a cadavrului și apoi în cei doi ochi și în gură.

Când termină, nu mai rămăsese mare lucru din el.

Se îndepărtară și-l lăsară unde era. Poliția o să-l găsească și o să-l identifice după amprente. Nu era nevoie de mai mult. Va servi drept învățătură de minte celorlalți, să nu îndrăznească să-l subestimeze pe noul 489 al triadei Fei Lung.

49

Vientiane, iunie 1964.

La apusul soarelui, femeile se duseră la râu, copiii lor se bălăceau în apă. Noelle se plimba pe malul înalt al râului, urmărind o pirogă cu un bot înalt, răsucit, alunecând lin ; se reflecta în apa liliachie. Râul se învolburase, umflat de ploile recente. Peștii înotau pe sub apă.

Îi plăcea să vină aici, seara. Lucien era un copil obositor și, cam pe la ora aceasta, îl lăsa în grija lui Chao ca să se recreeze lângă râu.

Era la câteva sute de metri depărtare când îl văzu. Stătea pe malul râului, privind apa maronie, lăptoasă, cu mâinile vârâte adânc în buzunare. Când o văzu și le scoase și se întoarse. În clipa aceea, se gândi că o aștepta.

— Noelle — zise el.

Știa că ar trebui să se ducă direct acasă. Însă, se îndreptă spre el, sub eucalipt.

— De când te-ai întors la Vientiane ? — zise ea.

— Am venit noaptea trecută. M-am gândit să mă plimb pe aici. Speram să te întâlnesc.

Se întreba ce voia de la ea. Avea chef de sex ? Poate crezuse că era o pradă ușoară, cineva cu care să-și petreacă nopțile lungi de la tropice, când se sătura de prostituatele de la White Rose.

— Sunt femeie măritată, domnule Dale. Nu trebuie să ne vadă nimeni vorbind.

— În ultimele trei luni, m-am gândit în fiecare clipă la tine.

Această declarație neașteptată o făcu să se simtă brusc vulnerabilă. Îi venea să-și pună capul pe umărul acestui bărbat și să-i mărturisească toate păcatele și regretele ei.

Doamne Sfinte, se gândi ea. Sunt cât pe ce să mă fac de râs. Așa că schimbă repede subiectul.

— Și unde ai fost în tot acest timp, domnule Dale ?

— Nu cred că pot să-ți spun.

— Secrete agricole, nu-i așa ?

Îi zâmbi strâmb.

— Exact. Orez strict secret.

— Sper că nu te-ai ales cu alte cicatrice.

— Am încercat să mă feresc de necazuri.

— Dacă vrei să te ferești de necazuri, n-ar trebui să vii aici.

Discutară un timp în liniște, departe de casă.

— Ce dorești, domnule Dale ?

— Pe tine. Te doresc numai pe tine.

— Uiți că sunt soția altui bărbat ?

— Chiar ești ?

— Bineînțeles.

— Eu nu prea cred. Am impresia că ești îngrozitor de nefericită, prinsă într-o viață pe care n-o dorești, cu un bărbat pe care nu-l iubești.

Începu să meargă mai repede. O durea să audă aceste adevăruri.

— Văd că ai o mulțime de talente. Te pricepi nu numai să repari mașini și să dai sfaturi în agricultură, dar constat că știi să ghicești și în palmă.

Nu voise să-i vorbească atât de ironic. Violența ei o surprindea chiar și pe ea. O rănise mai mult decât ar fi crezut.

— N-am vrut să te ofensez — zise el.

— Nu sunt ofensată.

Îi venea să urle, să plângă. Era măritată, avea un copil, și în afară de asta, nici nu-l cunoștea pe acest bărbat. După Baptiste nu mai avea încredere în puterea ei de judecată.

Se întoarse să-l privească.

— Pleacă, te rog.

— Cred că te iubesc.

Dracu să-l ia. Nu voia să audă asta. Nu acum.

— Atunci, îmi pare rău pentru tine.

— Îți pare rău ?

— În noaptea aceea n-ar fi trebuit să vin. Am greșit.

— A fost cel mai bun lucru, pe care l-ai făcut vreodată.

— Te rog, pleacă.

Se uită la ea mirat, neîncrezător. Americanii ăştia. Totul este atât de simplu pentru ei. Oare aşa trebule să fie ? Poţi veni să iei nevasta altuia, numai pentru că aşa vrei ?

Îi atinse obrazul cuprinsă de blândeţe.

— Este o noapte frumoasă. Eşti un iubit minunat şi un bărbat bun. Dar am un fiu şi un soţ.

Vru să-i spună ceva, dar ea îi astupă gura cu mâna.

— Te rog să nu spui nimic — zise ea şi se îndepărtă repede. Nu putem să ne mai vedem.

Se uită în urmă o singură dată şi văzu sclipirea ţigării în mâna lui. Când ajunse la cotul râului, o luă la fugă până acasă.

*

Soarele coborâse la asfinţit, poleind râul Mekong şi, întunecând brusc valea. Noelle fu surprinsă să audă strigăte şi râsete pe fereastră. Baptiste era acasă şi se juca în grădină. Băiatul era cocoţat pe umerii lui şi Baptiste făcea pe avionul.

— Gata ! — strigă el. Este prea întuneric să zbor. Nu am lumini pentru aterizare !

— Te rog ! — zise Lucien. Încă o dată.

Baptiste cedă.

— Bine, bine. Eşti pregătit să decolăm ? Bagă viteză, eliberează frânele ! Gata !

Se lăsară pe scările verandei şi îşi dădură drumul în curte. Noelle era cu sufletul la gură. Dacă Baptiste va cădea, băiatul se va lovi cu capul de pământ. Dar bineînţeles că nu căzu. Aterizâ pe ambele picioare, spre bucuria lui Lucien.

— Viraj de douăzeci de grade ! — strigă Baptiste şi ocoli copacul de mango din capătul grădinii.

Servitorii îi priveau şi băteau din palme.

Baptiste fu cât pe ce să dea peste plasa de badminton întinsă între doi pomi.

Munţii ! — strigă el şi sări, în stânga peste un coş de răchită plin cu ierburi.

— Turbulenţa !

Băiatul râdea.

— Ești gata să aterizăm ?

Se îndreptă spre treptele verandei, o văzu pe Noelle și se opri respirând întretăiat.

— Chérie.

Simți un imbold ciudat. Ah, cât de mult îl iubea pe acest om. Încă îl mai iubea uneori, fir-ar să fie.

— Îl înveți deja să zboare ?

Lucien își încleștase mâinile în părul gros, negru, al tatălui său. Baptiste zâmbi blând.

— Este cam dur cu comenzile — zise el.

Acum, când îi vedea unul lângă altul, își dădea seama de asemănarea dintre ei, același păr negru, gros, ochi albaștri adânci, accentuați de sprâncene și gene groase. Dacă ar pune o bucată de piele pe ochiul micuțului Lucien, ar fi o versiune miniaturală a tatălui său. Spera să nu aibă însă și temperamentul lui.

— Este aproape ora cinei — zise ea. Sau vrei să-l înveți să zboare pe timp de noapte ?

— În Laos nu sunt permise zborurile nocturne — zise Baptiste.

Îl dădu jos pe Lucien.

— Este timpul să mănânci, *mon petit chon.*

Sărută copilul când îl puse pe pământ. Dar Lucien mai voia și începu să plângă.

Chao îl duse înăuntru. Grădinarul și bucătarul dispăruseră în umbră.

Noelle și Baptiste se uitau unul la altul, stânjeniți.

— Ți-a plăcut plimbarea ?

— A fost bine.

În noaptea aceasta îi sclipea în ochi vechea pasiune.

— Arăți minunat — zise el.

Simți că-i slăbește hotărârea. Aproape că se ura pentru încăpățânarea ei. Făcu un pas spre el. Dacă mă arunc pe scări, în brațele lui, s-a terminat. Poate vom reuși să uităm de necazuri. Dar cum rămâne cu nopțile în care am stat singură în timp ce el se îmbăta și petrecea cu prostituatele ? Chiar și în noaptea când s-a născut Lucien, fi-ar el să fie. Și cum să cred că nu știa nimic despre planul de a-l ucide pe cel mai bun prieten al său ? Cum să-l mai cred vreodată pe acest om ?

— M-am gândit să dăm drumul servitorilor mai devreme și să cinăm singuri.

Noelle clătină din cap.

— Sunt foarte obosită, Baptiste. Poate altă dată.

El înjură în barbă și se năpusti pe lângă ea, intrând în casă. Se auzi trântind ușile și apoi, roțile Packard-ului scrâșniră când plecă de pe alee.

Dale auzi scârțâitul lemnelor pe verandă și se trezi imediat. Aprinse lampa cu petrol de lângă pat și ascultă. O ușă se mișcă în balamale și răsunară pași pe podea. Se pregătea să-și ia revolverul din sertarul de lângă pat, dar se răzgândi.

Ea stătea în ușă cu mâinile ridicate.

— Fără arme de data asta? — murmură Noelle.

— Am minat podeaua înainte să mă bag în pat.

Își lăsă mâinile în jos, își încrucișă brațele și se sprijini de cadrul ușii.

— Cu câteva ore în urmă ai spus că nu vrei să mă mai vezi niciodată.

— Am mințit.

Își trase rochia peste cap. Era goală. Își desprinse părul, apoi și-l dădu la o parte, atingându-și coatele sub bărbie.

— Îți place ce vezi? — îl întrebă cu un glas răgușit de nerăbdare.

— Mi-a plăcut ce am văzut de prima oară — spuse el.

— Este foarte rău că sunt aici, Dale.

Dale. Mai ușor de pronunțat decât Jonathan și mai impunător. Se strecură în pat, până când îl încălecă. Îi atinse obrazul.

— Cred că m-am îndrăgostit de tine — zise el.

Ea îi puse degetul pe buze.

— Cred că m-am îndrăgostit de tine — zise el.

Se aplecă și închise lampa. O prinse de șolduri, îngropându-și fața în sânii ei, inspirând parfumul dulce și pielea moale. Gemu încet și o trânti pe spate. Îi cuprinsese dorința pe amândoi cu violența și bruscheța unei furtuni sălbatice, aduse de muson.

50

Ceața dimineții învăluia drumul, astupând gâgâitul gâștelor care lipăiau în fața unui țăran bătrân și clinchetul clopoțelului unui siclo în timp ce șoferul își transporta la piață nevasta bătrână.

Bonaventure mușca din croissant-ul său și mesteca încet, gânditor. Noelle învârtea ceașca de cafea între degete

— Ce te aduce aici atât de devreme, *chérie* ?,

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Știa despre ce era vorba.

— Unde este Baptiste ?

— A trebuit să zboare la Ban Me Thuot. A decolat în zori.

El încuviință din cap. Șase sute de kilograme de opiu, o parte din marfa pentru Sammy. Chen.

— Deci, cum merg lucrurile între voi ?

— La fel.

— La fel — repetă el.

Noelle își dădu la o parte o buclă din ochi și-l privi blând. *Merde. Ce qu'elle est belle* [1], se gândi el. Chiar și în această dimineață rece de decembrie, îmbrăcată impecabil în haina ei lungă de piele și costumul roșu de lână, arăta pe jumătate dezbrăcată. De ce oare ? Degaja o senzualitate înnăscută, la fel ca și mama ei.

Ce bine ar fi fost să am o fiică urâtă.

— O să-l părăsesc, papa — spunea ea.

— Am mai discutat despre asta.

— Și am cedat întotdeauna. Dar acum s-a terminat.

Se ridica soarele, alungând pâcla. Un cârd de rațe se ridică de pe apă, într-o formație perfectă, în formă de V. Doi bonzi tineri mergeau pe drum, întinzând pungile pentru cerșit, în care își adunaseră mai devreme micul dejun.

— Nu-ți permit să-l părăsești — zise el.

— Nu-mi mai pasă ce-mi permiți, papa. Nu este nevoie să mă iei înapoi acasă. N-ai decât să mă lași pe străzi, să flămânzesc, împreună cu nepotul tău.

---

[1] Ce frumoasă este (fr. (n. t.).

– Nu-mi pune răbdarea la încercare.

– Este exact ceea ce intenționez să fac. Numai că de data aceasta sunt atât de disperată, încât voința mea este mai puternică decât a ta.

Imposibilă fată ! N-ar fi trebuit s-o dea la școală. Era și așa, prea deșteaptă. Împinse farfuria. Îi pierise pofta de mâncare.

– Trebuie să încerci din nou — zise el.

– De ce aș rămâne cu Baptiste, papa ? Mi-a fost necredincios de atâtea ori. Nu pot să am încredere în el și nici să-l iert.

– În ochii bisericii ești căsătorită cu el pe viață.

– Nu fi ipocrit, țap bătrân ce ești ! Puțin îți pasă ce gândește biserica. Nu ți-a păsat niciodată. Te folosești de religie ca de o medalie veche — o ștergi de praf ori de câte ori ai nevoie.

– Nu-ți permit să-mi vorbești așa !

– Ascultă papa. Ți-ai pierdut respectul meu când a murit Jean-Marie Pepin. Nu mai poți să-mi dictezi. Îl părăsesc pe Baptiste, și-mi iau copilul.

Bonaventure rămase uluit. Fiica lui vorbea serios. Și avea dreptate. N-o s-o lase să moară de foame nici măcar o oră, chiar dacă ar fi vrut să-i dea o lecție. Ar însemna să-și păteze onoarea.

O căruță chinezească scârțâi pe caldarâm și apoi se opri. Negustorii vindeau supă și încercau să-și atragă clienții. Aburii se ridicau din oale, în aerul rece al dimineții. Bonaventure se uita la negustorul ambulant și se gândi că viața acestuia era mult mai simplă decât a sa.

– Lasă-mă să mă gândesc câteva zile — zise el.

– N-ai decât să te gândești cât vrei. Eu tot plec.

– Și unde te duci ? Ce-o să faci, cum o să trăiești când n-o să mai fiu aici să am grijă de tine ?

Bătu cu pumnul în masă.

Noelle nici nu clipi măcar.

– Pot să-mi port și singură de grijă !

– Și afacerea mea cui rămâne ?

Ah, dar ce rost are să mă cert cu ea ? Nu se gândise niciodată la viitor. Se așeză pe scaun și oftă.

– O să fie cum vrei tu, Noelle, ca întotdeauna. Nu

va trebui să-l părăsești. O să am grijă ca Baptiste să nu mai fie o problemă pentru tine.

— Nu vreau să-i faci rău.

— Dar ce crezi că o să fac ? Doar nu sunt un barbar.

Noelle ridică din sprâncene, semn că nu prea era convinsă. Revoltător. Ar fi vrut să-i tragă o bătaie. Se purtase prea blând cu ea. Când era mică, îi permisese prea multe. Era așa de nostimă când dădea răspunsuri spirituale. Și pe urmă, nu mai avusese încotro.

Trânti șervețelul și se ridică.

— Lasă totul în seama mea. O să aranjez eu — zise el și plecă.

De ce îl blestemase Dumnezeu cu o fiică atât de încăpățânată ?

Vientiane se schimba rapid. În centrul orașului apăruseră clădiri cu două etaje, cu eșafodaje din bambus. Mașini enorme, americane, de două tone, străbăteau acum drumul de căruțe trase de boi și bivoli de apă.

De când izbucniseră confruntările cu comuniștii Legația Statelor Unite fusese ridicată la rangul de ambasadă. Se afla pe aceeași stradă cu Banca Națională și când Dale trecu pe lângă ea, văzu rufele directorului fluturând pe o frânghie, vizavi de camera lui de primire. Trecu de Ambasada Rusă și Nord-Vietnameză și făcu vesel cu mâna gărzilor.

Ce loc nebunesc.

Șopârlele mișunau în copacii din apropiere, așteptând să li se arunce resturi de la abatorul de alături. Dale parcă mașina și intră înăuntru, pășind pe sub dragonii chinezești, pe care nu se gândise nimeni să-i scoată.

Îl găsi pe Gates în birou, studiind o hartă a Laosului ce se afla pe peretele din spatele mesei sale. Era punctată cu steaguri colorate și puncte, care indicau pozițiile relative ale Hmong-ului, Armata Regală Laoțiană și Pathet Lao, precum și pistele de aterizare ale companiei Air America. Steagurile roșii fuseseră alungate din nou din Câmpia Yars. Peste alte câteva luni, când se termina musonul, se vor întoarce.

Gates se uită în jur când intră Dale și bătu cu degetul în colțul drept al hărții.

— Sam Nena — zise el fără altă introducere. Acolo vom merge. Am înregistrat pierderi grele și Vang Pao vrea să instruim mai mulți recruți.

Dale încuviință din cap și se așeză.

— Cafea ? — îl întrebă Gates.

Dale îl refuză.

— Care-i problema ?

Dale se gândise la asta toată noaptea. Acum era evident că nu mai putea rămâne în Laos. Nu prea îl plăcea pe Gerry Gates, dar era singurul din ambasadă care putea să-l ajute.

— Vreau să mă duci înapoi, la Saigon.

Gates făcu o mutră acră.

— De ce dracu ?

— Trebuie să plec din Laos.

Gates se așeză, scoase un pachet de Lucky Strike și-i oferi una lui Dale. Acesta îl refuză. Își aprinse țigara încet, gândindu-se.

— O K. ! Despre ce este vorba ?

— Poți să mă trimiți înapoi la Saigon ?

— Poate. Dar aici este nevoie de tine, Jack. Nu pleci nicăieri până nu-mi spui despre ce este vorba.

Dale se aplecă înainte cu coatele pe genunchi.

— Este ceva personal.

— Asemenea lucruri nu sunt permise, Jack. Nu poți avea nimic personal. Nu contează decât afacerile.

Dale își pironise privirile în podea.

— Ce dracu s-a întâmplat, Jack ? Dacă ai blenoragie, o putem rezolva imediat.

— Dacă aș avea blenoragie, nu ți-aș spune ție, Garry.

— Atunci ce este ? Ai fost șantajat de ruși ? Te-au găsit în pat cu bucătarul tău, sau ce ?

— Ascultă, Gerry, scoate-mă de aici.

Gates gemu.

— Stai puțin. Este o afurisită de femeie, nu-i așa ?

Tăcerea lui Dale îi confirmă temerile.

— Nu este o prostituată pentru că alea nu contează și oricum nu te-am văzut cu niciuna. Deci, nevasta cuiva ? A cui ? A cui ? În nici un caz a ambasadorului, este mai mare decât un B-52. Cristoase, Jack, nu merită niciuna...

Deodată, începu să se lămurească.

— Sper că nu este Noelle Crocé ? O, Jack, nu poate fi ea. Spune-mi că nu este adevărat.

— Deci, ce zici, poți să mă trimiți la Saigon ?

Gates își frecă tâmplele. Simți că-l apucă migrena.

Dacă ai jignit familia Bonaventure, Saigonul n-o să-ți fie de nici un folos. Nu vreau să declanșăm o vendetă cu corsicanii. Până unde ai mers ?

— Destul de departe.

— Isuese Cristoase. Te-ai culcat cu ea, Jack ?

Dale îi aruncă o privire atât de dușmănoasă, încât Gates se uită în altă parte. Se gândi un timp.

— Uită că te-am întrebat asta. Lasă totul în seama mea, da ? O să văd ce pot face.

Dale se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Jack ?

Dale se întoarse.

— Fii atent.

51

Erau câțiva ziariști în colțul barului Constellation și beau luând la rând toate culorile de băuturi. Începuseră cu Pernod albicios cu apă și înaintau zgomotos spre rom negru. Supraviețuiseră pastis-ului galben și cremei verzi de mentă, dar se împotmoliseră la albastru.

Unul din ei se întrebă cu voce tare ce culoare avea un fluid mai deschis.

Gates ajunse la timp pentru întâlnirea lui cu Rocco Bonaventure. Îi plăcea să fie întotdeauna punctual.

Gates îl văzu, se salutară și se așeză. Bonaventure ridică un deget de pe brațul fotoliului de răchită și un barman laoțian veni cu cognac, apă minerală și alt pastis pentru monsieur.

— Bună, Rocky. Este liniște aici, astă seară.

— Oricum, domnii de aici se străduiesc — zise el, indicând grupul de ziariști francezi și britanici.

— M-da în spiritul bunăvoinței internaționale.

— Nu există așa ceva — mormăi Bonaventure.

Scoase un pachet de Gauloise și-i oferi o țigară lui Gates, care clătină din cap.

— Încerc să mă las, Rocky.

— Doar nu crezi că o să trăiești o viață lungă și fericită ?

— Presupun că nu. Dar oricum, nu vreau să fumez.

Sorbi din cognac.

— Pari nervos — remarcă Bonaventure.

— Poate.

— Spuneai la telefon că ai să-mi spui ceva foarte important.

— Important, dar nu plăcut.

Bonaventure se întunecă la față.

— Rattakone ?

— Nu. Ceva personal.

Corsicanul își duse mâna la ochi.

— Este vorba de ginerele meu, nu-i așa ?

Vorbea ca un om care îi spunea doctorului său că guta s-a înrăutățit.

— Într-un fel.

Gates se aplecă spre el și își coborî vocea. Un gest teatral, se gândi Bonaventure, deoarece nu putea să-i audă nimeni în hărmălaia pe care o făceau ziariștii în colț. Sau poate era un semn de respect.

— Este vorba de Noelle. Știai că are o aventură amoroasă ?

Bonaventure se albise la față. Deci, de aceea voia să-și părăsească soțul. Fiicele, hotărî el, erau un blestem pe capul omului. O invenție diabolică, menită să-ți răpească tihna bătrâneții. Îi veneau pe limbă mii de întrebări.

— Cine ? — murmură el.

— Jonathan Dale.

Bonaventure goli paharul și îl trânti pe masă. Un laoțian se grăbi să-i aducă altul. Bătrânul corsican fumă și bău o vreme, în timp ce încerca să se concentreze.

— De când ? — zise el în cele din urmă.

Gates clătină din cap.

— Când ai aflat ?

— Azi.

Bonaventure inspiră adânc de câteva ori, ca și când s-ar fi pregătit să sară de pe o stâncă.

— Și de ce îmi spui mie, toate astea ?

— Pentru că vreau să mă ajuți să rezolv această situație. O să iau măsuri să-i pun capăt. Dale n-o să mai fie aici până la sfârșitul săptămânii. O să-l trimit în junglă, unde nu poate face rău nimănui. Dar m-am gândit că ai vrea să-i explici situația Noellei.

— Poate că aș vrea să discut și cu acest Dale.

— Tu ocupă-te de ai tăi, că de ai mei am eu grijă. Cel mai important este să nu afle Crocé. Nu vreau să se producă un incident nedorit, care să-mi facă necazuri la ambasadă.

— Adică te temi că Baptiste o să-i zboare creierii domnului Dale ?

— Cam așa ceva.

Bonaventure simțea că-l apucă furia. Mai întâi fiica lui îl sfidase, căsătorindu-se împotriva voinței lui, deși o avertizase că era un bărbat nepotrivit pentru ea. Și apoi, după ce se săturase de el, îl umilise în fața tuturor, terfelindu-se cu un american. Oare nu avea nici un pic de rușine și respect ? Dacă Gates știa, oare câți din Vientiane mai aflaseră ? Poate mâine, va apărea pe prima pagină, în *Laos Presse : FIICA LUI ROCCO BONAVENTURE ESTE O TĂRFĂ !*

— Mulțumesc pentru informație — zise el și se ridică brusc, vărsând pastis-ul.

— Ia-o ușor, Rocky — zise Gates.

— Dacă Dumnezeu ar fi vrut s-o iau ușor, nu mi-ar fi dat o fată. *Bordel de merde !*

Noelle stătea la fereastră și privea luna ridicându-se peste Mekong, în spatele unui pâlc de nori negri. Noaptea era rece și de aceea se îmbrăcase într-unul din puloverele kaki ale lui Dale. Lâna aspră îi zgâria pielea.

Bărbatul stătea în pat, întins pe spate. Tipic pentru un american, se gândi ea. Se întindeau peste tot și se așteptau ca ceilalți să le facă loc. Chiar și când dormeau. Dar mai mult o amuza decât o enerva. Îl privea cum dormea. Lângă ea era un gigant, cu piept și brațe musculoase, dar, când dormea, fața lui ascunsă pe jumă-

tate în umbră și părul vineţiu, îl făceau să semene cu un băieţel.

Se întoarse pe o parte, apoi deschise ochii.

— De când dorm ? — o întrebă el buimăcit de somn.

— De mult.

— Ce faci ?

— Mă uit la lună. Mă gândesc.

— La ce te gândești ?

— Mă întreb ce caut aici. Cred că sunt nebună.

— Am plănuit totul. Mă strecor la tine în casă și tai cureaua de alternator a monstrului acela pe care-l conduci.

— Asta vă învaţă la școala voastră agricolă ?

Îl auzi râzând.

— Trebuie să-ţi mărturisesc, Noelle. Nu prea mă pricep la agricultură.

— Sunt atât de șocată.

— Bănuiesc că ai intuit de la început.

— Ce faceţi de fapt în munţi ?

— Ne întâlnim cu Hmong. Le dăm sfaturi.

— Ce fel de sfaturi ? Cum să lupte ?

— Mă rog. Toţi trebuie să știe cum să lupte. Dacă vor să-și păstreze independenţa.

— Deci, eşti soldat.

— Într-un fel.

Ezită. Noelle știa că nu se hotărâse încă dacă să-i spună adevărul sau să îndruge minciuna care-l învăţase-ră.

— La încheierea războiului din Pacific, eram locotenent, în Marină. Am fost decorat cu Steaua de Argint și Inima Roșie.

— Foarte colorat.

— Inima Roșie înseamnă să fii citat când eşti rănit pentru patrie.

— Altă cicatrice de care nu mi-ai spus ?

— Este ceva mai intimă. Un fragment de grenadă în fund. Vrei s-o pipăi ?

— Pariez că spui asta tuturor fetelor. Dacă ar fi fost o cicatrice atât de serioasă, aș fi observat-o până acum.

— Am făcut chirurgie plastică. Este cea mai bună caracteristică a mea.

— Ba nu, este a doua în ordinea importanței.

Râse amuzat.

— Oricum, după aceea am stat un timp de-o parte. Presupun că era o noutate pentru mine să stau jos. Dar, în curând mi-am dat seama că în armată am avansat greu. În aviație aveam mai multe șanse de promovare. Așa că am dat niște teste și am fost avansat în Air Force Intelligence [1].

— Ce fel de teste ?

— Cât fac doi și cu doi și să-mi scriu numele corect cel puțin de două ori. Și am reușit.

— Și pe urmă ?

— Este tot ce am voie să-ți spun. Restul vieții mele este strict secret.

— Cu excepția episodului când Magsaysay te-a împușcat în umăr.

— Dar nu a făcut asta. Atunci lucram pentru el. Atâta tot.

— Cum adică lucrai — îi conduceai mașina, făceai pe secretara, sau ce ?

— Strict secret.

Vedea că zâmbea, chiar și pe întuneric. Îi era greu să nu facă la fel. Se trezea adesea râzând când erau împreună. Încercă să-și imagineze cum ar fi să-și petreacă douăzeci și patru de ore pe zi cu acest om. Simți o senzație ciudată. Nu fi idioată să te îndrăgostești de el, își spuse ea. Asta înseamnă răzbunare, indulgență, nu compromis făcut cu singurătatea. Nu fă aceeași greșeală pe care ai mai făcut-o.

— Nu te îndrăgosti de el.

Ploaia începu din nou, scuturând frunzele din grădină.

— Este rândul tău — zise el.

— Rândul meu ?

— Să-mi povestești despre tine.

— M-am născut la Moscova și am fost trimisă aici de Stalin să scot secrete de la spionii americani, mai ales de la cei singuratici. Restul este strict secret.

---

[1] Serviciul de Spionaj al Aviației (eng.) (n.t.)

— Vreau să-ți spun trei lucruri : Unu : nu sunt spion. Doi : Stalin a murit. Și trei : nu mi-am dat seama că sunt singur până nu te-am întâlnit pe tine.

— Vezi. Aș fi o spioană foarte bună.

— Chiar că vreau să știu mai multe despre tine — zise el, devenind brusc serios.

— Ce vrei să știi ?

— De exemplu. Cum te înțelegi cu tatăl tău ?

O întrebare explozivă.

— De ce ?

— Este ceva care mă uimește. Vreau să spun, știi cum face bani, nu ?

— Fiecare om de afaceri transportă opiu în Asia de sud-est. Nimeni nu consideră că ar fi ceva rău. În Laos, opiul este ca mașina în Detroit.

Ce ciudat îl apăra când altcineva dădea glas la aceleași acuzații pe care i le arunca uneori chiar ea.

— Poate că are un caracter urât. Dar nu este un om rău...

— Un ticălos simpatic, la fel ca soțul tău ?

— Da, la fel ca Baptiste.

— Doar că pe acesta nu-l iubești.

Nu-i răspunse.

— Ce ai de gând să faci, Noelle ?

— În legătură cu ce ?

— În legătură cu noi.

— Nimic — zise ea.

Bun, știa că în seara aceea, mâine seară, în curând, va fi descoperită și se va termina. Nu îndrăznea să se gândească la consecințele faptelor sale. Și, cu toate că voia să scape de Baptiste, era la fel de îngrozită să se arunce în alt coșmar cu acest american necunoscut.

Un oblon slăbit zăngăni undeva, în casă.

— Vreau să vii cu mine — zise el.

— Să vin cu tine ? Unde ?

— La Saigon. Am cerut transferul. Poți scăpa de Baptiste și tatăl tău.

— Nu.

— De ce, nu ?

Ea clătină din cap.

— Doar nu-l iubești. Nu poți sta cu un bărbat pe care nu-l iubești. Își bate joc de tot.

— Dar de unde să știu, că te iubesc pe tine ?

— Îți ofer o cale de scăpare.

— N-am nevoie de favorurile tale !

— N-am vrut să...

— Oricum, am un fiu !

El se ridică din pat.

— Te rog, Noelle, gândește-te.

— Nu. Pentru tine este ușor. Vii într-o țară străină, ajuți niște oameni de care nu-ți prea pasă, împușți tipi pe care nu-i cunoști și te îndrăgostești de femei pe care nu le poți avea. Pentru mine, însă viața este mult mai complicată.

— Acum nu mai pot să trăiesc fără tine.

— Să trăiești este ușor. Inspiri și expiri și îți amintești să mănânci.

Nu înțelegea de ce se înfuriase. Își scoase jerseul lui și își căuta hainele în beznă. El simțea că o jignise și era uluit.

Noelle plecă fără să spună alt cuvânt.

Papa îi spusese întotdeauna că era impulsivă. Poate că avea dreptate. Dar de data aceasta va încerca să învețe din greșelile sale. O să se gândească. N-o să se mai facă de râs a doua oară.

52

Rocco Bonaventure găsi o soluție perfectă.

Prima problemă era ce să facă cu americanul. Se gândise că Dale reprezenta o adevărată amenințare dacă fiica lui intenționa să se lege definitiv de el. Ideea aceasta îl făcu să se strâmbe.

A doua problemă era Baptiste. Biserica nu admitea divorțul și, ca să aranjeze o anulare, l-ar costa prea mult. Prelații din Saigon ar fi în stare să-și construiască o catedrală din banii lui până s-ar lăsa convinși. Și chiar și atunci Baptiste ar putea face necazuri. Ar pretinde probabil să-l vadă pe Lucien, ba chiar ar putea să-l ia

Trebuia să existe o cale mai ieftină și mai eficientă.

Păcat că Baptiste nu a reușit să-i stăpânească fiica. Era bun în afaceri. Dar acum, va trebui să se dispenseze de el ; trebuia însă s-o facă fără să ofenseze sentimentele fiicei sale.

Acum însă credea că a găsit răspunsul.

Servitorii și familiile lor jucau badminton în curtea din față când sosi Baptiste. Bonaventure stătea pe verandă, bând un *sunatowner*.

Baptiste îi salută și urcă treptele câte două deodată. Părea relaxat și încrezător. Costumul lui de pânză era proaspăt spălat și călcat și avea o țigară între degetele pline de aur. Mult stil, dar puțină substanță, se gândi Bonaventure. *Quel dommage* [1].

Baptiste se așeză și Bonaventure îi turnă niște Pernod în pahar. Baptiste luă niște cuburi de gheață dintr-o găleată de argint și le băgă în băutură. Alcoolul galben se transformă într-un lichid lăptos.

Discutară un timp, ca întotdeauna, despre opiu, noi comenzi și despre probleme tehnice cu Beechcraft-urile. O să-mi fie dor de el, se gândi Bonaventure regretând sincer. Se ocupase de multe aspecte neplăcute ale afacerii și se dovedise un manager capabil. Ce-o să mă fac fără el ? Poate ar fi timpul, totuși, să mă retrag.

— Trebuie să discutăm — zise el în cele din urmă. În legătură cu Noelle.

Baptiste se posomorî imediat.

— Te rog, Rocco. Am mai discutat despre asta. Este problema mea.

Ești atât de arogant, se gândi Bonaventure. Va fi o adevărată plăcere să-ți dezumflu balonul.

— Are un amant.

Minunata lui piele măslinie se albi puțin. Îl văzu înghițind în sec. Bietul de el. Se întrebă dacă așa arătase și el când îi spusese Gates.

— Nu poți s-o învinuiești. Nu prea ai fost un soț model.

---

[1] Ce păcat (fr.) (n.t.)

— Este soția mea — reuși el să spună cu un glas strangulat.

— Te-am prevenit. Ar fi trebuit să ai grijă de ea.

— Nu-mi da sfaturi !

— Nici n-am de gând — continuă Bonaventure, fără remușcări. Este cam târziu pentru asta.

Baptiste se ridică, cu mâinile încleștate pe balustrada ferestrei. Îl apucase furia...

— Cine este ?

— Un american. Dale, Jonathan Dale. Consilier agricol la Ambasada SUA.

— Un american ? — zise Baptiste dezgustat.

Știuse Noelle cum să pună sare pe rană.

— Vreau să te ocupi de asta — zise Bonaventure.

— Să mă ocup ?

— Da, așa cum fac corsicanii.

— O să-i tai testicolele.

— Așa te vreau — spuse Bonaventure vesel.

— A făcut-o din cauza lui Pepin ! Nu m-a iertat niciodată pentru asta. Dar a fost ideea ta.

— Nu da vina pe alții pentru necazurile tale, Baptiste. Aceasta ar trebui să fie prima ta lecție în viață.

Baptiste se întoarse și cobori treptele verandei, dar, când ajunse la jumătate se întoarse.

— N-am vrut să moară.

Bonaventure sorbi Pernod-ul.

— Dar ai făcut-o ! Ești prea moale, Baptiste, ăsta-i defectul tău. Mă întreb dacă ai curajul să-l aranjezi pe Dale. Sau vrei s-o fac eu în locul tău ?

— Dracu să te ia — șuieră el și se îndepărtă.

Bonaventure zâmbi. Baptiste o să se ocupe de Dale. Și pe urmă, Gates va veni la Bonaventure. Iar el o să-i paseze problema cu regret, lui Gates. Parcă se auzea cum o să-i spună : *Îmi pare rău. A acționat fără încuviințarea mea. Fă ceea ce trebuie. Eu îmi iau mâna de pe el.*

Da, Baptiste va rezolva problema lui Jonathan Dale. Și Gates va rezolva problema lui Baptiste Crocé.

Perfect.

Noelle era în grădină cu Lucien și se juca cu mingea. Răsună o ușă trândindu-se în casă și-l auzi pe Baptiste

strigând la Chao. Se năpusti în spatele verandei. Își dădu seama, de îndată ce-l văzu, că aflase.

Lucien alergă pe iarbă să-i iasă în întâmpinare. Baptiste îl luă în brațe, dar o fixă pe Noelle, cu o expresie neschimbată.

— Ai făcut-o din răzbunare ? — o întrebă el.

Noelle se simți brusc foarte calmă. Se întrebase dacă ar fi trebuit să nege, să-l amenințe, să se justifice. Dar, în schimb, se calmase și știa că o să-i spună pur și simplu adevărul.

— Ai făcut-o din răzbunare ? — repetă el.

— La început — zise ea. Apoi, a fost mai mult de atât.

— N-o să-l iei pe Lucien.

Ea se uită la el.

— Mă auzi ? N-o să te las niciodată să pleci. Pe nici unul din voi. Nu-mi pasă ce faci. Chiar dacă fugi până la capătul lumii, tot n-o să scapi de mine.

— S-a terminat totul între noi, Baptiste.

— N-o să se termine niciodată. Nu până nu spun eu.

Îl sărută pe Lucien și-l puse jos pe iarbă. Crezuse că o să se înfurie, c-o s-o lovească, în schimb, se întoarse pe călcâie și plecă.

Nu fusese niciodată în bungalow-ul lui Dale pe lumina zilei. Se refugiau în sanctuarul întunericului. Dar nu mai era nevoie să se ascundă. Acum trebuia să-l prevină.

Jeep-ul lui nu era acolo.

Alergă pe scările verandei, deschise ușa cu pumnii și trecu de servitorul uimit al lui Dale.

— Dale !

— *Monsieur Jean n'est pas ici* [1] — îi spuse el.

Intră din impuls în dormitorul lui.

Era o locuință de burlac. O cămașă zăcea aruncată pe scaun, o pereche de cizme de călărie erau pline de noroi portocaliu, iar o haină Princeton, atârnă de clanță. Stăruia mirosul familiar de colonie.

[1] Domnul Jean nu este aici (fr.) (n.t.)

Arăta cu totul altfel la lumina zilei. Patul fusese făcut, ca la militărie, camera era goală, cu excepția scaunului de trestie de lângă fereastră și scrinul de tec, alături de pat. Găsi o sticlă de Johnny Walker lângă o scrisoare. O ridică.

Dragă Susan,
Nu știu cu ce să încep. Am atâtea să-ți spun...

Dumnezeule,
Dragă Susan ?

Deschise un sertar de la masă, foarte încet, ca și când s-ar fi temut să nu găsească vreun șarpe înăuntru. Văzu biografia lui Kennedy și a lui Tom Paine. Le aruncă pe pat. Sub cărți era un teanc de scrisori, legate cu elastic. Le desfăcu și căzu o fotografie dintr-un plic.

O ținu cu degete tremurânde : o plajă, undeva. O femeie zâmbitoare, copii zâmbitori, iar în mijlocul lor, un bărbat în costum de baie. Jonathan Dale. Familistul.

Dragă Susan

Fotografia îi alunecă dintre degete, pe podea. Îi tremura tot corpul. Ciudat, pentru că nu simțea nimic, absolut nimic. De fapt, nu-l iubea. Fusese singură și dorise să-l rănească pe Baptiste. Dale nu însemnase nimic pentru ea. Se întoarse și ieși încet din casă, cu demnitatea unei regine.

53

Baptiste intră în Hotelul Constellation cu un revolver în mână. Era un Smith & Wesson cu șase gloanțe. Părea beat, dar de fapt era rece ca gheața și foarte treaz. Se uită de jur împrejur în bar și trase peste capul barmanului, spărgând o sticlă cu byrrh. Aceasta se făcu țăndări și romul se împrăștie în cameră.

Acum captase atenția tuturor.

Făcu trei pași în bar.

— Unde este Dale ?

Garry Gates stătea cu niște soldați la o masă de lângă ușă. Le făcu un semn și se ridicară să plece.

— Credeam că Buffalo Bill a murit — zise Gates.

Baptiste se întoarse și îndreptă arma spre capul lui Gates.

— Unde este ?

— De ce nu vrei să lași pistolul jos și să discutăm ?

— Spune-mi unde este.

— Deci, vrei să-i zbori creierii ?

— Intenționez să încep mult mai de jos.

Gates își împreună mâinile pe burtă, relaxat. Nu era prima oară când fusese amenințat cu pistolul.

— Am impresia că nu înțelegi cum stau lucrurile, Baptiste. Hai să mergem undeva să discutăm.

Baptiste nu se urni din loc.

— Spune-mi unde este.

Gates clătină din cap.

— Dacă mă împuști, va trebui să tragi pe la spate...

Se ridică și ieși.

Baptiste îl lăsă în pace și roti revolverul în cameră. Îi cunoștea pe majoritatea celor adunați acolo. Unul din ei, un ziarist francez reuși să rânjească spășit.

Dar Jonathan Dale nu se afla acolo.

Înjură, lăsă pistolul jos și-l urmă pe Gates pe strada întunecată, udă de ploaie.

Americanii îl așteptau. Îl înșfăcară de braț și Gates apăru din umbră și-i dădu un pumn în stomac. I se tăie respirația și căzu în genunchi, lăsând revolverul să-i alunece în noroi.

Gates îl luă, scoase gloanțele și le făcu semn camarazilor săi să-l ducă pe Baptiste. Deschise ușa din spate a Chevrolet-ului parcat la câțiva metri depărtare și Baptiste fu înghesuit între doi.

Gates se urcă la volan și porni mașina.

Traseră lângă râu, în capătul sudic al orașului, departe de șosea.

Gates se întoarse.

— O să-ți fac o favoare — zise el.

Baptiste era blocat între cei doi americani. Își revenise după lovitura pe care o primise. Ochii lui erau acum întunecați și feroce, ca ai unui animal încolțit. Dacă se deșteaptă, acest tip va fi foarte periculos într-o zi, se gândi Gates.

— N-am nevoie de favorurile tale.

— Rahat, ba ai. Ți s-a întins o cursă, băiete.

Gates citi îndoiala în ochii lui.

— Cine ți-a spus de Dale ? — continuă el.

Baptiste îl privea fix.

— O.K. poți să nu spui nimic până nu termin. Ești de acord ? O.K. atunci ascultă-mă. Ai aflat de la socrul tău, nu ? De la bătrânul Rocco însuși. El ți-a spus. Și știi de ce ? Pentru că voia să reacționezi exact așa. Gândește-te puțin. Ce ar fi fost dacă sticla aceea de rom în care ai tras mai devreme ar fi fost Jack Dale ? Ce crezi că am fi făcut noi ? Ne-am fi frânt mâinile și am fi strâns bani pentru înmormântare ?

Baptiste nu-i răspunse. Dar Gates văzu că pricepuse unde voia să ajungă.

— Rocky ți-a spus, nu-i așa ?

— Da, Rocco — recunoscu el.

— Exact.

Gates zâmbi, încântat de istețimea lui.

— Atunci, dă-mi voie să-ți explic cum stau lucrurile. Vrea să scape de tine. Numai că nu vrea s-o facă el. Vrea s-o facem noi în locul lui. Este un tip deștept. *Un vrai monsieur* nu este un om caritabil. Îi place să joace tare, Baptiste. Ar fi trebuit să-ți dai seama până acum.

Acesta încuviință din cap, stânjenit.

— Știe că sunt impulsiv — zise el.

— Impulsivitatea este una, dar sinuciderea este cu totul altceva. Te-a luat drept fraier, băiete. Doar nu vrei să începi o vendeta cu noi. O să te trezești fără nici un prieten pe lume. Și primul care o să-ți dea în cap va fi Rocco.

Îi înapoie revolverul, iar Baptiste îl luă cu ambele mâini și-l privi ca și când ar fi fost o fotografie compromițătoare. Apoi îl băgă în buzunarul hainei.

— Dacă dorești să testezi teoria mea, n-ai decât să împuști un membru al misiunii SUA în Laos. Jack Dale este un tip promițător în agricultura țării noastre. Nu vreau să-l pierdem.

Baptiste îl privi posomorât, dar se vedea că înțelesese.

— Jack Dale n-o să-ți mai facă probleme. Va pleca până la sfârșitul săptămânii.

Baptiste încuviință din cap.

— Îmi pare rău că ți-am dat un pumn. Nu obișnuiesc să lucrez așa. Poate într-o zi, o să-mi mulțumești. Vrei să te duc înapoi până în oraș ?

— Cred că aș prefera să merg pe jos. Vreau să mă gândesc.

Gates făcu semn unuia din camarazii săi, care-i deschise portiera. Corsicanul se aplecă pe fereastră.

— Ești căsătorit, domnule Gates ?

— Nu, băiete. N-am avut timp niciodată.

— Nu-ți dai seama ce pierzi.

— Vrei să-ți dau un sfat ? Ai grijă de tine. Cred că Rocky are de gând să-ți vină de hac.

Gates întoarse mașina și o luă spre Vientiane.

* * *

Era drum lung până în oraș, dar Baptiste trebuia să se gândească. Se simțea ca un jucător de șah care fusese făcut aproape mat din a treia mișcare, fiind salvat de un spectator care-l avertizase la timp. Fusese un prost. Cum îl numise Gates ? Un fraier.

Ei bine, va fi ultima oară când se va comporta așa. In orice caz, ultima oară pentru Rocco Bonaventure.

54

Tao Kao era agitat. Șopti ceva la urechea lui monsieur Bonaventure. Acesta se înroși și se uită peste ochelari.

— Monsieur Dale, este aici ?

— Spune că vrea s-o vadă pe madame Crocé — răspunse Tao Kao în franceză. I-am explicat că nu este aici, dar spune că nu pleacă până nu discută cu dânsa.

Bonaventure pufni indignat și se ridică în picioare. Coborî treptele și deschise ușa.

Dale îl domina cu statura lui impunătoare. Furios, Rocco își luă o figură dominatoare.

— Nu ești dorit aici — zise Bonaventure în engleză.

— Trebuie s-o văd pe Noelle.

— Nu este aici.

În momentul acela, Noelle ieși pe veranda din sufragerie. Se întoarseră amândoi spre ea. Părea palidă și hotărâtă.

— Noelle — zise Dale.

Aceasta se opri la câțiva pași de el, ignorându-l complet pe tatăl ei. Se uită la americanul cel mare, studiindu-i fața, ca și când ar fi fost un coleg de școală de care nu-și mai amintea.

— Vreau să te întreb un singur lucru. Ești căsătorit?

— Nu este chiar atât de simplu — zise el, deși știa că soarta lui era pecetluită.

— Spune-mi adevărul, te rog.

— Voiam să-ți spun. Lasă-mă să-ți explic.

Ea se dădu înapoi și-l lovi. Bonaventure era sigur că palma răsunase dincolo de fluviul Mekong, în Tailanda. Dale nu clipi.

Noelle se întoarse și intră în casă.

Bonaventure clipi satisfăcut, dar își luase o figură impasibilă.

— Ai primit răspunsul — zise el. Și acum te rog să pleci.

— Dacă m-ar fi lăsat, aș fi putut să-i explic — îi spuse Dale ca și când ar fi fost înțeles sau simpatizat.

Apoi se îndepărtă încet și se urcă la volanul jeep-ului său. Trebuia să plece.

Bonaventure privi jeep-ul îndepărtându-se prin norodul portocaliu în direcția orașului.

În DC-3 era mare aglomerație : bonzi tineri, în robe portocalii, mame cu dinții înnegriți de betel, dădăcindu-și

copiii, membrii ai guvernului laoțian, un căpitan adormit pe niște saci de semințe. Interiorul avionului CAT se transformase, pe deasupra se întinse un fir până la ușă, pentru parașutiști, iar pe tavă, gurile de aerisire fuseseră marcate cu însemne „oxigen pentru trupe". În fuselaj se vedeau chiar câteva urme de gloanțe, parțial acoperite cu bandă adezivă.

Gates și Dale stăteau pe vine în spate, în uniformă de luptă. Trebuiau să strige ca să se audă în uruitul motoarelor, în timp ce DC-3 decola de pe aeroportul Wattay.

— Este ultima ta călătorie, Jack — zbieră Gates.

— Ultima călătorie ?

— După Sam Nena te întorci la Saigon.

Dale închise ochii și înjură pe înfundate.

— Doar asta voiai, nu ?

— Așa am crezut.

— Dar nu poți rămâne aici, pentru numele lui Cristos.

— M-am răzgândit. Nu mai plec.

— Ba pe dracu ! Poate ți s-a părut o rugăminte, maiorule, dar află că este un ordin. Nu ai de ales.

Dale simți aproape o durere fizică în piept — furie, părere de rău, frustrare. Știuse de la început că n-o să meargă ; ceea ce-l durea era însă faptul că ea nu-i oferise șansa să se explice. O jignise și nu avusese cum s-o aline cu motivațiile și planurile lui prost gândite. Era fiica lui Bonaventure și nu avea cum să scape de acest fapt.

Și în afară de asta, era cam târziu să se îndrăgostească acum, pentru prima oară în viață.

55

Bonaventure adormise pe verandă cu capul atârnând peste spătarul scaunului de trestie. Pare atât de bătrân, se gândi Baptiste. Pielea lui de culoarea tutunului era brăzdată de riduri adânci, iar părul alb, rărit dezgolea pe alocuri pielea capului.

Îți fac o favoare, hotărî el.

Aduse o pernă de brocard din living room și apoi scoase o curea lată din buzunarul hainei sale. O așeză ușor pe pieptul bătrânului, îi strecură capătul liber prin spatele scaunului și o strânse cu mâna stângă. Bonaventure deschise ochii și-l privi uluit pe Baptiste. Încercă să-și miște brațele, dar acesta îl imobilizase dur. Înainte să strige, Baptiste îi puse perna pe față cu cealaltă mână și o apăsă cu putere.

PARTEA A DOUA

URMARIREA DRAGONULUI

„Dacă vrei să te bagi în afaceri subversive, să aduni informații și să faci mișcări de trupe, trebuie să negociezi cu traficanții de droguri".

— General Paul F. Gorman, fost comandant al Armatei de Sud a SUA

56

Hong Kong 1967,

Sammy Chen răsfoia ziarul *South China Morning Post* pe bancheta din spate a Mercedes-ului său cu aer condiționat când o mulțime uriașă se revărsă în fața lor, pe Queen's Road, iar traficul se opri într-o cacofonie asurzitoare de claxoane.

Sammy se aplecă și bătu șoferul pe umăr.

— Ce s-a întâmplat ?

— Comuniștii, din nou, Kee Lung. Vedeți. Iată-i.

Acum îi zărea și Sammy. Mulți țineau cărți roșii, înălțate, în aer, deasupra capetelor, în timp ce mărșăluiau. Unii erau înarmați cu cuțite, bare, bâte și lanțuri de bicicletă. Un șir anemic de polițiști le bloca drumul, deși nu făceau altceva decât să-i irite pe cei din primele rânduri. Începură să arunce cu cărămizi și pietre luate de pe un șantier din apropiere. Polițiștii se retrăgeau, adăpostindu-se sub scuturile lor de răchită. Vitrina de sticlă a cafenelei Hilton se făcu zob.

— Ocolește blocul, dacă poți — îi spuse Sammy calm.

Deși îi ura pe comuniști, Sammy era încântat de ultimele evenimente. Revoluția culturală a lui Mao Tse Tung din China se revărsase peste graniță în noile teritorii și Hong Kong. Mulți oameni se temeau, dar nu și Sammy Chen. Considera aceste evenimente drept o manifestare pozitivă, din multe motive.

Faptul că era atât de agitat se datora revoltei, care avea loc în țara lui adoptivă, Vietnam și care se sincroniza perfect cu evenimentele recente din Hong Kong. Americanii se angajaseră cu sute de mii de soldați în războiul de acolo și mulți din acești oameni veneau la Hong Kong pentru R & R. Aveau mulți bani și erau dornici să-i cheltuiască repede pe orice viciu oferit de triade, pentru că, peste o săptămână, urmau să se întoarcă în

junglele mortale ale Mekong-ului, sub amenințarea DZM-ului, așa că aceea putea fi ultima șansă să aibă o femeie sau să se îmbete. Pe alții, drogurile îi ajutau să uite de singurătatea sau de spaima lor.

Între timp, la câteva mile depărtare, oamenii lui Mao se masaseră la frontieră. Se zvonea că se va declanșa o invazie, dar Sammy Chen nu credea că Mao va fi atât de prost să-și transforme amenințarea în fapte. Hong Kong-ul aducea prea mult capital Chinei Roșii și chiar și țările comuniste, cum era China, aveau nevoie de bani.

Dar, era bine, pentru că armata și poliția aveau destule probleme din cauza comuniștilor, care creau necazuri în colonie, împrăștiind insurecția și plasând bombe. Așa că nu mai aveau resurse să intensifice lupta împotriva drogurilor și, prin urmare, Sammy reușise să importe cantități uriașe de opiu și morfină, fără nici o problemă.

Mulțumită Vietnamului și lui Mao, Fei Lung se va întări, iar Sammy Chen va deveni cel mai mare traficant de opiu din istoria Asiei.

57

Iulie 1967 era o căldare cu aburi, îngrozitor de fierbinte, chiar și pentru Hong Kong. Temperatura în cursul zilei nu coborâse sub 92°F de două luni, iar umiditatea staționa constant la 100%. Asfaltul se topise în Victoria, iar colonia de-abia aștepta un taifun. Nu plouase de opt luni, iar rezervoarele erau goale.

Autoritățile au început să ia măsuri de raționalizare a apei, închizând valvele pe rețea. O dată la patru zile, timp de două ore, la robinet curgea mâl. Dar presiunea apei era prea scăzută ca s-o facă să urce mai sus de etajul șase al clădirilor înalte, iar în Orașul Îngrădit, oamenii din acest iad împuțit trebuiau să stea la coadă ore în șir, la o cișmea publică, să-și umple căldările și apoi să urce scările de oțel cu prețioasa lor încărcătură.

Chiar și triadele sufereau. Ca să prepare heroina, aveau nevoie de apă, iar raționalizarea a încetinit producția fabricii de heroină din Kowloon, aflată în afara Orașului Îngrădit. Când fierbe, opiul pute ca gunoiul putred, așa că fabrica fusese amplasată la ultimul etaj al unei clădiri, unde vântul ajuta la dispersarea duhorii.

Căldura amăra viața lui Chin Ah Fung și a ajutoarelor sale. Chin — mai bine cunoscut sub numele de Chin Pudră Albă — fusese angajat de Dragon Fist ca „bucătar", așa cum spuneau triadele maeștrilor chimiști care se ocupau de procesul de rafinare al heroinei.

Când Douglas intră în apartament în dimineața aceea, să verifice temperatura, aceasta se ridicase deja în jur de 100°F, după ce, peste noapte, scăzuse la 80°F. Era atât de cald, încât Chin trebuia să-și șteargă tot timpul ochelarii aburiți. Douglas se întreba cum suporta. Un ventilator electric se învârtea într-un colț, fără să reducă fierbințeala de cuptor din cameră.

Chin era tânăr, mai tânăr chiar decât Douglas, cu dinții stricați și o față mâncată de vărsat, ascunsă aproape în spatele unei măști de gaze. Semăna cu un vânzător de aparate foto din Nathan Road. Singurul lucru remarcabil la el era talentul la chimie mai ales în ceea ce privește dificilul și complexul proces de transformare a opiului în heroină numărul patru.

În dimineața aceasta era ocupat cu un nou lot de opiu, adus de curând. Încălzise niște apă într-un vas mare și acum controla temperatura cu degetul. În timp ce-l privea, Douglas se minuna ce mult se baza acest proces pe intuiția chimistului.

Un ajutor turna un sac de opiu crud în vas și Chin amesteca soluția cu un băț de lemn. Când aceasta se dizolvă, adăugă îngrășământ de viță în amestec și spumui fiertura. Va fi filtrată, reîncălzită și, de data aceasta, în loc de îngrășământ, va adăuga amoniac concentrat și morfina se va solidifica în bulgări pe fundul vasului. Era nevoie de mare precizie din partea lui Chin, pentru că, dacă soluția era lăsată să se încălzească prea mult, se va distruge toată morfina.

Douglas era fascinat de acest proces, nu din cauza interesului înnăscut pentru chimie, ci pentru faptul că se mira ce mulți bani se puteau câștiga din produsul unei simple flori.

Opiul crud sosea pe vase de pescuit tailandeze sau vietnameze care pătrundeau în apele Hong Kong-ului de unde era transferat în ambarcațiuni oceanice. Odată ajuns în apele coloniei, opiul trecea pe una din miile de sampane care pescuiau în apele de coastă. Porturile erau atât de aglomerate, încât era practic imposibil ca autoritățile să depisteze traficanții.

Acum, când se dezlănțuise Revoluția lui Mao, Flota Regală avea probleme mult mai presante decât traficanții de droguri. Bucătarii triadei, în laboratoarele lor ilicite din Kowloon și Noile Teritorii produceau acum „zahăr maroniu" sau alb de China în cantitățile solicitate de Hong Kong.

* * *

Douglas nu mai suportă căldura din apartament și îl lăsă pe Chin să-și vadă de treabă. Știa că, după ce chimistul va produce o cantitate suficientă de morfină, o va amesteca cu o cantitate egală de anhidridă acetică, apoi o va fierbe șase ore la 85° fix și, când impuritățile vor fi filtrate, granulele de heroină — zahăr maroniu — se vor forma pe fundul vasului.

Douglas nu voia oricum să fie pe aproape când se producea heroina albă numărul patru. „Zahărul maroniu" era pus într-un vas mare, se adăugau alcoolul, eterul și acidul clorhidric, și dacă procesul fusese realizat corect, fulgii albi ai heroinei albe de China, cu o puritate de 99%, se filtrau sub presiune.

Însă, dacă se făcea vreo greșeală, eterul exploda, distrugând fabrica și tot ce se afla în ea.

Dar valoarea heroinei merita riscul. Americanilor aflați în permisie în Vietnam nu le plăcea „să urmărească dragonul", care era metoda tradițională chinezească de a fuma zahărul maroniu crud numărul trei. Ei se foloseau de un ac pe care și-l înfigeau direct în venă și de aceea aveau nevoie de pudră albă pură.

Și erau gata să plătească un preț enorm.

Afacerea cu heroină era acum atât de prosperă încât, aducea mai mulți bani decât negoțul tradițional al triadelor cu prostituție și jocuri de noroc. Douglas învățase că orice era ilegal, era valoros, iar heroina deținea acum potențialul de a îmbogăți câțiva oameni curajoși și inteligenți, dincolo de cele mai fantastice vise ale unor simpli muritori.

Femeile dispuse să se prostitueze erau ieftine și se găseau peste tot. Heroina însă, era aurul alb.

Sammy Chen este un geniu, hotărî Douglas. Anticipase ce se va întâmpla în Saigon și Hong Kong și venise în întâmpinarea cererii. Fusese o afacere în pur stil capitalist.

Numărul 489 al lui Fei Lung era o sursă de inspirație pentru Douglas Ho, care se săturase de Walled City, de mizeria și duhoarea lui. Voia să trăiască sus, pe munte și să aibă oameni care să se ocupe în locul lui de treburile din oraș, să lase pe alții să se bată, să dune banii, să bată târfele și hoții de buzunare.

Sammy Chen îl ajutase să-și dea seama că cea mai grozavă armă a sa, nu era trupul lui infirm, ci mintea sa.

Prin inteligență, putea să-și croiască drum afară din Orașul întunericului.

Căldura înăbușitoare îl făcuse pe Douglas să mediteze cu tristețe asupra vieții. Ca prim locotenent al unchiului său, Douglas avea datoria să supravegheze toate afacerile triadei din Walled City, inclusiv fabrica de heroină a lui Chin. Acum i se părea că se ocupa de ce era mai greu, în timp ce unchiul său stătea într-o casă elegantă cu femeile și drogurile sale, bucurându-se de profituri. Cu trei ani în urmă, când îl răpise pe Chen Jia-quo din Mangkok Typhoas Shelter și-l lichidase, unchiul său se împăunase cu meritele triumfului.

Hotărâse în cele din urmă că era timpul ca triada să-l răsplătească așa cum trebuie. Își va iniția planul în timpul raidurilor săptămânale polițienești din Walled City.

Fishball Tak îi conduse pe Sergentul Tan și cei cinci jandarmi ai săi — tot chinezi — prin labirintul de alei în inima lui Walled City. Când ajunseră la cafeneaua din Rat's Piss Alley, îi pofti înăuntru și trase niște taburete

pentru ei în jurul unei mese din șindrilă. Douglas li se alătură dintr-o cameră din spate și-i strecură lui Tan un plic maroniu, pe care acesta îl deschise imediat și începu să numere bancnotele dinăuntru. N-avea rost să fie discret. Și, în afară de asta, sergentul Tan era genul de om care știa să-și țină în frâu lăcomia, iar cei zece ani de serviciu în Forțele Polițienești din Hong Kong îl învățaseră să fie prudent.

Proprietarul magazinului le aduse Coca Cola și prăjituri și, din ordinul lui Douglas, Fishball Tak dispăru din nou.

În timp ce-l așteptau să se întoarcă, începură să vorbească despre încăierările comuniste și căldura sufocantă. Chiar și în cafenea, cu un aparat vechi de aer condiționat care șuiera într-un colț, căldura era un lucru tangibil, iar respirația oamenilor era râncedă și fetidă. Camera mirosea a sudoare și lapte acru.

Bărbații își băură Coca-Cola și cerură altele. Înainte să termine, Fishball Tak se întoarse cu doi drogați pe care-i pescuise dintr-o dugheană de opiu pe Strada Jumătății de Câine. Sunt niște adepți împătimiți ai opiului, după cum arată, își spuse Douglas, cu obrajii supți și piele cenușiu verzuie. Erau îmbrăcați în veste pătate și șorturi kaki.

Un jandarm le puse cătușele și așteptară liniștiți afară până când polițiștii și-au terminat gustarea de dimineață. Vor fi arestați și întemnițați la Iat Lam. Dar știau că în închisoare li se va da opiu și vor fi recuperați de către triadă pentru sacrificiul lor. Poliția se va alege cu doi țapi ispășitori și triadele vor fi lăsate să-și vadă de treabă în Walled City.

Era o înțelegere veche, reciproc avantajoasă.

Polițiștii se ridicară să plece, fără să plătească pentru consumația lor, ca de obicei. Dar, de data aceasta, când jandarmii se strecurară afară, Douglas îl luă deoparte pe sergentul Tan. Îi făcu propunerea în șoaptă.

Îndrăzneala ideii sale îl uluia pe Douglas. Tan spusese întâmplător într-o zi, că fratele său era sergent pe una din șalupele polițienești care patrulau în apele din jurul Hong Kong-ului, similară cu cea care-l salvase pe Douglas din Golful Mirs. Echipajul complet număra doispre-

zece oameni : doi ofițeri britanici comandanți, un sergent de asemenea britanic și restul, jandarmi chinezi.

Cu câteva săptămâni în urmă niște chinezi își împușcaseră cei doi comandanți în paturile lor, în timp ce dormeau și apoi navigaseră pe râul Peare, să predea ambarcațiunea comuniștilor, la Canton.

Acest incident îl inspirase pe Douglas.

Ce-ar fi dacă fratele lui Tan ar putea organiza o acțiune similară, în timp ce șalupa sa polițienească patrula pe mare ? Ce-ar fi dacă, ar putea s-o aducă pe digul de la Aberdeen, unde l-ar aștepta Douglas și Tan ?

Tan se arătă îngrozit.

— Imposibil ! — exclamă el și se întoarse.

Dar Douglas îl apucă de braț și-i explică ce sumă uriașă de bani era în joc... cea mai mare cantitate de opiu care ajunsese vreodată în Hong Kong.

— Știu cât și unde — spuse Douglas. Suficient ca să îmbogățească niște oameni curajoși, mai mult decât pot visa.

— Este imposibil.

Douglas îl ignoră.

O să îngropăm opiul pe una din insule și o să ne întoarcem la Hong Kong. Pot' face rost de pașapoarte false și bilete de avion pentru Taiwan. Noi doi nu vom fi implicați. După ce se vor liniști lucrurile o să-l vindem pe furiș, iar tu o să trimiți partea cuvenită fratelui tău și prietenilor lui.

Tan era obișnuit cu venituri mici, neînsemnate, dar ideea de a fura de la triade îl îngrozea.

— O să ne prindă — se bâlbâi el.

— Ba nu. O să țină — zise Douglas.

— Și vei câștiga într-o noapte cât ai scoate în zece ani de serviciu în Poliție.

Tan ezită, sfâșiat între lăcomie și groază.

— Dacă o să vadă uniforme de poliție...

— Vom fi îmbrăcați în haine chinezești. Se găsesc câte vrei în Orașul Îngrădit. Crezi că-mi este greu să fac rost de șase uniforme chinezești ? Niște stofă verde cu stele roșii, atâta tot. Va fi noapte și oamenii vor avea de-a face cu niște pescari speriați. Vor alerga la Dragon Fist, spunând că unchiul Mao le-a furat drogurile.

Tan clătină din cap.

— Este o nebunie !

Douglas se aplecă spre el.

— Sunt patru sute de kilograme de opiu, două sute marfă pură și șaizeci kilograme de heroină numărul patru. Numai heroina valorează trei sferturi dintr-un milion de dolari SUA.

— Lasă-mă să vorbesc cu fratele meu — zise el.

Douglas ridică din nou din umeri.

— Este o șansă unică pentru el. Eu însă o să mai am și alte ocazii.

— Ne asumăm un risc enorm, Sharkfin.

— Dacă nu riști, nu câștigi. O să ne îmbogățim amândoi, mai mult decât îți poți imagina.

— Am spus că o să discutăm cu el.

— Marfa va sosi lunea viitoare. Trebuie să fii gata până atunci.

— Este o nebunie.

Douglas ridică din umeri, nonșalant, ca și când ar fi fost obișnuit cu astfel de lucruri.

— Depinde de tine. Îți dau o mare șansă.

Tan încuviință din cap și ieși afară să se alăture jandarmilor săi. Unul din drogați asuda și tremura. Avea nevoie de drog.

— Am nevoie de răspunsul tău până mâine — îi strigă Douglas lui Tan.

Acesta încuviință din cap și Fishball Tak conduse polițiștii și cei doi prizonieri pe străzile fierbinți ale Orașului Îngrădit.

A doua zi fu alt raid polițienesc în Hak Nami. Pentru că nu fusese aranjat dinainte, sergentul Tan și oamenii săi trebuiră să aștepte aproape zece minute în stradă în timp ce băieții alergau să-l caute pe Fishball Tak.

Tak îi duse la cafeneaua din Rat-s Piss Street, unde băură Coca-Cola, până când Douglas Ho fu adus din cuibul de vultur al dragonului.

Sergentul Tak își lăsă jandarmii în cafenea și conversară în șoaptă pe alee.

— Fratele meu, spune că o s-o facă.

Douglas încuviință din cap. Fusese convins că așa va fi.

— Când o facem ?

— Luni. Trebuie să plecăm de pe cheiul de la Aberdeen la miezul nopții.

Tan era atât de nervos și entuziasmat încât îi tremura vocea.

— Vom fi acolo.

Douglas zâmbi când se îndepărtă. Oamenii obișnuiți aveau o minte atât de îngustă. Dacă cineva credea că șapte sute cincizeci de mii de dolari erau o sumă mare de bani, acela nu va fi niciodată bogat.

58

Police 53 trase la cheiul portului Aberdeen la unsprezece și cinci minute, luni noapte. Tan și Douglas așteptau împreună, vorbind monosilabic și fumând țigară de la țigară. Când șalupa acostă, săriră imediat la bord și plecară.

Este o vreme perfectă, hotărî Douglas ; ceața învăluia golful, reducând vizibilitatea la numai cincizeci de metri. Secundul conducea ambarcațiunea orientându-se după radar. Căpitanul — inclusiv inspectorul britanic — erau legați la mâini și picioare și închiși în cabină.

Louie, fratele lui Tan, comanda șalupa. Era mai tânăr decât Tan, dar mai înalt, cu mușchii încordați, de marinar. Un jandarm chinez stătea la cârma, altul la radio-emițător și un sergent chinez se îngrijea de camera motoarelor. Alți doi jandarmi din echipajul lor în care Louie nu avusese încredere fuseseră legați alături de ceilalți.

— Încotro ? — îl întrebă Louie pe Douglas.

— Insula Nam Mo Chan — îi spuse Douglas. Întâlnirea este fixată pentru ora unu. Trebuie să ajungem primii.

Louie încuviință din cap.

— Avem destul timp să îngropăm opiul și să ne întoarcem la Hong Kong.

Douglas spuse în gând o mică rugăciune adresată zeilor și lui Kuan Yin, Zeița Milei, care-l scosese din gura rechinului cu șapte ani în urmă. Apoi, atinse colțul de rechin să-i aducă noroc. În noaptea aceasta nu putea să dea greș. Era o miză prea mare.

Louie găsi ambarcațiunea cu radarul înainte s-o vadă, umbra verde de pe ecran — arăta că era singurul vas din apropierea insulei. Douglas adusese uniformele cu el. Tan și ceilalți se schimbară repede și apoi arborară însemnele Chinei comuniste.

Louie ordonă să lase motoarele la ralanti. Uruiau în apă scoțând fum negru pe țeava de eșapament.

— Șase metri — tună Louie.

Fu Kwok apăru în fața lor, în ceață. Tan aprinse lanterna luminând vasul de pescuit într-o rază fosforescentă.

Era o ambarcațiune pescărească înaltă, cu prova aplecată și niște vele peticite, maronii, în formă de aripă de liliac. Nu era luminată, cu excepția a două lămpi palide, verzui, pe catargul principal. Chiar și de la această distanță se simțea mirosul de pește și butoi.

Tan le strigă prin portavoce câteva ordine în cantoneză.

— Sunt locotenentul Chi Chong-po. Ați pătruns ilegal în apele Republicii Populare Chineze. Coborâți imediat ancora, venim la bord! Dacă opuneți rezistență, vom trage.

Douglas zărea bărbați și femei alergând înnebuniți pe punte, prinși în raza argintie a lanternei. Zâmbi încordat. Probabil, că făcuseră pe ei de frică.

Rămase la cârmă cu Louie, în timp ce Tan și doi membri ai echipajului se pregăteau să urce la bordul vasului pescăresc. Tan avea un revolver Smith & Wesson, prins la șold. Ceilalți doi membri ai echipajului aveau AK-47 chinezești din magazia de arme a șalupei.

Douglas ajută omul care se ocupa de motoare să încarce Browning-ul. Dacă chinezul, căpitanul vasului încerca să facă vreo prostie, mitraliera va secera puntea ambarcațiunii *Fu Kwok*.

Șalupa de poliție se apropie de vas și Tan, împreună cu doi jandarmi se urcară la bord. Douglas asculta. Vocea lui Tan răsuna clar în ceață.

Era foarte priceput.

Căpitanul vasului pescăresc stătea în genunchi pe punte, implorându-l să nu-l aresteze. Era o greșeală sinceră. La urma urmei nu erau decât niște pescari umili.

— Poate ați fost plătiți de americani să spionați — zise Tan.

Aceste vorbe fură de ajuns ca s-o îngrozească pe nevasta căpitanului și ceilalți membri ai echipajului. Începură să urle că sunt nevinovați. Între timp, Tan își trimise un om sub punte. Urletele încetară și se făcu liniște. Peste câteva minute acesta se întoarse, raportând că găsise saci cu opiu în cală.

— Opiu ! — exclamă Tan.

— Vedeți ? Nu suntem spioni ! — strigă căpitanul vasului. Ci doar niște bieți traficanți de opiu.

— Cu atât mai rău — le spuse Tan. Opiul este unealta preferată a capitaliștilor. S-au folosit de acest drog de când lumea, ca să exploateze oamenii ! Ar trebui să vă împușc, pe loc !

Familia și echipajul urlară, implorând îndurare. Tan continuă să-i înspăimânte. Nu exagera prea mult, se gândi Douglas. Nu avem toată noaptea la dispoziție.

În cele din urmă, Tan le spuse că va fi milostiv. Îi va lăsa în viață ca să demonstreze binefacerile învățăturii luminate a Președintelui Mao. Dar opiul va fi confiscat și folosit pentru prepararea medicamentelor în Republica Populară.

Făcu semn celor doi oameni ai săi care începură să scoată sacii cu opiu și să-i arunce pe puntea șalupei de Poliție 53. Douglas și cel care se ocupa de motoare, lăsară Browning-ul să ajute la transportarea sacilor.

Descărcatul dură încă zece minute, în timp ce proprietarul vasului pescăresc și familia sa, se văicăreau și-i implorau să le lase o parte din opiu. Tan îi amuți, fluturându-le revolverul în față.

În cele din urmă, terminară. Camarazii lui Tan reveniră la bordul șalupei. Tan se opri să țină un discurs în

numele Președintelui Mao și li se alăturară puțin mai târziu. Îi zâmbi încântat lui Douglas, când veni lângă el.

— Idioți — zise Tan.

59

Ancorară șalupa la o sută de metri de Insula Casa Norocului, pe latura expusă vântului. Radarul indicase un golf lat, cu ape puțin adânci, invizibil în ceață.

Louie și mecanicul rămaseră în barcă, cu Douglas, în timp ce Tan și doi jandarmi se duseră pe țărm cu bărci. Louie se uita nervos la cadranul luminos al ceasului său.

— Durează prea mult — zise el.

Barca dispăru în ceață, cufundată primejdios în apă, din cauza sacilor de opiu.

— Avem destul timp — îl liniști Douglas.

Era aproape 3 a.m. când auziră barca plescăind în ceață. Louie transmisese încă un raport fals și acum stătea aplecat peste volanul șalupei, bând cafeaua dintr-o ceașcă lăcuită. Era încordat.

Se uită din nou la ceas.

— În sfârșit — exclamă el.

Douglas se uită și el. Pe urmă scoase pistolul său 45 din geacă, îl armă, puse țeava în ceafa lui Louie și trase.

Împușcătura răsună ca o detunătură de tun. Mecanicul sări din cabină, speriat, și se trezi cu țeava neagră a pistolului în față.

Douglas trase din nou și-i făcu o gaură neagră în frunte. Acesta căzu, împrăștiind pe punte sânge și bucăți de piele. Douglas îi aruncă o privire lui Louie. Zăcea pe podea cu picioarele îndoite sub el. Își vărsase cafeaua fierbinte pe cămașă.

Acum n-o să mai simtă nimic, se gândi Douglas.

Uruitul bărcii descrescu în intensitate, când Tan și oamenii săi încetiniră la auzul împușcăturilor. Probabil că ezitau, derutați și nesiguri. Douglas își potrivi Browning-ul.

— Louie ? — răsună vocea lui Tan din ceață.

— Louie ? Sharkfin ?

Motorul se opri. Silueta bărcii apăru din ceață. Unul din oameni, Tan probabil, era la cârmă, uitându-se spre cabina luminată a șalupei.

Browning-ul era greu. De obicei, era nevoie de doi oameni ca să-l manevreze, dar fusese încărcat. Apăsă pe trăgaci.

Mitraliera era armată cu gloanțe de o uncie și jumătate, care puteau perfora blindajele ușoare și ciuruiau cu ușurință carenele de lemn ale bărcilor. Douglas țintì și trase. Auzi țipete.

Douglas se duse la reflector, îl aprinse și apoi se întoarse liniștit să vadă ce făcuse. Partea din față a bărcii fusese distrusă ca și când ar fi fost retezată de un fierăstrău invizibil. Doi supraviețuitori înotau în apă. Douglas coborî Browning-ul și trase încă o rafală.

Se făcu liniște.

Barca se scufundă. Numără două trupuri plutind cu fața în jos printre rămășițele epavei. Dintr-unul atârnă un șir de intestine cenușii, ca plasa de pescuit a unui trawler. Se vedeau pete în apa uleioasă. Cadavrele se pierdură încet în ceață.

Apoi îl auzi. Cineva dădea din mâini, încercând să respire. Lăsă mitraliera, scoase pistolul de la brâu și se duse la provă să aștepte.

Iată-l.

Era Tan. Se zbătea în apă, cu un singur braț. De-abia își ținea capul la suprafață, iar curentul îl trăgea spre provă.

Douglas aștepta.

Mai avea încă opt metri.

Țintì cu atenție și trase restul încărcăturii. Tan se întoarse pe spate. Pata se împrăștie în apă, în spatele lui ca uleiul dintr-un sampan vechi.

Douglas aruncă arma în mare, după el. Apoi, își luă sacul de voiaj din cabină și se duse în camera motoarelor. Scoase o lanternă etanșă cu halogen și o pungă cu exploziv din sacul său. Fixă explozibilul de carenă, atașă un detonator fabricat manual și fixă momentul declanșării cu un ceas deșteptător demodat.

Pe urmă ieși pe punte, cu lanterna în mână. Unul din oamenii închiși în cabină se eliberase și bătea cu pumnii

în ușă. Douglas nu-l băgă în seamă. Își aminti de noaptea când îl atacase rechinul în Golful Mirs. În noaptea aceasta era din nou sânge în apă și o să-l simtă după miros. Își imagina boturile lor feroce, țâșnind din adâncuri.

Încercând să-și alunge frica, plonjă și începu să înoate.

Plaja era pustie în noapte ; nu semăna deloc cu ziua trecută. Dar se așteptase la asta.

Ceața se limpezi pentru o clipă și zări silueta șalupei *Police 53* la două sute de metri depărtare. I se păru că aude un plescăit. Nu vedea nimic, dar își imagina că rechinii se înfruptau din cadavre.

Înaintă spre plajă, având grijă să aibă marea la dreapta lui. După zece minute, nisipul ceda locul stâncilor care se întindeau spre uscat. Merse pe țărm și găsi o barcă în tufișul unde o ascunse. Înăuntru era alt sac de voiaj, cu două schimburi de haine — pijamale negre de țăran și o pereche de blugi, adidași și o geacă sport, care erau însemnele triadei.

Nu mă duc nicăieri pe ceața asta, se gândi el și se așeză în barcă, tremurând în aerul rece al dimineții. Știa că în celălalt capăt al plajei, se aflau stupefiantele lui Sammy Chen care valorau mai mult de un milion de dolari.

Nu trebuia decât să aibă răbdare, ca să culeagă roadele.

Un bubuit zgudui golful urmat de valurile de șoc ale exploziei, când șalupa de poliție se scufundă. Cu puțin noroc, autoritățile n-or să găsească niciodată epava și nu mai era nimeni în viață care să dezvăluie secretele șalupei dispărute. Vor da vina pe chinezi și Revoluția lui Mao.

Nu aveau cum să facă legătura între *Police 53* și Douglas Ho.

60

Aberdeen

Puzderia de bărci și sampane din portul Aberdeen adăpostește mii de familii care gătesc, mănâncă, dorm și se împerechează printre odgoane și năvoade. Wing Fat-hei făcea parte din această comunitate. Ducea o viață săracă, de om simplu trăind în duhoarea peștelui și a mirosului din port.

Dar, în ultimele zile, monotonia zdrobitoare a sărăciei fusese înlocuită de culorile vii ale groazei. După noaptea aceea, în Nam No Chan, nu cunoscuse o clipă de liniște. Bălmăjise o explicație omului său de legătură din Aberdeen. Tipul se înfuriase, îl amenințase și-l făcuse mincinos. Wing Fat-hei nu știa ce ar trebui să facă, nu fusese vina lui, dar se aștepta să fie pedepsit. Soarta îi adusese pe cap această nenorocire și nu putea decât să aștepte și să se roage.

Își petrecuse toată după-amiaza în templul zeiței Kuan Li, îi aprinsese tămâie și-i lăsase o mică ofrandă de orez și flori. Spera că va fi destul ca să-i obțină favorurile.

Se întoarse târziu, în seara aceea, când colierele de perle ale becurilor electrice se aprinseseră pe diguri. Luminile șalupelor care transportau turiști între țărm și restaurantul Jumbo sclipeau pe apele întunecate.

Când văzu propria sa barcă pe *Fu Kurok,* își ridică privirile și zări trei bărbați în geci negre, cu fermoar, pe punte. Ar fi putut să-i spună fetei care vâslea, să întoarcă și să-l ducă înapoi, în port, dar știa că n-ar câștiga decât câteva ore. Nu putea scăpa din ghearele triadei. Și, în afară de asta, trebuia să se gândească la familia lui.

Îl recunoscu pe unul din ei. Fusese omul lui de legătură la un transport de opiu. Îl cunoștea numai după poreclă — Fishball Tak. Zâmbea, iar Fishball Tak nu zâmbea niciodată, așa că Wing știa că-l paște necazul.

— Te-am așteptat — îi spuse Fishball Tak. Avem de încheiat o afacere.

Lockard Road sclipea cu reclame luminoase : Pussy Galore Bar, Happy Boy, Lucky Place, Americana. Fetele în costume strâmte de mătase, crăpate până la jumătatea coapsei stăteau în uşă, marinari americani beţi se clătinau pe trotuare, iar muzica pulsa pe străzile aglomerate de trafic. Wanchai era plin de oameni în căutare de sex, droguri şi băuturi. Toate dorinţele lor puteau fi satisfăcute, în Wanchai — teritoriu individual, împărţit bloc cu bloc între triadele Hong Kong-ului.

Dragon Fist avea un birou deasupra unui bar, numit Candy Store. Unul din soldaţii săi îl escorta pe Douglas pe scări. Nepotul lui intră înăuntru. Camera era plină de fum, neaerisită şi fierbinte, în ciuda echipamentului de aer condiţionat care uruia într-un colţ, lângă o fereastră cu jaluzelele trase.

Se afla în plină şedinţă şi păru nemulţumit că fusese întrerupt. „Arată prosper", gândi Douglas. Purta un costum negru, ca pielea de rechin şi un Rolex de aur la mână. Lângă el erau doi dintre bodyguarzii lui, Freddy Yang şi Half Ear Wang.

Douglas era dezgustat de starea fizică a unchiului său. Avea cearcăne sub ochi şi era palid la faţă. Fără hainele lui elegante, ar arăta ca oricare alt drogat din Hak Nam.

— Mi s-a spus că vrei să mă vezi — zise Dragon Fist.

Douglas se închină respectuos.

— Da, am venit în legătură cu *Fu Kwok* — spuse el.

Acum îi deşteptase atenţia.

— Ce ştii de Fu Kwok ? — şuieră Dragon Fist.

— Ştiu că unul din transporturile noastre de droguri a dispărut.

— Şi ce-i cu asta ?

— Era un poliţist, sergentul Tan, care venea regulat în Hak Nam.

— Îmi amintesc de el — spuse Dragon Fist.

— A doua zi după ce-am primit încărcătura, sergentul Tan n-a mai apărut la datorie. Am întreprins nişte cercetări. Fratele său se afla pe şalupa de poliţie care a dispărut în noaptea aceea.

Dragon Fist, trase din ţigară.

— Căpitanul vasului *Fu Kwok* crede că s-a rătăcit în apele Chinei comuniste. Spune că, a fost oprit de o șalupă comunistă care, i-a confiscat încărcătura.

— Minte.

— Ce te face să fii atât de sigur, Sharkfin ?

— Pentru că l-am găsit pe acest sergent Tan. Mi-a spus că a aranjat totul între el și căpitanul vasului de pescuit.

Dragon Fist șuieră ca un șarpe și se aplecă înainte.

— Unde este sergentul Tan ?

— N-a rezistat interogatoriului. Suferea de inimă.

— A fost o prostie din partea ta, nepoate. Ar trebui să lași interogatoriul în seama mea.

„Drogul îl face nervos", se gândi Douglas.

— Mii de scuze, *tai lo*.

— Kee Lung vrea neapărat să găsească opiul.

— Dacă vrei, pot să-l aduc pe căpitanul vasului Fu Kwok, în Orașul Îngrădit, ca să-i storc adevărul.

— Nu, lasă-ne pe noi — îi spuse Dragon Fist, zâmbind sarcastic. Poate suferă de inimă.

— Sergentul Tan ți-a mai spus ceva, înainte să moară ?

Douglas îi povesti tot ce știa despre planul de acostare a vasului pescăresc, totul, cu excepția rolului jucat de el, bineînțeles.

— Poți să pleci — îi spuse el, când termină.

— Da, *tai lo* — zise Douglas.

Îl expediase ca pe un țăran amărât !

— Poate ai vrea să-ți spun, ce te așteaptă ? Oricum meriți din plin !

Dar nu-și exterioriză gândurile. În schimb, făcu o plecăciune și plecă.

* * *

In noaptea aceea, Freddy Yang și Jamice Wong se duseră la Aberdeen să-l găsească pe Wing Fat-hei, căpitanul vasului pescăresc *Fu Kwok,* dar acesta dispăruse, împreună cu întreaga familie.

Dragon Fist, se afla într-o dilemă. Dacă raporta ce-i spusese Douglas, fără să pună mâna pe Wing și fără să

știe exact unde se află marfa, își pierdea prestigiul. Hotări, deci, să aștepte până când găsea pescarul. N-o să dureze mult.

61

Walled City

Wing Fat-hei fu împins pe o scară îngustă de bambus, într-un mic pod. Era plin cu colivii din bambus și, la început, Wing crezu că erau pentru păsări. Dar, după ce se obișnui cu lumina, își dădu seama că înăuntru erau oameni.

Soția lui era îndoită într-una din ele, ca o rață. Fetița lui de patru ani zăcea pe-o parte, tremurând de groază. Fiul său de nici un an, zbiera plin de muci și murdărie.

Trei membri ai triadei stăteau în mijlocul podului. Unul din ei fierbea apă într-un vas pe o sobă cu petrol.

Altul, îmbrăcat într-o geacă neagră de nylon și jeanși de catifea reiată schiopăta spre el. Zâmbea, dar îl privea cu ochi reci, cei mai reci pe care-i văzuse vreodată.

Wing își feri privirile, îngrozit.

— Mă numesc Douglas Ho — zise omul. Sunt cel mai mare blestem pentru tine. Sunt dragonul pe care l-ai deșteptat fără să vrei, spiritul rău, care te pândește din umbră de când te-ai născut. Ai înțeles ?

— Te rog — gemu Wing. Ți-am spus adevărul despre opiu. Lasă-ne să plecăm.

Căzu în genunchi în fața lui Douglas și se lovi cu fruntea de podeaua murdară. Douglas îl trase în picioare și-l duse spre colivie.

— Le vezi ? — îl întrebă el.

Luă vasul cu apă fiartă și-l duse la colivia unde era închisă soția lui Wing.

— O să vărs puțină apă.

Auzi sfârâitul și țipetele soției sale care se zbătea neputincioasă în închisoarea ei de bambus.

Douglas duse apoi vasul, la colivia lui Wing.

— Nu ! — îl imploră Wing. Te rog ! Ți-am spus adevărul ! N-am furat opiul ! Te rog !

Douglas zâmbi și puse vasul la loc pe sobă. Wing nu reuși să-și desprindă privirile de la el. Ce alte torturi le mai pregătise acest monstru ?

Kuan Li, Zeiță a Milei, te rog !

Bărbatul șchiop, cu ochi reci vorbea din nou, pe un ton blând, hipnotic.

— Vreau să pricepi ceva, Wing Fat-hei. Ești în mâinile mele. O să faci tot ce-ți spun pentru că acum, nu trebuie să-mi dai socoteală decât mie. Ai înțeles ?

Wing nu înțelese, dar încuviință din cap, știind doar că trebuia să-și protejeze familia de torturile cumplite la care i-ar supune acest monstru, dacă nu făcea ce i se spunea. Dacă există o speranță, oricât de mică, trebuia să accepte.

— O să fac orice, orice — gemu el.

— Bun — spuse Douglas. Ești un om înțelept.

Sammy Chen stătea în capătul unei enorme mese de nuc lustruit. Era singura persoană de la masă. Purta o cămașă și pantaloni prinși cu bretele. Mânca dintr-un vas intestine de gâscă și crab rece cu bețigașe de argint.

— Douglas Ho — exclamă el.

Era greu de spus dacă se bucura sau nu, să-l vadă.

— Dragon neînfricat — zise Douglas înclinându-se.

— De ce ai venit ?

Douglas știa că nu trebuia să se lase indus în eroare de blândețea glasului său.

— Trebuie să-ți spun ceva confidențial, Kee Lung.

— Oh ?

— În legătură cu marfa dispărută.

Sammy Chen încuviință din cap și se prefăcu vag interesat.

Douglas se duse la ușă și-l aduse pe Wing Fat-hei.

Sammy Chen strâmbă din nas când simți duhoarea

— El este pescarul — îi spuse.

Wing Fat-hei se așeză în genunchi, pe podea.

— Spune-i ! — îi porunci Douglas.

— Comuniștii care au furat... — gemu Wing.

— Da ? — zise Sammy nerăbdător.

— L-am recunoscut pe unul din ei.

— Da ?

— Îl cunosc sub numele de Dragon Fist.

Sammy Chen își încrucișă mâinile pe burtă și-l privi aspru pe Douglas.

— Ești sigur, pescarule ?

Dar Wing nu era în stare să-i răspundă. Plângea și-i curgeau muci din nas pe podeaua lustruită de marmură. Sammy Chen îi făcu semn lui Douglas, care înaintă un pas și lovi țăranul între coaste.

— Kee Lung vrea să știe, dacă ești sigur ?

— Da, Kee Lung, sunt sigur. Știu că nu-și imaginează că o să-l recunosc, dar l-am văzut la Aberdeen, în mașina lui roșie care urla ca dragonul. Dar, ce era să fac ? Cui să-i spun ?

Sammy Chen oftă adânc. Știuse de la început că cel care furase opiul făcea parte din propria sa triadă. Cine altcineva ar fi putut să cunoască ora și locul exact, unde urma să se desfășoare tranzacția ?

Ridică un deget spre Douglas, care târî pescarul, și-l aruncă pe ușă, în foaier, unde-l așteptau soldații săi.

Sammy Chen dădu mâncarea la o parte și se gândi.

— Spune adevărul ? — îl întrebă pe Douglas.

— Pare imposibil. Dar ce interes ar avea să mintă. Este îngrozit.

Sammy Chen cugetă la vorbele lui. Îl studia pe tânărul triad șchiop. Îl porecliseră Sharkfin. Îl cunoștea de la Dragon Fist însuși. Era o creatură oribilă, costeliv, cu fața plină de coșurile adolescenței și marcată de cicatricele încăierărilor de stradă. Un soldat, un executant poate. Dar nu ar fi fost în stare să regizeze așa ceva. De aceea, Sammy Chen era înclinat să-i creadă povestea. Dar, mai întâi, trebuia să verifice minuțios.

— Poți pleca — zise el.

Tânărul se arătă dezamăgit, dar se înclină și ieși fără să scoată o vorbă. Sammy Chen ridică receptorul. Peste câteva minute află că în noaptea respectivă dispăruse într-adevăr o șalupă de poliție, dar autoritățile engleze

trecuseră incidentul sub tăcere din motive politice și de securitate. Unul din membri echipajului de la bordul șalupei era sergentul Tan Yam Kenng, cunoscut sub numele de Louie Tan. Fratele lui, sergentul Tan Yam Kuam fusese introdus în triadă de Dragon Fist însuși și îl vizitase de asemenea acasă de câteva ori.

Totul se potrivea uimitor. În clipa aceea, se hotărî. Se duse la biroul din colțul camerei, luă o sticlă cu cerneală, un toc vechi cu peniță și o foaie de hârtie roșie. Scrise repede și uscă cerneala cu o sugativă.

Era ordinul de excludere a lui Dragon Fist din triada Fei Lung. Reprezenta de fapt, o condamnare la moarte.

Îl aduse pe Douglas Ho înapoi în cameră și-i înmână ordinul personal. Îi spuse că, după ce-l va duce la îndeplinire, îi va susține personal promovarea la rangul de Stâlp Roșu.

62

Dragon Fist se trezi cu o durere familiară în oase. Două fete erau întinse lângă el, în pat iar una din ele se înfășurase în jurul lui. O împinse la o parte, se dădu jos din pat și se îndreptă, în pielea goală, spre baie. Pe chiuveta de marmură, era un săculeț de plastic; înăuntru, se aflau seringi de diferite mărimi, pachete cu praf alb și un garou. Îi tremurau degetele în timp ce își prepara injecția.

Auzi un zgomot în spatele lui, se uită în oglindă, și văzu o umbră în prag și țeava unui pistol. Se întoarse, dar intrusul se dovedi mai rapid. Îi smulse seringa din mână și-i vârî pistolul în nas.

Recunoscu omul. Era Fishball Tak. În spatele lui era alt pistolar, Jamie Wong. Nu mai înțelegea nimic... proprii lui oameni.

— Ce vreți ? — zise el.

Nu-i răspunseră. Fishball Tak îl împinse spre ușă. Când ieșiră, îl văzu pe Freddy Yang plutind cu fața în jos, în piscină, cu o pată roșie în jur.

Dragon Fist îl lovi cu piciorul în inimă pe Jamie Wong, dărâmându-l, iar apoi ridică brațul, intenționând și apăsând pe trăgaci. Dragon Fist îndoi piciorul sub el și căzu, secerat de durere.

Fishball Tak se aplecă asupra lui și-l lovi în cap cu pistolul.

Îi puseră un căluș în gură, îi legară mâinile și-l duseră pe hol trecând de doi locatari ingroziți, apoi, se înghesuiră pe bancheta din spate a unui Austin vechi. Dragon Fist își reveni în timpul drumului și vomită de durere. Bărbații din mașină înjurară murdar și-l loviră. Leșină din nou.

Când își reveni, se trezi pe puntea vasului pescăresc *Fu Kwok*. Nepotul lui stătea acolo, într-un șezlong, înconjurat de șase soldați ai săi din Walled City.

— Unchiule, mă bucur că ai venit. O să mergem la pescuit. Ai adus vreo momeală.

Dragon Fist nu-i răspunse. Dacă voiau zeii, va supraviețui. Soarta unui om îi era scrisă pe frunte. N-avea rost să se agite.

Îl legară cu o funie împuțită, cufundându-l în apă până la glezne. Încercă să-și explice ce se întâmpla, dar durerea nu-l lăsa să se gândească. Nu putea să se miște și nici să vadă, iar piciorul drept îi zvâcnea cumplit. Leșina și își revenea ca un înecat care lupta să se țină la suprafața apei și apoi, își pierdea puterile.

Dar la fel de intensă ca durerea, era și nevoia de heroină. Nu se putea gândi la nimic altceva. Nici măcar moartea nu i se părea atât de cumplită ca imposibilitatea de a-și injecta drogul în vene. Avusese odată un abces la dinte ; era aceeași durere, numai că acum îi cuprinsese tot trupul.

Aerul era uleios și fierbinte, dar el tremura de frig, cu brațele legate la spate.

Simțea șalupa cutremurându-se, auzea uruitul motorului și sesiza vibrațiile prin carenă. Își jurase să nu le arate cât suferea, dar mișcarea bărcii îl făcu să cedeze și-l scoase din minți. Începu să urle, iar când se înnopta, deja bolborosea incoerent.

Douglas era dezgustat. Își respectase unchiul și acum uită-te la el. Asuda, tremura și zbiera de parcă ar fi fost torturat. Arăta mai rău decât cei mai josnici drogați din Hak Nam. Cum de ajunsese în asemenea hal ?

Douglas stătea într-un șezlong, cu un pistol Beretta în poală, privind soarele care cobora la asfințit, după insule. Seara, era un timp potrivit pentru rechini. Atunci obișnuiau să se hrănească. Și era destulă lumină să privească spectacolul.

— Ți-ai însușit profiturile — îi spuse el.

Dragon Fist nu putea să-i răspundă. Zăcea chircit pe punte, dând din picioare și bolborosind. Îi lipseau câțiva dinți și i se prelingea saliva pe bărbie. Sângele care-i curgea din genunchi, se închegase pe podeaua de lemn.

Foarte bine. Douglas dorea ca *sze Kau* ai săi să-l privească atenți.

Se întoarse și-l văzu pe Wing, la cârmă, cenușiu la față de spaimă. Lui Douglas i se părea că pescarul îmbătrânise cu zece ani în ultimele douăzeci și patru de ore. Nici un drog nu se putea compara cu acest gen de putere.

— Unde a îngropat Ho Chan-fu opiul furat de la tine ? — îl întrebă Douglas.

Pescarul arătă spre Insula Casa Norocului. Fusese invizibilă în noaptea aceea, dar acum se ridica din mare ca o mică balenă verde.

— Unde ?

— Pe plajă. Am văzut lumini în extremitatea nordică — zise Wing, repetând cuvintele pe care-l învățase Douglas să le spună.

Douglas se ridică și încuviință din cap. Tot acest teatru era pentru oamenii săi.

— Ți-ai câștigat dreptul de a-ți vedea încă o dată soția și copiii — zise el. Wing zâmbi nesigur.

Douglas făcu semn și trei *sze Kau* coborâră sub punte. Ridicară un tambur de 200 l pe scară și-l târâră spre pupă.

Douglas îl apucă pe Wing de cămașă și-l împinse peste parapet să privească.

— Iată-ți familia — îi spuse el.

Cei trei tineri răsturnară tamburul, dar în mare nu căzură decât bucăți de măruntaie, carne și membre însângerate, despicate din carcasă. Wing se holbă uluit la cadavrele dezmembrate ale familiei sale aruncate în ocean, ce pluteau în voia curentului.

Capul soției sale ieși la suprafață ca un dop și pescarul scoase un strigăt. Douglas îl împușcă în ceafă și-l lăsă să cadă.

Dragon Fist își dădea seama doar pe jumătate de ce se întâmpla. Se zvârcolea pe punte, de parcă ar fi înghițit acid. Ce rușinos, se gândi Douglas. Nu va putea să guste spectacolul oferit de mine, așa cum mă așteptasem.

— Dați-i ceea ce vrea — zise el.

Doi *sze Kau* se lăsară pe vine, lângă el. Unul din ei îi legă brațul cu un garou, să-i scoată venele în evidență, iar celălalt îi injectă drogul. Dragon Fist gemu de plăcere, tremură și vomită.

Până să-și revină, primul rechin simți mirosul sângelui familiei Wing și venise la festin.

— Puneți-i un colac — zise Douglas.

Dragon Fist nu înțelegea ce se întâmpla ; dacă ar fi înțeles poate că ar fi opus rezistență. Ochii lui erau sticloși de drog, iar fața desfigurată de euforie. Doi membri al triadei îi forțară colacul pe cap și umeri, iar apoi îi legară din nou mâinile la spate. Îl târâră pe punte, îi prinseră o sfoară în jurul trupului și legară celălalt capăt, de pupa vasului.

Douglas scoase condamnarea la moarte și le-o arătă tuturor, să vadă.

— Nu voi fura de la frații mei de cruce din familia Hing - - strigă Douglas. Dacă voi încălca acest jurământ, voi muri străpuns de mii de săbii.

Zicând acestea îl apucă pe unchiul său de umeri și-l aruncă în mare.

Rechinii nu se grăbiră să vină. Dragon Fist pluti pe apă cinci minute, înainte ca un exemplar mare să-și facă curaj și să-l atace. Dar, după aceea, se termină foarte repede și țipetele lui Dragon Fist fură purtate de vânt în patru zări.

Douglas se întoarse și zâmbi tinerilor adunați în jurul lui la pupă. Știa că își vor aminti această scenă. Acum, își crease o legendă. Vor spune că există o legătură supranaturală între el și rechini. Numele Sharkfin va fi sinonim cu teroarea.

Se va întoarce pe plajă, să găsească marfa lui Sammy Chen. Creditul pe care-l câștigase în ochii lui 489 valora mai mult pentru el, decât banii. La urma urmei, ce contau câteva milioane de dolari, când averea la care visa, era atât de imensă ?

63

Saigon, august 1967.

Saigon-ul se schimbase. Este aproape de nerecunoscut, se gândi Baptiste. În loc de bulevardele late înțesate cu biciclete, străzile erau sufocate cu camioane măslinii și jeep-uri care scuipau fum negru. Americanii și soldații ARUN mișunau peste tot, pipăindu-și nervos pistoalele mitralieră M 16. Sunt niște copii, se gândi el, până când își dădu seama că nici el nu fusese mai mare când venise în Indochina cu Forțele Aeriene Franceze.

Mai erau și *bui doi*, copiii străzii, orfanii și refugiații, pleava războiului, cerșetorii și hoții de buzunare, care bântuiau cu miile. Cei în vârstă, erau numiți cowboy, aveau motociclete Honda și furau genți și aparate de fotografiat, în timp ce treceau în fugă pe lângă pietoni.

Tensiunea din oraș era palpabilă. Saigonul devenise mai sigur decât cu trei sau patru ani în urmă, când gherilele Viet Ceng-ului aruncaseră în aer restaurantul plutitor My Canh și bombardaseră Brinks BOQ și prima Ambasadă SUA. Dar sacii de nisip, barierele și sârma ghimpată arătau că orașul se afla încă sub asediu.

Gerry Gates și colonelul Tran Van Li sosiră împreună. Cei trei bărbați dădură mâna unul cu altul. Un chelner în uniformă le aduse pahare cu bere în timp ce studiau meniul.

Baptiste și Li se priveau unul pe altul, încruntați. Baptiste nu-l uitase pe Li, dar acum afacerile erau mai importante decât mândria.

— Mă bucur să te văd în Saigon — îi spuse Gates. Cum mai merg lucrurile în Vientiane ?

— Cum știi.

— N-am mai trecut de mult pe acolo. Oricum, am auzit că ai reintrat în afaceri.

— Posibil.

— În Vietnam s-au schimbat multe lucruri. Multe din vechile probleme nu mai există. Sunt sigur că tu și domnul Li puteți ajunge la o înțelegere.

— Ne-am înțeles și altă dată — zise Li, rânjind cu buzele lui subțiri.

Lui Baptiste îi venea să-i arunce paharul în față. Dar, în schimb, zâmbi la rândul său și își concentră atenția asupra meniului.

Agitația de la ora prânzului era în toi, iar magazinele și birourile guvernamentale își deșertau lucrătorii pe străzi, pentru siestă. Fete drăguțe, cu păr negru, în *ao dai* înflorate, umpleau bulevardele, îngrămădindu-se să ia un taxi sau siclo, către casele lor din suburbii. Tu Do se transformase într-o cacofonie de claxoane și clopoței de bicicletă. Unul câte unul, negustorii chinezi și indieni trăgeau obloanele de oțel, la magazinele lor.

Pălăvrăgeau în timp ce mâncau, discutând despre viitoarele alegeri. Colonelul Nguyen Thien și Mareșalul Forțelor Aeriene Ca O Ky se aliaseră să înfrângă conducerea formată din civili. Acest fapt părea să-l amuze pe Gates.

— Democrație ! Ce porcărie ! — exclamă el și comandă încă un rând de bere.

Începu ploaia de după amiază, dar masa lor de la colonadele în formă de L era adăpostită sub un umbrar din bambus. Un jeep de poliție trecu pe lângă ei, cu luminile roșii sclipind. Chelnerul apăru cu o măsuță rulantă în alb, cu pateuri franțuzești.

— Haideți să trecem la afaceri — propuse Li în cele din urmă.

Baptiste își aprinse țigara.

— Care-i treaba.

— În Saigon nu se mai încheie nici o tranzacție cu opiu fără să fiu și eu implicat — zise Li. Acum, Forțele Aeriene pot aduce opiul direct la Tan San Nhut. Îl vom livra oriunde în Saigon, la un preț fix pe kilogram. După aceea, este treaba ta.

— Și dacă vreau să export ?

— Directorul Autorității Portuare din Saigon este cumnatul vice-premierului Ky. Și cred că ne putem înțelege.

Baptiste se uită la Gates.

— Și unde vor merge, toți acești bani ?

Gates ridică din umeri.

— Habar n-am.

— Vor asigura menținerea securității în Vietnam-ul de Sud — spuse Li.

— Desigur, este pentru o cauză bună. N-aș vrea să cred, că cineva va profita personal din această afacere. La urma urmei, se presupune că eu sunt gangsterul.

— Haideți să nu ne lansăm în demarcarea atribuțiilor — spuse Gates. Realitatea este, că am dat-o în bară aici. Îngerașii din Congres au vărsat lacrimi amare din cauza corupției care domnește în Vietnam-ul de Sud, un stat polițienesc și ne-au forțat să ne descotorosim de Diem. Și uite ce s-a întâmplat. Băieții cei răi ne-au aruncat în aer Ambasada ! De aceea, cuiva i-a venit până la urmă mintea la cap și l-a susținut pe Ky. Singurul lucru care poate garanta în acest loc afurisit este o mare rețea de supraveghere. Informatori pe fiecare stradă. Dar asta cere bani, așa că trebuie să treci cu vederea câteva lucruri mărunte, cum ar fi opiul. După cum văd eu lucrurile, încurajăm administrația locală să aibă acces la sectorul privat.

— Am fost întotdeauna conștient de îndatoririle mele civice, doar știi asta, domnule Gates.

Gates își bău berea și-l privi pe Baptiste peste buza paharului.

— Sigur, că ai fost. Dar ai avut și noroc.

— Noroc ?

— La dracu ! Dor știi ce vreau să spun, Rocky a murit exact când trebuia.

— A fost o mare tragedie. Doar nu era bătrân. Doctorul a spus, că a avut un atac de cord.

— Ia te uită. Am crezut că șopârla bătrână o să trăiască veșnic.

Gates îi aruncă o privire cu subînțeles, pe care ar fi putut s-o interpreteze în mii de feluri.

— Dar ce să-i faci, nu se știe niciodată, nu ?

Ploaia se oprise. Străzile erau liniștite acum. Rămăseseră doar negustorii ambulanți cu cutiile lor cu acuarele, urmărind, demni de milă, fiecare vestic pe care-l vedeau. Doi băieți, vânzători de ziare se angajaseră într-o luptă pe viață și pe moarte pentru împărțirea teritoriului.

— Da, viața este ciudată, într-adevăr. Nu poți să știi niciodată ce-o să se întâmple.

Era târziu, după-amiază, când Baptiste își termină treburile în oraș. Se întoarse acasă cu mașina, strecurându-se printre taxiurile albastre și galbene, bicicletele motocicletele și camioanele de armată. Fumul aruncat de gazele de eșapament învăluia orașul într-o ceață cenușie.

Soarta, ambiția și furia, îl aduseseră pe Baptiste Crocé înapoi la Saigon.

Bonaventure avusese dreptate în legătură cu generalul Rattakone. La mai puțin de un an, după ce Baptiste preluase afacerile familiei, generalul refuzase să comande *rechiziții militare* suplimentare. Crezuse că Forțele sale Aeriene puteau transporta opiul fără intervenția întreprinzătorilor privați și voia să-și păstreze o mai mare parte din venituri. Dar, ironia soartei, făcuse ca la puțin timp după aceea, să se intensifice războiul împotriva Pathet Lao, iar Forțele Aeriene Laoțiene — erau angajate aproape în întregime cu bombardarea zonei Ho Chi Minh. Așa că acum, vietnamezii erau cei care transportau cea mai mare parte a opiului la Saigon, din Pakse și Savannakhet.

Baptiste nu era surprins de ce se întâmplase. Opiul nu mai reprezenta o afacere dosnică, așa cum fusese pe vremea lui Bonaventure. Profiturile potențiale erau prea mari ca să fie ignorate.

Rămăsese în Laos doi ani, ca să coordoneze Amicu's și să organizeze ocazional câte un mic trafic cu aur și piastere din Saigon. Așteptase această ocazie.

Și acum venise, iar pentru asta trebuia să le mulțumească americanilor. Cu cele mai bune intenții, aruncaseră din nou norocul în brațele lui.

Baptiste și Noelle se mutaseră în vila familiei de pe vechea stradă Pasteur. Era mare, scumpă, aparținuse unui înalt demnitar din vechea administrație colonială. O alee lungă, șerpuitoare, ducea la un heleșteu ornamental, umbrit de copaci și o verandă mare, albă. Ibiscușii roșii și portocalii străjuiau pereții bleu, de stuco.

Noelle era sus, în dormitorul lui Lucien. Copilul dormea întins pe burtă, iar Noelle îi mângâia părul. Spatele vilei dădea spre acoperișul spălătoriei, iar Baptiste auzea servitorii strigându-se unii pe alții în limba lor melodioasă, ca și când ar fi urlat peste un câmp de *paddi*.

Noelle își ridică privirile când soțul ei intră, încruntându-se de parcă ar fi fost întreruptă din cine știe ce educație complexă. În ultima vreme așa era mereu, indiferentă și distantă. „Ca o fantomă", se gândi el. Fantoma unei ființe pe care o iubise.

— Este bolnav ? — se interesă el.

— Doar obosit. A avut o zi grea, la școală.

Îi puse mâna pe umeri și o sărută pe obraz. Ea nu-i răspunse, dar nici nu se feri, ca și când n-ar fi fost acolo de fapt, ca și când și-ar fi lăsat pielea undeva, și ar fi dispărut.

— Ți-am adus ceva — murmură el.

Scoase o cutie de catifea. Noelle o deschise. Înăuntru era un colier, rubine birmaneze, roșii ca sângele pe catifeaua purpurie. Nici măcar nu-l luă din cutie.

— De unde l-ai luat ?

— De la un bijutier din Tu Do. Îți place ?

— Este frumos. Mulțumesc, Baptiste.

Zâmbi vag și închise cutia. Apoi, se întoarse din nou asupra copilului adormit.

Mulțumesc, Baptiste, se gândi el. Aproape cinci mii de dolari americani. *Mulțumesc, Baptiste* și nimic mai mult.

Oare va reuși vreodată s-o recâștige ? Cât timp îl va face să ardă pe altarul lui Jean-Marie Pepin ? Mai ales, că nu era vina lui !

Ea fusese cea care îi spusese : „Vrei să urmărești nori, toată viața ?" Încercase să-i satisfacă ambițiile. Îi trezise dorința de mărire, și-l pornise pe acest drum. Și acum vor avea totul, fir-ar ea să fie.

Femeia aceasta, devenise cea mai amară obsesie a lui. Toată viața lui avusese orice femeie își dorise, dar cea pe care nu putea s-o aibă, acum, era tocmai soția lui. Când se calmă, i se păru chiar comic.

Dar n-o să renunț niciodată la ea. Într-o zi, o s-o fac să mă iubească din nou, promise el.

Poate atunci, o s-o las să plece.

64

Dale își conduse mașina printre biciclete și scutere, pe Bulevardul Tran Hung Dao. Porter se lupta cu încărcătura lor prost ancorată, în drum spre piață. Auzea clipocitul bărcilor pe râu, iar duhoarea canalelor și a ierbii putrede din apă era copleșitoare.

Când ajunse în Cholon, traficul se aglomeră și claxoanele țiuiau asurzitor. Își lăsă camionul pe cărare și merse pe jos până la Trung Mai. Intră înăuntru. Muștele bâzâiau pe o hârtie lipicioasă, atârnată de cadrul ușii biroului, în spatele recepției. Din cameră apăru însuși Sammy Chen. Fața lui durdulie de Buddha, rânjea umil.

— Domnule Dale ! — exclamă el.

— Bună Sammy.

Chinezul era îmbrăcat cu un sacou peste un maiou de plasă și un *longyi* alb. La mână avea un ceas ieftin, cu o curea de crom. Ca de obicei, nimic nu trăda faptul că era cel mai prosper om de afaceri din Saigon. Era o înțeleaptă măsură de precauție, atât pentru Viet Cong,

cât și pentru funcționarii guvernului, care strângeau impozite în Cholon.

— Pe aici, pe aici — zise el și-l duse pe Dale în biroul său.

Covorul era pătat de ceai și mâncare, iar tencuiala se dezlipea de pe pereții bleu. Pe birou erau câteva registre și o numărătoare. Un ventilator se învârtea într-un colț, răvășind paginile unui calendar fixat în perete, care înfățișa o chinezoaică grasă într-un costum de operă. În celălalt colț era un mic altar cu tămâie și ofrande de fructe, aranjate în jurul efiziei din ipsos a unui zeu chinezesc.

— Stai jos, te rog. Vrei niște whisky, domnule Dale?

Acesta încuviință din cap.

Sammy Chen deschise un sertar, scoase o sticlă Johny Walker și umplu două pahare.

— Voiai să discutăm, Sammy?

— Poate am niște informații, pentru tine, OK?

— Ce fel de informații?

— Poate sunt doar zvonuri.

— Vreau să știu, indiferent ce este.

— Noua grupare VC din Cholon intenționează să arunce o grenadă la Café Verlain și apoi la Continental.

— Când?

— Mâine. La prânz, când este cea mai mare aglomerație.

— Știi vreun nume?

Sammy Chen rupse o foaie de hârtie dintr-un carnețel, notă un nume și o adresă, împături foaia în patru și i-o dădu lui Dale.

Americanul o băgă în buzunar și bău din whisky. Era cald și uleios.

— Mulțumesc, Sammy.

Sammy Chen nu se aștepta să fie plătit. Informații de acest gen erau în schimbul impozitului pretins de guvern ca să-i autorizeze traficul cu opiu. Era un târg rezonabil. Acum, poliția îi escorta chiar opiul de la Tan Son Nhut la cafenelele sale unde se fuma opiu.

Dar Sammy, considerase nimerit să transmită informațiile sale americanilor, nu agenților lui Li. Dale presupunea că se gândea la viitor, când legăturile cu spionii

americani s-ar putea dovedi valoroase. Sammy Chen negociase în apele tulburi ale politicii vietnameze de mai bine de zece ani și știa ce avea de făcut.

— Domnule Dale, nu contează că eu vă ajut în felul ăsta. Dar nu așa o să câștigați războiul, OK ?

Dale se enervă să fie criticat de un gangster din Cholon.

— Lasă-ne pe noi să ne facem griji în această privință. Statele Unite nu au pierdut niciodată un război.

— Poate, tocmai acest lucru nu este bun. Încercați să nu pierdeți niciodată. Bombardați Hanoi-ul, dar nu-l invadați. Luptați în Saigon, dar nu la Haiphong. Vă place să vă bateți, când nu faceți altceva decât să blocați pumnul altuia. În curând o să obosiți și adversarul o să vă pocnească dureros, și o să vă facă să sângerați.

— Nu sunt eu de vină. Guvernul nostru stabilește strategia de acțiune.

— Guvernul vostru acționează prostește.

Sammy zâmbi, arătându-și dintele de aur.

— Nu te înfuria, domnule Dale. Sammy Chen ține cu America. Fără voi, nu mi-ar merge atât de bine afacerile.

— Trebuie să alegem între două rele : comunismul și opiul.

— Eu înțeleg asta. Dar Guvernul vostru, înțelege ?

— Ne-am angajat într-un război, Sammy. Cel mai mare război din lume. Pentru libertate !

— Libertate — exclamă Sammy cât pe ce să se înece cu whisky-ul său.

— Și o să învingem.

— Sper să învingeți, domnule Dale. Dar mai întâi, aveți nevoie de bani. Cum ar fi cei obținuți din opiu.

Lui Dale i se părea dezgustător să stea aici, cu acest om care făcea comerț cu slăbiciunile omenești și să-i asculte ironiile.

— Ascultă Sammy, într-o zi, când acest război se va termina, noi doi s-ar putea să nu mai fim de aceeași parte. Oricum, îți garantez că n-o să mai fim, dacă voi avea de ales.

Sammy își scoase ochelarii și-i șterse de sacou.

— O să-ți spun ceva despre mine, domnule Dale. Am avut un văr care locuia în Swatow. Era mare om de afaceri. Avea un hotel, o fabrică de bumbac, făcea cămăși, pantaloni, multe lucruri. Când au venit comuniștii, a pierdut tot. A încercat să fugă în Hong Kong, dar comuniștii l-au împușcat, împreună cu soția și copiii lui. Gândește-te că voi fi întotdeauna prietenul vostru, fie că vrei, sau nu.

Dale își termină whisky-ul și se ridică.

— Menținem legătura — zise el.

Plecă, cutremurându-se de furie. Cu ce greșise oare țara lui dacă acum trebuia să negocieze cu gangsteri chinezi, fără acordul guvernului SUA ?

Noelle stătea pe bancheta din spate a Mercedes-ului, cu Lucien, la adăpost de căldura înăbușitoare și mirosul fetid de benzină și canalizare. Saigon semăna cu o mlaștină pavată. Vântul fierbinte nu răcorea niciodată atmosfera. Chiar și copacii păreau să se topească în căldura amiezii.

Urmau aceeași rută în fiecare zi ca să-l ia pe Lucien de la școală, străbătând strada Truong Minh Gian, devenită acum o adevărată Mecca pentru soldații americani în căutare de droguri și prostituate. Noaptea, furnicarul de oameni și mașini sclipea în lumina neoanelor. Femeile ușoare se răspândiseră ca și gangsterii în tot Saigon-ul. Noelle observă că tot mai mulți oameni erau răniți, iar copiii străzii vânau în bande.

Se opriseră în colțul intersecției Cong Li. Se uită pe fereastră și, fără să-și dea seama, îl văzu pe Jonathan Dale.

Era cocoșat la volanul unui Citroen LCV, ridicol de mic. O observă și el, și-l văzu aplecându-se și strigând ceva pe geam. Apoi, traficul se puse în mișcare.

Se întoarse și-l văzu oprindu-și mașina și sărind pe stradă. Fu asurzit de claxonele bicicletelor, Hondar-urilor și Vespas-urilor. Dar nu-i păsa. Alerga după Mercedes, făcând cu mâna înnebunit.

Noelle îl bătu pe umăr pe șoferul Khan.

— Mai repede — zise ea.

— Dar n-am cum, doamnă. Suntem blocați în trafic — protestă Khan.

Lucien tresări.

— Maman, bate un bărbat în geam.

— Nu-l băga în seamă.

— Este un american. Ce vrea ?

Dale își lipise fața de sticlă.

— Noelle ! Noelle !

— Maman, știe cum te cheamă !

— Mișcă-te, Khan !

Un polițist vietnamez — șoarece alb, cum îi spuneau americanii — stătea în mijlocul intersecției, pe un piedestal crem. În clipa aceea, ridică mănușa albă și le făcu semn. Mercedes-ul țâșni înainte.

— Mai repede, Khan !

Nervos și derutat, apăsă pe pedala de accelerație și mașina se avântă printre un camion al armatei SUA și un autobuz vechi, ruginit.

Noelle se uită pe geamul din spate și-l văzu pe Dale, privind neajutorat după ea, în mijlocul străzii.

— Cine era, maman ? — strigă Lucien speriat și agitat. Cine era bărbatul acela ?

— Nimeni — spuse Noelle, albă la față. Absolut nimeni. Și acum întoarce-te și taci din gură. Mă doare capul.

65

Lucien devenise prea greu ca să-l poarte pe umeri și să se joace de-a avionul, hotărî Baptiste. Se prăbuși, cu răsuflarea tăiată pe un scaun de trestie de pe verandă și Lucien se duse în brațele mamei sale. Baptiste simți un ghimpe de amar. Nu reușise să se apropie de el. Nu era fiul pe care și-l dorise și pentru asta o învinovățea pe Noelle. Ea întorcea băiatul împotriva lui. Singura ocazie când îi căuta compania era jocul de-a aeroplanul.

— Deci, Lucien — îl întrebă el — încercând să converseze, ce ai învățat azi la școală ?

— A trebuit să învățăm sunetele alfabetului nostru. Și ne-a predat numerele. Pe urmă, ne-am jucat de-a prinselea cu fetele.

— Și ai prins vreuna ?

— N-am reușit să alerg atât de repede — mormăi Lucien.

— Dar nu ți s-a întâmplat nimic pasionant, azi ?

— Un american s-a luat după mașina noastră — zise el și văzu că mâna mamei lui se încordase.

Atunci, își aminti că ar fi trebuit să păstreze secretul și își ascunse capul în bluza ei.

Baptiste o privi aspru pe Noelle.

— Un american ? — pufni el.

— N-a fost nimic — zise ea, dând din mână. Un marinar beat, atâta tot.

Baptiste rămase tăcut timp de câteva clipe, studiindu-i fața. Nu știa să mintă. Chiar îl lua, drept prost ?

— Dale ! — exclamă el.

— Ce ?

— A fost Dale, nu-i așa ?

Ezitarea lui Noelle îi confirma temerile.

— Bineînțeles, că nu.

Baptiste se ridică și ieși trântind ușa în urma lui.

Lucien începu să plângă.

Noelle îl mângâie pe cap.

— Nu-i nimic, Luc — murmură ea. N-a fost vina ta.

66

Lucien era fascinat de mama lui. Mirosea întotdeauna a flori și-i plăcea să se cuibărească la pieptul ei. Îi plăceau bluzele foșnitoare de mătase pe care le purta și sânii ei calzi. Putea sta ore-n șir s-o privească în timp ce-și pieptăna părul lung, negru.

Într-o zi, își dorea s-o salveze.

Nu știa de unde îi venise ideea că mama lui trebuia salvată. Poate din cauza tristeții ei, care o învăluia ca parfumul cu care se dădea, sau poate din cauza conversațiilor furioase, purtate pe șoptite în dormitorul părinților, sau a momentelor când o găsea plângând tăcută sub copac. Dar jură el, într-o zi, când va crește mare, o va face din nou fericită.

Însă acum era suficient că-l lăsa să-i păstreze secretul.

Secretul celor petrecute când tatăl lui era plecat. Atunci, se închidea în dormitor, descuia micul sertar de la birou și scotea o pipă lungă și spirtiera pe care le ținea acolo. Apoi, se întindea pe pat și lua un pachețel dintr-o cutie de bijuterie din lemn de tek sculptat. Cutia conținea o gelatină neagră, cu miros ciudat. Punea niște gelatină în vârful unui ac și-l ținea deasupra spirtierei, după care îl băga în pipă. Iar după ce fuma pipa, adormea întotdeauna.

Nu mai văzuse niciodată o femeie fumând, mai ales pipă. La Vientiane prietenii tatălui său îi vizitau câteodată cu soțiile, dar numai bărbații fumau țigări. Își imagina, că de aceea nu voia ca mama lui să se afle.

În timp ce făcea asta, el se juca într-un colț și fumul cu miros dulceag îl amețea, așa că, uneori, adormea și el.

Dar știa că nu i-ar trăda niciodată secretul. Această zeiță adormită, visătoare, era a lui și o iubea cu toată pasiunea pe care poate s-o nutrească un băiețel pentru mama lui. Și în inocența și dragostea lui, ar fi făcut orice pentru ea.

Încă se simțea rușinat că-i trădase celălalt secret față de tatăl lui, cu o zi înainte să plece. Știa că-l mințise pe papa despre americanul cel mare care bătuse în geamul mașinii lor. Știa, pentru că îl văzuse din nou pe american, chiar de dimineață.

Venise la ei acasă.

Dale înainta cu mașina pe un bulevard cu ziduri înalte și copaci umbroși. Pereții crem-liliachii ai vechilor vile franțuzești erau ascunși parțial de bananieri. Coti pe alee și opri mașina în fața unei verande. Când cobori din Citroen, îi bătea inima de agitație. Nu știa la ce să se aștepte, și nici nu-i păsa. Știa doar, că trebuia s-o vadă din nou.

O servitoare deschise ușa și-l privi speriată, ca și când ar fi fost un strămoș venit s-o bântuie.

— *Que voulez-vous* [1] — îl întrebă ea.

El îi zâmbi cât mai plăcut.

— *Madame Crocé, s'il vous plait.* [2] ?

— *Comment vous appelez vous* [3] ?

— Dale. Jonathan Dale.

Ușa se închise la loc.

Se uită la primul etaj și văzu draperiile mișcându-se și o umbră retrăgându-se repede.

— Noelle !

Așteptă, bătu din nou. Umbrele se lungeau și înserarea se lăsă repede. Nu era nici o lumină la ferestre. În cele din urmă, renunță. Se urcă în Citrooen-ul lui și plecă.

* *

Se duse în Cholon. Era un oraș chinezesc, cu țambale asurzitoare, jocuri de mah-jong, spelunci de opiu, prostituate, bordeluri și hoteluri ca Trung Mai, un caravanserai de plăceri ilicite.

Sammy se ridică de la masa lui de mah-jong să-l servească personal. Luă o cheie de la recepție.

— Pe aici, domnule Dale.

Dale îl urmă pe scările șubrede, de lemn, la al doilea etaj. Deschise ușa și Dale intră înăuntru. Sammy zâmbi, îi dădu cheia lui Dale și plecă.

Camera era urâtă, dar curată. Într-un colț, era o chiuvetă pătată cu o oglindă crăpată și un șifonier vechi. Patul, pentru o singură persoană era acoperit cu o pânză subțire de bumbac. Strigătele chinezilor de la mesele lor de mah-jong răsunau pe fereastra deschisă.

Dale se întinse pe pat. Peste câteva clipe, se auzi o bătaie discretă în ușă.

— *Entrez* [4] — zise el.

---

[1] Ce doriți ? (fr.) (n. t.).
[2] Cu doamna Crocé, vă rog (fr.) (n.t.)
[3] Cum vă numiți ? (fr.) (n. t.).
[4] Intră (fr.) (n. t.).

O chinezoaică micuță, îmbrăcată într-un cheongsam crăpat până la coapsă veni și se așeză lângă el fără să scoată nici un cuvânt.

Întinse mâna și o mângâie pe obraz. Era tânără, nu mai mult de optsprezece ani, bănui el. Se simți deodată bătrân.

— Sunt singur — zise el.

Fata se dezbrăcă și își întinse corpul palid, ca de fildeș, pe pat.

Mai târziu stătea în beznă și se uita pe fereastră la acoperișurile Cholon-ului, ascultând zgomotele nopții. Era trecut de două noaptea și Cholon-ul era încă treaz; oamenii pariau la jocuri de noroc, strigau, mâncau, se lăsau pradă plăcerilor trupești și făceau afaceri.

Se simțea dezolat.

Se gândea la Michael și Jennyfer din San Francisco. Oare ce or face acum? Încercă să-și amintească ce oră era în California. Apoi se gândi la Noelle care dormea la câteva mile depărtare, în brațele soțului ei, cu fiul lor în camera alăturată. Era despărțit de toți cei la care ținea din cauza distanței sau a circumstanțelor, în timp ce el, războinicul pustnic își vedea de războaiele lui. Își dădu brusc seama, îndurerat, că se războise de când se știa și se întrebă dacă o să câștige vreodată.

Se simți deodată obosit de această cruciadă a sa. Potirul Sfântului Grael[1] era la fel de intangibil și îndepărtat ca întotdeauna.

67

Bangkok, Tailanda.

Terasa de la Alliance Française era luminată cu lampioane de hârtie; muzica și râsetele pluteau în seara

[1] Potirul Sf. Grall din Legendele cavalerilor Mesei Rotunde. Se spunea că numai cel mai pur cavaler îl putea găsi (n. t.).

caldă. Unii oaspeți dansau, iar alții se plimbau pe balcon, să privească luminile bărcilor din Chao Phrya.

Marcel Rivelini făcu semn cu capul spre două tinere tailandeze care-i însoțeau, sugerându-le că era timpul să se retragă discret și să se pudreze.

Îmbătrânise urât, se gândi Baptiste. Părul negru i se rărise, avea pungi vinete sub ochi și vene roșii, ca niște fire de păianjeni pe nas. Combinația mortală dintre clima tropicală și băutură era de vină, se gândi Baptiste. Dar starea lui jalnică era compensată de vanitatea lui. Purta prea multe bijuterii, inele de jad, lanțuri de aur la gât, o brățară și un Piaget cu diamante la mână. Era îmbrăcată într-un costum negru, de mătase.

Poate că nu fuseseră vremuri ușoare, dar opiul se dovedise benefic pentru Marcel Rivelini.

Dacă nutrea vreun resentiment față de familia Bonaventure în general și Baptiste în particular, nu o arăta. Noelle Bonaventure era, la urma urmei o femeie și atâta tot, dar afacerile erau afaceri.

— Presupun că ai auzit ce se întâmplă în Europa? Americanii fac presiuni asupra turcilor. Scoase o cutie de țigări tari, rusești din haină și își aprinse una. Îi oferi și lui Baptiste.

— Guvernul turc a fost de acord să distrugă toate culturile de mac din podișul Anatoliei, în schimb pentru ajutorul economic american. Oamenii mei din Marsilia sunt disperați să găsească o sursă alternativă. Deodată, resursele de opiu din această parte a globului au devenit foarte importante.

Baptiste încuviință din cap, dar nu spuse nimic.

— Mai ai relații sus puse în Laos?

— De cât ai nevoie?

— Sunt sigur că pot găsi cumpărători pentru orice cantitate mi-ai furniza. Dar nu opiu. Este prea voluminos. În Marsilia vor morfina.

Morfina. Va fi o problemă, se gândi Baptiste. Dar înțelegea logica pretențiilor lor. Opiul crud era prea voluminos, ca să-l transporte clandestin peste graniță.

— Crezi că poți s-o faci?

Încuviință din cap.

— O să găsesc eu o cale.

— Și o să aranjezi să te descurci cu autoritățile portuare ?

— Da.

— Bun.

Rivelini tuși din nou. Avea o tuse urâtă.

Dacă ai ajuns în halul ăsta, o să mă las de fumat, se gândi Baptiste.

— Arăți bine — îl minți el.

— Mă simt ca un rahat. Doctorul spune că ar trebui să mă întorc în Franța. Vrea să renunț la tot.

Ridică țigara.

— Un idiot.

— Ai stat prea mult timp în Asia.

— Acum n-aș mai putea să mă întorc în Franța. Este prea frig. Și, în afară de asta, mi-ar lipsi femeile.

În momentul acela, se întoarseră fetele. Baptiste își dădu seama că nu-și amintea care era a lui. Rivelini se aplecă spre el și-i șopti.

— Naree își pune chilli în păsărică. Ai încercat vreodată ?

Baptiste recunoscu că nu se gândise la așa ceva.

— Apropo, ce mai face Noelle ?

Pentru o clipă, zări focul vechii pasiuni în ochii lui.

— Este frumoasă — zise el cu ciudă.

— Ești un ticălos norocos — îi spuse Rivelini, trăgând una din fete spre el și strângând-o de sân.

Ea chicoti uimită și se feri. După atâția ani petrecuți în Asia, Marcel tot nu-i înțelegea pe acești oameni, își spuse Baptiste. Fata de lângă el îl privea mirată în mod evident din cauza dezinteresului.

Presupun că sexul este la fel ca toate celelalte lucruri pe care le poți cumpăra cu bani, se gândi el. Când ești bogat, cel mai mare dușman al tău este plictiseala. Iar lucrurile care nu pot fi cumpărate, devin brusc interesante.

Dar nu se așteptase vreodată, ca acest lucru să fie iubirea.

Saigon.

Vechea ambasadă de pe râu, fusese bombardată de Viet Cong la începutul anului. Noua structură, terminată recent, era incastrată în beton, ca s-o protejeze de bombe

și rachete și, la fiecare colț erau gherete, păzite zi și noapte de poliția militară SUA. Îmbrăcată în haine verzi și căști de oțel, ofițeri de marină, cu cizme lustruite și curele sclipitoare conduceau controale riguroase la porți.

În foaierul acoperit cu covoare, cu vultur sculptat, cu ciocul deschis și aripile întinse, ieșea dintr-un mănunchi de steaguri. O femeie aștepta la coadă. Când îi veni rândul, un tânăr ofițer meticulos, într-o uniformă bine croită își ridică privirile și o întrebă ce dorea. Fața lui nu trăda nici surprindere, nici dezaprobare când rosti numele. Vorbi încet, la telefon.

Agitată, îi auzi vorbele tatălui ei : nu m-ai ascultat niciodată când am încercat să te avertizez. Ai fost întotdeauna atât de imprudentă. Și acum, uite ce faci.

— Fir-ai să fii ! — bombăni ea.

Dar avusese dreptate. Chiar și dincolo de mormânt, se dovedise că avusese dreptate. Ce căuta aici ? Ce spera să câștige ?

Pentru o clipă, fu cât pe ce să se întoarcă și să fugă din clădire. Dar ciuda și disperarea o făcu să rămână. Trebuia să-l vadă din nou. Nu era nimic altceva în viața ei.

Deodată, îl văzu în fața ei. Părea uimit, bucuros, neîncrezător.

— Noelle ? — zise el.

Acum era prea târziu să fugă.

Imprudento ! — îi striga tatăl ei. N-o să mă asculți.

68

Peninsula Vung Tau's se întindea în Marea Chinei de Sud, la optzeci de mile sud-est de capitală. Plajele sale erau cele mai apropiate de Saigon, așa că fuseseră întotdeauna o zonă de vacanță preferată de saigonezi. Francezii îi spuneau capul Saint Jacques și veneau aici din secolul 19, când colonizaseră Indochina. Promontoriul era presărat cu vile construite de ofițeri de armată și demnitari.

Plecară cu Citroen-ul lui Dale într-o dimineață, devreme. Le-a luat mai mult decât se așteptaseră, pentru că șoseaua era aglomerată cu camioane de armată, taxiuri, căruțe și biciclete.

Era o dimineață umedă, noroasă. Hainele li se udaseră deja, iar în mașina micuță era înăbușitor, chiar și cu ferestrele lăsate. Lui Dale nu-i încăpeau bine picioarele în Citroen, iar genunchii se sprijineau pe bordul metalic.

Noelle îi aruncă o privire în timp ce acesta conducea. Acum avea câteva fire cărunte în păr dar, în rest, era același. Însă își schimbase atitudinea. Dale se hotărâse să vorbească pentru viața lui.

— Susan și cu mine ne-am despărțit acum patru ani — spuse el. De fapt, am fost întotdeauna despărțiți. Mi-am petrecut jumătate din viață de partea cealaltă a globului. A fost vina mea, nu a ei.

— N-ai încercat să divorțezi ?

— Am discutat despre asta.

— Dar ?

Îi zâmbi trist.

— Este catolică la fel ca și tine. Nu crede în divorț.

— Și tu ?

— Și eu sunt credincios. Dar Dumnezeul meu se duce la altă biserică. La dracu, a fost o căsătorie mixtă. Tatăl meu îmi spunea că n-o să meargă.

De fapt, îl sfătuise să se gândească bine. Tatăl soției sale îl plăcuse, din câte își amintea. Dale provenea dintr-o familie bună ; tatăl lui avea o firmă de avocatură, iar el urmase colegiul și activase cu mult curaj în războiul din Pacific.

Dar nu era catolic. Atâta timp cât ne avem unul pe altul, nu contează, îi spusese Dale. Și avea dreptate. Însă, când căsătoria lor se destrămase, lucrurile îi apăruseră în altă perspectivă.

— Și ce s-a întâmplat ? — îl întrebă ea. Nu mai țineți unul la celălalt, pentru că ai lipsit prea mult de acasă ?

— Presupun că la început munca mea a fost de vină. Dar apoi, a devenit mai mult o scuză.

— Scuză ?

Ajunseră în apropierea unui sat. Un bivol ieși în mijlocul șoselei, dintr-o orezărie. Dale încetini, să-l ocolească.

— Degeaba încerci să-ți explici... iar acum nu mai pricep nimic. Știu că am iubit-o când ne-am căsătorit. Cel puțin, așa cred. Dar, lucrurile s-au stricat înainte să plec în Pacific. Probabil că și-a imaginat, că n-o să mă mai întorc.

— Toată lumea face greșeli — zise Noelle, gândindu-se la situația ei.

— Eram prea tineri.

Rămase tăcut un timp, reflectând, așa cum făcuse de atâtea ori.

— Îmi scria în fiecare zi când am fost plecat. Doamne, mă uitam tot timpul la poza ei, mai ales noaptea. Mi-am făcut atâtea gânduri.

— Și pe urmă, te-ai simțit prins în cursă.

— Ne întindem singuri aceste curse. Am transformat-o în ceea ce credeam că doream să fie. Am făcut copii. Mi-am consolidat cariera. Rahat, nu este o carieră, este mai mult decât atât. Un destin.

Doamne Sfinte, se gândi Noelle. *Un destin.*

— Am încercat să nu bag în seamă.

— Ce să nu bagi în seamă ?

— Când m-am întors... lucrurile se schimbaseră. Am simțit înainte să ajung acasă. Dar, ce era să fac ? Mă așteptase. Trebuia să mă însor cu ea. Un timp, n-a contat. Am avut copii — soție, copii, un cămin. Ea era visul american. Scopul luptei mele.

Încetiniră din nou, blocați de un convoi de camioane ARVN, care scuipau fum negru pe țevile de eșapament.

— Peste câțiva ani, am fost trimis din nou în misiune, Indonezia, Filipine. Au venit cu mine, dar pe măsură ce copiii au crescut, a fost mai greu. Pe urmă, m-am ales cu rana asta.

Îl bătu pe umeri.

— Chiar lângă locuința noastră. Michael și Jennyfer se aflau la câțiva metri, în mașină. După aceea, am hotărât că era prea periculos pentru ei. Așa că i-am dus înapoi, în SUA. Presupun că acesta este sfârșitul poveștii. Restul ar fi epilogul.

Noelle îi atinse obrazul. Nu-i părea rău pentru el, dar își dădea seama că, la fel ca și ea, era prins într-o existență pe care crezuse că și-o dorea, dar la fel ca și în cazul ei, nu era nimeni vinovat.

— Câteodată mă înfurii — zise el. Nu pe ea, ci pe mine. Îmi pare rău mai ales pentru Susan și copii.

— Cum este ?

— Susan ? Nu știu cum s-o descriu... ne-am certat odată pe tema asta. Îmi amintesc că i-am spus, că era o târfă în bucătărie și bucătăreasă în pat. Probabil că am jignit-o. N-a fost drept, oricum, fiindcă nu gătește prea rău.

— Și ea, ce ți-a spus ?

— Ce ?

— Ai jignit-o. Așa că te-a jignit și ea, probabil. Așa se întâmpla de obicei, nu ?

— Presupun că da.

— Și, ce ți-a spus ?

Nu i-a răspuns imediat. Începu să râdă amar.

— Mi-a spus că sunt un luptător singuratic.

Noelle se amuză.

— N-a fost nostim, nici atunci și nici acum, spuse el.

— Îmi pare rău.

Se lăsă o liniște încordată și apoi îi zâmbi.

— Dar avea dreptate, nu ?

* * *

Merseră cu mașina până în capătul nordic al Back Beach-ului, își puseseră costumele de baie și săriră în valurile care se rostogoleau pe plajă. După aceea găsiră un loc izolat pe dunele de nisip și se întinseră la umbra brazilor. El se întoarse spre ea, bucuros s-o privească scăldată în soarele care-i poleia puful fin de pe brațe și coapse.

— Îți place, ce vezi ? — îl întrebă ea.

— De ce nu te-am întâlnit acum douăzeci de ani ?

— Pentru că atunci aveam numai opt ani.

El zâmbi.

— Bănuiesc că asta ar fi fost o problemă.

Îi mângâie coapsa și se aplecă să-i lingă sarea de pe umăr și sân.

— Nu, nu trebuie să faci asta.

— Nu ne vede nimeni — zise el. În clipa aceasta, suntem singuri pe lume.

Ești o imprudentă ! — îi răsuna în urechi glasul tatălui ei.

— Ești frumoasă — îi șopti el.

— Asta-i necazul meu.

— Ce vrei să spui ?

— Dale, te-ai gândit vreodată că Dumnezeu te privește de după nori și-ți numără păcatele ? Unul câte unul ? Ce-o să se întâmple, când o să-și termine degetele ?

— Nu mi-l imaginez pe Dumnezeu așa.

— Atunci, cum ți-l imaginezi ?

— Nu știu. În orice caz, nu ca pe o ființă răzbunătoare. Poate îmi place să cred că, din când în când, este milostiv.

Ei i se măriră ochii de uimire.

— Acum înțeleg de ce nu ești catolic.

— Orice greșeli aș face, sunt tot de partea îngerilor. Ar fi bine să țină cont de acest fapt.

O mângâie pe spate, dând nisipul la o parte. Își plimbă degetul pe coloana vertebrală până aproape de fund, făcând-o să se înfioare.

— Nu cred că El vrea să faci asta.

— Spune-mi cu ce greșim — murmură el.

— Dacă n-am greși cu nimic n-am fi fugit până aici, la Vung Tau.

— Când este vorba de noi doi, puțin îmi pasă dacă este bine sau nu.

Se aplecă peste ea, dezmierdându-i tâmplele, obrajii și gâtul. Avea pielea sărată.

— Ce te-a făcut să te răzgândești ? De ce ai venit la ambasadă ?

— Ca s-o arunc în aer — murmură ea. Sunt o teroristă.

— Vorbesc serios.

Își ascunse fața în brațele lui. După un timp, îi spuse :

— Pentru că, în acești trei ani, n-am reușit să te uit nici o clipă. Acum știu ce simte Susan.

— Nu vreau să mă uiți niciodată. Niciodată.

O întoarse pe spate. Noelle îl lăsă s-o dezmierde din nou. Făcură dragoste încet, în ritmul valurilor. Iar Dumnezeu o privea dintre nori, numărându-i păcatele.

69

Când Baptiste se întoarse de la Bangkok, bătrâna servitoare îi povesti ce se întâmplase în lipsa lui ; trei zile în șir doamna fusese plecată de acasă și se întorsese numai noaptea, iar Khan îl adusese singur pe Lucien de la școală. Se gândise, că trebuia să-i spună.

Îi mulțumi, dar hotărî să nu-i reproșeze nimic deocamdată soției.

În schimb se duse să viziteze un fost detectiv care se ocupa ocazional de mici probleme pe care el nu le putea rezolva de unul singur. Două săptămâni mai târziu, se întâlniră la Café Givral și acesta îi dădu un raport complet. Noelle devenise mai prudentă de când el se întorsese, dar atâta tot. Se întâlnise cu Dale încă de patru ori, de fiecare dată dimineața, când Baptiste era în oraș, ocupat cu afaceri, iar Lucien se ducea la școală. De două ori se duseseră în apartamentul lui Dale din Ngo Duc Ke, o dată la un hotel din Cholon, iar o dată în parc, în extremitatea lui Tu Do, lângă râu.

Îl plăti generos pe detectiv pentru eforturile sale, luă raportul bătut la mașină pe trei pagini și-l arse.

Se gândi să discute problema cu Gerry Gates, dar renunță imediat la această posibilitate. Trădarea ei îl jignise prea adânc. Dar trebuia să se gândească și la afaceri. După conversația purtată cu Rivelini, o mișcare greșită ar fi un risc prea mare.

Nu, oare ce-i spusese odată Bonaventure ? *Că trebuia să soluționeze problema în manieră corsicană.*

Celula era din cărămidă, cu ferestre vopsite în negru. Un singur beç atârna de un fir, din tavan. Singurele obiecte din cameră erau o funie și o cadă cu apă spumoasă.

O vietnameză atârna de picioare, în pielea goală, prinsă cu funia ; avea mâinile legate la spate și capul la câțiva centimetri de apă. Părul ei ud atârna în smocuri și se vedeau pete pe podea și pe uniformele soldaților adunați în jurul ei.

Unul din ei ținea funia. Colonelul Tran Van Li îi făcu semn și capul femeii dispăru în apă. Pentru o clipă, corpul ei palid ca de fildeș se zbătu ca un pește în undiță. Când se liniști, soldatul trase de funie și o ridică.

Scuipă apa cu săpun și își scutură capul ca un câine ud. Trase în piept o gură de aer. Colonelul Li îi puse o întrebare, și când nu-i răspunse, soldatul o cufundă din nou cu capul în apă.

— Eu vreau să ies — spuse Dale.

— Credeam că vei fi interesat să asiști — zise Gates.

— Și de ce, mă rog ?

— Pentru că prietenul tău, Sammy Chen este cel care ne-a servit-o pe tavă. Îți amintești numele și adresa scrise pe o bucată de hârtie ? Despre ea, era vorba ?

Colonelul Li îi spuse ceva femeii și îi smulse un răspuns. Dale sesiză teroarea, disperarea și rușinea din glasul ei.

— Ascultați-o — exclamă Gates. A început să vorbească. Am crezut că teroriștii sunt mai îndârjiți.

— Este femeie, colonele. De fapt, nici măcar atât. O fetiță.

— Nu fă pe sensibilul cu mine, Jack. Reprezintă dușmanul și nu contează cum arată.

Li dădu ordin soldatului s-o scufunde din nou. Dale ieși din celulă, urmat de Gates. Americanul deschise un pachet de Lucky Strike și-i oferi o țigară lui Dale.

— Ce s-a întâmplat ?

— Așa înțelegem noi să ne batem, Gerry ?

— Nu-i de joacă. Toată Asia depinde de deznodământul acestui război.

— Așa că, ne-am apucat să torturăm fetițe.

— Aceste fetițe aruncă grenade în restaurante și ne ucid soldații.

Gates aprinse țigările. Aveau un gust acru, amar, Sau poate că sunt prea supărat, se gândi Dale.

— Și eu care credeam că noi suntem băieți buni, Gerry.

— Sigur că suntem. Să nu te îndoiești niciodată de asta.

— Să știi că uneori, mă cam îndoiesc.

— N-aș vrea să-mi fac griji din pricina ta, Jack.

Fata țipă acum. Dale auzi șuieratul unui bici. Isuse Cristoase, era un adevărat coșmar.

Gates clătină din cap.

— Să nu-mi spui că n-ai știut niciodată ce se petrece aici.

— Oricum, nu pot spune că-mi place.

— Sigur că nu. Dar sper că nu preferi comunismul. N-a spus nimeni că va fi ușor. Este război. Cel mai mare război care a fost vreodată. Uneori, trebuie să luăm hotărâri dure.

Dale își stinse țigara cu călcâiul.

— Cred că vreau să mă întorc la ambasadă.

— Sigur.

Gates se întoarse în celulă. Când deschise ușa, Dale zări pentru o clipă trupul fetei, cu spatele brăzdat de rănile biciului. Unul din soldați o stropea cu lămâie.

Dacă așa se comportau îngerii, atunci era fericit că nu fusese nevoit să lucreze niciodată în slujba diavolului.

70

Legătura lor intrase într-un ritm constant. Nu se puteau întâlni decât dimineața, așa că, dacă putea să plece de acasă, îl suna la ambasadă și-i spunea câteva vorbe la telefon. De obicei se duceau în apartamentul lui, unde se băgau imediat în pat, lacomi să se posede unul pe altul. Apoi stăteau și discutau, până când Noelle

trebuia să se grăbească să-l ia pe Lucien de la școală sau, până când Dale se întorcea la ambasadă.

Îl întrebase o singură dată ce făcea în Vietnam.

— Ești tot consilier agricol ?

— Strict secret — îi răspunse el.

Dar, când îl întrebase de copiii lui, scosese o fotografie de familie, una mai recentă decât cea pe care o găsise în bungalow-ul lui din Vientiane. Era Susan, mai drăguță și mai tânără, Michael un băiat înalt, arătos, cu păr castaniu, ca al mamei sale și o adolescentă cu aparat pentru îndreptarea dinților, care zâmbea cu bunăștiință.

— Ea este Jennyfer — zise el. Cea deșteaptă. Intenționăm s-o trimitem la Berkeley. Michael este un băiat obișnuit.

— Le este dor, de tine ?

— Presupun că da.

— Cât de des îi vezi ?

— N-o să rămân aici la nesfârșit, zise el evitându-i întrebarea.

— Nu, bineînțeles — zise ea.

— Tu de ce stai aici, Noelle ?

— Ce altceva, aș putea să fac ?

— Ai putea veni în America, împreună cu mine.

— Și să fiu Susan a ta ? Te-aș vedea mai des dacă aș rămâne aici.

— Atunci, părăsește-l pe Baptiste și vino să locuim aici, amândoi.

— Te-ar ucide.

— Îmi asum riscul. Te rog, gândește-te la asta. Te iubesc.

O spusese atât de sincer și dulce, încât îl crezu.

— Oricum, nu contează — zise ea.

Dale clătină din cap.

— Nu pricep de ce stai cu el.

— Ți se pare atât de ciudat ca o femeie să stea cu un bărbat de dragul unui copil ? N-ai mai auzit așa ceva, până acum ?

— Nu vreau ca relația noastră să se rezume la ceea ce este.

— Ajunge, deocamdată — spuse ea.

Dar, știa că nu era adevărat.

După ce terminară treburile la Ambasadă, Gates și Dale se duseră într-un bar de pe strada Tu Do, numit Arizona și se așezară pe niște taburete. Înăuntru era întuneric și zgomot — un tonomat cânta o melodie cu Beach Boys. Barul era plin de soldați, iar unii din ei fumau opiu, fără să se ferească. Dale se simțea stânjenit. Nu-i plăcea să vadă tineri drogându-se. Fusese martor la înflorirea culturii hippy când se dusese în vacanță la San Francisco și se temea pentru viitorul generației următoare, generația copiilor săi. Bănuia deja că Jenny prizase droguri la școală, dar n-avea nici o dovadă. De Michael nu era sigur.

Fură agățați de două animatoare în blugi strâmți și pulovăre. Una din ele avea păr lung, ondulat și buze rujate strident. Mergea pe tocuri exagerat de înalte. Îl apucă de mână pe Dale și i-o puse pe coapsele sale.

— Ah, Joe, ești cel mai grozav dintre toți ! — murmură ea.

— Nu mă cheamă Joe, — zise el și își trase mâna nervos.

Încercă să nu se înfurie pe ea. Majoritatea acestor fete de-abia își spălaseră noroiul de pe picioarele cu care frământau culturile de orez. Veniseră la Saigon de la țară, încercând să câștige un ban pentru părinții lor care-și pierduseră probabil recoltele, și casele din cauza războiului. Era trist să vezi aceste biete ființe transformate în obiecte ale plăcerii, indiferent cât de strident se machiau sau, cât de strâmți erau blugii lor vestici.

— Ce-i cu tine, Joe — întrebă fata. Nu-ți plac ?

— Mi-am pierdut testiculele — îi spuse Dale. Când a explodat o mină, Bum !

Fata se arătă neîncrezătoare.

— Nu mai ești bun de nimic — pufni ea.

Îi spuse ceva prietenei sale și se îndepărtară.

Cealaltă fată stătea în brațele lui Gates, cu un braț de gâtul lui. Își trăsese pulovărul și-i arătă un sân mic, de culoarea cafelei, cu sfârc întunecat.

— Nici eu n-am chef — zise el și o împinse pe podea.

Ea se ridică și îi aruncă o ploaie de invective în dialectul aspru al provinciei din care venea.

Gates comandă două beri.

— Ce-i cu tine, Jack ? Pari nemulțumit de ceva. Te mai gândești la episodul acela din celula lui Li ? Știi, fata ne-a dat numele tuturor camarazilor ei. I-am ridicat pe toți azi dimineață.

— Sunt soldat, nu torționar.

— Da, însă soldații nu câștigă războaiele fără să știe ce face inamicul. Nu este nevoie decât de puțină insistență.

Gates își aprinse o țigară Lucky Strike.

— Nu-i vorba de asta.

— Bine, atunci spune-mi ce te frământă.

— Faptul că pierdem războiul, Gerry. Nu mă refer din punct de vedere militar. În această privință nu am nici un fel de dubiu. Mă refer la războiul cel mare.

— Ce tot vorbești acolo, Jack ?

— Uită-te în jurul tău. Aceștia sunt soldații americani. Soldați ! De fapt, nu sunt decât niște copii care-și doresc să se drogheze. Ceva nu merge deloc bine.

— Fumează și ei niște ierburi.

— Te înșeli, Gerry. Acum fumează ierburi. Dar ce-o să se întâmple mâine ?

Clătină din cap.

— Nu știu. America se îndreaptă într-o direcție care nu-mi convine.

Își termină berea.

— În seara aceasta nu sunt o companie plăcută. Mă duc acasă.

— Ai stat prea mult să te ocupi de hârțoage. Poate ar trebui să te trimit din nou la țară, în toiul luptei.

Dale se gândi la Noelle.

— Nu, mi-e mai bine aici.

* * *

Când plecă, se uită la Gates. Fata se întorsese. Stătea în brațele lui, chicotind. Mâna camaradului său dispăru sub ceea ce era oricum, o fustă de piele exagerat

de scurtă. Dragul de Gerry, se gândi Dale. Îi plăceau războaiele. Ar fi fost la fel de fericit chiar dacă s-ar fi aflat de partea cealaltă a baricadei. Dacă Hanoi-ul ar fi avut baricade.

71

Noelle fu șocată să vadă cât de mult se schimbase Marcel Rivelini. Părea îmbătrânit, i se rărise părul, iar pielea îi atârna pe față. Iată cu cine voia tatăl meu să mă mărit, se gândi ea. Dacă n-aș fi fost atât de nechibzuită.

Băură împreună răcoritoarele pe verandă, în timp ce Rivelini îi povestea despre tatăl ei. Seara era fierbinte și grea, iar orașul mirosea a benzină. Nori violeți conturau copacii care se profilau pe cer.

Noelle se scuză ca să-i facă baie lui Lucien și să-l culce. Baptiste și Rivelini începură să discute despre afaceri. De la fereastra dormitorului lui Lucien, în timp ce-i citea o poveste să-l adoarmă, Noelle auzea fiecare cuvânt.

— Când poți să faci prima livrare ? — îl întrebă Rivelini.

— Peste două săptămâni. O sută kilograme de morfină.

— Bună. Pe cincisprezece, nava *Cochin* va fi ancorată în portul Saigon. Pe căpitan îl cheamă Carbone — un corsican de încredere. Pune pe unul din oamenii tăi să ia legătura cu el ca să stabiliți alte amănunte. Dacă ai probleme, spune-mi.

— N-o să fie nici o problemă.

— Încearcă să cumperi cât mai multă morfină.

— *Cochin* se îndrepta spre Marsilia ?

— Nu, spre Manila și apoi Panama.

— Panama ?

— Am oamenii mei acolo. Un tip, pe nume Ricord, a plecat după război.

— Un colaboraționist ? — îl întrebă Baptiste amuzat.

— Luptă împotriva comuniștilor. Rezistența franceză era plină de ei. Oricum, nouă ne este de folos. America Latină este o bază ideală pentru SUA.

Baptiste rămase tăcut un timp, reflectând la ce aflase.

— Deci, de asta vrei să cumpăr cât mai multă heroină.

— America este o piață în plină dezvoltare, Baptiste. Și se dau în vânt după heroină. Îți amintești de vremurile trecute când depozitam saci cu opiu în hambarele din Laos ? Era ridicol. O joacă de copii. Acum, s-au pus bazele unei afaceri în stil mare. Trebuie să fim manageri buni, adică să influențăm producătorii și în același timp, să transportăm marfa pe piață. Înțelegi ?

— Cred că da — zise Baptiste.

— Sunt convins.

Rivelini îi zâmbi apreciativ.

— Te-ai priceput întotdeauna să apreciezi de unde bate vântul. Mi-am dat seama, din clipa în care te-am văzut. Totuși, în cele din urmă, lucrurile au evoluat pozitiv, nu ?

Rivelini rămase la cină. Mâncară acompaniați de zgomotul obișnuit al războiului care se desfășura la zece mile spre nord. Ferestrele zăngăneau când un B-52 bombarda jungla.

Lui Noelle i se părea că anunță furtuna devastatoare care urma să vină și o cuprinse o înfiorare care-i alungă pofta de mâncare. Cuvântul „heroină" îi răsuna în urechi. Se întrebase adesea de ce soțul ei hotărâse să părăsească Laos-ul și să se mute la Saigon. Acum știa.

După plecarea lui Rivelini, Baptiste se retrase în biroul lui. Noelle îl urmă, închizând ușa în urma ei.

— Ce caută Marcel, la Saigon ? — îl întrebă ea.

Baptiste se duse la dulăpiorul din colț și scoase o sticlă de cognac. Își turnă trei degete într-un pahar de cristal.

— Pentru afaceri.

— Pentru afaceri — repetă ea.

— Nu cred că te-ar interesa — zise el și se așeză la birou cu cognacul în față.

— Pune-mă la încercare.

— Marcel este unul din asociații mei în afaceri. Nu trebuie să discut tot ce fac cu tine, Noelle.

— Deci acum, este asociat în afaceri ? Altă dată era cât pe ce, să-ți mute falca din loc.

— Asta s-a întâmplat de mult.

— Am dreptul, să știu ce faci. Doar este afacerea tatălui meu.

— Nu mai este a lui. A murit.

El își pierdu brusc răbdarea.

— Uită-te la tine. Ți-ai dorit vreodată ceva ? Hai, spune. De ce mă tratezi în asemenea hal ? Cu ce ți-am greșit, atât de rău ?

Aș putea să răspund la această întrebare în locul tău, se gândi el. Dar, după ce ai omorât un om, nu-ți mai vine atât de greu să-l omori pe al doilea, chiar dacă ți-e rudă.

— Cu ce ți-am greșit atât de rău ? — repetă Noelle cu voce tare.

Se uită la ceas, ostentativ.

— Este prea târziu. Nu am timp să înșir toate lucrurile, dacă vrei să mai și dormim câteva ore.

— Încetează cu ironiile ! Cu ce îți imaginezi că am cumpărat casa asta, sau lucrurile elegante pe care le porți ? Dacă nu vrei să mori de foame, nu mai încerca să te amesteci în treburile mele !

— Te-am iubit cu adevărat cândva — murmură ea.

— Și o să mă iubești, din nou.

Ea clătină din cap.

— Ți-ai vândut sufletul !

— Da, însă am obținut un preț bun.

Zicând acestea, se ridică și ieși din cameră.

72

Se întâlniră într-un parc, pe malurile râului Saigon. Noelle îl aștepta pe o bancă, privind un grup de marinari americani adunați lângă un chioșc de ziare. Răsfoiau o revistă *Playboy*. Un *bui doi* se ținea după ei, încercând să le vândă mici pachețele cu heroină nr. 3 și marijuana.

Îl văzu pe Dale înaintând spre ea, încruntat. Se așeză pe bancă.

— Te simți bine ?

— Trebuie, să-ți vorbesc.

— Ai fi putut să vii la apartamentul meu.

Ea clătină din cap.

— Vreau să-ți vorbesc, nu să facem dragoste.

— Ce este ?

— Mă prefac în fiecare zi. Dar azi, când m-am trezit, mi-am dat seama că nu mai pot.

Îl privi.

— Nu știu, ce să fac.

— Este vorba de noi doi ?

— Nu, de Baptiste.

— Înseamnă că ne privește și pe noi.

— Crezi ?

Se uită în jurul parcului. Niște golani în blugi Brooklyn se certau între ei, iar la câțiva metri depărtare o pisică scoase un miorlăit, când mirosi o grămadă de gunoi putred. Era atâta mizerie peste tot, dar până acum nu se gândise că ea ar putea fi vinovată de această stare deplorabilă.

Inspiră adânc.

— Dacă ți-aș spune că Baptiste exportă heroina în țara ta, ce-ai face ?

Dale nu-i răspunse imediat. Dar când o făcu, îi vorbi încet și hotărât.

— Ai dovezi, Noelle ?

— Ce dovezi dorești ? L-am auzit discutând cu unul din partenerii lui de afaceri din Bangkok. Am auzit tot.

Crezuse că va fi șocat de această informație, dar părea cât se poate de calm.

— De unde iau heroină ? — o întrebă el.

— Nu, nu este heroină. O fabrică din altceva. Parcă din morfină nu ? Vor s-o transforme în heroină și s-o trimită în America.

El clătină din cap.

— Ce este ? — îl întrebă ea. Hai spune-mi !

— Aș vrea să pot face ceva.

Îl privi uluită.

— Știai ?

— Deocamdată, soțul tău și asociații săi sunt protejați de guvernul vietnamez.

— Nu mă refer la câteva spelunci de opiu din Cholon. Exportă droguri prelucrate în țara ta. Înțelegi, ce-ți spun ?

Își feri privirile.

— Crede-mă că sunt la fel de revoltat ca și tine.

— N-ai de gând să oprești, această afacere ?

— Ești naivă.

Naivă.

Poate că așa era. Baptiste avea dreptate. Până acum fusese destul de fericită să accepte binefacerile traficului cu droguri. Mai întâi tatăl ei și acum soțul. Nu-i plăcea ce făceau, dar, așa cum îi reamintise Baptiste, mâncarea pe care o consuma, hainele pe care le purta, vila luxoasă în care locuia, toate erau cumpărate cu opiu. Trăia într-o lume ireală, cocoloșită de bani murdari. Așa fusese întotdeauna.

— Trebuie să plec — zise ea.

— Stai. Putem să mai vorbim puțin ?

O luă de mână, dar ea se trase de lângă el. Trebuia să se gândească. Lumea se întorsese pe dos.

— Mi-ai vorbit până acum ca un Cavaler al Mesei Rotunde în căutarea Pocalului Sfânt. Mi-ai povestit despre libertate și salvarea Asiei de comunism. Poate uneori, mi-am spus că ești nebun, dar eram mândră de tine. Iar acum, nu mai știu ce să cred. Te credeam un om bun, dar ești la fel ca tatăl meu și Baptiste. Când vrei ceva, te prefaci că ești nevinovat.

— Noelle...

— Lasă-mă în pace.

Ar fi fugit după ea, dar știa că nu are rost. O să-i lase timp să se calmeze. O văzu făcând semn unui taxi, urcându-se înăuntru și, peste o clipă, dispăru.

În momentul acela el nu se gândi nici măcar o clipă, că n-o să-i mai vorbească niciodată.

73

Noelle ar fi avut nevoie de un morman de cufere ca să-și împacheteze toate hainele pe care i le cumpărase Baptiste, dar lăsă cea mai mare parte din ele în garderobă. Când plecă, la unsprezece, în dimineața aceea, luă două valize, una pentru ea și una pentru Lucien. Khan îl dusese pe Baptiste la Saigon cu Mercedes-ul, așa că ieși în Rue Pasteur și luă un taxi. În situația de față, valizele erau un lux. Singurele lucruri de care avea nevoie se aflau în geanta din piele de crocodil pe care o ținea în poală, toate bijuteriile ei și două bilete de avion cu Air France, până la Paris pentru după-amiaza aceea. Înaintau repede pe Cong Ly, spre Tan Son Nhut.

Un funcționar de la ambasadă îi înmână lui Dale un mesaj telefonic pe care îl primise devreme, de dimineață. Noelle voia să-l întâlnească la cafeneaua Charles, la unsprezece și jumătate.

De la ultima discuție în parc, nu se gândise decât la ea. Pentru prima oară în viața lui, nu mai era convins că lupta pentru adevăr. Credea că știuse întotdeauna care era calea cea dreaptă într-un conflict, dar ea îl făcuse să se îndoiască de propria sa integritate. Nu știa ce să facă; știa doar că o iubea și o dorea și nu suporta gândul s-o piardă.

Hotărâse să discute cu Gates problema implicării lui Baptiste în afacerea cu droguri.

Cafeneaua Charles era pe bulevardul Tu Do, la două blocuri depărtare de Continental, între o croitorie italienească și un magazin chinezesc de antichități. Erau

câteva mese de lemn și scaune de fier pe trotuar, dar clienții nu prea riscau să se așeze aici. Preferau să stea în cafenea, care oferea o protecție sporită în fața grenadelor.

Dale întârziase zece minute. Intră înăuntru, comandă o bere Tiger și așteptă. Străzile erau aglomerate, iar radioul din cafenea urla luându-se la întrecere cu claxoanele Honde-lor de pe stradă. Clientela era formată în principal din soldați americani și câțiva ziariști. Dale, simți mirosul dulceag de marijuana.

Nu-l văzu pe Baptiste când intră, dar acesta apăruse deodată lângă masa lui. Un zâmbet blând îi lățea chipul frumos, măsliniu. Petecul negru care-i acoperea ochiul îl făcea să iasă în evidență oriunde, și câțiva soldați îl priveau curioși. Cămașa neagră de mătase era deschisă la gât și un lanț gros de aur se zărea prin smocul de păr de pe piept.

— Pari surprins, domnule Dale? Poate așteptai pe altcineva.

Deci știa. Probabil că era oricum o chestiune de timp. până să afle.

— Ia loc — îi spuse Dale.

Baptiste acceptă oferta.

— Bere?

— Hai să bem și să ne împrietenim, da?

Dale făcu semn proprietarului, care veni repede cu încă două beri Tiger. Crocé își aprinse o țigară, dar nu-l servi pe Dale.

— Unde este? — îl întrebă el.

— Cine? Soția mea? Presupun că acasă. Unde altundeva ar putea să fie?

— Hai, să nu ne jucăm.

— Dar mie îmi place să mă joc și mă pricep foarte bine. La Vientiane jucam întotdeauna douăzeci și unu cu tatăl lui Noelle. Spunea că sunt un jucător înnăscut.

Un băiat vietnamez intră în cafenea, cu un sac maroniu de hârtie, plin cu țigări. Mesteca guma și o întindea spre clienți. Proprietarul strigă la el și-l alungă.

— Știi că m-am văzut cu ea — zise Dale.

— De fapt, ai văzut tot, nu?

Dale se enervă.

— Ce vrei ? — pufni el.

Baptiste învârtea între deget scrumiera Suntry.

— N-am venit aici, să-ți cer ceva. Nu vreau decât să te ucid.

— Vorba este ieftină.

— La fel ca viața în Saigon.

— Hai să ne lămurim. Mă amenințI cumva ?

Baptiste clătină din cap aparent amuzat.

— Crezi că sunt atât de fraier ? Nu mă cunoști domnule Dale.

— Atunci, de ce ai venit aici ?

— Ca să-ți spun la revedere.

Chelnerul sosi cu berile lor.

— Nu beau bere — zise Baptiste și ieși, lăsându-și țigara aprinsă în scrumieră.

Dale se uită după el. Ce dracu mai era și asta ? Răsuflă ușurat. Se aștepta ca Baptiste să-i tragă un pumn, să scoată un cuțit sau un pistol. Dar așa... Nu-i picase deloc bine atitudinea lui.

Dar dezamăgirea fu înlocuită repede de îngrijorare. Ce se întâmplase cu Noelle ? Și de ce îi spusese la revedere ? Ce plănuia ?

Cristoase !

Vânzătorul de țigări își lăsase sacul de hârtie în colț.

Strigă să-i prevină pe ceilalți și sări în picioare.

Noelle îl strânse pe Lucien de mână când taxiul se opri în fața aeroportului Tan Son Nhut.

Am făcut-o. În sfârșit, plec.

Puse un pumn de piaștrii în mâna șoferului și nu aștepta ca acesta să-i dea restul. Unde se ducea ea nu avea nevoie de piaștri.

Ieși, trăgându-l pe Lucien după ea. Studie oamenii din aeroport : soldați americani, poliție militară cu caschete albe, vietnamezi micuți, cărându-și bagajele în cutii legate cu sfoară, femei în *ao dai*. Se aștepta într-un fel să dea de Baptiste, zâmbindu-i batjocoritor. Poate că aflase de planurile ei.

Dar, nu era nici urmă de el.

Îi spusese odată, că nu o să scape niciodată de el. Mă rog, oamenii se mai înșelau.

*

Gerry Gates se afla pe terasa hotelului Continental, cu colonelul Tran Vafi Li, când auzi explozia, urmată de un val de căldură. O trombă de fum negru se ridică pe ferestrele sfărâmate ale cafenelei Charles și molozul căzu în Tu Do. Gates știa că Charles era un local favorit al soldaților americani, așa că se ridică în picioare și ieși în fugă din hotel.

O liniște grea, întreruptă doar de trosnetul flăcărilor care țâșneau printre ciment sfărâmat și bucăți de fier, se lăsase asupra localului. Apoi, începură gemetele. Trupuri contorsionate în bălți negre de sânge. O femeie stătea pe jos, adunând în poală resturile copilului ei.

Un soldat scoase un strigăt, urmat de altul. Dale se împiedică de moloz, trăgând răniții din flăcări, arzându-se de fiarele fierbinți, oprindu-se doar ca să-și stingă scânteiele de pe haine.

Aproape că nu-l recunoscu pe Jonathan Dale. Avea fața înnegrită de funingine, părul închegat de sânge și hainele sfâșiate de suflul exploziei.

— Gerry... murmură el.

— Isuse Cristoase! — exclamă Gates, scoțându-l dintre dărâmături.

Piciorul drept al lui Dale se transformase într-o masă sângerândă iar două degete îi atârnau de tendoane. Avea sânge pe cămașă, dar Gates nu vedea rana. În depărtare auzea sirenele poliției și urletul primelor ambulanțe.

Piciorul îi sângera din abundență. Gerry își scoase cureaua și o legă în jurul coapsei lui Dale, încercând să-i oprească hemoragia.

— Ține-te bine, Jack. O să scapi — minți el.

— Noelle — zise Dale și leșină.

Ofițerii de la vamă îi verificară cu atenție pașaportul, studiindu-i fotografia. Apoi, îl împinse calm într-o parte și puse mâna pe telefon.

— Este vreo problemă ? — îl întrebă ea.

Dar acesta, nu-i răspunse.

Peste câteva minute apăru alt ofițer, care-i luă pașaportul și-i spuse în franceză că era, într-adevăr, o problemă. Apoi o invită să-l însoțească.

O conduse într-o mică sală. Era zugrăvită în verde murdar și practic nemobilată, cu excepția unui birou și a două scaune. Îi spuse să aștepte. Când ieși, încuie ușa în urma lui.

Noelle îl luă în brațe pe Lucien și așteptă. Nu-i venea să creadă. Se simțea sleită de puteri și-i venea să plângă.

Aproape peste o oră, ușa se deschise. Un ofițer al aeroportului îl pofti pe Baptiste înăuntru și închise ușa după el.

— Ce faci, Noelle ? Pleci în vacanță ?

Arăta atât de trufaș.

— Poți să cumperi pe toată lumea ? — îl întrebă ea.

— Aproape.

Se așeză, zâmbindu-i lui Lucien și mângâindu-l pe cap.

— Serios, ma chéri, unde te duceai ?

Îi luă geanta și scoase biletele de avion.

— La Paris ? Pe cine cunoști acolo ?

— Leg prietenii cu ușurință.

— Și cum o să trăiești ? Din ce ai fi trăit acolo ?

— Aș fi devenit prostituată. Aș fi încercat să-mi îmbunătățesc condiția socială.

Lui Baptiste îi sclipiră ochii de mânie pe moment, dar apoi își reveni.

— Bine, recunosc. Nu mi-am imaginat că o să faci asta.

— Cum ai aflat ?

— Mă rușinez să spun, că am pus pe cineva să te urmărească. De câteva săptămâni.

Deci știa și de Dale.

— Dar n-ai încercat să mă oprești.

— Nici tu n-ai încercat să fugi de mine în felul ăsta.

Îi rupse biletele.

— Mașina mea este afară. Hai să continuăm discuția în drum spre casă. Aici este înăbușitor de cald.

Își conduse soția și copilul printre oameni și bagaje, cu o mână pe umărul ei. Mercedes-ul negru îi aștepta. Khan deschise portiera. Se așeză pe bancheta din spate, cu Lucien. Baptiste se instală lângă ea.

— N-are rost să fii atât de dezamăgită — zise el în timp ce se întorceau la Saigon. Chiar dacă ai fi ajuns la Paris, tot aș fi venit după tine și după micul Lucien.

Ciupi băiețelul de sub bărbie.

— Te-aș găsi chiar dacă te-ai ascunde într-o peșteră, în mijlocul Rusiei. Ești soția mea. Și nimic nu va schimba acest fapt.

— Este ca un blestem — murmură ea, întorcându-se și uitându-se pe fereastră.

— N-ar trebui să fie — zise el.

Când ajunseră la vilă îl trimiseră pe Lucien să se joace în grădină, în grija lui *amah* și le porunci celorlalți servitori să plece.

Îi pierise buna dispoziție și sentimentul de triumf. Se întunecă la față, ca și când soarele ar fi fost umbrit de furtună. Făcu doi pași spre ea și o plesni peste obraz.

— De ce-mi faci asta ?

Își ridică brațul și-l lovi la rândul ei, cu toată puterea. L-ar fi lovit din nou, dar el o prinse de încheietura mâinii. Simțea palma ei.

— Aș putea să-ți frâng gâtul — zise el.

— Atunci, de ce n-o faci ?

— Pentru că te iubesc. Te-am iubit întotdeauna. Dar tu, nu m-ai iubit.

— Ba te-am iubit odată. Dar mi-a trecut. Era o deprindere proastă.

— De ce ? De ce ? Am făcut totul pentru tine ! Phong Savan era pentru tine !

— Serios ?

— Da. Da ! Sigur, am umblat cu femei, dar erau niște târfe. Iar pe vremea aceea eram tânăr și prost.

— Nu este vorba doar de femei.

— Jean-Marie.

O privi disperat ca un animal încolțit. De ce sunt atât de importantă pentru el? se gândi Noelle. Sau ego-ul lui exagerat nu suportă să fie respins.

Își trecu degetele tremurânde prin păr.

— N-o să mai fugi de mine.

— Doar n-o să-ți petreci toată viața urmărindu-mă, pentru că ar trebui să te ocupi numai de asta.

— Dar de ce? Viața noastră ar putea să fie atât de bună. Pot să-ți ofer tot ce-ți dorești. Într-o zi, voi fi unul dintre cei mai bogați oameni din Asia. Iar tu... vei putea să fii o regină.

Ea clătină din cap.

— Mă dezgusti.

— Ești o ipocrită afurisită! Iubitul tău papa era un gangster care a făcut comerț cu opiu toată viața lui, doar știi asta. Nu era nici un secret. Dar ai vărsat găleți de lacrimi la înmormântarea lui, nu-i așa? Și mai era și ucigaș. El m-a pus să-l lichidez pe Jean-Marie. Am încercat să-l opresc, dar tot a făcut-o.

Ridică degetul în aer, amenințând-o.

— Dar tu? Faci pe sfânta, pe îngerul și mă acuzi numai pe mine. Dacă se întâmplă ceva rău, Baptiste este de vină? Sunt omul tău de paie, pe care-l sacrifici pe altarul conștiinței tale. Mă tratezi ca pe un rahat. Și care este păcatul meu? Că te iubesc!

— Ai terminat? — zise ea.

— Nu, n-am terminat — spuse el apucând-o de mâini și proptind-o de perete.

Încercă s-o sărute, dar Noelle îi mușcă buza inferioară. Se trase înapoi cu buza însângerată. Înjură și apoi se aplecă brusc, o săltă pe umăr și o duse în dormitor.

Îl bătu cu pumnii, îi sfâșie cămașa și își înfipse dinții în spatele lui. Îl auzi gemând, dar nu-i dădu drumul. Deschise ușa cu piciorul și o trânti în pat.

— Și acum o să fii soția mea — zise el.

Se rostogoli de pe ea. Baptiste avea spatele plin de răni roșii, acolo unde-l mușcase. I se umflase buza și-i curgea sânge din umăr. Noelle se uită uluită la ce-i făcuse.

Se ridică, își prinse cureaua și își scoase cămașa sfâșiată de unghiile și dinții ei, aruncând-o pe podea.

— N-o să mai fac asta niciodată — zise el fără s-o privească.

Știa că-i era rușine.

— Dacă o s-o mai faci, am să te ucid.

— Dar trebuie să înțelegi un lucru — n-o să renunț niciodată la fiul meu. Tu poți să rămâi, sau să pleci. Dar la fiul meu n-o să renunț niciodată.

Zicând acestea, ieși din cameră, închizând ușa încet în urma lui.

Noelle îl auzi îndepărtându-se, și în clipa aceea își aminti ce-i spusese Bonzul cel orb : *„Dacă îți abandonezi copilul, te așteaptă o nouă soartă. Aceasta este singura cale.“*

Dacă era într-adevăr singurul mod de a scăpa de el, nu avea nici o șansă. Cum ar fi putut să-l părăsească vreodată, pe Luc ?

74

San Francisco.

Amintirile lui Dale despre explozie erau vagi ; băiatul cu sacul de hârtie plin de țigări, groaza întipărită pe fața proprietarului când își dăduse seama ce o să se întâmple, nimic mai mult. O vagă amintire a durerii cumplite, o succesiune de sunete și imagini, sirene de ambulanțe, mirosul cărnii arse, vocea lui Gates, care-i spunea că este totul în ordine, chirurgii care-i puneau întrebări, cu capetele luminate de halouri strălucitoare. Chiar și operația, durerea cumplită, alinată de morfină, erau acum o amintire îndepărtată. Știa că rămăsese probabil cu o cicatrice adâncă în creier, dar nu-și mai amintea nimic clar.

Uitase complet de conversația avută cu Baptiste. Nu-și amintea nici măcar de ce se dusese la cafeneaua Charles.

Îl expediaseră înapoi, în SUA. Pentru că nu era, din punct de vedere oficial un membru al forțelor armate, îl trimiseseră la San Francisco General, într-o rezervă. Un tânăr pe care nu-l cunoștea și care nu se prezentase, îl vizitase a doua zi și-i spusese să nu-și facă griji în privința costului spitalizării.

Prin ferestrele yacht-ului, care plutea pe apele albastre ale golfului, se vedeau valurile înspumate — era o lume atât de îndepărtată de bananierii, mirosul de Kerosen și căldura înăbușitoare, încât nu i se părea reală. Dar durerea, era reală.

Doctorii îi spuseseră că avusese noroc. Schijele îi perforaseră o arteră pe partea inferioară a piciorului, dar chirurgii de la Cong Hoa făcuseră treabă bună și, cu toate că avea nevoie de grefe ulterioare, își va păstra piciorul. Pierduse două degete de la mâna dreaptă și-i scosesră un rinichi, afectat de explozie. Iar pe cap, avea douăzeci și șapte de cusături.

— Voi putea să călăresc un cal ? — întrebă el.

— Sigur.

— Grozav. Pentru că până acum nu știam să călărească.

Se amuzară. Mai auziseră bancul, dar îi ridicară moralul.

Michael îl vizitase primul, dar Dale de-abia sosise de la aeroport și era prea îmbibat de anestezice ca să poată vorbi, după ce venise de la Saigon. A doua zi de dimineață când se trezi, Susan era acolo.

Avea ochii umezi și-l făcea să se simtă recunoscător și stânjenit în același timp. Se întreba uneori de ce ei îi păsa.

— Uită-te la tine, soldatule — murmură ea.

— Asta ar trebui să fie o lecție pentru tine — zise el încet, cu limba umflată și buzele amorțite. Să nu fumezi niciodată la o benzinărie.

Soția lui îl strânse de mâna nevătămată.

- M-am rugat, pentru tine.

Oh, nu. Iar începea cu Dumnezeu. Ce legătură avea în toate acestea ?

— Mulțumesc.

— Doctorii spun, că o să te faci bine.

— Da, mă simt destul de în formă, pentru câteva partide de tenis.

Era surprins ce greu îi venea să vorbească.

Se cufundă în visele sale, alimentate de morfină. Visa că Noelle se afla lângă patul lui și-l ținea de mână. Când se trezi, Susan era tot acolo. Îi zâmbi și ea îi spuse ceva, dar cuvintele i se păreau că vin de la mare depărtare.

Când se trezi din nou, îl văzu pe Michael. Ferestrele erau negre și își dădu seama că dormise probabil toată ziua. O lampă, lângă pat, arunca umbre palide pe fața fiului său. Nu, stai puțin. Umbrele erau date de *tulei*. Michael începuse să se bărbierească. Când se întâmplase asta ?

— Tată ?

— Ți-a crescut barba — murmură el.

Michael ridică din umeri, stânjenit.

— Am și păr pe piept. Vreo optsprezece fire. Câte unui pentru fiecare an.

— Și eu, la fel. Am două sute patruzeci și opt. Cel puțin așa mă simt.

Se încruntă, străfulgerat de o durere bruscă în picior.

— Vrei să chem asistenta ?

— N-a murit nimeni din pricina durere.

Michael se uită la el. Era atât de tânăr și palid.

— Hei, am glumit.

Michael ieși să cheme asistenta, care-i spuse că abia peste trei ore îi va face următoarea doză de morfină.

— Probabil că obișnuiește să se drogheze — zise ea.

Michael încercă s-o contrazică, dar femeia clătină din cap și se îndepărtă.

— Sunt O.K. — zise Dale.

Biețul Michael, se gândi el. Era atât de palid și fragil. Dale ridică mâna sănătoasă.

— Vino aici, fiule.

Michael îl luă de mână, își puse capul pe pat și plânse.

Susan și Michael îl vizitau în permanență, dar Jennifer nu apăruse și evitau subiectul. Susan îi pomenise

în scrisori că erau unele probleme, că Jennifer își neglija studiile. Dar acum își dădea seama că era mai mult de atât.

— Unde este Jennifer ?

Susan inspiră adânc.

— John...

— Știe că sunt aici ?

Susan se uită la Michael și se lăsă o liniște stânjenitoare.

— Spune că nu vrea să te vadă, tată.

Altă durere — un amestec nedefinit de vinovăție și trădare.

— De ce ?

Din nou liniște.

— Michael ?

— Dă vina pe tine, tată.

— Pentru ce ?

Râse amar.

— Pentru totul.

Apoi află în sfârșit ce era cu Jennifer. Ducea o viață dezordonată. Fusese la patru cursuri în ultimele șase luni și la nici unul de vreo nouă săptămâni. S-a mutat din campusul universitar, la o adresă din Night Ashbury. Cu afurisiții de hippy, se gândi Dale.

— Am trecut pe la ea când s-a mutat acolo — zise Susan. Am încercat să-i bag mințile în cap. Dar acum nici nu-mi mai deschide ușa. Mă rog mereu, pentru ea.

— Grozav.

— Am fost ieri s-o văd, s-o conving să vină.

— Și ?

Susan clătină din cap.

— Atunci ar fi mai bine să mă vindec mai repede — zise Dale. Dacă Mohamed nu se duce la munte, vine muntele la Mohamed.

Zâmbi amar.

Oh, Isuse. Propria mea fiică. Ce se întâmplă ?

75

Peste două luni.

Arhitectura era cunoscută sub numele de „Stick and Stick". Era împodobită cu turtă dulce și reda toate artificiile arhitecturale: blazoane, arcade, festoane, rozete. Ușa de la intrare și veranda erau flancate de coloane și, peste tot, se vedeau ferestre pătrate și arcade în formă de potcoavă de cal. Era o construcție măreață, deși cam stridentă, în stil victorian, preluată de hippy. Frontispiciul casei era acum o explozie de roșu, albastru și verde, pictate stângaci. Efectul era uluitor — semăna cu o prăjitură de Crăciun, ca formă și culoare.

— Isuse! — exclamă Dale cu vocea tare și intră înăuntru.

Se strecură cu greu, la primul etaj, sprijinindu-se într-un baston. Mâna dreaptă era înfășurată într-un bandaj. Din ciudă și mândrie rănită, purta vechea lui uniformă de maior USA, deși nu mai făcea parte din forțele armate.

Bătu de două ori și așteptă.

De-abia recunoscu fața care-i deschise. Părul ei blond, era prins într-o eșarfă roșie. Avea o geacă din piele de căprioară, cu franjuri, o pereche de blugi rupți și purta mărgele — nu unele drăguțe de fată, ci niște ghiulele care-i ajungeau până la talie. Și, observă că, nu avea sutien.

— Bună Jenny — îi spuse, zâmbind nesigur.

Îi zâmbi la rândul ei, dar își dădu seama că făcea un efort.

— Tată — zise ea.

— Aș fi sunat, dar mama ta mi-a spus că nu ai telefon.

Clătină din cap.

— Așa este.

— Deci, aici locuiești. Pot să intru?

Se auzea muzica, strident. Dale nu sesiză imediat că știa melodia. Era „The Star Spangled Banner"[1]. Cris-

[1] Steagul înstelat (en.) (n. t.).

coase ! Un tip bărbos dormea pe un sac de fasole. Pe tricoul lui scria :

NE NAȘTEM TOT MAI MULȚI ȘI MURIM TOT MAI MULȚI.

Mirosea a transpirație, mucegai și marijuana. Nu exista nici un fel de mobilă, în afară de câțiva saci cu fasole și carpete persane. Pe pereți erau fel de fel de afișe : Che Guevara, Grateful Dead, Jefferson Airplane. Erau de asemenea și câteva colaje manuale : faimoasa fotografie a unui călugăr budist, arzând pe o stradă din Saigon ; John Lennon, uitându-se prin lentilele ochelarilor săi cu rame de sârmă ; Mick Jagger, Jimi Hendrix, Eldridge Cleaver, Bob Dylan ; simboluri ale păcii, un ochi în formă de ciupercă, cadavre ale Viet Cong.

În colț, era un mic Buddha de bronz și tămâie, arzând într-un borcan gol de gem. Era aproape un afront, o parodie a propriei sale vieți. Ce știau acești puști despre Vietnam, Buddha, bonzii care se sacrificau, protestând împotriva lui Diem ?

— Drăguț loc — zise el.

Nu intenționase să pară batjocoritor, dar sesizase imediat tonul lui.

— M-da, îmi place.

Se întoarse spre ea și încercă să zâmbească.

— Ce mai faci ? — zise el.

— O.K. Bine. Grozav.

Se opri.

— Îmi pare rău că n-am venit să te văd la spital.

Așteptă să o audă scuzându-se, dar degeaba.

— Au spus că o să te vindeci. Apropo, te-ai vindecat ?

Ridică mâna.

— Nu mai rezist să număr până la zece.

Ar fi vrut să fie o glumă, dar ea nu zâmbi.

— Cum merge războiul ?

Era un subiect delicat, așa că mai bine îl evita. Înainte să plece, se certaseră crunt, în legătură cu implicarea Americii în Vietnam și-i aruncase niște vorbe pe care prefera să le uite.

— Se pare că s-a terminat pentru mine. Îmi faci o cafea ?

Intrară în bucătărie. Un teanc de vase murdare zăcea în chiuvetă. Un gândac se ascunse când îi văzu. Jennifer umplu un ibric. Țevile hârâiră asurzitor. Apoi, îl puse pe foc.

— Ce chirie plătești ? — o întrebă el.

— Nouăzeci — zise ea.

Discutară în timp ce aștepta să fiarbă apa.

— Cum merge colegiul ? — o întrebă el prefăcându-se indiferent, dar o simți încordându-se.

— O.K.

— Nici o problemă ? întrebă Dale.

— Nici o problemă — zise ea.

Dale se gândi, în timp ce turnă apa fierbinte, în două căni crăpate și puse două linguriță de Ness. *Nici o problemă.*

O urmă în livingroom. Fiica lui se trânti pe un sac de fasole.

— Așează-te — zâmbi ea, amar.

De-abia aștept să văd cum o să-ți stea în acest decor.

Dar el se rezemă de perete. Îl durea capul și îi zvâcnea mâna bandajată, împungându-l în coaste. Se umplu de sudoare pe față.

— Te doare ? — zise ea.

— Nu, mă doare să te văd în asemenea hal. Restul este doar o suferință fizică, suportabilă.

— Este, din ce în ce mai bine.

— Ce s-a întâmplat ?

— Nu cred că te interesează cu adevărat.

— De ce ? Este secret ?

Știa cât este de ironică. A fost întotdeauna rea de gură. Mai întâi jignea și pe urmă se căia. Michael o porecise Biciul.

— Am vorbit cu unul din tutorii tăi — zise el.

— Rahat.

— Ce se petrece cu tine, Jenny ?

Ridică din umeri.

— Am renunțat.

— Ai renunțat ?

— Uite ce este. Am douăzeci de ani, așa că nu mai poți să-mi spui ce să fac.

— Nu, dar tot îmi fac griji. Cred că ți se pare normal.

— Oh, da. Îți faci griji. Probabil din șase în șase luni. Te întorci și faci pe tatăl grijuliu, iar apoi îți vezi de micul tău război.

Bărbosul de pe sacul de fasole începu să sforăie.

Dale făcu semn spre el.

— Crezi că ar fi cazul să mi-l prezinți — zise el încercând să nu se înfurie.

— Crezi că ar fi cazul să mi-l prezinți ? — îl mai-muțări ea. M-am culcat cu el noaptea trecută, dar nu știu cum îl cheamă. Presupun că Chuck sau, ceva de genul acesta.

Deci, știa ce face. Pentru o clipă îi veni să o plesnească, dar știa că ar fi înrăutățit lucrurile. Probabil că ea asta și dorea. Alt capăt de acuzație.

— Și regulează bine ? — zise el.

Îi venea foarte greu să vorbească așa, dar era hotărât să nu o lase să câștige. Hai să ne lămurim, își spuse el.

— Ce vrei de fapt, tată ?

— Vreau să știu de ce fiica mea își irosește viața în această văgăună. Vreau să știu, de ce o elevă strălucită ca ea a hotărât să se retragă de la prestigioasa universitate Berckley în anul doi ? Vreau să știu, cu ce am greșit ca să mă tratezi în asemenea hal ?

Îl privea cu gura căscată.

— Vrei să știi neapărat ?

— Da.

— Sunt trei motive : nu ai fost niciodată aici când am avut nevoie de tine.

— Dar sunt acum.

— Prea târziu.

Suportă acuzațiile ei și continuă.

— Dar sunt tatăl tău, Jennifer. Și te iubesc.

Pentru o clipă crezu că reuși să ajungă la sufletul ei, dar apoi, ea se ridică și luă o scrumieră mare, de tablă.

de sub calorifer. Scoase o țigară lungă, turtită și și-o aprinse. Dale recunoscu imediat mirosul înțepător.

— Mi-am amintit și al patrulea motiv — zise Jennifer. Ai părăsit-o pe mama.

— Ne-am despărțit. Este o diferență. Am căzut de acord amândoi.

— I-ai frânt inima. Uită-te la ea, pentru numele lui Cristos ! Crede că l-a descoperit pe Dumnezeu. Isuse !

— N-am vrut — zise el, știind ce penibil părea.

Fusese mai cumplit decât își imaginase. Își amintea de fetița de doi ani, cu păr blond, încâlcit, pe care o arunca în aer și o prindea în brațe. Oare când ajunsese în asemenea hal ?

Trăgea din țigară.

— Este marfă bună, marocană. Chuck spune că a adus-o tocmai de la Marrakeș. Vrei să încerci ?

Dale i-o smulse din mână și i-o aruncă pe fereastră. Jennifer clătină din cap.

— Bravo. N-am ce zice.

— Încetează, Jennifer, te rog.

— Haide tată. Băieții mari nu plâng.

Se trânti pe scaunul de fasole.

— Îți place ?

— Cât timp, ai de gând să stai acasă de data asta ?

— Nu cred că o să mă mai întorc.

Văzu o sclipire de ezitare în ochii ei, poate chiar de speranță.

— Vreau să te întorci acasă — zise el.

— Dar sunt acasă.

— Unde, aici ?

Bărbosul, deschise ochii. Văzu uniforma lui Dale Nu-și revenise încă, se gândi Dale.

— Rahat. Cine ești omule ?

— Armata. Caut noi recruți.

— La dracu ! — exclamă el și se năpusti pe ușă.

Jennifer nu zâmbi, dar știa că o amuzase. Se uită la ușa deschisă, ascultând pașii grăbiți pe scară.

— Ai fost foarte rapid, tată.

Dale se duse la fereastră, o deschise și se sprijini de pervaz. Îl durea îngrozitor. Inspiră adânc aerul proaspăt

— Ce vrei de fapt, Jennifer ?

— Vreau ca tu și mama să fiți împreună.

— Ai douăzeci de ani ! Ce-ți mai pasă ?

— Depinde de tine. Tu vrei o fiică bună și eu un tată în casă. Ce zici, de asta ?

Vorbea serios. Dale se simțea ametit. Își privise viața într-o oglindă distorsionată în ultimii douăzeci de ani și acum, constatase că se înșelase. Oare îi rănise pe toți chiar atât de mult ?

— N-o să mă primească înapoi.

— Încearcă și ai să vezi.

— Și dacă fac asta... te întorci acasă și îți vezi de carte ?

Ea încuviințase din cap.

În acea clipă, știu că o va uita pe Noelle și își va abandona cruciada. Luptase timp de douăzeci de ani să salveze lumea și își neglijase propria familie ; crezuse că proprii săi copii îl idolatrizau ; crezuse că Susan dorise să se despartă și el și-o scosese din inimă ; crezuse că munca lui era importantă, dar acum își pierduse credința.

— O.K. — îi spuse el lui Jennifer. Hai să încercăm, așa cum vrei tu.

76

Saigon, august 1969.

Baptiste coti pe Hong Thap Tu și intră pe Chao Thang. Vila lui Sammy Chen era ascunsă în spatele unui zid înalt, străjuit de palmieri. Baptiste îl întâlnise de multe ori pe Sammy de la moartea lui Bonaventure, de obicei, în camera din spatele recepției, la Trung Mai. Bănuia că invitația acasă la Sammy însemna că nu era o afacere de rutină.

Sammy îl aștepta într-o curte interioară. Îl salută entuziasmat pe Baptiste și-i oferi un pahar de whisky Chivas Regal, dar el preferă să bea ceai verde chinezesc.

— Noroc — zise Sammy, ridicând ceașca de ceai.

Se complimentară reciproc și apoi începuse să discute inevitabil despre război. Se zvonise că Ho Chi Minh era bolnav și discutară despre posibilul său succesor în caz că murea și despre efectul pe care l-ar avea asupra tratativelor de pace de la Paris. Devenise deja evident că tratativele erau o farsă, alt subterfugiu de-al nord-vietnamezilor. Era de asemenea clar că americanii pierdeau războiul acolo unde conta mai mult: în propriile lor orașe și universități.

În cele din urmă, Sammy își șterse fața cu o batistă și spuse:

— Deci, Kwo-chao, acum trecem la afaceri, da?

Nu reușea niciodată să pronunțe Crocé și-i spunea Kwo-chao.

— Ai nevoie de mai mult, numărul patru.

Era o cerință, nu o întrebare.

— Vinzi?

— Ai atât numărul patru, cât dorești.

Era o declarație uimitoare. Baptiste îl privi mirat.

Sammy își scoase unul din pantofi și începu să-și scobească unghiile de la piciorul drept. Baptiste nu știa dacă ar trebui să fie impresionat sau dezgustat. Oare acest tip avea atâta încredere în el încât nu-i păsa de părerea celorlalți? Sau se trăgea din țărani și nu învățase încă să se poarte civilizat?

— Pot cumpăra aici, la Cholon? — zise Baptiste în cele din urmă.

— La Vientiane. Te înțelegi în privința transportului cu generalul Rattakone și colonelul Li, O.K.?

— Ai oameni care să prepare numărul patru în Laos?

— Cumpăr opiu și protecție direct de la Rattakone. Iau un „bucătar" din Hong Kong și prepar Alb de China cu o puritate de 99%. Ca într-o societate mixtă. Chicoti și-i sclipiră ochelarii în soare.

Baptiste își goli paharul. Sammy i-l umplu din nou.

— S-ar putea să fiu interesat — zise el.

Sammy se plesni peste genunchi.

— Nu, chiar trebuie să fii! Americanii i-au forțat pe turci să renunțe la culturile de mac și acum încearcă

să-i convingă și pe mexicani. Unde mai găsești acum numărul patru la un preț convenabil ?

Sammy avea dreptate și nici nu și-ar fi putut găsi un moment mai potrivit. Sau poate, se gândi Baptiste, anticipase pur și simplu ocazia, ca orice om de afaceri priceput. Programul de eradicare al turcilor îi lovise puternic pe clienții lor din SUA. Acum guvernul făcea agitație și în Mexic.

Acum, furnizorul devenise cumpărător, se gândi Baptiste. Cum se întorceau lucrurile.

— S-ar putea să am comenzi importante pentru următoarea recoltă de opiu. Am putea discuta despre comenzi inițiale de 1 000 kg pentru numărul patru.

La prețurile curente, Sammy se putea aștepta la un avans de aproape două milioane dolari, dar nici măcar nu se opri să respire.

Poate, anul viitor, comanda va fi și mai mare.

— Cum ?

— Acum sunt mulți americani în Saigon. La fel ca la Hong Kong. Vor să se distreze, fete, whisky, droguri.

— Ca toți soldații din lumea întreagă.

— Da, ca toți soldații din lumea întreagă — îl aprobă Sammy. Numai că aici nu sunt soldați adevărați. Sunt soldați pe termen scurt. Douăsprezece luni în Vietnam. Apoi, dacă nu mor, se întorc în America. Sunt o mulțime de acest fel.

Baptiste își făcea vânt cu evantaiul. Răsuflarea orașului era fierbinte și fetidă ca gura unui șacal, și duhnea a putreziciune și motorină.

— Și ? — zise el.

— Nu sunt numai soldați, Kwo Chao. Pentru fiecare bărbat care lupta în junglă, America are de zece ori mai mulți funcționari, ingineri sau bucătari. Foarte plictisiți cu toții. O piață interesantă.

Sammy clătină din cap.

— Piața mare, Kwo Chao. Mult mai mare decât „les pauvres“ [1] care vin la lupanarele de opiu.

— Intenționezi să folosești Saigon-ul ca o piață de probă — zise Baptiste uluit.

---

[1] săracii (fr. n.t.)

Imaginează-ți, ce se întâmplă. Dacă toți acești soldați deprind gustul heroinei ce crezi că vor face când vor ajunge în America ? Consumatorul se va transforma în vânzător. Vom crea o nouă piață uriașă în America.

— Mi se pare o idee interesantă, Sammy.

— Nu este ideea mea, Kwo-chao. Ideea vine de la cel mai mare traficant de droguri din istorie. Marea Britanie.

Îi sclipiră ochii și se legăna fericit în scaunul său. Pentru o clipă Baptiste avu impresia că acest chinez semănă cu Buddha gras și satisfăcut.

— Marea Britanie. În China, înainte să vină englezii, opiul era interzis, O.K. ? Era împotriva codului american. Dar englezii aveau mult opiu în India. Trebuiau să-l vândă într-un fel. În China se cumpără ceai, mătase, n-au cu ce să negocieze așa că importă, în ciuda legilor și războiului împotriva opiului și își crează propria lor piață. În curând, China este confruntată cu un deficit comercial. Deci. *Apelează la opiu.* Toți bogătașii din Hong Kong, Buhorfield Swire, Jardine Matheson, se îngrașă de pe urma opiului. Acum este timpul să ne îngrășăm și noi, O.K. ?

— Dar, în loc să invadezi altă țară, de data aceasta, au venit invadatorii la tine.

Acest om îi stârnea admirația lui Baptiste. Avea cap de afaceri, nu glumă.

— Da, Kwo-chao. Au venit la noi.

Ridică paharul să toasteze.

— Îți urez fericire și prosperitate !

Oamenii se visează adesea înotând în bogăție. Deodată, Baptiste simți mirajul formându-se dinaintea ochilor săi. Era cât se poate de tangibil. Atinse paharul de ceașca lui Sammy.

— Noroc — îi răspunse el.

77

Strada sclipea în lumina neoanelor : Melody Bar, Blue Diamond, Dolce Vita. Trecură grăbiți de pizzerii și că-

rucioare cu hamburger, pline cu militari americani. O melodie a lui Pat Boone răsuna pe ușile unui bar de noapte.

Un băiețel se luă după ei pe stradă, trăgându-l de haină pe Rivelini.

— Domnule, vreți s-o bum-bum, pe sora mea ?

— Ai grijă să nu te bum-bum pe tine.

— Da, domnule, cât plătiți ? — strigă băiatul după el.

Se îndreptară spre Le Cigale, un cuib de noapte condus de corsicani. Se așezară la o masă din colț și Baptiste comandă două brandy-uri Martell. O vietnameză superbă cu păr lung, până la talie, cânta o veche melodie războinică, cu dăruirea lui Piaf.

Baptiste îl studie pe celălalt bărbat. Rivelini era cenușiu la față, iar dungile de pe frunte și obraji păreau dăltuite.

— Arăți bine, Marcel.

— Mă simt ca dracu.

Rivelini își căuta țigările în buzunar. După ce își aprinse una, tuși sfâșietor, aproape un minut. Când se liniști, inspiră adânc.

— Este mai bine — gemu el.

— Ar trebui să te lași — îi spuse Baptiste.

— De ce ? Tusea este un exercițiu bun.

Baptiste ridică din umeri. Sosiră băuturile.

— Noroc — zise el.

— Noroc.

— Ce-ai mai făcut ? Mi se pare că ai slăbit.

— Aveam de unde. Luasem câteva kilograme în plus. Nu toată lumea soarbe din fântâna tinereții ca tine.

— O viață limpede și o conștiință curată.

Rivelini pufni amuzat.

— Ce mai face, Noelle ? — întrebă el, brusc invidios și curios.

— Este bine, Marcel. Mi-a spus să-ți transmit cele mai bune urări.

— Mănânci rahat, Baptiste. Nu m-a putut suferi niciodată.

Avea dreptate.

— Te consideră unul din prietenii ei cei mai apropiați.

— Ești un mincinos incurabil.

Bău Martell-ul.

— Îți amintești de noaptea aceea, în barul hotelului Constellation ?

— Eram beat.

— Nu contează. S-a îndrăgostit de tine de cum te-a văzut. Se vedea pe fața ei. Am știut că o pierdusem, înainte să mă lovească în cap cu sticla.

— Nu te-a lovit cu nimic, te-a împins doar atâta tot și ai căzut peste scaun.

— M-a lovit cu sticla. Am avut șase copci pe cap. Ai avut noroc, fiindcă aș fi fost în stare să te ucid cu mâinile goale. Eram atât de înnebunit, încât n-am auzit-o când s-a apropiat în spatele meu. În starea în care erai, n-aveai cum să-ți amintești.

Baptiste îl lăsă să exagereze. Bietul Marcel. Se pare că amintirea nopții aceleia îl obsedase înnebunitor dacă și-o reconstruise în minte, îmbrăcându-și înfrângerea într-o aură romantică.

— Ai dreptate. Nu-mi amintesc nimic.

Rivelini, mormăi ceva, își bău brandy-ul și ceru încă două.

— S-a ivit ceva, Marcel.

Pe scenă, domnișoara Yen Hung cânta o melodie tânguitoare, despre Alger. Baptiste se minuna de ironia soartei. O vietnameză care nu văzuse niciodată deșertul, cânta în franceză despre Africa de Nord. La fel ca ei — doi francezi, care stăteau într-un bar din Saigon, plănuind să trimită opiu laoțian în America.

— Sper că sunt vești bune, Baptiste. Cei din Marsilia nu-mi dau pace. Hotărârea turcilor, le-a dat o mare lovitură.

— Poate o să fim în măsură să-i ajutăm. Heroină numărul patru, cu o puritate de 99%.

— De unde ?

— Din Laos.

— Laos ? Pot să ne livreze cantități mari ?

— Rattakone a căzut la învoială cu o grupare Chiu chao de aici, din Saigon. Îi dau chimiști experimentați din Hong Kong, care să se ocupe de rafinarea morfinei la Ban Houie Sai. Cumpără opiul direct, la fel ca și pro-

tecția armatei. Este un fel de societate mixtă. El, cel puțin, așa s-a exprimat.

Rivelini fu cuprins de altă criză de tuse. Când termină, își aprinse altă țigară.

— Vrei să spui că încearcă să restructureze întreaga afacere ?

— Și nu-i vorba doar de atât. Chiu chao și-a propus de asemenea să invadeze piața saigoneză cu heroină ieftină, ca să creeze o generație de oameni dependenți de droguri în SUA.

— Avem destule probleme ca să satisfacem cererea, chiar și în momentul de față.

— Nu pentru mult timp, Marcel. Ți-am promis cantități nelimitate de heroină numărul patru.

Își coborî glasul, șoptindu-i ca un îndrăgostit.

— O singură țară va aduce mafiei venituri de douăzeci și cinci de milioane de dolari. Cât de mult vrei să te îmbogățești ?

Rivelini rămase tăcut un timp.

— Cred că este timpul să discutăm cu câțiva oameni — zise el, în cele din urmă.

Lămpile de cristal de pe perete aruncau în cameră o lumină blândă, gălbuie. Baptiste stătea lângă ușă, în smoking, cu un jurnal Figaro vechi de o săptămână în poală. Noelle se duse la fereastră, urmărind apusul soarelui. Pajiștea se acoperise de umbre. Două șopârle grase se urmăreau una pe alta, pe verandă. Vor să se împerecheze sau să se omoare ? se întrebă ea. Nu era mare diferență, oricum.

Bubuitul îndepărtat al artileriei zgudui porțelanurile Limoges din vitrină. O mitralieră ușoară păcănea în apropiere.

— Ascultă. Cu fiecare zi, războiul se apropie tot mai mult. De ce mai stăm în Saigon ?

— Pentru afaceri — zise Baptiste.

— Nu poți face afaceri și la Bangkok ? La fel ca Rivelini și ceilalți ?

— Saigon nu este mai primejdios decât Vientiane.

— Îmi fac griji pentru Lucien.

— Noi nu suntem americani. N-avem de ce să ne temem.

Noelle văzu o umbră pe pajiște și pentru o clipă, îi tresări inima, crezând că era un Viet Cong. Însă nu era decât bătrâna Chi Hai, amah a lor, cu un pachet de Lucky Strike și cu o sticluță de Johnny Walker pentru altarul de sub copac.

Baptiste aruncă ziarul pe podea și veni în spatele ei. Îi atinse părul cu degetele, și ea îi simți răsuflarea fierbinte în ceafă. O făcu să se înfioare de plăcere, fără să vrea.

— Nu ! — îl opri Noelle.

Cum de ajunsese în asemenea stare ? Își dorise întotdeauna dragoste și aventură și se aruncase de gâtul primului străin chipeș care întrunea aceste calități. Dar, în loc de un cal alb, era un Packard roșu și cavalerul ei avea un suflat negru ca smoala.

Dacă ar fugi, ar urmări-o. Dacă va rămâne, îi va strica cheful cu lăcomia lui. Viața ei, alături de el devenise o cronică a disperării tăcute.

Și apoi, apăruse Dale. Nu mai auzise nimic de el, de când explodase bomba în cafeneaua Charles, și fusese cât pe ce să-și piardă viața. Dar, la ce se așteptase ? Poate la o scrisoare, un telefon ? S-o anunțe într-un fel că era bine. În schimb, pierise ca și când n-ar fi existat.

Este ultima dată când mai plâng pentru un bărbat.

Poate era mai bine așa. Și el fusese corupt, la fel ca și soțul ei. Își aminti ultima lor conversație. Da, în multe privințe, semăna cu Baptiste ; era cealaltă față a monezii.

— Ești atât de frumoasă — murmură el.

Îi pipăi spatele cu degetul și o sărută pe ceafă. Încercă să-l respingă, dar el își îngropase degetele în umerii ei.

— Te urăsc — murmură ea.

— Nu, în noaptea asta. Poți să mă urăști mâine.

— Te urăsc întotdeauna.

O copleșea cu greutatea lui. Simțea mirosul său masculin — after-shave cu aromă de santal, tutun, cognac, cu care se delecta după cină. Îi desfăcu rochia și i-o

trase de pe umeri. Ea își ridică mâinile să-l oprească dar o apucă de încheieturi.

— Te iubesc, Noelle. Ești singura femeie pe care am dorit-o vreodată.

Voia să-l respingă, dar simțea că o să cedeze. Trupul ei urma s-o trădeze din nou. O luă de talie, imobilizându-i mâinile și, cu mâna liberă, îi trase rochia în jos. I se întăriseră sfârcurile.

Nu-i vedea fața, dar știa că zâmbea.

— Spui nu, dar trupul tău spune da.

— Pleacă de lângă mine! — șuieră ea și se zbătu.

Dar o ținea strâns și, cu mâna liberă îi strânse sânul, dezmierdându-i sfârcul între degete. Se auzi gemând. Își arcui spatele și îi oferi gâtul. Scoase un strigăt când el își îngropă dinții în carnea ei moale.

Îi ridică rochia până la talie și-i trase chiloții negri de mătase peste șolduri. Îi alunecară la picioare.

— Nu aici, zise ea gândindu-se la servitori.

La sutele de perechi de ochi care-i urmăreau din beznă.

Dar el nu se opri. O ridică, îl simți între picioarele ei, și o străpunse atât de repede, încât scoase un strigăt. Căzură în genunchi, cu trupurile învăluite în umbre și lumini gălbui.

Îi frecă sfârcurile între degete în ritmul iubirii. Simțea cum îi pulsează sângele în vene. Concertul insectelor spori în intensitate. Se termină brusc, pe neașteptate, cutremurându-se împreună, ca niște marionete, zăcând pe podea, cu răsuflarea tăiată.

După un timp se ridică de pe ea și ieși din cameră, fără să scoată o vorbă.

Încercă să se scoale în picioare, dar nu o țineau genunchii. Se sprijini de ușă, cu genunchii trași la piept. Respiră greoi și se umpluse de sudoare pe spate, tâmple și gât. Simțea sperma lui lipicioasă pe coapsele ei.

Se uită în noapte. Îl ura la fel de mult ca și pe sine însăși, pentru clipele acestea când se simțea atât de singură, încât ar fi preferat să se culce și cu diavolul.

78

Tiburon, Golful San Francisco.

Mimoza înflorise și un cedru înalt umbrea puntea din lemn roșu. Aerul mirosea a mare, cărbune și fripturi care se prăjeau pe grătare pe punțile și în grădinile din jurul golfului.

Dale aduse un castron cu salată din bucătărie și-l puse pe masă. Era îmbrăcat în pantaloni largi, papuci și o cămașă bleu, deschisă la gât. Susan îi spusese să-și pună bermudele, dar refuzase. Dacă urma să facă pe directorul de firmă în weekend, își va păstra cel puțin demnitatea.

— Nu crezi că o să fie prea cald, în aer liber ? — îl întrebă ea.

Dale ridică din umeri. Cine știe ! Din câte observase el, San Francisco era singurul loc din lume unde puteai petrece cele patru anotimpuri într-o singură zi.

Susan îl privi mirată.

— Serios ?

— Nu, glumeam.

— Am putea aranja masa înăuntru.

— Nu, las-o aici, nu contează.

Își împreună brațele și veni lângă el. Curtea se întindea dincolo de punte, terminându-se cu niște tufișuri de spini și bucăți de stâncă la marginea golfului. Dinaintea lor se derula panorama orașului San Francisco — Golden Gabe și munții Marin la vest, iar la sud, pădurile din insula Angel și contururile orașului. Portul era un amalgam de culori, yacht-uri, ambarcațiuni cu vele strălucitoare, plutind pe oglinda golfului.

Aș fi putut să mă întorc, își reaminti Dale. Aveau nevoie de mine. Gates îl sunase de nu știu câte ori din Laos. Dar el venise la Tilburon, trăind dintr-o pensie de armată și un salariu plin de beneficii, ca să nu mai vorbim de firma de avocatură a tatălui său.

Cinci zile pe săptămână își punea un costum impecabil, lua feribotul și se îndrepta spre un birou cu vedere spre podul Oakland Bay, ca să discute cu oameni de afaceri și să le dea sfaturi în privința legislației cor-

poraților. În weekend naviga și juca golf. Nu mai apăra visul american pe care-l zeificase odată, acum îl trăia.

Și i se părea lipsit de sens.

Își petrecea zilele ca și când ar fi ispășit o pedeapsă, încercând să facă ce trebuie iar Jennifer îi vizita în fiecare weekend. Acum avea douăzeci și doi de ani și se pregătea de absolvire. Își ținuse promisiunea. Se mutase în campusul universitar, își dăduse examenele și își pusese viața în ordine. Va absolvi Facultatea de Științe Politice și lucrase ca voluntară pentru partidul democrat la alegerile din '68. Tatăl lui Dale îi oferise un post la firma sa de avocați, dar îi spusese, și Dale se afla acolo, că nu era interesată să lucreze pentru fasciști.

Crezuse că bătrânul o să facă infarct.

Încă nu știa ce ar vrea să facă. Poate o să activeze în scopuri caritabile sau pe lângă primar. Îi înțelesese ambiția de la bun început. Își dădu seama că îi semăna mult. Voia să schimbe lumea, dar va începe ceva mai aproape de casă.

Îi spunea buzunarul lui liberal.

Viața lui începuse să se apropie de normalitate și încercă să se convingă de justețea alegerii sale. Rămăsese pentru că-i promisese lui Jennifer, dar și pentru că murise ceva în el. Îi pierise credința.

— Mă întreb cum arată — spunea Susan.

— Cum ?

— Noul prieten al lui Jenny, mă întreb cum arată ?

— Probabil un 3B, ca toți ceilalți — bombăni Dale.

Un 3B, Codul lor, care însemna barbă, boabe de mărgele și batic la gât.

— Nu uita. Poartă-te frumos.

— Ei, dar așa mă port întotdeauna.

Se simțea ca un urs într-o cabină. Își privi soția. Îi bătea soarele în față, accentuându-i ridurile din jurul gurii și ochilor. Părea copilăroasă și fragilă.

— Îmi pare rău — murmură el.

— Pentru ce ?

— Pentru tot.

Regretul nu era totuna cu dragostea, dar vorbise sincer.

Îl luă de braț și își sprijini fruntea de umărul lui. Auzi uruitul Volkswagen-ului lui Jennifer și sunetul claxonului.

— Jennifer — zise el ușurat și se eliberă.

Jennifer apăru ; purta niște pantofi negri cu catarame uriașe argintii, blue-jean-și cu fundul lăsat și o bluză albă, cu guler și mâneci franjurate. Materialul era atât de subțire, încât era aproape transparent, dar Dale răsuflă ușurat că își pusese sutien. Probabil, din respect pentru el.

Pe prietenul ei îl chema Scott și nu era un 3B. Purta o cămașă închisă până în gât, îi ieșise din blugi, dar o călcase. Părul îi atârna peste guler, dar cel puțin nu-i ajungea până la umeri, ca celorlalți. Avea pantofi în picioare — din pânză — dar își spălase blugii. Nu recent, dar în orice caz, anul acesta.

De fapt, era un băiat drăguț, cu ochi mari, albaștri și o față nevinovată. Nu avea barbă, dar își proclama identitatea pe tricoul pe care-l purta sub cămașă. Dale își pierdu buna impresie de început, când îl citi.

ÎNROLAȚI-VĂ ÎN ARMATĂ
CĂLĂTORIȚI PE TĂRÂMURI CIUDATE ȘI EXOTICE
CUNOAȘTEȚI OAMENI NOI ȘI INTERESANȚI
ȘI FĂCEȚI-I PRAF

Susan îl urmărea îngrijorată.

— *Ghici cine vine la cină* — murmură Dale cu fața spre ea.

Dale aduse băuturile și se așezară cu fața spre punte, să discute în voie. Susan se interesă de Scott. Ca răspuns la întrebările ei, Scott le spusese că studia literatura americană a secolului XX și dorea să devină scriitor într-o zi. S-ar putea să se apuce de ziaristică după ce va absolvi... Provenea dintr-un mic oraș din Arizona și ajunsese la colegiu prin propriile sale forțe. Tatăl lui era instalator de linii telefonice.

Dale recunoscu, fără să vrea că Scott făcea față onorabil interogatoriului. Poate ar trebui să-l supunem unei presiuni crescânde. Să-i vârâm niște așchii de bambus sub unghii.

Jennifer hotărî să-l salveze. Se întoarse brusc spre Dale și-i spuse :

— Ce mai face Michael ?

— Cred că este în Filipine.

— Ce face acolo ?

— Școala Șarpelui.

— Ce-i asta ?

— Se instruiește ca să învețe cum să supraviețuiască în junglă, înainte să plece în Vietnam.

Atmosfera se răci brusc.

— A fost chemat sub arme ? — întrebă Scott.

— S-a oferit voluntar în aviație — spuse Jennifer pe un ton sumbru, ca și când i-ar fi declarat că fratele ei era un ucigaș notoriu.

— Suntem foarte mândri de el, — zise Dale special. A absolvit Academia de Aviație anul trecut. S-a pregătit pentru postul de FAC în cadrul comandourilor aeriene.

— Ce înseamnă FAC ? — se interesă Scott.

— Controlor aerian de avangardă. Coordonează ajutorul aerian. A vrut să piloteze avioane de vânătoare, dar n-a reușit. FAC era cea mai bună opțiune.

Se feri să adauge, din considerație pentru Susan că Michael va pilota avioane cu viteză redusă, care zburau la joasă înălțime și că în rândurile celor din FAC se înregistrau cele mai mari pierderi în Vietnam.

— Fratele meu Mike, este un erou — zise Jennifer pe un ton acru.

— Am încercat să-l conving să nu fie, înainte să plece — spuse Dale.

Da, și o să-mi fac griji pentru el, în fiecare zi din cele 364 pe care și le va petrece acolo. M-am întors ca să recuperez anii pierduți în sânul familiei mele și, în schimb, îmi văd fiul implicat în alt război.

Scott se întoarse indiferent spre Dale.

— Înțeleg că ați fost în Vietnam.

— Exact — zise el.

Scott îi zâmbi compătimitor, ca și când ar fi suferit de o rătăcire mintală. Lui Dale îi venea să-l arunce în apă, dar se abținu.

— Este o tradiție în familia voastră ? — zise Scott zâmbindu-i fermecător lui Susan.

— Este o tendință masculină — zise Jennifer.

— Ce-ați făcut acolo ? îl întrebă Scott.

— Este strict secret.

— Oh, da.

Zâmbi spre Susan.

Dale simți că-l apucă furia, vechea furie. De ce trebuie, să mă scuz pentru viața mea ?

— Nu regretați ? — continuă Scott.

Dale se încordă.

— Ce anume să regret ?

— Nu aș vrea să ofensez pe nimeni ; am înțeles de la Jennifer că sunteți o familie foarte milităroasă, dar cred că ar trebui să vă anunț că din punct de vedere filozofic și intelectual, sunt împotriva acțiunii țării noastre în Vietnam. Și consider, că oricine participă de bună voie în acest război este vinovat moral, dacă nu și legal, de crimele care se petrec acolo.

Se lăsă o liniște grea. Susan se uită spre golf iar Jennifer se uită pur și simplu spre ei, ca un spectator la o coridă, așteptând să vadă cum va reacționa Dale.

Mai târziu, Dale își dădu seama că nu vorbele lui Scott, ci tonul și expresia lui îl deranjaseră cel mai mult. Tânărul era prea sigur pe sine și afișa o superioritate intelectuală enervantă. Nu fusese confruntat în viața lui cu o dilemă morală și crezuse până acum că știa diferența dintre bine și rău. Și fu cuprins brusc de dorința de a-i zdruncina încrederea băiatului, fie chiar și cu forța.

— Ei bine, dacă tot ai deschis acest subiect, Scott, trebuie să recunosc că am un singur regret.

— Oh ! — exclamă el, ridicând mirat din sprâncene.

Dale se aplecă spre el, coobrându-și glasul confidențial :

— Nu cred că ar fi trebuit să torturez femeile și copiii aceia.

Scott nu știa ce să creadă. Dale îl văzu ezitând, spre încântarea lui.

— Tată...

Jennifer îi vorbi amenințător.

Dale își înălță mâinile.

— O.K., n-a fost decât o fetiță. N-ar fi trebuit să amintesc. Dar m-a inspirat probabil mirosul grătarelor.

Îl apucă de braț pe Scott.

— După ce se prăjește carnea, aduc cleștii din bucătărie și îți arăt cum se face.

— Vino te rog, să mă ajuți, Scott — zise Susan.

Îl luă de mână și-l trase practic de pe scaun. Apoi, plecară amândoi și Dale rămase singur, cu fiica lui.

Sorbi din whisky-ul cu sifon.

— Mi se pare un tânăr drăguț.

— Isuse Cristoase !

— Ei, nici chiar așa. Deși s-ar putea să aibă figură de Crist, ai dreptate.

— Reușești întotdeauna să mă stânjenești, fir-ar al dracului.

— Te rog, nu mai înjura, Jennifer. Sunt un om de modă veche și știi că mă deranjează.

— Este de neiertat.

— Ce anume, faptul că a fost nepoliticos cu gazda ? Nu-i nimic, este prea tânăr, atâta tot.

— Mă refeream la atitudinea ta.

— Ah, dar glumeam, doar știi bine.

— Nu este nostim să glumești despre torturarea femeilor și copiilor. Fiindcă se petrece într-adevăr, pentru numele lui Dumnezeu.

— Bineînțeles. Doar am văzut, cu ochii mei. Dar tu, de unde știi ?

— Fiindcă știu să citesc.

— Toți oamenii știu. Dar asta nu înseamnă că au învățat să analizeze lucrurile.

Dale era mirat că lua apărarea războiului. Cum de reușise să-l împingă, până aici ? Nu mai credea în idealurile tinereții sale. Sigur, nu era nostim că femeile și copiii erau supuși torturilor, dar trebuia să-l cunoști pe Tran Van Li ca să-ți dai seama, cu adevărat.

— Nu știu cum de reușește mama să stea alături de tine — zise ea.

— Nici eu nu știu. Dar a fost ideea ta.

Ea îl privi compătimitor.

— Chiar asta ai dorit ? o întrebă el. Sau ai vrut doar să mă pedepsești ?

— Ai de gând să ne părăsești din nou pentru războiul tău ?

— Păi, după cum stau lucrurile, pe voi, copii, nu v-aș părăsi oricum. Nu mă mai suportați nici tu, nici Mike. Așa că a rămas doar Susan. Știe că-i susții cauza ?

— Asta crezi ?

— Ca să fiu sincer, nu mai știu ce să cred. Tu și Scott mă faceți să mă simt foarte bătrân.

— Poate, că ești. De aceea are loc o revoluție.

— Eu unul am văzut o mulțime de revoluții. Și încă unele adevărate. Dar fiica mea n-a văzut nici una și cred, că asta mă îngrijorează cel mai mult.

— Nu-i cam târziu să începi, să-ți faci griji ?

— Ba da, ai dreptate, este prea târziu. Dar aș da orice, să mă pot întoarce în trecut, când erai încă destul de micuță ca să nu mă urăști.

— Dar, nu este posibil.

Doamne cât de rea putea să fie. Se cam săturase de aceste discuții.

— Uite ce este Jen, puțin îmi pasă ce gândești despre mine. Am făcut greșeli, la fel ca toți oamenii. Dar acum ai 22 de ani. Este timpul să-ți vezi de viața ta și să nu încerci să mă schimbi pe mine și să răscolești trecutul. Nu poți să mă învinuiești toată viața.

— Habar n-ai cum era ! Ca și când, aș fi fost orfană !

— La vremea aceea credeam că așa era bine.

— Ba nu. Nici măcar nu credeai asta. Îți iubeai țara, fără îndoială, dar nu și compatrioții.

Susan și Scott se întoarseră și ei încetară conversația. Dale pregăti cotletele și apoi Susan făcu eforturi disperate ca masa să se desfășoare într-o atmosferă destinsă. Când terminară, Susan spuse că le cumpărase prăjituri de la Sweden House, dar Jennifer îi declară că se săturase — deși mâncase foarte puțin — iar Scott pretinse că are de învățat.

După plecarea lor, Dale și Susan rămaseră pe punte. Se uitau la resturile prânzului, terminând cabernetul Stag's Leap, cumpărat de Dale pentru această ocazie.

— Mi se pare că a mers bine, nu-i așa ? — zise Dale.

Susan nu-i răspunse. Se ridică și intră înăuntru cu brațul plin de vase, apoi, o auzi plângând în bucătărie.

79

Dale stătea în pat, încercând să uite durerea din picior. Vechea rană funcționa ca un barometru. Se vindecase bine și rămăsese cu un ușor schiopătat, insesizabil dar, când se răcea vremea, îl durea îngrozitor, ca un dinte cariat. Mâine va fi rece. Drept dovadă, o rafală de vânt zgudui geamurile.

Avea Talwin în sertar, dar nu lua calmante decât în ultimă instanță, dacă-l lua cu călduri. La spital se obișnuise cu morfina și acest lucru îl îngrozea. Își amintea încă, nostalgic, de visele acelea, așa că rămase cu mâinile la spate, uitându-se în tavan, în aparență, în timp ce se concentra asupra durerii, încercând s-o anihileze.

Susan ieși din baie într-o cămașă albastră de mătase. Se păstrase destul de bine și își dădu seama că era încă atrăgătoare, deși lui nu-i păsa. Această indiferență îl sperie ; probabil din cauză că iubea altă femeie.

Sau era doar în visul lui ? Chiar înainte să părăsească spitalul, i se păruse că Noelle nu existase niciodată. Când se întorsese la Susan, revenise la vechea lui viață. Era ca și când ar fi îmbrăcat un pardesiu vechi, găsit în fundul unui sertar. Căsătoria lor căpătase accente pur realiste. Amândoi evitau să discute despre trecut, ca și când ultimii douăzeci de ani ar fi fost un vis rău. Deveniseră doi oameni, fără istorie.

Dar acest armistițiu fragil ținea.

Se întreba încă de ce îl acceptase așa de repede. Poate ca să-și justifice o viață întreagă, petrecută așteptându-l sau poate, că îl iubea cu adevărat. Îl iubea cu adevărat. Era un gând stânjenitor, care-l făcea să se încrunte.

— Despre ce ai discutat cu Jennifer ? — îl întrebă Susan, când se urcă în pat.

— N-am discutat. Ne-am ciondănit.

— A fost foarte provocator. Este vina ta, deși, ticălosul ăla de Scott a meritat-o.

Dale zâmbi. Susan nu obișnuia să înjure iar în gura ei cuvintele sunau de-a dreptul jignitor.

I se ghemui la piept și începu să se joace cu părul lui de pe piept.

— A fost ceva adevărat ?

— Ce anume ?

Tăcu.

— Regreți ceva ?

Întrebarea ei îl luă prin surprindere. Nu-l întrebase niciodată nimic despre cealaltă latură a vieții lui. Știa că, dacă ar fi răspuns „nu" s-ar fi terminat aici. Susan s-ar fi mulțumit cu atât și nu ar mai fi deschis subiectul.

Așa că spuse :

— Poate.

— Deci, regreți unele lucruri ?

— Da.

— Vrei să-mi spui și mie ce anume ?

Se întoarse s-o privească. Își sugea buza inferioară, așa o văzuse odată în timp ce încerca să aprindă grătarul, cu benzină, înspăimântată, așteptând să bufnească flacăra. Ar fi putut să-i răspundă în multe feluri. Alese soluția cea mai blândă.

— Jennifer — zise el.

— Te-ai întors la mine, pentru ea.

O privi din nou.

— Este unul din motive.

— Îți pare rău ?

— Bineînțeles, că nu.

— Nu prea știi să minți.

— Nici n-am pretins vreodată că știu. Am fost un soldat bun, orice, dar asta nu.

— Jenny este furioasă pe tine acum, dar o să-i treacă. Este tânără și crede că știe totul.

— Și dacă are dreptate, Susan ? Dacă ultimii 20 de ani au fost o greșeală ?

— Ai făcut ceea ce ai crezut că este bine.

— Și tu, ce crezi ?

Ea băgă mâna sub cearșaf și zâmbi.

— Cred că mă dorești, chiar dacă nu ești sigur.

Asta este necazul cu bărbații, se gândi Dale. Ceea ce ai între picioare te trădează întotdeauna. Nu ai cum să fii nobil sau loial. Sexul și dragostea se amestecă întotdeauna. Femeile însă, nu fac niciodată această greșeală.

Deci, dorea să facă dragoste cu soția lui. Și atunci, de ce avea senzația că era un trădător ?

Își dorea s-o iubească pe Susan. Merita dragostea și pasiunea lui dar, în cele din urmă, ca și în noaptea aceasta, nu-i putea dărui decât o imitație a acestor sentimente.

80

Saigon, februarie 1970

Tet, anul nou chinezesc, venise și trecuse. Crengile de prun înflorit care decoraseră casa începuseră să-și piardă florile. Florile care apăruseră în grădină și în piețe, crizantemele, florile lui Buddha, pieptarul cocoșului, mandarinele și daliile se ofiliseră și muriseră.

— Este prea cald la Saigon în această perioadă a anului — îi spuse Baptiste Noellei. Am închiriat o vilă în Vung Tan pentru câteva zile.

Ea încuviință din cap. Căldura era cumplită și nu putea să doarmă.

— Când plecăm ?

— I-am spus lui Khan să te ducă acolo mâine dimineață, la prima oră.

— Și tu ?

— Trebuie să-mi văd de treburi. Ia-l pe Lucien. Khan va avea grijă de voi.

Ah, deci plănuia ceva. Ar fi trebuit să se aștepte la asta. Trebuia să suspecteze tot ce făcea.

— Ce ai de gând, Baptiste ? Ți-ai găsit o femeie ? De asta vrei să scapi de mine ?

— Nu fi ridicolă. M-am vindecat de patima asta.

— Bărbații ca tine nu se vindecă niciodată, Baptiste. Învață doar, să fie mai subtili.

El își aprinse o țigară și-i zâmbi.

— Crezi că ar fi un gest subtil, să-mi trimit nevasta și fiul la Vung Tan ca să-mi aduc amanta ?

— Da, pentru tine ar fi.

Îi plăcea s-o audă vorbind așa.

— Îmi pare rău, dar de data aceasta o să te dezamăgesc.

— Dezamăgirea nu este un cuvânt potrivit.

— O să fiu cuminte, îți promit.

— Ce pui la cale ?

— Dacă te interesează neapărat, află că invit niște asociați aici, în weekend, la conferință.

— Care asociați ?

— Nu-i cunoști. Sunt din America.

Ea clătină din cap.

— Ticăloși.

— *Chérie,* te rog să mă crezi că alții ne caracterizează pe noi în felul acesta.

— Poate pe tine, Baptiste, nu pe mine.

— Mă rog, facem parte din aceeași familie.

— Ce faci, Baptiste ? Ce mai este de data asta ?

O luă de talie.

— Este foarte plictisitor.

Îl împinse.

— Nu fă pe superiorul cu mine !

— Este vorba de afaceri. Chiar vrei să știi, chérie ? Dacă nu ai afla ți-ai păstra cel puțin inocența când o să vină poliția să ne bată în ușă, într-o noapte.

— Este vorba de droguri, nu-i așa ?

El își coborî glasul, conspirativ.

— Vietnamezii vor să transport suc de pește în SUA. O să le livreze hamburgeri, ca să frângă voința americanilor.

— Ce anume, heroină ?

Îi pieri zâmbetul și o fixă cu o privire rece.

— Nu încerca să-mi stai în cale. Te iubesc mai mult decât viața mea, dar nu te băga în afacerile mele, OK ?

— O să te saturi vreodată, Baptiste ? Cât îți mai trebuie ?

Păru uimit de întrebarea ei, de parcă și-ar fi imaginat întotdeauna că-l înțelege.

— Îmi place jocul, pur și simplu.

— Care joc ?

— Nu știu cum se numește. Dar când mori, cel cu banii cei mai mulți, câștigă.

Credea că era altă glumă de-a lui, dar el nu zâmbi, ci o sărută doar, pe obraz.

— Petrecere frumoasă la Vung Tan — zise el și ieși din cameră, strigându-l pe Khan să pregătească mașina ca să-l ducă la Saigon.

* * *

În sufrageria vilei Crocé era o masă lungă din tek lustruit, birmanez. Bărbații adunați în jurul ei, într-o seară, trei zile mai târziu nu erau genul de oameni cu care Baptiste obișnuia să facă afaceri. Nu erau triazi chiu chao, negustori Yumanezi sau războinici laoțieni ; erau americani de origine italiană, în costume scumpe. Erau trei : Santo „Sonny" — Trinca din San Francisco, un bărbat obișnuit, atât de palid, încât semăna cu o insectă care-și petrecuse toată viața sub o stâncă. Costumul lui părea să fie de două ori mai mare decât el și îl purta cu o expresie chinuită, a unui om care tocmai păși într-o baltă de vomă. Se scobea în dinți cu o scobitoare.

Spre deosebire de el, fiul său, Aldo, era osos, stăpân pe sine, cu alura celui care are tot ce-și dorește. Se uita prin cameră, zâmbind compătimitor tuturor celor care nu avuseseră norocul să se nască în familia Trinca.

De partea cealaltă a mesei, era Giovanni Bonetti din Miami, cunoscut sub numele de Johnie Geminchi, fiindcă odată, în tinerețea sa agitată, bătuse în cuie picioarele unui om de un dig de meln. Bonetti era un tip masiv, care se îngrășase, deși superbul costum gri pearl, Dior, îi ascundea kilogramele în plus. Șuvițele de păr negru erau date pe spate, ca niște corzi de chitară. La mână purta un Rolex Qyster Perpetual și inele groase de aur pe degete. Avea vocea gravă a unui sergent de paradă și bonomia forțată a unui restaurator de artă.

Ceilalți invitați erau Jean-Luc Vellard, un *paceri* din Marsilia și fiul său, Rivelini.

Alți bărbați stăteau la măsuțe sau pe verandă, răsfoind ziare și reviste ; erau bodyguarzii sau consilierii plătiți, își spuse Baptiste. Nu era greu să faci deosebirea.

Clopotele bisericii băturâ deja ora șase. În acest moment al zilei, energia orașului era cea mai scăzută, topită de căldură, praf și poluare, înainte de freneticul zumzet sexual al nopții.

Baptiste își prezentă termenii și condițiile afacerii, inclusiv prețul pe kilogram și costul de transport. Când termină, se făcu liniște.

Bonetti vorbi primul. Luă paharul — cognac fin VSOP, stricat cu gheață și sifon, din câte observase Baptiste — în mână, în timp ce consilierul său se aplecă peste scaun și își aprinse trabucul. Îi curgea sudoarea în râuri pe față.

— Poți să ne garantezi livrarea ? — zise el.

— La două luni de la comandă — răspunse Crocé.

— Prețul ?

— Douăzeci și cinci pe kilogram. Jumătate la primirea comenzii și jumătate la onorarea ei.

Bonetti bombăni ; își luase o figură impasibilă.

Acum era rândul lui Trinca. Bătu cu degetul în masă.

— Dar cum rămâne cu comuniștii ăștia care fac necazuri ?

— Războiul din Laos este în același timp benefic și dezastruos pentru noi. Bombardamentul americanilor și atacurile comuniștilor au alungat mulți laoțieni — țărani care cultivau de obicei opiu, iar satele care au rămas au fost decimate de armată, de mercenarii lui Vang Pao. Creșterea opiului a fost întotdeauna treaba femeilor, iar acum este singura recoltă disponibilă. Și indiferent ce se întâmplă, dacă este opiu, o să găsim o cale să-l scoatem. În afară de asta, este singura marfă pe care o exportă.

Bonetti îl întrerupse.

— Opiul este una, iar heroina este cu totul altceva. Nu vreau o marfă de rahat, ca cea pe care au încercat mexicanii să ne-o vâre pe gât. Mulți din clienții mei, nu acceptă așa ceva.

— Este marfă de cea mai bună calitate, domnule Bonetti. Am testat-o în piața din Saigon. Pe americani.

Trinca își scoase o bucată de pui din măsele și o studie atent înainte s-o înghită. Se auzi un ghiorăit și se aplecă înainte, strâmbându-se de durere.

— Isuse Cristoase, simt că iau foc. Ce țară afurisită.

— Asia știe să pedepsească stomacurile sensibile — zise Rivelini.

Trinca nu știa dacă Rivelini își bătea joc de el, sau nu.

— De când am ajuns aici, m-am căcat și am transpirat. Nu știu cum pot trăi oamenii în această văgăună.

Îl apucară crampele din nou și gemu.

— De-abia aștept să plec din locul acesta afurisit.

— Vreți să vă aduc ceva, domnule Trinca — îl întrebă Baptiste.

— Sunt O.K. — zise Trinca, și se relaxă.

Sudoarea îi curgea pe obraji.

— Vorbeam despre marfă. Poți să aranjezi cu transportul ?

Vellard vorbi pentru prima oară. Era un tip înalt, aplecat de spate, cu păr grizonat. Pe stradă, Baptiste l-ar fi confundat cu un critic de artă.

— Îmi permiteți ?

Baptiste încuviință din cap.

— După cum știți până acum, aduceam marfă brută la Marsilia, o rafinam acolo și apoi ne foloseam de curieri sau vapoare ca s-o transportăm în SUA. Acum, vom putea să aducem heroină rafinată în Panama, prin Filipine. În Panama, drogurile nu sunt o problemă, iar ofițerii de la graniță și poliție sunt deja în buzunarul nostru.

— Cum adică ? — întrebă Aldo.

Tatăl lui îi aruncă o privire compătimitoare.

Vellard luase figura unui profesor care, nu trebuia să-i reamintească unui adolescent care este alfabetul.

— După război, anumiți concetățeni ai noștri au fost acuzați de colaborare cu naziștii. Unii din ei au considerat nimerit să se retragă în America Latină.

Vellard se adresă din nou, celor de la masă.

— Din Panama, oamenii noștri vor aranja livrarea în orice oraș din SUA.

— Cine vă protejează ? — se interesă Bonetti.

— Guvernul vietnamez garantează securitatea — răspunse Baptiste. Trebuie s-o garanteze. Nu pot supraviețui fără să-și primească partea lor din beneficii.

— Dar tu, te ocupi personal de asta ? — îl întrebă Sonny Trinca. Nu fac afaceri cu chinezii sau cu gălbejiții ăștia.

Baptiste stătea de atâta timp în Asia, încât uneori uita de prejudecățile celor din lumea exterioară.

— Bien sûr. Veți cumpăra direct de la noi.

— Mie îmi convine. Să trecem la detalii. Mâine dimineață vreau să mă întorc în SUA.

Trânti scobitoarea pe masă și se ridică repede.

— Isuse, trebuie să mă duc din nou la toaletă.

Și ieși în fugă din cameră.

81

După câteva zile de când se întorsese de la Vung Tau, Noelle primi un telefon de la fostul contabil al tatălui ei, Paul Delavane. Vorbiră câteva minute și aranjară să se întâlnească a doua zi la ora zece, la hotelul Continental.

Ultimele zile ale Romei, se gândi Noelle în timp ce mergea cu mașina pe Tu Do. Orașul bulevardelor late și bicicletelor din amintirea ei, dispăruse. Copacii de tamarind mureau de poluare, cafenelele fuseseră înlocuite de baruri sexi, cu nume ca Nevada, New York, Arizona.

Văzu un copil de nici opt ani, vânzând pachețele cu *ma thuy*, heroină, unui grup de soldați americani. Lângă el, un soldat negru stătea în pragul unei uși, sub un copac luminat de neon, plângând și tremurând în ciuda căldurii.

Brusc, în ultimele luni, heroina apăruse peste tot, pe străzile Saigonului fără să se ascundă în speluncile din Cholon. Fete de școală vindeau drogurile în plină stradă,

pe Long Binh sau vârau pachetele în buzunarele ofițerilor de marină, când treceau pe lângă ele. Începuse să se întrebe, care era contribuția soțului ei la această nouă tendință.

Melodia „Oda lui Billy Joe" se auzea în difuzoarele montate în colțurile terasei hotelului Continental. Un bătrân în șort kaki și cască stătea aplecat peste un gard de piatră, încercând să vândă un fluier din lemn unui ziarist australian.

Delavane stătea la o masă lângă stradă. Era un tip masiv cu mustață cenușie, barbă stufoasă și păr rar. Un baston cu mâner de jad se sprijini de brațul scaunului.

Se ridică s-o întâmpine și-i sărută mâna cu un respect exagerat. Delavane era un vechi prieten de-al tatălui său și se ocupase de afacerile lui timp de treizeci de ani. Ca și Bonaventure, era membru al Uniunii corsicane.

— Arăți fermecător — îi spuse el.

— Mulțumesc, Paul — răspunse Noelle.

Delavane trecea drept un ticălos și un afemeiat. Îl considera insuportabil, dar nu putea să-i spună, mai ales fiindcă voia să-i ceară o favoare.

Făcu un semn chelnerului să le aducă două cafele cu lapte.

— Baptiste nu știe nimic despre această întâlnire, nu ? — îl întreba ea.

Delavane se trase de mustață.

— Bineînțeles, că nu. Cel puțin eu nu i-am spus. Dar sunt curios, de ce atâtea secrete ?

— Cred că ai putea să bănuiești.

— Ai de gând să-l părăsești ?

— Nu chiar. Vreau doar să fiu independentă din punct de vedere financiar.

Dădu din cap, înțelegător.

— Mă rog, n-ar fi prea greu.

— Nu, pentru tine, poate. De aceea ți-am cerut să ne întâlnim.

Delavane scoase din buzunar o pereche de ochelari cu lentilă în formă de semilună și îi puse pe nas. Apoi, luă o agendă de piele, își linse degetul arătător și răsfoi

paginile până găsi ce căuta. O privi peste marginea ochelarilor.

— Am reținut câteva cifre, ca să-mi exersez memoria.

Se uită în agendă.

— Tatăl tău ți-a lăsat o avere frumoasă. Nouă sute optzeci și șapte de mii de franci, după ultimele mele estimări, în numerar, acțiuni și lingouri de aur, în Banque de l'Indochine, din Bangkok, în Hong Kong și Shanghai Bank din Hong Kong și Banque Naționale de Paris din Marsilia. Ai, de asemenea, vila de aici, din Saigon.

Își ridică din nou privirile.

— Ca cetățean al Franței, ai dreptul de asemenea la o parte din bunurile soțului tău.

— Habar n-am cât câștigă soțul meu acum, sau de ce averi dispune. De la tatăl meu a moștenit trei aeroplane, pe care le-a vândut la un an de la moartea lui, când Rattakone a pus capăt afacerii cu opiu.

— Oricum, din punct de vedere legal ar fi dificil să recuperăm ceva. N-avem cum să apelăm la justiția franceză.

— Nu vreau nimic de la soțul meu. Îmi fac griji pentru Lucien. Pentru viitorul lui. De aceea vreau să fixezi un depozit bancar pentru el și să-l administrezi pentru mine.

— Aș fi încântat.

— O jumătate de milion de franci. Vreau ca soțul meu să nu aibă acces la ei. Asta până la majoratul lui Luc.

— Cât de repede ?

— Poți s-o faci, înainte să pleci din Saigon ?

— Pentru tine, Noelle, bineînțeles.

Puse mâna peste a ei și-i zâmbi onctuos.

Pentru numele lui Dumnezeu, se gândi Noelle, chiar crede că o să-i rămân datoare.

Își trase mâna.

— Îți mulțumesc foarte mult, Paul.

Mai vorbiră puțin, își termină cafeaua și plecă. Ar fi trebuit s-o facă mai demult. Era singura cale. Baptiste făcuse un iad din viața ei. N-o să-l lase să-l distrugă și pe copilul lor.

În noaptea aceea, după cină, discută cu Baptiste despre ce văzuse în Saigon.

— Erau soldați care se drogau cu heroină în plină stradă.

Se așeză într-un fotoliu Louis Quinze, cu un pahar de Martell pe măsuța de lângă el.

— Americani.

— Mă îngrozește, Baptiste.

Își ridică privirile din ziar.

— De ce, să te îngrozească ?

— Înainte foloseau opiul, iar mai apoi acel *ma thuy* care se fumează și acum se injectează. L-am văzut pe unul, chiar acolo, pe Tu Do, în timp ce-o făcea. Mi se pare cumplit.

Baptiste se arătă plictisit.

— Asta își doresc americanii. Chinezilor le place să fumeze, iar americanilor să-și vâre ace în brațe.

— Tu ești responsabil de acest lucru, Baptiste ?

— Ce ?

— Tu învârtești această afacere ?

Nu-i răspunse imediat și ea știa, că se gândea.

— Nu. Dacă te interesează, află că este a chinezilor.

— Mi-ai spune dacă ar fi a ta ?

— Bineînțeles că nu.

— Îți mulțumesc — zise ea. Ești grozav.

El aruncă ziarul pe podea și se ridică, furios acum.

— Dă-mi voie să-ți spun ceva. Înainte să mă critici, ține minte un lucru : fiecare mare avere se bazează pe nenorocirea altora. De exemplu, opiul. Când britanicii au forțat accesul în China, opiul reprezenta aproape jumătate din veniturile obținute din colonii. Jumătate ! Canalele, căile ferate, marile clădiri din piatră construite în timpul Reginei Victoria s-au realizat pe jumătate cu banii obținuți din comerțul cu opiu. Gândește-te ! Ca să nu mai vorbim de *la belle France* [1]. Până la Al Doilea Război Mondial, opiul reprezenta un sfert din totalitatea veniturilor obținute din Indochina. Îl importau din India și-l vindeau chinezilor, care la rândul lor, îl vindeau vietnamezilor ! Nu-i nimic nou. Drogurile pe

[1] Frumoasa Franță (fr.) (n.t.)

care le vezi pe stradă, nu reprezintă nimic deosebit. Sunt doar un mijloc de a face afaceri. Atâta tot. Afaceri.

— Îți mulțumesc pentru lecția de istorie.

— Poate că tatăl tău ar fi trebuit să te educe mai bine.

— A lăsat asta, în seama ta.

— Este o sarcină ingrată, *chérie*.

— Spune-mi, Baptiste, asta îți dorești pentru Lucien ? Vrei să facă trafic cu droguri și să-și construiască un mare imperiu ?

— Lucien este fiul meu. Când va fi destul de mare, o să-l las să hotărască ce vrea să facă în viață.

— Crezi că o să-l lași, Baptiste ? — îl întrebă ea, și plecă.

Când ajunse în dormitor, încuie ușa și se trânti pe pat. Ah, tată, ce viață mă așteaptă ? M-ai făcut să plătesc un preț prea mare pentru cei un milion de franci.

A doua zi, Noelle nu se duse să-l ia pe Lucien de la școală. El observase că lipsea din ce în ce mai des.

Mama ta este obosită.
Mama ta are o migrenă.
Mama ta suferă de căldură.

Khan deschise portiera Mercedes-ului și băiatul se urcă pe bancheta din spate. Merseră în liniște.

Vila era întunecată și liniștită. Chi Hai îi spuse că pe mama lui o durea capul, se dusese în dormitor să se odihnească, iar el trebuia să se joace în grădină.

Khan și Chi Hai se retraseră în camerele servitorilor. Când plecară, Lucien se urcă în copacul din grădina din spatele casei, pe cea mai înaltă creangă. Jaluzelele de la dormitorul mamei sale erau întredeschise și o vedea mișcându-se în camera întunecată. Era îmbrăcată doar într-o cămașă de mătase.

În timp ce o urmărea, Noelle scoase cutiuța din lemn de camfor care conținea pipa cu opiu și pachețelul cu opiu, aprinzându-și spirtiera de pe masa de lângă

pat. Apoi se întinse, dispărând din câmpul său vizual, deși vedea ocazional rotocoalele de opiu plutind spre fereastră.

Credea că el nu știe. Credea că era doar secretul ei. Credea că migrenele și misterioasele ei probleme feminine, inclusiv stările de slăbiciune de care se plângea, ascundeau ce făcea ea de fapt.

Dar Lucien, știa.

Știa că ceea ce făcea ea era un lucru foarte rău și știa, de asemenea, că, într-un fel, era vina tatălui său.

82

Se aflau în micul restaurant cu aer condiționat, vizavi de Hotelul Continental și de vechea operă, care servea acum drept teatru vietnamezilor. Se numea Givral și era localul preferat al lui Baptiste. Se coceau croasanți proaspeți în fiecare dimineață și venea adesea aici să servească micul dejun și să bea cafea cu lapte. Acum, îl chemase pe Delavane.

— Te-ai întâlnit cu soția mea, acum câteva zile — zise el.

— A fost o discuție confidențială.

— Încearcă să-și ascundă banii de mine.

— Face economii pentru viitor.

— Ce fel de economii ?

— Baptiste, te rog, știi doar că nu pot să-ți spun.

Baptiste zâmbi. Este un om impunător, se gândi Delavane. Petecul care-i astupa ochiul putea fi amenințător sau strengăresc, în funcție de dispoziția sa. Avea o coamă de păr negru-albăstrui, la o vârstă când alții începeau deja să chelească sau să încărunțească. Degaja o aromă de lemn de santal și tutun, dar nu părea niciodată asudat sau pleoștit, nici măcar în această perioadă a anului. Era de mirare.

Acum, îl fixă pe Delavane cu un zâmbet glumeț și bonom.

— Te sugrum, rahat ce ești — zise el.

— Baptiste !

— Pentru tine nu sunt Baptiste, ci domnule. Nu, n-o să te sugrum. Unul din prietenii mei este colonelul Tran Van Li. Cred că n-ar fi prea greu să-l conving să te rețină pe motiv de simpatizare cu comuniștii. Presupun că nu dorești asta. Trucul lui favorit este să țină o brichetă Zippo sub testicolele unui om. Folosește în general aceeași brichetă. Are steagul american pe ea, cu simbolul WHAMO (Câștigi inimi și minți). Așa înțelege el să glumească.

Delavane fu cuprins de sudori.

— N-ai îndrăzni să-mi faci asta !

— Nu paria pe ce aș îndrăzni eu. Habar n-ai. Aici te afli în Saigon, în plin război. Ai trăit în Asia toată viața ta, la fel ca și mine, așa că știi, că totul este posibil.

Delavane vru să se ridice. Baptiste îl apucă de încheietura brațului și-l opri.

— Nu sunt un tip amabil. N-am fost niciodată. Recunosc că, mai demult, eram un petrecăreț, dar s-a terminat. Acum m-am lansat puternic în afaceri. Ți-aș scoate ficatul și ți l-aș mânca, dacă ar fi nevoie.

— Dacă află Rivelini...

— Prietenului tău, Marcel, puțin o să-i pese. N-ar ridica nici un deget împotriva colonelului Li. Ar prefera, mai degrabă, să-și scoată ochii. Acum, în Marsilia sunt oameni care au mai multă nevoie de colonelul Li decât de Marcel Rivelini.

Delavane începu să tremure necontrolat. Nici măcar nu mai putea să se ridice, chiar dacă ar fi vrut.

— Ce dorești ?

— Am în buzunar două milioane de piaștrii. O mulțime de bani, cu care te poți descurca un timp. Poate o să ți-i dau, să-i păstrezi.

— Și ce vrei în schimb ?

— Mai întâi, spune-mi ce vrea Noelle de la tine și pe urmă o să-ți spun, ce vreau eu.

— Rocco avea încredere în mine.

— Rocco a murit.

— I-am promis că o să mă ocup de afacerile Noellei.

— Foarte onorabil din partea ta. De ce nu-i spui asta și colonelului Li când o să-și aprindă țigara la flacăra organelor tale genitale incandescente. Te-ai albit la față. Vrei să mai bei ceva ?

— N-o să te las să-i iei toți banii.

— Nu vreau banii ei. N-am nevoie de ei. Vreau doar să-mi conduc familia, așa cum se cade unui om în poziția mea. Nu ești de acord ? Bagă mâna în buzunar și scoase un plic.

— Înăuntru se află un cec pe care poți să-l încasezi de la Banque de l'Indochine. Două milioane de piaștrii sunt o mulțime de bani. Poftim.

Văzând că Delavane nu se clintește din loc, Baptiste i-l bagă în buzunarul de la piept.

— Și acum spune-mi ce voia Noelle de la tine și o să ajungem la un compromis care să satisfacă dorințele mele și conștiința mea deopotrivă. Nu pari genul de om care să reziste unei lungi conversații cu colonelul Li.

A doua zi, când Khan veni să-l ia de la școală, Lucien îl văzu pe tatăl său pe bancheta din spate a Mercedes-ului. La început, se gândise că se întâmplase ceva cu mama lui și-l cuprinse frica. Intră în mașină, așteptându-se să audă cumplita veste.

În schimb, Baptiste îi zâmbi și-l întrebă dacă avusese o zi bună la școală.

În timp ce înaintau cu mașina, Lucien rămase rigid. Khan nu o luase pe drumul obișnuit, spre casă. Se îndreptau în afara orașului, departe de bulevardele late și marile clădiri din piatră ale cartierului oriental. Reclame verticale, cu inscripții chinezești umpleau pereții magazinelor și, din când în când, zărea portul, apele unsuroase ale Arroyo Chinois, casele de lemn suspendate de piloni, deasupra noroiului negru, sclipitor. Știa că acesta era Cholon-ul, o parte a orașului pe care n-o mai văzuse niciodată. Îl cuprinse entuziasmul și îngrijorarea în același timp.

— Unde mergem ? — îl întrebă el.

— Vreau să-ți arăt ceva, Lucien. Ca să înțelegi un anumit lucru.

Khan coti de pe șoseaua principală, lăsând în urmă siclo-urile și bicicletele. Se aflau pe o stradă tăcută, cu magazine și arcade. Trecuse de ora prânzului și era pustie. Lucien văzu lăzi cu gunoi, coji de fructe și excremente umane. Un câine mirosea un morman de mizerie.

Khan opri mașina în fața unei case vechi, cu un balcon cojit, de lemn și cu o ușă scorojită, vopsită în verde. Ușa dădea spre o scară întunecată. Un tânăr chinez stătea pe o cutie de portocale. Era îmbrăcat într-un șort albastru, voluminos și un tricou alb, murdar.

Baptiste îl luă de mână pe Lucien, și-l scoase din mașină. Tânărul se ridică în picioare, și își plecă fruntea în direcția lor. Baptiste îl ignoră și-l conduse înăuntru pe Lucien.

În capătul scărilor era o ușă de fier, încuiată. Baptiste bătu nerăbdător. Se deschise un oblon și după o clipă, Lucien auzi cum se trăgeau zăvoarele. Intrară.

Din cauza întunericului, la început fu uimit de duhoare ; mirosul dulceag al opiului se amesteca cu izul de trupuri nespălate. Când se obișnui cu bezna, își dădu seama că încăperea era plină de schelete vii, îngrămădite pe bănci înguste de lemn. Unii dormeau, iar altora le sclipeau ochii sticloși, privind în gol. Era liniște, cu excepția unui bolborosit ocazional, când unul din drogați trăgea din narghilea.

— Ai mai văzut vreodată, o speluncă de opiu ? — îl întrebă Crocé.

Am văzut-o pe mama, se gândi Lucien. Dar nu era așa. Și, oricum nu pot să-i spun despre asta. Este secretul nostru.

Clătină din cap.

— Acești oameni beau fum — murmură Baptiste. Au nevoie de el, ca de aer. Dacă trece o zi fără să-l inhaleze în plămâni, se îmbolnăvesc. Vezi, Lucien, unii oameni sunt puternici, iar alții slabi. Așa se împarte lumea. Nu în țări, cum înveți tu la școală, ci în puternici și slabi. Aici sunt cei care au nevoie de fum și cei care-l oferă. Dacă ai nevoie de ceva, ești slab și vei rămâne așa pe vecie. Dar dacă dai, ești puternic și poți avea orice îți dorești. Absolut orice. Înțelegi ?

Lucien încuviință din cap. Se gândi la mama lui. N-o crezuse niciodată slabă.

— Nu uita că tu faci parte din cei puternici — continuă tatăl său. Asta este moștenirea ta. Restul, ce te învață la școală despre Dumnezeu, societate, legi, nu contează. Trăiești și mori, este tot ce trebuie să știi despre Dumnezeu. Și dacă ești puternic, societatea și legile ei nu contează. Poți să-ți faci propriile tale legi și toți or să te aprecieze. Înțelegi?

Lucien încuviință din cap. Dar nu înțelegea. Știa doar că acești oameni aveau fețe suferinde, la fel ca și mama lui. Erau prinși în capcană, la fel ca ea, și tatăl lui se bucura. Nu credea că va putea să fie vreodată ca tatăl lui; era fiul mamei sale, dar se temea că nu se va elibera niciodată de influența nefastă a tatălui său.

83

Serviră cina la masa sculptată, de tek, unde stătuseră Santo Trinca și Giovanni Bonetti cu o săptămână în urmă. Chi Hai pregătise pește la grătar și înghețată cu nucă de cocos. Mâncară în liniște. După aceea, servitorii strânseră vasele și aduseră o sticlă de Martell, pe masă. Baptiste își turnă două degete într-un pahar de cristal și își aprinse o țigară rusească, așa cum obișnuia în ultima vreme.

— Azi am vorbit cu Delavane — zise Noelle.

— Serios?

— Este tot ce ai de spus?

Îi sclipeau ochii în lumina gălbuie a lămpilor de pe perete.

— Da.

Trase din țigară, privind fumul ridicându-se în spirală spre tavan. Cicadele ciripeau în grădină. Oare bănuia ceva? Delavane nu-i făcuse nici o aluzie, apropo de conversația lor, mai mult ca sigur.

— A spus, că ai încercat să-l convingi să-ți dea dreptul să te ocupi de afacerile mele.

Ticălosul. Avea mai mult curaj decât își imaginase Baptiste. La noapte o să-l sune pe Colonelul Li ca să-i dea o lecție.

— La ce anume te-ai gândit ? — îl întrebă ea.

N-avea rost s-o mintă.

— Credeam că un om cu experiența domnului Delavane putea găsi un mijloc de a-ți pune în față câteva hârtii importante, printre altele. Știu că nu te interesează prea mult actele.

— Și în felul acesta intenționai să mă deposedezi de moștenirea mea.

— Vroiam doar să te protejez pe tine și pe Lucien.

— Ești un hoț și un mincinos.

Sorbi din brandy. O iubea și mai mult când se înfuria. Fusese prea supusă în ultima vreme. O prefera când se aprindea. Îi ațâța poftele.

Noelle pipăi marginea paharului cu unghia ei ojată.

— Ce ai discutat săptămâna trecută cu invitații tăi ?

— Despre afaceri, doar ți-am mai spus.

— Ți-ai ucis cel mai bun prieten, ai încercat să-ți furi soția și fiul, întreții târfe, te îmbogățești din moartea și necazurile altora. Ce altceva aș mai putea să aflu despre tine ?

El zâmbi.

— Nu prea multe, într-adevăr. Dar cred totuși că ai omis ceva.

Noelle își privi degetele și își scoase verigheta, trântind-o pe masă.

— S-a terminat, Baptiste.

— Ți-am mai spus, Noelle. Nu s-a terminat până nu spun eu.

— Și cum, o să mă ții ?

Râse, amuzat de această situație.

— Știi că nu poți scăpa de mine.

Se ridică, se îndreptă încet spre el, legănându-și șoldurile și zâmbind seducător. Luă sticla de cognac de lângă cotul lui și i-o turnă în cap.

El scoase un strigăt și sări în picioare, furios.

— Ticăloaso ! — strigă Baptiste.

Apoi, o privi îngrozit. Luase bricheta lui Bronzini, de aur și o aprinsese ținând flacăra la câțiva centimetri de fața lui.

— Ar fi atât de ușor — zise ea.

— Noelle !

— Ai arde ca o clătită flambată. Și eu aș sta, să te privesc Baptiste !

— Nu !

Se dădu înapoi, uitându-se spre ușă.

Ea apropie flacăra.

— Noelle !

— Jur că îți dau foc, dacă mai faci o mișcare.

Acum se postase între el și ușă. Se gândea să înșface bricheta, dar flacăra era prea aproape. Ce-ar fi, s-o tragă de braț ?

Se schimonosise la față de ură ; nu mai era frumoasă. Își strâmbase gura, dezgustător.

— Las-o jos — o rugă el.

— Ți-am spus întotdeauna că nu-ți face bine să fumezi.

— Pentru numele lui Dumnezeu !

— Dumnezeu ! Dumnezeu nu te iubește, Baptiste. De fapt, sunt sigură că ți-a rezervat un colț de iad. Dar dacă te ating cu această flacără, crezi că or să te mai recunoască la porțile infernului ?

— Te rog !

Era îngrozit să-și audă vocea tânguitoare.

— În câteva secunde ai arde ca un porc. Îți amintești de călugării care își turnau benzină pe ei și își dădeau foc, ca să protesteze împotriva lui Diem ? Li se înnegrea pielea. Dar unele femei, preferă bărbații negri. Baptiste, ce părere ai ?

Privea fix mica flacără albastră. Inspiră adânc și suflă. Flacăra se stinse și-i smulse bricheta. Dar Noelle fu mai iute. I-o luă înapoi, o aprinse din nou și i-o vârî în față. Baptiste scoase un strigăt și căzu peste scaun, cu spatele pe podea. Soția lui se aplecă peste el.

— Jur că data viitoare o să-ți dau foc.

— *Putain ! Tu es fou !* [1]

[1] Târfă nebună ce ești (fr.) (n.t.)

Brandy-ul i se scursese pe frunte, în ochi, orbindu-l. Îl simțea în păr și pe cămașă. Era hipnotizat de micuța flacără albastră care dansa dinaintea ochilor săi.

Apoi, se stinse și Noelle se dădu înapoi.

Îi venea să leșine. Nu încerca să se ridice, îi tremurau prea rău picioarele.

— Vreau să pricepi — zise ea — că nu tolerez să mai trăiesc alături de tine. Cred că mult timp, o parte din mine te mai iubea și de aceea eram slabă. Dar acum te părăsesc și îl iau și pe Lucien. De data aceasta nu mai ai cum să mă oprești. Iar în caz că o s-o faci, o să te ucid. Sau, poți să mă ucizi pe mine mai întâi. Ai de ales. Dar trebuie să înțelegi că, dacă îmi stai în cale, unul din noi o să moară. Nu-mi pasă care anume.

Ieși din cameră.

Nom de Dieu de bordel de merde.

Vorbește serios, se gândi Baptiste. Mă urăște. În ciuda a tot ce am făcut pentru ea, mă urăște până în măduva oaselor. Cred că m-ar omorî. Într-o dimineață m-aș trezi cu gâtul tăiat. Gândul acesta îl paralizase.

Și totuși, n-aș putea să-i fac rău nici măcar ca să-l am pe Lucien.

Femeile. După tot ce am făcut, pentru ea. De data aceasta va trebui s-o las să plece.

84

Laosul de Nord, ianuarie 1970

Dealurile erau pline de maci albi și roșii, sclipind pe fundalul purpuriu, sumbru al munților. Petalele căzuseră deja și, în fiecare seară, pe măsură ce se domolea arșița, Li May se ducea pe câmp, cu familia ei, să ajute la strânsul recoltei.

Muncea din greu, folosind un cuțit special cu trei lame, ca să despice păstaia cu semințe verzi. Seva albă, groasă, se scurgea din tăietură. Această sevă se congela în aerul rece al nopții, transformându-se în culoarea melasei. Se trezeau cu toții de cum se lumina să ia noul opiu, înainte să fie distrus de soare.

Ceața din jurul munților era poleită în violetul amurgului când Li May, mama ei și cele trei surori mai mari se întoarseră în sat. Fumul focurilor din bucătării se ridica peste copaci, și peste acoperișurile de stuf, iar câinii din sat începură să latre.

Li May o luă înainte, alergând și râzând. Când ajunse la marginea satului auzi un bubuit familiar și văzu un avion argintiu, uruind în vale, spre ei. La fel ca toți sătenii era obișnuită cu avioanele ; țiuitul bombardierelor care patrulau munții și uruitul helicopterelor care le aduceau orez, în fiecare săptămână, erau la fel de familiare ca și grohăitul porcilor de sub casa lor sau ciripitul puilor de găină. Chiar și când avionul spori viteza, Li May nu-și dădu seama de pericol.

Și nici familia ei.

Răpăitul mitralierelor T-28 o opri în loc. Pământul ros explodă în aer, trecu peste ea ca un nor și se izbi de munte, în jos, spre mama și surorile ei. Li May deschise gura să le prevină, dar era deja prea târziu. Le zări căzând și văzu pasărea argintie continuându-și drumul spre vale, cu soarele sclipindu-i pe aripi.

Și apoi avionul dispăru la o curbă. Uruitul motoarelor se pierdu în depărtare.

Li May nu plânse și nici nu o luă la fugă ; de-abia înțelegea ce se întâmplase. Mama și surorile ei zăceau în mijlocul potecii, ca o grămadă de zdrențe însângerate. Mama ei se zbătu și apoi încremeni. Avea o spumă roșie pe buze. Măruntaiele surorii ei se revărsaseră în noroi și ea îngenunche încercând să i le bage înăuntru. Cineva o dădu la o parte. Își ridică privirile și văzu fețele uluite și înspăimântate ale sătenilor.

Acum se făcuse liniște. Chiar și câinii se opriseră din lătrat.

85

Două luni mai târziu

— Tot se ține după mine !

Un Thunderchief ieși din nori, îndreptându-se spre penele albe, fosforescente, trăgând din tunurile sale.

Răspunsul tunurilor nord-vietnameze de 37 milimetri fu asurzitor.

— Acum ne întoarcem acasă ! strigă Smiley de pe scaunul din spate.

Apoi, Michael auzi alt sunet, aproape insesizabil, în vacarmul detunăturilor ; răpăitul mitralierelor de 12,7 milimetri. Văzu trasoarele verzui arcuindu-se pe cer, spre el. O bombă făcu o gaură între trusa de accesorii și blocul motor.

— O să murim — se văicări Smiley de pe scaunul din spate.

Michael chemă cricket-ul, postul de comandă aeriană pe timp de zi.

— Sunt Raven șase-trei. Am fost lovit pe ruta 4, la est de Xienk Khouang. Mă îndrept spre Alternate, dar nu cred că voi reuși să ajung. Motorul nu sună bine. Încearcă să mă ajuți.

Uleiul care ardea lăsa o dâră de fum negru. Și mai mult ulei se împroșcă pe parbriz și flăcările izbucniră din incintă. Pierdeau altitudine.

— Cricket, sunt Raven șase-trei. Am luat foc, opresc motorul. Sper că o să mă scoți de aici — se pare că va trebui să aterizez.

Dezonă restul rachetelor Willy, poate o să câștige înălțime și încercă să mențină o spirală lină, în timp ce căuta un loc de aterizare.

— O să murim ! — gemu Smiley.

Poate, se gândi Michael, surprins de calmul lui.

Cu motorul oprit, erau singuri în liniștea ciudată. Zarva bătăliei rămăsese în urmă. Culmi zimțate străpungeau norii. Umbrele verzui ale munților se înălțau în jurul lor, pe măsură ce coborau în vale. Se vedeau cicatrice pe coamele munților — erau probabil parcele de opiu ale unei familii de țărani.

N-avea unde să aterizeze. O să-i înghită munții.

Smiley înălță o rugă strămoșilor.

Acolo !

Prin pâcla neagră, Michael văzu *paddi,* verde sclipitor în cale, aproape la marginea câmpiei. Ieşi din spirală, la o mie de picioare AGL şi pluti într-acolo.

Paddi era străbătută de şanţuri de noroi, la fiecare două sute de yarzi. Ştia că trebuia să coboare cât mai jos, dar când se apropie la cincizeci de picioare, îşi dădu seama că n-o să reuşească. Încercând să echilibreze aparatul, Cessna ricoşă ca un cal speriat şi coada se sfărâmă. Avionul se târî pe burtă de-a lungul câmpiei.

Cessna se zguduia din toate încheieturile. Se întunecă totul dinaintea ochilor când uleiul răbufni pe parbriz. I se tăiase răsuflarea.

Linişte.

Timp de un minut, rămase nemişcat, şocat nu numai de impactul fizic asupra corpului său, ci şi de miracolul de a fi pur şi simplu în viaţă.

Smiley fu cel care-l trezi la realitate.

— Eşti un as ! — strigă el.

Michael îşi desfăcu centura de siguranţă şi ieşi din carlingă, blestemându-se că-şi pierduse timpul. În timpul coborârii, lăsară o dâră neagră, aşa că puteau fi depistaţi cu uşurinţă. Trebuiau să şteargă totul cât mai repede.

— Grăbeşte-te Smiley !

— Eşti un as, Mai Koo ! Nu mai murim ! Eşti un as !

— Grăbeşte-te !

Deschiseră focul asupra lor de la liziera copacilor, la patru sute de metri, spre stânga. Îl trase pe Smiley din carlingă, dar acesta era prea şocat să se urnească din loc.

— Mişcă-ţi fundul, Smiley !

Smiley se holbă la soldaţii care alergau spre ei. Îi pieri zâmbetul.

— O să murim — spuse el.

Era un omuleţ mic de statură. Michael îl înşfăcă şi îl trânti pe umărul lui, rupând-o la fugă.

Michael studie situaţia. Harta, revolverul, trusa de prim ajutor, radioul, mâncarea şi apa rămăseseră în

avion. Erau încercuiți de trupe inamice și Air Force Jolly Green Giants nu vor ateriza fără să-și asigure mai întâi legătura radio. Și, în curând, se va întuneca.

Dar nu era prea rău, se gândi el. Am cuțitul elvețian de armată prins la curea.

Începu să râdă, în surdină, din ce în ce mai tare, până îl apucă durerea de coaste. O criză de isterie, își spuse, ca și când s-ar fi urmărit de la distanță. Smiley îl privea mirat, de parcă ar fi înnebunit. De fapt, chiar că înnebunise.

— De ce râzi, Mai Koo ? Suntem terminați — murmură Smiley.

Un Skyraider urui în vale, trecând pe epava avionului său. Michael auzi nord-vietnamezii deschizând focul de la sol. Pilotul îi căuta. Dar se înșela, pentru că își continuă patrularea de partea cealaltă a văii.

— Va fi o zi de pomină — îi șopti Michael lui Smiley.

Alergară orbește, prin junglă, timp de câteva minute, departe de urmăritorii lor. Acum se aflau pe o creastă împădurită, vizavi de *paddi*. Îi auzea pe vietnamezi strigându-se, în timp ce-i căutau. Apoi simți o duhoare oribilă foarte aproape de el. Smiley făcuse pe el.

— Pe aici — murmură el.

Îl conduse pe culme, printre firele de iarbă și copacii de bambus înalți de zece metri. Iarba îi tăia ca o lamă, dar Michael nu încetini pasul. Se lăsase deja întunericul deasupra junglei.

Când ajunseră pe coama crestei, Michael despică un stâlp lung de bambus cu cuțitul și își trase în jos pantalonii verzi-măslinii. Smiley căscă ochii șocat. *Falang* înnebunise de-a binelea.

Michael își scoase chiloții roșii de mătase pe care-i purta pe sub pantaloni.

— Cadou de Crăciun de la o veche prietenă — îi spuse el lui Smiley. O să facem un steag de semnalizare din ei...

— Nu s-a întâmplat niciodată — zise el.

— Skyraider o să ne vadă.

— Nu s-a întâmplat niciodată.

— O să te salvez.
— Nu s-a întâmplat niciodată.
— Îți promit.
— O să murim.

Își trase pantalonii. Dacă îl prindeau băieții cei răi, n-avea de gând ca aceștia să-l găsească în fundul gol, — și flutură steagul deasupra capului. Skyraider-ul uruia în vale. Spera că vietnamezii n-or să-l urmărească din *paddi*.

Stâlpul de bambus era greu și Michael și Smiley îl cărau pe rând. Atunci, când nu-l cărau, fluturau steagul. Smiley renunță în curând.

— Nu s-a întâmplat niciodată, Mai Koo. O să murim. O să ne ducem la strămoși. O să-l vedem pe Buddha. O să ne încarnăm în altă viață și o să ne încercăm din nou existența pe pământ.

Michael auzi Skyraider-ul întorcând și îndreptându-se spre casă. Îl dureau mușchii brațului și umărului dar continuă să fluture steagul. Vietnamezii traseră de două ori în umbre. Se apropiau.

Aproape se înserase. Oare ar trebui să o luăm la fugă ?

Apoi îl auzi, uruitul inconfundabil al unui elicopter. Smiley, care stătea cu capul în mâini, își ridică privirile entuziasmat.

Zgomotul se apropia.

— Vin după noi, ne-au văzut.

Smiley sări în picioare, zbierând și bălăngănindu-și brațele.

— Taci din gură — șuieră Michael.

Îi auzi pe vietnamezi, strigând o avertizare și apoi se năpustiră pe urmele lor, prin iarba înaltă.

Se lăsă brusc asupra lor, turtind iarba. Era un Air America Huey. Își rotea elicea la câteva picioare de sol.

Michael îl trase pe Smiley spre el, apoi îl apucă de turul pantalonilor și-l aruncă pe ușă. Un Hmong îl trase înăuntru și se prăbușiră împreună pe podea. Smiley îl luă de gât pe Michael.

— Ești Buddha în persoană, Mai Koo.

Șeful echipajului se întoarse și zâmbi.

— Grozavi chiloți, băiete — zise el decolând.

Michael auzi răpăitul mitralierelor.

Alt soldat din elicopter, un american, se aplecă peste el.

— Ai făcut pipi în pantaloni, băiete.

Michael se uită în jos. Așa era.

Pe pilotul helicopterului îl chema Neil Esterhazy; pe casceta sa scria ESTERHAZY NEBUNUL. Era din Vientiane. Pe tricoul lui se putea citi: „ZBURAȚI PE CERURILE PRIETENOASE ALE LAOS-ULUI" și avea o emblemă T-28.

— Ești al dracului de norocos — zise el. Duceam marfă unui client, când te-am auzit prin radio. Și să fiu al naibii dacă te-aș fi zărit dacă nu fluturai chiloții ăia trăzniți.

— Credeam că o să-mi petrec noaptea în junglă — zise Michael, făcând pe grozavul.

— Nu te-aș sfătui, băiete. Nu este deloc confortabil.

Michael pipăi sacul de pânză de care se sprijinea. Nu conținea orez. Unul din ei era crăpat și se scurgea o substanță neagră, ca o gelatină.

— Ce-i rahatul ăsta?

Esterhazy îl privi compătimitor.

— Nu ești de mult în Laos, nu-i așa băiete?

— De câteva săptămâni. Ce dracu este asta?

Esterhazy clătină din cap și zâmbi.

— Crede-mă băiete, că nu e bine să știi.

86

Michael se întoarse. În colțul barului erau doi piloți AA care îl salutară când intră înăuntru.

— Cum a mers, Raven?

— Cam prost — zise el.

Se duse la bar și își turnă un White Horse dublu. Acum se calmase și culorile amurgului erau vii ca lumina decorului. Pe înserate domnea mare agitație la Long Treng, fiindcă Cessna 7-1 „câinii păsări", Hey și Sikorski de la Air America și bombardierele laoțiene T-28 se lăsau la sol înainte să se înnopteze. Mai jos, americani cu fețe dure, în uniforme de camuflaj, scoteau din helicoptere trupele Hmong epuizate, iar piloții din Royal Lao, înțepeniți în carlingă, după atâtea ore de zbor, erau trași afară de echipajele de la sol.

Totul părea ireal. Iar el, în loc să zacă mort în carlinga avionului său, sau în junglă cu trupul ciuruit de gloanțe, se afla în bar, cu whisky-ul în față. În noaptea asta se va îmbăta probabil cu camarazii săi Raven[1] și își va depăna pățania.

Ei vor râde, îl vor bate pe umăr și se va da totul uitării. Mâine se va scula, se va urca în alt Bird Dog și o va lua de la început.

Simțea că îl urmărește cineva. Se întoarse. Era o fetiță, o Hmong. Unii le spuneau meo, numele de batjocură dat de chinezi. Dar Smiley îi explicase că era un cuvânt rușinos, ca și când i-ar spune unui negru american „cioroi", așa că Michael evita acum să vorbească așa. Erau locuitorii dealurilor și munților din Triunghiul de Aur și războiul din nordul Laos-ului îi decimase.

Erau un neam de oameni frumoși, la fel ca această fetiță. N-avea mai mult de opt sau nouă ani și stătea pe vine, pe podea, privindu-l fix, cu mâinile în poală. Avea ochi mari, negri, și o figură solemnă ca de preot.

— Bună — zise el.

— Nu vorbește — spuse unul din piloți fără să-și ridice ochii de la scrisoarea pe care o scria.

— Ce-i cu ea ?

Omul ridică din umeri.

[1] corb (eng.) (n.t.)

— Pur și simplu nu vorbește. Și cred că nici nu înțelege.

— Cum o cheamă ? — îl întrebă pe camaradul său.

Michael bănuia că era orfană, ca majoritatea copiilor din Long Treng. Vang Po, generalul hmong își avea sediul de partea cealaltă a bazei militare. Când unul din soldații săi murea în luptă, prelua responsabilitatea soției și copiilor săi. Dar războiul dura de atâta timp, încât, în unele părți ale Laos-ului rămăseseră foarte puțini bărbați adulți hmong între 16 și 45 de ani, iar numărul orfanilor crescuse alarmant. Școala USAID era mai în jos, lângă bar și uneori, copiii se opreau în drum să încerce să facă rost de mărunțiș și gumă de mestecat, de la Ravens.

Michael aduse o Coca-cola de la bar și i-o dădu. Ea sorbi din sticlă și i-o înapoie cu o figură gravă, de parcă ar fi luat prima împărtășanie. O studie atent. Avea o piele frumoasă, maronie, trăsături drăguțe și păr negru ca noaptea. Ochii ei căprui semănau cu cei ai unei păpuși.

Se lăsă în jos, la nivelul ei.

— May... spuse el, zâmbind. Așa te cheamă ?

Se bătu în piept.

— Eu sunt Michael.

Îl privi fix.

— Michael — repetă el mai încet.

— Mai bine te-ai strâmba singur în oglindă decât să vorbești cu ea — îi spuse unul din piloți.

Încercă din nou.

— Michael.

— Îți pierzi vremea omule !

Micuța Ly May se întoarse și fugi afară. Michael ridică din umeri și își propuse să se îmbete.

87

Se trezi înainte de zori, cu mintea limpede și corpul zvâcnind de adrenalină. Alcoolul nu-l afectase. Parcă băuse apă, toată noaptea.

Dușul era alimentat de un butoi de cincizeci de galoane, în care era montată o rezistență de încălzire. Îi spuseseră că iarna apa îngheța la suprafață și primul care venea să facă baie, trebui s-o spargă ca să pună boiler-ul în funcțiune. Altă belea care-l aștepta.

Era în Laos de numai două săptămâni. Înainte de asta își petrecuse aproape șase luni în Vietnam, zburând pe Rustics, dar regulile dure și birocrația enervantă îl deziluzionaseră rapid.

În prima lună își dădu seama despre ce era vorba. Într-o dimineață zburase jos, peste un sat de munte, în Munții Centrali. Văzuse soldații vietnamezi scoțând sătenii din colibe și împușcându-i. Avionul lui OV-10 era dotat cu tone de muniție, așa că îi ceru permisiunea să tragă. Dar i se spuse să aștepte.

Peste un sfert de oră, după ce toți sătenii fuseseră măcelăriți înaintea ochilor lui, i se refuzase acțiunea.

Apoi, peste o săptămână fusese cât pe ce să ajungă în fața Curții Marțiale fiindcă refuzase să arunce napalm peste un sat cu colibe din stuf. Văzuse copii pe un câmp de orez, la nici douăzeci de metri depărtare.

Și în curând, el și camaradul lui de zbor, ajunseseră să-i urască pe birocrați mai mult decât pe comuniștii vietnamezi. Un pilot din escadronul său se oferise voluntar pentru programul secret Steve Canyon și-i scrisese lui Michael din Laos, spunându-i că, deși misiunile erau mai periculoase decât în Vietnam, avea șansa să scape de afurisiții de superiori cu rahaturile lor birocratice.

Așa că, se băgă și el.

De aceea se afla acum în Laos, o țară aproape necunoscută, într-un loc numit Long Tieng, un sat de care nici nu auzise. Se afla într-o vale în formă de farfurie ce devenise acum una dintre cele mai mari baze militare din sud-estul Asiei. Era de asemenea necunoscut lumii exterioare, iar operațiunile erau strict secrete. Era un Shangri-la cu sârmă ghimpată, după cum îi descrisese cineva.

Dormitoarele cu aer condiționat, caracteristice celorlalte baze militare SUA, lipseau de la Long Tieng. Piloții locuiau în colibe de stuf, în sat, care consta din

câteva străzi noroioase și două-trei cabluri de electricitate instalate în grabă. Casele lor erau ridicate pe piloni, la adăpost de animalele sălbatice și inundațiile din timpul musonului. Iarna, temperatura scădea sub zero grade, în timpul nopții. Aveau latrine deschise și își găteau singuri.

Dar aici, cel puțin, nu erau încorsetați de reglementări birocratice. Luptau într-un război adevărat, își spuse Michael. Pathet Lao își pierduseră din importanță ; era, în mod vizibil, un război între soldații nord-vietnamezi și hmong. Dar natura clandenstină a operațiunii lor în Laos continua să-l macine. Dacă ei erau băieții cei buni, atunci de ce, trebuiau să se ascundă ?

Se bărbieri și se duse să-și prepare o cafea. Se ridică și se uită la harta Laos-ului de pe perete, așa cum făcea în fiecare dimineață, încercând să rețină fiecare contur al reliefului, fiindcă astfel de observații ar putea într-o zi să-i salveze viața. Zorile reci, murdare, se lăsară asupra munților. Îi auzi pe Floyd și Mama, cei doi ursuleți negri din Himalaya, agitându-se în cușca lor de lângă bar.

Și își dădu seama brusc, că nu era singur.

— Ly May — zise el.

Nu știa de cât timp stătea acolo. Se așezase pe vine, lângă ușă. Ochii ei uriași stăteau neclintiți, ca cei ai unui animal de noapte. Bluza și fusta neagră se amestecau în umbre.

— Ce faci aici ? — zise el.

Străbătu camera și se ghemui lângă ea.

— M-ai speriat îngrozitor. Am simțit o pereche de ochi ațintiți asupra mea și am crezut că a scăpat unul din urși.

Dar nu primi nici un răspuns.

Michael se bătu în piept.

— Michael — zise el încet. Michael.

Căută în buzunarul cămășii și găsi o lamă de gumă. I-o dădu.

Fetița o strânse în pumn și-l privi nemișcată. Michael îi arăta prin gesturi că ar trebui s-o mănânce. Ea mestecă de trei ori și o înghiți.

— Trebuia s-o mesteci mai mult.

Își scoase de pe cap șapca cu emblema echipei de baseball Giants și i-o puse pe cap. Dar Ly May nu se clinti din loc.

— Giants — zise el, mimând o aruncare la coș. Cea mai grozavă echipă de baseball din lume. Adică nu, nu este adevărat. N-au câștigat niciodată campionatul. Mă duceam la meciurile lor când eram puști. Acolo am căpătat gustul cauzelor pierdute. Cum este și situația de față.

Fetița îl privea atât de fascinată, parcă ar fi fost cea mai ciudată creatură pe care o văzuse vreodată. Se simțea ca o maimuță la grădina zoologică.

— Cred că nu înțelegi un cuvânt din ce-ți spun. Oare ar avea vreo importanță, dacă ai vorbi ?

Se bătu din nou pe piept.

— Michael. Mi-chael.

Îi trase șapca pe ochi.

— Ca să te ferească de soare. Ești cea mai drăguță puștoaică pe care am văzut-o vreodată. Unde sunt părinții tăi ? Probabil că au murit. Mă întreb dacă ai frați sau surori. Este o rușine, Ly May. Mă refer la ce se întâmplă cu poporul tău. La început am crezut că sunt de partea celor buni, știai asta ? Și m-am oferit voluntar. Credeam că o să opresc armata roșie. În curând am descoperit însă, că totul era un mare rahat. Scuză-mă, deși tot nu știi ce înseamnă. „Rahat“ este un cuvânt urât. Deci, ce spuneam ? Despre Vietnam. Știi ce este Vietnam-ul ? În Vietnam unde nu ne vrea nimeni, spunem lumii întregi ce facem. Aici însă, unde luptăm așa cum trebuie, ținem totul secret. Dar bănuiesc că noi v-am băgat în rahat — ah, am zis din nou cuvântul acela urât — așa că nu vrem să afle nimeni. Ți se pare logic ?

— Cu cine vorbești, Mike ?

Michael își înălță privirile. Era Chad Burke, Comandantul lor de escadron. Era îmbrăcat ca de obicei, cu o cămașă în carouri și jeanși de doc.

— Cu puștoaica de aici.

— La dracu, Mike, dar nu pricepe nici un cuvânt. Și nici nu vorbește. N-a scos o vorbă de când a apărut.

— De ce ?

— Tatăl ei a murit luptând pentru Vang Pao. Cu câteva luni în urmă, familia sa a fost secerată dinaintea ochilor ei. Un avion de vânătoare a făcut un raid prin sat.

— Isuse.

— Or fi fost cei de la Udorn FAC rapid. Puțin le pasă.

Chad bătu din palme.

— Du-te acasă, Ly May.

O goni afară.

— Biata fetiță. Dar ce să faci ? Sunt o mulțime ca ea. Hai să mâncăm.

Grupul de soldați hmong, în picioarele goale și pijamale negre așteptau la marginea pistei ca să fie luați de helicopterele Air America și duși în junglă. Unii nu aveau decât opt sau nouă ani și de-abia își cărau ranița. Frații și surorile lor, prea mici chiar și pentru armata lui Vang Pao, cărau rachete Willy Pete și alimentau avioanele cu combustibil.

Michael apăru, urmat de Smiley. Smiley era însoțitorul său și făcea parte dintr-un pluton de laoțieni instruiți la Vang Pao ca să-i ajute pe piloții Raven să facă diferența între țintele lor și cele inamice. Smiley[1] fusese poreclit așa din cauza pesimismului său debordant.

— Vremea nu bună — îl anunță el pe Michael când îl văzu. Nu putem zbura.

— Nu-i chiar așa de rea, Smiley.

— Foarte rea. Nu se poate. Murim.

— Hei, nu uita că eu sunt Buddha.

— Nici măcar Buddha nu putut zbura în asta. Nu s-a întâmplat niciodată.

---

[1] zâmbărețul (eng.) (n.t.)

Vremea era proastă, într-adevăr, dar așa era întotdeauna în Laos. Cei din Raven, glumeau că în Laos nu existau decât trei alternative de zbor : ceață, nori și mizerie. Era încă sezonul fierbinte, când sătenii dădeau foc pădurilor să curețe noile câmpuri de opiu. O pâclă neagră se lăsase în partea de nord a Laos-ului. Uneori se ridica în aer un fuior de fum.

Azi, norii se aflau la 15000 picioare altitudine. Nu va fi ușor, dar Chad le spusese că băieții cei răi se mișcaseră și trebuiau să zboare.

— Mai Koo !

Michael se opri și se întoarse. Era Ly May.

— Isuse. Pușloaica a vorbit.

Alerga pe câmp cu ceva în mână. Era un mic Buddha de jad, legat în capătul unui șnur de piele.

— Ce-i asta Smiley ?

Ly May, îi spuse ceva repede lui Smiley.

— Este un Buddha care aduce noroc — îi traduse el. Spune că pe tine te urmărește un *phi* rău. Acum Buddha o să te protejeze.

Michael îi zâmbi, iar fetița îi răspunse la fel, surâzând dezarmant.

— Spune-i că-i mulțumesc, Smiley. Și întreab-o de unde îl are.

Urmă o altă conversație rapidă.

— A vândut șapca pe care i-ai dăruit-o, — zise Smiley. Spune că este foarte important să-l ai. Și acum ne întoarcem acasă ?

— Nu, la dracu. Trebuie să zburăm.

— Dacă ai un *phi* rău, o să murim, mai mult ca sigur. Trebuie să-i lași timp lui Buddha să-l alunge pe *phi*.

— Urcă-te în avion, Smiley.

— O să murim, Mai Koo.

Dar îl ascultă.

Michael se aplecă spre Ly May. Și-l atârna pe Buddha la gât și îi întinse mâna. Ly May îl privea fără să înțeleagă. Mike o strânse de mână.

— Mulțumesc, micuță Ly May. Vino diseară la bar și o să-ți cumpăr o Coca-cola, OK ?

Apoi, se îndreptă spre avionul său.

Nu mai aveau Bird Dogs, așa că Chad îi dăduse un Cessna 0-17. Avionul nu avea decât un singur scaun, așa că Smiley stătea lângă el, în carlingă. Când se sui, micuțul hmong se clătină palid și asudat.

— Azi o să murim.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Smiley.

— Acum ne ducem acasă. Mult mai bine.

— Este ultima oară când mai zbor cu tine. Mă calci pe nervi.

Pâcla se lăsase asupra văii, reducând vizibilitatea la mai puțin de o jumătate de milă. Michael se avântă orbește în nori, numără până la cincisprezece și apoi întoarse brusc botul avionului la stânga, ca să evite muntele înalt din față. Această manevră era cunoscută printre Ravens sub numele de Frâna Verticală de Viteză. Între munții din jur era o deschidere în formă de șa și știa că dacă execută manevra corect va pătrunde direct pe acolo.

Dacă nu...

Perdeaua de nori se dădu la o parte pe moment și Michael zări câmpia în fața lui. Îl bătu pe Smiley pe coapsă.

— Va fi O.K. ! — zise el. Ai încredere în mine. Buddha este de partea mea.

Smiley dădu ochii peste cap, meditând posomorât asupra destinului.

Michael o luă pe Ruta 5, pe marginea câmpiei, către vest, în căutare de ținte. Se zvonise că trupe inamice încercuiseră prin spate linia de apărare a lui Van Pao, de la marginea sudică a platoului.

Pâcla lăptoasă ascundea totul. Din când în când apăreau vârfuri și culmi muntoase, ascuțite de vânt și ploaie și deodată, Michael zări o pantă pe care se vedeau semnele hmong-ilor. Altădată împădurite, povârnișurile erau acoperite acum de maci sau ierburi înalte, de savană.

Se aflau în aer de mai puțin de zece minute, când izbucni focul ca din pământ.

Legenda lui Golden BB făcea parte din folclorul Raven ; se povestea despre piloți care zburaseră la o alti-

tudine de o sută de picioare, prin focul bateriilor antiaeriene și scăpaseră nevătămați, pentru ca apoi, a doua zi, să zboare în plină câmpie, la 5000 de picioare altitudine și să fie doborâți de un glonte în piept, tras dintr-o singură pușcă.

Exploziile semănau cu niște focuri de artificii. Câteva găuri apărură în podeaua avionului. Smiley scoase un strigăt și se apucă de picior. Îi țâșni sângele pe parbriz. Michael crezu că el se rănise și își cercetă corpul.

Din instinct, schimbă direcția, ferindu-se de arma care trăsese în ei. Smiley se zbătea și urla de durere lângă el. Michael se gândi : poate că a avut dreptate, poate că *phi* cel rău îi urmărise în avion.

Coborî la șase mii de picioare, luând-o spre Long Tieng. Piciorul stâng al lui Smiley era făcut praf și sângele îi curgea din rană. Își dădu seama că micul Hmong o să sângereze până murea, înainte să ajungă la Long Tieng.

Ținu avionul în echilibru și apoi își scoase cureaua, strângându-l tare, să-i oprească hemoragia. Smiley dădu din mâini și Cessna se înclină, în timp ce Michael încercă să-l redreseze. Smiley își dădu ochii peste cap și leșină.

Sângerarea se oprise acum, dar Michael nu știa dacă Smiley mai trăia sau murise. Sângele se prelinsese sub scaunul lui.

— Acum ne întoarcem acasă, îi spuse el lui Smiley, care zăcea lângă el.

Îi ajută pe cei de la sol să-l scoată pe Smiley din avion și să-l bage în ambulanța care-i aștepta. Apoi se duse la bar și își turnă un White Horse dublu. Își dădu seama însă, că nu avea chef de băutură și ieși. Se zări în oglindă ; avea fața și cămașa murdare de sânge.

— Nu știu cum sunt băieții cei răi, dar tu mă îngrozești — îi spuse el imaginii din oglindă, râzând.

Chad îl aștepta.

— Cred, că ar trebui să te odihnești.

— Sunt O.K.

Chad clătină din cap.

— A fost a doua oară în două zile. Mai bine fă o pauză.

— Mă simt excelent.

— Du-te în coliba ta și relaxează-te. Azi nu se mai suie nimeni cu tine în avion. Hmong spun că ai un *phi* rău. Hai, du-te.

Michael ridică din umeri și se îndepărtă.

A doua zi de dimineață se simți mai optimist. Smiley fusese dus la Vientiane, unde suferise o operație la picior. Va trăi.

Vru să se suie în carlinga avionului O-17 și încremeni în loc. Îi împietriseră mușchii. Începu să tremure și trebui să se așeze imediat.

Ar fi trebuit să fiu mort.

Își aminti răpăitul mitralierelor în ziua când îl salvase Esterhazy ; NUA fuseseră foarte aproape. Și ieri, gloanțele perforaseră podeaua de ambele părți ale picioarelor sale, fără să-l nimerească.

Își privi mâinile, parcă simțea sângele lui Smiley. Îi venea să vomite când se gândea.

Unul, din cei de la sol îl ridică în picioare. Își trânti trusa în avion și se întoarse în colibă. Chad îl găsi acolo după o jumătate de oră, întins pe podea, privindu-și mâinile. Îl bătu pe umăr.

— Șoc întârziat băiete — zise el. Cred că ar fi bine să te trimit la Udron pentru câteva zile, să te refaci.

88

Udron, Tailanda.

După privațiunile îndurate în Long Tieng, Udron era un adevărat rai, cu aer condiționat. Zguduit încă de cele întâmplate, Michael refuză invitația unor piloți AA, de a-i însoți în oraș la una din băile comune. Când intră în cele din urmă în barul Air America, dădu peste Esterhazy.

Esterhazy semăna cu un urs grizzly ; era fost pilot în trupele de Marină, acreditat să zboare în Coreea, Ori-

entul Mijlociu și câmpurile petroliere din Alaska. Se ocupa de strânsul recoltei în Ohio când îl găsise Air America. Îi făcuseră o ofertă greu de refuzat ; o mie de dolari pe săptămână și posibilitatea de a sosi acasă în pat cu scânduri.

Avea în jur de patruzeci de ani, cu o mustață grizonată, piele bronzată ca tutunul bătut de vreme și trup suplu de alergător. Avea ochii puțin șășii, ceea ce îi dădea un aer de nebun, de unde îi venise și porecla. Ca majoritatea piloților din Air America purta mai multe bijuterii din aur decât o prințesă arabă ; două ghiuluri groase, un Rolex de aur, o brățară de aur cu inițialele NE. și lanțuri de aur la gât. Piloții spuneau că le purtau ca să se poată răscumpăra, în caz că dădeau de necaz, dar Michael știa că o făceau din pură vanitate.

Esterhazy zâmbi, când îl văzu.

— Te cunosc. Ești tipul cu chiloții roșii.

Michael îl salută la fel de zgomotos și strigă să se aducă o sticlă de whisky celui mai grozav și curajos pilot din întreaga Asie de sud-est — dracu să-i ia pe Jolly Green Giants — și se apucară să se îmbete.

*

— Spune-mi — zise Michael după al cincilea White Horse — ce era marfa aceea din saci, atunci.

Esterhazy își coborî vocea teatral.

— Acela era opiu, băiete.

— Glumești ?

— Să mă trăznească Dumnezeu, dacă te mint. Nu mă interesează ce pun în avionul meu, atâta timp cât mă plătesc cu ora.

— Opiu ?

— Știi, războiul a încurcat viața celor de aici. Presupun, că n-am ce să vând.

— Dar ce se întâmplă cu marfa asta ?

Esterhazy ridică din umeri.

— Nu sunt plătit ca să pun întrebări. Ei mă sună și eu execut transportul.

— Transporți droguri cu avioanele noastre ?

Esterhazy umplu din nou paharele cu whisky.

— Cu ce crezi, că plătești acest război ?

— Deci, facem trafic de droguri ?

Se încruntă.

— Nu noi, omule, generalii. Am auzit că Vang Pao are chiar propria lui fabrică de heroină.

— Rahat.

— Ei, ăsta-i stilul de viață american. Libera inițiativă aduce câștiguri.

Esterhazy îl mângâie pe cap pe Michael.

— Ești prea tânăr, dar o să înveți.

Mai târziu, după ce se îmbătaseră, au repetat pentru ceilalți din bar episodul salvării băiatului. Michael și-a scos pantalonii, i-a legat de un băț și i-a fluturat deasupra capului cocoțat pe o masă care ținea loc de coama muntelui. Esterhazy escaladă barul și încercă să-l prindă, dar nu reuși, așa că aterizâ greoi și se lovi cu capul de scaun. Gemând, leșină beat mort pe podea.

89

Long Tieng.

Ly May nu știa de ce îl plăcea atât de tare pe american. Ca toți *falangii*, era destul de urât, un uriaș împiedicat și păros, cu piele palidă și picioare gigantice, dar avea o față blândă și la fel ca și ceilalți americani exercita o mare putere de atracție asupra ei.

Sigur, și pe ea o îngrozeau uriașele mașinării argintii ale americanilor, cu care urcau pe cer în fiecare zi. Una din aceste păsări cumplite îi măcelărise familia. Aparțineau americanilor, așa că familia ei fusese ucisă probabil de un american. Dar, de ce ? Crezuse că mama și surorile ei erau Pathet Lao ?

Americanul Mao Koo era prima ființă, care se interesase de ea, de când își pierduse familia. La orfelinat o hrăneau și îi dădeau haine, dar făceau asta pentru toți copiii. Era recunoscătoare sigur, dar asta nu-i îndulcea singurătatea.

În schimb, Mai Koo îngenunchease lângă ea și-i zâmbise, îi dăduse Coca-cola și dezgustătoarea mâncare a americanilor care semăna cu seva de mac și îi făcuse un cadou care o ridicase în ochii celorlalți copii.

Crezuse că-și găsise un nou prieten și protector, dar el plecase iarăși, nu-l mai văzuse. I se mai întâmplase și altădată. Bănuia că Mai Koo plecase la război și de aceea nu se întorsese. Când oamenii plecau la război, nu prea se mai întorceau. Așa fusese și cu tatăl și frații săi.

Dar apoi, într-o zi, în timp ce se întorcea la orfelinat de la școala USAID, îl văzuse din nou. Se strecurase printre picioarele americanilor până la bar și-l trăsese de pantaloni, ca să se convingă că era adevărat, nu un *phi* care încerca s-o păcălească. O privise, îi zâmbise și-i spusese ceva în limba aceea ciudată pe care nu o înțelegea. Apoi o luase în brațe și o ridicase pe bar.

— Ly May ? Vrei o Coca-Cola ?

Știa cuvântul și încuviință din cap. Se duse în spatele barului și apăru cu o sticlă rece și întunecată. I-o dădu să bea și apoi începu să vorbească tare cu ceilalți americani. Îl ținea de cămașă cu degetele, ca să nu-l mai piardă. Fusese singură, mult timp. Acum, când tatăl ei nu mai exista, acesta ar putea să-i țină locul.

Din ziua aceea, Ly May refuză să-l mai scape din ochi și ori de câte ori acesta nu zbura, se ținea după el, ca o umbră. Devenise de-a casei în coliba Raven-ilor. Era acolo în fiecare dimineață, când se trezea Michael și îl aștepta în amurg, pe câmp. Ceilalți n-o interesau. Îl învăța să se joace cu titirezele de lemn îndrăgite de copiii hmong și în schimb, el o învăța să facă baloane din glumă. Prima dată când o văzu râzând, fu atunci când guma plesni și o pocni peste nas.

Noaptea se urca în poala lui, când stătea la bar cu ceilalți Raven și mai târziu adormea, ghemuită lângă scaunul lui. Ceilalți Raven o îndrăgiseră de asemenea și devenise mascota lor neoficială.

Uneori, Michael atingea Buddha de jad de la gâtul lui și se gândea la dimineața când i-l dăduse, cu câteva

minute înainte ca glonțul de 14,5 mm să sfârtece piciorul lui Smiley. Nu era superstițios, dar se întrebă dacă gloanțele nu fuseseră cumva pentru el.

Dacă *phi* pusese stăpânire pe el în acele două zile de martie, micul Buddha își îndeplinise rolul de atunci. Zbura câte zece-douăsprezece ore pe zi, fără să mai fie lovit periculos deși, în fiecare seară când se întorcea, găsea noi găuri în fuselaj și în aripă și le astupă în grabă cu bandă adezivă.

Într-un fel, Michael simțea că prezența lui Ly May îi schimbase norocul.

Încerca să o învețe englezește. Învățase să spună „Coke", „gata" și „Mer-ka" pentru America. Într-o zi, în lipsa lui, unul din piloți o învățase să pronunțe „Sumbich" [1] și, când aflase, se înfuriase.

Câteodată, seara, se ducea la orfelinat cu o pungă plină cu Juice Fruit și bomboane și-i învăța pe copii să joace baseball afară, pe stradă, folosind o minge de trestie și un băț. Într-o seară ea înscrisese un punct din lovitura ei și o ridicase pe umeri, plimbând-o în jurul barului.

Dar peste o lună se sfârși totul. Pathet Lao și nord-vietnamezii reușiseră să străpungă frontul lui Vang Pao și atacaseră Sam Theng.

Pâcla și fumul anotimpului — când se curățau câmpurile și se dădea foc recoltelor rămase — le ascunseseră mișcările. Dar, pe 17 aprilie comuniștii atacară Sam Thong-ul dinspre nord, bombardând baza militară. Patruzeci de mii de refugiați hmong se retrăseseră pe dealuri; americanii abandonaseră pista, își luaseră răniții și zburaseră spre sud, la Vientiane. Sam Thong se afla la numai douăzeci de kilometri de Long Tieng și comuniștii înaintaseră încet pe culmea Skyline ca să-i asedieze.

Michael se trezi când o bombă explodă în stradă. Impactul îl aruncă din pat pe podea. Alergă afară. Porcii grohăiau alergând dintr-o parte într-alta a străzii, iar o femeie hmong urmărea un copil în pielea goală.

---

[1] Son of a bitch — Fiu de cățea (eng.) (n. red.)

O văzu pe Ly May alergând spre tavernă, dinspre orfelinat.

— Mai Koo ! Mai Koooo !

Apoi auzi altă bombă și știu ce o să se întâmple.

— Trântește-te la pământ, Ly May. LASĂ-TE ÎN JOS !

Bomba explodă la câțiva metri depărtare, peste o colibă. Michael simți o trombă de căldură și se trezi brusc, întins pe spate. Își săltă capul să-și privească trupul, uimit să-l vadă intact. Se rostogoli și clătină din cap ; parcă asurzise în urma exploziei. Își pierdu echilibrul și nu reuși să se ridice decât după trei încercări.

Coliba dispăruse. Strada era plină de bucăți răsucite de tablă și așchii de lemn. Un porc zăcea pe spate, cu măruntaiele revărsate în noroi. Femeia hmong și copilul se tranformaseră într-o grămadă de zdrențe însângerate.

— Ly May ?

O găsi târându-se în cerc în mâini și în genunchi, lângă un jeep răsturnat. Avea fața plină de sânge.

— Mai Koo ? — se smiorcăi ea.

O ridică în brațe și se poticni printre dărămături, mergând spre spital.

Michael și restul Raven-ilor se suiră în O-1 și își petrecură ziua coordonând atacurile asupra artileriei amplasate pe dealurile înconjurătoare. Din văzduh, Michael zărea șirurile lungi de hmong pe drum, către sud. De pe pistă, Air America Dakota decolau din două în două minute, transportând refugiații hmong, majoritatea copii mici și femei patetice cu desagi în spate. Lângă colibele CIA, bărbați în cămăși sport aruncau teancuri de hârtii în flăcări.

Când ateriză mai târziu la bază, în după-amiaza aceea, Chad alergă să-l întâmpine.

— Vreau să pleci de aici, Michael. După ce faci plinul ia-ți avionul și du-te la Vientiane.

— Este chiar așa de rău ?

— Situația s-a agravat. Îi scot pe toți de aici.

— Lasă-mă să trec pe la spital. Ly May s-a rănit azi-dimineață.

— Îți dau un sfert de oră, pe urmă îți miști fundul de aici.

Spitalul era gol. Majoritatea pacienților fuseseră deja transportați în sud. Ly May era singură, zăcând pe spate într-una din rezerve. Avea un tampon gros peste un ochi și o cusătură pe frunte, aproape de păr.

Michael se întristă.

Își apropie buzele de urechea ei și-i șopti :

— Ly May.

— Mai Koo.

— Sunt aici.

Îi căută mâna și i-o strânse cu o putere uimitoare.

— Sum-bich — zise ea.

— Da — o aprobă el. O adevărată porcărie.

Își șterse fața de mânecă. Isuse.

— Lasă-mă să găsesc doctorul — zise el.

Dar nu-i dădea drumul.

— Mai Koo, plecat Mer-ka ?

— Nu — zise el. Mai Koo aduce Coca-Cola pentru Ly May.

Îl lăsă. Dar când acesta ieși din cameră, începu să scâncească.

— Mai Koo !

— Mă întorc — zise el.

Găsi doctorul, un tânăr chirurg francez, pe nume Fairchild. Pe una din mese zăcea un cadavru — un american în haine civile. Avea o gaură neagră în mijlocul feței.

— Nici măcar nu știu cum îl cheamă — zise o voce cunoscută. I-am spus să se ferească, dar s-a întors și m-a întrebat „De ce ?".

Esterhazy stătea la cealaltă masă, în timp ce Fairchild îi pansa umărul.

— Ce s-a întâmplat ?

— A explodat o bombă în timp ce decolam. Credeam că s-a terminat. Ce faci aici. mi-ai adus niște struguri ?

Michael se întoarse spre Fairchild.

— Acolo se afla un copil hmong.

— Este unul din orfani ? — îl întrebă Fairchild.

— Da.

Fairchild clătină din cap.

— Am făcut tot ce-am putut. I-au intrat schije în ambii ochi. Are nevoie de un chirurg oftalmolog priceput.

— Ce-o să faci cu ea ?

Fairchild termină de pansat umărul lui Esterhazy

— I-am administrat niște morfină să-i calmeze durerile. O s-o trimit la Vientiane de îndată ce va fi posibil.

— Există chirurgi oftalmologi în Vientiane ?

— Mă îndoiesc.

— Și ce o să se întâmple cu ea ?

Fairchild aplică tamponul și vru să-i bandajeze brațul, dar Esterhazy îl refuză. Fairchild înălță din umeri, își scoase mănușile de cauciuc și le puse într-un vas în formă de rinichi.

— Mike, aș vrea să ajut fiecare copil din Laos, dar nu pot. N-am nici o vină.

— Vrei să spui, că va fi oarbă ?

— Nu știu.

Fairchild nu era indiferent, ci doar epuizat.

— Ce tot vorbiți ? — zise Esterhazy.

— Există oftalmologi în Udron ? — îl întrebă Michael.

— La dracu, avem și neurochirurg personal, ce-ți imaginezi.

Dar când văzu figura lui Michael îi pieri zâmbetul.

— Nu știu, este mai bine ca-n Vientiane. La dracu, aș putea încerca să te ajut, dar nu garantez.

— Poți s-o duci cu helicopterul până acolo ?

— Calul pe care-l călăresc ar trebui să fie împușcat. Este ciuruit peste tot. Trebuie să mă îmbarc pe un avion nenorocit, însă o să am grijă de fetiță în locul tău, băiete. Neil Esterhazy, Îngerul Milei.

— Îți rămân dator.

— Îmi ești dator vândut, Dale, ce să mai vorbim.

Ly May îl auzi întorcându-se în cameră. Acesta încercă să-și imagineze prin ce trecea copila — înspăimântată, sfâșiată de dureri, fără să vadă, în uruitul

avioanelor, trosnetul bombelor și vocile străine din jurul ei. Știa că ai ei se retrăseseră cu toții.

— Mai Koo ?

— O să te ducă cineva la Udron — murmură el.

— Mai Koo.

Sesiză glasul ei care-l imploră să n-o părăsească. Îi căută mâna și i-o găsi. Michael se temea că n-o să-i mai dea drumul și nu putea rămâne cu ea, era imposibil. Făcuse tot ce putuse.

— Vei fi O.K.

— Mai Koo.

— Nu te părăsesc. O să vin să te caut la Udron. Dar nu pot să rămân.

Știa că nu înțelegea ce-i spunea.

— Mai Koo.

Ieși repede din spital. Când se trânti ușa în urma lui, auzi glasul lui Ly May,

— SUM-BITCH !

O lume a întunericului, a durerii și bărbați vorbind într-o limbă necunoscută. Când auzise din nou vocea lui Mai Koo, se simțise mai bine, pentru că știa că acesta o va proteja. Dar apoi el plecase din nou și ea strigase pe nume, dar nu se întoarse și știu că o părăsise.

La fel ca tatăl, mama, frații și surorile ei. Acum era singură, noaptea. N-avea cine s-o ajute și nici ce să facă, decât să nu cedeze și să se agațe de viață.

* * *

În noaptea aceea Raven-ii își găsiseră adăpost în Vientiane care cum putuseră. Michael obținu ultima cameră din Hotelul Settha Palace și se trânti imediat pe pat, căzând într-un somn adânc. La ora patru îl trezi deșteptătorul. Se întoarse la aeroport, făcu plinul la avion și decolă în zori, cu ceilalți camarazi ai săi.

În timpul nopții nord vietnamezii încercaseră să se infiltreze la Long Tieng, dar nu se înregistrase nici un atac direct. Când Michael ajunsese deasupra bazei, munții din jur erau ascunși parțial în fum. Vizibilitatea la sol

era sub o milă, și Michael se lăsă în spirală, căutând o spărtură în ceață. Își petrecu toată ziua descoperind obiective și coordonând atacul în valuri al avioanelor T-28 și Phantom asupra pozițiilor nord-vietnameze. Nu-și mai amintea decât de strigăte, fum, groază, mânie, epuizare și adrenalina care-i pompa în vene.

Când se întoarse la Wattay, în timp ce înserarea se lăsa asupra Mekong-ului, de-abia ieși din carlingă.

90

Cei doi băieți de hotel dormeau cu capetele pe tejghea. Michael își căută cheia la recepție. Dispăruse.

Trezi unul din băieți.

— Unde este cheia de la camera mea ?

Tânărul laoțian ridică din umeri și se culcă la loc.

Michael își luă sacul de zbor și se întoarse în camera lui. Ușa era întredeschisă. Geanta lui de pânză se afla pe hol. Își împachetase lucrurile atât de dezordonat, încât o mânecă atârna afară prin fermoar.

Intră. Un aparat foto, caiete, un sac de zbor Pan Am erau aruncate pe pat. O pereche de jeanși atârnau pe singurul scaun, și desuuri feminine pe ventilatorul care se rotea încet. Un uscător improvizat, se gândi Michael admirând-o fără să vrea pe cea care se strecurase în camera lui.

Se deschise ușa de la baie. Femeia care apăruse, tocmai ieșise de sub duș și purta un tricou care de-abia îi ajungea până la jumătatea coapsei. Părul lung, negru, îi atârna ca la un câine ud. Ținea un prosop în mână.

Se uită la el.

— Cine dracu ești ? — zise ea.

Michael recunoscu accentul din Brooklyn.

Rahat, se gândi el. O new-york-eză. Trebuia să se pregătească pentru o confruntare aprigă.

— Mai bine zis, cine dracu ești tu. Asta-i camera mea.

— Ai cumva o cheie, amice ?

Michael nu-i răspunse.

— Deci n-ai nici o cheie, ha ? N-ai pentru că este la mine, așa că șterge-o.

Dar el, nu se clinti din loc.

— Cine dracu ești, vreun violator, sau ce ? Oricum, țin să te avertizez că am patru frați. Au fiecare găștile lor și ar fi foarte bine să-ți faci rost de o nouă pereche de testicole.

— Când am plecat de aici azi dimineață, era camera mea. N-am anunțat că renunț la ea, deșa că mai întreb cum ai obținut-o ?

Veni spre el, uscându-și părul ca și când ar fi fost căsătoriți de mult și s-ar fi certat ca de obicei.

— Ești de mult în Asia ?

— De șapte luni.

— Rahat. Înseamnă că pricepi greu. Dă-mi voie să-ți spun ceva, amice. Când obții o cameră la singurul hotel din oraș, nu lași cheia la recepție. Și știi, de ce ? Fiindcă ei își imaginează că nu te mai întorci. Și chiar dacă nu-și imaginează asta, este de ajuns ca o *falang* drăguță să le facă ochi dulci și să le dea câțiva dolari în plus, ca să obțină cheia. Acum ai înțeles, sau vrei să-ți explic din nou ceva mai rar ?

— Aceasta este camera mea — zise el.

Fata aruncă prosopul pe pat.

— Deci, vrei să ne batem ? Pun pariu pe zece dolari că o să ieși de aici, cântând la Frankie Valli.

Își înfipse mâinile în șold și își propti un picior în față. Semăna cu sora lui când lua ultima bomboană din cutie. Tricoul i se lipise pe corp și i se vedeau sfârcurile întunecate prin bumbacul alb. Zâmbetul ei îi spunea că știa ce gândea.

Michael ieși, trântind ușa în urma lui.

— Ești prea îndârjit, domnule — îi spuse directorul, d-ul Maurice, mai târziu. Trebuie să fii mai maleabil. Avem și alte camere bune. Fără baie și ventilator, cu plasa de țânțari puțin găurită, dar frumoase.

Michael își luă geanta de voiaj și sări într-unul din siclo-urile care așteptau afară.

Chad îl instală pe podeaua bungalow-ului său şi-i spuse că o să-i găsească un adăpost a doua zi sau poimâine. În orice caz, până săptămâna viitoare.

Toţi Ravenii erau obosiţi, prea obosiţi. Şapte dintre ei, se suiră într-un taxi vechi, marca Renault, cu patru locuri şi plecară în oraş.

Localul preferat al celor din Air America în Vientiane era Purple Porpoise[1], al cărui proprietar era un australian genial, pe nume Monty Banks. Monty oferea pe gratis tot atâtea băuturi cât vindea şi avea un accent rafinat, care devenea exagerat după prea multe pahare de gin. Aici veneau majoritatea diplomaţilor, piloţilor şi bogăţaşilor din Vientiane. Motivul era simplu : ziariştii nu aveau acces la barul lui Monty.

Când ajunseră acolo, un mare grup de piloţi din Air America se instalase deja într-un colţ. Doi dintre ei erau îmbrăcaţi în uniforme Stetson, iar altul avea un tricou pe care scria : OCHEŞTE ŞI DĂ GREŞ... CACĂ-TE ŞI NIMEREŞTE. Sticlele de White Horse erau împrăştiate peste tot şi câţiva din ei fumau marijuana.

Ravens li se alăturară. Michael constată că erau plămădiţi din aceeaşi stofă ca şi Esterhazy — capete înfierbântate, majoritatea foşti piloţi din trupele de marină. Unul din ei, un sudist cu barbă roşcată şi pistrui, pe nume Okee avea două sticle de White Horse pline pe jumătate, legate la piept, ca nişte grenade. Din ele se înălţau două paie lungi, care-i ajungeau în gură. Prietenul său, un texan care se prezentă drept Ratface (faţă de şobolan) avea legată de gât o cutiuţă de lemn, prinsă cu un şnur de piele. Michael îl întrebă ce era înăuntru.

— Degetul de la picior — zise Ratface, beat mort.

— Ce ?

— După muson, un glonte mi-a zburat degetul de la picior. Aşa că l-am incinerat şi am pus cenuşa în cutie.

---

[1] Broască ţestoasă purpurie (eng.) (n. t.)

Ratface simți nevoia să-i demonstreze, așa că deschise cutia și o întinse spre Michael. Okee se aplecă și suflă, împrăștiind cenușa.

Ratface se întoarse spre el, furios. Okee rânji și continuă să sugă din paie.

— Ar fi trebuit să-ți tai unghiile de la deget — zise el.

Chad consideră amuzant incidentul de la hotel și le povesti celorlalți pățania lui Michael.

— Toastez pentru Michael Dale, — zise el în final, ridicând paharul. Este obosit, amărât și fără casă.

Deodată, se făcu liniște. Toți se întoarseră spre ușă Cineva înjură pe înfundate.

Era îmbrăcată în blugi și o bluză albă. Părul îi atârna pe umeri, în bucle negre, dese. Avea o geantă de piele pe umăr. Părea grea. Michael își aminti caietul de notițe și aparatul foto de pe pat.

Patul lui.

— Târfa asta — zise el.

Avea curaj, ce mai. Indiferentă la cei din jur, se îndreptă spre bar și-i ceru o bere lui Monty. Dar australianul nici n-o băgă în seamă.

— Ea este ? — îl întrebă Ratface.

— O cunoști ?

— Este reporteră — zise Ratface, de parcă ar fi spus că este diavolul în persoană.

— N-auzi. Am spus că vreau o bere.

— Îmi pare rău, domnișoară — spuse Monty destul de treaz ca să-și păstreze accentul — dar nu ești bine venită în acest local. Așa că te rog politicos, să pleci.

— Ce-ai spus ?

— Ți-a spus că reporterii n-au ce căuta aici — o lămuri Okee.

— Nu sunt reporteră, amice, ci ziaristă. Vrei să-ți dictez pe litere ?

— Știu cum se scrie — zise Okee. R-A-H-A-T.

Se făcu liniște.

— M-am întors în timp — spuse fata. Aș fi putut să jur că sunt în secolul XX. Mai bine să mă uit în jurnal.

— Hai ieși dracului de aici, gură bogată — zise Ratface.

Michael se ridică și se îndreptă spre ea.

— Îți amintești de mine ? — o întrebă el.

— Ce s-a întâmplat amice, ai uitat să-ți pui periuța de dinți în valiză ?

Michael își coborî glasul.

— Ești de mult în Laos ?

Michael remarcă încântat că tipa își pierduse siguranța de sine. Se aplecă spre ea.

— Aș vrea să-ți dau un sfat. În acest bar nu au ce căuta reporteri, ziariști sau new-york-ezi. Așa că șterge-o. Sau vrei să-ți explic de la început, mai rar ?

Îl privi fix, un timp. Michael observă că-i tremura buza inferioară. Cristoase, o să plângă, se gândi el, uluit. Credeam că este mai dură. Apoi, ea își trase geanta pe umăr și ieși.

Ceilalți piloți izbucniră în ovații, dar Michael se întoarse la masa lui. În loc să savureze victoria, se simțea trist și deprimat. Se răzbunase, dar nu-i făcea nici o plăcere, dimpotrivă.

Se îmbătă repede și se întoarse acasă devreme, gândindu-se la Ly May.

91

La cinci zile după atac, ploaia torențială împrăștie fumul și îmbunătăți vizibilitatea, schimbând sorții bătăliei. Avioanele Phantom loveau acum în valuri succesive, direct la țintă, distrugând liniile de aprovizionare ale comuniștilor din Câmpia Yars. Când Michael aterizâ la Wattay, în după-amiaza aceea, știu că Long Tieng va fi salvat.

Luă un taxi Peugeot de la aeroport. Soarele apunea dincolo de Mekong, luminând câmpia în culori portocalii. Șoferul de taxi era un laoțian visător și zâmbăreț care se întorcea să discute cu Michael. Spunea că vrea să-și exerseze engleza.

— Fii atent cum conduci ! — strigă Michael.

Șoferul îl ascultă, dar peste o clipă se răsuci din nou.

— În America, toți oamenii au televizoare nu-i așa ?

— Da, dar te rog să fii atent la drum.

— Da, da.

Dar, iar se întoarse.

— În America toți oamenii au cutia aceea în care ții lucrurile la rece ? Cum se numește ?

— Frigider. La dracu, fii atent.

Chiar în fața lor era o căruță trasă de un bivol. O ocoli fără să vadă siclo-ul care venea dinspre Vientiane. Celălalt șofer claxonă inutil și intră în șanț.

— Oprește mașina — zise Michael.

— De ce ?

— Oprește mașina !

Alergă la locul accidentului. Roata din față a siclo-ului era distrusă și șoferul era în șanț, cu capul spart. Dar îi zâmbi și-i făcu mâna lui Michael.

— Pasagerul său nu era la fel de calm.

— Cine-i ticălosul care a făcut asta ? — zise ea.

— Ah, tu erai ! — exclamă Michael.

— Tu conduceai, amice ?

— Nu — răspunse Michael. Dacă aș fi fost eu, te-aș fi lovit pe tine și aș fi avut grijă să te omor.

Șoferul de taxi al lui Michael făcu greșeala să se întoarcă să vadă ce se întâmplase. Stătea lângă ea și rânjea.

Fata se ridică și-l trase de urechi.

— Era cât pe ce să mă omori — zise ea.

Micul laoțian se dădu înapoi, continuând să zâmbească.

Îl trase din nou de urechi. Trecu o căruță și țăranul de pe capră privi scena, uluit.

Michael interveni.

— Ei, nu mai are nici un rost acum, nu crezi ?

— Era să mă ucidă, fir-ar al dracului — zbieră ea din nou.

O mașină de poliție trase la marginea drumului și doi laoțieni coborâră imediat. Șoferul de taxi le strigă ceva, agitat și unul din polițiști își scoase carnetul și arătă spre fată.

— Ce dracu mai e și asta ? — îl întrebă ea pe Michael.

— Tu ești expertă în probleme asiatice, așa că tu trebuie să mă lămurești.

Celălalt polițist își scoase pistolul și se îndreptă spre ea.

— Isuse Cristoase ! — exclamă fata.

— Se pare, că or să te bage la zdup. Dacă or să te torturеze, aș vrea să asist și eu.

— Trebuie să mă ajuți — zise ea.

Era o declarație uluitoare, dar Michael constată spre surprinderea lui, că o aproba. Bagă mâna în buzunar și scoase o mână de dolari americani. Îi flutură în nasul polițiștilor și apoi arătă spre fată, atingându-și tâmpla cu degetul.

— Nu-i nimic, este nebună — zise el. Americană nebună. Femeie ! I-a venit ciclu ! A luat-o razna !

Pantomima lui o făcu să zâmbească. Le dădu câte cinci dolari SUA și ei încuviințară din cap, punându-și la loc revolverul și carnețelul.

Michael își înclină capul aranjându-și mâinile într-un *wai* de mulțumiri, apoi o luă de braț pe fată și o conduse spre taxi.

— Nu sunt pe ciclu, fir-ar al dracului ! — șuieră ea.

— Cristoase, cum o fi când ești ?

Șoferul clătină din cap când Michael îi spuse că voia să-i ducă pe amândoi la Vientiane, dar se lăsă convins cu încă cinci dolari SUA.

Merseră tot drumul în liniște. Fata se uita hotărâtă pe fereastră. Își mușcă buza și se vedea că regretă slăbiciunea de care dăduse dovadă.

Când ajunse la hotel, coborî urmată de Michael. Îi dădu șoferului de taxi suma promisă, plus un bacșiș suplimentar.

— Cât îți datorez ? — zise ea.

Michael înălță din umeri.

Fata bagă mâna în geantă, și scoase un pumn de bancnote laoțiene. Era tot ce avea. Apoi, i le îndesă în buzunarul cămășii.

— Nu vreau să-ți rămân datoare, amice.

— Mă cheamă Mike.

Ea se îmblânzi.

— Amy Duke — zise ea. Prietenii îmi spun Dukes.

— Îmi imaginez.

— De ce ai făcut asta ?

— Ce anume ?

— De ce m-ai ajutat ? Eu una, n-aș fi mișcat un deget pentru tine.

— Nu știu. Poate îți admir curajul. Poate mi se pare că bravezi și semeni cu sora mea.

— Mă rog, apreciez gustul. Bănuiesc că m-am făcut de râs.

— Toți ne facem uneori.

— N-am de gând să-ți dau camera înapoi.

— Nici nu mi-am imaginat.

— Este o lume câinoasă, Mike — zise ea, recăpătându-și stăpânirea. Nu uita asta.

— Sigur, o să țin minte. Dar, ia spune-mi, unde te duceai afară din oraș, la ora asta ?

— Trebuia să-i iau un interviu unuia din grangurii lui Rattakone. Stă într-o vilă mare, în afara orașului. Am stricat totul dar n-aveam chef oricum și nici nu era ceva important.

Îi dădu la o parte buclele negre de pe față și-l privi. Nu știa cum să-i descifreze expresia. Zărise marginea sutienului ei de dantelă între nasturii bluzei kaki și era indignat de această contradicție.

— Deci, ia spune-mi Mike, ce se întâmplă în nord ?

— Nu știu, domnișoară Duke. Nu citesc ziarele.

Își duse mâinile la buze.

— Ascultă amice, aeroportul este plin de avioane și helicoptere nemarcate. Unele sunt dotate cu rachete. C-123 au zburat în fiecare zi, timp de aproape o săptămână. Nu trebuie să fii licențiat la Harvard ca să-ți dai seama că s-a întins rahatul undeva.

— Scrii, la fel cum vorbești ?

— Uite ce este amice, scriu cum trebuie și vorbesc cum îmi place, OK ? Așa că lasă-mă cu prostiile astea. Mai bine spune-mi despre războiul ăsta.

— Nu pot să-ți spun nimic despre război domnișoară Duke, doar știi prea bine.

— De ce ? Ce aveți de ascuns ?

— Ei, știi tu — camere de gazare, rachete cu capete nucleare. Haward Hughies.

— Știi, când îi întrebi pe cei de la ambasadă îți spun că voi, piloții, faceți „recunoaștere armată". Ce dracu mai este și asta ?

— Da, este o recunoaștere iar noi suntem înarmați.

— Am discutat cu unii din acești refugiați.

— M-da ? Și ți-au priceput accentul, nu ?

— Știu puțină franceză.

— Zău ? Și cum stai cu gramatica ?

Îl ignoră.

— Ciudat. Dar unii din acești oameni spun că și-au părăsit satele nu din cauza Pathet Lao ci pentru că au fost bombardați de americani.

Michael își aminti de Ly May și familia ei, secerată de gloanțe în satul lor.

— Sunt avioane laoțiene, domnișoară Duke.

— De ce faci mutra asta ?

— Care mutră ?

— Când vorbesc despre satele bombardate ale meoțienilor.

— Mă deranjează, nu-mi place să aud așa ceva. Și nu se numesc meoțieni ci hmong.

Ea își încrucișă brațele, scoțând în evidență marginea dantelată a sutienului. Oare o făcea special ? se întrebă Michael.

— Nu ești ca ceilalți, nu-i așa ? — îl întrebă ea blând.

— Eu pilotez avioane, nu sunt psiholog.

— Crezi ce se spune, că avioanele americane B-52 au bombardat Câmpia Yars ?

— Trebuie să plec, domnișoară Duke.

— Ți-e frică de o femeie, Mike ?

Râse, refuzând să accepte momeala.

— Ba bine, că nu.

Când se îndepărtă, o auzi strigând.

— Ești sigur, că ești de partea cui trebuie ?

92

Asediul comuniștilor asupra Long Tieng dură cincisprezecee zile. Până la sfârșitul lunii, armata lui Vang Pao împinsese comuniștii dincolo de Skyline Ridge, și Sam Thong. În noaptea aceea piloții Raven și cei din Air America se întâlniră la Purple Purpoise să sărbătorească.

Raven-ii erau toți puțin încordați, dar Michael încetase să se gândească la propria lui moarte. Ori de câte ori simțea un gol în stomac, îl umplea cu White Horse.

Era la o masă cu alți patru camarazi, când îl auzi pe Okee strigând din celălalt capăt al barului.

— Hei, Ratface, ai auzit ce s-a întâmplat cu nebunul de-Esterhazy ?

— Nu, dar ce-a făcut. A regulat-o pe regină ?

— Nu, omule. A pățit-o. Ghinion, ce să-i faci.

Michael se întoarse.

— Cine, Estherhazy ? Neil Estherhazy ? Când ?

— Nu știu, omule. Am auzit doar, atâta tot.

Își luă băuturile de la Monty și plecă.

— Era tare nebun.

Michael se holbă la spatele lui Okee. Esterhazy. Simțea că-i vine rău. Tipul părea invincibil. Dacă îl doborâse pe Esterhazy...

Dar era și alt motiv. Esterhazy fusese singura lui legătură cu Ly May.

Îi auzi vocea răsunând pe coridoarele spitalului :

— *Sum-bich !*

Se simți vinovat. Pentru numele lui Dumnezeu, se gândi el, dar n-am părăsit-o. Am încercat s-o ajut. Nu se afla în grija mea. Am făcut tot ce am putut.

Se uită în jur la piloții de la Air America — negustori, mercenari, pirați și încrezători și la camarazii lui, aventurieri quijotești, fericiți cu cauza lor pierdută. Ce dracu facem aici, se întrebă el. Dacă vrem să-i ajutăm pe acești oameni, hai s-o facem. Dacă nu, hai să ne ducem acasă și să-i scutim de chinuri.

Salvăm lumea de comunism, îi spusese întotdeauna tatăl său. Și pentru asta trebuie să transporte droguri

în helicopterele Air America ? Guvernul Statelor Unite știe că Vang Pao are, se pare, o fabrică de heroină la câteva mile de locul unde se aflau ei acum ? Dacă ceea ce făceau era just, de ce trebuiau să țină totul în secret față de oameni ca Amy Duke ?

Doi Ravens dispăruseră în timpul asediului asupra Long Tieng și epavele avioanelor nu fuseseră găsite. Oare sacrificiul lor va avea vreo importanță în final ?

Puse paharul pe bar și plecă.

Chad îl găsi la White Rose. Barul se afla pe o stradă laterală și era scos în evidență de o reclamă în formă de roată de căruță. Înăuntru era un fum de-l tăiai cu cuțitul. Grupuri de bărbați stăteau în mici separeuri sau pe scaune de răchită. Erau mai ales militari în cămăși cu pătrățele. Aparțin lui CAS, își spuse Chad. Restul clienților erau piloți de la Air America. Piloții mai în vârstă erau într-un capăt al barului, zgomotoși și beți, iar cei tineri în alt colț, fumând marijuana.

O orchestră saigoneză cânta pe o scenă improvizată.

— Hop, hop și aiaiiii în frumosul meu balcon.

Niște fete laoțiene dansau cu sânii goi pe una din mese, vesele, dar fără să mențină ritmul.

Michael stătea singur. Se îmbătase.

— Mă gândeam eu că o să te găsesc aici — zise Chad.

Își trase un scaun și își aprinse o țigară Lucky Strike. O fată într-o fustă strâmtă, mini, se cocoță pe masa alăturată și își desfăcu picioarele. Nu avea chiloți. Apoi, scoase țigara din gura lui Chad și o băgă între labiile vaginului, scoțând un rotocol de fum.

— Ce părere ai, de asta ?

— Dacă aș fi în locul tău, m-aș lăsa de fumat — îi răspunse Michael. Cel puțin, n-aș mai fuma această țigară.

— Doar știi zicala : „dacă nu faci foc, nu iese fum".

— Știu și alte zicale.

Fata văzu că nu le trezise interesul, așa că aruncă țigara pe podea și se duse să-și caute alți clienți. Michael se întrebă, dacă așa va ajunge și May peste câțiva ani.

Dar apoi își aminti că nu va putea să facă nici măcar asta. Era oarbă. Probabil că va trebui să cerșească.

Arătă spre sticla de băutură, de pe masă.

— Bei ?

Chad clătină din cap.

— Se pare că tu ai băut desul pentru amândoi.

— Mâine o să fiu gata de zbor. Nu obișnuiesc să fiu mahmur.

— Am auzit că ai plecat repede de la Monty. Ți-ai lăsat băutura pe tejghea.

— Ia te uită, nu poți avea încredere în tipii ăștia.

— Ce-i cu tine, Mike ? Dacă nu mai rezişti te trimit un timp la Panhandle. Au un club la Pakse. Zbori două ore pe zi, iar țintele sunt indicate chiar de dușman.

— N-am nimic. Pot să-mi văd de treabă, Chad.

— Din cauza fetiței, nu-i așa ?

— Poate. Ai vrea să mă trimiți din nou la Udron ?

— Acolo, au dus-o ?

Michael încuviință din cap.

— Sunt o mulțime de orfani în Laos. Nu poți să-i salvezi pe toți.

— Nu vreau să-i salvez pe toți, ci doar pe ea.

Chad își aprinse o altă țigară.

— Trebuie să iei un avion O-1. Poți să pleci mâine după-amiază. Ia un Air America de la Alternate.

— Mulțumesc, Chad.

— Ia-o ușor. Nu-i decât un război, O.K. ?

Chad plecă devreme. Michael rămase încă o oră și apoi se hotărî să se întoarcă acasă. După un timp se rătăci și se trezi lângă uriașa clădire a ambasadei SUA. Trecuse puțin mai departe de ambasadele ruse și nord-vietnameze și de legația Pathet Lao. Totul părea atât de ireal. Erau dușmanii lor, pentru numele lui Dumnezeu. În cele din urmă, își dădu seama că greșise strada și o luă înapoi, spre centrul orașului, uitându-se la Phatuvai, Monumentul Funerar al Laoțienilor, construit în stilul Arcului de Triumf, cu cimentul donat de Statele Unite pentru pista de aterizare de la Wattay. Michael își aminti că Okee îi spusese că-l rebotezaseră Pista Ver-

ticală și acum devenise o tradiție să fie vizitat de piloții americani, care încercau să-l escaladeze când se îmbătau.

— Orice ar putea tipii ăia, un Raven ar face de două ori mai bine — strigă Michael.

Apoi, după ce alergă câțiva pași, să-și ia elan, escaladă monumentul și ateriză pe spate în noroi, uitându-se la cerul întunecat.

— Credeam că trebuie să fii deștept ca să pilotezi un avion — zise un glas de femeie.

— Domnișoară Duke ?

— Ce altceva mai obișnuiești să faci ca să te distrezi ? Îți prinzi degetele în ușă ?

De-abia o vedea. Încercă să se ridice, dar nu reuși.

— Cred că am băut prea mult.

— Hei, uită-te la mine. Sunt șocată și uluită. Vrei să te duc cu mașina acasă, sau vrei să zbori ?

Michael se răsuci și se ridică în genunchi. Un siclo oprise la câțiva metri depărtare și-l privea uluit, de parcă ar fi picat din lună. Amy îl ajută să se ridice în picioare și-l târî până la siclo.

— La hotel — zise ea.

Pentru prima oară în viața lui, Michael se trezi mahmur. Cerul era mânjit de o lumină gălbuie. Cristoase, ar trebui să fie în avionul său. Se ridică prea repede și un val de greață îi umezi fruntea. Încercă să-și amintească unde era.

Amy Duke stătea în pat, lângă el. Își trăsese cearșaful până la talie și dormea, cu brațele întinse peste cap, languroasă ca o pisică. Observă, în umbră, sfârcurile ei de un roz aprins, cu aureole vinete. Ținea buzele întredeschise, în formă de inimă și buclele negre se revărsaseră pe pernă. I se întărise sexul, ca o stâncă.

Dormea cu dușmanul.

Dădu la o parte plasa de țânțari și sări din pat, căutându-și hainele. Le găsi pe un scaun în colț, aranjate ordonat.

— Le iubești și le părăsești, nu-i așa ?

Cristoase, se trezise.

— Trebuie să decolez.

Se ridică, trăgându-şi cearşaful la bărbie.

— Pot să vin şi eu ?

— Aruncă o bombă nucleară peste yunanezi. Nu cred că cititorii tăi ar fi interesaţi.

— Te mai doare capul ?

Michael îşi îmbrăcă pantalonii şi cămaşa.

— Probabil că am fost beat.

— Vrei să spui că trebuia să fii foarte beat, ca să te culci cu mine ?

— Domnişoară Duke...

— Hei, cred că în situaţia de faţă este suficient să-mi spui Amy.

— Amy. Nu putem fi văzuţi împreună.

— Este O.K. Nu ne-a văzut nimeni. Era întuneric şi am tras storul.

— Ştii la ce mă refer.

— Dacă este băiat, ce nume să-i dau ? Ştii, în caz că n-o să te mai văd.

Michael se opri în uşă. Nu ştia ce să-i spună. Cum dracu, se întâmplase aşa ceva ? Nu sunt genul de bărbat care să sar din pat în pat, domnişoară... Amy.

— Deci, n-ai vorbit serios când m-ai cerut de nevastă ?

Se holbă la ea, uluit.

Amy izbucni în râs.

— Oh, Doamne. Păcat că nu-ţi poţi vedea mutra. Trezeşte-te Mike ?

— Ce ?

— Ei, este O.K. Ascultă-mă. Nu s-a întâmplat nimic. Erai beat. Când ai ajuns aici nu erai în stare să-ţi ridici nici măcar degetul mic, darmite altceva.

Îi venea s-o sugrume.

— Am dormit pur şi simplu ?

— Eu am dormit. Tu erai inconştient.

— Pe curând.

— Ei, Mike ?

— Ce este ?

— Mare păcat. Ştii să aterizezi, nu glumă.

Ieşi trântind uşa.

Târfa!

Udron, Thailanda.

Nimeni în Udron nu știa ce s-a întâmplat cu Ly May.

Unul din doctori auzise de o fetiță care fusese adusă de un helicopter Air America și primise un tratament de scurtă durată la spitalul bazei militare, dar nu știa unde se află acum... Doctorul care se ocupase de ea, se întorsese în SUA. Se zvonea că pacienta fusese transferată într-un spital militar din Saigon, deși nu prea se obișnuia. Dar piloții aștia de la Air America erau capabili de orice.

Lui Michael îi venea să plângă de ciudă. Singurul care știa toată povestea era Neil Esterhazy, care murise. Oare aranjase s-o mute la Saigon pentru a beneficia de o îngrijire specială ? De aici, erau curse regulate până la Pakse și Saigon. Dar, la care spital ? Află numele și adresa doctorului care se întorsese în SUA și-i scrise. Dar știa că vor trece săptămâni până să primească un răspuns, în caz că primea vreunul.

Ce se întâmpla cu Ly May în Saigon ? Cum va supraviețui o fetiță oarbă care nu cunoaște limba și nu are nici un prieten în lume ? Toată viața va crede c-o părăsise. Va ajunge cerșetoare pe străzi.

Trebuia s-o găsească. Dacă voia să-și recapete somnul, trebuia s-o găsească.

Dar cum ?

Se îndreptă posomorât spre Clubul O.

Trei piloți în uniformă stăteau cocoțați pe tejgheaua barului. La clubul ofițerilor din Udron, era obiceiul ca ofițerii obișnuiți — navigatorii, trăgătorii, cei de la întreținere — să stea la bar, iar piloții avioanelor de vânătoare, pe bar. Și erau elita elitelor și chiar în orele de odihnă se diferențiau de ceilalți.

Michael se cocoță lângă ei. Unul din piloți, un tânăr cam de vârsta lui, cu păr blond, tuns regulamentar, îl privi suspicios.

— Cine ești, omule ?

— Mă numesc Michael Dale. Sunt un Raven.

Gheața se sparse imediat. Tânărul zâmbi.

— Ca să vezi ! Eu sunt Hal. Hal Brenner.

Îi întinse mâna.

— Ei sunt Frank și J. D. Zburăm pe FAC rapide.

Michael auzise de FAC. Războiul se intensificase atât de mult, încât nu erau destui Ravens la Long Tieng ca să facă față atacurilor aeriene, așa că celor din Forțele Aeriene le venise ideea să folosească FAC — jet-uri de mare viteză.

Michael și ceilalți Ravens considerau că erau mai mult decât o pierdere de vreme, erau o adevărată belea.

— Tipul este de-al nostru — le spuse Hal celor doi colegi ai săi. Ce bei, Mike ?

Michael nu se gândea decât la Ly May și n-avea chef de înțelegerea lor.

— Nu sunt unul de-al vostru — zise el.

— Cum adică, Michael ? — zise Hal, zâmbind în continuare.

— Noi zburăm la o altitudine de treizeci de metri și suntem o țintă vie, pe când voi vă înălțați la trei mii de metri, unde băieții cei răi nu vă pot nimeri. Așa că, de unde dracu să știți ce se petrece pe pământ ? Probabil că ucideți prieteni și dușmani deopotrivă.

Era o insulă cumplită. Cei trei piloți amuțiră. Hal continuă să zâmbească, dar îl privea amenințător.

— Care prieteni, Mike ?

— Soldați hmong.

— Pentru mine, toți galbenii ăștia sunt la fel. Ce dracu mai contează ?

Michael era prea uluit să-i răspundă imediat.

— Dar pentru ei luptăm în acest război — zise el în cele din urmă.

— Este tot una — zise cel numit J.D. La dracu, de câteva ori mi-am economisit niște muniție ca să bombardez un sat, în drum spre casă. Din câte am bănuit trebuia să fie un sat de comuniști. Așa că am atacat, fie ce-o fi.

Michael se gândi la Ly May. Poate că tipul acesta îi ucisese familia, se gândi el. Sau unul ca el. Oricum, nu conta. Erau toți la fel.

S-a întâmplat atât de repede, încât nici unul din cei aflați în bar în noaptea aceea nu-și amintea să-l fi văzut pe Raven schițând vreun gest. Stătea pe bar, trăncănind cu cei trei piloți și, deodată, se repezise spre perete cu unul din ei. Când tipul se lovi de zid, li se părură la toți că-i auziră dinții clănțănind în gură. Apoi Raven îl luase la pumni atât de rapid, încât nu puteai număra loviturile. Tipul căzu pe podea, ca un sac plin cu rahat. Apoi săriră cei trei prieteni ai săi, și, dacă n-ar fi apărut un colonel care să-i despartă, ar fi ieșit cu moarte de om.

93

Ușa era deschisă. Amy Duke stătea pe balcon, cu spatele la el, aplecată peste o mașină de scris. Nu-și făcuse patul și își întinsese desuurile pe plasa de țânțari. Pe masă, cânta un casetofon alimentat la baterie. Recunoscu vocea lui Mick Jagger „Înțelegere pentru Diavol".

„*Te rog, dă-mi voie să mă prezint*". Se întrebă, dacă-l auzi intrând.

— Amy ? — zise el.

— Domnul Decolare Verticală ?

Continuă să bată la mașină.

— Am venit să-mi cer scuze.

— Pe dracu !

— Nu ți-am mulțumit.

— Pentru ce, aviatorule.

— Pentru că m-ai cules de pe stradă.

— Ei, ai fi putut să te alegi cu mai mult, amice. Dar acum este prea târziu. În caz că ai ceva de gând, las-o baltă.

El se așeză pe pat.

— Intenționezi să stai, nu-i așa ?

— Ce scrii ?

— Un articol, dar te asigur că n-o să-mi aducă premiul Pulitzer. Încerc să îmbrac prostiile pe care mi le servește Amabasada, într-o formă mai plauzibilă. Tipii ăștia afirmă că n-au nimic de ascuns. Dacă vrei să mergi

undeva, ia un avion al Air America. Îți dai seama ? Imaginează-ți, ce-ar fi să mă duc pe pista de la Wattay și să mă sui într-un avion ? Aș avea noroc dacă nu m-ar arunca pe ușă afară.

În cele din urmă, se uită peste umăr, batjocoritor.

— Uită-te la tine, ți-ai învineți ambii ochi.

— Păcat că nu poți să-l vezi pe celălalt — spuse Michael zâmbind.

Își simțea buza crăpată.

— Măi să fie — glumi ea, imitând accentul sudist.

Se întoarse, răsucindu-și scaunul. Mânecile tricoului erau largi și-i zări din nou sutienul. Își aminti cum stătea întinsă în pat cu brațele peste cap. Ești o vulpe, Amy Duke, se gândi el. Ai trupul unei dansatoare disco și firea unui sergent. De ce oi fi venit aici să discut cu tine ? Nu poți să-mi aduci decât necazuri.

— Cu ce te pot ajuta, Mike ?

El ridică din umeri.

— Vrei să știi ce-ai pierdut, nu-i așa ? La fel ca orice tip. Ai prins mirosul și ai venit, atras de el.

— În parte, a fost ideea ta.

Ea se ridică, prefăcându-se revoltată.

— Vrei să spui, că sunt o târfă ?

— În primul rând, cred că mă placi, la fel cum te plac și eu, deși nu știu de ce. În al doilea rând, o scriitoare ca tine ar trebui să cunoască înțelesul cuvântului târfă.

— Te rog, să mă scuzi.

— Vreau să știu ceva. Ai făcut totul, doar ca să scrii un articol interesant ?

— Cum adică ?

— Adică ai fi putut foarte bine să mă lași în stradă, nu era nevoie să mă aduci în camera ta.

Își duse mâinile la piept.

— Am o inimă bună, Mikey.

— Aiurea.

— Nu crezi, că am inimă ?

— Nu, până nu-ți văd radiografia. Răspunde la întrebarea mea.

— Deci, vrei adevărul. Ei bine, aș face orice ca să scriu un articol interesant, dar nu m-aș culca cu un tip. Sunt o cățea, dar nu o târfă.

— Pentru ce ziar lucrezi, Amy ?

— Pentru *Bangkok Post.*

— *Bangkok Post.*

— *Bangkok Post* — zise el uimit.

— Nici unul din ziarele new-york-eze nu m-a vrut. Au spus că sunt prea băgăreață.

— Dar așa trebuie să fie un reporter.

— Hei, nu uita că sunt femeie. Editorilor nu le place să le dau sfaturi, mai ales din prima zi.

Îl făcu să zâmbească. Da, își imaginâ că așa era.

— Ești plătită suficient, ca să poți trăi ?

— Scriu și pentru alte ziare. Mă numesc pistolar plătit. Adică nu trebuie să plătească pe unul din oamenii lor să stea aici și să asude. Dacă am un articol interesant, mi-l cumpără.

— Cu ce ziare colaborezi ?

— *Washington Post, New York Post, Far Eastern Economic Review.* Ziare importante. Nu sunt chiar atât de proastă pe cât par.

— Știi că nu te pot ajuta.

— Nu vrei să mă ajuți, Mike. O să-ți spun un secret. Cineva de la ambasadă transmite informații. Altfel cum crezi că s-ar fi aflat de raidurile bombardierelor B-52 în PDY ?

— Astfel de lucruri nu ajută pe nimeni, decât dușmanul.

— Îți mulțumesc, Joe McCarthy. Aici s-a dezlănțuit un război Mike și nimeni din cei de acasă n-a auzit de locul acela. Dacă Congresul n-ar fi votat n-ar mai fi fost nici un război, nu ? Asta-i democrația ! Doar trăim într-o țară democratică, nu ? Adică, asta spunem tuturor.

— Uneori, trebuie să facem compromisuri.

— Da, sigur. Dar, după ce renunți la principii, ce-ți mai rămâne ?

Are dreptate, se gândi el. Pune în cuvinte exact gândurile mele.

— Aici luptăm împotriva comunismului.

— Cu ce ? Metode fasciste ?

— Cineva trebuie să susțină războiul ăsta, Amy.

— De aceea s-a băgat armata în afacerea cu droguri ?

— Ai de gând să scrii despre asta ?

— Sigur.

Își sprijini bărbia în palme și-l privi.

— Ești nebună.

— Eu ? Toată lumea știe că avioanele companiei Air America transportă droguri. Zboară la mare înălțime, nu ? Îți place Pepsi, Mike ?

— Probabil că generalului Rattakone îi place Pepsi. Acum cinci ani a construit o fabrică pentru Pepsi chiar aici, în oraș. Știi unde, nu ? Dar, până acum, n-a produs nici o sticlă de Pepsi.

— Ce vrei să spui, cu asta ?

— Problema este că, tipul care conduce fabrica.

Se întoarse, scoase agenda din birou și o răsfoi.

— Huu Tim Heng este un chinez chiu chao. Iar fabrica are licență de import pentru produse chimice. Cum ar fi de exemplu eter și anhidridă acetică.

Își ridică privirile.

— Nu pricepi, nu ?

— Ce să pricep ?

— Fac heroină, amice.

El se ridică.

— Eu, n-am nici un amestec.

Se aplecă înainte și își sprijini coatele de genunchi. I se vedeau sânii. De data aceasta, știu că n-o făcuse premeditat.

— O transportă la Pakse, dar Liniile Aeriene Vietnameze o duc la Saigon. Meoțienii își vând opiul, sunt plătiți bine și în felul acesta le cumpără loialitatea, nu ? Iar Rattakone vinde marfa chinezilor și așa își acoperă cheltuielile de război. Cineva trebuie tras la răspundere pentru bombele de la PDY. Mike.

— Trebuie să plec, Amy.

Fata se ridică și își puse deodată brațele pe umerii lui.

— Isuse, arăți oribil — șopti ea.

— Mulțumesc.

— Ce cauți aici ?
— În camera aceasta ?
— În Laos.
— Aici nu este Vietnam, Amy. Dumnezeu este de partea noastră.
— Mă rog, poate el înțelege mai bine decât mine această încurcătură.
Îi simți căldura corpului.
— Nu trebuie să pleci, Mikey.
— Amy...
Se săltă și își înlănțui picioarele de talia lui. Trebui s-o apuce de fund, ca să nu-și frângă gâtul. Îi zâmbi.
— Nu-i chiar atât de rău, nu-i așa ?
— Nu pot să te ajut cu nimic.
Se lipi de el.
— Se pare totuși că poți.
Oh, la dracu ! se gândi Michael. Asta este. M-am nenorocit. Dacă află Chad, mă dă afară. Este la fel de grav ca și când m-ar fi prins în pat cu unchiul Ho.
Se gândi la dantela neagră de sub cămașa de bumbac, o văzu bătându-l pe taximetristul care o accidentase, își aminti cum sfidase un bar întreg, plin cu piloți. Tot ce făcea, îl excita și-l uimea. Tatălui tău nu i-ar plăcea deloc cum te comporți, se gândi el când se rostogoliră pe pat.

Michael se trezi în plină noapte și rămase treaz mult timp, holbându-se în tavan. Amy se cuibărise sub brațul lui, respirând ușor și regulat. În cele din urmă, se uită la cadranul luminos al ceasului ei și se hotărî. O trezi.
— Trezește-te, Amy.
O zgudui și o auzi gemând.
— Cât este ceasul ? — zise ea, cu fața în pernă.
— Trei și un sfert.
— Cred că glumești.
— Trebuie să ne sculăm.
Se desprinse de lângă el. Mike dădu la o parte plasa de țânțari și aprinse lampa cu petrol de lângă pat, iar apoi începu să se îmbrace.

— Ce faci ?

— Ai dreptate. Pot să te ajut.

Ee se ridică, strângându-și genunchii la piept. Părul des îi cădea pe față și îl dădea la o parte. Era adormită.

— Dar este noapte.

Se așeză pe marginea patului.

— Am multe informații pentru tine.

— Este prea devreme, omule. Nu mă apuc niciodată de lucru înainte de prânz, cel mai devreme.

— N-ai de ales. Și îți garantez că n-o să regreți

Acum se trezise.

— Și pentru asta trebuie să mă dau jos din pat ?

— Mă tem că da. Trebuie să ajungem pe pistă și să ne urcăm în O-1 înainte să te vadă cineva.

— De ce ?

— Vreau să-ți arăt războiul. Să faci un reportaj de senzație. Cea mai mare bază aeriană din afara Vietnamului. Doar asta vrei, nu ?

Ea ezită o clipă, spre surprinderea lui.

— Este periculos ?

— Nu pentru o new-york-eză dură ca tine.

— Stai puțin. Ia-o mai ușor. De ce faci asta ?

— Te duc acolo. Fotografiezi ce vrei, dar trebuie să stabilim ceva. Când o să-ți scrii reportajul, n-o să pomenești nimic de droguri, O.K. ? O să-ți arăt războiul adevărat. Este o luptă acerbă Amy. Încercăm să înfrângem armata nord-vietnameză pornită să-i mănture pe hmong din calea lor.

— Da, dar cine i-a băgat în rahat pe nenorociții ăștia ?

— Ești de acord ?

— Isuse, Mike, dar ce sunt eu ? Iepurașul Salvator ?

— Dacă vrei să te ajut, trebuie să accepți învoiala.

— Ei, dar cum rămâne cu lupta pentru libertatea și onestitatea presei ?

— Rahat.

Termină cu îmbrăcatul și se ridică.

— Peste zece secunde am plecat de aici, Amy. Așa că hotărăște-te mai repede.

— O.K.

— Nu este doar atât.

— Tocmai am renunțat la principiile mele, ce mai vrei omule ?

— De îndată ce îți termini articolul vreau să te duci la Saigon și să cauți o fetiță pentru mine.

— Orice fetiță, Mike, sau vrei să fie una drăguță ?

— O să-ți povestesc pe drum spre aeroport. Haide Amy este cea mai mare șansă pentru tine. Adevărul o să se afle oricum, cât de curând, așa că nu este rău să știi dinainte.

Ea sări din pat și își adună hainele.

— O.K. Dar tot nu-ți restitui camera.

94

Decolară la Wattay în timp ce se iveau zorile. Avionul O-1 nu avea încărcătura sa obișnuită de torpile fosforescente, așa că Michael bănuia că drumul o să dureze vreo jumătate de oră. Stratul de nori se afla la trei sute de metri, iar munții din nord erau învăluiți în ceață și fuioare de fum maroniu care pluteau deasupra junglei. O zi proastă pentru zbor.

Perfect.

— Haide, cățea ce ești, ridică-ți botul.

Amy îl bătu pe umăr de pe scaunul din spate, unde stătea.

— Vorbești cumva, cu mine ?

— Nu, cu avionul.

— Cum merge ? strigă ea peste uruitul motorului. Aeroplanul este ca o femeie ?

— Ar trebui să pilotezi unul ca să înțelegi.

— Deci încotro mergem ? Padoung ? Kiou Cacham ?

— Linia Twenty. Sam Thong.

— Sam Thong ? Rahat. Am fost la Sam Thong. Într-un circuit organizat de Pop Buell. Toată lumea se duce la Sam Thong.

— Nu se compară cu circuitul lui Mike Dale.

Luă legătura prin radio cu Long Tieng, le spuse că vremea era rea ca să aterizeze și se îndreptă spre Sam Thong.

Sam Thong era cea mai aglomerată pistă din lume, cu o mie de decolări și aterizări pe zi. Edgar „Pop" Buell, un lucrător IUS, folosea satul drept cartierul său general, organizând transportul proviziilor de orez cu avionul, pentru hmongii refugiați în munții din jur. Și dacă Esterhazy spusese adevărul, avioanele Air America făceau și alt fel de transporturi.

Dar Sam Thong era important în primul rând pentru relațiile publice pe care le menținea. Amy, ca orice alt reporter, fusese adusă aici într-un Air America Huey când sosise pentru prima oară în Laos. Îl ascultase pe Pop Buell vorbind despre aprovizionarea băștinașilor cu orez și vizitase spitalul cu două sute de paturi și școlile USAID.

Pista de aterizare apărea pe toate hărțile și fusese numită Linia Douăzeci. La Sam Thong nu existau secrete. Pista în sine se afla într-o vale înconjurată de vârfuri înalte de stâncă, veșnic învăluite de ceață, ca într-o gravură chinezească. Când Michael coborî în vale, apăru orașul montan al lui Buell : hangare pentru întreținere, clădiri operative și depozite se înșirau de-a lungul pistei. Multe din clădiri fuseseră grav avariate în confruntările recente.

Michael opri avionul spre marginea pistei și sări afară. Amy se târî după el, cărându-și geanta și aparatele foto.

— Ce dracu facem aici ?

— Va trebui să mergem pe jos.

— Până unde ?

— Până la Linia 0 Alpha, pista de aterizare Alternativă a lui Sam Thong.

— Ce ?

— Grozavă idee, nu-i așa ? Și-a numit cea mai importantă pistă de aterizare drept o zonă alternativă. Reportajul tău te așteaptă de partea cealaltă a munților.

Zorile erau o oră de vârf pe pistele montane din Laos. Cessna STOL și helicopterele Air America uruiau deasupra capetelor lor. Nu-i băgă nimeni în seamă în timp ce înaintau prin sat. Ziariștii erau destul de obișnuiți în Sam Thong.

Ajunseră la periferia așezării și o luară pe drumul spre Long Tieng.

— O să merg cu tine până pe creastă și pe urmă te descurci de una singură — îi spuse Michael.

— Ce ai de gând, să faci ?

— O să mă întorc cu avionul meu și o să zbor în amurg.

— Dar, de-abia s-a luminat de ziuă.

— Atunci, o să zbor în zori.

Ceața dimineții înăbușea orice sunet, iar valea era ca un tunel verde sub norii lăptoși. Amy își săltă aparatul foto pe umăr, respirând greoi în timp ce înainta pe poteca noroioasă. Se făcuse deja prea cald.

— Trebuie să te antrenezi, domnișoară Duke.

— Este O.K. amice, tu ești din San Francisco, nu eu.

— În curând o să cazi în nas și o să trebuiască să te tracteze cu mașina.

— Vrei să punem pariu ?

Un Porter AA Pilatus decolă și dispăru în norii groși, zumzăind ca o albină.

— N-ai răspuns la întrebarea mea.

— Care întrebare.

— De ce faci asta ? — zise ea.

— Nu prea știu.

— Grozav motiv.

— O.K. Bănuiesc că ăsta-i motivul : pierdem războiul și mie nu-mi place să pierd. Dacă tot nu putem să-i ajutăm, ar fi mai bine să-i lăsăm în pace pe oamenii aceștia.

— Grozav spus. Pot să te citez ?

Ajunseră pe coama muntelui. Soarele străpunse pâcla pentru o clipă și sclipi ca roua pe miile de acoperișuri din aluminiu. Antenele se ridicau în aer ca niște ramuri de copaci argintii. Un Royal Lao T-28 argint decolă pe o fâșie de pistă și se ridică în aer.

Amy se lăsă pe vine și rămase cu gura căscată.

— Iată pista de aterizare alternativă a Sam Thong-ului — zise Michael.

— Isuse !

— Cel mai mare oraș din Laos, în afară de Vientiane. Munții de acolo se numesc Skyline Ridge. Acum o săptămână erau presărați de tunuri și rachete nord-vietnameze. Cele două movile de acolo se numesc Titty Karst. Din motive evidente.

— De necrezut.

— Nu te apropia prea mult, O.K. ? Dacă te prind, o să dau și eu de dracu.

Ea încuviință din cap.

— Îmi dau seama.

— Deci, o să respecți înțelegerea noastră ?

— N-o să te dezamăgesc.

— În caz că o s-o faci, știu unde locuiești și o să te trezești cu două avioane de vânătoare Phanton în ușa hotelului.

Încuviință din cap, studiind panorama care se desfășura dinaintea ei.

— Trebuie să plec — zise el.

— Ei, Mike !

— Da ?

— Mulțumesc.

— Ai grijă. Ne vedem mai târziu.

O luă în jos pe potecă, sperând că făcuse ceea ce trebuie.

Se întrebă ce ar spune tatăl lui. Știa că nu și-ar trăda țara comuniștilor și nu crezuse vreodată că va trebui să renunțe la Vechea Glorie în fața unui compatriot de-al său.

Mai ales, în fața unei femei.

Michael ateriză la Long Tieng peste o jumătate de oră, iar aparatul fu adaptat rapid pentru luptă, cu rachete trasoare. Decolă din nou imediat și își petrecu următoarele opt ore în aer, dirijind avioanele Phantom ca să lovească pozițiile nord-vietnameze de la marginea Câmpiei Yars.

Când ateriză târziu, după-amiaza, apăru un jeep lângă avionul său. Bărbatul de la volan îi făcu semn să se urce lângă el. Michael nu-l cunoștea; părea să fie CAS. Aștia se îmbrăcau cu toții, ca și când s-ar fi dus să joace golf. Tipul acesta purta un șort cadrilat, o cămașă galbenă de nylon, cu mâneci scurte și ochelari de soare.

După ce își asigură avionul, ancorându-i aripile, Michael se îndreptă spre el.

— Ești Michael, nu-i așa? — îl întrebă omul, pe un ton prea prietenos. Am venit să discutăm despre o prietenă de-a ta, Amy Duke.

— Unde este?

— Mai bine, urcă-te.

În condițiile de față, Michael își spuse că nu prea avea de ales.

95

Nu mai fusese niciodată la sediul CAS, deși unii dintre ei treceau uneori pe la bar. Fu dus într-o cameră mică și invitat să se așeze la o masă din mijlocul încăperii.

— Cine ești? — îl întrebă Michael.

— Poți să-mi spui unchiul Dan.

— Este numele tău adevărat?

— Nu contează.

Michael așteptă resemnat. O prinseseră pe Amy.

— Vreau să-ți pun câteva întrebări.

— N-ai decât pentru că n-o să-ți răspund, până nu știu ce-ai făcut cu domnișoara Duke.

— O interogăm, Michael. La fel ca și pe tine. Vrei o țigară?

— Nu fumez.

— Foarte bine. Te deranjează dacă o să fumez eu?

Garry Gates nu așteptă să-i răspundă. Își aprinse o Lucy Strike și bătu cu bricheta Dunhill de colțul mesei.

— A fost o prostie din partea ta, Mike.

— Că i-am arătat peisajul domnișoarei Duke ?

— De ce ai făcut-o ?

— Fiindcă m-a rugat.

— Ai făcut-o pentru o păsărică, Mike. Ăsta-i motivul. Spune-mi că nu este adevărat. Aici poți să găsești o păsărică oriunde, nu ?

— Am făcut-o pentru țara mea, Dan, ce zici de asta ?

Lui Gates îi pieri zâmbetul.

— Și cum crezi că ți-ai ajutat țara, trădându-i secretele, Mike ?

— Deci, te-ai apucat să iei decizii de unul singur, Mike ? Să te substitui guvernului ?

Michael oftă și se rezemă de spătarul scaunului.

— Uite ce este, n-am putea s-o scurtăm ? Mă scoți din sărite.

— Și tu mă scoți din sărite, Mike. Mai mult decât îți imaginezi.

Michael se întrebă ce voia să spună. Nu mă sperii, se gândi el. Nu-mi pasă ce-o să faci cu mine.

Se gândi la tatăl său. Oare știa ce se petrece aici ? Aceasta era cruciada în care luptase în ultimii cincisprezece ani ?

— Am crezut că îți iubești țara, Michael.

— Nostim, dar și eu am crezut la fel.

Gates clătină din cap, de parcă ar fi fost cel mai trist moment din viața lui.

— Ți-am citit dosarul. Tatăl tău și-a servit glorios țara. Ce crezi că o să simtă când va afla ?

— Aș vrea s-o văd pe domnișoara Duke.

— M-au adus de la Vientiane pentru acest interogatoriu. Știai Michael ? Îți dai seama, cât este de grav ?

— Sunt impresionat.

Gates trase din țigară. Michael auzi foșnetul tutunului.

— Te-a trădat, Michael. Nici măcar n-am amenințat-o. S-a speriat și, și-a dat imediat drumul la gură. Isuse !

Michael se aplecă înainte.

— Dan. Aș vrea să-ți spun ceva.

Gates îl ascultă atent.

— Du-te dracului.

Gates se ridică și ieși din cameră.

— Vrem să-i lichidăm.

Gates zâmbi și clătină din cap.

Colonelul Lee Lor bătu cu pumnul în masă.

— Sunt spioni ! Generalul Vang Po va fi furios când o să audă.

— Nu putem să-i ducem în curte și să-i împușcăm — spuse Gates. Sunt cetățeni americani.

— Se află într-o zonă asediată. Putem spune că au fost uciși de inamici.

Gates se gândi la Jonathan Dale. Fusese colegul lui, iar acesta era fiul lui. Cât despre fată... dacă te apuci să ucizi reporteri, te trezești numai cu belele pe cap. O știa din experiență. Dar Lee Lor fusese foarte clar în această privință. Era o zonă asediată.

— Nu știu, colonele.

Lee Lor își scoase revolverul.

— O s-o fac, chiar eu.

Gates îl opri, punându-i mâna pe braț.

— Poate că nu este cea mai bună soluție. Uite ce este, lasă că mă ocup eu de tot. Îți promit că n-o să se afle nimic.

Isuse. Câte lucruri murdare era nevoit să facă pentru țara lui.

Gates descuie ușa și o deschise zâmbind vesel.

— Haide Michael, este timpul să pleci.

— Unde ?

— La Vientiane — zise Gates, ca și când ar fi fost evident.

— Ce este la Vientiane ?

— Necazuri, Michael. Domnișoara Duke o să te însoțească. Presupun că guvernul o să-i retragă viza și o s-o trimită înapoi în SUA. Cât despre tine, consideră-te arestat. O să te întorci la Saigon. Cei de acolo nu prea

știu ce să facă cu tine... Dacă ar fi după mine, te-aș pune la zid.

Michael îl urmă pe Gates. Îi aștepta un jeep. Amy Duke stătea pe bancheta din spate, iar la volan era un soldat din armata regală laoțiană.

Amy plânsese. Nu voia să-l privească.

Se așeză lângă ea.

— Este O.K. — o liniști el.

— La revedere, Michael — spuse Gates.

— Unchiul Dan nu ne însoțește ?

— Nu de data aceasta. Poate ne vedem la Vientiane.

Zicând aceasta se întoarse și intră în clădire.

* * *

În loc să traverseze pista, șoferul o luă pe cărarea șerpuitoare de munte, spre Sam Thong.

— Unde dracu mergem ? — zise Michael cu voce tare.

Amy se aplecă și-l luă la întrebări pe soldat într-un amestec de laoțiană stâlcită și franceză, dar o ignoră complet, continuând cu ochii ațintiți înainte. Drumul era plin de povârnișuri.

— De ce dracu ne ducem la Sam Thong ? — repetă Michael, și-l cuprinse panica pentru prima oară.

Amy închise ochii.

— Acum nu mai contează, Mikey.

— Mi se pare ilogic.

Se gândi ce-ar fi să sară din jeep. Și unde să se ducă ? se întrebă el.

— Îmi pare rău, Michael — zise Amy. Cred că te-am dezamăgit.

Valea se închise în jurul lor. Era un peisaj primitiv, cu pante acoperite de mii de maci albi și roșii și floarea-soarelui, înalte cât un om. Stâncile de sus erau golașe, calcar bătut de vânt plin de mușchi verde. Copacii creșteau din crăpături, agățându-se de pereții muntoși. Valea era învăluită în ceață. Era târziu, după amiază și umbrele se lungeau.

Traversară culmea muntoasă, dincolo de bază.

— M-am speriat — zise Amy. Și te-am turnat amice. Nu te așteptai de la o new-york-eză dură ca mine, nu ?

O strânse de mână.

— Nu contează, Amy.

Erau ultimele cuvinte pe care și le mai spuseseră.

96

Michael nu-și amintea să fi auzit ceva. Simțise că cineva l-a lovit dur în umărul drept și l-a trântit la loc, pe scaun. Șoferul căzu peste volan cu o pată purpurie în spatele cămășii. Seamănă cu un mac, se gândi el. Apoi jeep-ul părăsi poteca și-l văzu căzând în prăpastie și asta fu tot.

Un amestec de imagini de care-și amintea doar pe jumătate.

Se afla în dormitorul internatului său de la școală. Simțea o singurătate devastatoare. Era gol pe dinăuntru și-i era frig. Avea senzația că ducea un bagaj greu și se uită în jur, căutând un loc unde să-l așeze. Frigul se transforma în căldură și știu că era pe moarte, dar n-o să strige. N-o să le dea această satisfacție.

Era în camera de hotel a lui Amy și zorile gălbui se târau pe podea. Vru s-o atingă, dar nu putea să-și miște brațul, iar capul și umărul îi zvâcneau de durere. Îi șopti numele la nesfârșit, dar nu-l auzea și își dădu seama că adormise probabil. Așa că încercă să se dea jos din pat. Trebuia să ajungă la aeroportul Wattay să-și ducă avionul la Alternate, dar niște oameni țipau în jurul lui și-l imobilizaseră. Simți o durere ascuțită în brat și apoi își pierdu cunoștința.

Zăcea pe pat la Academia de Aviație din Colorado și se holba în tavan, încercând să se împace cu gândul că nu va pilota niciodată jet-uri. Asculta câțiva tipi care reușiseră, discutând entuziasmați. Și, cu toate că fuseseră prietenii lui odată, acum se distanțase de ei.

Se întreba ce va spune tatăl lui când va afla că nu reușise.

O siluetă albă se mișca în raza câmpului său vizual, ca o fantomă, pășind silențios cu pantofii cu talpă de cauciuc. În cameră spirite albe, gemând și plângând. Alte spirite erau aplecate asupra lui și trebuia să se concentreze ca să audă ce vorbeau, pentru că îi zvâcnea capul îngrozitor.

Și apoi auzi altă voce, cunoscută și știu că ar trebui s-o recunoască. Era glasul tatălui său. Îi spunea că va fi bine și se va întoarce acasă.

Michael încercă să-și amintească unde era casa, dar nu se gândi decât că-l trimiteau înapoi, în dormitor, așa că strigă și le spuse că nu voia să se ducă acolo. Voia să stea în pat cu Amy.

Apoi, într-o zi, se trezi și văzu o soră aplecată asupra patului său. Se holbă la tuburile băgate în braț și-n burtă, fără să înțeleagă.

— Bună, Michael — spuse sora. Ne-ai speriat foarte rău. Ai fost un tânăr foarte bolnav.

O privi, încercând să-și amintească dacă o cunoștea.

Apoi ațipise probabil. Și când se trezise, sora era tot acolo și-l strângea de mână.

— Mă auzi, Michael ?

— Unde este Amy ?

— O să te faci bine.

Se uită în jur, dându-și seama pentru prima oară că erau și alți oameni în salon, ceea ce explica gemetele și țipetele pe care le auzise.

— Unde este Amy ? — zise el din nou.

— Cine este Amy, Michael ?

— Amy Duke.

— Michael, nu vreau să-ți faci griji acum. O să te întorci acasă.

Și, în momentul acela, înțelese : Amy murise.

* *

Sosi la Travis Air Force Base din San Francisco. Avea părul tuns scurt, lăsând să se vadă cicatricea albastră care se întindea de la tâmplă până la un centimetru de urechea dreaptă. Brațul drept era bandajat și în mâna stângă ținea un baston. Dar era în uniformă. Pentru prima oară, după luni de zile ; purta din nou uniforma de ofițer a Forțelor Aeriene ale Statelor Unite.

Un colonel de la bază clătină din cap, și se încruntă.

— N-ar trebui să apari în oraș îmbrăcat așa, băiete — zise el. Oamenii sunt cam agitați.

97

Susan plânse când îl văzu. Tatăl lui îșI luase o figură împietrită, îl îmbrățișă rece pe Michael și-l ajută să-și ducă bagajele în casă. Sunt surprizător de reținuți unul față de celălalt, se gândi Michael. Poate că apropierea morții îi schimbă pe oameni.

Susan pregătise o cină deosebită doar pentru ei trei. Îl întrebară cum se rănise, dar evitase subiectul cu grijă. Discutară în șoaptă ca niște îndoliați la un priveghi. De câteva ori, observă că mama lui îi privea îngrozită cicatricea de la cap. Părea distantă, simțise prea de aproape răsuflarea dezgustătoare a necazului și acum voia să se depărteze cât mai mult de el.

— Unde este Jen ?— îi întrebă el la un moment dat.

Îi văzu schimbând priviri între ei.

— O să vină mai târziu — zise Susan veselă.

O pătură cenușie de nori întuneca golful și Podul Oakland. Vântul gemea și zguduia ferestrele. Spre seară, se înteți și auzeau valurile izbindu-se de stânci. Luminile orașului erau estompate de ploaia care bătea în geamuri.

Michael își dădu seama că nu mai aveau despre ce discuta.

— Cred că o să mă duc la culcare — zise el. Sunt obosit.

Îl aranjară în vechea lui cameră. Planșele și afișele adolescenței fuseseră luate de pe pereți; Giants, Raquel Welch, fotografia unui Cessna 195. Parcă s-ar fi întors în timp cu cinci ani.

Dale și Susan agățaseră de perete o hartă a Asiei de sud-est cu mici stegulețe americane în dreptul orașelor Pleiku, Saigon, Vientiane și fotografiile trimise de el, acasă: o fotografie alb-negru, înfățișându-l pe el, lângă un O-1, cu un pistol prins la șold, Raven-ii pozați lângă taverna lor; Ly May cu șapca echipei de baseball Giants.

Oare unde o fi acum?

Se așeză pe pat. Tatăl său îi duse valiza de la parter și i-o puse pe podea. Apoi închise încet ușa în urma lui și se așeză la biroul vechi.

— Mama ta a suportat greu șocul — îi spuse el.

Michael încuviință din cap, pentru că nu prea știa ce să-i răspundă.

— Când am primit telegrama a presupus că...

— Am avut noroc.

Dale îi pipăi cicatricele.

— Cum te simți? — îl întrebă el, pentru a patra oară în după-amiaza aceea.

— Ei, o să mă fac bine, nici o grijă.

— Deci, ia spune, ai de gând să-mi povestești ce s-a întâmplat, Mike?

— Ție ce ți-au spus?

— Că a fost o ambuscadă. Erai undeva, într-un jeep.

— Păi, nu sunt prea multe de povestit.

Dacă nu mă hotărăsc să-ți spun adevărul, se gândi Michael. Se pare că Air Force ținuse totul secret. Îi dăduseră o Inimă Purpurie și îl eliberaseră onorabil. Nu se pomenise nimic de incidentul de la Long Tieng. Rămăsese îngropat într-un dosar, pe undeva.

Iar Amy Duke fusese îngropată de familia ei la New York.

— Mi-a trebuit mult până să ajung acasă, astă seară — spuse Michael. Din cauza demonstrațiilor. Văd că oamenii nu prea agreează războiul, nu-i așa?

— Lasă asta. Te-ai descurcat grozav, Michael. Toți de acolo, ați făcut treabă bună.

— Da, treabă bună.

Închise ochii.

— Jenny ar fi trebuit să fie aici, în noaptea asta — zise Dale.

Michael știa cât suferă tatăl său.

— Am făcut tot ce-am putut — zise el, îngropându-și capul în palme.

Jenny plecase din campusul universitar. Nu-și dăduse examenul de absolvire. Dale nu știa exact unde locuia, dar lucra într-o cafenea din North Beach. Michael traversă golful cu feribotul a doua zi, de dimineață. Avea în buzunarul din spate al jeans-ilor adresa ei, scrisă pe o bucată de hârtie.

Troleul îl lăsă la două blocuri de cafenea, dar îi luă aproape o jumătate de oră să ajungă până acolo. Mergea sprijinindu-se în bastonul ținut în mâna stângă, în timp ce brațul drept îi atârna bandajat de gât... Dealurile nu erau o plăcere pentru un om în starea lui și îl durea tot corpul. Dar îi spuseseră că o să-și revină, în cele din urmă. Avea nevoie de fizioterapie, de exercițiu.

Găsi adresa. Mese de plastic se întindeau pe trotuar. În cafenea, clienții se încălzeau fumând și citind ziare. O văzu pe Jennifer cu două cafele în mână. Era îmbrăcată într-un jerseu maro, cu mâneci lungi și o fustă de aceeași culoare și își prinsese părul la spate, în coadă de cal.

O privi prin vitrină, șocat de cum arăta. Slăbise și avea cearcăne la ochi.

Deschise ușa și intră. Oamenii își ridicară privirile, uimiți. Nici eu nu arăt grozav, se gândi el.

Jennifer fu cât pe ce să scape carnețelul din mână. Îi șopti ceva unui italian grizonat de lângă mașinăria espresso și apoi, veni spre el.

— Nu pot să mă întrerup mai mult de cinci minute.

Michael ridică din umeri.

— Espresso ?

— Da, ce vrei.

Se așeză. Îi venea greu să stea pe un scaun. Se sprijinea în piciorul drept și mâna stângă, răsucindu-și

corpul. De-abia își recăpătase suflul, când Jennifer se întoarse în cafenea.

— Isuse, uită-te la tine, zise ea.

— Și eu voiam să-ți spun același lucru.

Avea nasul umed. Și-l șterse cu dosul palmei și își aprinse o țigară. Apoi, din impuls, îl luă de gât și-l sărută. Dar se trase înainte s-o îmbrățișeze la rândul lui.

— Ce ți-au făcut, Michael ?

Îl durea cicatricea și părul nu-i crescuse suficient ca s-o acopere.

— O grenadă.

— Ai renunțat la avioane ?

Zâmbi.

— Presupun că da.

— Dacă aș fi știut ce o să-i facă frățiorului meu, nu te-aș fi lăsat să pleci.

Sorbi din cafea, așteptând-o să vorbească.

Se uită la ceas și strănută.

— Nu pot să stau mai mult de cinci minute — repetă ea. Șeful nu mă lasă.

— Sunt erou de război.

— Nu și în orașul acesta, Michael.

Își șterse fruntea. Îi tremurau mâinile.

— N-am vrut să mă vezi așa.

— Tata mi-a spus că urmezi un tratament, ca să te lași de droguri.

De-abia se abținea să nu izbucnească în plâns.

— Credeam că te-ai lăsat.

— Nu-mi ține lecții de morală, O.K. ?

— Pur și simplu nu înțeleg.

— Nu pot vorbi despre asta aici. Este complicat, Michael. N-am vrut să fie așa.

— Prietenul tău este de vină, nu ?

— Nu, Michael ! Dacă n-ar fi fost Scott... el m-a ajutat să trec prin chinurile astea.

Michael o luă de mână. Era numai piele și os.

— Tata este distrus.

— N-am ce face — zise ea, trăgându-și mâna.

Își coborî glasul.

— Nu vreau să discut aici despre asta.

— I-ai făcut o promisiune, Jenny.

Înghiți în sec, stăpânindu-și lacrimile. Apoi o copleși mândria și tristețea fu înlocuită de sfidare.

— Nu poate să-mi dirijeze viața așa cum vrea el. Unde era când aveam nevoie de el, Michael, hai spune-mi.

Își ridică privirile.

— Ah, Isuse.

Michael își înălță și el ochii și văzu un tip înalt, cu față de copil, într-o cămașă demodată și jeanși. Purta simbolul păcii la gât și avea o bărbiță de țap. Părea calm și senin.

Jennifer i se adresă pe un ton smerit.

— Bună, Scott. El este fratele meu, Michael.

Scott îi întinse mâna. Era umedă și moale, ca a unei femei. Michael își concentrase atenția asupra surorii sale. Semăna cu un câine turbat și simțea că se înfurie. Jenny sări brusc de pe scaun și se duse să-i aducă o cafea lui Scott.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Michael ? — îl întrebă Scott.

— Am căzut de pe scară.

— Jenny mi-a spus că ai fost în Vietnam.

— Mai mult deasupra lui, decât în el.

Scott se uită la cicatricea de la cap și ridică din sprâncene.

— Te-ai întors de curând, nu-i așa ?

— Exact.

— Câți vietnamezi ai ucis acolo ?

Michael se așteptase la asta.

— Am încetat să-i mai număr după un timp. Știi cum este, numeri până la doisprezece. Iar eu am ajuns cel puțin la patruzeci.

— Ești plin de umor, la fel ca tatăl tău — îi spuse Scott și se întoarse, întinzându-și buzele disprețuitor.

Jennifer se înapoie repede.

— Trebuie să-mi văd de treabă, Michael.

— Ce-ai zice să luăm prânzul undeva ?

Jennifer se uită la Scott, înainte să clatine din cap.

— Ar fi bine, să ai grijă de ea.

— Marele erou de război mă amenință — îi spuse el lui Jennifer.

Michael îl apucă de păr. Toți din cafenea se uitau la ei.

— Nu fă pe deșteptul cu mine — șuieră Michael.

Scott nu reacționă.

— Pace, omule — murmură el.

Michael știa, că se făcea de râs. Un bărbat cu un singur braț și un picior sănătoase, să se ia la bătaie. Îi dădu drumul și se ridică în picioare, cu mare efort. Era greu să te retragi cu mândrie când ai glezna sfărâmată în trei locuri, se gândi el.

Ieși șchiopătând cât de repede putu, stânjenit și aiurit. Îl durea să constate că, după ce petrecuseră ani de zile sub același acoperiș, el și Jenny nu aveau nimic în comun. Familia nu evoluase ca un tot. Susan fără soț, el fără tată, el și Jennifer nepăsători unul față de celălalt. Dar era totuși sora lui, fir-ar să fie, și nu voia s-o vadă în asemenea hal.

Când Jennifer se întoarse în apartamentul ei, Scott o aștepta în dormitor. Stătea întins pe pat, în blugi. Un garou și o seringă zăceau pe podea, lângă pat.

Se opri în prag, privindu-l cu ochi lacomi.

— Ai făcut rost ?

— Poate — zise Scott.

— Te rog — îl imploră ea.

— Nu uita că mai întâi, trebuie să faci ceva pentru mine.

Se ridică și își trase fermoarul de la pantaloni. Jenny îngenunche în fața lui și-i luă penisul moale în gură.

— Haide baby. Va trebui să muncești din greu pentru tăticul tău — murmură el. Da, trebuie să muncești din greu, nu glumă.

98

De îndată ce fu capabil să umble fără baston, Michael cumpără un bilet Pan Am până la Saigon. Timp de două săptămâni colindă spitalele militare și orfelinatele, cu

fotografia lui Ly May, și cu șapca pe cap, spunând că era o refugiată rănită, adusă la Saigon din Udron. Încercase peste tot, de la spitalul militar din Cong Hoo la spitalul de copii Nht Dong din Cholon.

Dar, n-o găsi pe Ly May.

În cele din urmă, începu să colinde străzile. Pleca de la hotel dimineața. Își petrecea toată ziua cercetând fețele tuturor *bui doi* care îi ieșeau în cale, căutând-o printre zecile de lustragii, cerșetori și copii ai străzii, care vindeau fructe zemoase, ghirlande de flori sau pungi de hârtie pe bulevardul Caravelle. Noaptea rătăcea fără țintă, de-a-lungul bulevardelor Tu Do și Truong Minh Gian — amestecându-se printre militarii care populau barurile luminate cu neon. Se întreba mereu dacă n-o s-o găsească după următorul colț, stând pe vine, în umbră, fără vedere, cerșind cu mâna întinsă.

Dar n-o găsi. Poate că murise în spital. Într-un fel, ar fi fost mai bine, dar n-o să știe niciodată și își dădu seama, că nesiguranța o să-l bântuie tot restul vieții.

99

Hotel Continental, Saigon.

Răsuflarea lui Rivelini mirosea a vermutul pe care-l băuse la prânz și păstra duhoarea țigărilor rusești pe care le fuma de obicei. Dar purta de asemenea și alt iz : acela al morții. I se topise carnea de pe obraji și i se înfundaseră ochii în cap. Îi amintea lui Baptiste de o bufniță emancipată. Costumul său scump, îi atârna pe corpul descărnat, ca și când ar fi fost mai mare cu două măsuri.

Baptiste încercă să-și ascundă mirarea.

— Marcel !

Rivelini ridică mâna în semn de salut, dar nu se ridică de pe scaun.

— Ce mai faci, *mon vieux* ?

— Tu, ce crezi ?

— Ai slăbit puțin. Ai fost bolnav ?

— Sunt pe moarte — zise el pe un ton sec, făcând semn chelnerului în uniformă albă să-i aducă încă o băutură. Ce bei ?— îl întrebă el.

— Pastis.

Baptiste îl privi mirat.

— Eşti pe moarte ?

— Am cancer la plămân.

Îi arătă ţigara.

— Doctorul spune că astea sunt de vină, dar ce ştie el ?

Baptiste se gândi imediat la poziţia lui Rivelini şi lanţul care duce la *Union Corse* din Marsilia. Iar apoi spuse : Bietul Marcel.

— Îmi pare rău.

— De ce, îţi pare rău ? Doar nu mori, tu.

În hol, răsunară hohote de râs. Un grup de ingineri texani, în cămăşi hawaitiene stătea pe terasă, discutând animat. Americani. Războiul mergea prost pentru ei, dar nu le pierise încrederea.

Alt chelner împinse un cărucior plin cu cornuri dulci şi croassanţi printre ghivecele mari cu palmieri. Baptiste îi făcu semn să plece. Ceea ce îi spusese Rivelini îi tăiase pofta de mâncare. Sigur, nu-i păsa de el, dar îl speria apropierea morţii.

Rivelini părea neobişnuit de calm.

— Pentru tine este o veste bună — spunea el. După cum merg lucrurile în Saigon, presupun că o să te stabileşti la Bangkok în locul meu.

— Hai, să nu mai vorbim acum despre asta, Marcel. Este o veste cumplită.

— Mai du-te dracului, Baptiste. Nu-mi ţine mie lecţii !

Se lăsă o linişte încordată.

— Cât timp ţi-au dat doctorii ? — îl întrebă Baptiste în cele din urmă.

— Trei luni. Ţi se pare că-i prea mult de aşteptat ? Iată că furia şi amărăciunea izbucniseră în sfârşit.

— Ai grijă, duşmanii tăi stau la coadă.

— La coadă ?

— Îţi aminteşti de Mittard ? Bineînţeles. Ai încercat să-l ucizi, odată.

— Doar nu crezi că pot să-mi amintesc de toți cei pe care am încercat să-i ucid ? — zise Baptiste uluit.

— A încercat să pună mâna pe teritoriul tău din Laos. Și mai încearcă încă. Pe mai multe căi.

— Ce vrei să spui.

— Am auzit că se vede cu Noelle.

Baptiste se încordă. Zâmbetul de pe fața muribundă a lui Rivelini îi spuse că reacționase exact cum se așteptase.

— Nu știu dacă se culcă cu ea — continuă Rivelini. Dar știi ce reputație are.

Chelnerul sosi cu băuturile. Baptiste goli repede paharul. Simțea că i se amărâse gura. Rivelini fu cuprins de o criză de tuse și, când își reveni, era palid și epuizat. Aruncă chiștocul țigării într-un ghiveci de pe terasă.

Norii musonici care se adunaseră toată dimineața se dezlănțuiră în stradă. Bulevardul Tu Do se inundă rapid. Canalele de scurgere nu puteau face față potopului și apa se ridică în curând până la glezne.

Rivelini ridică glasul, ca să se facă auzit peste răpăitul ploii.

— Tot o vrei înapoi, nu-i așa ?

— Nu i-am dat drumul, niciodată.

— Mi se pare nostim.

Rivelini, mortul rânjea la el. Lui Baptiste îi venea să-l sugrume.

— Ce anume ?

— Când ești o fantomă, toată lumea ți se pare nostimă, și fără sens. Crezi că o să trăiești veșnic, Baptiste ? Îți garantez că atunci când urmează să te desparți de toate astea...

Dădu din mână, făcând semn spre hotel, stradă și întregul câmp de luptă care era Vietnam-ul.

— Când lași totul în urmă, ți se pare lipsit de sens. Pentru ce ne zbatem atât ? Poate că *bonzii* au dreptate. Viața este doar o călătorie a sufletului pentru a deprinde o nouă experiență.

— Nu este nici un suflet. Murim și gata.

— Așa speri, probabil.

Rivelini își aprinse altă țigară.

— De ce, nu te lași de fumat ? — pufni Baptiste.

— Pentru ce ? Este singura consolare care mi-a rămas. Acum pot fuma cât poftesc, fiindcă tot nu mai contează.

Ridică paharul.

— *Salut.*

100

Bangkok

S-a născut ca să-mi frângă inima, se gândi Baptiste în timp ce o privea traversând terasa de la Alliance Françoise. Purta o bluză mov de mătase, care-i accentua ochii violeți, iar fusta scurtă și crăpată, era strâmtă pe corp. Era la fel de suplă și zveltă ca atunci când o cunoscuse, iar mersul ei avea eleganța unei prezentatoare de modă și prestanța unei prințese.

Se salutară formal și un timp discutară despre viețile lor cu politețea reținută a unor foști dușmani. Noelle își începuse propria ei afacere, importând haine direct de la Paris și își deschisese două noi magazine în arcadele de la Indira Regent și Dusit Thani. Discutară amănunțit despre Lucien și progresele lui la învățătură.

Era o după-amiază caldă, care prevestea furtuna. Norii se adunaseră deja, peste Marea Chinei de sud. Un vânt fetid bătea peste oraș și, în zare, se vedeau zmeie zburând deasupra râului Sanam Luang. Apa se umpluse după ploile tropicale. Un șir nesfârșit de bărci pluteau încărcate cu orez, adus din câmpurile centrale.

— Deci, ce faci la Bangkok ? — îl întrebă Noelle. Mă spionezi ?

— Caut un loc, unde să mă mut.

— De ce ? — îl întrebă Noelle brusc îngrijorată.

— Situația din Saigon a devenit nesigură. Va trebui să-mi găsesc altă reședință. Bangkok ar fi cea mai potrivită alegere. Dar mai este un motiv, mult mai presant. Marcel Rivelini este pe moarte.

— Și îl aștepți, să dea ortul popii ?

— Eu nu m-aș exprima atât de nedelicat.

Clătină din cap.

— Care este adevăratul motiv, Marcel sau eu ?

— Știi că încă, te mai iubesc.

— Da știu. Dar pentru mine, nu mai contează.

Îi ignoră răspunsul și se aplecă spre ea.

— Mai este ceva care mă îngrijorează. Am auzit că te vezi cu Christian Mittard.

Noelle se încordă.

— Ce te privește ?

— Ești încă soția mea.

— Numai cu numele.

— Se folosește de tine. Cum poți să fii atât de proastă ? Vrea să se răzbune pe mine.

Se blestemă în gând de îndată ce rosti aceste cuvinte. Văzu triumful din ochii ei când îl auzi recunoscându-și implicit vinovăția.

— Și de ce ar dori să se răzbune, Baptiste ?

— Doar știi că a crezut întotdeauna că sunt răspunzător de... pierderea avionului său.

— Acela care era pilotat atunci, din întâmplare, de prietenul tău ?

— Te rog, hai să n-o luăm de la început.

— Îmi imaginez că trebuie să fie dureros pentru tine.

— Spune-mi — șuieră el. Te-ai culcat cu el ?

— Nu-mi vine să cred că ți-ai imaginat așa ceva.

— Te-ai culcat sau nu ?

— Nu intenționez să-ți răspund la întrebare din două motive. În primul rând, pentru că nu este treaba ta.

— Și în al doilea ?

— Pentru faptul că nu știi sigur, o să te înnebunească.

Pentru o clipă fu prea furios ca să vorbească. Lasă-l să fiarbă, se gândi ea. Bineînțeles că nu se culcase cu Christian Mittard. Nu putea să-l sufere. Dar comunitatea franceză din Bangkok era mică și unită, așa că nu putea să-l oprească s-o urmărească. Sigur, Mittard de-abia ar aștepta să se culce cu ea, dacă l-ar lăsa. Știa de asemenea, că era interesat de ea, nu numai din punct de vedere carnal. Evident că știa. Oare Baptiste o credea idioată ?

— Întoarce-te la mine — murmură el. Nebunia asta a durat prea mult.

Se uită în pahar.

— Mă întreb dacă vermutul arde ?

— Asta-i răspunsul tău ?

— Da, asta este. Ai fost orbirea vieții mele, Baptiste. N-o să mai iubesc nici un bărbat așa cum te-am iubit pe tine, dacă te consolează cu ceva. Dar te-ai transformat în altă persoană, care nu-mi place. Poate că nu sunt fericită, dar am liniște cel puțin. Și te rog, nu uita, că pot să-mi aleg ce amant doresc.

Se uită la ceas.

— Cred că trebuie să plec. Mulțumesc pentru tratație.

Baptiste o urmări cum se îndepărtă. Își aprinse furios o țigară, dar amintindu-și de Rivelini, și-o smulse din gură și o aruncă peste terasă.

Pentru un bărbat cu gusturile rafinate cum era Christian Mittard, Hue Hue era o revelație. O angajase pentru barul său din Patpong, dar obișnuia să se culce cu toate fetele sale, înainte să le pună la treabă. Hue Hue fusese instruită la un salon select de masaj din Chiang Mai, proprietatea lui Marcel Rivelini, și-i fusese recomandată personal de el.

Era o fată micuță de statură, cu ochi de pisică și păr tuns scurt. Purta un maiou negru fără spate, care-i atârna până la coapse și-i expunea aureolele întunecate ale sfârcurilor. Ciorapi negri cu dungă, cizme până la gleznă, un lanț de argint prins la picior și mănuși negre de piele fără degete, îi umpleau vestimentația erotică.

Nu era supusă ca celelalte și, ca să se amuze, o lăsă să conducă actul sexual. Fata închise toate luminile și aprinse lumânările aromate din jurul camerei. Apoi îl duse în pat și îi scoase hainele.

Începu să-l maseze cu ulei cald pe coapse, pe abdomen și pe piept, iar apoi își concentră atenția nu asupra sexului, ci asupra sfârcurilor sale, de parcă ar fi fost femeie. Încercă s-o atingă, dar îi dădu mâinile la o parte. După o oră, o imploră să facă ceva.

În cele din urmă, îl încălecă, dar tot nu-și scoase hainele. În schimb, își dădu maioul la o parte și îl lăsă să o străpungă. Încercă din nou s-o pipăie, dar îi fixă mâinile deasupra capului, aplecându-se peste el, așa încât să-l atingă cu sânii ei mici pe piept. Îl dezmierdă cu limba pe ochi, gât și umeri, mișcând-o rapid și unduitor.

În loc să-și arcuiască trupul în ritm cu el, îl stoarse contractându-și vaginul. Orgasmul brusc și violent îl lăsă epuizat și istovit.

Aduse o cârpă caldă din baie și-l șterse, apoi începu din nou să-l dezmierde, de data aceasta cu gura. Mittard nu mai era tânăr și știa sigur că or să treacă ore în șir până să aibă alt orgasm, dar fata era expertă în arta iubirii. Simți din nou că se excită și mai puternic decât înainte. Când una din lumânări sfârâi și se stinse, gemu și izbucni a doua oară.

— Acum trebuie să mă odihnesc — zise el.

Hue Hue înnouviință din cap și îi aduse pipa cu opiu. Bolborosi încet, în timp ce ploaia bătea pe acoperiș. Se cufundă într-un somn legănat de drog.

Hue Hue făcu duș și apoi se așeză pe marginea patului, privindu-l cum doarme. Pe fața ei se zugrăvise o expresie de sincer regret. Scoase seringa și pachetul cu pudră albă din geantă și pregăti injecția, așa cum o învățase Baptiste. Și, pe urmă, știind că pentru el va fi ultima oară, își turnă pe corp uleiul cald și se așeză în pat, lângă el. Era o extravaganță, dar când erai gata să ucizi un om, nu strica să-l duci încă o dată în lumea zeilor.

Culorile vii ale realității și lumea roză a viselor sale, se contopiră. Parcă ar fi fost o sută de trupuri sau doar unul; simțea și auzea sângele care-i pulsa, mușchii încordați, senzațiile atât de sublime și intense încât plăcerea devenea aproape durere. Continuă ore în șir, fiecare mișcare, fiecare sunet, exagerate de drog; briza nopții care le răcorea trupurile înlănțuite era rece ca heliul lichid, murmurul ventilatorului, un adevărat uragan, iar orgasmul final un torent care-l golise, ca un geiser de lavă fierbinte. Nu scoase nici un sunet și nici

nu deschise ochii, iar orele nu erau de fapt decât câteva minute. Se cufundă într-un somn fără vise, satisfăcut și liniștit și își dădu sufletul.

Doi din bodyguarzii lui Mittard fură alertați de țipetele din dormitorul stăpânului. Când intrară, o găsiră pe Hue Hue îngenuncheată pe pat, lângă el, cuprinsă de isterie. Începuse deja să se învinețească la față. Unul din ei încercă să-l trezească, iar celălalt chemă doctorul.

În comunitatea franceză, se răspândise repede știrea că murise de un puternic atac de cord, în timp ce făcea dragoste cu amanta lui asiatică. Și până când se descoperi, cu întârziere, la autopsie, mica înțepătură din venă, la brațul stâng și se stabili cauza morții — o supradoză de heroină, cu o puritate de 99%, Hue Hue dispăruse din Bangkok.

Se afla la Saigon în apartamentul cumpărat de Baptiste Crocé pentru ea.

PARTEA A TREIA

BAZARUL DE DROGURI

„Cel care va lupta împotriva Diavolului cu aceleași arme nu trebuie să se mire dacă va constata că se aseamănă“

Robert South

101

Golful Thailandei, iunie 1978

Orizontul se clătina de la cer la mare, în timp ce barca plutea pe valuri. Ly May vomită din nou, zguduindu-se din tot corpul, dar nu-i mai rămăsese nimic în stomac decât fiere. Soarele era atât de fierbinte încât îi ardea pielea în locurile unde apa sărată îi destrămase tivurile pijamalei ei negre. Ținea o cârpă pe cap, să-i protejeze fața arsă.

Erau pe mare de opt zile și de două rămăseseră fără apă. Cu o noapte înainte plouase și adunaseră cât putuseră în vase, cutii de conserve și-n căușul palmelor, dar nu le ajunsese pentru a doua zi.

Bebelușii și doi bătrâni muriseră deja. Acum ieșiseră din apele teritoriale vietnameze, dar nici unul din ei nu știa dacă vântul și curenții îi purtaseră la est spre Filipine, la vest spre Thailanda, sau la sud spre Malaesia. Dar, indiferent unde i-ar fi dus, acolo se afla libertatea.

Dacă vor supraviețui.

Ajutaseră cu toții la construirea plutei — două duzini de butoaie goale, legate împreună cu lanțuri și saci vechi, ca să le protejeze pielea de metalul fierbinte. Durase luni de zile până să se termine, lucrând cu rândul. Ori de câte ori reușeau să scape din lagăr urmau poteca șerpuitoare care ducea printre trestii și mangovele înalte la locul unde ascunseseră pluta, în noroi. Cel mai greu fusese să care combustibilul pentru motor. Îl puseseră în bidoane, trăgându-l în *xe loi*, o căruță mică, prinsă la bicicletele lor. Le astupaseră cu fructe și legume ca să nu se vadă.

Scăpaseră cu toții într-o noapte dar, a doua zi, se stricase motorul și fuseseră obligați să arunce combustibilul pentru care riscaseră atât. Cei doi bătrâni — un bărbat și o femeie — muriseră în timpul nopții și făcu-

seră o pânză din pijamalele lor negre. Dar cu două zile în urmă vântul murise și pluta se mișcase în derivă. Ly May supse rămășițele unei fructe cusan, încercând să scoată puțin suc. O dădu celeilalte femei, o bătrână Phoung, dar era prea slăbită s-o accepte.

Bancuri de nori groși, cumulus, se adunaseră la orizont, amenințători. Știau cu toții că vor muri dacă furtuna nu izbucnea mai repede.

— Uite ! — zbieră cineva.

Era Bich, unul din tineri.

Spre ei se îndrepta un vas pescăresc cu trei catarge și pânzele umflate. Auzeau uruitul motoarelor.

— Ne-au văzut ? — zise Bich.

— Probabil — răspunse Ly May.

Îi era greu să vorbească. Avea buzele crăpate și i se umflase limba.

— Înseamnă că s-a terminat — zise Bich.

Ly May ar fi vrut să se bucure. Să se ridice și să facă cu mâna, la fel ca ceilalți, dar nu mai avea putere și nu simțea nici un dram de fericire. Această stare rămăsese o ambiție îndepărtată a copilăriei, o umbră într-o cameră întunecată. Însă, de atunci nu mai existase decât dorința de supraviețuire.

Vasul pescăresc se apropiase acum la câteva sute de metri. Carena era din lemn și i se cojise vopseaua. Începuse deja să-i simtă mirosul — benzină, pește și lemn putred. Pescarii erau înșirați pe punte, majoritatea în șorțuri și sarong.

Ly May văzu sclipirea unei lame de cuțit și se sperie.

— Voi aprinde o mie de bețe de lămâie la altarul lui Buddha — zise Phuong.

Ceilalți aclamau.

Vasul de pescuit domina acum micuța plută. Unul din pescari, cel cu satârul curbat, sclipind în sarong — lăsă o funie ca să ancoreze pluta de vas.

Apoi scoase maceta din sarong, strigă ceva într-o limbă necunoscută și-l împinse pe Bich spre scara de funie.

— Ce vrea ? — zise Bich.

— Fă ce-ți spune — strigă Ly May.

Ly May se înspăimântă acum, la fel ca ceilalți, cățărându-se pe puntea vasului.

— Pirați — murmură Bich.

Erau vreo doisprezece. Lui Ly May i se păreau pescari obișnuiți, dar aveau cuțite lungi băgate în teci prinse de sarong. Aveau fețe dure și ochi lacomi, atenți.

Unul din bărbați dădu un ordin, dar nu înțelegea nimeni ce vorbea. Așa că făcu un pas spre Phoung și începu să-i sfâșie hainele. Zbieră și o luă la palme, dărâmând-o pe punte. Continuă să-i smulgă hainele până când cămașa ei putrezită de sare se făcu praf în mâinile lui Goli buzunarele, căutând bani.

Atunci Ly May înțelese.

Phoung zăcea pe punte suspinând. Îi sfâșie pantalonii de pijama ajutat de alți doi bărbați. Corpul ei era zbârcit și maroniu. Bărbații râseră disprețuitori.

Cel cu mustață văzu un inel pe degetul ei și i-l smulse. Îl examină atent și apoi îl aruncă în mare. Era o tinichea.

Ly May văzu alți pescari înaintând spre ea. Știa ce voiau. Își scoase repede pijamaua și le-o aruncă. Observă cu ce ochi o priveau și încercă să-și ascundă goliciunea cu mâinile. Deși îi era frică, îi ardeau obrajii de rușine.

Bich și ceilalți bărbați se dezbrăcară de asemenea.

Pescarul cu mustață zbieră furios, poate fiindcă nu aveau bani sau aur. La ce se așteptaseră ? Petrecuseră ultimii doi ani într-un lagăr. Apoi se uită la Ly May și spuse ceva care-i făcu să râdă pe ceilalți. O apucă de braț și o trase spre cabină.

Ly May se gândi că or s-o ucidă. Se zbătu, dar o lovi ceva în moalele capului și căzu.

Îi simți greutatea peste ea. Mirosea oribil a pește, sudoare și tutun. Încercă să-l împingă, dar îi pironi brațele deasupra capului. Apoi simți o durere sfâșietoare între picioare și scoase un strigăt.

Se termină la fel de repede cum începuse. Pe urmă se ridică și ieși din cabină, strigând la ceilalți bărbați și arătând cu degetul spre ea. Ly May se rostogoli în-

tr-o parte, strângându-și degetele între picioare. Se uită la degetele ei pline de sânge și spermă. Parcă i-ar fi sfâșiat cineva partea de jos.

Apoi, apăru altă mutră zâmbitoare deasupra ei și o întoarse din nou pe spate. De data aceasta se zbătu mai aprig, dar fu lovită din nou în cap și leșină.

Se simți amorțită timp de câteva minute. Fața bărbatului plutea dinaintea ei. O străpungea fără milă. Îl imploră să înceteze în toate limbile pe care le cunoștea — vietnameză, engleză și franceză, dar în zadar. În cele din urmă o lovi și leșină din nou.

Când își reveni, bărbatul stătea aplecat peste ea înfășurându-și sarongul în jurul lui. Auzi strigăte de pe punte și apoi glasul lui Bich :

— Ly May ! Fugi ! Fugi !

Se târî în genunchi în colțul cabinei. Podeaua era plină de sânge. Phoung zăcea pe spate cu gâtul tăiat, horcăind. Pescarii îi căsăpeau cu cuțitele pe ceilalați. Îl văzu pe Bich eliberându-se și sărind peste parapet.

Unul din pescari o zări pe Ly May și veni spre ea. Se ridică în picioare. Puntea devenise alunecoasă din cauza sângelui și căzu. Omul o apucă de braț.

Se întoarse și-i zgârie fața cu unghiile. Îl ura mai mult decât urâse vreodată pe cineva. Își ridică mâinile să-și ferească ochii și se dădu înapoi.

Sări. Nu știa să înoate și își dădu seama că o să se înece. Mai bine să moară așa decât să fie măcelărită de ticăloșii aceia. O să-mi aleg felul în care vreau să mor.

Și apoi se scufundă, chircindu-și corpul în agonia înecului.

Bich fu cel care o trase la suprafață.

— Nu te zbate ! — îi șuieră el la ureche. Nu pot să te țin dacă te zbați.

Îi simți brațul în jurul umerilor și se lăsă în voia lui ; nu mai simțea nici o emoție, nici măcar recunoștință față de gestul lui salvator. În capul ei se înghesuiseră imagini de coșmar. Se gândea la un singur lucru : de ce se zbătuse atât de cumplit în apă ? de ce era așa de greu să mori ?

Apa îi inunda plămânii. Simțea o durere sfâșietoare în piept. Auzi uruitul unui motor și își dădu seama că pescarii plecau. Ce rost avea să lupte — ar fi vrut ea să-i spună lui Bich. Fără plută o să ne înecăm oricum. Ce mai conta? Peste o oră, sau chiar mai puțin, vor veni rechinii. Soarta lor era pecetluită. N-aveau ce face.

Apoi văzu pluta și își dădu seama, că pescarii o dezlogaseră înainte să măcelărească oamenii. Bich înota spre ea, contra curentului, înaintând încet. Se aflau încă la o sută de metri depărtare.

Ar înota mai repede fără mine, se gândi ea.

Când ajunseră la plută, Bich era prea obosit să se salte pe ea, așa că se agățară cu degetele. Ly May vomită apa sărată pe care o înghițise. Era atât de slăbită, încât de-abia putea să se țină de plută.

Un corp pluti pe lângă ei, purtat de curent, lăsând o dâră însângerată. Rechinii vor apărea din clipă în clipă, își spuse ea. În curând vor trebui să aleagă între viață și moarte.

Printr-un efort de voință, se săltă pe plută și rămase acolo, pe sacii putreziți, epuizată și sfâșiată de durere. Vintrele ei erau ca o rană deschisă, iar soarele îi ardea trupul gol, dar era prea slăbită să se acopere cu sacii.

Nu știa cât zăcuse așa, dar când se mișcă și se uită în jur, Bich dispăruse.

Peștii înotau prin valurile purpurii. Nori negri, cumulus se adunaseră pe cer, transformând cerul de culoarea lămâii într-o nuanță plumburie. Marea începu să se agite sub ea. Parcă ar călări un bivol nărăvaș, se gândi ea. Trase pânza de la catarg și se înveli cu ea ca să se apere de frig. Cerul se înnegrise și ploaia îi biciuia fața. Valurile plesneau puntea împroșcând-o cu apă sărată.

Începu să tremure.

Stelele se stingeau una câte una. Ly May știa că în curând va trebui să ia altă hotărâre. Venea furtuna. Ce să facă — să lupte împotriva furtunii sau să se lase în voia valurilor. Ar fi atât de ușor să cadă în apa întunecată.

Nu era șocată de ce făcuseră pescarii, viața era crudă la fel ca și oamenii. Voiau totul pentru ei. O uimise însă bunătatea lui Bich. Se sacrificase ca s-o salveze pe ea. De ce? De fapt, o lăsase în viață ca s-o pregătească pentru alt chin.

Gestul lui era un mister pentru ea. O obligase să reziste. Ar fi putut să-l blesteme pentru asta.

Se rugă *phi*-ilor care trăiau în apă, lui Buddha și Fecioarei Maria. Se rugă să-i dea putere să reziste. Pentru Bich care-i dăduse singura fărâmă de bunătate pe care o văzuse în viața ei.

Când o învălui noaptea începu să tremure. Își trase genunchii la piept și închise ochii ca să nu mai vadă potopul dezlănțuit în jurul ei. Pluta se zguduia, ploaia o înțepa ca niște ace, iar marea o biciuia, tâindu-i respirația, după fiecare val. *Phi* gemeau și sfâșiau cerul de trăznete, în timp ce ea se agăță ca o scoică în stihia dezlănțuită.

Voi supraviețui.

O să rezist.

102

Nu-și dădu seama ce-o să se întâmple.

Auzi doar sunetul metalului și pluta se desprinse de sub ea. Știa că o să cadă, dar își încleștase degetele de catarg. Dar vântul, i-l smulse din mână cu atâta violență încât crezu că o să-i disloce brațele. Când căzu în apă își pierdu respirația și se rostogoli în valuri, până când simți că o să se înece. De data aceasta nu mai era Bich care s-o salveze. Toată strădania și sfidarea cu care înfruntase soarta, fuseseră zadarnice.

I se păru că vede spiritele strămoșilor în hainele lor bleumarin, plutind pe apă și arătându-i drumul spre casă.

— Vreau să mă întorc în munți — zise ea.

— Pe aici — spuseră ei.

Întinse mâna știind că or s-o ia cu ei. Alt val uriaș o ridică și o rostogoli pe nisip. Deodată se trezi în mâini și-n genunchi gâfâind, în timp ce încerca să tragă aer în piept. Vomită. Apa de mare îi curgea din gură și din nas în spasme violente. Se uită nedumerită la un șir de lumini.

Pe stradă, apa îi ajungea până la gleznă și căzu de două ori în găurile desfundate. Ploaia și vântul erau forțe fizice care o loveau ca un boxer pe un ring. Ly May nu-și mai dădea seama pe unde mergea. Văzu o lumină și se îndreptă spre ea.

Era o casă cu două etaje, ridicată pe piloni, cu trepte de lemn care duceau la o ușă în spate. Se târî până sus și se prăbuși în prag.

Apăru o figură în lumina gălbuie. O voce i se adresă într-o limbă pe care n-o înțelegea.

— *Cun toi voi* — murmură Ly May. Ajutați-mă!

Fata strigă din nou în limba necunoscută și apoi se aplecă lângă ea. Ly May o auzi scoțând o exclamație de uimire.

Apoi, îi spuse în vietnameză :

— Cine ești ?

— *Toi la Neguoi Viet Nam.* (Sunt din Vietnam).

Pe urmă leșină și își petrecu următoarele zile delirând.

Era o dimineață luminoasă când își reveni.

Femeile se adunaseră în jurul patului ei, îmbrăcate în *patungs* simple, albe la față ca niște fantome. Ly May se gândi : am murit. Dar de ce strămoșii, sunt toți femei tinere ? Sau sunt strigoi, diavoli din iad, veniți să mă chinuiască pentru faptele mele rele, așa cum m-au prevenit surorile din Saigon ?

Simțea că-i arde tot trupul și i se uscase gura. Cineva îi duse la gură o cană cu apă rece și bău cu sete. Se uită în jur. Zăcea pe un pat de bambus, acoperită cu un cearșaf alb de bumbac. Se uită la brațele ei și văzu că erau bandajate.

Una din femei, o chinezoaică micuță, în cheongsam, făcu un pas înainte. Părea mult mai în vârstă decât celelalte și Ly May presupuse că era stăpâna casei. Spuse ceva în limba aceea ciudată și una din fete traduse în vietnameză. Ly May recunoscu fata. Era fata pe care o văzuse în noaptea furtunii.

— Vrea să știe, dacă te simți mai bine.

— Este stră-străbunica mea? — întrebă Ly May.

Vietnameza traduse și fetele galbene la față se amuzară cu excepția bătrânei care se încruntă și le repezi. Ly May își dădu seama că fetele nu erau fantome. Erau date cu pudră.

Fata se aplecă spre ea.

— Mă numesc Noi — zise ea. Pe tine, cum te cheamă.

— Ly May.

— Cum ai ajuns aici, Ly May?

— Pe o plută.

Îi traduse străbunicii care încuviință din cap, de parcă asta ar fi explicat totul. Fetele ciripeau ca niște vrăbii.

— Mama-san spune că pescarii au găsit butoaie pe plajă.

— Era ce mai rămăsese din pluta noastră.

— Dar ceilalți unde erau.

— Au murit.

Noi traduse vorbele ei, iar fetele oftară.

Ly May încercă să se miște, dar o durea tot corpul. În cele din urmă reuși să ridice puțin cearșaful. Își privi trupul. Era plin de tăieturi unse cu vopsea roșie, care semăna cu sucul de nucă betel.

— Este medicament — îi explică Noi. Am chemat doctorul.

— Mulțumesc.

— Te rog, să nu ne mulțumești. Suntem fericite că ți-ai revenit.

— Unde sunt ?

— Ranchoi — zise ea. Thailanda.

Cea căreia Noi îi spunea mama-san strigă la ele și amuțiră. Bătrâna dădu cearșaful la o parte și o examină de parcă ar fi fost un pește la piață.

Spuse ceva și se zgudui de râs. Se amuzară cu toatele, în afară de una din fetele mai în vârstă, care se înfurie.

— Ce a spus ? — o întrebă Ly May pe Noi.

— Că fructul tău este drăguț și tare. Nu lăsat, ca al lui Naree. Vrea de asemenea să știe dacă ești o prospătură.

Ly May își aminti de bărbații de pe vasul pescăresc, dar îi era prea rușine să povestească.

— Bineînțeles — zise ea.

Mama-san se așeză pe marginea patului și-i strânse sânul, de parcă ar fi fost pepene. Apoi, înainte ca Ly May s-o poată opri, se apleca și o sărută pe gură.

Fetele chicotiră, chiar și Noi.

Când mama-san se ridică, păru supărată, dar toate zâmbiră când le vorbi.

— Spune că poți să rămâi — zise Noi.

— Mulțumesc — răspunse Ly May, dar nu avea idee de ce râdeau cu toatele.

Mai târziu, îi spuse că se afla într-un bordel. Dar nu era un loc rău, adăugă ea ; mama-san era bună cu fetele ei și Ly May nu avea de ce să se îngrijoreze. N-o s-o forțeze să facă nimic, până nu va fi pregătită. Va fi bine îngrijită.

Ly May nu știa ce să creadă. Știa ce înseamnă un bordel, dar stabilimentul lui mama-san nu semăna cu niciunul. Fetele păreau fericite și bine hrănite, nu ca fetele pe care le văzuse la Saigon, înainte de sfârșitul războiului. Dar gândul să devină o prostituată o copleșea. Totuși, deocamdată n-avea altceva de făcut, decât să aștepte să vadă cum decurgeau lucrurile.

După toate câte i se întâmplaseră în ultima săptămână, i se părea un miracol că trăia.

În noaptea aceea, rămase în patul ei și le privi pe fete pregătindu-se de treabă. Se dădură cu pudră și ruj își schimbară *patung*-urile țărănești cu rochii stridente roz, verzi sau portocalii. Noi avea o fustă neagră de piele care de-abia îi acoperea vintrele, o bluză decoltată de mătase neagră și cizme de piele până la genunchi. La apusul soarelui îi zâmbiră lui Ly May și chicotiră făcându-i cu mâna când se îndepărtară cu tocurile lor înalte. Rămase singură să asculte muzica de la barul de la parter și, mai târziu, gemetele prefăcute ale noilor ei prietene și scârțâitul paturilor.

Timp de aproape o săptămână Ly May rămase în dormitor, până i se vindecară rănile. Cu ajutorul lui Noi începu să învețe numele altor fete. Naree, care avea un copil bolnav pe care-l îngrijea în camera alăturată ; Menai care avea crize de nervi și plângea în fiecare noapte după satul ei de pe dealuri ; și Pim, care spunea povești nostime și obscene. Într-o noapte descrise cum își convinsese clienții să-i destăinuiască fanteziilor lor secrete și apoi se prefăcuse atât de dezgustată, încât își pierduseră erecțiile sau ajunseseră la momentul sublim, înainte să fie pregătiți.

— Noaptea trecută l-am avut pe fermierul acela cu plantații de orez. Și i-am spus : „O.K., o să fac tot ce vrei". Dar el mi-a spus : (Pim își coborî glasul teatral : „Știi, ai putea, știi tu, să te întorci cu spatele, ca să, știi tu...". Și i-am răspuns : Vrei să fac asta ? Este cel mai dezgustător lucru pe care l-am auzit vreodată. Și să știi că aud o mulțime de lucruri dezgustătoare tot timpul". Și a fost atât de rușinat, încât m-a rugat să nu-i spun lui mama-san și m-a plătit, fără să fac nimic).

Toate fetele se amuzară. Noi îi explică și fetele o așteptară să râdă, dar Ly May era prea uluită. Se holbă mirată la Pim. Celelalte fete îi interpretară revolta drept stânjeneală și chicotiră, iar Noi spuse că era o adevărată prospătură și va fi asaltată de clienți, de parcă ar fi fost un lucru bun.

Într-o dimineață Noi îi arătă restul clădirii. La parter erau un bar și un restaurant cu ieșire la stradă, unde fetele puteau să stea de vorbă cu clienții. Sus erau cămăruțe cu perdea, unde auzise fetele gemând în prima noapte.

Mama-san îi dădu instrucțiuni precise lui Ly May să nu se apropie de bar, mai ales noaptea, până nu era gata.

Ly May nu intenționa „să fie gata". Se hotărâse deja să fugă. Nu putea sta într-un bordel. Făcuse deja multe lucruri rele în viața ei, dar își promisese întotdeauna că n-o să se apuce de așa ceva. Dar apoi, se întrebă unde o să se ducă. N-avea bani, meserie, acte, nu știa nici măcar limba țării. Aici avea unde să doarmă, mâncare din belșug, fete de-o seamă cu ea și pe Noi, care era prietenă, traducătoare și profesoară în același timp. De fapt, Noi îi amintea de sora ei mai mare, înainte să fie măcelărită de jet-urile americane.

Dar dacă va rămâne, va deveni o prostituată ca celelalte. Își va face de râs strămoșii, va ajunge în iad și se va reîncarna în porc sau capră și orice bun buddist o va considera un gunoi.

Avea senzația că înăuntrul ei se aflau mai mulți oameni, care se luptau în inima ei ca să se facă auziți ; era Buddha, Fecioara Maria și chiar Mai Koo, americanul din cer ; era de asemenea un *bui doi* micuț și murdar și o fetiță pe jumătate înecată, care se agățase cu încăpățânare de o plută șubredă.

În seara aceea, contrar instrucțiunilor lui mama-san, se strecură la parter, să privească.

Afară era parcat un jeep măsliniu, plin de noroi portocaliu, iar barul era înțesat cu bărbați în uniforme bej și pistoale grele prinse la șold. Noi și Pim dansau lângă tonomat ; Naree stătea în poala unui soldat, iar alți bărbați de la masă râdeau. Naree se ridică și-i conduse spre scări.

Ly May se ascunse după o perdea.

Când se uită din nou, văzu un tânăr *farang* care stătea acolo și-i zâmbea. Probabil că o zărise în timp ce-i urmărea. Avea un tricou alb, spălăcit și barbă blondă. Băuse prea multe beri Singha și-i sclipeau ochii.

— Uită-te la tine, copilă dulce, de-abia ai păşit de pe băncile şcolii.

Ly May se prefăcu că nu înţelege engleza lui.

— Ai cel mai nostim fundulet — zise el, desfăcându-i *patung*-ul şi apucând-o de fund. Aş putea să te sfâşii — murmură el.

Ly May ţipă.

Mama-san se întoarse imediat şi o văzu. Se înroşi la faţă de furie, începu să boscorodească în tailandeză şi-l împinse pe american. Bărbatul se clătină şi căzu. Soldaţii începură să râdă.

Mama-san îl urmări pe *farang* în jos pe scări. Îl apucă de tricou şi-l trânti pe strada noroioasă.

— Du-te dracului! — zbieră americanul spre Ly May.

— Ba du-te tu, ticălos şi căcăcios ce eşti — zbieră Ly May la rândul ei şi o luă la fugă.

Toţi din bar amuţiră. Mama-san dădu cu pumnul în bar şi se opri.

•

Ly May zăcea plângând în patul ei.

Simţea parfumul lui Noi când se aplecă peste ea.

— Mama-san spune că nu trebuie să laşi bărbaţii să te vadă. Spune că eşti prea proaspătă şi nu vrea să-i chinuiască în asemenea hal.

Noi, se aşeză pe pat şi o îmbrăţişă.

— Mama-san vrea de asemenea să ştie unde ai învăţat să vorbeşti englezeşte.

— În Saigon — zise Ly May, ceea ce era adevărat în parte.

— Mama-san spune, că ar putea să-ţi fie de folos în viitoarea ta carieră.

Viitoarea mea carieră. Ideea de a deveni prostituată o încânta la fel de puţin ca şi la început. Dar nu putea fugi, acum Noi şi mama-san erau ca o familie pentru ea. Aici se simţea acasă. Nu era liberă, dar îi plăcea în multe privinţe.

103

Noi o luă pe Ly May sub aripa ei protectoare.

O învață să vorbească tailandeză, îi dădu haine de îmbrăcat și îi explică cum decurgea viața într-un bordel provincial.

— Bărbații care vin aici sunt soldați și polițiști de la graniță — îi spuse ea într-o dimineață, în timp ce-și sorbeau împreună supa de orez la micul dejun. Uneori și câțiva oameni de afaceri, chinezi. Din când în când, apare și câte un fermier bătrân sau țăran, care a economisit un an întreg ca să se dea pe mâinile tale. Vor să termine rapid. Trebuie să fii atentă cu *farang*. Le plac tot felul de lucruri dezgustătoare. Eu îi trimt la Bangkok, dacă vor asta.

— Ai fost la Bangkok ?

— Părinții mei s-au dus acolo când au plecat din Saigon. Tatăl meu avea odată o casă mare pe strada Nguyen, cu servitori și Mercedes. Dar a trebuit, să renunțe la tot. Am venit la Songhkla, la fratele tatei.

— Și, ce s-a întâmplat ?

— Fratele lui n-avea nici el bani. Au încercat să transporte heroină peste graniță și i-a prins poliția. Și pentru că nu sunt granguri importanți, n-au putut să se salveze. I-au pus la zid și i-au executat la Bangkok.

Noi imită răpăitul unei mitraliere.

— Deci, de aceea lucrezi aici ?

— Cineva trebuia să susțină familia. Am doi frați mai mici și mama nu poate lucra. Este prea fragilă. A trăit toată viața într-o casă plină cu servitori.

— Ce-o să faci, când o să fii prea bătrână pentru această meserie ?

— Poate o să devin și eu o mama-san — zise ea, făcând semn spre bătrâna în cheongram, care se fâțâia prin dormitor, ca o cloșcă pe lângă puii ei.

— A făcut o mare donație la Templu și și-a răscumpărat puritatea. Acum este o doamnă respectabilă, o importantă femeie de afaceri din Ranchoi.

Ly May se întrebă dacă „surorile" de la orfelinat i-ar permite să-și răscumpere puritatea.

— Deci, unde ai învățat să vorbești englezește ? — o întrebă Noi. *Farang* și-a deschis gura ca un pește când te-a auzit răspunzându-i în engleză.

Noi era impresionată. Familia ei fugise din Saigon când avea zece ani și nu-și mai amintea decât câteva cuvinte în franceză.

— Erau doar câteva cuvinte urâte — zise Ly May.

— Dar au avut un efect bun. Îți amintești doar cuvinte urâte, sau știi mai mult decât atât ?

— Am învățat engleza la orfelinat.

— Ai fost la școală ? — o întrebă Noi, surprinsă.

Își imaginase că această făptură slăbănoagă își petrecuse viața pe stradă.

— Casa mea era în munți — zise Ly May, pentru că ea nu înțelegea clar că venea din altă țară. Când eram mică, a trebuit să mă duc la un spital, în Saigon. După ce m-am însănătoșit m-au trimis la un orfelinat catolic. Erau călugărițe, unele franțuzoaice, altele vietnameze. Ne-au învățat engleza și franceza.

Noi era cu adevărat uluită.

— Vorbești trei limbi ?

Ly May înșiruiește din cap. De fapt patru, se gândi ea, dar nu știa cum se numea limba pe care o vorbise în copilărie. Trecuse atâta timp, încât nici nu mai putea s-o pronunțe.

— Ce ți s-a întâmplat când au venit comuniștii ? — o întrebă Noi.

— A trebuit să plecăm. Nu știu ce s-a întâmplat cu călugărițele. Un timp am cerșit și am furat pe străzi dar eu, nu mă prea pricepeam. Și într-o zi, soldații ne-au înconjurat și ne-au trimis în lagăr.

— Ai fost în „zonă" ? — exclamă Noi uimită.

Auzise de Zonele Economice Speciale, create de comuniști. Discutase cu alți vietnamezi, care îi șoptiseră despre zone ca și când ar fi vorbit despre diavol.

— Este chiar atât de rău, precum se spune ?

— A trebuit să mărturisim că suntem dușmanii comunismului și merităm să fim pedepsiți. Nici măcar nu știam ce este comunismul. Ne-au pus să învățăm lozinci „Marele nostru președinte, unchiul Ho trăiește în inimile

noastre" și „Nimic nu este mai prețios ca libertatea și independența".

Ly May râse.

— Așa ne gândeam și noi. De aceea am plecat.

Noi o luă de braț și o ciupi.

— Ești numai piele și os. V-au înfometat ?

— Ne trimiteau orez. Restul trebuia să cultivăm. Dar solul era nisipos și nu aveam decât unelte manuale, chiar și pentru copaci.

— Vă băteau ?

— Uneori.

Noi atinse cicatricea minusculă și pleoapa dreaptă ușor lăsată.

— De atunci, te-ai ales cu asta ?

— Nu, altă dată, — zise Ly May.

Noi sesiză că povestea cicatricei o deranja, așa că schimbă repede subiectul.

— Ai avut noroc că ai scăpat, micuță Ly May — spuse Noi.

— A fost ușor să fugim. Cel mai dificil a fost să supraviețuim pe mare.

Noi o îmbrățișă și o mângâie pe păr.

Acum ești bine, — zise ea. Aici, ai numai prietene și o să am grijă de tine, micuță pasăre.

Ly May închise ochii. Trecuse atâta timp de când nu mai avusese nimeni grijă de ea. Mai bine s-ar fi purtat urât. Așa o să-i vină mai greu când se va confrunta din nou, cu răutatea vieții obișnuite.

Noi dormea lângă ea, în dormitor. În noaptea aceea Ly May o auzi ridicându-se și strecurându-se afară. Se strecurase pe furiș și o făcuse curioasă pe Ly May, așa că o luă în vârful picioarelor după ea.

De pe scări, o văzu pe Noi stând pe vine, pe plajă, în timp ce-și băga un ac în braț. Ly May știa ce făcea. Auzise despre droguri chiar și la orfelinat. Surorile îi preveniseră, bineînțeles și unii copii îi spuseseră despre ace și o pudră albă, numită heroină.

Se strecură la loc, în dormitor, și rămase trează mult timp. Noua ei soră mai mare avea probleme și se întreba, cum ar putea s-o ajute.

* *

Fetele se îmbrăcau, agitându-se între baie și dormitor. Se studiau în oglinda lungă din capătul holului. Era devreme, seara. Urmă altă noapte lungă, musonică, la Ranchoi. Ly May privea fascinată la felul în care fetele se rujau, se pudrau, își tundeau părul pubian și își examinau trupurile goale.

Maman-san intră și își concentră atenția asupra lui Ly May. O privi de sus până jos și își puse mâinile în șold, semn că vrea să facă un anunț.

— Ei, Ly May, crezi că ești gata pentru marea ta noapte ?

Ly May învățase sârguincios în ultimele săptămâni și putea să poarte o conversație în thailandeză cu orice fată, dacă vorbeau rar, așa că înțelese ce o întrebă mama-san. Îi tresări inima și se albi la față.

— În noaptea asta, mama-san ?

— Nu poți să fii o prospătură la nesfârșit. Trebuie să plătești pentru hrana pe care o consumi și patul în care dormi.

Toate fetele se uitau la ea. Ly May încuviință din cap

— Da, sunt pregătită.

Mama-san aruncă niște haine pe pat. Înainte ca Ly May să se uite la ele, celelalte fete o înconjuraseră, ridicând noul ei costum. Se uitau la el, îl criticau, și ofereau alternative din propria lor garderobă. Era ca o petrecere de Crăciun de care-și amintea de la orfelinat. Se îmbrăcau cu toatele, ca să se distreze.

Își puse o rochie neagră, fără spate, o pereche de ciorapi din plasă și cizme de lac cu tocuri înalte. Efectul era surprinzător. Mâncase bine. Pentru prima dată în viața ei, nu mai avea privirea aceea înfometată și i se rotunjiseră șoldurile și fundul. De fapt, era și mai frumoasă decât Noi care era considerată de mama-san cea mai valoroasă dintre fetele ei. Acum Noi, încerca s-o

convingă pe Ly May s-o fardeze, dar ea nu acceptă decât puțin ruj.

— Ești frumoasă — îi șopti Noi încurajator.

Mama-san o luă de mână pe Ly May și o duse la parter, la bar. În clipa aceea clienții amuțiră, mulțumindu-se s-o privească.

— Ea este Ly May, prospătura mea — anunță matroana. Are paisprezece ani și n-a sărutat niciodată un bărbat, așa că nu pot s-o dau la prețul obișnuit. Cel care o s-o aleagă, trebuie să fie curat, respectabil și să ofere cel mai mare preț.

Mama-san așteptase ca barul să fie plin de ofițeri de poliție de la frontieră. Aceștia, după cum știa toată lumea erau plini de bani, fiindcă luau mită de la chiu chao care transportau droguri în Malaezia, așa că începură să liciteze entuziasmați. Oferta crescu vertiginos ; o mie de baht, o mie cinci sute...

Apoi, un bărbat în uniformă verde, cu un pistol prins la șold, se îndreptă spre mama-san și-i șopti ceva la ureche

— Prospătura mea va avea primul client — zise ea, trăgând-o pe scări pe Ly May.

— Cine este ? Ce-a spus ? — o întrebă Ly May.

— Vrea să plătească trei mii de baht, pentru tine ! N-am primit niciodată asemenea sumă, pentru o fată. Niciodată. Este un om foarte important în poliție. Trebuie să te porți frumos cu el, da ?

O duse pe Ly May într-una din cămăruțe.

— Mi-e frică — zise Ly May.

— N-ai de ce. Te doare puțin, prima dată. Am făcut-o toată viața mea și, după primele două dăți, n-am mai simțit nimic.

— O să încerc să nu fac prea multe fasoane.

Mama-san se arătă îngrozită.

— Nu. Trebuie să faci, tocmai !Țipă ! Urlă ! Leșină, dacă te pricepi la astfel de lucruri. Bărbaților le place foarte mult, să vadă așa ceva. Sunt niște idioți.

Ieși, trăgând perdeaua în urma ei. Tonomatul începu din nou să cânte muzică americană. Ly May se uită la patul îngust și așteptă.

Bărbatul își uni mâinile în *wai*.

— *Savaddhi Krap* — zise el.

— *Savaddhi Ka* — murmură Ly May.

I se uscase gura și-i tremurau genunchii. O adevărată prospătură. Nu va trebui să se prefacă prea mult.

— Sunt la dispoziția ta — zise ea.

— Cum te cheamă ?

— Ly May.

Bărbatul părea nervos. Își scoase cureaua și o puse pe scaunul de lângă pat. O privi, stânjenit de lipsa ei de experiență și de banii pe care îi dădea.

— Dezbracă-te, te rog — zise el pe un ton formal.

Ly May îl ascultă cu dificultate. Îi tremurau mâinile.

Gata, se gândi ea. Sunt o târfă. Fecioara Maria o să mă trăsnească pe loc și mă voi reîncarna într-un șarpe.

Își scoase rochia și apoi bichini. Își lăsă ciorapii și pantofii, așa cum o învățase Noi. Își încrucișă brațele pe piept și își pironi ochii în podea, cu obrajii arzând.

— Întinde-te pe pat — zise el cu un glas răgușit.

Se dezbrăcă rupându-și un nasture la uniformă în grabă. Ly May se gândi. Nu, nu vreau să fac asta.

Dar n-am cum să fug. Va trebui să găsesc altă cale.

După ce bărbatul ieși, mama-san alergă în dormitor urmată de Noi și de celelalte fete. Chicoteau ca niște școlărițe și vorbeau toate în același timp. Ly May stătea pe pat, cu cearșaful tras până la gât, rușinată și entuziasmată.

— Ce s-a întâmplat ? — o întrebară într-un glas.

Mama-san, care nu le lăsa pe fete să bea în timp ce lucrau, aduse o sticlă mare de Cola să sărbătorească evenimentul. Le liniști pe toate și se așeză pe marginea patului.

— Spune-ne cum a fost — zise ea.

— Mi s-a părut atât de mare când și-a dat jos pantalonii.

Mama-san chicoti ca o cunoscătoare ce era.

— Deci, o avea mare ?

— Nu știu. Dar eu, așa i-am spus. Cum m-a învățat Noi. L-am lăudat că are cel mai mare și mai minunat

obiect pe care l-am văzut vreodată, și i-am mulțumit lui Buddha că mi-a dat ocazia să mă sacrific, pentru un asemenea exemplar uriaș de bărbăție.

— Ai spus tu asta ? — chicoti Noi.

— Și apoi l-am întrebat dacă îmi face onoarea să mă las să-l ating cu degetele.

Mama-san explodă încântată.

— Și pe urmă — zise Naree.

— Pe urmă i-am spus că avea un sex neted ca mătasea și tare ca lemnul de tek, iar dacă toți bărbații erau la fel, înseamnă că am fost norocoasă să-mi aleg asemenea meserie. I-am spus că nu-mi imaginasem că voi simți asemenea plăcere, să țin un bărbat în mâinile mele.

— Și pe urmă ? — o întrebă mama-san nerăbdătoare.

— Pe urmă am simțit sexul zvâcnind între degetele mele și s-a terminat. Cred că a fost cam dezamăgit.

Fetele amuțiră câteva clipe și apoi izbucniră în râs.

— Vrei să spui — exclamă mama-san — că ai rămas o prospătură ?

Ly May încuviință din cap.

Mama-san hohoti atât de tare, încât Ly May se temu să nu leșine. Se plesnea peste genunchi, spunând :

— A rămas prospătură.

— Am greșit cu ceva ? — o întrebă Ly May.

Mama-san o îmbrățișă.

— Să greșești, nici vorbă. Ține-o tot așa și o să te vând ca prospătură de o sută de ori. Ha-ha. *Pot s-o ating cu degetele mele.*

Apoi o apucă un acces de tuse și Noi trebui să-i aducă niște apă.

104

Pentru prima oară Ly May își dădu seama că nu mai era victima propriei sale vieți. Descoperise o sursă de putere în trupul ei. Știa din instinct că descoperise doar o mică parte din potențialul ei. Dacă un bărbat era în stare să plătească trei mii de baht pentru o jumătate de oră cu ea, cât ar plăti s-o aibă mereu lângă el ?

Pentru o fată deșteaptă, se gândi ea, trebuia să găsească mai multe posibilități.

După noapteă aceea, Ly May era o fată ca toate celelalte. Dormea, mânca, bârfea cu ele și în fiecare seară își punea rochia și pantofii cu toc și dansa în bar, la fel ca ele. Învățase ce-și doreau bărbații și ce le plăcea și cu toate că nu era încântată de ce făcea, trebuia să recunoască în orice caz, că era mai bine decât să trăiască într-un lagăr din Vietnam.

Află că Ranchoi era în sudul extrem al Thailandei, lângă Narathiwat. Era un simplu sat de pescari, înconjurat de metri de orez. Majoritatea oamenilor erau săraci. Cei mai buni clienți ai lui mama-san erau polițiștii de frontieră și oamenii de afaceri chiu chao care veneau ocazional în oraș, în Mercedes-urile lor, să mituiască polițiștii.

Ly May învață că putea alege bărbații cu care să se culce. Dacă nu-i plăcea mutra unuia, n-avea decât să-i respingă avansurile. Localnicii știau că ar fi nepoliticos să încerce să cumpere favorurile unei fete care nu-i dorea. Doar câte un *farang* ocazional care apărea în bar le mai făcea necazuri.

Fetele duceau o viață monotonă. Dormeau până târziu, își petreceau după-amiezele fumând, bârfind și făcându-și unghiile, și lucrau în bar, în fiecare seară. Aveau trei zile pe lună libere și dacă vreuna dintre ele avea familie, putea să și-o viziteze. Pentru Ly May, vacanțele erau lipsite de sens. Prefera să lucreze și să economisească banii.

Cel mai mare dezastru care se putea întâmpla unei fete, era să rămână gravidă. Mama-san încuraja fetele să facă sex doar cu prezervative, dar bărbații refuzau de obicei ; evident unele fete își băgau un dispozitiv de cauciuc în vagin și foloseau o cremă specială, cumpărată de mama-san de la farmacia locală dar aceste metode nu erau eficiente întotdeauna, așa cum o demonstra copilul lui Naree.

După patru luni, Ly May se considera o veterană. Mama-san nu mai putea s-o prezinte drept prospătură, dar lua mai mult pe serviciile ei decât pe ale celorlalte fete. După ce mama-san își lua cota ei de profit, Ly

May reușea să adune într-o lună cât un pescar amărât din sat într-un an. Mama-san a ajutat-o chiar, să-și deschidă un cont în bancă. Îi spunea întotdeauna să economisească bani pentru zile „negre".

Ly May își trăise pe jumătate viața ca refugiată, supraviețuise pe străzile din Saigon, muncise într-un lagăr comunist și plutise o săptămână pe apele golfului Thailandei. Acum, pentru prima oară în viața ei, avea bani în bancă și o meserie. Dar în fiecare zi, în ciuda veseliei forțate a fetelor și a micilor drame care se consumau își rupeau vreo unghie sau vreun ciorap, suporta cea mai grea povară pe care o dusese vreodată.

Rușinea.

Toate fetele observaseră că Noi se schimbase. Devenise posomorâtă și începuseră să dispară bani din cutiuțele fetelor ținute sub pat, în dormitor. Izbucniseră certuri, chiar bătăi, în care Noi era implicată întotdeauna. Când Ly May o întrebă ce se întâmplă aceasta refuză să răspundă, ridicând din umeri sau posomorându-se. Slăbise mult. Ly May o privea când se îmbrăca. Pielea ei, lucioasă odată, se gălbejise și i se vedeau coastele. Ly May știa că Noi are nevoie de ajutor, dar nu știa ce ar putea să facă.

Palmierii se aplecau ca niște pescari pe nisipul alb, rece și vântul foșnea în copacii casaurina. Ly May nu putea să doarmă, așa că își puse un *patung* și se strecură pe tăcute afară din dormitor.

Patul lui Noi era gol.

Pe plajă nu era deloc plăcut, așa cum părea de la balconul casei. Sătenii lăsau tot felul de gunoaie : pungi de plastic, capete putrezite de pește, nuci de cocos goale. În dimineața aceasta golful aruncase chiar și un câine mort. Soarele de-abia se arătase la orizont și Ly May își strânse brațele în jurul ei, să se apere de frig. I se făcuse pielea de găină pe umerii goi.

Văzu o siluetă sprijinită de un cocotier și se apropie. Era Noi. Stătea ghemuită și tremura cu fața ascunsă în umbră.

— Noi ? Te simți bine ?

Noi tresări, speriată. Încercă să ascundă ceva în *pătung*.

— Ly May. Nu te-am auzit.

— Nu pot, să dorm .

— Ce ai acolo ?

— Nimic. N-am nimic.

Noi îngropase obiectul în nisip. Ly May se așeză lângă prietena ei și își întoarse deodată brațul. Era plin de înțepături urâte.

Noi se trase.

— Toată lumea știe — zise Ly May.

Noi nu-i răspunse. Părea speriată, ii asudaseră obrajii.

— Noaptea porți rochii cu mâneci lungi și ziua mergi cu brațele încrucișate, de parcă te-ar durea stomacul. Toate fetele, știu ce faci.

— Nu-mi pasă.

— Credeam că trimiți bani familiei.

— N-am familie. Au murit cu toții.

— Adevărat ?

— Oricum, nu este treaba ta.

Ly May o mângâie pe obraz.

— Te iubesc, Noi.

Aceasta se întoarse.

— Hai, pleacă.

— Te rog !

Noi se înfurie.

— Nu mai fă pe Domnișoara Inocentă cu mine !

— O să dai de necazuri.

— Nu sunt copil. Oricum, așa reușesc să suport locul acesta. Poate ar trebui să încerci și tu. O să-ți placă.

Ly May clătină din cap.

— Puțin suc de mac în vene, ți-ar prinde bine.

— Nu vreau.

— Micuța Domnișoară Inocentă — o tachină, Noi.

Deci, viața a revenit la normal, se gândi Ly May. Prietena mea mă dușmănește, iar marea familie s-a dovedit o iluzie. Bunătatea lui Noi a fost doar o prefăcătorie, ca să mă scoată din cochilie și să mă rănească din

— Trebuie să încetezi — murmură ea.

— Pleacă, Prospătură !

Ly May o lăsă pe sora sa îngenuncheată în umbră și fugi în casă.

105

Căpitanul Fantastic fu cel care-i demască vulnerabilitatea, în cele din urmă și o scoase pe Ly May din carapacea ei.

Era același american beat, pe care-l văzuse prima oară când se aventurase în bar. Fetele spuneau că avea un yacht și apărea la Ranchoi cam de trei-patru ori pe an. Se înțelegea bine că polițiștii și toate fetele bănuiau că transportă droguri cu ambarcațiunea sa. Îl urau și ori de câte ori vedeau yacht-ul ancorat în port se prefăceau că sunt pe ciclu sau au răcit, ca să nu lucreze.

De data aceasta nu era așa de beat, dar avea aceeași privire sălbatică pe care o aveau ochii lui Noi, după ce se întorcea de pe plajă. Părul lui fusese albit de sare și vânt și purta un tricou alb, murdar, cu emblema CAPTAIN FANTASTIC pe o latură și un surfer plutind pe un val, pe spate.

Veni pe o motocicletă Honda închiriată și intră în bar, salutându-i zgomotos pe cei trei polițiști care beau bere într-un colț, lângă tonomat. Mama-san îl privi temătore, ca un șoarece în fața unui șarpe.

Ly May dansa lângă tonomat cu Pim, încercând să atragă atenția polițiștilor, dar era prea devreme pentru ei. Căpitanul Fantastic o văzu și-i strigă :

— Cât ?

Își frecă degetul mare de arătător.

— *Chao rai !* — o întrebă el pe mama-san.

— Pentru tine ? — zise Ly May. Cinci mii de baht.

Știa că era un preț revoltător.

Bărbatul rânji fioros.

— Rahat ! — exclamă el.

Mama-san sări imediat de la locul ei.

— Este o prospătură. Las-o în pace, nebunule.

Căpitanul Fantastic se amuză. Trânti o mie de baht pe bar.

— Uite o mie de baht. Și acum pune-ți păsărica pe masă, lângă banii mei, să vedem dacă ești sau nu o prospătură.

Ly May îi întoarse spatele.

Dar el se năpusti după ea, dărâmând un taburet de răchită. Mama-san se albise la față de frică. Polițiștii urmăreau scena, interesați. Oare vor interveni să salveze o prostituată, de un american ? Se îndoia.

Căpitanul Fantastic îi flutura banii în nas.

— O mie de baht, prospătură.

Ly May se gândi. Dacă nu mă culc cu el o să mă rănească și pe mine și pe mama-san. Poate, ar trebui să fiu deșteaptă. O să vedem dacă bambusul, se va dovedi mai tare decât cuțitul.

Luă banii și-i băgă în rochie. Apoi îi făcu semn spre scări. Cizmele lui de piele tropăiră după ea.

El nu voia să facă dragoste. Prefera sexul violent. Era ca o bombă gata să explodeze.

Îl privea cum se sprijină de ușă, cu degetele mari, vârâte în cureaua pantalonilor.

— Nu ești nici o prospătură — zise el.

— Ba sunt, Joe — zise ea, imitând aroganța lui Noi.

— Pun pariu că nu-ți meriți nici măcar cei o mie de baht.

— Dar tu cât meriți, rahat cu față de maimuță ce ești ? — zise Ly May în vietnameză,

— Ce-ai spus ?

— Cá ești frumos.

Îi rânji. Știa că-și bătea joc de el. Se apropie de ea, o răsuci și o aruncă în pat cu fața în jos.

— Pentru o mie de baht, vreau să mă distrez. Dacă nu ești prospătură într-un anumit loc, pun pariu că ești în celălalt.

Îi rupse chiloții și o străpunse. Durerea dură la nesfârșit. Își înfipse dinții în saltea ca să nu urle și știu că această nouă familie era o iluzie, iar bunătatea lor o

aberație, ca oricare alta în această lume rece. Va trebui să găsească alt mijloc de supraviețuire.

Când se trezi a doua zi de dimineață, Noi plecase.

— Unde este ? — o întrebă ea pe Naree.

— A plecat.

Naree își îmbrăcă *patung*-ul și își luă o țigară. Tuși, scuipând pe fereastră, în timp ce se scărpina în zona pubiană. Ce-ar fi dacă ar vedea-o acum clienții lui mama-san pe seducătoarea lor din timpul nopții ! — se gândea Ly May.

— Unde s-a dus ?

— S-a certat rău de tot cu mama-san, noaptea trecută, în timp ce tu erai cu americanul.

— De ce ?

— Nu înțelesese tot. Deși învățase repede limba, accentul nordic al lui Naree o punea în dificultate. Pricepu însă că mama-san descoperise că Noi transporta droguri peste frontieră, în timpul zilei, ca să-și plătească dozele pe care le consuma.

O triadă din Bangkok răpise sau cumpărase niște copilași, îi ucisese, le scosese măruntaiele și îi umpluse cu heroină. Aveau fete care-i transportau în Malaezia, peste graniță, prefăcându-se că sunt surori de caritate.

Iar mama-san care obișnuia acum să se ducă la templu în fiecare zi, îi spusese lui Noi că spiritele copiilor morți, o să le aducă ghinion tuturor dacă o mai ținea sub acoperișul ei, așa că o alungase.

— Nu mi-a spus nici măcar la revedere — zise Ly May.

— Du-te și spune-i tu — zise Naree, căscând. Autobuzul de Bangkok nu pleacă până la ora opt.

— Noi a dormit toată noaptea în stația de autobuz ?

Ly May fusese atât de sfâșiată de durere când se culcase seara trecută, încât nici măcar nu observase absența lui Noi.

— Cine știe unde a dormit ? — zise Naree, la fel de indiferentă față de soarta fostei ei prietene ca și mama-san.

Apoi, intră în baie cu țigara atârnându-i în colțul gurii.

Ly May își împachetă puținele lucruri pe care le avea — bikini, o fustă de piele, niște bluze — într-un *patung* și fugi pe ușă.

Era încă întuneric. Zorile sclipeau gălbui la est. Câinii vagabonzi rătăceau în șanțuri, printre gunoaie ; pe plajă, pescarii trudeau în beznă, pregătindu-și năvoadele. Șoferii de siclo străbăteau strada în căutare de clienți. Ly May îi făcu semn s-o ducă până la stația de autobuz. Omul se arătă patetic de recunoscător.

Autobuzul sosise deja și Noi tremura pe unul din scaunele înguste. Când o văzu pe Ly May rămase cu gura căscată.

— Ce cauți, aici ?

— Vin cu tine.

Fața lui Noi trăda vinovăție, surprindere și ușurare în același timp.

— Faci o greșeală — zise ea.

Ly May se așeză lângă ea și o îmbrățișă. Spre mirarea ei, Noi începu să plângă.

— Ești cea mai bună prietenă a mea — murmură Ly May.

Jurase că n-o să mai aibă încredere în nimeni, niciodată, dacă o trăda și această prietenă.

106

Bangkok.

Le Palais era înghesuit între un magazin thailandez de mătăsuri și un obscur birou guvernamental. Era o clădire înaltă, cu geamuri, pe o alee care lega Surawong de Silom Roads. Avea o bună reputație printre clientela formată din oameni de afaceri thailandezi, chinezi și japonezi ; interiorul era elegant aranjat, iar fetele erau frumoase și controlate permanent de un doctor. De aceea, clienții erau dispuși să plătească prețuri ridicate.

O scară rulantă ducea la primul etaj. Pe hol, era o femeie manechin, învăluită în mătase, cu guler înalt, brațele și gâtul pline de ghirlande de flori și palmele

unite în tradiționalul *wai* de bun-venit. De obicei, clienții o salutau în drum spre ascensor.

Dincolo de recepție, vreo cincizeci de fete stăteau pe podiumuri în spatele unui ecran de sticlă roșie. Erau îmbrăcate în rochii de seară galbene, negre sau purpurii, puternic machiate și coafate ca niște păpuși chinezești. Purtau o banderolă cu număr la încheietura mâinii, ca articolele dintr-un salon de înfrumusețare. Unele, ca Ly May și Noi aveau litera „B" înaintea codului numeric, indicând că știau să facă masaj.

O matroană daneză, grasă, îmbrăcată într-un cheongsam care părea că plesnește pe ea, se mișcă printre oamenii de afaceri, încurajându-i sau sugerându-le pe cine să aleagă.

Unul din bărbați, un thailandez de origine chineză murmură două numere, apoi le repetă într-un microfon conectat la un difuzor, de cealaltă parte a ecranului de sticlă. Ly May și Noi își auziră numerele și se ridicară în picioare. Ieșiră pe o ușă laterală și își duseră clientul spre ascensoare.

Coborâră la al treilea etaj. O bătrână stătea la un birou, lângă ascensor. Îi dădu lui Ly May niște prosoape, săpun, uleiuri, căști pentru duș și anticoncepționale. Cele două fete își conduseră clientul pe un culoar luminat cu camere de ambele părți. Noi se uită la cheia din mâna ei și deschise una din uși. Când intrară, luminița roșie de la ușă clipi.

În camera pardosită cu faianță era o baie cu un pat de aer, înconjurată de un paravan din lemn sculptat. Dincolo de paravan se afla o cameră obișnuită de hotel cu TV, o canapea, masă și scaune, doar că patul era amplasat într-un alcov, cu oglinzi fixate pe pereți.

Ly May și Noi schimbară câte o privire care nu fu observată de client. Fetele își stabiliseră deja strategia, urmare a luni de zile de practică. Știau că trebuia să fie atente, dacă voiau să câștige în plus.

Noi își scoase hainele, își puse casca de duș și pregăti baia, în timp ce Ly May ajuta clientul să se dezbrace. Apoi, în timp ce Noi îl îmbăia, Ly May se dezbrăcă în bikini și unse patul cu cremă, dar își luă o singură precauție: folosi apa rece. Thailandezii, mai ales cei de

origine chineză erau foarte stângaci și ajungeau la orgasm mai repede decât americanii.

Noi îl scoase din baie și-l puse pe pat cu fața în jos, pentru masaj. Ly May unse spatele și fundul bărbatului, apoi își scoase bikini. Se așeză peste client și începu să-i maseze corpul cu mișcări ample, sinuoase. Era o muncă obositoare și după câteva minute majoritatea fetelor erau epuizate. Era de asemenea, cea mai periculoasă parte a performanțelor lor pentru că dacă bărbatul se excita prea rău, ajungea imediat la orgasm și nu le mai plătea în plus, ca să termine treaba în alt fel. În mod normal, puteau câștiga o mie de baht în plus, ca să-l aducă în al nouălea cer cu degetele și gura lor, sau pe patul vibrant.

Ca să se asigure că nu-l stimulau prea mult, Noi își păstrase casca pe cap și stătea pe un scaun, în fața patului cu apă, pilindu-și unghiile și discutând cu Ly May. Ly May glumea în timp ce-l masa și odată, când i se păruse că bărbatul se apropie de orgasm, în ciuda încercărilor lor de a-i distrage atenția, se ridicase și deschise televizorul.

În cele din urmă, clientul le spuse să termine treaba și negociară un preț convenabil. Apoi fetele îl ștersera cu prosoapele, îl duseră pe pat, și apăsară butonul „*Sanjuk*" — „Distracție". Patul începu să vibreze și cele două fete se ocupau de el, pline de entuziasm. După ce acesta ajunse la orgasm, îl îmbăiară din nou, se despărțiră, iar ele rămaseră în cameră să deretice, ca niște servitoare.

Dar nu le luă timp mult, pentru că erau experimentate și transformaseră rutina într-o adevărată artă.

Un timp, după ce ajunseră la Bangkok, Noi îi promisese lui Ly May că n-o să se mai drogheze. Asta se întâmplase acum șase luni și Noi se ținuse de cuvânt. Nu mai strănuta, n-o mai apucau tremurăturile și nu mai transpira noaptea. Înțepăturile de pe brațe se vindecaseră, pielea căpătase o culoare cafenie, sănătoasă, și dispăruseră chiar și cearcănele.

Dar într-o dimineață, Ly May se trezi și o găsi pe Noi chircită și tremurând, cu trupul acoperit de su-

doare. Când Ly May o atinse, aceasta scoase un strigăt ca și când terminațiile ei nervoase ar fi fost dezgolite.

— Noi, ce s-a întâmplat ?

Scânci ca un animal rănit.

— Ce s-a întâmplat ? Ești bolnavă ?

— Ajută-mă, Ly May.

— Vrei să chem un doctor ?

Noi clătină din cap.

— N-are rost. Ajută-mă, te rog.

Ly May se duse la baia mică din capătul culoarului, înmuie o cârpă în apă și se întoarse repede în cameră s-o pună pe fruntea lui Noi.

— Este un vânător de fructe... în colț... în fiecare dimineață, știi taraba ? Du-te și spune-i că vrei ceva pentru Noi... te rog, May.

— Noi, mi-ai promis.

— Te rog !

Lui Ly May îi venea să plângă de ciudă. Se apucase din nou de droguri. În toate aceste luni în care promisese că nu o să se mai drogheze, tânjise s-o facă. Dacă va consuma din nou heroină, o să moară.

Noi zbieră și se ridică, lovindu-și corpul înnebunită, cu ochii dilatați și spume la gură.

Ly May se înspăimântă. Prietena ei era posedată de un *phi* rău, știa sigur. Se afla în prezența unui demon.

— IA-I DE PE MINE ! — zbieră Noi, plesnindu-și trupul isteric.

— Ce s-a întâmplat ?

— Păianjenii ! Ia-i de pe mine !

Ly May o ajută pe Noi să scape de păianjenii ei imaginari, ucigându-i unul câte unul, dar apoi, aceasta văzu șerpi care se cățărau pe pereți, fosnind cu trupurile lor reci și fu cuprinsă de o criză — i se încleștă gura și făcu spume. Când se liniști, Ly May era prea înspăimântată, ca să se opună rugăminților ei.

— Vânzătorul de fructe... — zise Noi, înfigându-și degetele în brațele lui Ly May. Te rog.

May își puse un *patung*, luă bani de sub saltea și plecă.

Vânzătorul de fructe era un orășean tânăr, agresiv, cu accentul unei chinez sudist. Era îmbrăcat într-un triccu albastru, spălăcit, pe care scria „Wat Arun". Când o văzu, luă un rambutan[1] și i-l arătă.

— E foarte bun. Cumperi ?

May clătină din cap.

— Vrei pepeni ? Uite, pune mâna. Foarte buni, ieftini.

— Vreau ceva pentru Noi — se bâlbâi ea.

El își schimbă atitudinea imediat. Deveni prudent. Dacă i-ar urmări cumva un polițist, și-ar da seama imediat, se gândi Ly May. Ce clovn !

— Unde este Noi ? De ce n-a venit ea ?

— Este bolnavă.

Vânzătorul de fructe rânji înțelegător. Lui Ly May îi venea să-l ia la palme, să-l ucidă pentru că îi ademenise prietena. Dar acum, nu mai putea face nimic. Și în afară de asta, nu era el de vină, ci altul mai important.

Scoase un pachețel din buzunarul pantalonilor și i-l băgă în mână.

— Dă-mi o mie de baht.

— O mie ?

— Hai, repede — șuieră el.

Ly May deschise geanta și-i dădu banii.

Pe urmă tânărul se relaxă, și-i zâmbi.

— Tu nu vrei ?

May clătină din cap.

— Este bine. Te încălzește pe dinăuntru. Hai, cumpără, n-o să-ți facă rău.

— Nenorocit ce ești ! — exclamă ea, spre uimirea băiatului și fugi.

Ly Mai se așeză pe pat și o privi pe Noi executând cunoscutul ritual cu degete tremurânde, nerăbdătoare. Noi se întoarse cu spatele la ea, rușinată. Își făcu un garou improvizat dintr-o curea și își căută vena, ștergându-și sudoarea din ochi cu dosul palmei. Apoi își în-

[1] Fructul comestibil al unui pom din Indonezia, acoperit cu ghimpi moi (n. t.).

fipse acul repede și răsuflă ușurată când heroina îi pătrunse în sânge. Pe urmă, alergă pe alee să vomite.

May o urmă afară și când aceasta se liniști, o duse la baie. O dezbrăcă și o spălă. Noi devenise deja visătoare și Ly Mai trebui să o susțină până în cameră. O așeză pe pat și o acoperi cu cearșaful.

— Te simți bine ? — murmură ea.

Noi îi zâmbi. Ochii îi sclipeau ciudat.

— Mă simt minunat — zise ea.

May se îmbrăcă repede să plece la lucru. Nu mai avea, ce să-i facă.

107

Fetele stăteau pe podium în spatele paravanului de sticlă, croșetând, aranjându-și machiajul sau privind la televizor episodul din „The Brady Bunch". Se deschise ușa și Noi se așeză lângă Ly May. Era fardată și rujată exagerat.

Ly Mai nu se așteptase s-o vadă.

— Te simți bine ? — o întrebă ea.

— Sigur. Nu te mai îngrijora atât din cauza mea.

Nu era o zi agitată. Fata de lângă Ly May fu chemată și o văzu plecând cu un cuplu de *farangi* de vârstă medie. Astfel de aranjamente speciale erau foarte scumpe, iar fata putea să obțină totuși un bacșiș bun.

— Trebuie să încetezi, Noi.

Noi n-o băgă în seamă și își aprinse o țigară.

— Mi-ai promis că o să te lași.

— N-am cum.

Ly May nu știa ce să-i răspundă. N-avea cum ? Suspinase ca un copil neajutorat până acum câteva ore, luptându-se cu păianjeni imaginari.

— Trebuie să renunți. Uite în ce hal ai ajuns.

— Mă simt foarte bine. Uneori îmi trebuie puțin ca să pot trece peste o zi grea. Nu-i nimic rău în asta.

Parcă uitase ce se întâmplase dimineață, se gândi May. S-a convins singură că este din nou stăpână pe ea,

James era canadian. Vizitase stabilimentul de două ori săptămâna aceea și o ceruse numai pe ea. Era încântat că vorbea englezește. Când venise a treia oară, o ceruse din nou și plătise matroanei două mii de baht s-o ia acasă cu el, când termină lucrul în seara aceea.

James era înalt, cu barbă blondă și se zăreau niște ochi albaștri, apoși, în spatele ochelarilor cu rame groase. Purta o cămașă indiană de bumbac și blugi decolorați, cu genunchii găuriți. Se întrebă cum își putea permite să vină atât de des, la Le Palais.

În taxi, spre hotelul lui îi spuse că își întrerupsese universitatea un an, ca să călătorească în jurul lumii. Se plimba de-abia de trei luni și își cheltuise aproape toți banii. Păi, dacă îți petreci noapte de noapte în bordeluri, nu-i de mirare, se gândi ea. Dar pe James îl amuza, se pare că rămăsese fără bani.

Oricum era blând pentru un *farang*. Nu încercă s-o pipăie în taxi. Ajunseră la hotelul lui — Atlanta. Ce local ieftin, pufni ea dezgustată. Și-a cheltuit toți banii cu mine.

May ignoră privirile recepționerilor când trecură prin hol, în drum spre ascensor. Când ajunseră în camera lui, se dezbrăcă imediat până la bikini și se duse la fereastră. Piscina de la parter era aproape goală și sclipea in lumina felinarelor. În timp ce privea apa albastră, i se păru că își vede chipul. Tinerețe și frumusețe, se gândi ea, privind tânăra cu păr lung, negru și piele cafenie — este tot ce am. Aceste daruri mă ajută acum să supraviețuiesc. Dar trebuie să mă asigur pentru bătrânețe. Îi venea să se arunce în apa rece, să se înece. Acum nu mai era Bich care s-o salveze.

Încetează, își spuse ea. Acum trebuie să-ți vezi de treabă, să supraviețuiești.

Când se întoarse de la fereastră, îl văzu pe James întins pe podea, în pielea goală. Își băgase capul sub măsuța de cafea și își strânsese mâinile în jurul erecției sale.

— Ce faci ? — îl întrebă ea.

— Cacă-te pe ea ! — îi spuse bărbatul.

Crezu că nu înțelesese bine.

— Vrei să stau pe masă ?

— Nu, nu să stai pe ea. Să te caci pe ea. Te rog — o imploră el.

Ly May îl privi mirată. Fetele care fuseseră la baza americană de la Udron îi povestiseră multe lucruri dezgustătoare despre americani, dar așa ceva nu mai auzise.

— Hai, așează-te pe vine, pe masă — murmură el. Se vedea că era stânjenit.

— Ești nebun ? — zise ea.

— Doar te plătesc — spuse el.

— Nu — protestă Ly May. Își luă hainele de pe pat și ieși fără să ia banii. Îl auzi pe James strigând după ea, dar nu-l băgă în seamă. Se îmbrăcă în ascensor, în timp ce cobora spre foaier, fără să-i pese de rânjetele unor nemți tineri cu păr lung.

Am limite, își spuse ea. Sunt unele lucruri pe care nu le pot face. Nu-i de ajuns că mă culc cu ei pentru bani ? Trebuie să mă depravez, chiar în asemenea hal ? Sunt tânără, frumoasă, ar trebui să am un tânăr care să mă iubească. În schimb mă complac în noroi. Trebuie să găsesc alt mijloc, pentru a-mi câștiga existența.

108

Noi sorbi din sticla de Coca Cola în timp ce Ly May sufla în supa de orez. Micul restaurant dădea în stradă. Motocicletele și autobuzele uruiau zgomotos în căldura și poluarea de pe bulevardul Soi Sukhumwit.

— Poți să-mi împrumuți niște bani ? — o întrebă Noi.

— Pentru ce ?

— Am nevoie de două mii de baht, atâta tot.

— Ți-am împrumutat și săptămâna trecută. Și acum două săptămâni. Și încă nu mi-ai înapoiat banii.

Noi arăta mai rău decât la Ranchoi. Avea cearcăne negre la ochi, ca niște vânătăi și i se gălbejise pielea. Strănuta încontinuu.

— Trebuie să te lași, Noi.

— O să mă las, îți promit.

— Nu mâine, acum.

— Nu-i așa de ușor. Trec prin clipe grele. Îți promit, ce mai vrei ?

O ținea așa de săptămâni în șir. Dacă nu-i va da bani va intra în criză, va asuda și se va zvârcoli, de parcă ar fi ars-o cineva cu fierul roșu, va avea halucinații și răbufniri nebunești. Așa că Ly May ceda întotdeauna și-i aducea ce dorea de la vânzătorul de fructe.

— Nu pot să-ți dau bani la nesfârșit.

Noi își aprinse altă țigară cu degete tremurânde. Tușì și scuipă pe jos.

— Cum vrei să suport această viață mizerabilă ?

— Credeam că nu te deranjează.

— Să nu mă deranjeze ? Ție îți place, May ? Îți place să te scoli dimineața și să te simți un WC ? Pentru că asta suntem, micuță May, un WC unde bărbații își varsă sămânța. Ieri, unul m-a întors cu fața în jos și m-a regulat în fund. Și nici măcar, nu mi-a dat bacșiș.

— N-ai decât să faci doar masaj dacă nu-ți place. Nu ești obligată să mergi la hotelurile lor.

— Am nevoie de bani.

Ly May împinse supa de orez spre ea.

— Ar trebui să mănânci. Ai slăbit.

Noi clătină din cap și o dădu la o parte.

Ly May ezită.

— Când am plecat de la Ranchoi Naree mi-a spus că ai transportat heroină în Malaezia în cadavre de copii. Este adevărat, Noi ?

Trase din țigară și înălță din umeri.

— Ah, nu te mai uita așa la mine de parcă ai fi novice.

— Știai că ucid copiii ? Îi cumpără, ca să-i omoare.

— Poate că le fac o favoare.

Își aruncă țigara pe stradă.

— Trebuie să mă duc la treabă.

— Este ziua noastră liberă.

— Nu și pentru mine, eu am nevoie de bani, mai ales dacă prietenii mei nu mă mai ajută.

— O să mori, Noi.

Pentru o clipă, păru speriată, ca o fetiță.

— Știu — zise ea.

Apoi se îndepărtă pe tocurile ei înalte. Ly May știa că nu avea ce să facă.

Luă un autobuz până la digul Tatien. Trecu de țăranii și negustorii asudați din piața slab luminată, se duse pe malul apei și se așeză pe un butuc să asculte clipocitul râului.

Chao Phrya, Mama Apelor se mișca încet în apa de culoarea cafelei cu lapte. Bărci grele treceau pe lângă ea, cu rufele întinse pe punte ; erau și unele mai mici, încărcate cu coșuri cu fructe și conduse de femei cu pălării de paie. Pe malul celălalt chedi-ul încrustat cu ceramică și porțelan al Templului Zorilor sclipea în soarele dimineții.

Un mănunchi de iarbă rupt de pe mal plutea dus de curent. Sunt la fel ca iarba aceasta, se gândi Ly May. De îndată ce am fost smulsă din rădăcini, nu am mai știut încotro să mă duc. Viața m-a dus cu ea fără să-mi dea posibilitatea să-mi croiesc propriul drum. Și încotro m-aș duce, dacă aș avea de ales ? Nu avea nici un răspuns la această întrebare.

Mai târziu se întoarse în oraș, plimbându-se de-a lungul bulevardului Rama IV, într-un vacarm de claxoane și scrâșnet de frâne. Un oraș urât și murdar, se gândi ea. O îmboldeau amintiri de demult pe jumătate uitate, vedea munții învăluiți în ceață, simțea mirosul cald al animalelor care dormeau sub podeaua de bambus, izul înțepător al fumului și zărea câmpurile cu maci roșii și albi și pădurile incendiate.

Dar aceasta era altă viață. Știa că acum nu se va putea întoarce acolo. Rămăsese doar o icoană, o viziune a credinței.

Ca să se amuze și ca să treacă mai ușor timpul rătăci pe sub arcadele Hotelului Dusit Thani. Se opri la vitrina unui bijutier și se uită la o brățară de aur, împodobită cu două șiruri de rubine chantaburi. Atinse geamul cu degetul. Era atât de aproape. Cum ar fi să aibă asemenea brățară ? se întrebă ea. Era imposibil chiar să se și gândească. Nu-și imagina să aibă vreodată atâția bani.

— O vrei ? — o întrebă o voce.

Se întoarse.

Era înalt pentru un chinez și avea părul aranjat cu grijă, pe spate, după moda vestică. Dar hainele lui îl scoteau în evidență : purta un costum gri-pearl, Pierre Cardin, o batistă de mătase de culoarea vinului în buzunarul de la piept, cravată asortată și pantofi din piele de crocodil. Avea ochelari de soare din fuxina și un ceas masiv de aur, Omega de Vielle. Ar fi putut treçe drept director de companie, dacă nu l-ar fi trădat fața brăzdată de cicatrice vechi.

Ly May rămase cu gura căscată.

— O vrei ? — repetă el și fără să aștepte răspunsul, o luă de braț și o conduse în magazin. Arătă brățara din vitrină și proprietarul luă cheile, o scoase din cutie și o puse pe tejghea, s-o examineze.

Cred că visez, se gândi Ly May.

— Încearc-o — o îndemnă străinul.

Proprietarul o ajută să și-o pună la încheietura mâinii. Ii simțea greutatea și o răsuci așa încât rubinele să sclipească în lumină. Străinul se interesă cât costă. Două mii de dolari SUA.

— O vrei ? — o întrebă bărbatul.

Ly May știa ce dorea străinul. Voia s-o cumpere. Două mii de dolari era un preț ridicol de exagerat, chiar dacă s-ar culca cu el noapte de noapte, timp de o săptămână.

— Nu se poate — zise ea.

— Eu pot să fac ce vreau — îi spuse el.

Își scoase portofelul și trânti aproape disprețuitor un teanc de bancnote. Proprietarul se înclină cu respect.

— Ți-e foame ? — o întrebă bărbatul.

Ly May se uită în oglinda din magazin. Era îmbrăcată într-o rochie obișnuită din mătase roz, cu un guler înalt, respectabil. Și nu se machiase aproape deloc. Își schimbă părerea. Acest om n-avea cum să-i fi ghicit profesia. Deci, ce dorea ?

— Vrei să mă inviți la prânz ? — îl întrebă ea.

— Da, ca să-ți etalezi cadoul — îi răspunse el.

Un Mercedes Benz alb cu geamuri fumurii aștepta în parcarea hotelului. Un șofer în uniformă îi deschise portiera. Străinul se urcă lângă ea.

Mașina avea aer condiționat, iar înăuntru era răcoare. Motorul de-abia se auzea. Ly May privi uimită pe strada pe care se plimbase cu o jumătate de oră în urmă. Era aceeași, dar de aici părea complet diferită. Acum era la adăpost de căldură, gaze de eșapament și uruitul traficului. Pentru o clipă, privi drept în ochi un țăran care stătea pe un morman de gunoi și bea sifon dintr-o pungă de plastic. Acum o oră asudaseră împreună, acolo, dar în clipa de față îi despărțea o prăpastie uriașă. Așa putea fi viața, se gândi ea, dacă aveai bani. Nu te mai rănea. De aici, necazurile existenței păreau aproape benigne.

— Cum te cheamă ? — o întrebă el.

— May.

— May — repetă el. Mă numesc Douglas. Douglas Ho.

Douglas. Părea nesigur în compania ei, în ciuda bogăției și aroganței lui. Parcă ar fi fost un ritual, obligat să-l desfășoare. Bătea impacientat cu degetele în scaunul de piele.

— Cu ce te ocupi, May ?

Mă rog, în general cu masajul.

— Sunt studentă la universitatea Thammarasat.

Păru să accepte. Observă că ochii lui erau reci și goi. Nu avea ochi de iubit. Erau ochii unui animal de pradă. Îi era puțin frică. Își concentră atenția asupra brățării de la mână. Se întrebă din nou, ce fel de afacere făcuse.

— Locuiești cu părinții tăi, May ?

— Locuiesc cu o prietenă.

Îi venea să mintă.

— Părinții mei sunt din Songhkla.

— Și cu ce se ocupă ? — întrebă el, deși nu părea cu adevărat interesat.

— Tatăl meu este profesor de școală — zise ea.

Îi spuse șoferului să-i ducă la un mic restaurant din Tarron Suttisam. Nu mai văzuse niciodată asemenea restaurant. Era construit pe piloni, deasupra unui lac plin cu plante. Un pod îngust ducea la o bucătărie, în mij-

locul lacului ; alte poduri duceau la insulițe înconjurate de broaște. Acolo stăteau mesenii.

A fost un prânz grozav. Comandă două meniuri, unul asortat cu pui și lămâie și altul cu homari.

Apoi serviră orez în lapte de nucă de cocos, salată, carne de vacă în sos de stridii, cotlet de porc cu usturoi și, ca desert *gaoliang* chinezesc.

El vorbea indiferent. După ce terminară de mâncat, îi spuse :

— Ești foarte frumoasă.

Își plecă privirile. Câtă prefăcătorie May, se gândi ea. Îți amintești cum să faci pe prospătura.

— Mulțumesc.

— Îmi place să mă înconjor de lucruri frumoase.

— Ai fost, foarte bun cu mine.

— Nu sunt bun, May. Să nu crezi niciodată asta. N-am încredere în bunătate, tu crezi ?

Nu, se gândi ea, niciodată.

— Îți place ? — zise el.

Făcu semn spre brățara de la mână.

— Este minunată.

— Dă-mi voie, să-ți explic ceva. Eu sunt ca un zeu pentru tine, May. Venerează-mă și o să te copleșesc cu favoruri. Dar ca orice zeu, cer adepților mei să-mi fie credincioși. Înțelegi ?

Este nebun, se gândi ea. Dar vorbește serios. Poate că este într-adevăr, ca un zeu pentru mine.

— Dacă n-aș înțelege — zise ea, — nu te-aș fi lăsat să-mi cumperi brățara.

Zâmbi pentru prima oară. Era mai degrabă un zâmbet triumfător.

— Am venit de la Hong Kong pentru afaceri. Pot fi foarte generos, dacă mi se dă ce doresc.

Ly May inspiră adânc. Se temea de el, dar asta nu însemna nimic, după cum știa prea bine, din trecutul ei.

— Poate ar trebui să-mi arăți ce dorești — zise ea.

Se întoarseră în apartamentul lui din Hotelul Dusit Thani. Se așeză pe scaun s-o privească.

— Dezbracă-te — porunci el.

May se întrebă ce dorea. O micuță buddhistă inocentă ? Mai jucase și altădată rolul de prospătură, dar nu așa. Îi cumpărase frumusețea. Poate că trebuia să fie răsplătit.

Se dezbrăcă complet și rămase goală dinaintea lui, numai cu brățara la mână. Își dădu părul la o parte încet. Trebuia să admire marfa, așa cum trebuie. Îi bătea inima să-i sară din piept. Fie ca acest zeu să-mi acorde favorurile, se gândi ea. Primește sacrificiul meu. În schimb, o să-mi împlinească rugile.

O privi cu ochi duri. Parcă era la o licitație și aștepta să i se fixeze prețul.

— Fă-mă fericit — zise el.

— Ridică-te — zise ea.

El se încruntă, dar se supuse. Îi scoase haina și cămașa și apoi se lăsă în genunchi și-i desfăcu încet cureaua cu cataramă de aur. Trupul lui era plin de cicatrice și avea o rană uriașă la șold, care se întindea până la genunchi. Trasă conturul cu degetele.

Îi sclipeau ochii în întuneric în timp ce aștepta să vadă cum o să reacționeze. Dar nu spuse nimic.

După ce-l dezbrăcă, reuși să-l excite. În timp ce lucra, își ridică privirile odată și îl văzu în oglindă. Nu se uita la ea, își încorda mușchii brațului și pieptului în ritmul mângâierilor ei.

Da, este un zeu, se gândi ea. Și ca toți zeii, este vanitos până la nebunie. Este îndrăgostit de putere. Eu sunt doar un accesoriu pentru el.

După aceea, ieși din cameră fără să scoată un cuvânt și-l auzi dând drumul la duș. Se îmbrăcă și se așeză pe scaunul de vizavi de ușă, așteptând.

Se întoarse în cameră gol, cu un prosop cu monogramă în mână. I se scurgea apa pe covorul gros. Se sprijini de ușă, cu prosopul în jurul gâtului.

— Tatăl tău nu este profesor și tu, nu ești studentă — zise el.

Ea clătină din cap.

— Cine ești ?

— Pot fi cine vrei tu.

Tăcu pentru o clipă, gândindu-se la vorbele ei.

— Luna viitoare mă mut la Bangkok. Am afaceri aici. Voi cumpăra o casă și am nevoie de mobilă.

Își dădea seama că se referea la ea.

— Înțeleg.

— Unde locuiești ? — o întrebă el.

— Lângă Soi Sukhumwit. În apropierea Hotelului Grace.

— O să te duci cu șoferul meu să-ți iei lucrurile. Vei sta aici la hotel, până aranjez treburile. Și trebuie să înțelegi un lucru — acum ești proprietatea mea. De azi înainte nu trebuie să te mai uiți la nici un bărbat. Dacă o să mă dezamăgești, vei plăti cu viața.

Ly May fu cât pe ce să se dea înapoi. Îi venea să fugă din cameră. La urma urmei nu era deloc rău că se alesese cu brățara pentru câteva ore de lucru, după-amiază. Fugise din Vietnam pentru libertate și acum se vedea din nou sclavă.

Dar fusese vreodată cu adevărat liberă ? O refugiată nu este liberă, nici o orfană sau o prostituată. Viața îi oferea o șansă, se gândi ea, prima șansă pe care o avusese vreodată. Trebuia să profite.

Îi răspunse că acceptă. Când se ridică, își amintiți de Noi. Nu putea s-o abandoneze.

Inspiră adânc.

— Am nevoie de bani.

Își luă o figură greu de interpretat. O fi furie sau amuzament ?

— Pentru ce ? — zise el.

— Pentru familia mea.

— Familia ta — zise el, deși se vedea clar că bănuia că voia să-și plătească un iubit. Cât vrei ?

— Ceva, ca să supraviețuiască, până o să-i văd din nou.

Își scoase portofelul din haină și numără cinci bancnote de o mie de baht și apoi i le aruncă nepăsător pe pat. Apoi, se duse în baie să-și usuce părul.

Dar, când Ly May se întoarse acasă, în Soi Sakhuwit, Noi plecase.

Puținele lucruri ale lui Ly May — rochiile și pantofii ei — dispăruseră, de asemenea. Ly May băgă o mână în ascunzătoarea ei secretă, de sub saltea. Noi îi luase toate economiile, până la ultimul baht.

109

San Francisco, mai 1981

Dale aranjase să se întâlnească cu Gerry Gates la o cafenea de pe chei. Parcarea era plină de Ferrari și BMW-uri, iar localul era plin de tineri cu Rolex-uri prezidențiale la mână.

Nu-l văzuse pe Gates de mai bine de zece ani. Ultima oară, auzise că se întorsese în Asia și lucra pentru o firmă de care nu auzise niciodată, antrenând trupe paramilitare locale pentru activitățile antidrog și antiteroriste.

Când sosi, Gates stătea la o masă cu vedere spre apă, în ținută tipic californiană, ochelari de soare, o cămașă bleu, pantaloni largi. Acum, părul îi încărunțise complet, își răsese mustața, așa că arăta aproape blând, ca un agent de bursă sau avocat pensionat. Zâmbi când îl văzu pe Dale și se ridică să-l întâmpine.

— Ei, Jack, mă bucur să te revăd !

Îl îmbrățișă ca pe un frate pierdut.

— Bună, Gerry — zise Dale, stânjenit de reacția lui.

— Arăți grozav.

O spuse cu atât entuziasm, încât Dale bănuia că începuse să-și arate vârsta.

— Și tu, la fel.

— Traiul bun și conștiința curată. Vino să stai jos. Am rezervat o masă la soare. Cristoase, uitasem ce frig este aici primăvara, chiar și când strălucește soarele.

Comandă o cană mare cu sangria, pregătită cu Grant Marnier. Luară amândoi burgeri cu crab.

— Deci, cum merg lucrurile, Jack ?

Dale nu se grăbi să-i explice. Găsise un răspuns standard la această întrebare, o minciună, care-i stătea pe vârful limbii.

— Grozav. De-abia aștept să ies la pensie.

Gates tăcu, ca un anchetator iscusit ce era. Se făcu liniște.

— Dar tu, Gerry ? Cu ce, te mai ocupi ?

— Lucrez tot pentru companie. Doar că nu mai este oficial.

— Asia ?

Încuviință din cap.

— Jocul continuă, Jack.

Sosi sangria. Gates înălță paharul.

— Pentru vechii soldați. Să trăiască veșnic.

— Vechii soldați nu mor niciodată, Gerry. Doar cei tineri.

Gates sorbi din băutură.

— Îmi place.

— A trecut atâta vreme de când n-am auzit de tine, încât credeam că te-ai naturalizat sau că ți-au venit de hac băieții cei răi.

— Băieții cei răi n-or să mă răpună niciodată, Jack.

— Deci, despre ce este vorba ? M-ai chemat de dragul vremurilor trecute sau este altceva ?

— O să ajungem și acolo — spuse Gates. Dar vreau să te ascult mai întâi. Am auzit că ai câteva probleme.

Dale se întrebă de unde auzise, dar nu insistă.

— În mare parte, din vina mea. La câțiva ani după ce m-am întors mi-am investit pensia dată de armată într-o afacere imobiliară, pe coastă. Partenerul principal era unul din frații lui Susan.

— Susan ?

— Soția mea... fosta mea soție. Peste un an, am descoperit că s-a folosit de banii acționarilor ca să-și achite altă proprietate, lângă Sacramente... Așa că am pierdut tot.

— Deci, ești tot la firma tatălui tău ?

Dale bănuia că Gates cunoștea răspunsul.

— A murit anul trecut. Ca să fiu cinstit nu m-a interesat niciodată avocatura. Acum câteva luni, am lăsat partenerii să-mi cumpere partea, așa că nu sunt

falit. Dacă sunt prudent și nu fac greșeala să trăiesc până la o sută de ani, o să mă descurc.

— Am auzit că este mai rău decât atât.

— M-da ? Și ce anume, ai auzit ?

— Că afacerea imobiliară te-a distrus financiar, iar divorțul și taxele pentru înmormântare te-au lăsat falit. Am auzit de asemenea, că ai moștenit o parte din problemele tatălui tău cu IRS. Mi s-a spus că ai ajuns într-o situație atât de disperată, încât ți-ai ipotecat casa.

Gates îi vorbea blând, cu părere de rău.

N-avea nici un rost să nege, se gândi Dale. Sursele lui Gates, erau, bineînțeles, impecabile.

— Ei, uite așa se duce totul de râpă — zise el.

— M-da, mă rog, poate mai ai totuși unele șanse. Ai auzit ce-am spus ?

Sosiră burgerii și Gates se apucă imediat să mănânce.

— Fir-ar să fie, ce bun este. Este grozav să servești burgeri cu scoici într-un local unde nu uită să scoată cochiliile.

Dale simțea că Gates îl studiază. Parcă ar fi fost un specimen într-un borcan.

— De ce ai plecat, Jack ?

— Acum nu mai are rost să ne amintim.

— Nu mi-ai explicat niciodată.

— Mă săturasem. Mă săturasem, să pierd. Să joc după reguli care garantau că voi pierde. Nu poți să câștigi un meci de fotbal, dacă nu reușești să arunci o minge peste jumătatea terenului.

— Nu are nici o legătură cu Jennifer ?

Dale știa că Garry Gates nu memora nume, decât într-un anumit scop. Probabil că citise un dosar și ca să-l citească, însemna că-l căutase. Își dădu seama că devenise unul din cazurile lui Gates și se întrebă de ce.

— Într-un fel, are.

— Ei, copiii, ce să-i faci — zise Gates, ca și când asta explica totul.

— Da — spuse Dale. Copiii.

— Am auzit că se droghează.

— Acum este mai bine — zise el de parcă ar fi fost o boală.

Poate că era totuși.

— Este ca și când ai fi lovit de cei din propria ta tabără, nu ?

— Cum adică ?

— Jack, hai să recunoaștem. Unde se duc drogurile în această țară ? Înainte, erau consumate de hippy, haight și alte grupări de rahat. Acum se duc direct în ghetourile negrilor și latino-americanilor. Dar copiii buni, ca Jennifer, n-ar trebui s-o pățească.

— Jennifer nu este un copil bun și asta este problema ei.

— Dar provine dintr-o familie bună.

— Asta nu ajută la nimic.

Terminară de băut Sagria și Gates mai comandă un rând.

— Deci, cu ce te mai ocupi în ultima vreme ?

— Joc golf, citesc, mă uit la buletinele de știri. Nimic grozav.

Gates se aplecă înainte. Îi sclipeau ochii, entuziasmați.

— Nu poți să renunți, Jack. Războiul nu s-a terminat. Doar câmpul de luptă s-a modificat puțin.

— Nu-mi mai pasă — zise el.

Își pierduse idealurile, fiica, soția, amanta. Era măcinat de vină și trădare. După un timp, aceste sentimente te apăsau ca plumbul, și nu știai care din ele or să te ucidă.

Sigur, nu-și imagina că o să salveze lumea de comunism. Sigur, odată crezuse, la fel de fervent ca orice misionar, dar acum nu mai credea. Îi fugise pământul de sub picioare și avea senzația că cineva, undeva, încălcase regulile. Se presupunea că Dumnezeu ar fi trebuit să fie de partea lor, de partea dreptății și libertății, dar pierduseră.

Dacă ar fi însemnat ceva, se gândi el, toate aceste dezastre, personale și internaționale, Jennifer, Vietnam, poate aș fi putut să dau un sens vieții mele. Dar acum, voia doar să fie lăsat în pace.

— La ce te gândești, Jack ?

— Că am făcut două greșeli în viața mea : am făcut copii și am avut idealuri.

— Nu te mai recunosc. Vorbești ca un ratat. Mă dezamăgești.

Dale zâmbi.

— Te rog, încetează. Am destule remușcări, care să mă chinuie o viață întreagă.

— Dacă renunți, este ca și când ai muri.

— M-am gândit și eu la asta.

Sosi sangria și Gates umplu două pahare. Dale văzu un yacht alb, trecând spre club. O blondă în bikini se zguduia de râs și auzi pocnetul dopului unei sticle de șampanie.

— De ce am pierdut Indochina, Jack ? — îl întrebă Gates.

Nu așteptă răspunsul lui Dale și continuă.

— Pentru că n-aveau destui bani și oameni. Nu-i așa ?

— Presupun că da.

— Ei bine, nu-i adevărat. Am pierdut războiul pentru că am folosit soldații noștri, care nu cunoșteau țara. Pentru că militarii noștri sunt obișnuiți să ducă războaie convenționale. Pentru că a trebuit să luptăm pe două fronturi, Hamburger Hill și Capital Hill. A trebuit să cerșim congresului fiecare dolar în parte. Am fost trădați, Jack. De hippy și de inimile caritabile. Am sau nu dreptate ?

— Așa mi s-a părut și mie atunci.

— Câți băieți buni am pierdut ? Cincizeci de mii. Te asigur că n-o să se mai întâmple.

— Pentru că n-o să ne mai implicăm în războaie străine.

— Ba o să ne implicăm. Dar o să adoptăm o altă tactică.

Se aplecă spre el.

— Te-am admirat întotdeauna, Jack. Trebuia să-i instruim pe localnici, așa cum făceai tu și să-i lăsăm să lupte. Ei cunoșteau terenul. Dar pentru asta aveam nevoie de bani și ajutor. Deci, alt tip de organizare, nu armata, pentru numele lui Dumnezeu. În afară de Nevada, am fost boicotați peste tot. Am învățat multe din

acest război, Jack. Am învățat, că ar trebui să fim mai deștepți.

— Și ce legătură are cu mine? Nu mai pot instrui mercenari în junglă. Am artrită la genunchiul drept.

— Poți să ne ajuți și de aici, din California. Uite ce este, Jack, avem nevoie de cineva de încredere. Un fost coleg care se pricepe la legile bancare internaționale, un tip discret și dedicat cauzei. Te-am propus pe tine.

— M-ai propus? Cui?

Gates rânji.

— Haide, Jack.

— Ce ai de gând?

— Ar fi foarte avantajos de ambele părți. Noi te-am putea ajuta să-ți rezolvi problemele fiscale și tu ne-ai putea ajuta pe noi. Ești fost ofițer superior în armata SUA, decorat în Asia, experimentat în legislație internațională. Ești foarte potrivit.

— Și?

— Poate, o să ne fii de folos.

— Cum?

— Ce-ai zice să fii directorul unei agenții internaționale de intermedieri?

— Nu m-am gândit niciodată — zise Dale uluit, dar Gates nu sesiză ironia lui.

— Avem aceeași problemă. Banii. Deci, ne-am dat seama, în cele din urmă, că în loc să ne ducem la Congres, cu mâna întinsă, am pus în funcțiune principiile capitalismului. Doar pentru asta luptăm, nu?

Dale tresări alarmat.

— Cine, Compania? Sau tu și câțiva prieteni?

Gates se arătă jignit.

— Ei, Jack, mai încalc eu legea din când în când, dar n-aș face nimic care să lezeze interesele Americii.

— Deci, despre ce este vorba?

— Conturi curente, jocuri de noroc, prostituate. Într-un cuvânt, o bancă.

— O bancă?

— Mă rog, un fel de bancă. Să presupunem că ești dl. X de la Hong Kong sau Bangkok și vrei să investești în SUA. Dar te lovești de reglementările valutare. Însă Compania te cunoaște, pentru că ești angajatul

nostru și ne vinzi informații. Informații foarte prețioase. Și compania îți sugerează să abordezi o anumită firmă de intermedieri, care ar putea să te ajute. În schimb, însă, plătești un anumit procentaj, în favoarea companiei.

— Oamenii aceștia se ocupă de droguri ? — se interesă Dale.

— Stai puțin, Jack, nu te agita.

Gates ridică mâinile.

— Uite ce este. Trebuie să accepți realitatea. Suntem în anii 80. Dacă vrem să influențăm politica în țările lumii a treia, n-o să ne culcăm cu virgine. Dacă ne formalizăm, o să primim din nou un șut în fund. Unii oameni cu care negociem sunt corporații legale, dispuse să încalce puțin legea, atâta tot. Dar, trebuie să recunosc, unii din prietenii noștri nu sunt tocmai curați. Însă nici camarazii noștri din Asia, nu erau.

— Poate că am îmbătrânit, Gerry, dar nu m-am gândit niciodată că o să se termine așa.

— Ei, nici mie nu-mi place, dar sunt mai realist ca tine. Avem de ales : ori punem capăt criminalității, ori luptăm împotriva comunismului. Și dacă citești ziarele, știi că n-o să oprim niciodată criminalitatea. Se află chiar aici, sub nasul nostru. Unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Nixon, era un mafiot, pentru numele lui Dumnezeu. Crima este un inevitabil produs rezidual al unei societăți libere. Îți amintești de anii 20 când au introdus prohibiția ? Și ce am realizat ? Oamenii doresc să bea, să se culce cu târfe și să se drogheze. Singurele țări unde nu se întâmplă asta, sunt probabil Rusia și China, pentru că acolo oamenii nu au de ales. Libertatea înseamnă uneori dreptul de a te distruge.

— Și eu ce rol am în toate astea ?

— Tu, va trebui să-ți pui numele în antetul unei scrisori, să stai într-un birou și să răspunzi din când în când la telefon.

— Vrei să conduc o agenție de intermedieri ?

— Da, chiar aici în San Francisco. Și în schimb, noi o să te ajutăm să-ți rezolvi problemele și o să discutăm cu cei de la IRS. Și o să te îmbogățești. De fapt, o me-

rți. Un om care-și servește țara n-ar trebui să conducă o Toyota, pentru numele lui Dumnezeu.

— Lasă-mă să mă gândesc.

— O.K. Dar trebuie să aflu ceva.

— Ce? Dacă lucrez pentru *Washington Post*?

— Mai ești de partea noastră? Problema asta cu Jennifer, drogurile... este o porcărie. Sigur, știu că ne jucăm cu focul. Nu suntem proști. Doar ne dăm seama că în acest fel o să intre mai multe droguri în țară. Dar cui îi pasă de câțiva golani din Detroit sau Los Angeles care or să se înțepe în brațe? Însă, uneori lucrurile ies prost fără să vrem.

— M-da. Ai dreptate.

Gates se aplecă și-l luă de braț pe Dale.

— Știi, unii de-ai noștri, care au fost doborâți în timpul războiului, când s-au întors de la Hanoi erau comuniști convinși. Dacă ți-ai schimbat părerile poți să mă refuzi, Jack, nu-i nici o supărare. Depinde de tine. Vrei să te alături vechii lupte? Ar fi grozav să te avem din nou în echipă.

— Nu știu. Sunt obosit, Gerry. După cum ți-am spus, trebuie să mă gândesc. Azi, singurele bunkere pe care le mai văd, sunt când joc golf.

— Trebuie să-ți dau un răspuns până mă întorc la Washington.

— Sigur. Poți să-mi spui ce faci acolo sau este secret?

Gates zâmbi și își termină băutura. Blonda în bikini de pe vas executa un număr de striptease pentru cei de pe punte. În parcare, un bărbat cu păr auriu, în Lamborghini, apăsă pe claxon apreciativ.

Gates chemă chelnerul și lăsă banii pe masă. Apoi luă un șervețel, scoase un pix Parker din buzunarul cămășii și scrise un număr.

— Poți să mă găsești aici în următoarele două zile. Sună-mă și dă-mi de știre ce hotărăști.

— Nu știu...

Gates încuviință din cap.

— Întoarce-te în echipa noastră, Jack. Crede-mă, de data aceasta o să câștigăm.

În timp ce se îndreptau spre parcare, Gates îl întrebă indiferent.

— Ce mai face Michael ?

— Este O.K.

— Am auzit că lucrează pentru DEA, în Thailanda.

— Da, de peste trei luni. Este ca și când ar fi de partea dușmanului, nu ?

Gates se gândi că era nostim.

— Este practic același departament, Jack. Se vede că n-ai mai activat demult.

— Părea schimbat când s-a întors în '70. I s-a întâmplat ceva acolo, dar nu vrea să discute despre asta.

— Am auzit că a fost rănit.

— Într-o ambuscadă inamică — zise Dale, întrebându-se ce știa Gates.

— Nu pari prea convins.

— Am auzit că lucrează pentru DEA, în Thailanda. fie, cu cineva cu care nu trebuia să fie. Cam ciudat. Ar trebui să vă fac cunoștință odată. Cred că nu v-ați putea suferi.

Gates zâmbi.

— De-abia aștept — zise el.

Apoi se urcă în mașină — un Mercedes închiriat, remarcă Dale și se îndepărtă.

110

Fără copii și fără soție, o casă seamănă cu o cameră de hotel. Menajera făcuse curat și era totul aranjat. În bucătărie, pe un raft deasupra chiuvetei, erau vase de ceramică, pe care scria CEAI, CAFEA, ZAHĂR, OREZ, una lângă alta, ca soldații la paradă. În living-room, ultimele ediții din *Forbes* și *Revista economică din Orientul Îndepărtat* stăteau nedeschise pe măsuța de cafea ; patul arăta ca și când n-ar fi dormit nimeni în el.

Și câteodată, chiar că nu dormea nimeni. Nu era decât el, Bernard Fall, două pahare cu brandy — avea grijă să nu bea singur — și o canapea de piele.

O furtună de după-amiază tulburase Pacificul și era prea frig și umezeală afară, așa că se retrase în birou. Susan remarcase odată, că această cameră arăta ca și când ar fi încercat să-și recreeze propria minte. Pereții erau îmbrăcați în lambriuri de stejar, un dulap cu ușă de sticlă conținea pahare de cristal, sticle de brandy și whisky de bună calitate ; deasupra căminului atârnau portrete de familie în ordinea priorității și importanței, împreună cu amintiri din anii petrecuți în Asia. O șapcă AKA, acoperită cu străvechi monede de argint, majoritatea cu capul lui George VI ; o pușcă de vânătoare hmong, într-o cutie de sticlă ; un revolver luat de la un viet cong mort, fotografii care-l înfățișau pe el, Westmoreland, Gerry Gates și Cao Ky ; un meniu de la hotelul Continental în 1967 ; o hartă veche a Asiei de sud-est, cu nume de orașe ca Siam, Cochin și Annam.

Își turnă un Jack Daniels, se așeză pe canapeaua din piele, lângă foc și se uită la portrete. Michael în uniformă USAI ; Jennifer la absolvire ; în centru, o fotografie alb-negru care înfățișa patru oameni : el, Susan, Jennifer la trei ani, plină de pistrui și un bebeluș în brațele lui Susan — Michael. O icoană atât de veche, își spuse el, încât ar fi putut să fie de la mormântul lui Lincoln.

I se părea că își văzuse copiii crescând în aceste fotografii, pe care le ținea în portofel mototolite, în junglele din Asia sau în rame ieftine, în camere de hotel din Saigon, Vientiane și Manila. Fiecare etapă a vieții lor era prinsă, nu în memoria lui, ci în fotografii Kodak color, trimise în plic, la ambasadă.

Vreau să mă întorc și s-o iau de la început, se gândi el. Durerea acestei constatări era atât de puternică, încât îi ardea stomacul ca un ulcer.

În noaptea aceasta va fi rău, fantomele trecutului vor prinde viață.

O femeie frumoasă, brunetă, cu un copil de mână stătea la fereastră. Părul ei lung, negru, era dat pe spate. Era palidă la față, mândră și foarte frumoasă. Noelle.

— Îmi pare rău — zise el.

Închise ochii, sperând că aceasta o să dispară. Obsesia pe care o nutrea față de ea, era complet egoistă, O dorea cu atât mai mult, cu cât era imposibil s-o aibă. Nu contează pe cine rănești, se gândi el. Ia-ți ceea ce vrei.

Deschise ochii și n-o mai văzu.

Dar azi nu-l va bântui fantoma lui Noelle, ci Jennifer. Își aminti de hamalii pe care-i văzuse la Hong Kong împleticindu-se pe scândurile înguste, cu greutăți atârnate pe umeri, atârnate de vergele din bambus, aplecați de spate. Nu se gândeau decât la povara lor. Așa este și viața mea, se gândi el. Aplecat sub povara regretului.

Își aminti cum găsise câteva din lucrurile lui Jennifer, depozitate în pod. Scuturase de praf cărțile ei de școală și i se deschise în mâini una din ele. Scrise ceva, când era în clasa întâi.

Tata este un erou. Este ofițer în Forțele Aeriene și lucrează în Saigon. Eu îl văd pe tata de Crăciun și în vacanța de vară. Poartă uniformă și îmi aduce multe cadouri. Tata va veni acasă, de îndată ce se va termina războiul.

Începu să viseze ca un adolescent.

O văzu întinsă pe covor, la picioarele lui, scriindu-i o scrisoare. Părul îi era prins într-o coadă de cal.

— Când te întorci acasă, tată — zise ea.

— De îndată ce o să pot.

— Michael spune, că n-o să te întorci niciodată.

— Nu-l asculta pe Michael.

Își concentra atenția asupra scrisorii. Se desenase pe ea și pe Michael jucând fotbal în curte, cu bunicul lor. Își aminti că mai avea și acum desenul acela. Se ridică și se duse să-l caute în sertarul biroului. Când se întoarse, fantoma ei dispăruse.

— Unde erai, când am avut nevoie de tine? — zise o voce.

Se întoarse. Stătea pe scaunul lui. Avea părul legat cu o eșarfă, înțepături pe brațe și cearcăne la ochi. Era o hippy.

— Ce ?

— Unde erai, când am avut nevoie de tine ?

— N-am avut încotro. Aveam probleme importante.

— Și noi, îți stăteam în cale.

— Am încercat să vă țin cu mine. Dar era prea periculos.

— Aveam nevoie de un tată. La fel ca și Michael.

— Aveam de îndeplinit o misiune.

— Și ai dat greș. A fost chiar așa de rău până la urmă ? Au câștigat în Vietnam, Iran, Afganistan. Crezi că a meritat ?

— Nu-mi este rușine de viața mea — zbieră el. Nu-mi este.

Ieși în fugă, lăsând-o să stea acolo. Avea dreptate. Dăduse greș și, până la urmă, nu meritase nimic.

Găsi numărul pe care i-l dăduse Gates și-l sună.

111

Restaurantul Hong Kong din Chinatown este o încăpere mare. Peretele din spate, cu oglinzi și podele pardosite cu gresie îi confereau acustica unei piscine. Gates și Dale trecură de șirurile de oameni care așteptau să se elibereze o masă. Sammy Chen avea o masă în colțul îndepărtat. Îi salută când intrară.

Dale nu-l mai văzuse pe Sammy Chen din 1967, în Cholon. Parcă ar fi fost ieri. Parcă nu îmbătrânise deloc și ar fi fost îmbrăcat în aceleași haine. Un costum închis la culoare, ros în coate și o cămașă albă, deschisă la gât. Acesta se ridică și dădu mâna cu Dale. Avea palmele reci și moi ca un aliat. Era singur, dar Dale observă că de la masa alăturată îi urmăreau trei tineri în geci de piele și ochelari de soare.

Triadele, își spuse Dale.

Comandară ceai chinezesc și Sammy se interesă politicos de familia lui Dale. Nu se pomeni nimic despre fostele lor afaceri din Saigon. Sammy își concentră atenția asupra mâncării și înfulecă repede, cu poftă. Chelnerii debarasară masa, dar nu-i zori nimeni s-o

elibereze, ca pe ceilalți clienți. Sammy se rezemă de spătarul scaunului, își aprinse o țigară și își desfăcu cureaua de la pantaloni ca să stea mai confortabil și ca să-și ușureze digestia.

Se aduse un vas cu ceai verde și Gates aduse discuția despre afacerile lor. Se pare că Sammy îi spusese mai demult lui Gates că intenționa să-și transfere afacerile de la Hong Kong la San Francisco.

Gates se întoarse spre Dale.

— Sammy este îngrijorat că va întâmpina anumite dificultăți ca să-și transfere o parte din bunurile sale în SUA. Și i-am sugerat, că l-am putea ajuta.

Dale se aplecă spre el.

— După cum ai aflat probabil de la Gery, am fost numit director al Companiei International Pacific Commodities. Firma își are sediul în Hong Kong, dar avem filiale independente în toată America. Tocmai am deschis o nouă sucursală aici, la San Francisco. Sunt sigur că vom putea să te ajutăm, Sammy.

— Trebuie să fie O.K., domnule Dale. Nu trebuie să încălcăm legile. Fără șiretlicuri.

— Din punctul de vedere al Guvernului SUA, este perfect legal. Vezi, companii ca cea condusă de mine nu trebuie să raporteze toate tranzacțiile. De exemplu, poți achiziționa un milion de dolari în contracte cu aur. Rata profitului poate ajunge până la 3000—4000% în șase luni. Și când piața își schimbă evoluția, putem rupe contractul negativ. N-o să apară niciodată în registrele noastre. Poți să închei contractul la Hong Kong și să-ți apară profitul drept credit în conturile noastre de aici.

— Și ce taxă percepeți pentru acest serviciu, domnule Dale?

— Șase la sută.

— Foarte mulți bani.

— Și foarte multe avantaje.

Sammy își împreună mâinile pe burtă și se gândi.

— N-ați putea să-mi acordați o reducere?

Dale se uită la Gates.

— Suntem întotdeauna dornici să negociem, Sammy — zise Gates.

— Am prieteni în Vietnam, Swatow, în poliție și armată. Cunosc mulți oameni în multe locuri. Pot să vă ofer informații prețioase, O.K. ?

— După cum ți-am mai spus, Sammy suntem dornici să negociem.

Sammy se gândi un timp. Alese o sămânță de lotus și o bagă în gură. Apoi se aplecă spre ei, de parcă ar fi vrut să le destăinuiască un mare secret.

— Cred că o să-mi placă aici, în America voastră, O.K. ?

* * *

În timp ce se întorcea acasă cu mașina pe Autostrada 101, Dale revizui conversația în gând. Se întrebă ce ar crede Michael dacă ar ști că tatăl său stătuse la masă cu cineva ca Sammy Chen. Și se întrebă, dacă va reuși să-i spună vreodată.

112

Lângă borna de kilometraj 15, frontiera Thailanda, Burma.

David Lee era un chinez american la a treia generație. Purta ochelari de aviator, șapca echipei de baseball Yankee și vorbea cu un pronunțat accent new-york-ez. Lucra de trei ani pentru DEA în Chiang Mai și se lămurise de inutilitatea străduințelor lor. În timp ce conducea, stătea cu o mână pe volanul jeep-ului și cu cealaltă desena în aer. Dacă cineva i-ar tăia mâinile, ar rămâne mut.

— Îl cheamă Chang Chi-fu, dar îi place să-și spună Khun Sa. Asta înseamnă „Prințul Prosperității" în birmaneză. Este jumătate chinez, jumătate Shan și este cel mai mare traficant de droguri din toate timpurile, mai grozav chiar și decât Compania Britanică East India. Își are propria sa armată, SUA — Shan United Army (Armata Unită Shan) — care numără cincisprezece mii de oameni. Îi place să spună tuturor că luptă

pentru independența Shan, dar nu este adevărat. Se folosește de armele date de guvernul nostru, ca să-i oblige pe hmongi să cultive mai mult opiu. Oricine încearcă să-l sfideze este torturat în văzul tuturor. În prezent se ocupă de cultivarea și prelucrarea opiului în întreg Triunghiul de Aur.

Michael era de trei luni în Thailanda și simțea același entuziasm ca și atunci când pusese piciorul prima oară în Vietnam. Simțea că face ceva util, ceva pentru care nepoții lui or să-i mulțumească.

Trecuse mult timp de când nu mai pilotase un avion. Când se întorsese din Asia de sud-est, încercase să se angajeze pilot comercial, dar companiile de aviație se aflau în recesiune și nu erau locuri disponibile. Se întâlnise cu un fost Raven la un Supermarket. Cu un an înainte se ferise eroic de bateriile antiaeriene din Câmpia Yars, iar acum vindea praf de săpun.

Tatăl lui Michael dorise ca el să urmeze Dreptul și poate de aceea se înrolase, în schimb, la Academia de Poliție. I se păruse o slujbă cinstită, bine plătită și care îi alimenta idealul de a fi de partea celor buni. În prima zi, ca simplu sergent, dezarmase un bărbat care amenințase că-și împușcă soția și copiii cu un pistol mitralieră. După aceea, îl racolaseră.

Devenise unul dintre cei mai tineri detectivi și în 1978 Biroul de Narcotice îl invitase la un curs de două săptămâni la Chicago. La sfârșitul cursului îi oferiseră o slujbă. În primul an, ca agent secret, descoperise un grup de detectivi corupți din Brigada de Moravuri. După condamnarea lor primise câteva telefoane de amenințare, așa că șeful său îi propusese să plece în Thailanda.

Ieșiră de pe șoseaua principală, trecură de un pârâu puțin adânc și o luară pe un deal abrupt cu o vegetație deasă. Lee opri jeep-ul și se dădu jos. Ghidul lor hmong, Chao Cho o luă înainte. Lee scoase un M-16 de sub bancheta din spate și-i făcu semn lui Michael să-l urmeze.

— De aici o luăm pe jos — zise Lee.

Jungla era tăcută. Michael știa că traficanții acționau în forță aici. Pe altă cale ar fi fost imposibil să se apropie de cineva în această vegetație luxuriantă, fără să-i alerteze.

Îl urmară pe Chao Cho vreo două sute de metri și Michael își dădu seama deodată că se aflau lângă zidurile unui mare oraș. Pereții erau alcătuiți din bambus crăpat, înnegrit de foc. Fuseseră ascunși de tufișurile și bambusul tânăr. Lee găsi o cale de acces și-l conduse pe Michael înăuntru.

Nu exista acoperiș, dar era întuneric, din cauza copacilor și plantelor agățătoare. Podeaua de pământ era acoperită cu sticlă spartă, vase sfărâmate și căldări contorsionate din metal. Două butoaie negre de cincizeci de galoane zăceau aruncate într-un colț.

— Aici preparau câte două sute de kilograme zilnic. Au dat lovitura înainte să vii tu, exact înainte de recolta de opiu. Știu că a fost mâna noastră, dar am spus ambasadei că a fost acțiunea celor de la KMT. Nu avem voie să operăm de această parte a frontierei.

— Era a lui Khnu Sa ?

Încuviință din cap.

— În toate satele shan este la fel. Distrugi o fabrică și vezi că apare alta, în altă parte. Laboratoarele lui de heroină au funcționat aici până în 1974 ; le-a tot mutat între Thailanda și Burma, în funcție de situația de moment. Acum are vreo treizeci.

— Și nu putem face nimic ?

— După cum vezi, nu există nici frontieră, nici puncte de control. Birmanezii nu se ocupă de această parte a Triunghiului și majoritatea membrilor guvernului thailandez sunt mituiți. În această zonă nu se aplică legea, nu se fac controale. Aici comandă Khun Sa. Ar trebui să vezi unde locuiește, în Ban Hinn Taek. Este un adevărat palat. Are un cinematograf, terenuri de tenis, piscine, dar și magazine care vând mobilă din piele și băutură. Întreținerea acestei reședințe costă două milioane de dolari pe lună. Și se află chiar în inima junglei.

Rătăciră încă o oră pe potecile șerpuitoare și Michael începu să-și dea seama de gravitatea problemei. Cărarea pe care înaintau era atât de îngustă și năpădită de vegetație, încât nu s-ar vedea de la înălțime și în afară de asta, ar fi sesizat uruitul unui avion înainte ca acesta să-l găsească. Nu existau aeroporturi, doar două șosele noroioase. Aici poți ascunde două armate rebele, se gândi Dale. De fapt, probabil că se și ascund.

Chao Cho își duse degetul la buze și le arătă că se apropiau de satul pe care-l căutau. Lee arătă printre copaci și Michael îl zări, sus pe coama dealului, cu fumul ridicându-se de pe acoperișurile de stuf. Auzi apoi, lătratul câinilor.

Lee scoase binoclul. După câteva minute i-l dădu lui Michael.

— Vezi clădirea din vârful culmii ? Sunt trei cutări legați afară. Este unul din punctele de negoț ale lui Khun Sa. Înăuntru sunt trei sute de kilograme de heroină numărul patru, împachetate în saci impermeabili.

Michael clătină din cap.

— Nu văd decât coliba. Ești sigur că am ajuns unde trebuie ?

Lee râse.

— Ai încredere în mine. Un CI ne-a spus că este aici, dar ambasada spune că trebuie să așteptăm s-o treacă peste frontieră, în Thailanda, înainte să acționăm.

Michael știa că CI era prescurtarea de la Informații Confidențiale.

— Dar pot interveni mii de întâmplări neprevăzute până atunci. Mai bine s-o luăm acum.

— Ambasada spune nu.

— Pentru numele lui Dumnezeu !

— Bun venit în lumea drogurilor — rânji Lee. Hai să ne întoarcem mai bine. Am parcat prost jeep-ul.

Chiang Mai

Sediul DEA se afla într-una din cele mai sărace zone ale orașului, înconjurat de un zid înalt din beton și porți de oțel. Perimetrul era prevăzut cu un sistem electronic de securitate. Aceste precauții erau pe deplin justificate. Cu numai un an înainte, Joyce Powers, soția

unuia din agenții superiori DEA fusese răpită de pe stradă și ucisă.

După ce pătrundeai dincolo de porți, aveai impresia că pătrunzi într-un decor de film hollywoodian. Era o zonă de recreere în stil Disney cu case cu frontoane, pe două nivele, pajiști îngrijite, piscine albastre și bărbați și femei bronzate în șorturi albe, jucând tenis pe terenurile asfaltate.

Exista de asemenea și o sală de gimnastică, complet echipată cu cel mai modern echipament Mantilus. Lee și Michael ieșiră să se antreneze aici, în timp ce Lee îi explică detaliile activității lor.

— Acele trei sute de kilograme de heroină vor fi greu de depistat — zise el icnind sub greutăți. În mod normal, vii pe cărări, într-o caravană formată din patru sute de catâri — câte cincizeci de kilograme de opiu pe fiecare. Douăzeci de tone deodată. Și tot nu reușim să-i prindem. Pentru trei sute de kilograme, nu vor avea nevoie decât de șase catâri. Va fi mai ușor și se vor deplasa mai rapid. Sau o să-i includă într-o caravană mai mare.

— Cum rămâne cu patrulele de la graniță ?

Lee râse atât de tare, încât lăsă jos bara.

— De partea thailandeză există încă o armată rivală KMT, care se presupune a fi rămășițele fostei Armate Republicane Chineze. Însă în prezent, nu sunt decât niște gangsteri la fel ca Shan. Thailandezii le dau arme să patruleze la frontieră, dar ei se folosesc de ele ca să le ceară shan-ilor câte cinci dolari SUA pe kilogram de heroină. Sau fac chiar ei trafic cu opiu. Este o farsă.

— Atunci, cum putem să-i oprim ?

— Dacă obținem o informație valoroasă, putem lua legătura cu Poliția thailandeză de frontieră.

Dar, dacă facem asta, de obicei se întâmplă ceva și acțiunea dă greș.

Lee își continuă antrenamentul.

— Vrei să spui, că sunt corupți ?

— În Thailanda toți sunt corupți. Vreau să spun că sunt vânduți trup și suflet dușmanului.

— Dușmanului ?

— CIA. Numai că aici nu le spunem așa. Sunt cunoscuți sub numele de Etajul Trei, pentru că se află la al treilea etaj al Ambasadei din Bangkok. Își spun Serviciul de Raportări Speciale (SERF). Tipilor le plac criptonimele, ce mai. N-ai cum să scapi de ticăloșii de aici. Sigur mă duc în junglă, scutur un copac și-mi cade un microfon în cap sau mă scarpin în fund și găsesc o cameră miniaturală de luat vederi.

— Vrei să spui că CIA ne pune bețe în roate ?

— Nu-i nimic personal, Mike. Nu te supăra.

Puse jos greutățile și se așeză pe bancă. Tricoul era îmbibat de sudoare.

— Dar de ce ?

— Ai fost în Laos în timpul războiului, nu-i așa Mike ?

— Da, câteva luni.

— Ai auzit că Air America transporta droguri ?

— Să aud ? Am văzut cu ochii mei.

— Aici este același lucru. Patrulele de frontieră sunt un contingent anti-insurgent. Când studenții de la universitatea din Bangkok au ieșit în stradă acum patru ani, au trimis patrula de frontieră să-i liniștească. Pe ei de la Ambasadă îi interesează doar politica. Puțin le pasă de droguri. Visează comuniști sub pat, Mike. Cineva trebuie să plătească pentru toate astea. Și în afară de asta, traficanții de droguri, ca grup unitar, sunt o ramură foarte conservatoare de extremă dreapta. De asemenea, traversează foarte des frontiera. Cei din CIA sunt foarte atașați de tipii ăștia pentru că le furnizează informații prețioase.

— Isuse.

— N-o să ne ajute cu nimic. Politica este pe primul loc.

Lee râse de propria lui glumă.

— Păi dacă patrula de frontieră ne ajută, de ce nu-i arestăm noi ? Hai să nu le mai dăm nici o șansă.

Lee se uită lung la el.

— Bună idee, dar aici nu suntem în SUA. Nu-i vorba de câțiva gangsteri, ci de o armată întreagă. Doar o singură caravană, are trei sute de soldați, tineri hmong sau lihsm. Au puști, mitraliere, grenade, un adevărat

arsenal pentru numele lui Dumnezeu. Și sunt dotați cu stații radio pentru comunicare. Ce crezi că putem face ? Să sărim la ei după un copac și să-i amenințăm cu pistolul : „Stați pe loc, nu mișcați, sunteți arestați !"

— Și atunci, ce dracu o să facem ?

— Eu unul Mike, fac tot ce pot. Mă joc cu copiii mei în fiecare dimineață cam o oră și apoi, mă duc să-mi fac meseria fără să știu când și dacă o să-mi mai văd soția vreodată. Risc să fiu împușcat, aruncat în aer sau stâlcit în bătaie. Colaboratorii mei sunt tipi care beau prea mult, polițiști thailandezi care ar fi în stare să mă vândă pentru un ceas electronic și tipi în costum, de la ambasadă de care sunt sigur că transmit tot ce află de la mine, părții adverse. Și continui s-o fac pentru că, îmi spun că, până la urmă, lucrurile se vor schimba. Pentru că eu — deși sunt aproape singurul din generația mea care gândesc așa — cred că, o doză de heroină reprezintă o amenințare mai mult pentru America decât Joe Stalin într-un lansator de rachete. Pentru că sunt un visător, un nebun. Pentru că nu renunț să lupt pentru o cauză pierdută.

— Și vrei să spui, că asta mă așteaptă aici ?

— Nu ți-a promis nimeni o grădină de trandafiri, Dale. Bun venit în Chiang Mai.

Râse ca un nebun, luă prosopul și se duse să-și facă duș.

113

Chiang Mai este în lumea drogurilor ce este Wall Street în cea financiară și localnicii nu se sfiesc să se mândrească pe față cu renumele orașului lor. Multe restaurante sunt tapetate cu modele înfățișând maci, la fel ca și covoarele și tricourile turiștilor. Opiul se găsește peste tot, din belșug.

Orașul este în același timp un bazar de droguri și un cuib de spioni. Hotelurile, restaurantele, barurile de noapte și cafenelele servesc drept loc de întâlnire pentru traficanții de arme, droguri, spioni și mercenari.

Iar activitatea ajunge la apogeu în fiecare primăvară, după recolta de opiu.

David Lee își puse șapca Dodgers, geaca de piele cu fermoar și îl luă pe Michael în oraș, ducându-l la localul numit absurd Hanul de Bun Venit, să privească furnicarul de oameni. Cafeneaua era plină de chinezi tineri, în uniforme elegante, cu ochelari de soare Porsche și ceasuri de aur Rolex la mână. O gașcă de tineri thailandezi în tricouri și blugi stăteau la ușă, să descurajeze turiștii și negustorii. Se holbară la el când se instală în foayer, iar el le făcu cu ochiul.

— Majoritatea tipilor de aici fac parte din triade — zise el. Gangsteri chinezi, tineri care se ocupă cu paza. Uită-te numai cum se îmbracă. Ochelarii ăștia de soare au devenit o uniformă. Ceilalți aparțin fie generalului Li — autoritatea locală KMT — fie lui Khun Sa. Negociază prețul pe kilogram și discută riscul implicat. Aici este începutul pistei pe care trebuie s-o urmărim.

— Și nu putem face nimic ?

— Exact. Thailanda nu are legi împotriva adunărilor conspirative, așa că pot sta cât doresc să discute despre droguri. Ne privim reciproc și atâta tot. Dacă nu-i prindem cu drogurile în buzunar, nu putem să-i acuzăm de nimic. Iar dacă îi prindem, sunt protejați până la cel mai înalt nivel. Dacă nu de ai noștri, atunci de ai lor.

— Al Treilea Etaj ?

— Nivel A, ce mai. Deocamdată, stăm pe tușă. Într-o zi, lucrurile or să se agraveze și o să ne pună să acționăm. Și atunci o să-i distrugem.

Își întoarse capul să se uite la o femeie care tocmai ieșise din ascensor. Era o asiatică extrem de atrăgătoare, care părea să plutească prin foayer, într-un cheongsam negru, de mătase, strâmt și despicat până la coapsă. Părul negru îi atârna pe umeri.

— Este o femeie, Mike, atâta tot — murmură Lee. De aceea chinezii spun că voi, americanii, sunteți niște barbari păroși. Nu înțeleg de ce vă agitați atât. Acestea

sunt micuțe chinezoaice, omule. Plutesc ca un fluture și înțeapă ca o albină.

Fata se opri în mijlocul foayerului și se uită la Mike. Îl privea atât de sincer și intens, încât se simți stânjenit.

— Of, Doamne, se uită la tine sau la mine. Sunt om însurat.

— La ce dracu se uită ?

— Cred că la tine, omule. Probabil că studiază clienții. Nu-i da mai mult de o mie de baht, omule. Dacă nu, te sfâșie.

Se întoarse și veni spre ei. Când se întoarse, Michael simți parfumul de iasomie.

— Nu, mulțumesc, acum sunt în timpul serviciului — zise el.

— Ce ? — îl întrebă fata mirată.

— Poate altă dată.

— Nu mă recunoști.

Era o constatare nu o întrebare.

— Crezi, că ar trebui să te recunosc ?

Pentru o clipă, avu impresia că o să izbucnească în plâns. Apoi bombăni ceva și plecă.

— Ce-a spus ?

— Cred că ți-a zis că ești un ticălos, — îl lămuri Lee

— Nu înțeleg nimic.

— La dracu, nu cred că este o târfă de o mie de baht. Uită-te ce brățară are la mână. Și nu-i imitație, Mike.

— Nu știu cine este — zise el, răscolindu-și memoria.

— Dar ea, știe cine ești tu. Cred că ar fi mai bine să facem niște investigații.

— O cheamă May Wong. Îți spune ceva ?

Michael clătină din cap.

Erau în biroul lui Lee, de la sediul DEA. Lee stătea cu picioarele pe masă și mâinile sub cap. Ordinul de onoare atârna înrămat pe perete, în spatele lui.

— Sigur, nu este numele ei adevărat.

— Cine este ? — îl întrebă Michael.

— Nu contează cine este ea. În schimb, prietenul ei este o persoană importantă. Îl cheamă Ho Kuan-ling, alias Douglas Ho, poreclit Aripioară de Rechin. Este un Stâlp Roșu în Triada Fei Lung și joacă un rol important în traficul de droguri coordonat de Sammy Chen. Are treizeci și șapte de ani și este un tip foarte afurisit. Și iată, că femeia lui crede că te cunoaște.

Se aplecă spre el. Michael știa ce gândea : fie sunt infiltrat de inamici, fie m-am infiltrat eu printre ei. Care din două ?

— N-am văzut-o în viața mea — zise el. Mi-aș fi amintit, mai mult ca sigur, o femeie ca ea.

— Atunci, ce dracu se întâmplă ?

— Nu știu.

— Va trebui să afli.

Michael încuviință din cap. Încercă să găsească un răspuns. Se gândea la toate fetele pe care le cunoscuse în ultimii cinci ani. La San Francisco se întâlnise cu o vietnameză de câteva ori, dar, în afară de ea, nu existase nici o asiatică în viața lui.

— Cred că m-a confundat — zise el. Poate am un frate geamăn.

— Puțin îmi pasă. N-aveți decât să fiți și quadripleți. Află drept cine te ia, apoi străduiește-te dracului să intri în pielea acestui personaj. Pentru că vreau să știu ce se petrece, Mike.

Încuviință din cap.

— O.K.

114

Strada era plină cu boutiq-uri în stil vestic ; dintr-un magazin de casete răsuna melodia „Love is a drug" (Iubirea este un drog). Tineri cu păr lung, tricouri murdare și blugi rupți hoinăreau pe străzi căutând să dea lovitura. Țărani de pe dealuri, majoritatea femei cu copii în spate, își croiau drum printre mulțime, spre piață.

Mercedes-ul opri lângă un magazin viu luminat, unde se vindeau sculpturi din lemn antice și mobilă grea

de tek. Șoferul, un chinez într-un costum bej, cu un pistol sub brațul stâng al hainei se dădu jos și deschise portiera. May coborî și intră în magazin. Șoferul se aplecă să-și ia un pachet de țigări. Își aprinse una și aștepta. Se uită în jur, indiferent. Scuipă în șanț. Nu se aștepta la necazuri.

Michael își parcă Toyota maro puțin mai departe, pe stradă și o urmă în magazin.

Ea studia o masă grea de tek, în timp ce proprietarul se învârtea în jurul ei, ademenind-o să cumpere. Michael avu grijă să nu se apropie. O văzu și rămase impresionat de reacția ei.

Nu schițase nici un gest.

Se întoarse din nou și își dădu părul la o parte. O văzu uitându-se pe stradă, ca să vadă dacă șoferul stătea cu spatele la ea și apoi ieși repede din magazin, lăsându-l pe proprietar să vorbească de unul singur. Michael o urmă. O coti pe alee.

Era plină de țărani : lihsu, hmong și thailandezi negri care vindeau pipe de opiu și bijuterii de argint lucrate manual. Copiii aruncau maci veștejiți. Michael simți că-l trage ceva de pantaloni și când se uită în jos, văzu o tânără femeie Akha cu un copil deformat în brațe. Neonul purpuriu al barului de noapte Golden Pappy arunca o aură roșiatică pe fața ei. Îi aruncă niște monede și se grăbi după fată.

— May — zise el.

Se întoarse. Nu-i zărea fața în urmă.

— Îți amintești ?

Părea agitată.

Oh, la dracu și acum ce o să fac ? Drept cine mă ia ?

— Sigur, că îmi amintesc.

— Au trecut mai mult de zece ani. Nu te-ai schimbat. Nu mi-a venit să cred când te-am văzut.

Nu știa ce să-i spună. Dă-mi un indiciu ! Ceva !

— Mai koo — zise ea.

Mai Koo. Oare cine îi spunea așa ? Fusese demult în Laos...

— Nu-ți amintești ? — zise ea.

Laos. Fata aceasta avea în jur de douăzeci de ani. Poate chiar mai puțin. În Laos fusese acum unsprezece ani...

— Nici măcar nu-ți amintești de mine.

Încercă să-i distingă trăsăturile în umbră. Neonul clipi, luminându-i fața. Își aminti de o fetiță ghemuită pe podeaua barului din Lon Tieng ; juca baseball cu o șapcă Giants, de zeci de ori mai mare pentru capșorul ei ; o grămadă patetică de bandaje însângerate în spitalul bazei...

— De ce, m-ai părăsit la spital ? De ce, n-ai venit să mă vezi ?

— Ly May — murmură el.

— De ce ?

Nu putea fi fetița aceea. Acel copil murise într-un spital al bazei militare americane sau pe străzile Saigonului. Fetița aceea făcea parte dintr-un coșmar de demult ; încercase să facă ceva și dăduse greș. Această femeie tânără și elegantă nu semăna deloc cu fetița de atunci. Apoi, în sclipirea neonului zări cicatricea micuță din jurul ochiului.

— De ce, nu te-ai întors să mă cauți ? repetă ea

— N-am putut — zise el.

Se auzi un zgomot în stradă. Bodyguardul lui May își dăduse seama că dispăruse și se năpustise pe alee ca un animal rănit. Probabil că-l bătuse deja pe proprietarul magazinului, se gândi Michael. Când ieșea ceva prost tipii ăștia nu știau decât să sară la bătaie.

— Acum trebuie să plec — zise ea.

— Stai — murmură Michael, dar ea trecu pe lângă el și ieși pe alee.

Se dădu un pas înapoi și o privi din umbră.

Ajunsese deja în capătul aleii și se certa în thailandeză cu bodyguardul. Băiatul îi spunea să nu se mai aventureze de una singură, iar ea îi răspunse într-o thailandeză impecabilă, să se ducă la dracu.

Michael zâmbi. Iat-o pe fetița hmong care nu scotea nici un cuvânt și pe care o certase fiindcă învățase să spună „sum-bitch". Devenise o tânără foarte limbută.

Era măcinat de emoții contradictorii. Uimire. Entuziasm. Dezamăgire.

Ly May. May Wong. Micuța țărancă se descurcase bine, dar se asociase cu cine nu trebuia. Într-un fel, drumurile vieții o duseseră din munți pe stradă și în bazarurile cu droguri din nord. Îndurase greul și acum avea bani, protecție și o educație. Supraviețuise în mod uimitor.

Întrebarea era însă următoarea : Oare era pregătit să acționeze conform principiului american și să-i primejduiască, din nou viitorul, ca s-o exploateze ?

115

Vincent Paderewski avea aerul epuizat al unui om, care-și petrecuse prea mult timp într-o slujbă pe care credea că putea s-o îndeplinească. Își slăbise cravata și era înconjurat în permanență de fum de țigară. Polonez de origine italiană, fusese poreclit Papa de colaboratorii săi din biroul DEA din Bangkok, de când fusese ales Papa Ioan Paul al II-lea. Era șeful Biroului din Bangkok dar, ca importanță se putea compara cu un spălător de WC-uri din Djakarta.

Deasupra capului său atârna o hârtie trasă la xerox și lipită cu scotch :

Președintele Clubului de ciuperci
Ținut în beznă și hrănit cu rahat

Pe celălalt perete era o schemă care prezenta relațiile lui Douglas Ho în cadrul organizației — cercurile și pătratele erau umplute cu nume thailandeze și chinezești. Era un adevărat labirint de linii, care mai mult te aiura decât te lămurea cu ceva.

— Am aflat că ai un om de legătură pe lângă Douglas Ho — zise Papa.

Michael înălță din umeri. Se simțea stânjenit. Nu știa dacă dorea să continue pe această direcție.

— May Wong — îi sugeră Pederewski.

— Este o cunoștință de demult.

— Dar David Lee, consideră că am putea profita.

— Poate.

Papa luă un dosar gros și i-l aruncă pe masă. Michael îl prinse ca să nu cadă pe podea.

— Uite ce este, Mike. Și eu sunt la fel de sceptic ca tine. Iată dosarul pe care-l avem despre Douglas Ho. Este de neatins. Îl protejează chiar și cei mai înalți membri din Guvernul Thailandez. Dar ce dracu ? Trebuie să ne facem meseria, nu ?

— Așa m-am gândit și eu înainte să ajung aici.

— Dar, de-abia ai venit de două luni. Ai răbdare să treacă șase ani, ca în cazul meu.

Pederewski scăpă scrum de țigară pe cămașă, dar nu-i păsa.

— Ce știi despre triade, Michael ?

— Nu prea multe.

— Mă rog, nimeni din America nu știe deocamdată. Poate peste zece ani or să se trezească.

— Douglas Ho face parte din triadă, nu-i așa ?

— Este ca și când ai spune despre cardinalul Spellman că este un catolic practicant. Tipul acesta ocupă un post de conducere în Fei Lung și are niște relații importante în Hong Kong. Credem că este un Stâlp Roșu — adică o persoană care se ocupă de afacerile murdare. Dar nu este doar un om de acțiune. Are și creier, nu numai mușchi. Cea mai cumplită combinație. Un criminal perfect. A fost trimis aici, de la Hong Kong, cu un an în urmă, să aibă grijă de afaceri.

— Și fata ?

Pederewski ridică din umeri.

— Este o fată ca oricare. Le ia, le ține câte un an sau doi, pe urmă le aruncă. Din câte știm noi, nu are vicii. Nici măcar femeile nu reprezintă o preocupare pentru el. L-am întâlnit odată, sau de două ori. Luna trecută face paradă. Nu cred că sexul este ceva important pentru el. L-am întâlnit o dată sau de două ori. Luna trecută a primit Ordinul Elefantului Alb sau cam așa ceva, din mâna regelui. Pentru operele sale de caritate. A donat o sută de mii de dolari pentru o campanie împotriva drogurilor. Îți vine să înnebunești, nu-i așa ?

— Spui, că l-ai cunoscut ?

— Am fost la el în numele ambasadei. Voiam să-l cunosc. Ascultă-mă, Mike, când te uiți în ochii lui, parcă ai privi oceanul.

— Dacă nu ne putem atinge de el, atunci de ce ne mai omorâm ?

— Habar n-am. Dar oricum, suntem plătiți s-o facem, nu ?

Parcă m-aș fi întors în Vietnam, se gândi Michael. Viața este aceeași.

— Și crezi că o să ne ajute la ceva ?

Papa schimbă tonul. Vocea lui căpătă brusc o inflexiune mai dură.

— Trebuie s-o facem, pentru că nu putem să rămânem indiferenți cu toții, Michael. Pentru că acum este rău, dar ar fi fost și mai rău dacă n-am fi existat noi, cei cu pălării albe. O să-l încolțim pe Douglas Ho și o să-l facem puțin să sufere. Poate vom reuși să împingem câțiva băieți răi în America, sau poate că va face greșeala să calce pe pământ american și o să-l arestăm. Asta te face mai fericit, Mike ?

Incuviință din cap. Cu asta era de acord, trebuia să-i pese cuiva.

— Inainte să te implici cu adevărat, ar trebui să cunoști câte ceva despre triade. Nu ți-ar strica o mică lecție de istorie.

— O.K.

— Primul lucru pe care trebuie să-l înțelegi despre triade este, că există de când lumea, fir-ar să fie. Știi cum se spune. Dacă pui doi englezi împreună, formează un club, dacă pui doi irlandezi se iscă un război, iar dacă pui doi chinezi, vei obține o triadă.

Papa se sprijini de spătarul scaunului, dezbătând subiectul său preferat. Își aprinse un Winston, dar era prea prins de conversație ca să-l ducă la buze. În timp ce vorbea, îi căzu din nou scrum pe cămașă.

— Triadele au apărut la început drept o sectă rebelă, cum ar fi IRA sau OEP, care luptă împotriva unui guvern nepopular. Doar că membri săi erau legați prin tot felul de jurăminte de credințe, de genul ligii masonice. Au apărut prima oară în Hong Kong în anul 1850 când au fugit ca să scape de prigoana lui Manchu. Cu

timpul, au început să-și folosească forța mai mult în scopuri politice, iar la Hong Kong au reușit să se infiltreze în guvern și poliție. Anul de glorie a fost 1912. Atunci a fost alungată vechea dinastie Manchu și Sun Yat Sen a declarat China Republică. Era membru al triadei, așa că, dacă doreai să obții un post înalt în China, trebuia să fii membru al triadei. Imperativul politic a dispărut, dar triadele au continuat să existe. Între timp, au creat niște puternice sindicate organizate ale crimei și au pus practic stăpânire pe Hong Kong.
Ceea ce trebuie să înțelegi despre triade, Mike, este că sunt niște canibali. Se mănâncă între ei. De exemplu, Wanchai din Hong Kong. Dacă ești hamal, trebuie să apelezi la triadă, să ceri de lucru. Și drept răsplată, trebuie să le dai jumătate din salariu sau chiar mai mult. Firma la care te duci să lucrezi este proprietate a triadei. Negustorul stradal de la care îți cumperi mâncarea umflă prețurile, pentru că este mulș de triadă. Dacă ești atât de sărac, încât trebuie să furi ca să supraviețuiești, ești obligat să dai partea cuvenită triadelor. Dacă vrei sex, prostituata plătește banii pe care-i dai triadei. Dacă vrei să fumezi niște opiu ca să uiți de necazurile vieții, te duci la o speluncă a triadei. Practic, trebuie să-ți vinzi trupul și sufletul triadei. Singurul mod de a scăpa este să devii tu însuți membru al triadei, dacă vor să te primească și să persecuți pe altcineva, la rândul tău.

Dar, ca să pătrunzi în rândurile triadei, trebuie să fii recomandat de un membru și asta te costă bani. Ești verificat minuțios de un conducător din cadrul triadei, de obicei ofițerul care se ocupă de recrutare, numit Avangarda. Ceremonia de inițiere dura de obicei trei zile, dar azi constă doar într-un simplu jurământ.

Aici, în Thailanda, chinezii s-au împământenit de atâta timp, încât este greu să-i distingi de thailandezii pur sânge. Au acaparat comerțul, ca evreii în Europa, înainte de al doilea război mondial și majoritatea afacerilor comerciale din oraș sunt dominate de vorbitorii de chiu chao. Triadele se întâlnesc în orice mare oraș — Bangkok, Hong Kong. Sunt în general organizații secrete și de aceea sunt foarte greu de distrus. Au un

un proverb : „Armata protejează împăratul, iar societățile secrete, oamenii". Din păcate, nu este adevărat.

Dar noi cu asta suntem confruntați aici, Mike. Nu cu un sindicat, ci cu un mod de viață.

— Și May este cheia noastră de a pătrunde înăuntru ?

— O adevărată mană cerească, dacă tu crezi în Dumnezeu.

Își aprinse altă țigară și-i căzu din nou scrum pe cămașă.

— Poți s-o faci să lucreze pentru noi, Mike ?

— O să încerc, dar nu știu dacă o să țină.

— Dacă n-o să țină, o să te întorci în Orașul Drogurilor și o să-ți intre din nou noroi de junglă în cizme. Dar trebuie să ne străduim.

— Trebuie să-i vorbesc între patru ochi.

— Nu va fi ușor. Douglas Ho are o mulțime de bodyguarzi care îi supraveghează femeile clipă de clipă. Cred că îl păzește cineva chiar și când se regulează. Este un tip prudent.

— Deci, ce facem ?

— Așteptăm și stăm la pândă. Vei vedea că o să se ivească o ocazie. Avem timpul de partea noastră. Oricum, nu există altă cale de a pune mâna pe acest tip.

116

Vila lui Douglas Ho era adăpostită discret în spatele unei păduri de bananieri, lângă ambasada belgiană, într-una din cele mai selecte zone rezidențiale ale orașului. Poarta avea țepușe de fier în vârf și zidurile erau acoperite cu sârmă ghimpată. Poarta era placată cu sârmă ghimpată și cu folii de oțel antiglonț, care nu permiteau să zărești clădirea din stradă. Doi palmieri se ridicau dincolo de ziduri, pleoștiți de căldură ca două bătrâne moțăind în soare.

— Nu putem intra — zise Michael, așa că va trebui să așteptăm până iese.

Papa apăsă butonul instalației de aer condiționat. Se defectase. Își lărgi cravata și își șterse o picătură de sudoare de pe gât.

— Trebuie s-o scoatem din Bangkok. Aici sunt prea mulți ochi. Dar mai întâi va trebui să așteptăm până când iese din vilă, poate la cumpărături. Așa cum s-a întâmplat în Chiang Mai. Atunci, poți să-i strecori un bilețel să-i dai întâlnire undeva în oraș și să vezi dacă mușcă momeala.

Michael încuviință din cap. Se gândea la fetița de care-și amintea, la Long Tieng ; făcea baloane de gumă, juca baseball, dormea sub scaunul lui, la bar. Acum, urma să fie aruncată în gura leilor. Din nou.

Și totul pentru o cauză bună.

Din nou.

Era târziu, seara. Poarta se deschise brusc și Mercedes-ul alb ieși repede. Avea geamuri fumurii, așa că era imposibil să știi dacă se afla înăuntru, dar o urmăriră de la distanță.

Toyota lor maronie nu ieșea în evidență și oricum, Papa îi spusese că în Bangkok nu era greu să urmărești o mașină. Nu ajungea niciodată să ți-o ia prea mult înainte. În timpul conflictelor din anii '70 thailandezii glumeau că Bangkok-ul nu va fi invadat niciodată. Vietnamezii s-ar împomoli în Bulevardul Rama IV și ar renunța, preferând să se întoarcă acasă decât să invadeze orașul.

Mercedes-ul se opri lângă hotelul Dusit Tiani. Bodyguard-ul alergă în jurul mașinii să deschidă portiera și apăru May. Toyota era blocată în trafic, așa că Papa nu fu nevoit să parcheze. Michael coborî, șerpui printre camioane și autobuze și o urmă în foayer. Se uită înapoi la Bodyguard-ul care era la volanul Mercedes-ului și se încruntă la portari.

May se ducea la cumpărături. Când o ajunse, intrase într-un magazin de bijuterii și se uita la niște brățări de jad.

Michael intră și el.

Probabil că-l simțise, pentru că se uitase brusc în jur și citi surprinderea pe fața ei. Apoi își revenise și își concentrase atenția asupra brățărilor.

Michael se apropie de ea, atât de mult încât îi simțea căldura trupului. Se prefăcu interesat de bijuteriile din jad birmanez și safirele chantaburi, în formă de stea.

Unul din vânzători se apropie și-l întrebă pe Michael dacă îl poate ajuta cu ceva. Tonul lui sugera că îl cântărise deja drept un client lipsit de importanță, după cămașa sport și pantalonii largi.

Scoase o carte de vizită din buzunarul de la piept, o ținu între degetul mare și arătător și arătă spre un colier de jad. Vânzătorul deschise vitrina și i-l arătă.

Știa că May îl privea. Bătu din nou în sticlă și clătină din cap.

— Mulțumesc — zise el și ieși, lăsând cartea de vizită pe tejghea.

Se uită repede peste umăr când ieși din magazin. Cartea de vizită dispăruse.

Golden Nine locuia într-un magazin prăpădit de lemn din Soi Saladaeng. O bătrână cu coadă neagră și frunte înaltă o conduse pe May înăuntru. Golden Nine stătea cu un picior îndoit sub el pe taburet, sorbind din ceai. Era foarte bătrân, cu ochi galbeni, obraji zbârciți și gura știrbă. Avea o aluniță mare pe obrazul stâng și din ea îi atârnau trei fire lungi de păr alb, de care se trăgea tot timpul. Purta un anteriu din mătase albastră, un fir de aur care îl făcea să apară învăluit într-o aură strălucitoare.

Instrumentele prezicătorului erau înșirate dinaintea sa: o hartă desenată de mână, cu cele douăsprezece semne zodiacale întinse pe o roată, un set de hărți astrologice, un mic Buddha de porțelan și un vas lăcuit cu bețe de tămâie.

— Bună ziua, bunicule — îl salută May, cu respect.

El încuviință din cap și zâmbi arătând spre taburetul de lemn de vizavi. Se așeză.

Golden Nine luă vasul de pe masă, turnă niște ceai verde într-o cană crăpată și o invită să bea. În ciuda vârstei, are încă mâini frumoase, observă ea, cu unghii lungi și forme perfecte. Unghiile de la degetele lungi,

crescuseră ca niște gheare și aveau aproape trei centimetri lungime.

— Ești May Wong — zise el cu un glas șuierător ca scârțâitul balamalelor. Locuiești cu Dragonul în casa cea mare.

— Cu Dragonul ? — îl întrebă ea.

— Dragonul ca bărbat — zise el și ea își dădu seama că se referea la Douglas. Te-am văzut cu el.

Îi vorbea pe un ton dezaprobator. Poate dacă putea să-i vadă viitorul, îi vedea și trecutul, se gândi ea, roșind de rușine.

— Ce vrei să știi ?

— Viitorul meu.

— Te-a făcut ceva să te gândești la viitor ?

— Da.

May se gândi la cartea de vizită strecurată de Michael, prin care acesta îi cerea să se întâlnească în Ayoddhya.

Bătrânul încuviință din cap.

— Viitorul tău ți-e scris în frunte din ziua în care te-ai născut. N-ai cum să-l schimbi.

Îi luă capul în mâini. Erau uscate și surprinzător de puternice, iar degetele sale îi pipăiau conturul frunții și craniului, coborând apoi pe față, sprâncene, ochi și bărbie. Apoi îi luă mâinile, le ținu spre fereastră, ca și când ar fi fost transparente și-i examină unghiile, frecându-i liniile palmelor cu degetele. Când se declară mulțumit, îi lăsă mâinile să cadă în poală, închise ochii și păru că se adâncește în transă.

Soarele se filtra în cameră prin fereastra cu obloane și May văzu firicele de praf, plutind în lumina gălbuie. Dragonii din hârtie roșie care atârnau de tavan erau mișcați de o briză blândă.

Golden Nine deschise ochii, făcându-i semn să-și termine ceaiul și apoi examină frunzele de pe fundul cănii.

— Ești cu adevărat norocoasă, Dragon Lady. Viitorul tău se bifurcă pe două cărări. Una duce în gura dragonului, iar cealaltă pe vârful muntelui. Una duce la durere, cealaltă la fericire. Trebuie să alegi.

— Ce trebuie să fac, Bunicule ?

— Trebuie să alegi. Nu azi, ci atunci când drumurile se vor despărți. Vei recunoaște ziua aceea, dar când va veni ceasul, va trebui să stai departe de Dragon. Va trebui să fugi cât de repede poți. Dacă vei fugi cu o secundă mai devreme sau mai târziu, te va distruge.

— Ai mai văzut pe cineva ? — îl întrebă ea.

Golden Nine încuviință încet din cap.

— Pe cine vezi ?

— Nu este nevoie să-ți spun. El este motivul pentru care ai venit aici.

— Îmi este scris în frunte, Bunicule ?

— Ai două nume scrise în frunte, Dragon Lady. Unul din ele va fi destinul tău.

May lăsă banii pe podea și ieși grăbită.

117

Michael stătea în camera lui la Holiday Inn, contemplând după-amiaza aburindă de Bangkok prin fereastra cu sticlă groasă a hotelului. Se ridică și începu să se fâțâie prin cameră ca un leu în cușcă. Voia să termine odată cu misiunea lui, dar mai mult decât orice, dorea s-o revadă. Măcar dacă pretextul meu ar fi mai onest. Crede că vreau doar ca s-o văd, dar în realitate mă folosesc de ea.

Ly May. În amintirea lui, fetița aceea de nouă ani nu crescuse ; rămăsese un copil în ciuda celor unsprezece ani care trecuseră. Era imposibil să pui semn de egalitate între acele amintiri și tânăra superbă de acum. Ce o să-i spun ? Ce o să-i spun oare ?

Era sfâșiat de emoții contradictorii : ușurare că supraviețuise, nerăbdare să-i explice ce se întâmplase, că n-o abandonase, dezgust față de ceea ce devenise. Și mai ales față de realitatea cu care era confruntat : micuța hmong cu nas rozaliu, picioare murdare și zâmbet inocent devenise o femeie a triadei. Evoluția ei era completă.

Luă una din revistele de pe măsuța de cafea : *Revista Economică a Orientului Îndepărtat.* Dădu paginile nervos și se trezi uitându-se la fotografia propriului său tată, ce-i zâmbea pe o pagină de reclamă :

FOSTUL EROU DE RĂZBOI
CONDUCE O BANCĂ PARTICULARĂ
NEW COMMODITIES HOUSE

Când maiorul Jonathan Dale și-a schimbat uniforma militară cu costumul dungat de bancher, a adus cu el experiența de management a unui om care a răspuns de viețile a mii de soldați și expertiza financiară a unui ofițer superior, care a administrat bugete și programe de milioane de dolari. Ca orice director capabil, intenționează să discute personal cu noii săi clienți și să-i sprijine în rezolvarea problemelor complexe ale finanțelor internaționale. Ca nou director al Agenției Internaționale de Investiții Pacific din San Francisco, maiorul Jonathan Dale spera să se situeze în fruntea afacerii americano-asiatice din următoarea decadă.

Se uită la data revistei. Isuse ! Acum o lună. O lună și tatăl său nu-i suflase o vorbă. Michael vorbise la telefon de două ori între timp și nu-i spusese nimic ; pomenise ceva despre o activitate de consultanță pe cont propriu.

Cu două luni în urmă, Pacific International Investments nu însemnase nimic pentru Michael. Prima oară auzise de el în Chiang Mai. Aveau un birou în aceeași clădire cu DEA. Când îl întrebase pe Lee despre ei, răn-

jise și-i spusese : „Este Banca de Droguri — Condusă de al Treilea Etaj."

Ridică telefonul și formă numărul tatălui său, dar se răzgândi și trânti receptorul telefonului.

Apoi, aruncă revista prin cameră.

Papa are dreptate. Este din ce în ce mai greu să găsești pe cineva căruia să-i pese. Mai ales în propria ta familie.

Oamenii stăteau la coadă să aștepte vaporul spre Ayoddhya, o barcă îngustă cu locuri pentru aproximativ cincizeci de persoane. Ea era înaintea lui, la coadă, cu bodyguardul în spatele ei ; tipul părea plictisit și posomorât, în costumul său închis la culoare și inevitabilii ochelari de soare. Era mai mic de statură decât ea și semăna cu un boxer. Pe lângă el, May părea fragilă și frumoasă, într-o bluză galbenă de mătase și o fustă neagră, strâmtă. Nimeni n-ar putea să-i ia drept un cuplu, se gândi el.

Michael se îmbrăcase special pentru această ocazie, își pusese cea mai stridentă cămașă pe care o găsise — cu ananași portocalii și cocotieri verzi, își atârnase un aparat de fotografiat Pentax pe umăr și avea niște pantaloni albi scurți și voluminoși. Oribil, se gândi el. Strategia lui era cât se poate de simplă. Nu mă pot ascunde într-o mulțime mică, așa că o să mă costumez cât mai absurd, ca să nu mă suspecteze mai târziu.

May se așeză în partea umbrită a vaporului ; Michael se instală la pupă și începu să facă fotografii. Vasul înainta încet pe râu, oprindu-se în dreptul școlilor și templelor, unde pasagerii așteptau în săli mici. Case cu acoperișuri roșii de tek se ridicau din apă, pe piloni iar femeile stăteau pe vine, lângă râu, să-și spele lucrurile. Copii în pielea goală săreau în apă, țipând și făcându-i cu mâna *farang*-ului în haine ridicole.

După un timp, Michael se sătură de această șaradă, puse aparatul de fotografiat de-o parte și o privi. Se întrebă ce dracu, o să-i spună.

Restaurantul din hotel avea aer condiționat, iar chelnerii în haine negre și papillon se învârteau în jurul câtorva clienți — în general thailandezi în vacanță. Michael nu-și ridică privirile când May intră cu bodyguardul său, care părea posomorât și plictisit. Întrebă special cu un pronunțat accent american dacă aveau cotlet de porc sau hamburger, jucându-și rolul până la capăt.

Apoi, comandă homari. În timp ce mânca, studie un ghid turistic și bău pe nerăsuflate trei beri. Se clătină când se ridică și când trecu pe lângă masa lui May, fu cât pe ce să cadă peste ei. Bodyguard-ul sări în picioare furios, privindu-l cu ochi plini de ură.

Michael se scuză respectuos și se oferi să plătească băutura pe care o răsturnase, în timp ce May încercă să-l domolească, zâmbind grațios. Michael ieși din restaurant și traversă foayerul.

Gata, o făcuse. La bine și la rău. Gata, micuță May, SUA este înapoi în oraș și acum o să te băgăm din nou în rahat.

Hanul Bang Pa fusese construit de Regele Chulalongkorn în amintirea soției sale care se înecase când se scufundase vaporul în lac. Frumosul pavilion fusese construit chiar în mijlocul apei — o sală din lemn sculptat, pe o platformă cu piloni din piatră semiprețioasă.

Îl aștepta deja acolo a doua zi dis de dimineață, când Michael sosi de la Ayoddhya, într-o tuk-tuk. Părea că nu-l văzuse, stătea gânditoare, contemplând apa. O privi un timp.

Un deget de ceață se întinse peste lac.

Este atât de frumoasă, se gândi Michael. Nu-ți vine să crezi că este aceeași Ly May, este imposibil să înțelegi cum țărăncuța cu pământ sub unghii s-a putut transforma într-o femeie rafinată, cu ciorapi de mătase și diamante la gât.

În timp ce privea, făcu un balon de gumă, care i se sparse de nas. Râse și fata întoarse capul.

Zâmbea și ea.

— Tu m-ai învățat lucrul acesta.

Știuse de la început că se afla acolo.

— Ly May — zise el.

Își încrucișă brațele și își înclină capul într-o parte.

— Cum ai făcut asta ? Cum ai aranjat totul ?

Înălță din umeri, de parcă n-ar fi înțeles.

— Prenom spune că are un foc în stomac, nu poate dormi, a zbierat toată noaptea, de parcă ar fi fost pe moarte. Ai pus un phi rău în el.

— Când m-am lovit de masa voastră i-am turnat ceva în bere. O să se facă bine, n-o să moară.

— Unde este cămașa aceea colorată ?

El zâmbi. Costumul de turist de ieri fusese înlocuit de jeanși și o cămașă albă de bumbac.

— Îți place ? Atunci, o să ți-o dăruiesc.

Era deschis la cămașă și fata văzu micul Buddha de jad pe care-l purta la gât. Șnurul original din piele fusese înlocuit de mult cu un lanț de argint. Îl atinse ușor cu degetele.

— Ți-a adus noroc ?

— Până acum, da.

Deveni brusc serioasă.

— Ne plimbăm, O.K. ?

O luară pe o potecă, pe lângă lac. Stătea departe de el, prudentă.

— Aș vrea să-ți pun atâtea întrebări — zise el.

— Și eu la fel.

— Îmi amintesc... îmi amintesc de o fetiță cu ochi mari, care nu voia să vorbească. Îmi amintesc că avea noroi sub unghii și purta în fiecare zi aceeași rochie neagră, zdrențăroasă.

— Ce altceva, îți mai amintești ?

— Că te-am văzut cu un bandaj însângerat pe față, undeva, într-un spital. Îmi amintesc de pilotul care a riscat ca să te ducă la Udron, așa cum îl rugasem.

Ea își mușcă buza furioasă, cuprinsă de emoții. Dar refuză să-l privească.

— Îmi amintesc, că tipul a fost ucis și nu știam unde se află fetița. Apoi, peste câteva săptămâni am fost rănit și am fost trimis în SUA. M-am întors la Saigon să te caut, Ly May.

Se opri să-l privească. Aș vrea să te cred, spunea fața ei, dar am nevoie de dovezi. Se apropie și își dădu părul la o parte ca să-i vadă cicatricea albă de la baza părului.

— Rană de război.

Îi atinse cicatricea cu buricele degetelor. O simțea cum tremura. În cele din urmă, se trase de lângă el.

— Îmi pare rău — zise el.

Asta era dovada. Acum se lămurise.

— Mi-ai salvat vederea Mai Koo. Dar când nu te-ai întors, am murit. Aici, înăuntru. Imaginează-ți ce am simțit în inima mea. Pe atunci, eram doar o fetiță și nu înțelegeam. Îmi amintesc că te uram.

Nu știa ce să-i spună.

— Bănuiesc că lucrurile au ieșit bine în cele din urmă — zise el, știind că nu era adevărat.

Întinse mâna și ea tresări când îi atinse obrazul. Se întoarse cu fața spre el. Se vedea un mic semn deasupra pleoapei, unde schija îi străpunsese ochiul.

— Doctorii l-au salvat — zise ea. Însă cu celălalt nu disting prea bine. Văd totul în ceață, dar sunt mulțumită.

— Cum ai ajuns aici, Ly May ?

Atinse diamantul de la gâtul ei.

— Ce s-a întâmplat ?

— Fetele frumoase primesc întotdeauna lucruri frumoase.

— Unde ai învățat să vorbești englezește ? Și thailandeza ? Cum ai scăpat din Saigon ?

Clătină din cap și-i dădu mâna la o parte.

— Am avut noroc.

Ea se îndepărtă și o urmă. Simțea o greutate în piept. Nu era sigur, dacă va reuși să facă ce-și propusese.

— Am repetat această scenă de mii de ori — spunea ea. M-am gândit că o să te văd și o să mă recunoști imediat. Însă tu, m-ai luat drept o prostituată în căutare de clienți.

Se uită la el, așteptând ca el s-o aprobe, dar rămase tăcut.

— Am ars tămâie pentru tine, m-am rugat Fecioarei Maria să te mai văd măcar o dată. Arăți la fel, Mai Koo

Merseră în liniște un timp.

— Și acum poți să-mi spui ce cauți la Chiang Mai ?

— Acolo lucrez.

— Dar presupun că nu mai ești pilot.

— Nu, nu mai sunt.

Se întoarse și-l privi desfigurată.

— Douglas.

O fixă din priviri.

— Nu te mai uita la mine de parcă aș fi o prezicătoare. Să știi că am și eu creier. Până să se îmbolnăvească Prenom, am crezut că m-ai urmărit pentru că voiai s-o vezi pe Ly May, să afli dacă este O.K. Cred că voiam de asemenea să te văd. Te iubesc prea mult, Mai Koo, ca o țărancă proastă ce sunt. Dar, după ce Prenom s-a îmbolnăvit așa de rău mi s-a părut suspect. M-am întrebat ce cauți la Chiang Mai și la Bangkok. Nu eram sigură, dar acum am înțeles.

Michael continuă. N-avea chef să-și justifice misiunea.

— Știi cine este acest om ? — o întrebă el.

— Da, știu. Dar nu contează. Lumea este plină de răutate. Trebuie să trăiesc și să mănânc.

— Nu în felul acesta.

— De ce nu ? Ție îți vine ușor să vorbești, pentru că n-ai flămânzit niciodată, n-ai dormit în noroi și n-ai făcut lucruri murdare pentru bani. Ți-a fost vreodată foame, Mai Koo ?

— Acest om vinde nenorocire.

— Dar nu mi-o vinde mie. Eu am grijă doar să fiu frumoasă pentru el și să-l satisfac când dorește. Și el mă răsplătește cu aur, ca cel de la mâna mea, așa că atunci când o să îmbătrânesc, nu o să vând lucruri din lemn și rambutan la colțul străzii ca să-mi asigur existența. Nu-mi vorbi mie de nenorocire și mizerie ! Acum nu trăiesc în mizerie !

— Sora mea, și-a distrus viața din cauza heroinei. Era să moară de două ori.

— Atunci, îmi pare rău pentru tine. Dar îmi pare mai rău, pentru mine. Eu nu mă droghez, deși cred că am avut mai multe necazuri decât ea.

Michael simțea că se învârte totul în jurul lui. Îi spunea că sora lui era singură vinovată de halul în care ajunsese. Sugestia ei îl uluise.

— Sora mea...

Dar nu-și găsea cuvintele.

Michael știa că pierduse controlul asupra situației.

— Dacă ne ajuți, n-o să mai flămânzești niciodată.

— N-o să mai flămânzesc, oricum.

Îi arătă Piaget-ul de aur și diamantele de la mână. Știa că nu avea rost, să-i explice.

— De asta îmi făceai ochi dulci, Mai Koo ? Ca să fiu spioana ta ?

— Nu — zise el. Nu numai de asta.

Își dădu seama că nu-l credea. Nu-i spuse nici măcar la revedere. Se întoarse și plecă.

118

Când May se întoarse de la Ayoddhya, Douglas o duse la un restaurant select de pe bulevardul Suriwougse. În mijlocul camerei erau urși în cuști și o groapă cu șerpi. Când intrară, o mangustă și o cobră se băteau pe viață și pe moarte.

Se așezară la o masă vizavi de masa cu șerpi. Douglas comandă un cognac.

— Te-ai distrat, în timp ce am fost plecat ? — o întrebă el.

May știa că nu punea niciodată o întrebare fără să aibă un motiv și deveni suspicioasă.

— Am fost la cumpărături. Am stat o zi la Ayoddhya.

Douglas zâmbi, dar ochii lui rămaseră reci, inexpresivi. May era obișnuită cu toanele lui, dar tot o înspăimânta. Își petrecuse ultimii doi ani cu Douglas Ho și tot nu-l înțelegea.

Făcu semn spre chelner care aduse o pereche de clești de oțel și scoase o cobră de un metru și jumătate

din groapă, lângă cușca ursilor. Cu o mișcare dibace, îndelung exersată, apucă șarpele de cap cu o mână, iar cu cealaltă îi despică corpul cu o lamă, de la gât și până la coadă. Stoarse sângele într-o cană mare, pe care Douglas o dădu peste cap. Sângele de cobră era un afrodisiac garantat.

Chelnerul scoase apoi fierea și tăie corpul șarpelui în bucățele mici pe care le fripse chiar acolo, lângă masă.

— Prenom spune că ai plecat singură la Ayoddhya.

— S-a îmbolnăvit. Ai fi preferat să stau la hotel și să ascult sunetele dezgustătoare, care răsunau în toaletă ?

— Ți-am spus, să nu ieși niciodată singură.

— Mă plictiseam.

— Prenom spune că ai început să ieși cam des, de una singură.

May își aminti de episodul din Chiang Mai.

— Poate ar trebui să-mi găsești un bodyguard mai eficient.

— Cred că ai dreptate.

May se prefăcu indiferentă. Se uită la groapa cu șerpi. Mangusta făcuse o greșeală. Se aventurase prea aproape de cobră și colții acestuia îi străpunseră blana. Acum tremura și se zbătea.

Douglas se aplecă spre ea.

— Îți dau un sfat, micuță May. Să nu-mi trădezi niciodată încrederea.

— De ce, aș face asta ?

— Chiar, de ce ? — repetă el, sorbind din cognacul Hennessy. Dacă vei îndrăzni, o să te tai în două ca pe această cobră și o să-ți mănânc fierea.

Zicând acestea, băgă în gură măruntaiele șarpelui. I se prelinse pe bărbie, un suc sângeriu.

119

Hong Kong.

Reședința lui Sammy Chen era cocoțată sus, pe culmea muntelui Davis — chinezii îi spuneau *Moh Sing*

Ling — Dealul De Unde Se Pot Atinge *Stelele*. Semăna cu un palat al dinastiei Ming, — jgheaburi întoarse și curburi rococo, — ascuns în spatele unor ziduri înalte. Dale albastre și verzi sclipeau în soarele timpuriu de dimineață, de parcă ar fi fost poleite cu gheață.

Două porți din fier forjat erau străjuite de-o parte și de alta de dragoni sculptați. Un chinez în costum închis la culoare stătea de pază. Când îl văzu pe Douglas, deschise imediat porțile, ca acesta să intre cu mașina.

Sammy Chen era în biroul lui, o cameră obișnuită ca dimensiuni. Era mobilată cu lucruri costisitoare ; două tablouri în ulei, de Andrew Wyeth, o statuie a lui Ganedra, înaltă cât un om și sculptată dintr-o singură bucată de mahon ; un cap de bronz al lui Shiva, furat dintr-un templu indian. Un birou greu, din lemn de trandafir stătea în fața unei ferestre mari, cu geam fumuriu, care ocupa tot peretele. Dincolo de fereastră, un balcon dădea spre un bazin în formă de rinichi și, în depărtare, se zăreau turnurile albe ale Kowloon-ului.

Sammy stătea cu spatele la el, îmbrăcat într-un halat de mătase roșie, cu doi dragoni brodați. Turna mâncare pentru pești, în acvariu. Un uriaș pește auriu plutea leneș pe apă, cu botul apăsat de sticlă.

— Douglas.

— Kee Lung — zise el, cu respect moderat.

— Am vrut să discut cu tine. Am luat o hotărâre în privința Americii.

Douglas fu cuprins de entuziasm. În sfârșit. Timp de aproape doi ani se gândiseră să-și mute baza operațiunilor în San Francisco. Douglas de-abia aștepta ; în felul acesta, profiturile rezultate din heroină vor crește vertiginos Aveau deja propria lor rețea și companii aeriene internaționale — hamali și piloți mituiți de ei, care puteau transporta cantități mari la Vancouver și San Francisco. Dacă se stabileau pe coasta de vest a Americii, vor putea să manevreze vânzarea en gross a produsului și să orienteze profiturile spre investiții sigure. Doi din fiii lui Sammy Chen locuiau deja la San Francisco și puseseră bazele tiadei Fei Long în cartierul China

Town [1]. Acum, erau proprietari de baruri de noapte și cazinouri. Plăteau un procent din afaceri lui Henry Wing, ca „să-și arate respectul", dar Douglas bănuise de la început că, atunci când va fi vremea, vor aduce proprii soldați ai triadei din Hong Kong ca să-i provoace în plină stradă pe oamenii lui Chuen Chung Wa.

Sammy ieși pe balcon. Vrejuri de iasomie, ude de rouă, se încolăceau în jurul gardului de fier forjat. Dealurile Noilor Teritorii erau ascunse parțial de nori albi, descoperind portul, cuprins deja de o activitate febrilă.

— Uită-te la toate acestea, Douglas. Peste douăzeci de ani, comunismul va pune stăpânire peste tot, iar această casă de vară va fi folosită probabil de vreun demnitar din Peking.

— Mai este mult, până atunci.

— Pentru un om de afaceri, douăzeci de ani sunt ca și mâine.

Sammy amuți, cu fața întoarsă spre oraș. Soarele dimineții nu-l avantaja, îi scotea în evidență pungile de sub ochi și gușa care-i atârna pe lângă bărbie.

— Discutăm de mult despre această extindere spre America. La ultima întrunire, te-ai declarat împotriva alianței cu frații noștri Hung Mun din San Francisco. Ți-ai exprimat de asemenea dorința să luăm o atitudine mai agresivă față de italieni.

— De ce, nu ? Avem relațiile necesare, și livrăm deja heroină numărul patru la Miami și San Francisco. Dacă am vrea, am putea să-i scoatem pe italieni din afaceri.

— Păi tocmai, Douglas, este vorba de-o afacere, nu de război. Dacă umplem străzile de sânge, o să ne punem în cap poliția americană. Și nu are rost, pentru că putem să ne îmbogățim cu toții.

— De ce, să colaborăm cu ei ? Le livrăm heroină numărul patru și se îmbogățesc pe spinarea noastră. Toți știu că distribuitorii obțin cele mai mari profituri.

— Dar suntem oameni de afaceri, nu soldați. Vrei să lupți cu Chuen Chung Wa și Mafia ? Chuen Chung Wa sunt cea mai dominantă triadă din China Town al San Francisco-ului.

---

[1] Orașul chinezesc (eng.) (n. red.).

— I-am putea înfrânge separat. Şi, la urma urmei, heroina este în mâinile noastre. Ei trebuie să vină la noi, nu noi la ei.

— Pot s-o ia şi din altă parte. Eşti prea lacom.

— N-am fi ajuns aici, dacă n-am fi fost puţin lacomi.

— Nu, n-a fost lăcomie. Am găsit oportunităţi de afaceri, le-am fructificat, şi am creat posibilităţi de îmbogăţire pentru toţi. Aşa ne-am întărit poziţiile. Când eram la Saigon, plăteam taxe guvernului vietnamez şi poliţiei. Iar acum, la Bangkok, dăm ce li se cuvine thailandezilor. Aşa se fac afacerile.

— Da, cu guvernul, dar nu şi cu concurenţa.

— Trebuie să luăm în considerare şi alte aspecte.

Douglas rămase tăcut.

— Războaiele costă scump. Câştigătorul poate să se transforme oricând în învins. Un conflict de amploare între bandele rivale ar atrage atenţia ziarelor şi poliţiştii ar fi obligaţi să ia atitudine. La fel ca şi politicienii. Şi atunci, cine o să ne mai protejeze? Mai bine să operăm în beznă, anonimi. Chiar dacă am câştiga bătălia, este posibil să pierdem războiul.

Sammy se întoarse şi se uită la Douglas.

— Uneori este bine, să faci compromisuri.

Se străduí să-şi stăpânească furia şi disprețul. Bănuise că Sammy o să ia această hotărâre. Îmbătrânea şi îşi pierduse îndrăzneala. Voia să lase afacerea pe seama contabililor şi avocaţilor.

— Săptămâna viitoare plec la San Francisco — continuă Sammy. — Am o întâlnire la nivel înalt cu 489 al triadei Cenh Chung Wa, Henry Wing. O să mă întâlnesc de asemenea şi cu cei din familia Trinca. Nu va fi război.

— Da, Kee Lung — zise Douglas.

Ştia că ar fi imprudent să insiste. Sammy n-o să se răzgândească şi, dacă l-ar aproba, n-ar face decât să-l prevină în legătură cu adevăratele sale intenţii.

— Eşti dezamăgit?

— Da, însă mă înclin în faţa marii tale înţelepciuni, Kee Lung.

— Eşti un războinic neîntrecut, Douglas. În asta constă puterea, dar şi slăbiciunea ta.

Se întoarse să contemple panorama dimineții.

— Te vei ocupa de afacerile mele din Hong Kong, până mă întorc.

— Îți mulțumesc, Kee Lung.

Kee Lung ! Dragon-Neînfricat ! Ești un dragon fără dinți și fără gheare și tot San Francisco-ul va ști asta ! Henry Wing va pretinde o cotă parte din profituri în semn de respect și îți vei pierde prestigiul. Dacă mergem în America, trebuie s-o facem cu cuțitele în mâini sau deloc. Te vinzi lui Henry Wing și bărbatului aceluia alb, Trinca. O să râdă de noi, vor ști că suntem slabi și, într-o zi, o să ne înghită !

Un uliu solitar plana deasupra vârfului de munte. Zări ceva pe pământ, probabil un șoarece sau o șopârlă mică și se lăsă în picaj. Peste câteva secunde, se ridică din nou, țipând triumfător, cu prada zbătându-se în cioc. Un semn rău pentru tine, se gândi Douglas. Așa o să te distrug și eu.

— Fie ca norocul să-ți zâmbească în afaceri — îi spuse el și plecă furios.

120

Bangkok.

Noelle veni de pe terasă. I se scurgea apa pe corp și lăsa urme pe tek-ul întunecat. Costumul de baie era mai mult decât sumar după părerea lui Lucien și-i dezgolea prea mult sânul, care palpita acum, după ce străbătuse de patruzeci de ori bazinul. Mici picături de apă îi sclipeau pe piele ca niște diamante. Lucien își dădea seama că prietenul lui, Jean-Claude o urmărea în timp ce se îndrepta spre barul din colț și își turnă niște whisky Mekong într-un pahar cu apă minerală. Bikini i se lipiseră de piele și Jean-Claude nu-și putea lua ochii de la ea.

Lucien își drese glasul, sperând în zadar să le amintească la amândoi de bunele maniere.

— *Bonjour, Jean-Claude, ça va ?*

— *Oui, ça va* — zise el, pe un ton răgușit.

Noelle cinase cu tatăl lui Jean-Claude, atașat la ambasada franceză. Lucien își imagina ce gândea. Uneori, familia și prietenii mei sunt la fel de dezgustători.

— Ce faceți băieți ?

— Jean-Claude se pregătea să plece — zise Lucien.

Jean-Claude se îmbujorase. Are privirea vinovată a băiețelului prins într-un magazin de lenjerie feminină — se gândi Lucien. Ar trebui să-l arunc în piscină, ca să-l răcoresc.

— Da, ar fi mai bine să mă duc acasă — mormăi el.

— Te conduc până la ieșire — îi spuse Lucien.

Când se întoarse, o găsi pe Noelle cu un prosop înfășurat în jurul ei, stând pe un șezlong lângă piscină, cu paharul de băutură în mână. În părul ei negru, avea un boboc de frangipani.

— Aș vrea să nu mai faci asta, maman.

— Ce să nu fac ? — îl întrebă Noelle dulce.

— Ai peste patruzeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu. Ești mama mea.

— Cu ce am mai greșit, acum ? Am înotat, atâta tot.

— Știi foarte bine ce ai făcut. Nu te mai preface !

Îi zâmbi. În clipa aceea, îi venea s-o sugrume.

— Flirtez și eu puțin, ce-i cu asta ? Nu-i nimic rău — îmi alint ego-ul. Și, pe urmă, nu arăt prea rău pentru o femeie bătrână, nu-i așa ?

— Ar trebui să-ți fie rușine.

— Ai fi mai fericit dacă aș fi grasă și bătrână și s-ar revărsa apa, când aș intra în piscină ?

— Aș fi fericit dacă ți-ai pune un prosop înainte să apari în fața prietenilor mei.

Îl făcea să se simtă de parcă ar avea o sută de ani. Oare cum reușea asta ? La vârsta lui, *ea* ar trebui să fie cea care să-l certe pentru excesele sale.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine anul viitor — zise ea. Vei fi la Paris și n-o să te mai stânjenesc.

— Și ce-o să faci ?

— O să-i chem pe toți prietenii tăi și o să dau o mare petrecere aici.

Se ridică și apoi văzu expresia lui.

— Oh, Luc, nu fi atât de supărat. Glumeam doar — Ești prea frumoasă, ca să nu te iau în serios.

Se îmbujoră de plăcere.

— Oh, Luc. Știi întotdeauna ce să-i spui mamei tale ! — exclamă ea și se duse să facă duș.

Pe măsură ce după-amiaza ceda locul înserării, stupele aurite sclipeau în lumina soarelui ca niște monede de aur pe o apă murdară. Soarele la asfințit se făcuse portocaliu-ruginiu, dincolo de ceața lăptoasă și fumul gazelor de eșapament. Acoperișurile roșii ale orașului și turnurile albe, înalte ale hotelurilor păleau repede în noaptea fierbinte, iar bâzâitul insectelor se amesteca cu uruitul traficului de pe șoseaua Sukhumwit. Peste o jumătate de oră, Noelle apăru din nou, mirosind a Balmarin. S-a îmbrăcat extraordinar de elegant, se gândi Lucien. Avea o rochie neagră, mini, Patou sau Givency, foarte scumpă. Purta brățări de aur la mâini și un colier cu rubine birmaneze la gât. Avea dreptate, nu arăta rău pentru vârsta ei. Îi apăruseră câteva riduri fine, în jurul ochilor și, dacă te uitai foarte foarte atent, observai câte un fir alb în buclele ei de abanos, dar asta părea să-i sporească farmecul. Jean-Claude cel puțin, așa considera.

— Ai uitat, Luc ? Tatăl tău te-a invitat la cină.

— Sunt gata — zise el.

Era îmbrăcat într-o cămașă de bumbac, fără mâneci și blugi, așa cum purtase toată după-amiaza.

— N-o să te lase să intri dacă apari așa, deși ai blugi Kalvin Klein.

— Atunci, n-o să merg.

— Dar, este ziua ta de naștere. Știu că ești un adolescent rebel, dar încearcă să te porți frumos.

— Știi cum o să fie !

— Este tatăl tău, Luc. Nu-mi place, n-am încredere în el, aș prefera să mă arunc peste un gard electrificat decât să fiu în preajma lui, dar este tatăl tău și vom merge.

— Ai avut mereu aceste sentimente, sau te-ai îmblânzit pe parcursul anilor ?

— Te rog, du-te și îmbracă-te.

Văzând că n-avea de gând să se urnească din loc, îi spuse :

— Dacă nu, îl sun pe Jean-Claude și-l rog să mă însoțească.

O porni spre dormitor. Când se întoarse, apăru într-un blazer, pantaloni largi și, chiar *merde alors*, o cravată.

— Așa este mai bine — zise Noelle încântată.

— Nu uita, să nu atingi subiecte sensibile. Astă-seară nu avem nevoie de scandal.

— Nu uit niciodată — îi răspunse mama lui.

Baptiste Crocé era un bărbat impresionant, Lucien trebuia să recunoască acest fapt. Peticul de piele de la ochi, părul grizonat, zâmbetul palid — își imagină de ce mama lui se îndrăgostise de el la prima vedere. Lucien însuși făcuse odată greșeala să-i prezinte o prietenă. Se ținuse de Baptiste tot restul nopții, agățându-se de fiecare cuvânt al lui și-l ignorase complet pe Lucien. Nu avea decât șaptesprezece ani. Baptiste era destul de în vârstă să-i fie tată și de asemenea, destul de experimentat ca s-o descurajeze, dar n-o făcuse.

Însă toți erau vrăjiți de farmecul tatălui său, de cum îl vedeau. Trebuia să-l cunoști bine, cu adevărat, ca să știi că fiecare bomboană putea să fie învelită în otravă.

Îi aștepta deja când sosiră la restaurant, îmbrăcat în sacou, pantaloni și cămașă neagră de mătase. Un lanț gros de aur sclipea la gât, printre firele argintii de pe piept. Era singur, Slavă Domnului. Cel puțin avusese decența să nu-și aducă una din amante la ziua fiului său.

Mă rog, aproape singur ; Lucien observă cei doi bărbați care stăteau posomorâți și tăcuți la masa alăturată. Costumele lor elegante nu reușeau să ascundă umflăturile de la încheietura brațelor. Aveau fie o dereglare glandulară, fie Beretta de 9 mm, hotărî el.

Baptiste se ridică să-i salute și Noelle îl lăsă s-o îmbrățișeze. La urma urmei, era o ocazie deosebită. Apoi îi luă mâna lui Lucien într-a lui, și-l strânse la piept Lucien se desprinse cât de repede reuși.

— La mulți ani, Lucien — îi spuse Baptiste.

După ce se așezară, bägă mâna în buzunarul hainei și scoase o cutie neagră, dreptunghiulară.

— Poftim, ți-am adus un cadou.

Lucien îl deschise. Înăuntru era un Rolex Oyster prezidențial, bătut în diamante. Costase o sumă de cinci cifre, cel puțin, în dolari SUA. Un gest exagerat, tipic pentru tatăl său. Lucien își privi mama, care-și îngropase capul în lista de bucate.

— Mulțumesc, Baptiste — zise el.

— Mulțumesc ? Atâta tot ?

— Sunt puțin copleșit.

Tatăl său, se posomorî.

— Ești la fel ca mama ta. Nici pe ea n-am reușit s-o mulțumesc, indiferent ce aș fi făcut.

Așteptă să vadă cum va reacționa Noelle, dar ea rămase indiferentă.

— Să știi că ai depășit recordul personal — îi spuse Lucien. — N-au trecut decât treizeci și opt de secunde și ai aruncat deja prima săgeată la adresa lui maman.

— Este un scor neoficial — zise Noelle, fără să-și ridice privirile din listă. — Cu Prezidențialul, vei putea să calculezi până la sutimi de secundă.

Chelnerul le aduse o sticlă de Taitinger Brut de Brut. Turnă șampania spumoasă în trei cupe și Baptiste ridică una din ele.

— Am comandat șampanie să sărbătorim. Ce i-ai luat băiatului de ziua lui, Noelle ?

— O pereche de șosete.

El îi aruncă o privire rece, știind că-l ironiza.

— Și un avion Lear — adăugă ea.

— Vă rog — spuse Lucien. — N-am putea să bem șampania în liniște ?

Ciocniră paharele. Acum știa, că va fi una din acele nopți furtunoase.

•

Restaurantul era răcoros, aromat, cu miros de condimente și ghimber. Fereastra dădea spre fâșia întunecată a râului Chao Phrya și către sclipirea orașului din vale. Luminile șampanelor și barjelor de tek de pe râu semănau cu niște muște luminoase.

— Deci, Lucien, ce ai de gând să faci acum, după ce termini școala ? — îl întrebă tatăl său.

— Am fost acceptat la Sorbona.

— La Sorbona. Și ce, o să studiezi ?

— Afaceri.

Baptiste înalță din sprâncene și se uită la Noelle.

— Ar fi trebuit să-l trimiți la mine. L-aș fi învățat tot ce are nevoie să știe despre afaceri.

— Mai ales, despre afacerea cu droguri.

— Nu-mi ține lecții de morală, Noelle. Nu știu dacă ai observat, dar trăim într-o lume murdară. Vecinul tău, colonelul Pramural, de exemplu. Ca polițist, câștigă două sute cincizeci de dolari SUA pe lună. Dar casele din cartierul tău select valorează o sută de mii de dolari fiecare și din întâmplare, știu că bunul colonel are un cont secret într-o bancă elvețiană, cu o sumă de șapte cifre. Nu există nici o diferență între mine și alții din Thailanda

— Nu vreau ca fiul meu, să umble cu droguri.

— Mă subestimezi. Eu nu umblu cu droguri. Le livrez în containere. Și nu uita că tot ce știu am învățat de la Rocco.

Când pomeni de tatăl ei, Noelle se înroși, amuțind pe loc. Baptiste zâmbi, știind că ochise direct în punctul vulnerabil.

— Dar ție, cum îți mai merge, Noelle ? Ce se mai întâmplă în lumea modei ?

Se simțea disprețul din glasul lui, ori de câte ori pomenea de afacerile ei. Lucien avea impresia că tatăl lui ar prefera s-o vadă falită, cerșind pe străzi, deși susținea că o iubește.

— Luna trecută am deschis încă un magazin pe Indra Regent. Mi-a mers bine în ultima vreme.

Nu reacționă la aluzia ei.

— Există bărbați în viața ta ?

— Vrei să-ți dau numele și adresele lor ?

— Doar numele. Adresele pot să le găsesc și singur.

Zâmbi, dar Lucien se gândi că nu glumea deloc.

Noelle mânca un homar condimentat. Lucien o privea cum îl savura. Toate gesturile ei erau senzuale.

— Am câțiva prieteni apropiați, Baptiste și o anumită viață socială. Dar nu mă mai îndrăgostesc. Am încercat de două ori, dar nu mi-a plăcut.

— De două ori ? — repetă el, posomorât.

— Îți imaginezi probabil că o dată, ar fi fost de ajuns să mă lecuiesc.

Pe masă se afla un ghiveci de flori.

Baptiste luă o floare și o ținu între degetul mare și arătător.

— Inimi însângerate — zise el. — Știi legenda Lucien ? O tânără părăsită de iubitul ei și-a vărsat lacrimile pe această floare și de atunci face boboci asemănători lacrimilor. Părăsirea. O temă potrivită pentru această seară.

Noelle își dădu farfuria la o parte.

— Te rog, cherry, o să ne faci pe toți să izbucnim în lacrimi.

— Vorbesc serios. Așa, mă simt părăsit.

Noelle se aplecă spre el și își coborî vocea.

— Te-am iubit odată, Baptiste. Te-am iubit mai mult decât viața mea. Ți-am acordat destule șanse. Dar, pe atunci iubeai alte flori albe mai mult decât pe mine.

Zicând acestea, se scuză și se îndreptă spre toaletă.

Baptiste își aprinse un trabuc și sprijinindu-se de spătarul scaunului, contemplă fumul care se înălța spre tavan.

— Te-ai descurcat bine — îi spuse Lucien.

— Dacă știi care este cel mai bun mod de a mă descurca cu mama ta, te rog să mi-l împărtășești, Lucien. Îl caut, de-o viață întreagă.

El înălță din umeri.

— Nu știu de ce ne purtăm așa. Este foarte stresant pentru mine.

— Știu ce vrei să spui, papa.

— Ar trebui să mă vizitezi din când în când, fără ea.

— De ce ?

Baptiste îl fixă cu ochiul său întunecat. Lucien își feri privirile.

— Nu vrei să-ți vezi propriul tată ?

Lucien încercă să-l domolească.

— Nu ești niciodată în oraș și nu știu, unde te duci.

— Trebuie să-mi văd de afaceri. Dar nu mi-ar strica, să mă ajute cineva.

— Poate o secretară ?

Baptiste se aplecă spre el.

— Hai să încetăm cu jocurile.

Puse mâna pe brațul fiului său.

— Ce-ai de gând să faci, cu viața ta ? Îți dorești să mergi la universitate ? Să primești o educație aleasă ? Ce pot să te învețe acolo ? Afaceri ! O să-ți spun eu cum se fac afacerile. Îți castrezi oponentul înainte să te castreze el pe tine. Poftim, în asta constau afacerile. Te-am scutit de trei ani de studiu.

— Grozav, papa. Îmi dai și diplomă ?

— Pot să-ți dau mai mult decât atât. Sunt în măsură să-ți ofer orice. Ce-ți dorești ? Hai, spune-mi ! Fete ? Să joci la cazino ? Mașini de curse ? Sau poate ai vrea să joci șah ? Să te joci, pur și simplu ?

— Nu vreau să mă amestec în jocurile tale.

— De ce nu ? Ce știi despre mine ? Ce ți-a spus ?

Lucien se simți stânjenit.

— Nu mi-a spus nimic.

— Sunt membru în consiliul de conducere al unei bănci, am acțiuni investite în magazine, hoteluri, companii miniere și navale. Îl cunosc pe regele Thailandei, invit la cină miniștrii guvrnamentali. Ți-a spus asta vreodată ?

Strânse pumnul și-l întinse spre el.

— Ți-a spus, că ești moștenitorul meu ? O să-ți îndeplinesc orice dorință. Trebuie doar să-mi spui.

Își descleștă pumnul.

— Hai, ia-ți ce dorești.

Lucien simți că-l ia cu transpirație.

— Vreau să-mi trăiesc viața așa cum cred — spuse el.

Baptiste înălță din sprâncene, cu un amuzament sardonic.

— Ai nouăsprezece ani. Habar n-ai, ce este viața.

În clipa aceea, apăru Noelle și Baptiste, se ridică să-i țină scaunul. Este întotdeauna un gentleman perfect, se gândi Lucien.

Noelle se așeză.

— Mulţumesc, Baptiste. Despre ce discutaţi voi, bărbaţii ?

— Încercam să-l învăţ, ce înseamnă viaţa.

— O discuţie ca de la tată la fiu.

Noelle îi aruncă o privire acaparatoare lui Lucien.

— Papa consideră că, în loc să mă duc la universitate, ăr trebui să dobândesc experienţă în practică, implicându-mă într-o afacere.

Ochii lui Noelle sclipiră mânioşi.

— Nu renunţi niciodată, nu-i aşa ? — îl întrebă ea pe Baptiste.

— Nu, nici la tine, nici la el. Niciodată.

— N-o să te las să-l corupi. Nu vreau să-l distrugă lăcomia, aşa cum te-a distrus pe tine.

— Nu poţi evita corupţia, *chérie*. Te acaparează de când te naşti.

— Vom vedea — zise Noelle.

Dar, în afară de hotărâre, se mai citea ceva în ochii ei.

Frica.

După cină, Baptiste scoase o tabacheră de sidef din buzunarul de la piept şi îşi aprinse altă ţigară rusească, făcând semn chelnerului.

— Vrei un licheur, Noelle ? Ţi-aş sugera un coniac, dar, în circumstanţele de faţă, cred că ar fi mai potrivit ceva mai puţin flambabil !

— Rahatul nu arde, Baptiste — zise ea, pe un ton dulce.

Bărbatul rânji.

— Căţea.

— Asta înseamnă cumva că este timpul să plecăm ? — întrebă Lucien.

Noelle se ridică în picioare. Baptiste îi urmă exemplul.

— Ţine cont de ce ţi-am spus şi nu uita să-ţi iei cadoul.

— Nu pot.

— Ce nu poţi ?

— Să-l iau.

— De ce ? Este o jucărie.

Noelle puse o mână pe brațul lui Lucien.

— Te-a refuzat pentru că i-am spus să nu te lase să-ți vâri ghearele în el.

— Frumoase vorbe pentru o mamă.

— Mulțumesc pentru cină, Baptiste. A fost o seară minunată.

— N-am înțeles niciodată de ce mă urăști atât de mult ?

— Nu-i nimic personal.

Dădu cu pumnul în masă. Toți din jur rămaseră șocați. Conversația încetă și mesenii întoarseră capetele spre ei : femei în rochii Givency, sclipind de diamante, gentlemani vestici, eleganți și bronzați, care le însoțeau, oameni de afaceri chinezi, thailandezi și japonezi, în costume scumpe și sobre. În Thailanda, afișarea publică a furiei era considerată o nepolitețe grosolană.

Baptiste încercă să se stăpânească. Când vorbi, șopti atât de încet, încât de-abia se făcu auzit.

— *Tu es con !* Am făcut totul numai pentru tine !

— La vremea aceea mi s-a părut o idee bună — spuse Noelle. — Și acum trebuie să plec, spre deosebire de tine, detest scenele.

Ieși urmată de Lucien. Se urcă în Mercedes și Lucien o conduse acasă, prin traficul aglomerat de noapte al Bangkok-ului. De-abia își vorbeau. Se uită deodată la ea și văzu că-i sclipeau ochii și i se întinsese machiajul pe obraji.

O strânse de mână. Se întrebă dacă va ști vreodată ce se petrecuse cu adevărat între părinții săi. Dar, era aproape sigur că nici nu voia să afle.

Când cotiră pe aleea din spatele vilei lor, nu observară Toyota neagră care-i urmărise. Avea farurile stinse și țâșnise din beznă ca o panteră.

121

Un copil sări dinaintea mașinii și Lucien apăsă pe frână. Copilul scoase un spray, împrăștie detergent pe parbriz, apoi le arătă o cârpă și le strigă să îi dea un

baht ca să le curețe geamul. Era ceva obișnuit pentru copiii din Bangkok.

Dar, lângă vila lor, noaptea...

— *Petit salaud !* — șuieră Noelle.

Își pierduse răbdarea după evenimentele de la cină. Deschise portiera să gonească puștiul. Lucien văzu o umbră în oglinda retrovizoare, alergând pe alee și încercă s-o prevină.

După aceea, totul se întâmplă foarte repede.

Noelle simți o mână în gât. Scoase un strigăt. Primul ei gând fu acela că va fi violată. Nici nu-i trecu prin minte că nu ea era ținta. Cel care o atacase o împinse spre zid, de care se lovi cu capul și leșină.

Când își reveni, îl văzu pe Lucien luptându-se cu doi bărbați. Unul din ei urcase în mașină, iar celălalt încerca să tragă de volan. Motorul era pornit și mașina aluneca brusc, lovindu-se de un zid, cu un zgomot asurzitor de metal îndoit și sticlă spartă. Bărbatul de lângă Lucien înjură și se feri.

Apoi, îi strigă ceva colegului său. Noelle recunoscu dialectul : chiu-chao chinezesc.

Atunci își dădu seama că-l vizau pe Lucien, nu pe ea și prinse puteri. N-o să-i lase să-i rănească fiul. Indiferent ce voiau și cine erau, n-o să-i lase, să-i facă vreun rău lui Lucien.

Noelle se ridică în picioare și-l lovi cu vârful pantofului pe bărbatul care se lupta să-l scoată pe Lucien din mașină. Omul se rostogoli și se prăbuși cu mâna între picioare. Noelle ezită, căutându-și noua țintă. Zări o umbră la umărul stâng, o mișcare și apoi ceva o lovi în tâmpla dreaptă.

Nu știa cât timp zăcuse în inconștiență. Cineva o scutură de umăr și o întrebă în thailandeză ce se întâmplase. Încercă să-și ridice capul, dar nu reuși. Se rostogoli pe-o parte și vomită.

— Ce s-a întâmplat ? — repetă bărbatul.

Îi băgase o lanternă în față și Noelle o dădu la o parte.

Își aminti deodată cum doi bărbați încercaseră să-l tragă pe fiul ei din mașină.

— Lucien — zise ea, dar avea limba umflată și nu scoase decât un sunet gutural.

Omul lumină Mercedes-ul ; avea aripa îndoită și se vedeau cioburi de sticlă împrăștiate pe alee. Portiera de lângă șofer era larg deschisă. Mașina părea goală.

— Lucien — zise Noelle din nou, știind că îl pierduse.

122

Noelle locuia la două blocuri de șoseaua Sukhumwit, pe Soi Sapphan Kwai. Era o veche casă thailandeză, adăpostită discret în spatele unei păduri de bananieri și avea o grădină frumos îngrijită, cu lavandă și boungainvillea. Un bătrân amah chinez îl pofti înăuntru.

Baptiste se uită în jur. Era un paradis de verdeață ; orhidee în ghivece de lemn, copaci tapioca, cozi fragile de maimuță și frangipani parfumați. Podelele de tek erau acoperite cu covoare chinezești de mătase, iar lângă ferestre erau fotolii tapisate cu mătase crem. Era prima oară când pătrundea în casa ei. Îi recunoscu stilul.

Noelle era în dormitor. Stătea pe pat, într-un halat roșu de mătase, sprijinită între perne, cu un săculeț de gheață pe cap. Nu mai semăna cu femeia pe care o văzuse la cină cu o seară înainte. Avea un cucui la ceafă și un ochi umflat, aproape închis. Era palidă ca moartea și semăna cu o păpușă chinezească aruncată la întâmplare, pe pat.

— Mi-au luat fiul — zise ea.

— O să ți-l aduc înapoi.

— De ce ? De ce l-au luat ?

— Nu știu — zise el. Dar o să-l găsesc și o să-l aduc înapoi.

— Tu ești de vină ? — îl întrebă Noelle. — Tu l-ai băgat în asta ?

Baptiste, clătină din cap.

— Îți jur că nu știu ce se petrece. Crezi că aș fi primejduit în mod voit, viața fiului meu ?

Se așeză pe marginea patului și o luă de mână. Era rece și moale.

— Te simți bine ?

— Am traumatism cranian. Nu prea grav. Doctorul vrea să mă trimită la spital, dar am refuzat.

— Ar fi mai bine pentru tine, sunt convins.

— Când am făcut eu ce este mai bine pentru mine, Baptiste ?

Își scoase țigările, se răzgândi și le puse la loc, în buzunar.

— Spune-mi, ce s-a întâmplat.

— De-abia cotisem pe alee. Un băiețel a apărut în fața mașinii, să șteargă parbrizul. Când am deschis portiera să strig la el, am simțit un bărbat în spatele meu, care m-a apucat de gât. Am crezut că pe mine mă vor sau banii, mașina. Dar nu mi-am imaginat niciodată...

Se opri, încercând să se stăpânească.

— M-au aruncat afară și s-au luptat cu Lucien. Era în mașină. Am încercat să-l ajut... Pe urmă, nu-mi mai amintesc. Unul din ei, m-a lovit. Mi-am dat seama când mi-am revenit. Colonelul Pramural era acolo, cu o lanternă și pistolul în mână. Mașina era goală. Lucien dispăruse.

— Ai văzut cine erau bărbații aceia ?

— Era prea întuneric, nu le-am zărit fețele, dar i-am auzit discutând între ei. Erau chiu-chao, Baptiste, chinezi.

— Chinezi ? — zise el.

Probabil niște tineri soldați de triadă, puși pe jaf. Nici un conducător de triadă din Bangkok n-ar fi avut motiv să acționeze așa.

— Poliția spune, că va face tot posibilul — zise Noelle.

— Poliția ? Thailandezii n-ar fi în stare să găsească nici un elefant sălbatic într-un lac cu rațe. Există o singură cale de a ne căpăta fiul înapoi.

Baptiste se gândi. Știa că nu era o simplă coincidență. Lucien fusese luat fiindcă era fiul lui Baptiste Crocé. Dar, de ce ? Dacă erau chiu-chao, puteau aparține

oricărui sindicat mafiot din Bangkok. Până acum, nu-i ceruse nimeni răscumpărare.

Spera că oamenii care-l răpiseră pe Lucien să fie profesioniști. Pe onoarea mea, o să-i fac să plătească, dacă s-au atins de el. O să le smulg testicolele cu mâinile mele !

— Vrei să rămân aici peste noapte ?

— Pentru ce, Baptiste ?

— Pentru protecție, alinare.

— N-am nevoie de protecție și tu, nu îmi oferi alinare. Găsește-mi băiatul.

Sperase că durerea o să-i unească, măcar pentru câteva zile. Dar Noelle era solitară în suferința ei, așa cum fusese toată viața. N-avea ce face aici.

Ieși, închizând încet ușa în urma lui.

123

San Francisco

Pentru ziua lui Jennifer, Jonathan Dale rezervase o masă la unul dintre cele mai selecte restaurante din San Francisco, L'Etoile, de la hotelul Huntingdon. Candelabre din cristal, un pian mare, conversație în șoaptă. Dale era la al doilea martini când apăru Jennifer. Îl urma pe șeful de sală. Dale o văzu, făcându-i cu mâna. Dădu peste un piedestal de marmură și fu cât pe ce să dărâme un ghiveci cu o ferigă. Mesenii o priveau dezaprobator în timp ce străbătea salonul, spre bancheta de culoarea cuprului, unde o aștepta Dale.

Purta o rochie mototolită, de bumbac, fără formă, un șal croșetat, o brățară de aur în partea de sus o brațului, bijuterii de talcioc și cizme cu dantelă. Semăna cu o țigancă prezicătoare de la circ. Avea ochii injectați și lăcrimoși și mirosea a transpirație.

Era un miracol că o lăsaseră să intre.

Dale se ridică s-o întâmpine. Se îmbrățișară în grabă și ea se trânti pe banchetă. Își dădu seama că era drogată sau, în orice caz, pe cale să-și revină.

— Dumnezeule, Jennifer, în ce hal ai ajuns ?

— Hei, sunt bine.

— Ești drogată.

Jenifer oftă teatral și înălță din sprâncene.

— Nu începe din nou, O.K. ? De-abia am venit.

— Mi-ai promis că o să te lași.

— Ei, am fumat și eu puțină iarbă, atâta tot.

Atâta tot !

Îi făcuse atâtea promisiuni și nu se ținuse de cuvânt niciodată. Dar crezuse că, de data aceasta va fi altfel. Trei luni se abținuse. Nu mai primise mesaje de la poliție să vină s-o scoată pe cauțiune, nici nu-l mai sunaseră de la spital, să-l informeze că se afla la urgență, din cauza unei supradoze de heroină. Odată, își înfipsese tocul într-o bucată de sticlă de pe trotuar și apoi călcase într-un rahat de câine. Fusese prea drogată să observe. Atunci fusese cât pe ce, să-și piardă piciorul.

Participase la programele pentru cei care se drogau cu heroină, fusese la centre de reabilitare, programe guvernamentale și zeci de psihiatri. După fiecare încercare de a fi salvată, promisese că n-o să se mai drogheze și o să-și vadă de viața ei. De data aceasta, crezuse că reușise într-adevăr.

Și acum, iat-o din nou drogată. Cel mai mult îl durea nesiguranța, dezamăgirea zdrobitoare. Bănuia că și ea știa de asta ; câteodată, se juca cu el, ca un călău profesionist.

Își șterse nasul cu mâneca.

— De ce, Jenny ?

— Nu face rău. Nu-i ca heroina.

— Dar întotdeauna, ai început așa.

— Mă ajută să mă relaxez.

— Trebuie să te relaxezi ca să iei cina cu mine ?

Jenny se uită în jur, încruntându-se. Avea pleoapele inflamate.

— Ce local de snobi ! De ce a trebuit să venim aici ? Nu puteam merge la Taco Bell sau McDonald ?

— Este ziua ta. Am vrut să fie ceva deosebit.

— Oho ! Deosebit ! Nu-mi amintesc să fi fost vreodată deosebit.

Ah, nu. Doar n-avea de gând s-o ia de la capăt cu reproșurile. Se apropia chelnerul. Dale frecventa des localul L'Etoile și șeful de sală îl cunoștea bine.

— Doriți să vă iau comanda, domnule Dale ?

— Vreau calcan ca de obicei, Roger.

Jennifer încercă să se concentreze asupra meniului. Strănută și-l trânti pe masă.

— Aveți burgeri ?

— Mă tem că nu, domnișoară Dale. Dacă doriți, vă pot aduce cotlet, cu châteaubriand.

— Mi-l aduceți la ploscă ?

Roger păru că nu înțelege. Se uită la Dale să-l lămurească.

— Două porții de calcan Dover — zise Dale.

Roger încuviință din cap și plecă.

— Ce înseamnă asta ? Părerea mea nu contează ? Ce sunt eu, un copil ?

— Văd că așa te comporți.

— Te rog, să mă scuzi.

Își rezemă capul de spătarul banchetei ; avea ochii grei de somn. Părul ei fumuriu îi atârna neîngrijit. Pielea căpătase o nuanță cenușie. Era încă tânără, dar îmbătrânită.

— Ai mai văzut-o pe Susan ? — o întrebă el.

— Sigur. M-am întâlnit cu mama, dar nu m-a dus la un restaurant select.

— Mă gândeam că o să fie...

— ...deosebit, nu-i așa ? Ei, am un nou tată vitreg, știai ?

— Am auzit că Susan intenționează să se recăsătorească, dar asta nu înseamnă că ai un nou tată. Cel puțin, nu la vârsta ta.

Îl ignoră.

— Sper să fie mai bun decât cel pe care l-am avut.

Dale se plictisise de aceste discuții. N-o adusese aici ca să se dea din nou în stambă. Acum se sprijinise în coate și se uita la un bărbat cu păr grizonat, de la o masă învecinată, lingându-și buzele lasciv. Omul se înroși furios și își feri privirile.

— Ce dracu' faci ?

— Se holba la mine.

— Dacă n-ai vrea ca oamenii să se holbeze la tine, ar trebui poate să te îmbraci mai decent.

— Port ce vreau.

— Bineînțeles.

Apăru chelnerul care se ocupa de vinuri. Dale clătină din cap. Considera că fiica lui nu avea nevoie de un excitant în plus. Era și așa destul de drogată.

— Dacă insiști să te comporți în halul ăsta, o să plecăm.

— Perfect, oricând dorești.

Rămaseră tăcuți. Jennifer strănuta în permanență. Nu mai rezist, se gândi Dale. De treisprezece ani fiica mea mă învinuiește pentru greșelile trecutului. A început ca un joc și acum totul a ajuns s-o obsedeze. Nu mai rezist, nu mai pot.

Sosi mâncarea, dar Dale constată că-i pierise pofta. Ar fi trebuit să fie o aniversare. Ziua ei de naștere, care inaugura de asemenea cea mai lungă perioadă de când nu se mai drogase, în cei zece ani. Acum însă, o luaseră de la început. Va intra în vechiul ei cerc vicios; după un timp se va droga puțin, să se relaxeze, apoi, într-o noapte o să-și viziteze unul din vechii prieteni, poate pe Scott și va priza niște heroină, pentru că, la fel ca un alcoolic, nu va rezista tentației. Și apoi, va aluneca în aceeași spirală, până va ajunge din nou la Dale și la doctori s-o salveze. Se va opri un timp după suferințele îndurate și o va lua de la început.

Dale văzu munții din Laos, văzu cu ochii minții câmpurile sclipind cu maci în soarele dimineții, femeile hmong aplecate asupra petalelor — o scenă liniștită și frumoasă. Și se întrebă cum putea această frumusețe să aducă atâta nefericire.

O privea cum devora calcanul Dover în sos de pinot noir, de parcă ar fi fost o farfurie cu mazăre. Sorbi din apa minerală Perrier.

— Mai ai serviciu? — o întrebă el.

— Ce-i așa de grozav, să ai un serviciu? Doar asta te interesează, nu-i așa? Să am serviciu. Să fiu un bun cetățean american. Nu contează ce poate să facă țara ta pentru tine, ci ceea ce poți face tu pentru ea. Nu-i așa?

— N-am nevoie de un discurs comunist. Te-am întrebat doar, dacă mai lucrezi.

— Da, mai lucrez.

Lucra. Era chelneriță într-o cafenea din North Beach. La fel ca atunci când renunțase la studii. După ce plecase de la Berkley, lucrase în campania electorală a lui McGovern împotriva lui Nixon, după care se ocupase de rezolvarea cazurilor problemă — ca să vezi ce ironie și fusese concediată din cauza absențelor. Urmaseră o serie de încercări inutile, prieteni, terapeuți, colaborări de firme juridice, o lungă perioadă de voluntariat, când se convinsese că făcea cel mai bun lucru, în timp ce Dale îi achita facturile și ea își căuta refugiu în heroină.

— Mă rog, ai un serviciu, tot este ceva.

— Nu-i nimic.

— Presupun că ai dreptate.

Probabil că expresia lui o jignise, pentru că ripostă imediat.

— Vreau să mănânc. Ce dracu' se mai găsește în localul ăsta ?

Îl văzu pe Roger la o masă alăturată.

— Ei, bulangiule ! Mișcă-ți fundul, până aici.

Dale se ridică în picioare.

— Ajunge.

— Ei, ce s-a întâmplat ? Am greșit cu ceva ?

— Plecăm.

— Dar nu vreau să plec. Ce dracu' ! A fost ideea ta, nu ?

O apucă de braț și o ridică în picioare. Își dădu seama că își bătuse joc de el. O să-l facă de râs în propriul său restaurant. Ah, mă joacă pe degete ! Oare de ce nu-i intuiesc strategia ?

— Hai, ieși.

Trânti niște bani pe masă și o târî după el ; simțea privirile celorlalți ațintite asupra lor. Când ajunseră pe stradă, ea se eliberă din strânsoarea lui.

— O să te conduc acasă — zise el.

— N-am nevoie de rahatul ăsta.

— Nici eu.

— Atunci cară-te dracului, de aici.

— Chiar asta o să și fac. Doar n-o să mă las învinovățit pentru toate eșecurile tale. Atâta timp cât sunt prin preajma ta, n-o să iei viața în serios.

— Oh, sigur, nu ți-a păsat niciodată de mine.

Oamenii treceau pe lângă ei, pe trotuar. O femeie cu un cățeluș de zgardă se opri să asculte. Lui Dale puțin îi păsa.

— Dacă așa îți place să crezi...

— Așa știu.

— De câte ori vrei să-ți spun, că-mi pare rău?

— Nu știu, n-am stat să număr.

— Asta este. Gata! Am priceput.

Acum își dădea seama: dacă renunța să se autodistrugă, însemna că îl iertase pentru trecut. Și ea nu voia să uite trecutul. Era prea mândră s-o facă și îl ura prea mult. Erau înlănțuiți împreună în aceeași nefericire; nici el nu se putea ierta, până nu-l ierta ea mai întâi.

Iar ea, n-o s-o facă.

O luă în direcție opusă, spre California. Nu avea nici o țintă, voia doar să scape de el. Toate aceste evenimente i se păreau oarecum simetrice. Își dădea seama că oamenii care mergeau pe lângă ea o priveau ca pe o leproasă; bărbați în costume scumpe, femei cu sacoșe Nieman Marcus. Erau cu toții niște snobi idioți și înfumurați, cu nasul pe sus. Nu-și dădea seama că se oprise de două ori, în plină stradă să le-o strige drept în față. Nu mai reușea să facă distincție între gând și voce. Lumea se transformase într-un vârtej de sunete și imagini confuze.

Își ura tatăl. O mustra întotdeauna. *„Mi-ai promis că, de data aceasta o să te lași"*. Și privirea lui de câine bătut. Sigur, încercase să renunțe. Toată viața ei fusese o încercare de renunțare la ceva. Dar, fără droguri, viața îi apărea în tonalități sumbre. Se simțea singură, nedorită și disperată, ca întotdeauna. Atunci, ce dracu' mai conta?

Trebuia să se facă folositoare. Toți prietenii ei se drogau și depindeau de ea să le facă rost. Când era sobră, o priveau pe furiș și n-o iubea nimeni, așa cum se în-

tâmplase de când se știa. Dar când se droga, o iubeau și aveau nevoie de ea.

Era bine să te simți util.

Nu puteai să faci rost de droguri fără să te înfrupți și tu puțin. Cristoase, ar fi trebuit să fie o suprafemeie.

Așa că îți mulțumesc, tată, pentru tot.

Dacă ar fi avut un tată lângă ea, n-ar fi ajuns așa.

Era numai vina lui.

124

China Town

Din afară, cartierul general al societății chineze din San Francisco semăna cu o clădire obișnuită de piatră. De la al doilea etaj răsuna o babilonie de dialecte : cantoneză, chiu chao și mandarin, în ritmul cadențat al tablelor de mah-jong. Nu era zona turistică a orașului chinezesc ; pe una din laturile clădirii era o cofetărie, iar pe cealaltă niște camere dărăpănate, unde chinezii locuiau și dormeau la fel ca în cele mai insalubre mahalale din Hong Kong.

Pe treptele clădirii, un bătrân în pantaloni sufleca ți până la genunchi citea un ziar chinezesc cu ochelarii săi mici și rotunzi. Patru chinezi tineri trecură pe lângă el. Erau îmbrăcați în adidași, blugi moderni și ochelari de soare. Îl împinseră special și el scăpă ziarul din mână.

Prăpastia dintre cele trei generații de imigranți chinezi se adâncea tot mai mult.

La ultimul etaj al clădirii, Henry Wing stătea la o masă lungă din tek, pătată, ce se afla sub fotografia lui San Yat Sen. Pe pereți atârna un steag republican și stindardele triadei Chuen Chung Wa.

Henry Wing avea în jur de șaptezeci de ani. Purta un costum gri, care nu-i venea bine și o cămașă albă, deschisă la gât. Părul lui rar, grizonat, era pieptănat pe spate și avea mâini zbârcite. Părea un bătrânel obiș-

nuit, care își petrecea zilele în Washington Square, printre canari cântători.

Henry Wing bătu din palme să i se aducă *yum cha* și-l invită pe Sammy Chen. Se interesară politicos de familiile lor. Glasurile lor răsunau în camera goală. Discutară pe larg despre situația politică din China.

În cele din urmă, Henry Wing spuse :

— Am auzit că o să te stabilești aici, în San Francisco.

— În Hong Kong este multă nesiguranță. În mai puțin de douăzeci de ani, China comunistă va pune stăpânire pe oraș. Trebuie să mă gândesc la viitor.

Henry Wing îl privi cu ochi obosiți, cenușii.

— Frații tăi, Hung Mun, vor veni și ei ?

Sammy Chen clătină din cap.

— Nu intenționez să stârnesc conflicte, Bunicule — zise Sammy, folosind acest apelativ onorific în semn de respect, deși Henry Wing era doar cu câțiva ani mai mare ca el. — Sunt sigur că vom găsi o cale să nu ne lezăm interesele.

Henry încuviință din cap, cu părere de rău.

— S-a zvonit că unii din oamenii tăi vor să înființeze străzile.

— Minți înfierbântate. Eu sunt cel mai mare din Fei Lung, Bunicule, nu *fa'n gud rai* de pe străzi.

Henry Wing îl aprobă.

— Știi, lucrurile sunt altfel acum decât în tinerețea mea. Noi îi respectam pe cei în vârstă. Hung Mun era un instrument democratic. Ritualul și istoria noastră se aflau la loc de cinste.

— Am constatat și eu asta.

Satisfăcut că interlocutorul său era de acord cu părerile lui, Henry Wing continuă.

— Dar acum, tinerii vor totul, imediat. Sunt chinezi, dar au deprins obiceiuri americane. Eu, unul, dacă vine un american la mine cu niște praf alb și-mi spune „*Tai-lo*, vrei să-l vinzi în locul meu ?“ îi răspund „Bineînțeles“. Îl vând triadei, îi dau și lui niște bani și restul — societății noastre. În felul acesta, toți sunt mulțumiți. Tong era în beneficiul tuturor. Dar acum, tinerii

sunt lacomi. Cred că mulți din ei și-au uitat strămoșii și jurămintele făcute lui Hung Mun.

— Ai dreptate, Bunicule. Și eu am tineri care nu respectă vechile tradiții și vor să fie *tai lo* în America. Se grăbesc, n-au răbdare, vor totul în grabă, ca tot ce se întâmplă în America — cum ar fi restaurantele McDonalds. De aceea este important să nu intrăm în conflict. Poate că o alianță ar fi benefică pentru toți.

— Și ce propui, Chen Giai Han ?

— Am un fiu : bine educat, inteligent, onorabil. Deține rangul de Stâlp Roșu în Fei Lung. Într-o zi, va fi președinte în locul meu. Iar tu ai o fiică, de asemenea bine educată. Am auzit că tocmai s-a întors de la Școala Roedean din Anglia. N-ar fi bine să se cunoască ? O căsătorie ar fi benefică pentru amândoi.

— Imi dau seama că ar fi benefică pentru tine, Chen Giai Han. Dar explică-mi, de ce ar fi benefică și pentru mine ?

— Lumea se schimbă, Bunicule. Vrei să eviți conflictul, la fel ca și mine. Aș vrea să știu că viitorul copiilor mei va fi sigur, că o să-mi venereze oasele după ce nu voi mai fi. Vei cîștiga, aliindu-te cu mine. Suntem o triadă puternică și vei profita de pe urma afacerilor pe care ți le ofer. Interesele noastre coincid, nu sunt conflictuale.

Henry Wing rămase tăcut mult timp.

— Nu ți se pare ironic că vestul ne-a adus opiul și ne-a transformat în sclavi atâta timp ?

— Lumea este un cerc, Bunicule. Acum noi le ducem opiul lor și este rândul nostru să ne îmbogățim.

Henry Wing încuviință încet din cap.

— Cred că noi doi, putem face afaceri împreună — zise el. — Vom aranja ca fiul tău și fiica mea să se vadă. Sunt convins că se vor înțelege de minune.

— Și eu sunt convins — zise Sammy.

Dar apoi, chicoti și spuse pe un ton scăzut :

— Și dacă nu-l place, mai are un frate.

125

Bangkok.

Dacă ai fi lipsit de miros, locul acesta ar putea să-ți pară romantic, se gândi Baptiste, în timp ce Mercedes-ul negru, cu aer condiționat coti pe bulevardul Rama IV și trecu peste un pod în Cartierul Chinezesc. Râul era gros și maroniu, ca o supă concentrată. Magazinele înșirate de-a lungul malurilor păreau dărăpănate și posomorâte, cu vopseaua cojită de furtunile și căldura nemiloasă. În apa uleioasă, zăceau mormane de gunoi putred.

Șoseaua Yaowarat era aglomerată cu camioane și autobuze. Șoferul găsi adresa într-un colț, între un *bar* și un oficiu de schimb valutar. Pe stradă, un thailandez costeliv, într-un tricou cu emblema olimpiadei de la Montreal - - 1976 zdrobea trestie de zahăr și vindea sucul la o tonetă ambulantă.

Magazinul de aur era cel mai mare din Bangkok. În seifurile sale se aflau mai multe metale prețioase decât în cele mai mari bănci din lume. Un gardian înarmat stătea lângă o poartă de fier. Baptiste știa că era o măsură inutilă de precauție, fiindcă nimeni nu încercase să dea o spargere aici ; nici măcar cei mai înrăiți criminali din Bangkok nu se gândeau la o asemenea posibilitate, pentru că era proprietatea triadei Fei Lung.

Își lăsă șoferul să-l aștepte în mașină. Nu-și adusese bodyguarzii pentru că, nu considerase necesar s-o facă. Și în afară de asta, voia să demonstreze că nu se temea. Intenționa să-și exprime disprețul.

Fațada magazinului din marmură maronie și sticlă fumurie contrasta cu magazinul prăpădit de ierburi de alături. Interiorul era zugrăvit în roșu și auriu, și avea coloane împodobite cu dragoni aurii. Lanțuri de aur, brățări și pandantife sclipeau în vitrine de sticlă luminate de neon. Știa că era mai mult decât un magazin de bijuterii, era o bancă. Chinezii nu prea aveau încredere în conturi bancare, așa că își investeau economiile în lanțuri de aur de diverse greutăți. În după-amiaza aceasta, câțiva chinezi bogați veniseră să cumpere aur.

Baptiste nu se apropie de tejghea. Se propti în mijlocul magazinului și se uită urât la unul din vânzători, un tânăr slab, cu obrajii mâncați de vărsat.

- Baptiste Crocé — tună el. — Am venit să-l văd pe Aripioară de Rechin.

Nu, spusese domnul Ho, și pronunță cu dispreț porecla dată de triadă. Omul se întoarse și spuse câteva cuvinte în chiu chao.

Douglas Ho apăru de după colț, dintr-o cameră din spate. Făcu semn din cap și dispăru din nou. *Espèce de con*, se gândi Baptiste furios și-l urmă.

— Kwo-chao — zise Douglas.

Baptiste se gândi să se repeadă la el și să-i rupă gâtul. Dar lângă scaunul lui Douglas se aflau doi *sze kau* : unul dintre ei ținea un brici în mână, iar celălalt avea o umflătură sub haină, probabil un Magnum 357 sau un satâr.

Douglas stătea la un birou de metal. Singurele obiecte erau biroul, un computer, un mic calculator și niște registre.

Baptiste nu mai fusese aici. El încheia afacerile cu Summy și-l întâlnise pe Douglas ocazional, ca să stabilească doar termenele de livrare și plată.

Când curierul îi adusese mesajul de la Douglas, prin care îi cerea să se întâlnească, știu că era vorba de Lucien.

— Vreau să te anunț că Lucien este teafăr și nevătămat — îi spuse Douglas.

— Unde este, nenorocitule ?

Douglas tresări, de parcă l-ar fi lovit. Este un ticălos orgolios, își dădu seama Baptiste. Nu prea se controlează.

— Te sfătuiesc să-ți măsori vorbele — zise Douglas liniștit. — Nu te afli într-o poziție favorabilă, care să-ți permită să mă insulți. Încerc să te ajut.

— Fiul meu este la tine ?

— Știu cum poți să-l capeți înapoi.

— Tu l-ai răpit ?

— Pot să te ajut. Este tot ce trebuie, să știi.

— Ce crezi că o să facă Sammy Chen cu tine, când o să afle ?

— N-o să afle niciodată dacă ții la viața fiului tău.

— Ce dorești de la mine ?

— Foarte puțin în comparație cu cei ai tu de pierdut.

Douglas se relaxă. Își recăpătase stăpânirea de sine.

— Știu că Lucien locuiește cu mama lui, dar este totuși fiul tău, nu-i așa ? Un fiu este de neînlocuit, spre deosebire de o fiică.

— Hai, spune mai repede ce vrei.

— Kee Lung se află acum în America, în San Francisco. Vreau să-i transmiți un mesaj. Să-i spui că ai aflat că Henry Wing intenționează să-l căsăpească. Spune-i că ai aflat despre acest plan de la familia Trinca.

— Despre ce este vorba ?

— Nu te interesează.

— Atunci de ce m-ai ales, pe mine ?

— Pentru că numai pe tine o să te creadă.

— Și dacă o să-l conving pe Sammy de această conspirație ?

— O să-l primești înapoi pe Lucien. Dacă nu, o să moară în chinuri.

Baptiste făcu un pas înainte, cu pumnii încleștați. Cei doi sze kau reacționară imediat. Briciul sclipi în lumină și pistolul apăru din haină. Doar Douglas rămase liniștit.

Baptiste se calmă.

N-avea încotro. Rocco îl învățase legea mafiotă. De îndată ce voi îndeplini ce mi-a cerut, va trebui să mă ucidă. Chiar dacă ar risca, tot nu va salva viața fiului său. Și n-o să se sacrifice așa de ușor, nici măcar pentru Lucien. Trebuia să negocieze, să câștige timp de manevră.

— Lasă-mă să mă gândesc — zise el.

— N-ai la ce să te gândești. De îndată ce voi afla că l-ai convins pe Chen Giai Han, o să-ți primești fiul înapoi. Altfel, vei avea plăcerea să-l vezi întins pe o masă, la morga. Nu va fi deloc plăcut, te asigur. Și acum, poți pleca.

Poți pleca. Lui Baptiste nu-i venea să creadă. Nu-i mai vorbise nimeni în asemenea hal. Dar, pe moment

nu avea cum să protesteze, așa că se întoarse pe călcâie și ieși din magazin, dând peste unul din vânzătorii uluiți și trântindu-l pe podea.

Curtea era străjuită de felinare cu halogen, iar noaptea, piscina oglindea grădina din jur și palmierii. May plonjă perfect, fără să iasă la suprafață, mișcându-se ca un delfin prin apa luminată electric.

Când apăru, se așeză pe marginea piscinei, netezindu-și părul lung, negru. Îi plăcea să simtă atingerea apei care-i răcorea pielea. Era suplă și mușchiuloasă, ca un băiat. Acum nu avea nici o treabă decât să se bucure de luxul oferit de Douglas : cosmetică, manichiură, gimnastică, masaj. Era obiectul lui personal și insista să se mențină în formă.

May nu se deranjă să se șteargă cu prosopul. Se fâțâia lăsând urme pe dalele de marmură. Nu este o casă, se gândi ea, ci un palat, un mausoleu, un amestec de stiluri costisitoare și lipsă de gust ; scaune cu spătare. Aubusson care nu fuseseră folosite niciodată erau aranjate în jurul unei mese de marmură roz, italienească ; o sofa Louis Quinze lipită de perete, tapisată cu brocard franțuzesc, sub un tablou de Géricault și un portret al regelui și reginei Thailandei ; un candelabru de cristal atârna deasupra unor covoare de mătase persană. Sunetele răsunau în jur ca într-o catedrală.

May se duse la barul lung, de mahon, își turnă un cognac Hennessy XO într-un pahar și ieși în curte, să privească luminile orașului. Oare am lăsat cu adevărat în urmă barurile și bordelurile ? se întrebă ea. Sunt tot o târfă și nu am libertate. Altfel de ce mă plimb în fiecare noapte prin această casă mare și mă îmbăt, simțindu-mă din ce în ce, mai singură ?

Aceasta este viața mea, se gândi May ; nu mai mor de foame ca în Saigon și-n lagăr, nu mai sunt nevoită să mă vând străinilor cum am făcut la Ranchoi și Le Palais. Am haine scumpe, locuiesc într-o casă luxoasă, cu servitori, și mă plimb într-o mașină frumoasă. Este o viață minunată, la care nu am visat niciodată.

Și atunci de ce mă simt atât de nefericită ?

Se gândi la orele nesfârșite petrecute în avion, între Bangkok, Singapore și Hong Kong, lângă un bărbat singuratic, de care nu știa mai nimic. Nu o iubea. Uneori se întreba dacă o plăcea măcar. Își petrecea viața încercând să-i interpreteze stările, să ghicească ce voia de la ea, întrebându-se dacă îl mulțumea sau nu.

Sexul cu el nu o satisfăcea. Pentru Douglas nu conta decât frecvența. Parcă s-ar fi angajat într-un maraton cu sine însuși. Câteodată simțea că se forța. Ar fi putut să cumpere oriunde aceleași favoruri pe care le primea de la May, dar lui nu-i plăcea să împartă o târfă cu alții. Se folosea de frumusețea ei ca să-i tachineze și să-i stârnească pe ceilalți bărbați. Insista să se îmbrace în haine provocatoare ori de câte ori ieșeau împreună, unori chiar și prin casă, în prezența bodyguarzilor săi. Nu o iubea, dar îi plăcea să aibă ceva la care ceilalți tânjeau și era numai a lui.

Acum nu mai avea scăpare. O s-o ucidă, era convinsă de asta. Într-o zi o să se satură de ea și o să-i dea drumul. O să-și găsească altă frumusețe care s-o înlocuiască. Spera doar că o s-o facă într-un acces de plictiseală, nu de furie, când ar fi putut să-și pună în aplicare amenințarea repetată de atâtea ori — îi promisese că o s-o desfigureze.

Dar asta ai ales, își aminti ea. Când o să se termine totul, vei rămâne cu bijuterile și hainele, suficient ca să începi o viață nouă și să impresionezi alt bărbat. Este ceea ce îți dorești. Așa intenționezi să supraviețuiești.

Ce bine ar fi, cel puțin, să nu mai simtă ochii lui Mai Koo ațintiți asupra ei, plini de dispreț.

Mai Koo. Dacă nu l-ar fi văzut, poate că nu ar fi mustrat-o conștiința. Atâta timp cât crezuse că o părăsise, îi fusese mai ușor. Așa era viața. Nu puteai avea încredere în nimeni, nici măcar în cea mai bună prietenă, ca Noi, dar făcuse tot ce se putea ca să supraviețuiască. Dar el, îi spusese că o căutase, că încercase s-o găsească.

- Ca și micul Bich. Era o piesă care nu se potrivea în jocul ei.

Din impuls se duse să-l caute pe Chang. Îi spuse să tragă mașina la scară și apoi se duse în dormitor să se îmbrace. Trebuia să iasă din casă, să vadă, să-și amintească. Trebuia să se asigure că era bine ce făcea.

Îi spuse lui Chang s-o ducă la Patpong, un cartier mizer, cu baruri de striptease, saloane de masaj, bordeluri. Muzica disco se revărsa pe străzi, negustorii ambulanți trăgeau turiștii de mânecă și reclamele luminoase scânteiau deasupra capetelor: *Barul Superstar... Haremul Spaniol... Barul Roxy alcool, băuturi tari... Fete ! fete ! fete ! Dacă le vrei, le ai...*

Prin ușa deschisă, May văzu fete îmbrăcate sumar, învârtindu-se sub reflectoarele învăluite în fum sau uitându-se la turiștii care treceau pe stradă.

— Oprește mașina ! — strigă May.

O cunoștea pe una din fete. Era Noi.

Chang apăsă pe frână. Ea sări din mașină, traversând pe partea cealaltă a străzii. Noi stătea în fața barului Nevada, pozând, ca orice prostituată ; avea un braț pe piept, iar cu celălalt trăgea din țigară. Era machiată exagerat și purta o fustă scurtă de piele și o bluză decoltată care-i dezgolea sânii prinși într-un sutien jumătate de cupă.

Când se apropie, May îi văzu înțepăturile de pe brațe.

Femeia o privi. May o atinse și o făcu să tresară.

— Ce vrei ?

— Noi.?

O privi uluită și înspăimântată.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

Nu, nu era Noi. May își dădu seama că nici măcar nu semăna cu ea. Era doar o prostituată la fel ca multe altele. Imaginația mi-a jucat o festă.

— Te-am confundat cu cineva — zise ea.

Femeia aruncă țigara, dezgustată și intră în bar.

Chang stătea în spatele ei și o urmărea.

— Cine a fost ? — o întrebă el.

— Credeam că o cunosc.

Chang se posomorî neîncrezător. May alergă înapoi în Mercedes. Nu conta că nu fusese ea. De fapt, toate sunt la fel ca Noi. Suntem niște fetițe buddhiste, fără nici o perspectivă. Dar acum ești în siguranță, își spuse ea. Ai scăpat de toate astea. Aceasta este viața ta. Dacă Noi ar fi în locul tău, nu s-ar mai uita înapoi. Tu, de ce o faci ?

Pentru că nu asta conta. Ea nu fusese niciodată ca Noi. Nu ar fi transportat niciodată droguri în cadavre de copii, indiferent cât de disperată, ar fi fost.

Și, în afară de asta, exista și Mai Koo !

Când se întoarse la vilă, Douglas era acolo.

— Unde ai fost ? — o întrebă el.

— Să mă plimb.

— Strânge-ți lucrurile. Mâine noapte plecăm la Hong Kong.

În noaptea aceea, făcu dragoste cu ea de trei ori. După prima oară adormise, dar o trezise de două ori în timpul nopții, să repete performanța.

Probabil că i se întâmplase ceva deosebit în ziua aceea, se gândi ea.

126

Un cvartet de coarde cânta în fiecare după-amiază în holul Hotelului Oriental. Curtea centrală era străjuită de bambuși înalți, grațioși, împodobiți cu clopote de aramă. Mesenii stăteau în fotolii albe, elegante de trestie și își beau ceaiul de după-amiază sau își sorbeau cocktailurile, în timp ce priveau barjele cu orez și bărcile cu coadă lungă alunecând pe râul Chao Phyra.

Când ajunse, Baptiste văzu că Noelle sosise înaintea lui și-l aștepta. Era îmbrăcată într-un costum negru. Nu se machiase și era palidă și trasă la față. Parcă ar fi venit de la o înmormântare.

Nu se ridică să-l salute.

Baptiste îi zâmbi încântător.

— Nu crezi că este prematur să te îmbraci în negru ? — zise el.

— Ce ai aflat ? — îl întrebă ea, distrusă.

Astfel de situații nu se rezolvă cum ai bate din palme.

— Te-am întrebat, ce ai aflat ?

Făcu semn unui chelner în haină albă și comandă două Planter's Punches. Se gândise toată dimineața ce să-i spună. Dacă i-ar mărturisi adevărul, ea ar insista să-i satisfacă cererea lui Douglas Ho și acest lucru era imposibil. Așa că, hotărâse să nu-i spună nimic precis.

— Îmi continui cercetările, Noelle.

— Știi ceva. Se vede pe fața ta.

— Nu știu nimic sigur.

— Spune-mi !

— Bine.

Inspiră adânc. Noelle avea ochii umezi și i se albiseră degetele pe mânerele fotoliului. Trebuia s-o ia încet, ca să n-o apuce isteria.

— Cred că este vorba de un bandit aparținând uneia dintre triade — zise el, ceea ce era în parte adevărat. — Dar, s-au ascuns și n-am reușit să aflu mai mult.

— Ce vor ?

— De îndată ce o să aflu, o să le satisfac cerințele. Dar, până acum, n-am auzit nimic.

— Deci am avut dreptate. L-au răpit din cauza ta și a afacerilor în care te-ai băgat.

— Presupun că da.

— Ticălosule !

— Nu este vina mea, Noelle.

— Este un copil nevinovat. Am încercat toată viața să-l țin departe de tine și de intrigile tale, dar uite ce s-a întâmplat.

— N-aveam de unde să știu. Dacă ar fi fost sub protecția mea, dacă nu l-ai fi înstrăinat de mine, nu ar fi fost răpit.

Lui Noelle îi tremurau mâinile.

— Ai o țigară ? — îl întrebă ea.

Bagă mâna în buzunar și scoase țigările rusești, fără filtru. Îi dădu una.

— Sunt tari.

— Nu-mi pasă.

I-o aprinse, dar, de-abia trase un fum.

— Ți-am promis că o să fac tot ce pot să-l salvez. Îl iubesc la fel de mult, ca tine.

— Aș vrea să nu te fi întâlnit niciodată.

— Cam târziu pentru remușcări. Suntem ceea ce suntem. Istoria nu se poate schimba. Eu unul te iubesc la fel de mult, ca în prima zi.

Dar Noelle nu-l asculta.

— Ce crezi că i se întâmplă în clipa asta?

— Nu o să-i facă nici un rău — zise el, mult mai încrezător decât era în realitate. — O să-l închidă undeva, până se hotărăsc ce să facă. Ai încredere în mine, o să-l salvez.

— Ar fi trebuit să mă întorc în Franța. Știam că nu este bine să rămân aici, în Asia.

— Nu-i vina ta — zise el, acoperindu-i mâna cu a lui.

— Nu, este a ta, Baptiste, numai a ta.

Sosiră băuturile. Chelnerul le lăsă pe masă și rămaseră tăcuți un timp.

— Știi mai multe decât vrei să-mi spui — zise ea, în cele din urmă.

— Îți jur că nu-i adevărat. În următoarele douăzeci și patru de ore vor lua legătura cu unul dintre noi. Pe urmă, vom ști ce avem de făcut.

— Este un băiat atât de blând — zise Noelle. — Nu seamănă cu papa și nici cu tine. Este doar un om bun, iubitor și cinstit. Dumnezeu știe de unde a moștenit aceste calități.

— Îți mulțumesc pentru compliment.

I se prelinseră două lacrimi uriașe pe obraji.

— O să înnebunesc. Mi-l imaginez...

Se ridică.

— Nu pot să stau aici, în public.

Baptiste o luă de braț.

— Te conduc acasă.

— Nu. Nu vreau nimic de la tine. Adu-mi fiul înapoi, dacă nu vrei să te trezești cu gâtul tăiat într-o noapte.

Se îndepărtă, clănțănind cu tocurile pe marmură. Ținea capul sus și spatele drept. Era distrusă, dar avea mândria ei.

Se așeză și își luă țigara din scrumieră. Îi venea greu să se lase de fumat. Doctorul îi spusese că îi făceau rău. Dar un bărbat ca el, care se ocupa de traficul de droguri, se agățase, cum era și normal de cel mai apropiat drog. Dumnezeule! Își făcuse atâtea planuri pentru Lucien. Sperase că, într-o zi o să-l câștige de partea lui și pe el și pe Noelle. Poate că exista totuși o soluție. Dar trebuia să aștepte până își punea planurile la punct.

Biata Noelle. Avea dreptate. Dusese o viață cumplită

După ce Douglas plecă de dimineață, May sună la ambasada SUA de la un telefon public, celular.

— Vreau să vorbesc cu Mai Koo Dale — murmură ea.

Nu era nevoie să vorbească în șoaptă. Chang era jos, în foaier, iar Douglas plecase în Orașul Chinezesc. Dar îi tremura vocea de frică.

— Mă tem că nu avem pe nimeni cu acest nume — îi spuse funcționarul.

— Trebuie să știe cineva de el. Vă rog, este foarte urgent. Poate s-a întors în SUA!

— O clipă.

O lăsă să aștepte. I se păru o eternitate și-i tremura receptorul în mână. Ce-ar face dacă ar apărea Douglas exact acum? Sau dacă Chang ar asculta la alt telefon? Dar nu i se permitea să iasă singură din casă, așa că nu avea încotro.

— Paderewski — zise o voce.

— Mai Koo Dale — spuse ea.

— Cine este la telefon?

— Este acolo? — zbieră May.

Se făcu liniște.

— Doamnă, puteți să-mi spuneți despre ce este vorba?

Îi venea să plângă de ciudă.

— Mă numesc May. Spune-i lui Mai Koo. Spune-i că May trebuie să-i vorbească.

— May ? May Wong ?

— Te rog să-i spui — zise ea și închise.

127

San Francisco.

Seamănă cu sediul oricărei bănci sau case de negoț, se gândi Dale. Se uită pe fereastra biroului său la funcționarii elegant îmbrăcați aplecați asupra computerelor sau vorbind la telefon ; era pulsul comerțului de zi cu zi. Unul dintre tineri era un chinez cu o față ca de alună. Râdea în telefonul pe care-l ținea sub bărbie. Sorbea cafea dintr-o cană de polistiren și introducea date în computer. Dale era poate, singurul care știa că era nepotul lui Chiang Kai Shek.

Musafirul lui Dale stătea de partea cealaltă a biroului, pe un scaun și admira panorama golfului și a podului Golden Gate prin geamul fumuriu.

Dale își concentră atenția asupra dosarului deschis în fața lui. Acesta consta din douăzeci și trei de pagini dactilografiate la un singur rând, pe hârtie de format obișnuit. Era ordinul complet de luptă pentru armata nord-vietnameză la frontiera cu Republica Populară Chineză, împreună cu toate informațiile militare și politice obținute prin spionaj, și previziuni de perspectivă, în concluzie, toate materialele la care ar visa orice strateg militar înainte să pornească lupta. Pacific Investment International transmitea astfel de documente în Langley — Virginia cam de două ori pe săptămână.

— Ai lucrat foarte conștiincios, Sammy — zise Dale.

— Și garantez 100% pentru veridicitatea datelor.

— O să le transmit pe canalele obișnuite, bineînțeles.

Sammy încuviință din cap și zâmbi. Se îmbrăcase elegant, în costum de bancher și avea o cravată sobră.

— Dacă îmi amintesc corect, ultima oară când ne-am întâlnit, ți-am transmis rugămintea lui Gerry Gates de a verifica sursa ta de informații.

— Nu pot — zise Sammy.

— Dar astfel de informații trebuie verificate.

— Sunt sigure 100% — repetă Sammy.

— De unde le-ai obținut ?

— Am încă mulți prieteni la Saigon. După 1975, au murit mulți, dar tot au mai rămas câțiva care dețin funcții importante în armată și poliție. Facem afaceri bune

— N-ai putea să ne dai mai multe detalii ?

— Nu.

De fapt, Dale nu se așteptase ca Sammy să se arate mai cooperant. La urma urmei, era afacerea triadei.

— În curând o să încheiem un contract mare — zise Sammy. — Pentru un contract mare o să-mi faceți o reducere la fel de mare, nu ?

— O să discut cu Gerry. Sunt sigur că vom putea aranja ceva.

Sammy profitase în urma relației de afaceri stabilite cu firma lor, se gândi Dale. Spălase deja douăzeci de milioane de dolari prin Pacific International. Banii aceștia finanțaseră achiziționarea unui nou oraș lângă Sacramento, cu propriul său parc industrial, poliție și pompieri. În sfârșit, era oficial : Sammy devenise stăpânul poliției.

Gerry Gates era încântat de noul său client — Sammy îi furniza informații prețioase, fără să prejudicieze compania lor, iar procentajele percepute de bănci dispăreau în conturi secrete la Washington, unde ajutau la finanțarea unor proiecte cum ar fi Patrula Poliției de Frontieră din Thailanda, Solidaritatea sau Contras în Nicaragua.

Dale începuse să se îngrijoreze din cauza proveniență și destinației acestor bani. Clienți cum ar fi Henry Wing, fuseseră prezentați băncii de unul din fiii lui Sammy Chen. Henry Wing rămăsese loial companiei Pacific International, deși pierdea milioane, cu regularitate, în fiecare lună. Motivul era simplu.

În martie, de exemplu, o companie proprietate a familiei Chen achiziționase două tranzacții cu aur în Hong Kong. În aceeași zi, altă companie — la care Henry Wing era acționar principal — achiziționase tranzacții identice la San Francisco. Aurul crescuse la bursă și tranzacția lui Sammy Chen din Hong Kong căzuse ; la San Francisco Dale însuși sabotase tranzacția lui Henry Wing. Henry pierduse două milioane de dolari depozitați apoi în contul lui Sammy, ca să acopere costul tranzacției sale, minus comisionul companiei Pacific International. Dale știa dar, nu putea dovedi că întreaga tranzacție reprezentase plata pentru un transport de heroină. I se părea că undeva, pe parcurs, visul luptătorilor din războiul rece se transformase într-un coșmar.

.

— Știi, cred că într-o zi o să ne întoarcem în Saigon — spunea Sammy.

— Eu, unul, n-o să mă întorc.

— Ba da, o să ne întoarcem. Nu cu arme sau soldați, ci cu bani. Cu ei poți conduce războaie, poți pune soldații să moară — ai tăi sau ai lor. Până la urmă, nu poți să câștigi decât cu bani.

Valurile se loveau de stânci. Soarele pălea. Un vapor trecu pe sub pod. Era rece și se lăsase ceața pe muntele Tamalpais. Luminile clipeau în casele din lemn, adăpostite printre dafini, stejari și afini.

Lui Dale nu-i ieșea din minte ce-i spusese Sammy Chen : *„nu poți să câștigi decât cu bani"*. Crezuse că o țară duce o viață normală, la fel ca un om. Dar nu era adevărat. Țările erau guvernate mai mult prin frică decât prin moralitate.

Crezuse într-un fals ideal. Își pusese credința în singurul sistem perfect de guvernare ; considerase că democrația era cea mai bună, iar restul nici nu trebuia luat în considerare. Dar nu puteai grava adevărul și dreptatea în piatră. De aceea avocați ca el se îmbogățeau, în timp ce țara decădea. O țară era la fel ca cetățenii ei.

Nu recunoștea America maturității sale. Se simțea ca un astronaut care după ce se întorsese dintr-o călătorie de o săptămână pe lună, constatase că pe pământ trecuseră două sute de ani. Încercase să-și facă un cămin în țara pe care o numea patrie, dar se simțea străin și singur. Căminul lui fusese în Magsaysay din Filipine, în Sukarno din Indonezia și în Indochina anilor '60. Atunci își construise castele de nisip.

Iar acum trebuia, să recunoască faptul că își dedicase jumătate din viață unei iluzii.

Și în momentul de față ce făcea ? Se angajase într-un război în care nu mai credea, ajutând gangsteri și traficanți de droguri să se îmbogățească. În numele politicii externe, în numele democrației.

Se făcuse răcoare. Îl luase cu frig și coborî de pe stânci, fugind de ploaia care se lăsase peste golf, dinspre Golden Gate.

Când ajunse acasă, găsi o Toyota maronie, ruginită, în parcare. Era a lui Jennifer. Stătea pe treptele verandei cu coatele pe genunchi și-l aștepta. Se întreba ce voia oare. Probabil că bani.

Se ridică. Nu-i vedea fața, fiindcă era în umbră.

— Bună, tată — zise ea.

Începuse să plouă.

— Mai bine intră înăuntru — îi spuse el.

Era lucidă. Avea ochii limpezi și părul pieptănat, deși părea la fel de subnutrită. Se îmbrăcase într-un pulover vechi și blugi. Pentru o clipă, i se păru că o vede în fața ochilor pe adolescenta care fusese.

— Am venit să-mi cer scuze — zise ea, în timp ce Dale pregătea cafeaua, în bucătărie.

— Să-ți ceri scuze ?

— Pentru săptămâna trecută, la restaurant.

Nu era pregătit pentru asta. Trecuse prin această experiență de prea multe ori.

— Ce te-a făcut, să te răzgândești ?

— Ai avut dreptate cu ce mi-ai spus.

Îi dădu o cană aburindă cu cafea.

— Nu pot să te mai ajut, Jennifer. Ce se va întâmpla de aici înainte, depinde numai de tine.

Ea își apropie cana de față și suflă aburul.

— Știi, într-o zi te saturi. Nu s-a schimbat nimic, doar că m-am săturat.

— Aș vrea să fie adevărat.

— Vorbesc serios tată.

Nu putea s-o privească în ochi. Era încă prea furios pe ea.

— Știi, nu prea ne-am înțeles niciodată, dar în final nu contează. Pentru că nimic nu poate schimba cele întâmplate. Fie îți chinui viața, fie mori. Știu că ți-am pricinuit multe necazuri, dar n-am cum să repar ce-a fost, oricât aș vrea.

Jennifer își pironi privirile în podea. Cafeaua se scurse din cană pe gresie.

— Ah, tată, m-am săturat de viața asta — zise ea și începu să plângă.

Îl luase prin surprindere. Simți că i se pune un nod în gât și i se încețoșează privirile. O luă în brațe. Of, Doamne, ce bine ar fi să-și revină, se gândi el. Plătise un preț scump, dar măcar să fi meritat.

— Te iubesc, tată — murmură Jennifer.

128

În contrast cu elegantele magazine turistice și chinezării din Grad Avenue, străzile lăturalnice din China Town sunt cenușii sumbre, întunecate de suferință și locuințe supraaglomerate. La câteva străzi de statuile cu lei stilizați copiate din Walled City, de dragonii din lemn și aur încolăciți pe felinare și acoperișurile verzi din țiglă în formă de pagodă, care nu mai existau în China, se află alt oraș chinezesc; un loc unde gunoiul putrezește pe aleile înguste, unde mașinile de cusut zumzăie în atelierele în care imigranții asiatici trudesc asudați pentru o leafă de mizerie; frânghii cu rufe se întindeau la ferestrele locuințelor cu o singură cameră, unde se înghesuiau familii numeroase de chinezi.

Aici aranjase Jonathan Dale să se întâlnească cu Robert Jordan, la prânz, într-un restaurant din *sum*, numit previzibil Dragonul de Aur. Nu era încă ora douăsprezece și singurii clienți erau doi cantonezi bătrâni. Nu era de genul de local cu care era obișnuit Robert Jordan — își dădu seama Dale — dar era singurul loc unde puteau fi siguri că nu o să-i recunoască nimeni.

Washington-ul îi priise lui Robert Jordan. Era îmbrăcat elegant într-un costum din trei piese, cu cămașă albă și cravată maro, din mătase. I se părea mai stăpân pe el decât atunci când îl cunoscuse la ambasada din Saigon. Pe vremea aceea era un proaspăt absolvent al universității Yale, un tânăr cu minte ageră și viitor strălucit. Încărunțise la tâmple și avea figura încruntată a unui om cu prea multe probleme pe cap.

— Arăți bine, Bob — zise Dale.

Simțea că interlocutorul său aștepta complimente.

Jordan se arătă satisfăcut.

— Fac jogging. Lucrez în aer liber.

Se bătu cu mâna pe burtă.

— Oricum, nu mă ajută prea mult. Știi, cum este la Washington. Douăzeci la sută rahat, douăzeci la sută prânzul, douăzeci la sută bacșișuri.

— Și restul de patruzeci la sută ?

— Minciuni.

Dale se întreba dacă glumea. Iată ce pot face dintr-un om șaptesprezece ani de succese, promovări și influență. Se îngrășase și devenise cinic.

— Îți mulțumesc că ai acceptat să ne întâlnim — zise Dale.

— Am avut de rezolvat niște afaceri la Los Angeles, după cum ți-am spus, Jack. Și după tonul tău, mi s-a părut că este ceva important.

Dale încuviință din cap.

— Cred că așa este.

Jordan nu părea dispus să treacă imediat la probleme serioase.

— Deci, am auzit că te-ai apucat de afaceri.

— Ca să nu mă plictisesc — zise Dale prudent. — Pensionarea nu-mi priia.

— Nici nu mi-aș fi imaginat că o să-ți priiască.

Aleseră niște specialități chinezești din lista de bucate. Jordan își întinse șervețelul peste vestă. Nu cumva să-și pătezе cravata de mătase, se gândi Dale.

— A trecut mult timp — zise el.

— Ultima oară, te-am văzut... cred că acum cincisprezece ani, înainte să pleci din Saigon.

— Presupun că atunci, am lăsat câteva bucăți din mine în cafeneaua aceea și nu m-am deranjat să mă întorc să le iau. Mi-am imaginat că n-o să le mai găsesc.

Vorbise în glumă, dar Jordan o luase în serios.

— Ce ticăloși ! — exclamă el.

— A trecut mult timp.

— Deci, cum îți mai merge ?

— Ai aflat de mine și Susan ?

Jordan se arătă stânjenit de acest subiect. Se înroși la față, de parcă Dale s-ar fi șters la gură cu fața de masă.

— Da, îmi pare rău — murmură el. — Cred că ți-a venit greu.

Văzând că Dale nu-i răspunde, continuă :

— Am trei copii. Băieți.

— Cu băieții este mai ușor — zise Dale. — Eu am și fată și băiat, așa că poți să mă crezi că este mai ușor cu băieții.

Se lăsă o liniște stânjenitoare. Jonathan își plecă privirile în farfurie.

— Cred că acești creveți sunt foarte buni — zise el.

— Nu ne-am întâlnit ca să discutăm despre familiile noastre — spuse Dale.

Lăsă bețele din mână și luă servieta din piele de crocodil de pe podea. O deschise și scoase un plic mare și gros.

— Ce ai acolo, Jack ?

— Dovezi.

— Ce fel de dovezi ?

— Despre o masivă operațiune de spălare a banilor, care implică sute de milioane de dolari, rezultați din traficul de droguri. Are loc chiar aici, în San Francisco.

Jordan se uită la Dale și apoi la plic, de parcă ar fi fost un șarpe cu clopoței.

— Glumești, nu-i așa ?

Dale clătină din cap.

— Are vreo legătură cu compania la care lucrezi? Cu... Pacific Investments?

— Da, chiar cu asta se ocupă.

Jordan simțea că se sufocă. Își slăbi nodul la cravată.

— Știi, Jack, la Washington circulă niște zvonuri. Credeam că știai.

— Ce anume? Că această companie este proprietatea serviciului de spionaj?

— Sunt numai zvonuri, n-o lua chiar așa. Se mai pomenesc niște nume, cu o anumită rezonanță, dacă înțelegi ce vreau să spun. Oamenii pronunță numele și mai puțin din sprâncene.

— Iată de ce, am venit la tine.

— Nu văd motivul.

— Aș fi putut să mă adresez FBI-ului... M-ar fi ridicat în slăvi, mi-ar fi luat douăzeci de interviuri în douăzeci de locuri diferite, mi-ar fi spus că acest caz va arunca America în aer. Peste câteva luni însă, când i-aș fi sunat să-i întreb când doresc să depun mărturie, mi-ar fi spus că nu știu cine sunt. Știi ce se întâmplă când astfel de lucruri ajung la nivele înalte. Se pierd undeva, pe drum. Am nevoie de un ghid de orientare, Bob. Trebuie să știu exact cum să mă descurc prin labirint cu micuța mea geantă cu bunătăți.

Jordan încuviință din cap, înțelegător. Aruncă șervețelul pe masă. Îi pierise brusc pofta de mâncare.

— Este o misiune otrăvită, Jack, știi asta, nu?

Dale se aplecă înainte.

— Nu uita că acestea sunt fotocopii. Originalele se află în siguranță. Așa că te sfătuiesc să te uiți la ele în noapte, să le mănânci, să le arzi, să faci ceea ce îl îndeamnă conștiința pe un avocat al Departamentului de Stat cu dovezi prea fierbinți pentru el. Și apoi, întreprinde niște cercetări în locul meu. Află cât de protejată este compania Pacific International, pentru că dacă se întinde până în vârf, dracu' s-o ia de America.

— De ce eu, Jack? Tu îi cunoști mai bine decât mine. Ai lucrat cu ei douăzeci și cinci de ani.

— Am ieșit din rândurile lor de mult timp.

Jordan atinse plicul cu degetele, ca și când i-ar fi testat temperatura. Apoi îl privi fix.

— Pentru cine spălați bani ?

— Pacific International are birouri în San Francisco, Hong Kong, Vancouver și-n multe alte locuri. Ce părere ai de asta ?

— Isuse Cristoase !

— Exact. Și nu-ți strică să vorbești puțin italiana. Ai priceput care-i afacerea ?

— Nu te înțeleg, Jack. Ai fost omul lor de când te-ai născut. De ce faci asta ?

— Eu nu m-am schimbat, însă America a făcut-o. Ei și-au abandonat idealurile, nu eu.

Jordan luă plicul. Îl întoarse pe toate părțile, ca un geolog care examinează o rocă. Apoi se strâmbă și-l puse la loc, pe masă.

— O să fac tot ce pot, dar nu te aștepta la minuni.

— Nu m-am așteptat niciodată la minuni, Bob. Doar la dreptate.

129

Orașul Chinezesc, Bangkok

Doi bărbați se sprijineau de motocicletele lor, fumând cu ochii ațintiți asupra ușii de sticlă fumurie a Magazinului de Aur din Hong Kong. Erau thailandezi, îmbrăcați în tricouri și pantaloni murdari ; unul din ei își lăsase mustață ca să ascundă faptul că de-abia împlinise optsprezece ani.

Oricine îi privea atent, ar fi remarcat că tresăriseră brusc atunci când un Mercedes negru opri în fața magazinului. Bărbatul cu mustață sări pe motocicletă și porni motorul. Peste drum, un chinez înalt ieși din magazin și unul din vânzători alergă înaintea lui să-i deschidă portiera mașinii. Altul venea repede în spatele lui, cărându-i servieta. Bărbatul intră în limuzină și cu o plecăciune exagerată, i se înmână servieta.

Șoseaua Yaowarat era înțesată cu monoxid de carbon și aglomerată chiar și la această oră târzie de după-

amiază. Când limuzina se angajă în trafic, cei doi tineri de pe motocicletă țâșniră imediat între autobuze și camioane, postându-se imediat în spatele ei.

Nu trecură la acțiune până nu ajunseră la bulevardul Rama IV. Se lăsase noaptea. Luminile se întindeau spre turnul alb, scăldat în neon de la Dusit Thani. Limuzina oprise la semafor, în fața unui bungalow victorian dărăpănat. Veranda și tencuiala erau astupate de un poster întins pe trei etaje, care făcea reclamă unui film cu sex și violență.

Unul din cei doi băieți de pe motocicletă bagă mâna în coșul de rambutan din spate și scoase un Makarov de 7,62 mm și un revolver Magnum 357. Îi dădu revolverul celui cu mustață apoi, se dădură jos de pe motociclete și se îndreptară spre limuzină.

Cel cu Makarov-ul își descărcă toată muniția în parbrizul Mercedes-ului și apoi reîncărcă arma. Băiatul cu mustață se postă la geamul din spate și trase în omul de pe banchetă. Camaradul său îl imită.

Pe urmă alergară la motocicletele lor și își croiră drum înapoi spre Orașul Chinezesc.

Parbrizul Mercedes-ului era făcuț praf și mânjit cu sânge. Cei doi dinăuntru zăceau grotesc. Erau aproape de nerecunoscut. Tapiseria de piele a luxoasei limuzine fusese distrusă.

Pak Sha Wan, Hong Kong

Reședința lui Douglas Ho din Pak Sha Wan fusese construită din ciment alb, pe coama dealului, ascunsă vederii de ziduri înalte. Bărbați înarmați, ținând în lesă câini kamoy dresați, patrulau proprietatea sa și malul apei, unde se afla ancorat yacht-ul lui Douglas, *Hammerhead* [1].

A doua noapte, după ce se întorsese la Hong Kong, Douglas primi un telefon de la Bangkok. După ce puse jos receptorul, luă o sticlă de cognac Hennessey XO și ieși singur pe balcon.

Deci Baptiste îi dăduse răspunsul. Încercase să-l ucidă.

---

[1] cap de ciocan (eng.) (n.t.)

Acum nu mai avea de ales. Poate că era mai bine așa, se gândi el. Riscurile sunt mai mari, dar jocul devine mai interesant. Dacă reușea, va deține controlul asupra unui imens imperiu financiar, obținând profituri astronomice din afacerile cu heroină ale triadei.

Sammy este prea bătrân. Și-a pierdut înverșunarea, s-a îmblânzit. Nu împărtășește părerile mele. Am putea construi un vast imperiu, dar el vrea să cadă la învoială cu Henry Wing și italienii.

Era timpul să lase loc noii generații. Venise vremea lui Douglas.

130

Berkley, San Francisco

Dale bătu la ușa apartamentului lui Jennifer dar nu primi nici un răspuns. I se stricase mașina și stabilise să treacă mai devreme pe la ea, s-o ducă la o firmă de avocați unde voia să se angajeze. Bătu din nou la ușă, de data aceasta mai tare. I se accelerase pulsul. Poate că adormise doar. Un grăsan ieși pe culoar, în halat și-i spuse să înceteze cu zgomotul. Dale îl ignoră.

— Jennifer !

Simți un miros dulceag, ceva care venea parcă de demult, din altă viață, în Asia, când un cadavru începuse să se descompună în spatele unui Huey.

Se aruncă în ușă.

— Cheamă poliția — îi spuse bărbatul în pijama soției — Tipul de aici a înnebunit.

Glasul lui venea de departe, de parcă Dale vedea totul, printr-un tunel lung.

Se aruncă din nou asupra ușii, auzind lemnul trosnind. Lovi încuietoarea cu cizma și pătrunse înăuntru.

Nu murise mai mult de-o zi și mirosul nu era atât de puternic încât să se facă remarcat, în ciuda căldurii. Zăcea pe spate, pe sofa, cu ochii deschiși spre tavan. Pielea căpătase o nuanță albăstruie. Purta un tricou cenușiu pe care scria : „Faceți dragoste, nu război", cu

litere decolorate de vreme și niște chiloți de bumbac. Pe covor era o seringă lângă o cutie de pizza. Garoul îi atârna de braț.

Dale îngenunche lângă ea. Îi luă capul în mâini și începu s-o legene.

Ah, fetițo — murmură el — Ah, fetițo!

Ai avut dreptate, draga mea. Nu te-am iubit niciodată când erai mică. Aveam alte lucruri de făcut. Am învățat să te iubesc când era prea târziu. Am încercat să-mi răscumpăr greșelile dar nu puteam da timpul înapoi.

— Ah, fetițo!

Era rece și cenușie. Ajunsese un schelet. Își imagina că, oriunde s-ar afla, Jennifer ar trebui să fie satisfăcută. Îl mințise pentru ultima oară. Îi pregătise această inscenare și se răzbunase. Obținuse ceea ce dorise. Îi frânsese inima, la fel cum i-o frânsese și el, pe-a ei.

131

Jennifer Dale fu îngropată lângă bunicii ei, în cimitirul orașului. Serviciul funerar se oficie înăuntru. Mirosul de mucegai, stranele de lemn și pereții vopsiți în alb îi aminteau lui Michael de acele duminici când el și Jennifer se înghesuiau aici cu Susan și bunicii lor. El era îmbrăcat cu pantaloni gri scurți și cravată, iar Jennifer cu pălărie de paie și rochie înflorată, stânjeniți și plictisiți amândoi. Își amintea cum sora lui se prefăcea că o apucă o criză de strănut sau leșinul în timpul predicii, ca să-i pedepsească pe cei care o obligaseră să vină împotriva voinței ei. Simțea un nod în gât când își amintea. Ce ciudat se puteau transforma niște jocuri de copii în destinul unui adult.

Tatăl lui îl întâmpinase la aeroport cu o seară înainte. În drum spre casă, îi explicase circumstanțele morții lui Jennifer. O găsise în livingroom-ul apartamentului ei din Berkley. O supradoză, spusese el, probabil accidental. Parcă mai conta. Tatăl lui era liniștit, ca și când ar fi ținut o prelegere.

— Drogul pe care-l consumă aceşti copii este diluat în general cu lapte şi zahăr — spusese el — Este foarte slab. Dar, ea a consumat heroină cu o puritate de peste şaptezeci la sută. Probabil că i-a adus-o vreunul din prietenii ei direct din Asia. Jenny şi-a introdus-o direct în venă, nediluată şi n-a rezistat.

În jurul lor, Michael observă o mulţime de figuri necunoscute. Prietenii lui Jennifer, tovarăşii ei de suferinţă, îngrămădiţi în spatele bisericii. Nu-l cunoştea decât pe unul din ei, pe Scott, sau mai bine zis, umbra celui care fusese, slab şi străveziu, într-un costum de împrumut. Erau câţiva din prietenii tatălui său de la clubul de golf, nişte vechi prieteni de familie de la Tiburon. Se întrebă dacă o fi venit cineva de la Pacific International.

Tatăl lui, cu un glas frânt citi câteva cuvinte în amintirea lui Jennifer. Preotul spuse ceva despre presiunea exercitată de societate asupra tinerilor. Bunica şi mătuşile lui plângeau, tatăl lui împietrise lângă Susan, învăluită într-un voal negru, fără să se atingă. Michael nu se putea concentra asupra nimănui. După aceea, duse coşciugul pe umeri, împreună cu alţi bărbaţi până la cimitir şi aruncă o mână de pământ pe sicriul lustruit, din lemn de nuc, dar nu-şi imagina că sora lui se afla înăuntru. Totul i se părea ireal, o şaradă.

Era îndoliat după sora pe care n-o avusese niciodată. Ştia că n-ar avea ce să-şi spună, chiar dacă ea ar apărea acum, lângă el şi gândul acesta îl deprima. Erau o familie de neadaptaţi, deosebiţi ca fire, aruncaţi în aceeaşi casă numai ca să lupte şi să se disprefuiască. Îl apăsa regretul, ca un pardesiu ud, cenuşiu. Ar fi trebuit să plouă, dar în schimb, era senin, cald şi plăcut.

Se întoarse la Tiburon, cu tatăl său şi un unchi. Nu scoaseră nici o vorbă pe drum. După înmormântare, oamenii se adunaseră în grupuri mici, discutând stânjeniţi, în şoaptă şi plecaseră devreme.

În cele din urmă, Michael rămase numai cu tatăl său. Stăteau în verandă în timp ce li se topea gheaţa în paharele cu whisky şi încercau să-şi evite privirile.

La apusul soarelui, golful sclipea auriu, reflectându-se în miile de ferestre din Berkley.

— Poți să mai stai câteva zile? — îl întrebă Dale.

Michael clătină din cap.

— Mâine diminaeță trebuie să prind un zbor spre Hong Kong.

— Dar, era sora ta. Cred că ai putea să lipsești un timp. Nimeni nu este de neînlocuit.

— Lucrez la un caz important. Am stabilit o legătură vitală, la care nu are nimeni acces. Îmi pare rău.

Își goli paharul.

— Aș fi rămas dacă aș fi putut.

Se întoarse și intră înăuntru.

— Mă consideri vinovat?

— Nu.

— Atunci ce s-a întâmplat? De ce nu-mi vorbești?

— Chiar nu-ți imaginezi de ce?

Dale îl privi fix și apoi se întoarse.

— Nu înțelegi.

— Asta este, spune-mi că nu înțeleg Tabloul General. Este răspunsul vostru clasic, nu-i așa?

— Cum adică răspunsul vostru?

— Știi cine conduce Pacific Investments? Vechii tăi camarazi din Virginia. Nu este o bancă de intermedieri ci o spălătorie chinezească de bani murdari.

— Nu pot discuta despre asta.

— Sigur, că nu poți. Este strict secret. La fel ca toată viața ta. Dar nu pricep, cum poți lucra pentru o bancă de droguri după ce i s-a întâmplat lui Jennifer.

— Am motivele mele.

— Le-ai avut întotdeauna. Când lucrezi în slujba țării, ești îndreptățit să faci orice.

— Crezi că ceea ce faci tu ajută la ceva? Este frumos să te lupți pentru onoare, dar asta nu rezolvă ceea ce se întâmplă cu Jennifer și alți copii ca ea.

— Nu era un copil, tată. Avea treizeci și patru de ani. Își trăia viața cum voia. A murit pentru că nu a mai vrut să înfrunte existența. Poate că a fost un gest voit, te-ai gândit vreodată la asta?

După figura lui Dale, se vedea că se gândise. Dar, văzând că nu face nici un comentariu, adăugă:

— Dar asta nu înseamnă, că trebuie să-i lași pe alții să se îmbogățească de pe urma nefericirii unor astfel de amărâți.

— Și eu cred la fel.

— Și atunci ce dracu' cauți la Pacific Investments? Dale nu-i răspunse.

— N-am crezut că o să spun asta vreodată, tată, dar îmi faci greață.

— Michael!

— Avionul meu pleacă la șase și jumătate. Cred că o să mă duc devreme la culcare. Noapte bună.

132

Hong Kong

Douglas Ho avea o lojă privată deasupra terenurilor de curse de cai de la Happy Valley. Pe masă, în fața lui, se aflau rămășițele prânzului său — crabi, homari și scoici, garnisite cu salată verde. Lângă el era o sticlă de Remy Martin VSOP. Luă paharul cu cognac într-o mână și talonul de participare la curse în cealaltă. Se uita când pe pistă, când în televizorul cu circuit închis, montat în colțul camerei.

Lui Baptiste i se permise să intre, numai după ce fu supus în mod umilitor unei percheziții corporale. Abia după aceea cei doi bodyguarzi ai lui Douglas se dădură la o parte și-l lăsară, să treacă.

Douglas era îmbrăcat elegant, în pantaloni negri, în dungi, cravată bleumarin, croșetată și o haină crem, de mătase. Un inel cu diamante și rubine sclipea pe degetul lui mic. Avea și mai multe diamante la ceasul Rolex de aur și la catarama curelei.

Nu-și ridică privirile când intră Baptiste.

— Ai bătut cale lungă ca să urmărești o cursă de cai, Kwo Chao.

— Avem de discutat o afacere neterminată.

— Lucien — spuse Douglas zâmbind, de parcă i-ar fi amintit de ceva plăcut.

O să te ucid, își spuse Baptiste în gând. Nu acum, nu încă, dar o să te ucid. Chiar dacă îl recapăt pe Lucien, o să-mi plătești pentru această umilință. Îți promit.

— Ai plecat repede din Bangkok.

— Din fericire pentru mine, Kwo Khao. Chiar în noaptea în care am plecat, mașina mea a suferit un grav accident.

— Nu știu nimic despre asta.

Douglas își înălță în sfârșit privirile.

— Ba știi, evident. Tocmai de aceea ai alergat aici, la Hong Kong. Știi că ți-am dat o șansă și ai irosit-o.

Baptiste se cutremură. Fusese convins că putea să-l înfrângă pe acest ticălos. Îl subestimase.

— Unde este fiul meu ?

— Credeam că ne-am înțeles, Kwo Chao. Ce ai făcut până acum ?

— Ce mi-ai cerut.

— Și atunci de ce Sammy Chen se află tot la San Francisco ? Nu, ți-ai imaginat că poți să mă lichidezi și să-ți rezolvi problema. Dar, n-a mers și acum ești disperat. Fie te ții de promisiune, fie îți pierzi copilul, Kwo Chao.

Se uită din nou spre pistă.

— Cursa trebuie să înceapă. Îți place să joci, Kwo Chao ?

— Da și nu pierd niciodată.

— Nici eu. Va fi interesant.

Zicând acestea, se întoarse și își îndreptă binoclul către pistă. Baptiste știa că încheiase discuția. Plecă tremurând de furie și neputință.

133

Hong Kong

Centrul Hopewell se ridica pe cerul Hong Kong-ului cu cele șaizeci și patru de etaje ale sale, deasupra magazinelor, restaurantelor și barurilor Suzie Wong din Wanchai. În registrul de lângă ascensoare erau listate

sediile băncilor, companiilor comerciale și agențiilor imobiliare din clădire. Dar nu erau incluse și numele chiriașilor de la etajul 57.

Ray Schultz stătea la un birou mare de stejar, cu vedere spre portul Hong Kong Lângă unul din pereți, era un dulap verde metalic, și un telefon roșu cu șaisprezece taste pe birou.

Schultz se ridică în picioare când intră Michael și-i întinse o mână uriașă. Era un bărbat solid, roșu la față, cu păr rar, în jur de cincizeci de ani, îmbrăcat elegant și cu zâmbetul pe buze.

— Mike — zise el — încântat de cunoștință — Ray Schultz.

Avea un accent vestic.

— Bună, Ray.

— Vrei niște cafea ? Stai aici, să admiri priveliștea. Când o să mă întorc vom discuta despre Douglas Ho.

Ray Schultz își puse picioarele pe birou și se sprijini de spătar. Spre deosebire de costumul său elegant, pantofii erau roși și nelustruiți.

— Deci, prietena lui Ho s-a răzgândit.

— Așa se pare.

— Este o mare realizare, Mike. Nu vreau să subestimez importanța acestui caz pentru noi. Douglas Ho este o persoană esențială pe lista noastră. Credem că este mâna dreaptă a unui tip numit Chen Giai Han, cunoscut de asemenea drept Sammy Chen, 489 în triada Fei Lung. Dacă reușim să ne infiltrăm până la acest nivel, putem destrăma întreaga organizație.

— O să mă străduiesc.

— Această May Wong riscă foarte mult. Își dă seama de asta ?

— Nu știu. Presupun că da.

Schultz își supse buza inferioară. Luă un dosar.

— Am citit despre natura legăturii tale cu această față. Putem avea încredere în ea ?

– O să fiu cinstit cu tine, Ray. Deocamdată, habar n-am.

Schultz se gândi.

— Mă rog, presupun că n-avem ce pierde.

Deschise dosarul.

— Prima noastră problemă este cum să iei legătura cu ea. Nu iese fără el din micul lui palat de la Pak Sha Wan.

— Am reușit să mă apropii de ea la Chiang Mai și Bangkok.

— De atunci a întărit măsurile de securitate. Poate că a devenit suspicios sau, poate, cine știe. Orice este posibil. Concluzia este că, din moment ce nu putem aranja o întâlnire în afară, trebuie să găsim o soluție ca să te introducem înăuntru.

Michael rânji.

— N-aș putea să mă dau drept mormon ?

— Nu ne permite bugetul, Mike — îi răspunse Schultz, serios.

— Și atunci ce facem ?

— O să ținem sub supraveghere reședința de la Pak Sha Wan ori de câte ori prietenul nostru Ho iese în oraș și o să vedem care sunt vizitatorii săi permanenți.

Scoase o foaie din dosar și i-o înmână lui Michael.

— Personalul de serviciu necesar întreținerii unei asemenea reședințe : tehnicianul care întreține piscina, o dată pe săptămână, doi grădinari care vin zilnic, o armată de servitori. Nici unul nu ne este de folos. Dar există un tip care are acces de trei ori pe săptămână și legătură directă cu femeia în cauză.

— Maseorul personal — zise Michael, clătinând din cap.

— M-da. Sigur, mai avem o cosmeticiană și o coafeză, dar nu cred că ai face față. Însă, presupun că te-ai descurca să masezi spatele tipei, ce crezi ?

— Cred, că ești nebun.

— Ba nu, acest maseor ne oferă niște posibilități interesante. În primul rând este chinez american. Deci, dacă apari ca înlocuitor al lui, n-o să trezești prea multe suspiciuni. Și în al doilea rând, tipul are datorii

la jocurile de noroc. Conform spuselor poliției locale, îi place să joace fan tan și a luat bani cu împrumut de la cămătari. Mai bine-zis, de la triada 14 K. Am putea să-l atragem de partea noastră dacă-i plătim datoriile.

— Chiar vrei să trec drept maseorul ei personal?

— Da, înseamnă să te inflitrezi, Mike. Ai mai făcut-o și altădată, conform dosarului tău.

— De obicei, făceam pe traficantul de droguri.

— Ei bine, n-am vrea să te plafonezi. Extinde-te, Mike, testează-ți posibilitățile.

— Îți mulțumesc, Ray.

— Ei, doar pentru asta sunt aici.

Îi pieri zâmbetul când se aplecă spre el, cu coatele sprijinite de birou.

— Vorbesc serios, Mike, este important. Vrea să discute cu tine și noi vrem să discutăm cu ea. Ar putea fi cel mai valoros spion pe care l-am avut vreodată.

— Atunci ar fi bine, să n-o masez unde nu trebuie.

Era o glumă nevinovată și Schultz râse amuzat. Michael făcea haz, împreună cu el deși, în sufletul lui, tremura de frică. Se gândea la fetița hmong, cu ochi mari, stând pe tejgheaua barului din Long Treng. Nu voia să-i facă rău.

Dar își reaminti în cele din urmă că ea luase această hotărâre. Și mai presus decât orice, mai presus decât teama pentru soarta lui și a ei, îl măcina încă un sentiment, care tindea să le domine pe celelalte.

Dorința.

— Vreau să-l lichidezi — spuse Douglas — Pe Kee Lung și cei doi fii ai săi.

La bar, tineri chinezi în tricouri albe își încordau mușchii, să facă pe grozavii față de chinezoaicele machiate strident, în rochii strâmte. Acest bar de noapte cu echipamente ultramoderne de aer condiționat, difuzoare și ecrane video era locul preferat al triadei. Un stroboscop pulsa în ritmul muzicii disco. Discoteca Swatow era locul unde tinerii sze kau veneau să-și cheltuiască banii și să se grozăvească.

Douglas Ho și oaspetele său erau separați de mulțime de un cerc de mese goale; nu se apropia nimeni din teamă și respect. Douglas se întinse pe banchetă, cu picioarele sprijinite de măsuța din sticlă.

— Cât oferi ?

— O jumătate de milion de dolari. O sută acum, restul când termini treaba.

Tran Van Li rămase impasibil.

— Mulți bani — zise el.

În prezent, fostul măcelar al Saigon-ului semăna cu un om de afaceri asiatic retras din activitate. Costumul său gri pearl părea de două ori mai mare și-i atârna pe umeri. Își lăsase o barbă de țap, care încărunțise, la fel ca și părul. Pentru un observator atent, ar fi părut aproape inofensiv.

Dar măcelarul Saigon-ului nu se retrăsese deloc din afaceri. Acum organiza grupuri de refugiați vietnamezi în trupe de mercenari pentru triadele cartierului China Town din San Francisco, inclusiv pentru Henry Wing.

— Te referi la dolari SUA ?

Douglas râse brutal.

— Bineînțeles. Cu cine crezi că vorbești ? Cu un gangster ?

Tran Van Li sorbi din sucul său de portocale — la maturitate devenise un buddhist exemplar, nu-și tortura trupul cu băuturi tari — și se gândi.

— Îți asumi un mare risc, Aripioară de rechin.

— După ce Sammy Chen și cei doi fii ai săi vor fi morți, n-o să mai aibă cine să mă înfrunte. Voi deveni noul 489 al triadei Fei Lung. Voi deține de asemenea controlul asupra traficului de droguri al lui Sammy.

— Vei intra în război cu Chuen Chung Wa.

— Asta și doresc. În felul acesta, voi deveni stăpânul Orașului Chinezesc.

— Va trebui să te împaci cu cele șase companii.

— Bătrânii ăia nebuni ! Știi la fel de bine ca și mine că, dacă apuci un bărbat de testicole o să strige lumii întregi că este cel mai bun prieten al tău.

— Dacă intenționezi să lupți împotriva lui Henry Wing vei avea nevoie de soldați.

— Indiferent cât te plătește, eu o să-ți ofer dublu.

Tran Van Li înălță din umeri.

— Îl cunosc de mult pe Chen Giai Han. Colaborăm de mulți ani.

— Loialitatea nu te caracterizează. Știu că o renegociezi permanent, așa că depinde de tine. O jumătate de milion de dolari pentru o viață. Nimeni nu ți-a plătit atât. Pe Kennedy l-au împușcat pentru mai puțin.

— Ești tentant.

— Este prea atrăgător ca să refuzi.

— Ai dreptate.

Tran Van Li încuviință din cap și zâmbi.

— O jumătate de milion de dolari. L-aș fi ucis și pe Papa de la Roma pentru asta.

— Dacă o să-mi stea vreodată în cale, o să apelez la tine.

A doua zi de dimineață, Tran Van Li se îmbarcă în zborul 004 al companiei China Airlines de la Hong Kong la San Francisco. Și, înainte să plece, depozită cei o sută de mii de dolari la Pacific Investments International.

134

Nu era clipă în care May, să nu se gândească la telefonul pe care-l dăduse înainte să plece din Bangkok. Se întreba dacă primise mesajul sau zăcea uitat pe undeva, pe biroul vreunui funcționar din ambasadă. Dacă-l intercepta cineva și ajungea la urechile lui Douglas Ho ? Sau dacă omul cu care vorbise închisese telefonul, ridicase din umeri și dăduse totul uitării ?

N-avea de unde să știe, pentru că acum i se părea practic imposibil ca Michael să ia legătura cu ea, chiar dacă primea mesajul. Era de fapt prizonieră la Pak Sha Wan. Și singurii care aveau voie să pătrundă erau grădinarii și servitorii. Când ieșea undeva, Chang primise instrucțiuni stricte să n-o scape din ochi, nici o clipă.

Mașina lui Douglas fusese atacată la Bangkok și-i uciseră șoferul și momeala. De atunci, întărise măsurile de securitate.

Dar știa cât de ingenios putea fi Michael. Dacă primise într-adevăr mesajul ei, simțea că ar mai exista totuși o șansă.

În fiecare dimineață făcea exerciții în sala de gimnastică, de la nouă la zece și apoi înota cincizeci de lungimi de bazin. La zece fix lunea, miercurea și vinerea venea Howard Tan, maseorul și instructorul ei personal. Tan fusese angajat la sugestia lui Douglas. Sunt la fel ca grădina, piscina sau Rolls Royce-ul din parcare — se gândi Max. Douglas vrea ca lucrurile lui să se afle în perfectă stare. Tan stătea de obicei o jumătate de oră, îi spunea ce exerciții să facă pentru a se menține în formă și-i masa mușchii și încheieturile. Masajul implica durere și plăcere, în același timp. Se întindea pe una din băncile sălii de gimnastică, sub ochii atenți ai lui Chang și ai camerelor de televiziune cu circuit închis.

În miercurea aceea, Howard sună la opt și jumătate să spună că nu se simțea bine, dar trimitea pe altcineva în loc, un californian, prieeput cu recomandări excelente din partea unei agenții de cultură fizică din Malibu.

La zece și jumătate fix, în timp ce May era încă în piscină, Chang îl aduse înăuntru pe noul maseor. Purta un tricou alb, proaspăt călcat și pantaloni negri, scurți, care de-abia îi acopereau coapsele. Era bronzat și avea păr blond, deschis.

Chang se strâmbă.

— Un nou fruct al Californiei — îi spuse el lui May printre dinți, în timp ce stătea de pază, lângă piscină.

Noul instructor puse jos geanta addidas, așteptând instrucțiunile fetei.

— Mă numesc Michael — zise el.

May își mușcă buzele, măcinată de frică și de un sentiment bizar. Îi venea în același timp să izbucnească

în râs și să strige înspăimântată. Își dădea seama că Chang era cu ochii pe ea. Se prefăcu că își șterge părul cu prosopul, ca să-și ascundă fața și să se gândească. Mai Koo. *Mai Koo !*

— Pe aici — zise ea și se întinse cu fața în jos, pe bancheta de pe terasă.

Mai Koo !

May își scoase bikini, își puse brațele deasupra capului și încercă să se relaxeze. Îl auzi deschizând geanta și scoțând sticluțele și prosoapele. Începu s-o frece cu ulei pe spate, masându-i mușchii cu degetele. May întoarse capul spre Chang. Se uita atent la un spectacol comic, la televizor.

Se întoarse din nou spre Michael. Am făcut primul pas, își spuse ea și acum nu mai pot da înapoi.

— Mai Koo — murmură ea.

— Îți place părul meu ? — șopti el.

— Chang crede că ești homosexual.

— Poate ar trebui să-i fac un masaj rapid, ca să aibă de ce să se îngrijoreze.

— Ai multe haine drăguțe, Mai Koo. Cămașa cu ananași, acum acest șort exagerat de scurt. Dacă te îmbraci cu amândouă, o să oprești circulația în loc.

— O să apar așa data viitoare.

— Și ai de asemenea mâini frumoase.

— Pariez că spui asta tuturor băieților.

May se uită din nou la Chang. Dacă vorbea prea mult, o să-i atragă atenția. Va trebui să se arate plictisită.

— M-am speriat îngrozitor — zise ea la fel de indiferentă ca și când ar fi discutat despre vreme.

— Și eu sunt la fel de speriat, dacă te liniștește cu ceva.

O masă în tăcere. Atingerea lui nu semăna cu cea a lui Howard. Degetele lui nu o apăsau în adâncime. Mișcările erau încete și senzuale. Dar nu-și imagină că Chang o să observe.

— Trebuie să mă apeși mai tare — murmură ea.

— De ce ?

— Nu știu. Dar așa făcea Howard. Dacă lui Chang o să i se pară că-mi place prea mult, va deveni suspicios.

— Și îți place ? — zise el zâmbind.

Dar, înainte ca ea să-i răspundă, îi simți degetele în mușchii coloanei vertebrale și scoase un strigăt, încleștându-și mâinile pe banchetă.

— Îți place așa ?

Își reveni abia peste câteva clipe.

— Cum ai reușit să te infiltrezi ? — îl întrebă ea.

— Am ajuns la o înțelegere cu Howard. A fost răsplătit substanțial pentru pierderea slujbei sale.

May se relaxă din nou și Michael începu s-o maseze pe umeri. Se mișca blând. Îi întinse uleiul pe gât, dezmierdând-o ca un iubit. Simțea cum i se întăresc sfârcurile. Howard nu o masa așa.

— De obicei, discuți cu Howard ? — o întrebă el — Chang nu o să devină suspicios ?

— Howard vorbește cu mine, la fel ca și coafeza. Bârfe.

— Ei bine, le-am spus că n-o să... O să port șort scurt până la fund, o să-mi decolorez părul, dar n-o să...

May se abținu să nu pufnească în râs.

— Nu trebuie să mă amuzi, Mai Koo. Sunt deja destul de speriată. Douglas m-ar omorî, dacă ar afla.

— Nu ești obligată să faci asta.

Nu sunt obligată. Dar tu ești cel care m-a ademenit. Tu ai venit după mine.

— O.K. zise ea — Atunci n-o să te ajut. O să-mi fie mai ușor.

Întoarse capul. Chang moțăia la soare.

— Nu, nu este nevoie să faci asta. Poți să ignori nefericirea și durerea altora. Nefericirea lor îți plătește piscina, brățara de la mână, masajul.

O ciupi tare de umeri și ea își înăbuși un strigăt.

— Dacă poți trăi așa, atunci n-ai decât.

May se întoarse să-l privească.

— Sunt prea speriată.

— Toți suntem nevoiți să înfruntăm primejdia uneori. Îmi amintesc cum te-am văzut în spitalul din Long Tieng. Probabil că erai foarte speriată, dar ți-ai învins spaima. Nu știu cum, dar ai reușit. Poți face asta, May, dacă vrei. Este foarte important să-ți dorești acest lucru.

Se hotărâse deja. Știau amândoi. May încuviință din cap.

Se aplecă spre ea.

— Are vreun birou aici ? Ceva secret ? Încuiat ?

— Lângă baie.

— Poți pătrunde acolo ?

— Pot încerca.

— Uită-te în geanta mea — zise el.

Privi în jos. Geanta addidas era deschisă și pe dalele de marmură văzu o brichetă Zippo.

— Vezi bricheta ? O s-o las aici când plec. Ca să mi-o dai data viitoare, fără să trezească suspiciuni.

— Vrei să dau foc casei ?

— Este un aparat foto. Dacă o s-o privești atent, vei găsi o lentilă minusculă. Îndreapt-o spre obiectul pe care vrei să-l fotografiezi și apasă pe buton, ca și când ți-ai aprinde o țigară. Trebuie să intri în biroul lui și să fotografiezi cât mai multe documente. Crezi că vei reuși ?

— O să încerc.

— Ne întâlnim vineri. Ai două zile la dispoziție.

Nu pot s-o fac ! se gândi ea. Nu pot.

— Douglas o să mă ucidă — murmură ea, gâtuită de emoție.

— N-o să știe.

O instrui cum să folosească bricheta să fotografieze cât mai multe hârtii deodată. În timp ce vorbea, îi masa spatele, fundul, coapsele. O apăsa cu putere, ca și când ar fi vrut să-i insufle voință.

— O să te salvăm dacă se încurcă lucrurile. Vei beneficia de protecția noastră, ai cuvântul meu.

— Nu mă poți proteja de Douglas. Este imposibil. Nici măcar tu n-o să reușești, Mai Koo.

Când termină masajul, May sări de pe banchetă și plonjă în piscină. Michael își strânse uleiurile și prosoapele și Chang îl conduse afară.

May înotă până la epuizare, încercând să-și alunge spaima. Este o nebunie. De ce vrei, să faci asta? Ai supraviețuit în ciuda sorții potrivnice și acum vrei să renunți la tot!

Poate din cauza lui Bich, se gândi ea. Poate fiindcă s-a sacrificat pentru tine. I-ai rămas datoare. Poate pentru Noi.

Dar, mai ales, o s-o facă pentru Mai Koo.

135

San Francisco

Limuzina îl luă din Montgomery. Geamurile fumurii ascundeau identitatea pasagerului. Doar plăcuța de înmatriculare guvernamentală oferea un mic indiciu. Când trase la trotuar, Dale auzi încuietorile electrice deschizându-se și se sui înăuntru.

Robert Jordan stătea în colț, cu un braț sprijinit de spătarul banchetei. Era îmbrăcat foarte elegant într-un costum bleumarin cu vestă, ac de cravată din aur și o batistă de mătase asortată cu cravata ieșea din buzunarul de la piept. Apăsă pe un buton și un paravan din sticlă fumurie se ridică între ei și șoferul în uniformă.

— Ce mai faci, Jack?

— Bună, Bob. Mă întrebam dacă ai uitat de mine. Intenționam să te sun.

Jordan încercă să zâmbească, dar era mai mult un rânjet.

— Am studiat dosarul cu multă atenție, Jack.

— Nu m-am îndoit niciodată de eficiența ta.

Jordan i se adresă pe un ton serios.

— Este un munte de rahat, Jack. Trebuie să renunți.

— Să renunț ?

— Îți amintești de Nugan Hand ? Îți amintești de asta ? Guvernul nu-și mai permite încă o bombă de asemenea calibru. Nu este o operațiune extremistă. Se bucură de sprijin de la cele mai înalte nivele.

— Deci traficul de droguri și spălarea banilor murdari sunt permise acum în această țară ?

— Nu fi naiv, Jack.

— Nu sunt naiv, așa cum te exprimi tu. Înțeleg că am făcut asta în Asia. Am priceput motivul. Era o tendință generală și a trebuit să ne adaptăm situației. O.K. manevram droguri în Indochina. O.K. ne făceam frați cu bandiții de acolo. Dar nu înțeleg ce se petrece acum, Bob. Ne sabotăm propria economie și ne distrugem poporul. Iar tu-mi spui că acțiunea se bucură de protecție, de la cel mai înalt nivel ?

— Depinde de felul în care vezi lucrurile. Este foarte greu să distingi între alb și negru. Această afacere vizează securitatea națională, pentru numele lui Dumnezeu. Doar știi că al treilea război mondial a început acum treizeci de ani. De atunci ne aflăm într-o permanentă luptă cu Rusia și China. Aceasta este prioritatea noastră.

Limuzina fu blocată în trafic, pe Kearney. Dale văzu un abțibild pe mașina Plymouth din față.

LOVIȚI JUSTIȚIA. TRAGEȚI UN PUMN UNUI AVOCAT.

Eu unul sunt pentru, se gândi Dale. Haideți să începem cu Robert Jordan.

Nu mai era furios, însă se simțea scârbit.

— Și eu consideram că Rusia și China erau cei mai mari dușmani ai noștri. Dar acum, cred că suntem noi înșine.

— Rahat, Jack.

— Rahat ? Ne asociem cu traficanții de droguri pe ascuns și tu îmi spui că este un rahat să mă îngrijoreze identitatea noastră națională ?

— Imperiul britanic a fost cel mai mare traficant de droguri din istorie Jack și britanicii sunt aliații noștri, doar știi prea bine. Camarazii tăi din serviciul de spionaj s-au asociat cu Mafia când le-a convenit;

pentru numele lui Cristos ! Uită-te la Invazia Siciliană, La Golful Porcilor. Așa că nu-mi ține mie lecții despre identitatea națională. Eu îți spun doar ce este posibil și ce nu. Și nu este posibil, fir-ar al dracului, să dai în judecată International Pacific, pentru că ar fi ca și când ne-am apleca și ne-am trage singuri un glonte în fund. Ai priceput ?

Robert Jordan tremura de furie. Din cauza lui Dale, a muncii sale, a soartei Statelor Unite.

— Și dacă am scăpa de ruși și de chinezi ? — îl întrebă Dale liniștit — O să se schimbe ceva ?

— Ipotetică întrebare.

— Ipotetic răspuns. Gorilele sunt paznicii cuștii cu maimuțe.

Dale clătină din cap și se uită pe fereastră. Începuse ploaia. Nori negri înaintau spre Golden Gate. La Union, cotiră la stânga.

— Te uiți la o specie pe cale de dispariție, Bob. Ești unul dintre adepți. Și eu am crezut în Imperiul Răului, al lui Reagan. Credeam că pentru asta luptăm. Nu știam că ajutam la crearea altui imperiu. Dă-mi voie să cobor, te rog.

— Dar plouă, Jack.

— Ei și, o să mă ud. M-am udat și altădată. Îți alungă mahmureala de fiecare dată.

— Îmi promiți că o să renunți la cazul acesta ?

— Nici nu am încotro.

— Dacă ai vrea să mă asculți, ar trebui să distrugi acest dosar.

Jordan se aplecă și bătu ușor în paravanul de stjclă. Șoferul încetini și trase lângă trotuar. Dale se dădu jos.

— Ia-o ușor, Jack. Îmi pare rău că n-am putut să te ajut.

— Mai du-te naibii ! — zise Dale și-l lăsă pe Jordan să-și închidă ușa afurisită.

Merse orbește, fără țintă, pe Washington Square, lăsând ploaia să-i lipească părul de cap, fără să-i pese încotro se îndrepta.

Sprijinit de la cel mai înalt nivel.

Nu era timpul să fii credincios unei cauze, să fii tată, să fii orice, în afară de un om de acțiune.

Și mai ales, nu era timpul să fii patriot.

Traficul aglomerat de seară se târa spre Golden Gate, dinspre Marin. Dale bătea cu degetele în volanul Mercedesului său și fixă radioul pe un post, ca să prindă știrile de la ora șase. Soldații guvernamentali din El Salvador fuseseră acuzați că uciseseră cinci călugărițe americane. Iată ce aliați avem, se gândi Dale, campionii democrației din America Latină. Era o plăcere să știi că banii lui Sammy Chen sprijineau o cauză nobilă.

— Chiar trebuie să faci asta, tată? — spuse Jennifer.

Se întoarse s-o privească. Avea doar opt ani. Era o băiețoaică, zburdalnică și rebelă, cu genunchii juliți și fusta ruptă. Era îmbrăcată în uniforma de la Convent des Oiseaux, din Manilla. Pe atunci, stăteau împreună cu toții.

— Ceea ce s-a întâmplat cu voi nu contează — zise el.

— Nu vreau să fii rănit.

— Știu cum să mă păzesc.

— Nu trebuie s-o faci pentru mine. Eu mă comport ca o proastă uneori.

N-o fac pentru tine, ci pentru mine, se gândi el.

— Nu știu când s-a schimbat totul — îi spuse el — Nu știu dacă a existat vreodată un moment anume când nu am mai avut dreptate, dar mi-am trăit viața gândindu-mă că sunt de partea celor buni. Nu suport să știu că m-am înșelat. Pot să fac cel puțin un singur lucru ca lumea.

Când se întoarse din nou, văzu o tânără într-o geacă cu franjuri, din piele de căprioară și o basma roșie care-i prindea părul blond. Avea cearcăne la ochi.

— Îmi pare rău — murmură el.

Auzi o cacofonie de claxoane și își dădu seama că blocase traficul. Porni din nou motorul și plecă din loc.

Când o privi, văzu că avea ochii sticloși, dilatați și pete purpurii în obraji. Înțelese că era moartă. Intersectă două benzi de circulație, indiferent la înjurăturile și claxoanele șoferilor și opri la bordură. Când un polițist pe motocicletă se apropie de mașină, îl găsi pe

Dale prăbușit peste volan, cu lacrimile șiroindu-i pe față.

Jonathan Dale își petrecu seara singur, cu o sticlă de Bushmills. La cincizeci și cinci de ani nu era bătrân, dar în noaptea aceasta își simțea vârsta. Viața lui se destrămase, plină de regrete. Când lua ziarele de dimineață sau se uita la televizor, la actualitățile de noapte, vedea crime, droguri și decadență, în timp ce Vietnamul, Laosul și Cambogia erau tot în mâinile comuniștilor. Se întreba, ce rost avuseseră toate. Cruciada lui fusese inutilă, nu-i adusese decât nefericire, iar pe cei dragi îi pierduse.

Afară se dezlănțuise furtuna. Crengi rupte din copaci căzuseră pe verandă. Casa era cufundată în beznă, cu excepția luminii galbene care ardea în birou, unde Dale își derula viața.

Fantoma care venise să-l bânuie în seara aceasta nu era reprezentată printre fotografiile care atârnau deasupra căminului. Era o femeie cu păr negru, în jur de douăzeci și cinci de ani, într-o rochie albă, de muselină. Când vorbi, răsună o voce plăcută, cu accent dulce, franțuzesc.

— Dale — murmură ea — de ce pari atât de trist?

— Totul a ieșit prost — îi răspunse el — Chiar dacă vom câștiga acum, tot am pierdut. Stalin, Mao Ho și Hrușciov erau toți niște oameni de paie. Adevărații dușmani eram chiar noi. Am făcut pact cu diavolul și acum legiunile sale ne devastează țara. Iar eu am fost unul din paznici, Noelle. Unul din cei blestemați.

— Știai că la asta se va ajunge. Ai știut și atunci când te-am prevenit în legătură cu Baptiste.

— Sunt un prost, Noelle. Întreaga mea viață a fost o prostie.

O rafală de ploaie lovi fereastra, ca niște mici pietricele. Un petrolier gemu în noapte, când trecu pe sub Golden Gate.

Se ridică și se duse la geam. Era o noapte neagră, fără stele și lumină. Se vedea în geam — un bătrân războcinic, care lupta pentru o cauză în care nu mai credea.

— Am făcut tot ce am crezut că este bine, dar dacă faci un compromis cât de mic, vei constata că o să faci altul și altul. Nu poți lupta împotriva diavolului cu propriile sale arme.

Se întoarse. Scaunul era gol. Era un bătrân singuratic, care discuta cu fantome — ce trist.

Avea de ales : să se lase în voia nopții sau să treacă la acțiune. O fi el un războnic bătrân, dar mai avea câteva arme în arsenalul său. N-ar fi chiar imposibil să smulgă o victorie greu de prezis.

136

Hong Kong

Din aaprtamentul său, Baptiste Crocé se uita la mașinile de pe bulevardul Queens. Reclamele luminoase la aparate foto japoneze, parfumuri franțuzești și ceasuri electronice elvețiene sclipeau în noaptea umedă. Luminile albe erau cele ale feriboturilor, bărcilor și vapoarelor care fugeau la adăpost din calea furtunii. Apartamentul ocupa un întreg etaj. Era mobilat cu canapele lungi, tapisate în mătase bleumarin ; acuarele cu peisaje chinezești, pictate de artistul David Wong umpleau un perete întreg. Un vas alb, Nefertiti, aparținând dinastiei Ming părea să plutească într-o lumină fosforescentă.

Noelle fu poftită în cameră. Era îmbrăcată într-o pelerină neagră de ploaie, din gabardină, peste un costum bleu de mătase. Purta părul legat la spate. Părea cumplit de tristă și răpitor de frumoasă.

Se uită în jur, ridicând din sprâncene surprinsă.

— Este un apartament sau un harem ?

— Poate fi și una și alta.

— Îmi imaginez.

— Pot să-ți iau haina ?

Era udă de ploaie.

— Dorești să bei ceva ?

— Nu, mulțumesc, Baptiste.

— Nu te deranjează dacă eu o să beau totuși ?

— Nu mă deranjează de mult ceea ce faci.

Se duse la bar și își turnă trei degete de Remy Martin VSOP într-un pahar.

— Am înaintat foarte mult în viață.

— Ocupi o mulțime de spațiu pe peretele din holul de la intrare. Toate companiile acelea sunt ale tale? Ar trebui să ai o carte de telefon proprie.

— Pietre prețioase, textile, transport aerian, import-export. Și aceasta este doar o filială. Am parcurs un drum lung de la cele trei avioane Cessna pe care le aveam la Vientiane.

— Vrei să spui pe care le avea tata — îl corectă ea.

Își luă paharul și se așeză lângă ea, pe canapea.

— Unde este Lucien? — îl întrebă Noelle.

El clătină din cap.

— Știi mai multe decât ești dispus, să-mi spui.

— Nu trebuia să vii aici, Noelle. Te-aș fi sunat de îndată ce aș fi aflat.

— Ai plecat din Bangkok fără să-mi spui. Am presupus că este în legătură cu Lucien.

Îi tremura buza inferioară și i se înecă glasul când pronunță numele băiatului.

O rafală de ploaie se lovi în fereastră.

— Ai sau nu de gând să-mi spui?

Își încovoie umerii.

— Aș fi dat orice să nu se fi întâmplat asta...

— Hai să nu ne abatem de la subiect, Baptiste.

Inspiră adânc.

— Există un bărbat pe nume Douglas Ho. Este un partener de afaceri.

— Și cu ce se ocupă, mă rog? Cu pietre prețioase, transport aerian sau heroină?

— Vrea să fac ceva pentru el.

— Ce?

— Să trag sfori, să mint.

— Nu cred că este o problemă pentru tine.

— Mulțumesc.

— Îmi explici sau nu?

— Vrea să influențez anumite negocieri.

— Și?

— Dacă fac ce-mi spune va fi obligat să mă ucidă. N-ar fi în interesul lui să mă lase în viață.

— Dar, dacă nu...

— Îmi dau seama. Încerc să câștig timp.

— Nu te-ai gândit la nici o soluție ?

— Am încercat să-l omor.

— Foarte inteligent.

— Sper că îți dai seama că nu prea am de ales.

Își mușcă buza. I se umeziseră ochii. Rămase tăcută un timp. Când vorbi din nou, își recăpătase stăpânirea de sine.

— Trebuie să-l salvezi pe Lucien.

— Și ce sugerezi ?

— Să faci ce-ți cere.

— Este o condamnare la moarte.

— Pentru el sau pentru tine ?

Baptiste nu-i răspunse.

— Continui să mă uluiești, Baptiste. Credeam că ai atins culmile depravării, dar se pare că resursele tale sunt inepuizabile.

Bărbatul își aprinse o țigară. Îi tremurau mâinile.

— Trebuie să câștig timp — zise el. — Atâta timp cât negocierile sunt deschise, Lucien mai are încă o șansă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Baptiste, este fiul nostru.

— Și ce să fac ?

— Să-l salvezi.

— Nu pot. N-am cum !

Îl lovi cu putere, o dată și încă odată. Baptiste nu se clinti din loc. După ce se potoli, văzu că îi lăsase zgârieturi roșii pe față și i se prelingea un firicel de sânge de pe buze. Se șterse la gură cu batista.

— Îmi pare rău, Noelle. Este vina mea.

— Bineînțeles că este ! Crezi că m-am îndoit vreodată de asta ?

— Îți promit că o să fac, tot ce pot.

— Fără să-ți riști viața !

Se ridică, își luă haina și ieși. Baptiste se uită pierdut, în noapte. Venea furtuna. În clipa aceea, se hotărî.

Sună la San Francisco și dădu de Sammy Chen acasă, la fiul său, în Pacific Heights. Conversația fu cât se poate de scurtă și, când puse receptorul jos, știu că n-avea de unde să știe dacă Sammy Chen îl crezuse.

137

Douglas considera că Sammy Chen era un om bătrân care se pregătea să-și întâlnească strămoșii. Nu vedea în viitor pentru că era prins de trecut, într-un timp când opiul însemna câțiva hamali sărmani, fumând într-o tavernă din Ladder Street. Nu-și putea imagina un viitor în care heroina să fie drogul unei întregi generații de americani, când triadele vor trebui să-și asume un loc de frunte printre elita crimei organizate americane.

Mafia se îmblânzise după zeci de ani de conviețuire în America. Nu mai erau la fel de disciplinați. Sammy Chen voia să li se închine, de parcă mai avea motiv să se teamă. Și mai erau de asemenea chinezi americani, ca Henry Wong, ai căror strămoși trudiseră să extindă căile ferate americane. Bătrâni, strămoși de hamali, împovărați de tradiție.

Era timpul să se extindă. Triadele nu făcuseră niciodată afaceri dincolo de ghettourile lor. Nu avuseseră ocazia și nici nu doriseră neapărat. Prin urmare, autoritățile vestice nu știau nimic despre ei, nu reușiseră să se infiltreze. Se aflau în aceeași situație ca italienii în timpul prohibiției.

În loc să transporte clandestin lichior, vor introduce heroină numărul patru. Va fi achiziționată de locotenenții triadei și acum când ajunseseră în America, va fi vândută en gross, tot de triadă. De îndată ce vor controla toate fațetele afacerii, profiturile vor fi de neimaginat. Îți trebuia perspectivă și curaj. Era timpul unei noi generații. Era timpul ca fiii Chinei să devină din nou împărați.

Zona North Beach [1] din San Francisco era cunoscută demult sub numele de Mica Italie deși, la începutul anilor '80 se asemăna mai mult cu cartierul Reeperbahn din Hamburg și Soho din Londra. De ambele părți ale Broadway-ului erau baruri de stripteuse, cluburi de jazz, spectacole porno și tonete cu crenvuști, iar pe străzi patrulau hoți, pești și nebuni. Dar, în spatele acestui decor pestriț, pulsa comunitatea italiană, care locuia în case zgomotoase și aglomerate, la fel ca la începutul secolului.

Sonny și Aldo Trinca aranjară un prânz la Coluzzi's, un restaurant italienesc anonim, la un bloc depărtare de Broadway. Sammy Chen și Henry Wing sosiră împreună. Zâmbetele care le schimbau cei doi Trinca nu se potriveau deloc cu privirile ostile ale bodyguarzilor personali, care se studiau reciproc de pe margini.

Georgio, proprietarul, rudă de departe cu Sonny Trinca puse tăblița „ÎNCHIS" la ușă. Cei patru se așezară să discute, de parcă ar fi fost agenți de bursă sau directori de companii care se căsătoriseră, avuseseră copii, divorțaseră, fuseseră forțați de guvern să se pensioneze, muriseră. Singura diferență era că nu se menționa niciodată natura afacerii lor.

După prânz, Giorgio aduse o tavă cu cafele și trecură la probleme serioase, ratificând înțelegeri anterioare.

În cele din urmă, Sonny Trinca se sprijini de spătarul scaunului.

— Deci, am convenit să nu ne încălcăm teritoriile — zise el — Voi luați tot la vest de Grant, plus vânzarea en gross pe piața noastră.

Sammy se uită la Henry, care încuviință din cap.

Sonny și Aldo zâmbiră încântați, ca niște oameni care considerau că-și impuseseră punctul de vedere. Sonny ridică paharul spre Sammy Chen și Henry Wing.

— Atunci, așa să fie — zise Sonny.

Sammy Chen zâmbi, la rândul său. Pusese piciorul în America fără să se verse nici o picătură de sânge.

Deocamdată.

---

[1] Plaja de Nord (eng.) (n. red.)

Pak Sha Wan

Douglas era foarte bine dispus. De fapt, plutea de fericire. Era aprins la față, ca bronzul lustruit, iar ochii lui întunecați sclipeau triumfători. O duse sus și făcu dragoste cu ea cu violența caracteristică; nu-i acorda niciodată, nici un dram de tandrețe. O forța să stea în diverse poziții, ca de obicei, în timp ce se privea în oglinda din capătul patului. Făcu dragoste timp de două ore, fără întrerupere și încă nu ajunsese la orgasm. Un adevărat test de rezistență. Un maraton.

În cele din urmă ajunse la apogeu. I se încordară mușchii gâtului și i se contorsionă fața într-o grimasă. Se cutremură și se lăsă peste ea. După câteva minute ca se zbătu sub el și-l împinse. Se simțea ca și când ar fi despicat-o în două.

— Vreau să beau ceva — murmură ea.

Lui Douglas i se scurgea sudoarea în ochi. Se rostogoli pe spate și rânji.

— Grăbește-te, poate că n-am terminat cu tine încă.

În colțul camerei era un bar de mahon. Turnă niște brandy dintr-o sticlă de Hennessy. Sticla fusese desigilată în după-amiaza aceea, când turnase niște mogadon în ea. Dacă o să bea un singur pahar, o să fie terminat pentru toată seara.

Turnă cinci degete peste niște gheață și luă o sticlă de Coca din frigider pentru ea, apoi se întinse în pat, lângă el. Stătea rezemat de perne, cu mâinile sub cap, invitând-o să-l admire.

Probabil că știe cât de mult mă tem de el și ce silă îmi este. Când era cu el, experimenta aceeași groază pe care o trăise odată, în timp ce privea un rechin dând târcoale unui acvariu. Era atât de rece și eficient. Își amintea că la mănăstirea din Saigon, stareța îi spusese că fiecare copil avea un suflet care putea fi salvat. Dar ea nu credea. În acest om nu exista nimic bun. Orice crâmpei de umanitate fusese anihilat de sărăcie, cruzime sau foame. Nu mai rămăsese decât un animal de pradă.

Parcă ar fi fost în apă, cu un rechin lângă ea.

Douglas înghiți brandy-ul și luă un cub de gheață în gură. Apoi îi zâmbi, o împinse pe spate și trecu cubul de gheață peste sânii și stomacul ei, spre vagin. Era udă de sămânța lui, dar nu părea să-i pese. Era prea plin de el.

May scânci. Gheața îi creea o senzație neplăcută și încercă să-l împingă. Bărbatul scuipă cubul de gheață și o străpunse din nou, pe neașteptate.

Începu din nou s-o posede. May îl împinse.

— Nu mai pot — murmură ea.

Se ridică râzând, fără să-și piardă erecția și se duse la bar. Își turnă alt Hennessy, bău jumătate de pahar pe nerăsuflate, de parcă ar fi fost bere. Pentru numele lui Buddha! Asemenea băutură ar fi doborât și un cal!

Douglas stătea pe marginea patului cu paharul sprijinit de cearșaful negru de mătase.

— Va trebui să faci ceva — zise el.

— Te rog. Douglas.

— *Tai loo*. Spune-mi *tai loo*.

— Te rog, *tai loo*.

O apucă de păr și îi aplecă gura între picioarele lui.

— Haide! Aici, ca să mă pot uita în oglindă!

Goli restul paharului. May se rugă lui Buddha, lui Isus, lui *phi*, care o privea din Ganesha. Nu se comportase niciodată în asemenea hal. De s-ar termina odată cu această tortură!

Douglas zăcea pe spate, sforăind. May se ridică, chinuită de durere și se duse să-și facă duș. Apa rece îi biciuia trupul chinuit. Își puse un kimono negru de mătase și se întoarse în pat. Se aplecă și-l plesni peste față, cu putere.

El nu schiță nici un gest. Urma degetelor ei i se întipărise pe obraz. Poate că magadon-ul o să-l ucidă. Puțin îi păsa.

Haina lui Douglas zăcea pe podea, lângă ușă. O luă, căută cheile, se duse la sertarul de lângă pat și scoase

bricheta Zippo pe care i-o dăduse Michael. Lângă dormitor era o garderobă mare, cât o cameră obișnuită. De partea cealaltă era ușa care dădea în biroul lui Douglas. Ezită cu inima bătându-i, să-i sară din piept. Inspiră adânc. Acum era prea târzu să dea înapoi.

Avea mai mult de douăsprezece chei în mână. Le încercă pe rând, până o găsi pe cea care se potrivea și deschise ușa.

Jaluzelele erau trase. Luna atârna deasupra apei, reflectând luminile în beznă. May astupă fereastra cu jaluzelele, să n-o vadă Chang sau una dintre patrulele sale, apoi aprinse lumina.

Biroul nu era mare. Spre deosebire de restul casei, era compact și funcțional. Un scaun tubular de oțel, un birou mare și un dulap metalic cu trei sertare.

Trebuie să controlez biroul.

Trase primul sertar și înșiră toate hârtiile, așa cum o instruise Michael. Nu erau scrisori sau documente scrise, așa cum s-ar fi așteptat să găsească într-un birou obișnuit, nu erau decât liste cu cifre, numere și nume care nu însemnau nimic pentru ea. Coduri, probabil.

Pregăti bricheta și căută s-o așeze în poziția corespunzătoare. Imposibil! Ce-i spusese Michael? Lentila avea formă de pește. Își întinse degetele de la ambele mâini, să estimeze distanța. Se dădu înapoi, până când cuprinse în vizor toate foile.

Gata.

Repetă procesul până fotografie tot și le puse la loc. Apoi se îndreptă spre dulap, găsi cheia potrivită și deschise sertarele.

Le controlă repede, alegând două dosare la întâmplare; Deutschbank și Fragrant Investments. Dosarul despre Fragrant Investments conținea scrisori și conturi. Le scoase pe birou și le fotografie. Terminase filmul.

Deschise totuși dosarul pe care scria Deutschbank și-l cercetă. Conținea doar trei pagini cu declarații de la Deutschbank din Geneva și o bucată de hârtie cu scrisul lui Douglas, pe care notase două coduri de cinci cifre. Banii triadei, se gândi ea.

Era atât de încordată încât îi venea greu să respire. Chang putea să intre din clipă în clipă și s-o surprindă sau putea să apară Douglas însuși acolo, cu zâmbetul lui maliţios. Dacă își revenise mai devreme după droguri ? Scoase o foaie albă de hârtie din birou, se așeză și copie numerele de cod. Apoi notă numerele de cont și numerele tuturor tranzacţiilor de pe a treia pagină.

După ce termină, se ridică și băgă bucata de hârtie în buzunarul halatului. Puse cele două dosare în dulap și închise sertarul. Controlă camera, să vadă dacă nu lăsase vreo urmă, luă cu grijă două fire de păr de pe suprafaţa biroului, închise lumina și desfăcu jaluzelele. Apoi încuie ușa, strângând Zippo în pumn și se întoarse în dormitor.

Douglas sforăia. O înspăimânta chiar și când dormea. Avea o figură dură. Trupul lui era numai mușchi și cicatrice livide, grotești pe coapsă și braţe. Ce cărări întortocheate m-au adus aici — se gândi May, în timp ce-l privea. Și unde o să ajung acum, când ţin în mână secretele cumplite ale acestui om ?

138

Michael sosi la timp, îmbrăcat într-o vestă albă și șort din mătase roșie. Purta o brăţară de aur la mână și două lanţuri, tot din aur, la gât, Lui May îi pieri frica. Se stăpânea să nu pufnească în râs. Michael își juca rolul excelent.

Îl privea din piscină. Îi zâmbea lui Chang, care-l studia rece și batjocoritor. Fiindcă era o zi caldă, Chang își pusese niște bermude și un tricou albastru, dar asta nu-i schimba aspectul caracteristic de vagabond.

— Bună, domnișoară Wong — zise el.

— Bună, Mai Koo — zise ea.

Își dădea seama că Michael și Chang o priveau în timp ce ieșea din piscină. Era încântată că le stârnea interesul. Își luă un prosop și îl înfășură indiferentă în jurul taliei.

— Este prea cald — zise ea și trecu pe lângă ei.

Ușile duble ale terasei dădeau în sala de gimnastică. May se întinse cu fața în jos pe una din bănci. Cei doi bărbați o urmară. Chang se postă în fața oglinzilor din colțul camerei. Simțea că o fixa din priviri.

— Adu-mi o Coca — îi spuse ea.

Chang se încruntă, dar se supuse.

— Se tot holbează la mine — zise Michael.

— Poate că te iubește prea mult — îi spuse May — Cum de te-ai bronzat atât de brusc ?

— Cu ajutorul unei unsori.

Își desfăcu prosopul și își scoase sutienul. Michael îi întinse uleiul pe spate.

— Unde este ? — murmură el.

— În mâna stângă — zise ea și deschise pumnul.

— Ai băgat-o în piscină ?

— Crezi că sunt proastă ? Era în prosop. L-am luat ca să mă șterg.

Știind că era urmărit de camerele TV cu circuit închis, din spatele lui, Michael luă bricheta, o băgă în geanta addidas și își șterse uleiul de pe mâini.

— Bravo — murmură el.

Auziră pașii lui Chang. Michael începu s-o maseze cu atâta vigoare încât o făcu să geamă. Chang îi aruncă o privire ostilă lui Michael și-i dădu sticla de Coca-Cola lui May.

— Pune-o aici — îi spuse ea, indicând marginea banchetei.

O ascultă și se postă din nou lângă oglinzi, continuând să se holbeze. May întoarse capul.

— Ah ! Chang ! De ce mă fixezi așa ?

— Nu... urmez instrucțiunile lui *tai loo* — zise Chang, posomorât.

— Poți să respecți ordinele lui tai loo și afară. Ce-ar fi să-i spun că-mi faci ochi dulci, Chang ? Ți-ar tăia obiectul tău micuț și ți l-ar atârna de gât.

— Dar nu... — protestă Chang stânjenit.

— Ieși — pufni May.

Chang se înroși la față furios, se ridică încet și plecă.

Michael începu s-o maseze, simțind privirile lui Chang ațintite asupra sa, de pe terasă. Oare făcuse ceva care să trezească suspiciuni? Îi venea greu să se concentreze, să uite de posibilitățile erotice când Chang stătea atât de aproape. Ly May avea o piele netedă, ca de satin. Își aminti că nu avea decât nouă ani când o cunoscuse și se simți vinovat. Dar acum era o femeie în toată puterea cuvântului. I se scurgea sudoarea în ochi. Își încorda fundul, întâi o fesă, pe urmă cealaltă, ca să-i atragă atenția. Bikini constau dintr-un simplu șnur.

Își îngropase fața sub braț. Îi zâmbea. Când îi se întâlniră privirile, îi făcu semn cu ochiul.

Jucau un joc tare.

Îi masă mușchii gâtului cu toată puterea.

— Chang!

Acesta sări în picioare și veni alergând din grădină.

— Da, domnișoară Wong?

Se ridică într-un cot, ținându-și sutienul cu o mână. Îi întinse Coca.

— S-a încălzit.

Chang știa că îl tachina. O luă și se îndepărtă posomorât.

— Îți place să-i otrăvești viața? — murmură Michael.

— Este un rahat. Dacă i-ar porunci Douglas, mi-ar smulge unghiile de la picioare.

Își lăsă sutienul să cadă, dar rămase în aceeași poziție, sprijinindu-se în coate. Sânii ei erau perfecți, ca două lacrimi, cu sfârcurile întărite. O văzu că-l privea în oglindă.

Îi zâmbi diafan.

— Deci, mă placi, Mai Koo, măcar puțin?

— Ah, May.

— Poate mă crezi un gunoi pentru că mă complac în această situație. Dar nu mă cunoști, Mai Koo. Și eu am făcut multe lucruri rele. Nu o să mă mai admiri atât de mult dacă îți spun.

— Nu-mi pasă ce ai făcut.

— În mine este un *phi* rău. Mă urmărește pretutindeni și mă bagă în diverse necazuri.

— Într-o zi, cred că o să-mi masezi și sânii, nu numai spatele. Ți-ar place, Mai Koo ?

— Pentru numele lui Dumnezeu, întinde-te și stai cuminte.

Aruncă o privire camerei TV din colț. Oare îi înregistrau ? Îi urmărea cineva ?

— Întinde-te ! — șuieră el.

Se supuse.

— O să mă iei de aici, Mai Koo ?

— Aș fi în stare să dărâm și porțile iadului pentru tine.

— Și n-o să te mai lași împușcat, de data aceasta ?

Chang se întoarse cu altă sticlă de Coca. Michael își continuă masajul, frecându-i spatele cu putere, până scoase un strigăt și protestă. Cel puțin o să renunțe la jocurile ei periculoase. După ce termină, își atinse fruntea cu cutia rece ca gheața, privindu-l în oglindă, dar nu îndrăznea să se mai uite în ochii ei, fiindcă știa că s-ar da de gol față de Chang.

Îi venea s-o scoată chiar acum din casă, să n-o lase cu aceste gorile.

De data aceasta trebuia s-o apere.

Obținuse filmul, își riscase viața pentru el. N-o s-o dezamăgească.

139

Stabiliră să se întâlnească la Gaddis's, în hotelul Peninsula. Dale știa că aceasta ar putea fi ultima lui călătorie în Asia și poate ultima lui masă îmbelșugată. Comandă file de calcan și o sticlă de Chassagne Montrachet. Viața era scurtă și se scurta pe zi ce trece

Nu-l recunoscuse pe Michael când îl văzuse în holul hotelului. Își decolorase părul și arăta caraghios, pentru că genele și sprâncenele rămăseseră negre. Michael spuse ceva despre munca sa, fără să intre în detalii.

În timp ce mâncau, Dale observă ridurile fine care-i apăruseră în colțul ochilor, dovadă a încordării și orelor de nesomn. Ai luat-o pe urmele mele, fiule.

Michael de-abia mânca. Se uită prin restaurant, de parcă i-ar fi umblat mințile în altă parte.

— Deci, ce faci la Hong Kong, fiule ? Poți să-mi spui ?

— Lucrez pentru Centac.

— Centac ?

— Un departament în cadrul DEA. Au un caz la care consideră că i-aș putea ajuta. Dar tu ? Ai venit pentru afaceri sau în vacanță ?

Michael se arăta distant.

Dale își aminti că nu păruse prea entuziasmat când discutase cu el, la ambasadă. Amintirea ultimei lor întâlniri, la înmormântarea lui Jennfier era încă prea proaspătă.

— Nu este vorba nici de afaceri, nici de vacanță — zise el.

— Atunci, ce este ?

— Am venit să te văd.

Michael se arătă stânjenit.

— Hai să lăsăm astea deocamdată.

— Este vorba de Pacific International.

Michael se aplecă spre el.

— Este o bancă de droguri. Știu sigur, la fel ca toți ceilalți din DEA. Nu înseamnă că dacă nu-ți vezi rahatul de pe pantofi, nici nu miroase.

— Nu știam cu ce se ocupă când am început activitatea Michael, te rog să mă crezi.

— Nu mai contează, oricum. N-am putea discuta despre altceva ?

— Vreau să înțelegi. Este foarte important pentru mine.

— Ce să înțeleg ?

— Că mi se părea că sunt de partea celor buni, că nu am făcut nimic din lăcomie sau cinism. Am crezut că am dreptate.

— Mă rog, știi ce se spune despre drumul care duce în iad.

— Michael, știu că te-am dezamăgit. Dar eu unul, sunt foarte mândru de tine. Cred că știi asta.

Înălță din umeri. Toată copilăria și adolescența lui, Jonathan Dale fusese eroul său, un zeu, care se întor-

cea din bătălii și-l copleșea cu povești și cadouri exotice. Căpătase o importanță mitică, de cavaler cruciat.

Nu știa exact când își detronase idolul. Dar, undeva la liceu, pe măsură ce lumea devenea mai mică și mai puțin misterioasă, renunță la necesitatea unei icoane. Începu în schimb să-și dorească un tată cu care să joace baschet și care să-l ducă la meciurile echipei Giant, în Candlestick Park, la fel ca alți tați.

Din momentul acela, încetă să-l mai admire. Uneori, mai târziu, îl ura chiar. Când Dale revenea ocazional în permisii, se distanțase și mai mult de el iar acum, această intimitate forțată îl enerva și-l sufoca.

Dar în ciuda relațiilor glaciale dintre ei, continua să-i urmeze idealurile. Nu trecuse în tabăra dușmanului, ca Jennifer. Dacă devenise un idealist, un războinic singuratic, era numai din cauza tatălui său.

— Și eu te iubesc, tată — mormăi el. — Dar mi-aș fi dorit, să luptăm de aceeași parte a baricadei.

— Poate că luptăm.

— Mie nu mi se pare.

— Michael, vezi servieta de sub masă ?

Încuviință din cap.

— Când vom termina de mâncat, o să mă ridic și o să plec de aici fără ea. Ia-o cu tine. S-ar putea să-i intereseze pe prietenii tăi din Centac.

Michael dădu farfuria la o parte.

— Ce vrei să spui ?

— Unul din clienții mei se numește Sammy Chen. Cred că ai auzit de el.

— Sigur că am auzit. Tipul exportă mai multe droguri primejdioase decât ICI.

— Cu dovezile pe care le vei găsi în servietă n-o să-l poți acuza de trafic de droguri, dar cred că vei putea să-l bagi după gratii pentru manipulare ilegală de fonduri. La fel ca în cazul lui Al Capone, Mike. Nu contează pentru ce îl închizi, ci doar faptul în sine, nu ?

— Isuse !

Michael se albi la față.

— Vorbești serios ? De ce ?

— La ce te referi ?

— De ce te-ai răzgândit atât de brusc ?

— Nu este brusc. Mă gândesc demult.

Michael clătină din cap.

— Fir-ai tu să fii !

Dale îi strânse mâna.

— Va trebui să fii foarte prudent. Am încercat să pasez dosarul la procuratură, dar nici n-au vrut să audă. Nu uita că este vorba de dosarele agenției de spionaj.

— O să-i venim de hac.

— Ai grijă, te rog !

— Îmi pare rău, tată. Pentru tot ce ți-am spus... la înmormântare. N-am crezut... nici o clipă...

— Că m-am transformat într-un canibal ?

Lui Michael îi pieri zâmbetul când se gândi la alte posibile consecințe.

— Dar cu tine, ce-o să se întâmple ?

— Presupun că n-o să primesc pensie de la Pacific International.

Înălță paharul.

— Să toastăm.

Michael își atinse paharul de cel al tatălui său.

— Uniți în inimi și gânduri ! — zise el.

Dale zâmbi.

— Hai să toastăm și pentru America. Fie să se odihnească în pace !

* * *

Dale plecă primul. În timp ce străbătea holul, îl văzu pe Baptiste Crocé. Se opriră amândoi și se uitară unul la altul. Baptiste era însoțit de doi bărbați care se străduiau a părea parteneri de afaceri, deși se vedea foarte clar ce erau. Când observară că Dale se zgâia la patronul lor, unul din ei băgă mâna în haină, din instinct, spre groaza celui de la recepție. Baptiste îl opri, aruncându-i o privire pătrunzătoare și apoi se îndreptă spre Dale, lăsându-și bodyguarzii în urmă.

Dacă are nevoie de gorile, înseamnă că se ocupă tot de droguri, se gândi Dale. După cum era îmbrăcat și ce diamante avea pe degete, îi mergea bine. Ca tuturor tra-

ficanților, de altfel! Se întreba dacă Noelle era cu el și gândul că ar putea s-o revadă îl umplu de dorință. Oare se schimbase? Oare era femeia plinuță care aștepta lângă recepție, rujată strident, cu prea multe perle în jurul gâtului, ținându-și pudelul într-o zgardă cu diamante?

— Domnule Dale — zise Baptiste și-i întinse mâna zâmbind, de parcă ar fi fost parteneri de afaceri care nu se mai văzuseră demult.

Dale nu-i acceptă mâna întinsă.

— Se pare că au început să dea drumul oricui în acest hotel. Altădată era un loc foarte select.

Baptiste rămase la fel de zâmbitor.

— Așa este. Văd că permit chiar și accesul americanilor. Ce te aduce în Hong Kong, mon vieux?

— Am venit să fac cumpărături. La fel ca și tine, probabil.

— Bineînțeles. Ce altceva ai putea face în Hong Kong, în afară de cumpărături ieftine?

— Noelle este cu tine?

— De ce, ai vrea s-o vezi?

Mai mult decât orice pe lume, chiar acum. Îl urmărea pe Baptiste să vadă cum reacționează. Acesta continua să zâmbească.

— Poate că nu vrea să mă vadă — zise el.

— A murit — îi spuse Baptiste.

Dale simți că-i vine rău. Minte, se gândi el. Aș putea să verific, să aflu, dar ce rost are?

— Îmi pare rău. Dar sunt sigur, că preferă să fie pe lumea cealaltă decât cu tine.

Se uită la ceas.

— Trebuie să plec.

— *Au revoir, mon vieux.*

— Pe curând.

Ieși în căldura de afară, trecând de portarii cu mănuși albe și taxiuri, luând-o orbește pe șoseaua Nathan. Era imposibil să fi murit. Dar oare mai conta? Își semnase deja condamnarea la moarte și dacă avuseseră vreodată o șansă, aceasta se spulberase.

Sediul Poliției Regale din Hong Kong se afla pe strada Arsenal Wanchai, pe malul apei. Consta din două blocuri înalte, în spatele unor ziduri din sârmă ghimpată și turnuri. Biroul Narcotice ocupa unul din etajele superioare.

În acea după-amiază de mai se mai aflau trei bărbați în cameră. Raymond Schultz și Michael Dale reprezentau DEA. Celălalt bărbat era inspectorul șef Lau Chi-fen, sau Teddy Lau, după cum era cunoscut.

Nu era încă ora șapte dimineața și în timp ce vorbeau, sirenele navelor în drum spre ocean deșteptau inima comercială a orașului pentru o nouă zi.

Teddy Lau studia copiile documentelor fotografiate de May Wong în biroul lui Douglas Ho, cu trei zile în urmă. După un timp, se sprijini de spătar, cu mâinile sub cap, studiind pe cei doi bărbați aflați de partea cealaltă a biroului.

— Cum le-a obținut ? — zise el.

— Avem un agent infiltrat — zise Schultz prudent.

Teddy Lau clătină din cap. Majoritatea documentelor erau lipsite de valoare. Erau codificate în mare parte — un amalgam de nume și numere indescifrabile, cu caractere chinezești. Ca hieroglifele, se gândi el. Ar putea să conțină înregistrări ale livrărilor de heroină ale triadei Fei Lung în și din Hong Kong, dar fără o mașină de descifrat coduri, erau inutile.

Și totuși...

Ultimul document îl intriga cel mai mult. Demonstra o legătură clară între o companie numită Fragrant Investments și China Sea Trading, al cărei acționar principal era Douglas Ho. Fragrant Invesments deținea o fabrică în Clearwater Bay, care producea un parfum cu sugestivul nume de Drogul. Documentele conțineau de asemenea înregistrări ale plăților făcute de China Sea Trading pentru o mănăstire buddhistă de pe o insulă aflată la o jumătate de milă de fabrică.

— Ce concluzie ai tras ? — îl întrebă Teddy Lau cu voce tare.

Schultz clătină din cap.

— Fabrica de parfum i-ar permite lui Douglas să acopere obținerea de substanțe chimice necesare producerii de heroină pe scară largă. Eu cel puțin, la asta m-am gândit. Dar mănăstirea ?

— Această stratagemă s-a mai întrebuințat și în anii '70 — zise Teddy. — Un om, pe nume Limpy Ho a inventat această soluție ca să introducă morfină în oraș.

Schultz și Michael se uitară unul la altul.

— Prin tunele — explică el. Mănăstirile erau cunoscute drept focare de răzmeriță, de când Manchus a preluat puterea în China. Din cauză că erau asaltate atât de des de soldații guvernamentali, au fost nevoiți să sape tuneluri secrete. Bănuiesc că locul acesta are un tunel similar, care duce la țărm. Asta ar însemna că bărcile triadei ar putea debarca noaptea morfină crudă pe insulă, luând morfină rafinată, numărul patru. În felul acesta, nu s-ar confrunta cu problema transportului narcoticelor din Hong Kong.

Michael se aplecă spre el.

— Deci, putem obține un mandat de percheziție ?

Teddy Lau adună documentele de pe birou și le puse la loc, în dosarul pe care-l înapoie americanilor.

— Aceasta este teoria mea. O simplă teorie. Dar avocații domnului Ho sunt foarte iscusiți. Aș vrea să fiu sigur că o să găsim ceva mai mult decât câteva bețe de tămâie.

— Ce alt motiv ar avea un om ca el să dea bani unei mănăstiri prăpădite ?

— Filantropie — zise Teddy Lau fără să zâmbească.

Rămase un timp nemișcat, contemplând portul și apoi păru să se hotărască.

— Presupun că acest scenariu are o anumită logică. O.K. domnilor, o să văd dacă voi putea pune în mișcare o acțiune.

— Și fata ?

— Dacă găsim droguri pe proprietatea domnului Ho, vom obține un mandat de arestare. Și apoi vom putea proteja informatoarea. Dar, dacă nu găsim nimic, domnul Ho se va întreba de unde avem această informație.

Se opri.

— Vom risca.

Michael se uită la Schultz, dar camaradul său clătină din cap.

— N-avem încotro, Mike. Trebuie să ne bazăm pe ce am obținut.

Michael își încovoie umerii. Îl cuprinse spaima. Spera că nu făcuse o greșeală cumplită.

141

San Francisco

De partea cealaltă a Pacificului, Sammy Chen lua cina.

Chelnerii roiau în jurul lui ca niște sfârleze. Zgomotul era asurzitor, iar în aer pluteau arome de usturoi, ghimber și anason. Restaurantul se întindea pe două nivele. Dragonii de bronz se încolăceau pe coloanele porții lăcuite, iar pereții erau un amalgam de oglinzi și hârtie aurită.

La masa rotundă din capătul scărilor, erau cinci oameni. Sammy Chen purta papillon și frac, iar fiii lui, așezați de-o parte și de alta a sa, semănau cu niște avocați îmbrăcați în costume elegante, cămăși în dungi și cu pagere atârnate de curea. Henry Wing stătea vizavi, cu fiica lui. Era o fată neatrăgătoare, cu o față lată și turtită, îmbrăcată strident în tafta roșie și aurie.

O Toyota cenușie trase lângă restaurant. Patru tineri vietnamezi. Coborâră din ea îmbrăcați în geci negre cu fermoar, adidași și jeanși. Unul din ei avea o pușcă de vânătoare, iar altul un Magnum 357. Cel de-al treilea ținea în mână o pușcă neagră automată, iar ultimul ducea un pistol automat, Smith & Wesson, de 9 mm, încărcat cu gloanțe Super-Vel. Oamenii care se plimbau pe trotuar se împrăștiară, țipând speriați.

Cei patru tineri intrară în restaurant.

In clipa în care pătrunseră în sală, încetă orice conversație. Țineau armele în fața lor, în poziție de tragere. Strigară câteva instrucțiuni în vietnameză; aveau ochi

sticloși, sălbatici. Peste tot, clienții încercau să se ascundă sub mese țipând speriați.

Unul din tineri alergă la o masă cu cinci chinezi — o familie de emigranți, care sărbătoarea logodna fiicei lor cu un cantonez din New York. Pistolarul dădu masa la o parte și trase în oamenii culcați pe podea, fără să-și dea seama că se înșelase. Jeanșii săi se udară de sângele victimelor. După ce își epuiză gloanțele, bägă alt încărcător.

Între timp, doi din camarazii săi alergară sus. Unul din ei avea o pușcă solidă, suficient de puternică să ridice în aer un frigider. Un chelner rămase blocat între mese. Înghețase în loc îngrozit, incapabil să se retragă. Împușcătura îl spulberă pur și simplu. Aterizâ pe podeaua de marmură, cu tava de farfurii goale peste el.

Henry Wing și Sammy Chen își plantaseră câte doi bodyguarzi la mese separate, între ei și scări. Acești patru bărbați erau deja în picioare, cu pistoalele în mâini. Când primul vietnamez ajunse în capul scărilor, traseră ciuruindu-l în câteva secunde. Tânărul ar fi căzut, dar băiatul din spatele lui îl ținea în față, ca pe un scut. Ridică pușca și își descărcă încărcătura, cuprins de panică. Efectul fu devastator în spațiul închis al restaurantului. Farfuriile, paharele și oglinzile se făcură țăndări, în timp ce gloanțele se înfigeau pretutindeni. Doi bodyguarzi căzură răniți la cap. Al treilea, deși fusese rănit de cinci ori, continua să tragă. Când pistolarul vietnamez se pregăti să reîncarce, i se înfipse un glonte drept în piept. Căzu pe scări, iar tovarășul său mort, aterizâ deasupra lui.

Al treilea ținti atent cu Magnum-ul său 357 și ultimul din bodyguarzii lui Sammy se lovi de oglindă, lăsând o dâră neagră de sânge pe sticla sfărâmată. Sammy Chen își aruncase fiii sub masă și se ghemui lângă ei, crezând că gorilele sale îi vor lichida pe intruși. Dar când auzi răpăitul pistolului mitralieră, făcu pe el de frică.

Văzu unul din bodyguarzi zăcând printre farfuriile sparte și mâncarea împrăștiată. Își astupa disperat rana. Sângele țâșnea ca un gheizer din artera perforată. Ci-

neva îi puse un pistol la tâmplă și fața lui explodă într-o masă de carne.

Pistolul Beretta îi căzuse din mână, pe podeaua de marmură, la câțiva centimetri de Sammy. Nu fusese nevoit niciodată să folosească o armă, dar știa că aceasta ar putea să fie ultima șansă de a-și salva fiii.

Henry Wing își împinsese fiica spre toaleta din spatele camerei. Pistolarii făceau ravagii. Unul din ei, ținând pistolul Magnum 357 în ambele mâini trăgea fără să se oprească. Arma era încărcată cu gloanțe 2,65 și avea un recul atât de puternic, încât vietnamezul pirpiriu nu putea să țintească bine. Primele două gloanțe se înfipseră în oglinzile de pe pereți, iar unul se lovi de o masă întoarsă și răni un turist australian care se adăpostea sub ea. Ultimele două gloanțe îl loviră pe Henry Wing înainte să ajungă la ușă. Unul îi pătrunse pe sub claviculă și-i ieși prin piept, lăsând o gaură de dimensiunea unei farfurii, iar celălalt îi reteză brațul stâng deasupra cotului. Fiica lui țipă și încercă să-l susțină Wing îi strigă să fugă, dar fata încremeni în loc, zbierând isteric până când unul din vietnamezi îi puse calm la tâmplă pușca Smith & Wesson și-i împrăștie creierii.

Henry Wing strigă îngrozit, sfâșiat de durere. Tânărul se aplecă peste el și-i trase un glonte în plină figură.

În acel moment, Sammy Chen răsturnă masa și trase orbește din pistolul său Beretta. Fiii lui se năpustiră spre scări. O armă răpăi de două ori și apoi se făcu liniște.

Unul din gloanțele lui Sammy Chen îl loviră în burtă pe pistolarul cu Magnum-ul care se îndoi pe podea, zbătându-se. Camaradul său, șocat de măcelul din jurul lui intră în panică, văzând că din cei patru, doar el mai rămăsese în viață. Așa că își luă tovarășul rănit și-l trase pe scări. Detună arma de încă două ori, strigându-le tuturor să se ferească din calea lui.

Apoi, își îngrămădi colegul rănit pe bancheta din spate a Toyotei și dispăru pe străzile lăturalnice ale Orașului Chinezesc.

Înăuntru, restaurantul fusese devastat în întregime. Dalele de marmură acoperite cu sânge, deveniseră alunecoase. Se lăsase o liniște profundă. Apoi, bărbații și femeile începură să strige, împletindu-și glasurile cu gemetele răniților într-un cor de vaiete. Mirosea ca într-un abator.

Sammy Chen gâlgâia întins pe spate, în capătul scărilor. Avea patru găuri în costum, cămașa și pantalonii erau îmbibați de sânge, dar trăia.

Când sosi poliția și prima ambulanță, era conștient încă, alb la față de durere și spaimă și repeta obsedant un singur cuvânt :

— Douglas.

142

Hong Kong

La ora trei după-amiaza poliția și detectivii secției de narcotice blocară intrarea fabricii de parfumuri din Clearwater Bay și dezlănțuiră o percheziție minuțioasă. Într-un raid simultan, o șalupă de patrulare a marinei din Hong Kong debarcă la mănăstirea taoistă aflată la jumătate de milă de țărm. Deși în fabrică nu au găsit droguri, la mănăstire s-au descoperit cuve și echipament de filtrare similare celor folosite la prepararea heroinei numărul patru.

O scară în capătul altarului principal ducea la un pasaj subteran. Era în mod evident, mai mult decât o simplă curiozitate istorică. Cabluri electrice moderne asigurau alimentarea cu curent electric, iar tavanul fusese întărit cu grinzi de oțel.

Inaintară pe un tunel mai mult de o jumătate de milă și în capătul ei descoperiră ceea ce căutau : o mie cinci sute de kilograme de opiu pur împachetat în saci și optzeci de kilograme de heroină numărul patru. Sacii erau etichetați în roșu, cu ștampilă în formă de tigru — era o emblemă comercială întâlnită adesea în porturile și aeroporturile din vestul Statelor Unite. O ușă de fier ducea într-o falsă distilerie, în fabrica de deasupra

În biroul DEA de la Hopewell Centre, Michael Dale și Ray Schultz țineau legătura telefonic cu echipele din teren. Știau că îl doborâseră în sfârșit pe Douglas Ho

Douglas stătea în fața oglinzii din sala de gimnastică, cu ochii închiși, respirând adînc. Purta o pereche de chiloți roșii din nylon. Corpul îi sclipea de sudoare. Mușchii lui păreau sculptați de un artist. Nu era trupul unui bărbat de patruzeci de ani, se gândi May în timp ce-l privea. Fiecare mușchi era perfect conturat, o adevărată lecție de anatomie. Perfecțiunea lui fizică făcea ca numeroase cicatrice de pe coapsa stângă și antebrațe să fie și mai șocante. Era ca și când ar fi fost sculptat dintr-o bucată de ceară și apoi ținut prea mult timp lângă o flacără.

El deschise ochii și atacă imaginea din oglindă. Făcea parte din antrenamentul lui. Deși acum avea soldați, Douglas Ho rămăsese un animal de pradă prin instinct și prin natura firii sale. În fiecare zi își îndeplinea ritualul, luptându-se în fața oglinzii din sala de gimnastică, anticipându-și și blocându-și propriile atacuri, încercând să se autoînvingă, sfidându-și reflexele și realitatea așa cum făcuse o viață întreagă.

Mișcările lui erau atât de rapide încât nu le puteai distinge — zeci de lovituri și parări în numai câteva secunde. Apoi reveni din nou la starea lui de meditație, cu ochii închiși.

— Cineva a încercat să-l asasineze pe Sammy Chen — zise el, știind că May se afla acolo, deși intrase pe nesimțite.

— Cine, Douglas, tu ?

— O bandă de vietnamezi nebuni a intrat în restaurant cu puști în mână. Henry Wing este mort, la fel ca și unul din fiii lui Sammy. Dar celălalt trăiește, la fel ca și Sammy.

Atacă din nou imaginea din oglindă, cu furie. Când termină, gâfâi epuizat.

— Și ce înseamnă asta, pentru noi ?

— Înseamnă că suntem niște renegați, May.

Deschise ochii și o privi glacial, printr-o oglindă.

— Vor încerca să mă ucidă și pe mine și pe tine, la fel.

Erau foarte puține lucruri pentru care ar fi fost gata să moară, dar Douglas nu se număra în nici un caz printre ele.

— Nu trebuie să ieși din casă până nu se termină Nici măcar cu Chang.

— O să câștigi ? — îl întrebă ea, indiferentă.

— Eu câștig întotdeauna.

Chang intră de pe terasă.

— Te caută cineva la telefon, *tai loo*.

Douglas ridică receptorul. Ascultă un timp, punând întrebări răstite în chiu-chao. Îl văzu încruntându-se, apoi închise și se întoarse fixând-o cu ochii lui negri.

— S-a întâmplat ceva ? — îl întrebă ea, pe un ton calm.

— Trebuie să plecăm din Hong Kong.

— Ne îndreptăm la Bangkok ?

— Ne ducem în Taiwan. Vom ridica ancora cât mai curând posibil.

— Plecăm cu șalupa ?

— Nu pot folosi aeroportul.

Deodată, smulse telefonul din perete și-l izbi de oglindă.

— Vino aici, May.

O să mă ucidă. O să mă frângă cu mâinile lui. Se străduí să rămână calmă. N-avea unde să fugă.

— Ce s-a întâmplat, Douglas ?

— Ți-am spus, să vii aici.

Înaintă trei pași, încercând să-și stăpânească tremuratul. Douglas o înșfăcă de păr și o trânti pe jos.

— M-ai trădat — zise el.

— Ce este ? Ce am făcut ?

Se aplecă spre ea ; îi simțea respirația dulceagă, după mirodeniile pe care le mâncase. Douglas își înfășură părul ei în jurul încheieturii, ca o funie și o smuci. Apoi îi apăsă mușchiul gâtului cu degetul mare și arătătorul. Simți că leșină de durere.

— Poliția a întreprins un raid la fabrica mea din Clearwater Bay. Tu le-ai furnizat această informație, nu ? Hai spune, sau preferi să te dau pe mâna lui

Chang ? I-ar place tare mult.

— Încetează !

— Hai, spune !

— Te rog, mă doare...

— Tu, ai fost ?

— Da, da, da !

Îi dădu drumul și căzu pe podea.

— Știam că ai fost tu — zise el. — Unul din oamenii mei de la secția de poliție mi-a dat numele tău.

Când își ridică privirile, văzu că Douglas își reluase locul în fața oglinzii, cu ochii închiși, ca și când ea n-ar fi existat.

Știa că o s-o ucidă. Singura întrebare era când și cum. Se gândi la Michael. O să afle ce s-a întâmplat, o să încerce s-o ajute ?

— Kuan Yin este supărat pe mine — zise Douglas. — Atâta ghinion într-o singură zi ! Sammy Chen este în viață și poliția a descoperit heroină la Clearwater Bay. Va trebui să-i ofer un sacrificiu ca să-mi recapăt norocul.

N-o să-l implor pentru viața mea, se gândi May. Ar fi inutil și am și eu mândria mea. Se ridică în picioare și-l văzu în oglindă.

— Și acum, ce vrei ?

— Ești o stafie, May. Nu mai exiști, dar nu ai murit încă.

Ea își roti privirile în jur, concentrându-se să găsească o armă. Văzu greutățile de pe banchetă și se gândi ce-ar fi să-i zdrobească țeasta.

Se mișcă, dar o observă imediat.

— Vrei să-ți frâng brațele ? — o întrebă el blând.

— Ce ai de gând să faci cu mine, rahat nenorocit ce ești ?

Râse amuzat.

— Cât curaj ! Îmi place, May, am admirat întotdeauna oamenii curajoși. De ce ai făcut-o ? De ce ai riscat să mă trădezi ? Doar, nu pentru bani. Ți-am oferit orice.

Fii calmă, May. Gândește-te. Trebuie să existe o ieșire. Ai găsit întotdeauna o ieșire. Când pirații au atacat pluta, ai crezut că s-a terminat, dar ai avut răbdare. Te-ai agățat de viață. *Phi* din apă te-a protejat.

— De ce ai făcut-o ? — repetă el.

— Ca să mă amuz — zise ea.

Știa că își bătea joc de el. Îl chemă pe Chang și-i spuse să-i lege mâinile și picioarele și s-o încuie în dormitor, până erau gata.

143

Baptiste Crocé ținea un pahar cu brandy în mână și studia priveliștea din apartamentul lui Noelle al hotelului Peninsula.

— Am auzit că intenționează să construiască un planetariu acolo — spunea el. — Ai mai pomenit ceva atât de barbar ? Cantonezii ăștia sunt niște filistini. Nu contează decât banii. O să strice priveliștea pentru totdeauna.

— Doar n-ai venit aici, să discuți despre priveliște — zise Noelle.

Baptiste se întoarse. Era cenușiu la față.

— Am vești proaste — zise el.

Noelle bănuise. Parcă i s-ar fi frânt ceva în suflet, ceva care fusese odată prea luminos și fragil, iar acum se spărsese în mii de bucăți, atât de delicate și prețioase încât nu puteau fi refăcute.

— Cum ai aflat ? — îl întrebă ea, surprinsă de cât de calmă putea să fie.

— Poate vrei ceva de băut, să te întărești.

— Hai, spune-mi !

Baptiste se întoarse spre fereastră ca și când n-ar fi suportat s-o privească, în timp ce-i vorbea.

— Acum câteva ore, la San Francico, a avut loc un schimb de focuri. Un asasinat. Nu s-ar fi întâmplat dacă Lucien ar mai fi fost în viață. Înseamnă că negocierile au fost închise.

— Există vreo șansă ?

— El nu mai este un pion în acest joc. Crezi că cel care l-a răpit o să ni-l restituie cu mulțumiri ? Mă îndoiesc.

— Dar ar mai fi totuși, o șansă.

— Nu este nici o șansă.

— Nu știi sigur că a murit.

— Îl cunosc pe omul care l-a răpit.

Noelle simțea că i se învârte totul în jurul ei. Se ținu de sofa. Baptiste veni lângă ea.

— Ți-e rău ? — o întrebă el.

Îi făcu semn că nu și se ridică în picioare. Își netezi rochia și își înălță capul. Poate că viața îi frânsese inima, dar n-o să se lase umilită în public.

O luă de umeri.

— Te rog, Noelle. Și eu sunt îndurerat.

Îl îmbrânci.

— Nu mă atinge, Baptiste.

— O să-l lichidez, Noelle. Îți jur că o să-l răzbun

— Ce mai contează ?

— Te rog, Noelle, te iubesc. Acum, când l-am pierdut pe Lucien, tu ești tot ce mi-a rămas.

— Dar ai rămas cu banii, nu ?

— Întoarce-te la mine.

Michael se fâțâia prin biroul lui Schultz de la Hopewell Center, așteptând confirmarea victoriei lor. Când sună, Schultz smulse receptorul din furcă la primul apel. Conversația fu cât se poate de scurtă. Când închise, bătu cu pumnul în birou.

— Au emis mandatul de arestare ? — îl întrebă Michael.

Schultz clătină din cap.

— Ce dracu mai așteaptă ? Doar au găsit drogurile !

— Nu știu care este problema. Teddy Lau nu vrea să-mi spună.

— Dacă nu-l ridică azi, o să fugă. Probabil că a fost prevenit deja.

— Nu putem face nimic, Michael. Știi asta.

Își frecă ochii cu degetele.

— Nu stă în puterea noastră. Ai făcut o treabă bună. Du-te acasă și odihnește-te câteva zile.

— Fata se află acolo. Trebuie s-o salvez.

— Ți-am spus doar că, nu putem face nimic.

Lui Michael îi venea să dărâme zidurile. Să-l ia la bătaie pe Ray și pe Teddy Lau. Să le tragă un pumn, ca să-i trezească.

— Informatoarea mea! Este cu el! Nu putem s-o lăsăm acolo!

Sună din nou telefonul. Conversația fu la fel de scurtă, iar răspunsurile lui Schultz monosilabice. Înainte să trântească telefonul, gata să-l facă praf, rosti o înjurătură.

— Ce s-a întâmplat?

— Douglas Ho se pregătește să plece în vacanță - zise Schultz.

— Isuse Cristoase!

— Încarcă provizii la bordul yacht-ului *Hammerhead*. Se pregătește să ridice ancora la apus.

Michael simțea că înnebunește.

— Vor să-l lase, să fugă.

Schultz ridică din umeri.

— Nu este vina lui Teddy. Știi cum merg treburile. Au dat o mare lovitură, și o să prindă câțiva pești mici. Dar cineva, pe parcursul filierei, a hotărât că Douglas ar fi stânjenitor. Am putea implica persoane sus puse. La fel cum s-a întâmplat cu frații Ma, în anii '70. I-au dat răgaz lui Douglas să dispară.

— Deci asta era?

— Da.

Michael sări în picioare.

— Și cu Ly May cum rămâne?

Schultz ridică mâinile, neputincios.

— Nu putem face nimic, Michael.

— Ne-a ajutat cu riscul vieții ei. Dacă cineva din direcția lui Teddy Lau l-a înștiințat pe Douglas Ho, o s-o sfâșie de vie. Nu putem sta cu mâinile în sân, Ray.

Schultz se ridică și el.

— Și ce-ai vrea să facem? Hai spune, pentru numele lui Dumnezeu.

Michael ieși din birou. Nu știa încotro se ducea sau ce intenționa să facă. Știa doar că nu putea să stea în biroul lui Ray Schultz și să înjure în timp ce Ly May era lăsată singură să sufere.

Pentru a doua oară.

144

Fu lăsat să aștepte lângă biroul lui Teddy Lau timp de aproape o jumătate de oră. Când fu primit în sfârșit, omul cu care vorbise cu numai douăsprezece ore în urmă părea că îmbătrânise cu zece ani. Îi apăsa pe umeri greutatea problemelor lumii. Avea pungi sub ochi și era palid și încordat. Lui Michael îi pieri furia când văzu cât de epuizat era Teddy Lau.

— Intră, domnule Dale. Vrei să bei ceva ?

Deschise un dulap cenușiu, metalic. Înăuntru era un mic bar frigider. Scoase două cutii de San Miguel și două pahare și le puse pe birou.

Turnă una din cutii în pahar și-l sorbi.

Michael nu se atinse de băutură.

— Ce se întâmplă ? — zise el.

Teddy Lau oftă.

— Cred că știi, domnule Dale, că nu sunt obligat să dau explicații.

— Ți l-am oferit pe Douglas Ho pe tavă.

— Nu-mi ține discursuri. Îl vreau pe Douglas Ho la fel de mult ca tine, poate chiar mai mult, pentru că îl urmăresc de nu știu când. Dar suntem confruntați amândoi cu o realitate neplăcută.

— Și anume ?

— Dacă urmărești criminali de talie internațională și îi descoperi, ajungi la un anumit nivel, foarte rarefiat unde bate un vânt înghețat. Deodată constați că nu mai este vorba de criminali, ci de politică și democrație. Începi să calci pe un teren sfânt, domnule Dale. Un loc unde polițiști ca noi, nu au acces. Asta se întâmplă când șefii noștri se întorc împotriva noastră și ne trimit pe stradă, să arestăm oameni care par niște criminali, nu oameni de afaceri bogați, în costume elegante, care stau lângă ei, la dineuri, sunt invitați la cocktail-uri sau se numără printre prietenii lor personali.

— Ți s-a spus, să-l lași să scape.

— Exact.

— Cine ți-a dat acest ordin ?

— Nu pot să-ți mărturisesc.

Își turnă bere în pahar.

— Acum înțelegi, de ce unui polițist îi vine greu să fie cinstit ? Când proprii săi șefi încalcă morala în asemenea măsură, începi să te întrebi la ce-ți folosește să fii cinstit. Vreau să-ți mărturisesc că nu am luat mită în toată cariera mea, dar cred că sunt un prost și familia mea este de aceeași părere.

— Dacă nu punem mâna pe Douglas Ho, toată strădania noastră se va transforma într-o pantomimă. Pentru ce și-a riscat viața informatoarea mea ?

— Bună întrebare, la care din păcate, nu știu ce să-ți răspund dar sunt sigur că șeful nostru va fi satisfăcut. Ne-ați ajutat să capturăm o mare cantitate de heroină, ca să putem face paradă dinaintea presei. Avem câțiva criminali, ale căror fotografii vor apărea în presă. Oficial, sunt foarte recunoscător pentru contribuția serviciului vostru.

— Omul numărul doi al acestei conspirații își scaldă picioarele în apă la Pak Sha Wan. Vreau să pun mâna pe el.

— Nu se poate. Mi s-a spus că arestarea lui ar compromite interesele Hong Kong-ului și aliaților săi.

— Adică SUA ?

— Exact.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Teddy, câte crime o să mai tolerăm în numele securității naționale ? Și cine a luat această hotărâre ?

Teddy Lau își termină berea și strivi cutia în pumni.

— În orice caz, nu noi doi, domnule Dale.

— Și cu fata cum rămâne ?

— Informatoarea ta ?

— Trebuie să se descurce de una singură, nu ?

— Aș vrea să te pot ajuta — zise el.

Apoi se întoarse să privească portul. Michael se ridică și ieși fără să scoată un cuvânt.

* * *

Cei doi corsicani îndreptară botul vasului Zodiac spre golf, către Pak Sha Wan. *Hammerhead* era ancorat la

un dig privat, mai jos de vilă și fusese luminat cu lămpi de halogen. Pe treptele tăiate în stâncă, trei chinezi în șorturi albe cărau cutii de carton.

Era clar că încărcau yacht-ul pentru un lung voiaj pe mare. Baptiste le spusese că încărcatul va dura toată noaptea.

Ancorară Zodiac-ul în golf. Luna nu se ridicase încă și apa era neagră. O briză ce bătea dinspre golf învolbura suprafața, camuflând bulele lor de aer. Studiară vasul *Hammerhead* timp de câteva minute, cu binoclul, observând poziția paznicilor. Apoi, își puseră costumele de scafandru și scoaseră minele din sacul de pânză de pe puntea bărcii lor de cauciuc. Detonatoarele erau fixate să se declanșeze peste șase ore.

Plonjară în apă, până la fundul mării, folosindu-se de busolă ca să navigheze. Peste patruzeci și cinci de minute se întoarseră la bordul Zodiacului, tremurând înfrigurați, dar cu cincizeci de mii de dolari în plus. Se folosiră din nou de vâsle să ajungă în port, ca să nu atragă atenția și se îndreptară spre Hirma's Highway. Ajunseră la aeroport la șapte dimineața, pentru zborul Air France direct spre Paris.

În timp ce corsicanii își treceau bagajele prin vamă, Jonathan Dale se afla de partea cealaltă a aeroportului, uitându-se prin mulțime la Noelle Crocé. Aceasta așteptă la biroul de clasa întâi al companiei Thai International și luă un bilet pentru dimineața aceea, spre Bangkok. Părea palidă, epuizată și era îmbrăcată în negru. Era singură.

Dale se opri s-o privească atent. Avea aceeași senzație ca și atunci când o zărise prima oară : un gol în stomac, o greutate în piept, gura uscată. Fu cât pe ce s-o strige.

Dar n-o făcu.

Ce să-i spună ? N-avea ce. Părea foarte tristă și îndoliată. Era la fel de frumoasă cum o știa, dar părea palidă și fragilă ca o păpușă de porțelan.

O văzu luându-și biletul și îndreptându-se spre zona liberă. O urmă câțiva pași și apoi, se opri. Era mai bine

s-o lase singură, mai ales că el devenise un fugar, așa că se îmbarcă în zborul Pan Am spre San Francisco, fără să tulbure fantomele trecutului.

145

Michael privi *Hammerhead*-ul de pe puntea șalupei Police 78, la aproape o jumătate de milă depărtare. Carena lui albă sclipea în soarele dimineții. Deasupra regiunii Pak Sha Wan, vârfurile învăluite în ceață ale noilor teritorii erau punctate cu luminițe, iar felinarele de pe stradă semănau cu niște șiraguri de perle. La vest, pe cer, stelele nu păliseră încă.

Michael auzi motorul de opt cilindrii al yacht-ului Hammerhead prinzând viață. Sunetul se propaga foarte clar până la el. Comandantul șalupei Police 78, inspectorul Yan Thorn — Thorny pentru oamenii săi — luă binoclul.

— Gata, a pornit — zise el.

Un nor albastru se ridică din țevile de evacuare ale vasului. Doi bărbați în costume albe de marinari săriră pe dig să desfacă funiile de ancorare. Hammerhead se desprinse încet de țărm, înaintând spre mijlocul canalului.

Douglas Ho apăru pe punte pentru prima dată și se alătură căpitanului. Nu era nici urmă de May.

Thorn ordonă oamenilor săi să pornească în urmărirea yacht-ului, pe mare.

— O să scape — zise Michael.

Se rugase în gând să primească instrucțiuni de ultim moment. Schultz sunase toată noaptea la Washington. Acum însă, își pierduse orice speranță.

— Mi s-a spus să observ vasul, nu să-l intercepte? — zise Thorn. — Dacă nu comite un act de piraterie în apele teritoriale ale Hong Kong-ului, mă îndoiesc că aș putea face ceva.

— L-am pierdut.

Michael era dezolat.

Urmăriră yacht-ul în timp ce ieșea din golf. Uruitul motoarelor crescu în intensitate când acceleră la sud de Port Shleter. Ngau Mei Chen apăru în ceturile dimineții. *Hammerhead* coti spre sud și se îndreptă spre insulele Poi Toi, în largul mării, învolburând valurile. Despica apa, cu Pavilionul de Comerț Englezesc fluturând la catarg. Trecu de câteva bărci pescărești în canalul Tathong, profilându-se pe fundalul maroniu fantomatic al Chinei și al norilor cenușii.

May simți vibrația carenei și legănarea valurilor, știind că părăsiseră Hong Kong-ul. Rămăsese în casă, legată de mâini și de picioare, cu căluș la gură, până după-amiaza trecută. În timpul nopții, Chang și un alt bărbat o duseseră pe yacht și o închiseseră în cabină. Nimeni nu-i adresase nici un cuvânt.

O s-o ucidă și o s-o arunce în mare.

Încercă să se pregătească. De mică, i se spusese că atunci când moare cineva, spiritele din corp se întorc în locul unde tatăl lor a îngropat cordonul ombilical. Al ei fusese îngropat conform tradiției sub coliba unde se născuse. Acum, o parte din ea tânjea să se întoarcă în munți, dar se întreba cum o să găsească sufletul ei drumul până acolo. Era atât de departe și se știa că sufletele sunt aiurite și proaste. Făcuse atâtea călătorii lungi, fără un *basi* — o ceremonie care i-ar fi legat spiritul de trup, ca să-l prepare. Nu cunoștea nici un spirit care să fi traversat vreodată oceanul. Poate că al ei se va împrăștia și va rătăci prin lume pe vecie.

Oare meritase ? se întrebă ea. Am riscat atât de mult și în final, n-a folosit la nimic. Nu i-am făcut rău lui Douglas, ci mie. Iar Mai Koo m-a părăsit din nou. Am fost o proastă. Ar fi trebuit să urmez exemplul lui Noi.

Dacă aș ști măcar ce-mi pregătește Douglas.

Închise ochii și își propuse să fie tare.

Douglas Ho stătea pe punte, într-un șezlong. Purta un pulover alb tricotat, ca o plasă, cu gât înalt, șort de doc și adidași. Sorbea cognac Hennessey XO și fuma un trabuc cubanez. Ai fi putut crede că era un elegant gentleman chinez în croazieră pe yacht-ul său

Un marinar stătea în spatele lui. Douglas îi dădu instrucțiuni în șoaptă și omul începu să umple gălețile cu pește și mărunțaie de sub punte și să le arunce peste bord. În cele din urmă, o aripioară de rechin despică apa și plonjă la pupa.

Douglas își scoase ochelarii de soare și își concentră atenția asupra prizonierei sale. Chang îi desprinse leucoplastul de pe buze.

— Draga mea — spuse Douglas.

May îl privi sfidător.

— Îmi imaginez că te întrebi, cum o să te ucid.

— Presupun că te-ai gândit deja.

El râse.

— Nu-i nimic deosebit, din păcate. Sunt un tradiționalist uneori.

Trase din trabuc.

— Este groaznic să-ți formezi astfel de deprinderi. Este ca și când te-ai droga.

O studie interesat.

— Vrei să-mi spui ceva ?

May clătină din cap. Se hotărâse deja s-o ucidă, așa că n-avea rost să-i vorbească. Spera doar să fie o moarte rapidă.

— Sunt curios să știu de ce ai făcut-o. Pentru bani sau din principiu ?

— Din principiu — zise ea.

Douglas se arătă dezamăgit.

— Dacă ai fi făcut-o pentru bani, te-aș fi înțeles. Ar fi fost o afacere proastă. Dar așa, din principiu ? Am crezut că ești o fată deșteaptă.

Se cutremură de răcoarea dimineții și inspiră adânc aerul sărat. Erau ultimele guri de aer, atât de prețioase pentru ea acum.

— Dezbrac-o — porunci Douglas.

Chang îi sfâșie bluza subțire de mătase, apoi o întoarse cu fața în jos spre punte și-i tăie cu cuțitul sorțul și chiloții.

Când termină, o trase în picioare.

Douglas stătea în fața ei, cu cuțitul în mână. Își trecu degetul mare peste lamă, s-o încerce. Îl ținu în lumină și văzu firicelul de sânge care se prelinsese.

— Moartea este un simbol, May. Să ucizi pur și simplu este ușor. Servește unui anumit scop — elimină pe cineva care-ți primejduiește planurile sau pedepsește un dușman. Dar mai există și altă dimensiune, îi avertizează pe ceilalți, pe cei care te pizmuiesc și îți câștigă respect. De aceea, un om cu cap se străduiește ca fiecare crimă să fie cât mai simbolică. Este nevoie de puțin ritual, de spectacol. Trebuie să introduci un element supranatural. Triada și perioada mea de inițiere m-au învățat acest lucru.

Ridică cuțitul dinaintea ochilor ei.

— De asemenea, la fel ca și tine, cred în spiritul lumii. Norocul nostru, soarta noastră favorabilă vine de la spirite, nu ? Kuan Yin mi-a salvat viața odată și mi-a adus noroc tot restul vieții. Acum însă, bafta mea a început să se evapore. Așa că o să-i aduc ofrandă. Pe tine.

Băgă lama cuțitului între sânii ei.

— Nu sunt un sadic, May, nu-mi place să te chinuiesc. Dar trebuie s-o fac.

Se întoarse spre Chang.

— Întinde-o pe punte.

Chang o lovi sub genunchi și o dobori. Apoi îi puse un picior între umeri ca s-o imobilizeze. Douglas se aplecă înainte și, cu mare precizie, trase vreo șase tăieturi pe fesele, coapsele și spatele ei.

May se zbătea disperată pe punte, sfâșiată de durere. Nu așa. Ucide-mă și termină odată ! Încercă să strângă din dinți la fiecare tăietură dar, în cele din urmă, își umplu plămânii cu aer și țipă.

Yan Thorn lasă jos binoclul, întunecat la față de furie. Michael i-l smulse din mână și se uită pe puntea yacht-ului *Hammerhead*. Când văzu ce se petrece, scoase un sunet inuman,

— Trebuie să intervenim.

— Ne aflăm în ape internaționale. Ar trebui să trag asupra vasului ca să-l opresc și mi-ar trebui aprobări

de la Dumnezeu știe cine. Oricum, ar dura vreo săptămână până să spună nu !

— Oprește-l !

Thorn era desfigurat de furie și neputință.

— Nu pot ! Trebuie să ne întoarcem.

Michael închise ochii. La fel ca în Vietnam, Laos și Triunghi. În fața lor se petreceau tot soiul de barbarii și nu aveau cum să le pună capăt.

— O să-l ucid — zise Michael, pe un ton șuierător — O să-l găsesc in Taiwan și o să-l ucid. La dracu' cu meseria lui. O să-l ucidă și gata.

Thorn părea terminat.

— Trebuie să ne întoarcem — repetă el.

May nu mai putea să respire. Durerea îi sfâșia trupul. Își dădu seama, ca prin ceață că o forțau să se ridice în picioare. Chang o apucase de sub brațe. Îi alunecau picioarele pe sângele ei.

Douglas stătea lângă gălețile înșirate la cârmă. Un marinar răsturnă peste bord ultima dintre ele.

— Măruntaie — zise Douglas, întorcându-se spre ea — De la un porc. Vor atrage rechinii. Vin să-l devoreze și apoi rămân să dea târcoale vasului ca niște copii lacomi. Acum au venit vreo trei. Îi poți vedea în apă, dacă te uiți atent.

Făcu semn din cap și Chang o aduse la pupa.

— O să te legăm de această funie și o să te aruncăm peste bord. Rechinii vor simți mirosul sângelui și vor veni în goană. Uneori, durează câteva minute, pentru că sunt lași și se feresc să atace de prima oară. Dacă ești deșteaptă, nu te zbate. Înecă-te înainte să te găsească. O să-ți fie mai ușor. După cum ți-am spus, îți dau acest sfat nu pentru binele tău, ci pentru mine, ca să-mi recapăt norocul.

May nu prea își dădea seama ce se petrece. Nu-i văzu când prinseră frânghia de brățările metalice de la mâinile ei. Chang o duse la pupa și apoi, o aruncă în ocean.

Douglas își șterse mâinile însângerate de un prosop. Își pătase puloverul. Ce păcat. Se așeză pe scaunul pes-

căresc, își scoase binoclul și se instală să privească spectacolul. Restul echipajului era adunat în jurul lui. Voia să fie martori. Voia să repete această întâmplare și s-o împrăștie peste tot, când vor ajunge în Taiwan.

May încercă să țipe când căzu în mare. Apa sărată era agonie pentru rănile ei — și-i pătrunse în gură. Trase de funie și, în ciuda sfatului dat de Douglas, ieși la suprafață zbătându-se.

Funia se întinse și fu trasă pe spate. Trebuie să mă înec înainte să mă găsească rechinii, își aminti ea. Dar era atât de greu să mori. Atât de greu...

Șalupa *Police 78* se opri. Michael privea yacht-ul *Hammerhead* disperat și uluit. Se terminase și dăduse greș.

Nu-i mai păsa ce-o să se întâmple cu Douglas. Se gândea numai la Ly May.

Știa că n-o să și-o ierte niciodată.

Douglas scrută orizontul. Văzu șalupa poliției oprindu-se și pregătindu-se să se întoarcă la Hong Kong, așa cum își imaginase. Le făcu semn cu mâna, sperând că o să-l vadă cineva de pe punte. Apoi, își concentră atenția asupra siluetei din apă, la cincizeci de metri de vas. Încercă funia, așteptând s-o simtă încordându-se, când rechinii vor veni să se înfrupte din carnea vie.

146

Cei de pe *Police 78* văzură sclipirea luminoasă cu câteva secunde înainte să audă detunătura exploziei. O trombă de fum negru se ridică pe cerul dimineții.

Hammerhead dispăruse.

Thorn privea marea uluit. Resturile vasului se împrăștiaseră peste tot. Oamenii pluteau pe valuri, alături

de burțile albe ale peștilor uciși sau încremeniți de explozie ; în aer plutea un miros pătrunzător de cordită.

— Ce dracu' s-a întâmplat ? — zise el.

Ofițerii de pe punte priveau spectacolul cu gura căscată.

Police 78 despica apa, gonind siluetele întunecate care tăiau valurile cu aripioarele lor înotătoare. Marinarii se străduiau înnebuniți, să-i salveze pe cei vii.

Michael o văzu plutind cu fața în jos, cu părul negru răsfirat în apă. Tăieturile se vedeau sângerânde pe piele. Se afla la douăzeci de metri de vas. De încheieturi îi atârna o funie, pe suprafața oceanului. Se aruncă peste bord, înainte ca Thorn să-l poată opri.

Era disperat. Doamne, fie s-o găsesc în viață. Te rog...

De îndată ce ajunse la ea, o întoarse pe spate, lovind apa, în timp ce încerca să respire. Auzi strigătele echipajului de pe *Police 78* când Thorn încercă să apropie șalupa de patrulare. Se zbătea disperat în apă.

Zări un marinar de pe Hammerhead înnotând înnebunit, la câțiva metri depărtare. Apoi țâșni din apă când un rechin își înfipse colții în el. Văzu nasul ciuruit al rechinului și aripioara dorsală.

Măcar s-o salveze pe May. Îi era dator.

Aruncară o plasă peste bord. Unul din membri echipajului se întinse și o trase pe May din apă. Michael simți ceva împingându-se în el, un rechin, unul mic, ametit și nervos. Îl lovi de carena navei. Se zbătu neputincios.

Văzu cangea în fața lui și o apucă. Credea că n-o să reușească. Îl traseră din marea cumplită, înspumegată, apucându-l de încheieturi.

May simți o durere în piept și apoi se întoarse pe-o parte, vomitând apa de mare pe punte. Avea mâinile prinse în cătușe și fiecare spasm era o adevărată agonie. Cineva țipa la ea să stea trează, dar durerea și epuizarea erau prea copleșitoare. Se cufundă din nou în beznă.

lăsându-și sufletul să plutească spre o întunecime minunată, unde nu mai exista durere, ci doar căldură și alinare.

Michael ținea capul lui May în brațe.

— Stai trează ! — strigă el — Stai trează !

Se uită în jur. Erau cinci trupuri pe punte. Doi din ei erau morți, iar doi marinari se străduiau cu disperare să-l reanimeze pe altul. Era inconștient, alb la față, cu bărbia lăsată. Unul din ofițeri se aplecă asupra lui, să-i facă respirație artificială.

Douglas Ho.

Michael se gândi : nu, nu se poate. Puțin îmi pasă că ne aflăm în ape internaționale. N-o să mai tacem pe gentlemanii. De data aceasta, se va face dreptate.

Îi dădu la o parte pe cei doi chinezi, înșfăcă trupul gangsterului de sub brațe și-l târî într-o parte.

— Dale ! — zbieră Thorn — Nu !

Douglas se rostogoli peste parapet. Un ofițer alergă să ia cangea cu care trăseseră trupurile din apă. Michael se luptă cu el și se prăbușiră amândoi pe punte.

O formă întunecată apăru în apă. Un rechin cap de ciocan. Douglas Ho dispăru într-un val însângerat. Peștele se dădu la o parte, ridicându-și capul uriaș, cu dinții înroșiți.

Echipajul amuțise, contemplând spectacolul macabru, în timp ce alți rechini se grăbeau să termine ospățul.

S-a făcut în sfârșit dreptate, se gândi Michael. Arbitrar, natural și crud. Nu se putea altfel.

147

Doctorul îi ceru să-i vorbească între patru ochi. Era un tânăr cantonez, care încărunțise prematur.

— Vă interesează să știți în ce stare se află domnișoara May Wong ? — zise el.

Michael încuviință din cap.

— Sunteți prietenul ei ?

— O cunosc de când era mică — spuse el.

Aşteptă, încercând să descifreze expresia doctorului. Trebuia să se vindece !

— Cel mai mare pericol în cazul înecaţilor este infestarea plămânilor cu apă de mare. Va trebui s-o ţinem pe antibiotice timp de câteva zile şi s-o supraveghem atent. Cât despre celelalte răni, are douăzeci şi trei de cusături. N-o să mai fie niciodată la fel de frumoasă, dar inciziile se vor închide şi cicatricele vor dispare cu timpul. Poate doar, soţul ei o să le observe.

— Deci, o să-şi revină ?

— Va trebui să aşteptăm.

— Pot s-o văd ?

— Este sub efectul anestezicelor, dar puteţi intra puţin. Apropo, cine i-a făcut asta ?

Michael ezită.

— Toată lumea.

May zăcea pe-o parte, albă la faţă. Avea cearcăne purpurii în jurul ochilor. Acul de perfuzie îi pompa morfină în venă.

— May — murmură el.

Fata deschise ochii.

— Mai Koo.

— Ce mai faci ?

Îi luă mult timp să-i răspundă, din cauza sedativelor.

— O.K.

— Îmi pare rău, May.

— O să rămân frumoasă, Mai Koo ? Băieţii o să mai vrea să-mi facă ochi dulci ?

— Doctorii spun că o să te vindeci.

— Cred că am pierdut bijuteriile pe care mi le-a dăruit, ca să am din ce trăi la bătrâneţe.

— O să am eu grijă de tine.

Îl studie un timp.

— Poate. Nu ştiu. Ai răbdare şi o să vedem.

Se cufundă în somnul brusc, fără vise, al morfinei. Michael îi dădu la o parte o buclă de păr din ochi. O sărută blând pe frunte şi ieşi din cameră.

148

San Francisco

Jonathan Dale era singur acasă, în birou. Luă o sticlă de Bushmills de la bar și se așeză s-o bea. Ceața se lăsa peste golf, pe măsură ce se înserа. Un vapor trecu pe sub Golden Gate, șuierând. Era un sunet singuratic, lugubru, care amintea de alte porturi, alte țări, alte vieți.

Se plimba prin cameră, aplecându-se din când în când să ia câte un souvenir. O pușcă chinezească SK, luată de la un Viet Cong mort, lângă Pleiku ; niște fotografii cu soldați vietnamezi, găsite într-un bunker din Sam Neua ; o statuetă de bronz a zeității Ganesh cumpărată într-un talcioc din Vientiane ; o pipă din bambus pentru fumat opiu, dăruită de un șef hmong, în nordul Laosului.

Dar absolut nimic, din clipele petrecute cu Noelle.

Era numai vina lui. Se căsătorise cu cine nu trebuia și se dedicase unei cauze pierdute. Și din cauza asta își pierduse copiii și credința.

— Ei — zise el cu voce tare — nu poți să ai dreptate tot timpul.

Sticla se golise pe jumătate când, auzi un zgomot în spatele lui și, își dădu seama că nu era singur în cameră.

— Bună, Gerry — zise el.

— Jack.

Gerry Gates se așeză în fotoliu, lângă el.

— Văd că nu ți-ai pierdut reflexele.

— Vrei să bei ceva ?

Gates clătină din cap.

— Nici măcar de dragul timpurilor trecute ?

— Mai ales din cauza asta.

Dale îl studie. Își dădu seama că nu îl agrease niciodată pe Gates prea mult. Se întâmplase doar să se afle de aceeași parte a baricadei. Mă rog, cam așa ceva.

— Ai venit să-mi faci morală ?

— Suntem cam bătrâni amândoi pentru asta.

— Vrei să spui că tu ești bătrân.

Dale înghiți încă o gură de Bushmills. Îl ardea pe gât și-i făcea bine.

Gerry părea stânjenit. Ca și când ar fi trebuit să-l înștiințeze de moartea unui prieten apropiat. Ceea ce era, într-un fel, exact ce avea de gând, își spuse Dale.

— Jack, am auzit un lucru care m-a dezamăgit profund. Te-am numit la Pacific International pentru că am avut încredere în tine. Mi-am pus pielea în joc pentru tine. Credeam că mă pot baza pe tine.

— Ca să vezi !

— Ce să văd ?

— Că nu se știe niciodată.

Gates încremenise posomorât.

— Probabil că ai dreptate.

— Din punctul meu de vedere — spuse Dale, apropiindu-se să soarbă din whisky — tu ești un ticălos arogant, iar eu nu sunt.

Gates se înroși la față, dar nu se clinti din loc.

— Știai doar că vom descoperi ce ai făcut.

— Nu, până am vorbit cu Jordan a doua oară.

— Jack, ne-ai dezamăgit. Nu mi-am imaginat că ai fi în stare să ne trădezi. Eram familia ta. Ne aflam de aceeași parte a baricadei.

— Ba nu. Poate că am fost aliați la început, dar nu cred că luptăm cu adevărat pentru același lucru.

— Credeam că ai înțeles.

— Ce să înțeleg ? Că distrugem planificat societatea noastră ca s-o protejăm ?

— Sammy Chen, clanul Trinca... tipii ăștia nu au nici o importanță — zise Gates ca și când i-ar fi explicat unui copil mic. — Îi urăsc pe comuniști la fel de mult ca și noi. Sunt aliații noștri, prin natura lucrurilor. Au fost întotdeauna. Nu-i nimic nou. Se întâmplă de când există Mafia. Este un fapt de viață. Tipi ca Sammy Chen dispun de rețele uriașe de spionaj, ca să-și susțină afacerile. Trebuie să ne ajutăm reciproc.

— Dar ei se ocupă de droguri, Gerry.

— Rahat, câțiva declasați care își prăjesc creierii în ghettouri.

— Ca fiica mea, nu ?

— Consideră că a fost doborâtă de un glonte tras din aceeași tabără. Ți-am mai spus asta, doar !

Clătina din cap ca un profesor care încerca să-l facă să priceapă pe un elev eminent picat la examen.

— Acesta este motivul ?

— În parte. Adevăratul motiv este că noi suntem cel mai cumplit dușman pentru această țară. Fiecare imperiu se sfărâmă din interior, nu din afară.

— Deci, asta te frământă pe tine ?

— Nu este bine, ce facem.

— Moralitatea nu este o bază bună ca să alegi între bine și rău. La dracu', Jack ! Ce crezi că ai realizat ? Dosarul pe care i l-ai dat lui Michael a fost oprit. Noi l-am oprit. Poate, peste cincizeci de ani, o să dea cineva peste el, într-un colț uitat de lume, dar până atunci vom fi morți cu toții.

— Iar unii dintre noi vom fi mai devreme, nu-i așa ?

Gates oftă.

— Jack, câțiva băieți așteaptă afară, în mașină. Vor să mă însoțești. Trebuie să discutăm.

Dale își termină whisky-ul și puse sticla și paharul pe covor, lângă scaunul lui. Apoi se ridică, ușor amețit.

— Ah, Gerry, cum dracu' reușești să dormi noaptea ?

— Afară este rece. Ar fi bine să-ți iei haina.

— Pe dracu' ! Unde mă duc eu n-o să am nevoie de ea.

Spitalul Regina Elizabeth, Hong Kong

Numai vanitatea o făcuse pe May să se refacă atât de repede. Michael o găsi pe coridorul spitalului, cu o unitate de perfuzie mobilă după ea ; arăta superb în halatul alb, scurt, de spital. Se pare că reușise să convingă o asistentă să-i cumpere cosmetice și când Michael se apropie de ea, simți mirosul parfumului. Avea părul proaspăt spălat și pieptănat.

— Îți place noua mea rochie, Mai Koo ? — spuse ea când îl văzu și se trase de tiv.

— O să stârnești o adevărată revoltă în spital - zise el.

— Vrei să vii în camera mea? Se vede tot Kowloon-ul pe fereastră. Te las să te uiți dacă, îmi promiți că ai gânduri curate.

Michael ridică mâinile, arătând că se predă. Apoi o ajută să tragă echipamentul de perfuzie.

— Mi-ai salvat viața.

— Era normal. Doar eu ți-am primejduit existența.

Fata clătină din cap.

— Ba nu, Mai Koo, eu am ales așa. Pot să mă bag și singură în încurcături. N-am nevoie de ajutor.

— Cred că ești o femeie remarcabilă.

May chicoti amuzată.

— Vrei doar, să faci prostii cu mine.

— Da, vreau, dar nu de asta mă aflu aici.

— Ba cred, că tocmai de asta. Pentru bărbați, sexul este totul. Te rog să mă crezi, știu foarte bine. Am suferit destul din cauza lor.

— Nu-mi pasă ce ai făcut până acum.

— Nici mie nu-mi pasă. De ce mi-ar păsa?

Deveni brusc serioasă.

— Chiar mă vrei, Mai Koo?

— Nici nu mă pot gândi la altceva.

Îi zâmbi cu subînțeles.

— Nici eu.

Își dădu seama că nu o cunoștea deloc pe această fată. Orfana de nouă ani se transformase într-o femeie deșteaptă și rafinată. Era uimit de curajul ei și de trecutul legat inexorabil de al lui. Nu cunoscuse altă femeie ca ea și o dorea mai mult decât orice pe lume.

— Ce ai de gând să faci, May?

— O fată drăguță poate face o mulțime de lucruri. Sunt mulți oameni bogați în Hong Kong.

Își înclină capul într-o parte.

— Câți bani ai, Mai Koo?

Candoarea ei îl luă prin surprindere.

— N-o să mă compar niciodată cu tipi ca Douglas Ho.

— Ba, poate o să te compari.

— Nu cred.

Își coborî vocea teatral.

— Când am fotografiat documentele lui, am găsit și alte lucruri.

— Ce anume, May ?

— Coduri de acces ?

— La ce ?

— Poate că la banii lui Douglas Ho din Elveția.

— Te referi la banii obținuți din traficul cu droguri, May ?

— Dar cine să-i ia, dacă nu eu ?

— Nu știu. Nu hotărăsc eu. Poate guvernul din Hong Kong...

— Ești nebun, Mai Koo ?

— Dar May, nu sunt banii tăi.

Îi aruncă o privire rece.

— Nu știu cum ai reușit să supraviețuiești până acum, dacă gândești așa. Ești prea bun, Mai Koo. Poate prea bun pentru mine.

Se întristă. Michael își dădu seama că, de fapt, îl acuza pentru bunătatea lui exagerată.

— Nu cred că mai pot să suport sărăcia — zise May în vietnameză. — Și, în afară de asta, merit banii ăștia.

— Ce-a fost asta ? — o întrebă Michael.

— Am spus că sunt obosită. Cred că vreau să dorm Ar fi mai bine să pleci acum, O.K. ?

În după-amiaza aceea, când se întoarse mai târziu la hotel, îl aștepta un mesaj. Trebuia să sune urgent în Statele Unite, la Biroul de Omucideri al Poliției din San Francisco. Tatăl său fusese găsit mort, în mașina lui.

Mercedes-ul fusese găsit pe o alee pustie, în Parcul Național Tiburon, de niște boschetari. Dale zăcea peste volan, cu degetele mâinii drepte încleștate pe trăgaciul revolverului Smith & Wesson 38. Erau urme de praf de pușcă în rană și mult sânge pe portieră și pe podea.

Fu îngropat lângă fiica lui, patru zile mai târziu. Era a doua oară, după câteva luni, când Michael fusese nevoit să se întoarcă în SUA să-și îngroape un membru al familiei. Credea că nu putea fi nimic mai rău decât atât dar, când se întoarse de la Hong Kong peste o săptămână, primi altă lovitură. Ly May ieșise din spital cu două zile în urmă. Nu-i lăsase nici un mesaj și nu știa unde plecase.

EPILOG

149

În compartimentul de clasa întâi al zborului thailandez 727, Baptiste Crocé bea șampanie și privea dealurile verzi ale Hong Kong-ului pierdute în depărtare. Încheiase socotelile ; Douglas Ho murise. Dar răzbunarea lui îi lăsa un gust amar. Fără Lucien și fără Noelle nu avea nici un farmec.

Noelle...

Problema mea, hotărî el, este că sunt un romantic incurabil. Am iubit-o prea mult. Am făcut totul pentru ea, dar n-a apreciat. Noelle și prețioasa ei conștiință ! Iată la ce i-a folosit.

Și-au pierdut fiul. Fiul *lui*.

Ar fi trebuit să se aștepte cu toții la această nenorocire. Sammy Chen ar fi trebuit să-l îndepărteze demult pe Douglas Ho. Un bărbat trebuia să facă ordine în casa lui și să dețină controlul asupra afacerilor. Rocco îl învățase asta, Dumnezeu să-l odihnească. Sammy plătise pentru neglijența lui. Se afla pe un pat de spital, zbătându-se între viață și moarte. Își pierduse un fiu și își destrămase imperiul. Îl consola un singur lucru. Baptiste auzise că bunul său prieten, colonelul Tran van Li dăduse greș. Trupul lui fusese pescuit ieri din golful San Francisco. De fapt, o parte din el. I se spusese că își pierduse anumite organe vitale, în timp ce mai era încă în viață.

O mare tragedie.

Dar asta n-o să-i aducă înapoi fiul. Nu mai avea pentru ce să lupte.

Își reaminti de Noelle. De ce continua să-l obsedeze în asemenea hal ? Nu mai era tânără, bineînțeles, dar îmbătrânise cu o grație îngerească, fir-ar ea să fie. Din castitate, sau mai bine-zis, pur și simplu din dispreț față de el.

De ce nu o trata cu indiferență, așa cum făcea ea ? Acum, avea o herghelie de amante, putea să-și permită oricâte își dorea, așa că nu era nevoia fizică.

Atunci, de ce ?

Dacă ar fi cinstit cu el, ar trebui să admită că se simțea singur. Ea era singura lui legătură cu trecutul și

tinerețea lui glorioasă. Îl cunoștea, și-l înțelegea. Aveau o istorie comună. În viața lui nu mai întâlnise o femeie ca Noelle.

Dar nu se terminase. Nu se termina nimic până nu spunea el și, într-o zi, o să se întoarcă la el.

Trebuia să existe o soluție...

Toyota neagră coti pe șoseaua Sukhumwit și goni pe Tanon Sapphankwai. Se opri pe alee, scrâșnind din roți și Lucien Crocé fu aruncat afară, pe portiera din spate. Toyota întoarse rapid și dispăru.

Lucien gemu și se rostogoli într-o parte. Își frecă încheieturile rănite și umflate din cauza cătușelor pe care le purtase din ziua când îl răpiseră. Se ridică cu greu în picioare, dar genunchiul stâng nu putea să-i susțină greutatea. Și-l răsucise când îl aruncaseră din mașină.

Dar trăia. Doamne Sfinte, *trăia*.

Vila era luminată. Parcă o vedea pe Noelle stând singură, înăuntru. Probabil că îl credea mort. Nici el nu se așteptase să supraviețuiască. Stătuse într-o magazie urât mirositoare, așteptând din clipă în clipă să vină să-l ucidă. Când apăruseră în cele din urmă și-l aruncaseră în mașină, crezuse că-l duc undeva să-l execute. Și acum, pe neașteptate, coșmarul luase sfârșit.

Trase în piept aerul greu, cu iz de benzină ; niciodată o noapte în Bangkok nu mirosise atât de bine.

Din sala de tranzit a aeroportului Kai Tak, Michael contempla puzderia de străduțe din Walled City, un cuib colcăitor, de unde triadele își racolau armatele de muncitori și soldați. Avioanele survolau orașul peste acoperișurile sale, iar pasagerii erau ademeniți de bazarul scălipitor, care oferea produse scutite de taxe vamale. Într-o zi, vor dărâma Walled City, dar va fi prea târziu Infecția se răspândise deja.

Lui Michael i se încovoiară umerii sub povara disperării și tristeții. Hong Kong-ul îl înyinsese și pe el și pe tatăl său, la fel ca pe mulți alții. Știa cum murise Dale, bineînțeles. Durerea din suflet nu se stinsese și îl îmboldea, ori de câte ori se gândea la asta. Era convins că nu se sinucisese.

— Isuse, îmi pare rău — se auzi spunând cu voce tare, când își aminti de vorbele pe care le adresase tatălui său în ultimii ani.

Îl judecase greșit. Dale își îndeplinise întotdeauna misiunile cu curaj, chiar și atunci când fusese confruntat cu situații conflictuale. Numai un om deosebit se putea comporta ca el.

Michael ar fi vrut să-i spună atâtea lucruri ; dar știa că ar fi rămas tăcut, chiar dacă tatăl său ar fi apărut acum dinaintea lui, iar acest gând îi aducea alinare și durere în același timp. Aceasta fusese întotdeauna relația dintre ei.

Dar nu vărsase lacrimi pentru tatăl său.

Se întreba dacă sacrificiul lui folosise la ceva. Dosarul lui fusese îngropat undeva, la Washington. Sammy Chen nu va apare niciodată dinaintea tribunalului. Michael auzise că nu se știa încă dacă va supraviețui ; se afla la reanimare, la spitalul San Francisco General.

Lui Michael i se propusese să fie îndepărtat din serviciu pe caz de boală, dar nu fusese necesar. Își prezentase demisia în timp ce era încă la San Francisco. Slujba lui devenise lipsită de sens. Șefii cei mari ieșeau întotdeauna basma curată și rămâneau doar cei neimportanți, soldații prea proști, prea speriați sau prea derutați să fugă.

Și jocul continua.

Trecătorii treceau pe lângă el — aceeași masă omogenă, care zbura zi de zi cu avionul ; chinezi în tricouri și pantaloni largi, care se întorceau la Canton, cu valizele doldora de haine, liqueur și țigări scutite de taxe vamale ; oameni de afaceri britanici, cu cămăși bleu și costume elegante ; turiști, încărcați cu bagaje ; locuitori din Runjab, arabi, thailandezi. Oricare din ei ar putea transporta droguri, se gândi el. Cum să controlezi minuțios, această masă de oameni ?

Nu exista decât un singur mod de a opri acest comerț și așa cum descoperise tatăl său, te confruntai cu politica lumii vestice.

Își aminti din nou de Ly May. Nu se îndoia că luase un avion spre Zürich și că folosise codul de acces pe care-l găsise. Se întreba de ce era atât de trist. Și-o ima-

gina în culori romantice, dar o asemenea față nu ar fi supraviețuit, așa cum făcuse Ly May.

Își auzi numele la sistemul public. I se cerea să se prezinte la ghișeu. Se întreba ce se întâmplase. Probabil că se ivise vreo problemă cu biletul. Se ridică leneș în picioare și o porni pe coridor.

Când se apropie, îl văzu și-i zâmbi. Era îmbrăcată într-o haină lungă de piele și avea ochelari de soare Porsche care-i țineau părul negru. La gât îi sclipea un lanț gros de aur. Nu i se păruse niciodată atât de frumoasă.

Sau atât de bogată.

Haina îi dezgolea grațios picioarele în timp ce alerga spre el. Se ridică pe vârfuri și-l sărută.

— Cred că mi-a fost dor de tine — zise ea. — Mă gândeam că va trebui să mă duc la Bangkok după tine.

— May — zise el.

— Ah, nu fă mutra asta distrusă !

Michael clătină din cap.

— Credeam că te-am pierdut și pe tine.

May se încruntă, nedumerită.

— Ce s-a întâmplat ? Pari atât de trist.

Dale îi făcu semn că nu era. Cum să-i spună despre tatăl lui ? Cum să-i spună ce îi făcuseră ?

— Ce s-a întâmplat, Mai Koo ?

Își puse capul pe umărul ei, gata să-și reverse durerea mocnită. Dar nu aici, nu în public. May îl îmbrățișă. Oamenii treceau pe lângă ei. Unii le aruncau câte o privire grăbită. Credeau probabil că sunt un cuplu ca oricare altul, care-și lua rămas bun la aeroport..

Fata nu înțelegea, de ce era atât de trist. Doar supraviețuiseră. Buddha pe care i-l dăruise îi salvase pe amândoi.

Ea cel puțin, nu fusese niciodată atât de fericită. Îl avea pe Mai Koo, trăia și pentru prima oară, era liberă. Dar cel mai grozav era, că avea cele trei milioane și jumătate de dolari ai lui Douglas Ho.

„Patriotismul este ultimul refugiu al ticălosului."

SAMUEL JOHNSON